

Giới thiệu Vợ Tổng Tài Bá Đạo

Trình Ký Bình là một cô gái tài năng đến mức trên thương giới không ai là không biết đến.

Nhưng họ lại không biết rằng để thành công như vậy ở tuổi mười tám thì cô phải trải qua bao nhiêu mất mát và đau khổ.

Cô cũng đã lấy Tôn Hạo theo như nguyện vọng của mẹ trước lúc lâm chung, nhưng cô có thật sự hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trở về 1

14h, ngày 20 tháng 7 năm 2016

"Chuyến bay số 108-BH chuẩn bị hạ cánh, xin hành khách chú ý an toàn." Tiếng cô tiếp viên hàng không nhẹ nhàng vang lên qua loa.

30p sau cánh cửa mở ra, một cô gái đẹp tuyệt vời xuất hiện trong bộ váy ngắn màu đỏ, khuôn mặt được che đi bằng chiếc kính băng to, ai nhìn vào cũng có thể đoán được đó là một mỹ nhân tuyệt sắc nhưng lại toát ra hàn khí lạnh lùng và kiêu ngạo. Bộ váy màu đỏ được thiết kế rất đơn giản nhưng lại ôm sát từng đường cong quyến rũ trên cơ thể của cô. Trên tay còn bông một tiểu công chúa khoảng 3,4 tuổi khuôn mặt khả ái, cực kỳ đáng yêu. Đi bên cạnh còn có hai tên vệ sĩ mặc đồ vest đen chỉnh tề đầy hành lý. Cô bước đến đâu mọi người đều đổi mắt theo nhưng ai cũng có thể đoán được cô là một nhân vật không hề tầm thường.

Vừa ra khỏi sân bay đã có 3 chiếc xe cực kỳ sang trọng chạy tới và ngừng lại ngay chỗ cô. Những người trong ba chiếc xe điều bước ra cúi chào một cách cung kính nhất. Cô chỉ gật đầu rồi bước về phía chiếc xe ở giữa, vệ sĩ thấy vậy liền chạy lại mở cửa xe cho cô.

Chiếc xe Mercedes-Benz S-class cùng hai chiếc Jaguar XJ chạy băng băng trên đường làm ai cũng phải chú ý tới.

Cô ngồi trên xe suy nghĩ miên man về cuộc sống. Nói thật ra cô chẳng muốn về nước tí nào, đã hai mươi năm rồi cô không về thành phố E. Ngày trước cô theo mẹ sang Anh sống lúc 6 tuổi, tới 18 tuổi thì cô qua Mỹ quản lý chi nhánh tập đoàn, mặc dù tập đoàn của cô rất lớn nhưng cô rất ít khi đầu tư hay lui về Thành Phố E. Nếu không vì di nguyện trước lúc lâm chung thì cô cũng không về làm chi. Nhưng nói thật mẹ cô cũng buồn cười thật, đến phút cuối cùng của cuộc đời lại bắt cô về nước lấy chồng. Một người mà cô không quen, không biết. Bà ấy lại giao cô cho một người con trai cô không quen chỉ vì lý do người đó là con trai của bạn mẹ cô. Đúng là đùa với cô mà.

Cô thà ký 10 bản hợp đồng một lúc chứ chẳng bao giờ nghĩ tới những chuyện chồng con này. Cô là một người yêu công việc, yêu gia đình nhưng bây giờ thứ cô có chỉ là công việc và đứa trẻ đang ngồi dựa trên người cô này. Từ trước đến nay cô chưa từng tin vào tình yêu trai gái bởi vì nó quá xa xỉ với cô, thứ mà cô vĩnh viễn không có được. Nếu có cô đã không sống như đứa trẻ không cha từ lúc 6 tuổi và nếu có cô đã không mất đi người con trai mà cô yêu thương. Trái tim của cô nó đã khép kín và đóng băng lại rồi sẽ chẳng còn ai mở nó ra hay làm tan chảy nó được nữa cả.

Cô vừa suy nghĩ vừa xoa đầu tiểu công chúa đang ngủ trên người mình. Thật sự mà nói những lúc cô cảm thấy có thêm niềm vui và nghị lực để sống tiếp điều là do cô công chúa nhỏ này cả. Không do cô sinh ra nhưng cô đã giành hết tình yêu thương của mình cho nó.

Đang suy nghĩ miên man thì chiếc xe dừng lại. Cô theo phản xạ nhìn ra ngoài cửa kính. Xuất hiện trước mắt cô là một ngôi biệt thự lộng lẫy không kém phần tráng lệ. Cánh cổng màu đen cao vút hai bên còn có hai vệ sĩ canh giữ. Xe từ từ chạy vào căn biệt thự, dọc hai bên lối vào trồng rất nhiều hoa hồng, cỏ xanh được cắt tỉ mỉ, còn có rất nhiều cây lá phong. Điều làm cho cô nhớ nhất chính là hồ nước ở gần căn biệt thự, nước ở trong bức tượng phun ra khắp hồ nước tuyệt đẹp. Chiếc xe bắt đầu ngừng lại kế hồ nước, vệ sĩ liền bước lại mở cửa xe và cúi chào. Cô vừa bước xuống xe thì đã có hai hàng người hầu đứng chuẩn bị chào nhưng cô chỉ ra hiệu cho bọn họ im lặng rồi ôm tiểu công chúa còn đang ngủ say bước vào và đi thẳng lên phòng. Người hầu thấy vậy liền giải tán đi làm chuyện của mình.

Sau khi lên phòng cho tiểu công chúa của mình nằm ngủ yên ổn cô mới bước xuống phòng khách.

"Tiểu thư. Cô có cần gì không ạ."-Một người hầu thấy cô bước xuống liền hỏi.

"Khi nào cần tôi sẽ gọi. Cô đi làm việc của mình đi." Cô bước xuống ngồi vào ghế sofa lạnh lùng nói.

Cô người hầu thấy thái độ và lời nói băng lãnh của cô liền run rẩy nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh đi làm việc của mình. Vừa quay đi được hai bước thì một giọng nói băng lãnh vang lên:

"Cô kêu quản gia Trương đến đây gặp tôi." Cô tựa người vào sofa nhắm nghiền mắt lười biếng nói.

"Vâng ạ" cô người hầu lập tức chạy đi kêu Quản gia

Chương 2: Trở về 2

"Tiểu thư gọi tôi có việc gì không ạ." Bà quản gia già có khuôn mặt phúc hậu nhẹ nhàng cúi chào.

"Con đã nói với thím bao nhiêu lần rồi, gọi con là Joy." Cô bỏ đi bộ mặt lạnh lùng, kiêu ngạo hàng ngày, ôn nhu nhìn người quản gia già trước mặt. Nói thật thì cô rất yêu quý người quản gia này, bà ấy chăm sóc cô từ rất nhỏ, chứng kiến cô lớn lên nên cô đối với bà cũng không quá lạnh lùng như những người khác.

"Như vậy không được đâu ạ." Bà quản gia một mực cương quyết từ chối.

"Tùy vậy. Thím ngồi xuống đi con có chuyện muốn nói với thím." Cô vừa nói vừa chỉ vào chiếc ghế sofa đối diện mình.

Bà quản gia thấy vậy liền ngồi xuống, chuẩn bị tinh thần nghe cô nói.

Cô thấy bà quản gia làm bộ mặt căng thẳng thì bật cười nhẹ. Bà quản gia thấy vậy liền hít thở lấy lại tinh thần.

"Chắc thím đã biết con về đây là vì chuyện gì rồi chứ?"-Cô vừa rót cho mình một ly nước vừa nói với bộ mặt nghiêm túc.

"Vâng. Tôi đã biết." Bà quản gia chắc chắn nhìn cô.

"Vậy sau này bé Mía nhờ thím chăm sóc hộ giùm cháu." Cô vừa uống nước vừa quan sát biểu hiện của bà quản gia.

Bà quản gia nở một nụ cười phúc hậu nhìn cô.

"Vâng. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư Mía ạ."

Cô nở một nụ cười nhẹ ôn nhu, ánh mắt tin tưởng "Con tin thím có thể chăm sóc tốt cho Mía."

"Tiểu thư cứ tin ở tôi." Bà quản gia ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng vào cô.

"Cái gì?" Một giọng nói đầy nam tính hét lên. "Mẹ, người đùa với con hả." Anh bật người đứng dậy nhìn người phụ nữ ngồi đối diện mình.

Căn phòng yên tĩnh cũng vì tiếng hét của anh mà dao động.

Người phụ nữ trung niên ngồi đối diện vì tiếng hét của anh mà phải nhăn mặt, bà lấy tay xoa xoa cái lỗ tai mình.

"Con cần gì phải hét toáng lên như vậy. Không ra thể thống gì cả."

"Cô ta là cái gì tại sao lại bắt con lấy cô ta." Anh bức bối, tức giận lên tới đỉnh điểm.

"Con bé là con của bạn mẹ. Nó là đứa trẻ đáng thương, mẹ muốn con..."

Lời bà chưa kịp nói liền bị cắt ngang.

"Vì cô ta đáng thương mà mẹ ép con lấy cô ta sao?" Ánh mắt anh lúc này chứa toàn sự thất vọng.

"A Hạo con đâu phải con không biết ta là người trọng chữ tín. Ta đã hứa với mẹ con bé trước khi mất nên ta càng không thể thất hứa." Bà đứng lên ôn tồn nhìn anh.

"Một lời hứa...cũng vì một lời hứa...mẹ bán đứng con trai của mẹ. Đâu phải mẹ không biết con còn yêu Khả Giai rất..." Lời nói chưa kịp dứt thì "Chát" một cái tát đã giáng xuống khuôn mặt tuần tú của anh.

"Con tốt nhất nên câm miệng lại. Ngày mai con bé sẽ tới, làm cho tốt. Con bé không vui mẹ sẽ hỏi tội con." Bà ấy vừa cho anh một cái tát. Anh chưa kịp phản ứng liền bỏ ra khỏi phòng.

Buổi tối sau khi ăn tối xong cô bồng tiểu công chúa của mình lên phòng.

"Mẹ, con muốn nghe mẹ đánh đàn." Một giọng trẻ con nỉ non vang lên.

Cô nhéo má con một cái rồi ngật đầu đồng ý. Cô bồng con qua phòng kế bên. Mở cửa phòng ra xuất hiện trước mặt họ là một cây đàn Piano đặt ở giữa gian phòng, một cây Violon, và một cây Ghitar treo ở hai bên tường, và còn có trống và các loại kèn được đặt ở góc phòng.

Cô bước lại cây đàn Piano sờ nhẹ ngón tay mình lên phím đàn. Sau đó đặt con ngồi xuống kế bên cây đàn và ngồi xuống trước cây đàn.

"Mia muốn nghe bài gì?" Cô xoa đầu đứa trẻ hỏi.

"Bài gì cũng được ạ. Chỉ cần mẹ đàn bài nào cũng hay." Mia nín nọt nói.

"Con thật là... vậy nghe bài Canon in D nhé" vô vừa cười vừa xoa đầu Mia.

Sau khi nhận được cái gật đầu đầy thích thú của Mia cô liền đặt ngón tay mình vào phím đàn và bắt đầu những giai điệu nhẹ nhàng của bản nhạc. Bài Canon in D được cô đàn hay đến mức những người làm ở dưới lầu phải ngừng lại mọi hoạt động và chăm chú lắng nghe.

Bản nhạc kết thúc trong sự say mê của mọi người. Mia vừa vỗ tay vừa nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô ân cần xoa đầu con.

"Mia của mẹ có muốn chơi piano không nè." Cô xoa đầu con hỏi.

Mia liền gật đầu khoái chí.

"Được vậy lên đây mẹ dạy Mia chơi piano." Cô vừa nói vừa voi tay ảm Mia và đặt trên đùi mình. Cô cẩn thận đặt bàn tay bé nhỏ của Mia lên những phím đàn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp gỡ

Hôm nay cô phải đi gặp mặt người sẽ cùng cô bước lên bục thánh đường nhưng cô cũng không vui vẻ gì. Cô hôm nay cực kì khác với một hôm, không phong cách chững chạc, không ăn mặc cầu kì, càng không phải những bộ vest công sở chỉ đơn giản là một độ đầm màu thiên thanh được thiết kế rất đơn giản không ôm sát quá cơ thể của cô nhưng vẫn lộ rõ đường cong quyến rũ, tóc xỏa dài được uốn nhẹ phần đuôi, khuôn mặt trang điểm nhẹ rõ ra vẻ yêu kiều và một đôi giày cao gót trắng.

Cô bước xuống lầu thì thấy bé Mia con cô đang chơi cùng với bà quản gia, cô nở một nụ cười nhẹ rồi hôn lên trán bé Mia một cái rồi chào tạm biệt với bé Mia. Bé Mia từ hồi sống với cô thì cực kỳ ngoan còn nhỏ nhưng rất biết cách sống tự lập ít khi nhờ vả đến ai. Nên cô cũng rất yên tâm.

Hôm nay cô chỉ đi một mình cả vệ sĩ cũng không mang theo. Người bên nhà chồng của cô chỉ biết cô với vai trò là một bác sĩ ở một bệnh viện lớn của Mỹ chứ bọn họ không hề biết cô là chủ của một tập đoàn lớn và đồ sộ.

Cô mở nhẹ nhàng cánh cửa xe và ngồi vào ghế chính, đặt hai tay lên vô lăng cô thở dài rồi mới cho chiếc xe Audi A3 Cabriolet từ từ lăn bánh ra khỏi căn biệt thự uy nga.

Chiếc xe mui trần chạy với tốc độ thấp trên đường làm ai cũng chú ý. Một cô gái dù khuôn mặt bị che bởi chiếc kính chữ V nhưng lại càng làm cho nét đẹp được thể hiện. Cô một tay cầm vô lăng lái, một tay để trên thành cửa xe càng làm cho cô thêm quyến rũ.

Vì thời gian còn sớm nên cô mới chậm rãi lái xe và ngắm cảnh trên đường. Sau 30p chiếc xe của cô đã từ chạy vào gara của một nhà hàng 5 sao lớn nhất thành phố E. Cô bước vô nhà hàng liền có nhân viên đứng đợi và đưa cô vào một căn phòng được đặt sẵn.

Cô ngồi đợi năm, mười phút thì có ba người mở cửa bước vào. Một người phụ nữ và một người đàn ông trung niên cùng một chàng trai cao to, đẹp trai xuất hiện trước mặt cô. Cô theo phép lịch sự liền đứng lên chào hỏi.

-"Cháu chào bác."

Người phụ nữ trung niên liền cười đôn hậu bước về phía cô.

"Chào cháu."

Rồi kéo cô ngồi xuống ghế. Hai người còn lại đang đứng ngoài cửa cũng bước vào và ngồi xuống đối diện với cô.

-"Giới thiệu với cháu đây là chồng bác, còn đây là...con trai bác" bà vừa giới thiệu với cô vừa nhìn quan sát biểu hiện của cô.

Cô nở nụ cười nhẹ và chào hai người.

"Cháu chào bác trai" cô đứng lên hướng về phía cha của anh chào hỏi. Cha anh cũng vui vẻ đáp lại.

Rồi quay về phía anh chào "Em chào anh, em là Joy Freeman" Cô nở một nụ cười nhẹ giới thiệu nhưng trong lòng đang đánh giá đối phương.

Anh thấy cô đang nhìn mình chăm chú liền nở một nụ cười mỉa mai. Anh đang cho rằng cô đang say đắm vẻ đẹp của mình nhưng thật ra không phải. Và còn vì cô giới thiệu tên mình bằng tên nước ngoài. Anh chỉ nghĩ cô đang khinh mình nên mới không giới thiệu tên tiếng Trung của mình. Vì lời hăm dọa của mẹ anh và anh cũng không muốn cha mình lên cơn đột quỵ nên anh cũng đứng lên chào hỏi cho có.

"Chào em. Tôi là Tôn Hạo."

Anh vừa dứt lời cánh cửa phòng mở ra, phục vụ mang đồ ăn vào và đặt nhẹ nhàng lên bàn, cúi chào và chúc ngon miệng theo phong cách của những người chuyên nghiệp. Mẹ anh thấy vậy liền kêu hai người ngồi xuống và bắt đầu dùng bữa. Bữa ăn chỉ có cha mẹ anh là liên tục bàn chuyện đám cưới của hai người, ngoài ra cô và anh chỉ theo chủ nghĩa im lặng là vàng. Lâu lâu mẹ hay cha anh lại hỏi cô về những chuyện đám cưới cô cũng chỉ cười trừ và trả lời qua loa.

Bữa ăn kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm và chào mọi người ra về. Mẹ anh cùng bắt anh đưa cô về nữa nhưng cô đã cẩn thận từ chối. Nhìn thái độ của anh suốt bữa ăn cô cũng hiểu được anh và cô đều bị ép buộc nên "mạnh ai nấy sống" vậy.

Vì thời gian còn sớm nên cô quyết định đến thăm tập đoàn xem tình hình như thế nào. Đã quyết định rời trụ sở chính của tập đoàn ở Mỹ về đây nên cô cũng phải đến xem tình hình ra sao. Tập đoàn ở đây là chi nhánh lớn của tập đoàn của cô bên Mỹ nhưng cô chưa bao giờ đặt chân đến, hàng năm mọi báo cáo điều thông qua trợ lý của cô nên cả giám đốc chi nhánh điều không biết mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đến tập đoàn

Cô lái chiếc xe mui trần của mình vào gara của tập đoàn sau đó từ từ bước về phía cổng chính của tập đoàn. Bảo vệ thấy cô lạ mặt liền ngăn cản không cho cô vào, cô liền lấy trong ví của mình ra tấm giấy chứng minh nhân dân có họ tên đầy đủ của mình, bảo vệ lắp tức khiếp sợ khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh, cô chỉ ra hiệu cho bọn họ im lặng và không được nói cho ai biết sau đó mới bước vào tập đoàn.

Tiếp tân thấy bảo vệ cho cô vào liền nghĩ cô là nhân viên mới nên cũng không ngăn cản. Cô đứng quan sát một hồi thì bước lại thang máy. Thang máy có hai loại, một loại dùng cho nhân viên các cấp, một loại dùng cho chủ tịch tập đoàn hay trợ lý riêng nên ít ai sử dụng tới.

Cô theo thói quen liền bước về phía thang máy giành cho chủ tịch. Hai bảo vệ đang đứng ở đó liền ngăn cô lại.

"Xin lỗi cô, thang máy này không thể dùng." Người bảo vệ ngăn cô lại.

"Tại sao?" Cô lạnh lùng nhìn người đang ngăn cản mình.

Người bảo vệ thấy ánh mắt sắc lạnh của cô liền run sợ nhưng vẫn làm theo đúng nhiệm vụ của mình.

"Đây là thang máy giành cho chủ tịch và trợ lý của ngài ấy. Cảm phiền cô sang thang máy bên kia."

Cô rất hài lòng với thái độ làm việc này. Rất tốt. Cô cũng không muốn làm khó dễ người bảo vệ nên đi sang thang máy thường. Dù gì bọn họ cũng đâu biết cô là ai. Cô bước vào thang máy bấm số 7. Thang máy bắt đầu ngừng ở tầng 7, cánh cửa mở ra cô vừa bước ra vừa lấy điện thoại gọi cho trợ lý của mình.

Sau một hồi chuông, đầu dây bên kia cũng có người bắt máy.

"Alô! Chủ tịch người gọi có gì không ạ." Giọng nói nghiêm túc từ đầu dây bên kia vang lên.

"Đương Khải Sâm, ngay lập tức gửi những giấy tờ có liên quan tới chi nhánh bên đây cho tôi." Cô lạnh lùng ra lệnh.

Giọng nói lạnh băng, hàn khí chất đầy giọng nói làm người đầu dây bên kia không rét mà run.

"Vâng. Tôi làm ngay."

"Còn nữa. Tôi cho anh nội trong ngày mai phải có mặt tại thành phố E cho tôi. Nếu không đừng trách." Cô nhẹ giọng hăm dọa.

- "Tôi biết rồi ạ." Dương Khải Sâm vừa nói vừa lao mồ hôi trên trán mình.

Vừa dứt điện thoại cô liền chú ý tới một cảnh tượng trước mặt. Một cô gái trẻ trung trong bộ váy công sở với khuôn mặt tươi đẹp đang làm một chuyện hết sức không chấp nhận được. Cô ta đang quát mắng một người phụ nữ đáng tuổi mẹ mình trước hành lang. Người phụ nữ cúi mặt xin lỗi rồi rít mặc dù không biết mình sai ở đâu. Cô ta roi cao tay định tát người phụ nữ liền bị tay cô nắm lại. Với cái hành động không tôn trọng người khác này cô cực kỳ không chấp nhận, đặt biệt lại diễn ra ngay trong tập đoàn của mình nữa chứ.

Cô ta thấy vậy liền tức giận đến đỏ cả mặt, định rút tay về nhưng bị cô nắm quá chặt nên cô ta không thể. Cô ta trừng mắt nhìn cô.

"Bỏ ra" Cô ta vừa dãi dụa vừa tức giận nhìn cô.

"Nếu cô chịu xin lỗi tôi sẽ bỏ qua." Cô dùng giọng cực âm nhìn thẳng vào cô ta.

Cô ta run rẩy, trên mặt vì bị đau mà rom róm nước mắt, nhưng đã theo lao thì phải theo lao cô ta liếc mắt nhìn cô.

"Chết tiệt. Cô bỏ ra không? Cô là nhân viên mới hả? Tôi sẽ bảo Cậu tôi tống cổ cô ra khỏi đây. Kể cả chén cơm cũng không còn. Để xem cô làm gì để sống." Cô ta dõ giọng đắc ý.

Bỗng cánh tay của cô ta đang bị cô nắm kêu một cái "Rắccc"

Cô ta bắt ngờ kêu lên "Aaaa". Cô buông cánh tay của cô ta ra lạnh lùng nói:

"Đây chỉ là cảnh cáo. Biến đi trước khi tôi nổi giận."

Cô ta tuy tức giận nhưng trong lòng vẫn run sợ nên lập tức bỏ đi. Trước khi đi còn để lại một lời cảnh cáo.

"Tiểu thư. Cảm ơn cô. Nhưng lần sau cô đừng làm vậy nữa." Người phụ nữ ra về khuyển nhủ nhìn cô.

"Tại sao chứ." Cô thấy thái độ kì hoặc này càng thêm thất vọng.

"Cô gái vừa rồi là cháu gái của phó Tổng. Tính tình cực kỳ xấu chỉ cần không vui liền đem mọi người ra chút giận, ủy quyền ủy thế gia đình nên không xem ai ra gì. Tiểu thư tôi khuyên cô lần sau gặp thì nên xin lỗi cô ta. Nếu không...thật sự khó sống." Người phụ nữ khuyên bảo cô.

"Con biết rồi." Cô cười trừ "Con có việc phải đi trước đây."

Cô tìm cơ hội rồi đi, xem ra sắp tới cô sẽ có rất nhiều chuyện vui.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tập đoàn trình thị

Cô đi một vòng ở tầng bảy nhận được rất nhiều ánh mắt tò mò của mọi người nhưng cô cũng không để ý mà cho qua. Cô cẩn thận xem xét tác phong làm việc của nhân viên nhưng cô chỉ lắc đầu cảm thán, thật sự thì tác phong của họ quá bình thường nếu không được nói là TỆ. Cô dám chắc chắn một điều cô sẽ cẩn thận chỉnh sửa lại các tác phong này và sa thải hết những thành phần THỬA. Cô mở cửa thang máy bước vào định đóng cửa lại thì có hai người bước vào và cùng đi xuống dưới với cô. Hai người bước vào cùng thang máy với cô từ đầu cứ ôm ấp, hun hít,...trước mặt cô nhưng cô đã sống ở Mỹ nhiều năm nên nhìn những cảnh đó quá đời bình thường, cô lạnh lùng nhìn hai người đó, cả một cái chớp mắt cũng không có.

Thang máy cuối cùng cũng dừng lại cánh cửa mở ra cô liền để lại cho bọn họ một câu:

- "Đây là nơi làm việc mong hai người...để ý một chút"- Rồi bỏ đi.

Hai người đó một người mặt như trái cà, một người đứng đơ trong thang máy thật buồn cười.

Sau khi xong bữa ăn Tôn Hạo liền tới Tập đoàn Tôn Gia và vùi đầu vào công việc, mặc dù tập đoàn do anh quản lí mấy năm nay điều đứng nhất về danh thu cả nước nhưng anh vẫn muốn được một lần hợp tác với tập đoàn Trình Thị, tập đoàn có trụ sở ở Mỹ. Anh nghe nói tập đoàn sẽ chuyển trụ sở về thành phố E nên anh đang có hết sức để một lần được hợp tác và học hỏi cách làm việc của Trình Thị.

Nói thật thì anh cũng không dám chắc mình có thể hợp tác được với Trình Thị hay không. Tập đoàn Trình Thị rất ít đầu tư ở đây đa phần điều đầu tư ở nước ngoài, những tập đoàn lớn ở đây đã đưa ra giá lợi nhuận và phần trăm hợp tác cực cao nhưng vẫn bị từ chối. Trung Quốc là thị trường lớn mà biết bao nhiêu Tập đoàn, công ty muốn đầu tư hay đơn thuần là làm việc vậy mà tập đoàn Trình Thị lại ra về không hứng thú, đúng là kì lạ.

Nhưng anh chắc chắn mình sẽ cố gắng hợp tác được với tập đoàn Trình Thị. Để xem anh có chinh phục được bản hợp đồng của Trình Thị hay không,

việc càng khó đối với anh càng hứng thú.

Cô gái kia thật kì lạ, ai lại nghe nói kết hôn với anh mà có cái vẻ mặt không hứng thú đó chứ. Mà cô ta tên gì nhỉ?

Anh đang suy nghĩ về dự án và cách hợp tác đột nhiên lại nghĩ đến cô.

Anh cười khổ cho chính bản thân mình. Anh lấy trong ngăn bàn ra một tấm ảnh, thật sự đã lâu rồi anh chưa nghĩ đến việc vứt tấm ảnh này. Đây là tấm ảnh của Khả Giai người con gái anh yêu, cũng đã ba năm kể từ ngày Khả Giai nói chia tay anh, anh chưa từng có ý định vứt nó, nó là khoảng thời gian mà anh hạnh phúc nhất. Sau ngày Khả Giai nói chia tay anh, anh điên cuồng lao vào những cuộc vui. Cố quên đi nhưng rồi ba năm trôi qua trái tim anh vẫn luôn nhớ về người con gái đó.

Sáng hôm sau

"Sếp à! Tôi đang ở sân bay đây." Trợ lý Dương Khải Sâm vừa ra khỏi sân bay liền nhận được điện thoại của cô.

"20phút sau phải có mặt ở biệt thự của tôi, trễ 1 phút trừ 10% lương." Cô ở đầu dây điện thoại bên kia lạnh lùng nói.

Dương Khải Sâm giờ đây chỉ biết khóc và dậm đầu mà chạy.

Cuối cùng 19phút 59giây anh đã tới được cửa của biệt thự.

Vệ sĩ canh ở cổng thấy anh liền mở cửa cho vào. Từ ngoài cổng vào tới căn biệt thự ít nhất phải mất 5 phút vậy là trợ lý Dương lại phải chạy với tốc độ ánh sáng vào.

"Trễ 3phút 40giây." Cô ngồi trên sofa vừa nói vừa đưa cà phê lên miệng ung dung uống.

"Sếp à! Đầu phải người không biết..." Trợ lý Dương vội bước lại phía cô giải thích.

"3phút 40giây cứ tính 1 phút 10% lương vậy mà trừ..." Trợ lý Dương chưa nói hết câu liền bị cô cắt ngang.

Trợ lý Dương giờ đây khóc cũng trả được mà cười cũng chả xong, khuôn mặt khó coi cực kì.

"Giấy tờ tôi kêu anh chuẩn bị thế nào rồi?" Cô lạnh lùng bỏ mặt người trợ lý đang đau khổ của mình.

"Đây ạ." Trợ lý Dương ngồi xuống ghế đối diện và đưa cho cô một tập hồ sơ.

Cô lật từng trang ra đọc một cách tỉ mỉ.

"Mở một cuộc họp cổ đông vào ngày mai cho tôi."-Cô vừa đọc vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Họp và gặp mặt

Hôm nay cô có một cuộc họp cổ đông buổi sáng và buổi chiều phải đi chọn đồ cưới với mẹ anh. Đúng là khổ mà, cô còn phải ghé qua bệnh viện để nhận khoa...Một ngày siêu cấp bận rộn.

Sáng 6 giờ tiếng chuông đồng hồ âm ỉ vang lên "Renggg...Renggg" và rồi "Ràmmmm" banh cái đồng hồ. Cô mắt nhắm mắt mở với lấy cái đồng hồ báo thức trên bàn, tìm ngoài không thấy nút tắt nên đập luôn.

Vì giờ giấc ở hai nước khác nhau nên cô phải nhờ đến cái đồng hồ nhưng xem ra tuổi thọ của đồng hồ không được cao. Cô ngồi dậy bước vào toilet làm VSCN sau đó thay cho mình bộ vest nữ màu đen trong thật đỉnh đặc. Cô lấy một số giấy tờ hôm qua trợ lý Dương đưa bỏ vào giỏ xách. Cô sang phòng của Mía thì thấy cô bé còn ngủ, cô tiến về phía Mía đặt lên má cô bé một nụ hôn nhẹ sau đó đi xuống lầu căn dặn bà quản gia một số việc về sinh hoạt hàng ngày của Mía, rồi mới đi.

Vừa thấy cô bước ra liền có năm chiếc xe: Một chiếc Bugatti Chiron và bốn chiếc Lamborghini Murcielago xếp thành hình chữ X.

Trợ lý Dương đã đứng đợi và mở cửa chiếc Bugatti Chiron màu đen ở giữa năm chiếc xe cho cô, bốn chiếc xe còn lại mỗi chiếc điều có bốn vệ sĩ đứng chờ sẵn. Cô bước vào xe và ngồi vào, trợ lý Dương đóng cửa xe lại và ngồi vào vị trí lái chính, vệ sĩ thấy vậy liền ngồi vào xe và bắt đầu cho xe lăn bánh.

Cuộc họp bắt đầu lúc 7 giờ nên cô vừa đến kịp lúc. Cô và trợ lý Dương bước vào tập đoàn cùng với 6 vệ sĩ đi theo sau làm ai nấy phải chú ý.

Cô bước cùng trợ lý và vệ sĩ của mình bước vào thang máy giành cho chủ tịch và lên thẳng phòng họp.

Vệ sĩ bước lại phía phòng họp mở cửa cho cô, cô và trợ lý bước vào mọi người trong phòng họp đều đứng lên sẵn sàng cho một cuộc chào hỏi.

Cô bước lại chiếc ghế chủ tịch và ngồi xuống ra hiệu cho mọi người ngồi. Sau khi ổn định được cô mới lên tiếng chào hỏi.

"Xin chào mọi người, tôi là Joy Freeman cũng tức là Trình Ký Bình chủ tịch của tập đoàn Trình thị." Cô lạnh lùng giới thiệu mình.

Phòng họp vẫn im lặng để chờ cô nói tiếp.

"Chắc mọi người cũng đã biết tôi mở cuộc họp này vì vấn đề gì rồi chứ." Cô hai tay để trên bàn quan sát sắc mặt của từng người trong phòng.

Sau khi nhận được cái gật đầu đã biết của mọi người cô liền nói tiếp:" Cuộc họp này có ba lý do, lý do thứ nhất là trụ sở của tập đoàn Trình Thị chính thức chuyển về thành phố E, thứ hai là dự án Phi trường A mọi người hãy cùng nhau thảo luận để tìm ra đối tác hợp tác tương xứng. Còn vấn đề thứ ba...." Cô đột nhiên ngừng lại.

"Sao ạ?" Một cổ đồng hỏi.

"Tôi sẽ sa thải những kẻ ăn không ngồi rồi trong tập đoàn này và cử người ở Mỹ qua thay thế..."

Sau một hồi cuộc họp cũng kết thúc cô lấy điện thoại ra coi giờ thì mới có 9 giờ còn hai tiếng nữa mới tới giờ hẹn với mẹ của Tôn Hạo nên cô quyết định lên phòng làm việc của mình một lát. Vừa định nhấn nút cho thang máy mở ra, từ đằng xa đã nghe một tiếng gọi:

"Này, cô ơ! Chờ đã." Một giọng nam gấp gáp nói.

"Anh gọi tôi có chuyện gì?" Cô nhận ra đây là người con trai cô gặp ở thang máy mấy ngày trước.

"Cô là nhân viên mới sao? Tôi thấy cô lạ quá." Nam thanh niên vừa nói vừa gãi đầu.

"Cứ cho là vậy đi." Cô lạnh lùng nhìn người con trai trước mặt.

"Tôi là Vũ Thuận Trạch giám đốc bộ phận Marketing, rất vui được làm quen." Nam thanh niên vừa nói vừa dơ tay ra định bắt tay với cô.

"Ai anh cũng nhiệt tình như vậy nhỉ?" Cô nhìn Vũ Thuận Trạch ánh mắt lạnh lùng trong giọng nói có chút mỉa mai.

"Không phải...tuyệt đối không phải...tại hôm đó cô gây cho tôi ấn tượng nên tôi...tôi mới..." Vũ Thuận Trạch nhất thời không biết nói như thế nào, không lẽ nói đã thích cô ngay lúc đó thì hơi kì.

Cô mỉm cười trong bụng trước người con trai này, cái biểu hiện đáng yêu đó thật là không thể chối bỏ.

"Thôi bỏ qua đi. Sau này nhờ anh giúp đỡ." Cô lảng sang chuyện khác.

"Cô làm ở bộ phận nào?" Vũ Thuận Trạch nhiệt tình nhìn cô.

"Sau này anh sẽ biết. Chúng ta đi uống chút gì đi." Cô làm ra vẻ bí mật. Chẳng lẽ bây giờ nói mình là "Big Boss" ở đây. Bỗng cô nảy sinh ý định muốn biết thêm về tình hình tập đoàn vừa qua liền kéo Vũ Thuận Trạch đi uống nước.

Vũ Thuận Trạch vui vẻ gật đồng ý.

Sau khi xong việc ở tập đoàn cô bắt đầu giải tán vệ sĩ và tự mình lái xe đến biệt thự Tôn Gia.

Sau khi vào tới biệt thự xe của cô phải bỏ lại biệt thự vào đi xe của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chọn đồ cưới 1

Dọc đường đi mẹ anh cứ hỏi cô muốn đám cưới như thế nào, ra sao,...cô chỉ cười trừ rồi bảo tùy bà quyết định. Hết nói chuyện về đám cưới rồi lại đến công việc của cô, cô chỉ trả lời qua loa cho có. Cô vừa là chủ tịch của một tập đoàn lớn vừa là bác sĩ của một bệnh viện, công việc lúc nào cũng ngập đầu nhưng đó là ước muốn của cô.

Còn anh, anh vẫn vậy từ lúc gặp nhau chỉ nói với nhau được hai câu: Một câu chào và một câu giới thiệu.

Còn lại thì im lặng như một bức tượng không có cảm xúc.

Chiếc xe Audi Q2 Edition 1 của anh tăng tốc chạy băng băng trên đường X của thành phố E sau đó ghé vào một trung tâm áo cưới lớn. Cô và anh đứng trầm ngâm một lát thì bị mẹ anh nắm tay kéo vào.

Nhân viên trong cửa hàng nhìn thấy ba cười bước vào liền cúi chào. Sau đó người quản lý mới chạy ra cúi chào.

"Tôn phu nhân người đến lựa đồ cưới sao ạ." Quản lý biết hai người vừa bước vào là người Tôn gia thân phận cao quý liền cung kính. Còn người con gái đi cùng thì nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Không. Ta chỉ đến xem con dân tương lai mặc áo cưới thôi." Mẹ anh bà đưa tay lên miệng cười cười nhìn người quản lý.

"Vâng mời ào lựa đồ ạ. Ở đây có rất nhiều kiểu. Điều là hàng tốt và được những nhà thiết kế nổi danh đích thân thiết kế." Người quản lý dẫn ba người đến bên những bộ đồ cưới được trưng bày giới thiệu.

Mẹ anh đi trước nhìn những chiếc áo cưới được trưng bày trong mà gật đầu khen ngợi. Cô thì đi sau cũng nhìn cho có chứ không hứng lắm, đối với cô những chiếc áo cưới này chỉ là phương tiện để thực hiện di nguyện của mẹ mình. Còn anh thì lạnh lùng đút tay vào túi quần thái độ chẳng quan tâm. Nhìn cảnh tượng trước mặt ai cũng thấp phần đoán được là bị ép cưới. Thái độ cô dâu chủ rể tương lai thể hiện rõ ràng trên mặt thế kia mà.

Ba người đi một vòng trong phòng ao cưới cuối cùng cũng không chọn được cái nào vừa ý. Mẹ anh kéo cô lại ghé salon ngồi coi một số mẫu mới trong quyển album cuối cùng cũng chọn được khoảng mười mẫu áo trong đó.

"Những mẫu này có sẵn không?" Bà quay qua người quản lý đang đứng kế bên.

"Có. Đang ở trên tầng 2 ạ." Quản lý cung kính trả lời.

"Mang xuống hết đi."

Quản lý vội xoay người cùng với nhân viên lên tầng trên lấy áo cưới. Trong thời gian đó mẹ anh lại bận rộn chọn đồ chú rể cho anh.

"A Hạo, con xem bộ comle này rất hợp với con." Bà đưa cuốn album trong đó là một bộ comle màu kem rất đẹp.

Anh liếc mắt sơ qua cuốn album sau đó cười nhạt "Sao cũng được ạ."

Sao đó mẹ anh quay sang cô hỏi: "Con chọn cho A Hạo một bộ đi." Mẹ anh nhìn cô cười cười và đưa cuốn album xuống trước mặt cô.

Cô bất ngờ nhìn mẹ anh, sau đó vội lấy lại tinh thần.

Cô lấy cuốn album lật vài trang xem xét sau đó lại nhìn anh đánh giá. Anh có nước da trắng như không phải kiểu công tử, tướng mạo đẹp mê người, body chuẩn, còn dung nhan thì tuần mỹ không phải bàn cãi.

Cô nhìn anh xong lại nhìn vào cuốn album lật qua lật lại để chọn. Dù sao cô cũng phải cùng anh khoác tay vào lễ đường mà, mặc dù là một nghi thức nhưng cô cũng phải làm không thể từ chối lời đề nghị của mẹ anh được.

Cô lại tiếp tục ngược lên nhìn anh. Anh cảm nhận được có người đang nhìn mình với ánh mắt soi mói kì cục liền ngược mắt lên và tình cờ bốn mắt nhìn nhau, mặt đối mặt. Cô vội vàng quay đi, tiếp tục lựa chọn đồ chú rể cho anh.

Cũng nhờ vậy anh mới kịp nhìn rõ cô. Lần đầu gặp chỉ là liếc sơ qua để chào hỏi, còn lần thứ hai là mới vừa nãy ở nhà anh, anh lại vội ra xe nên không nhìn cô lấy một cái. Anh nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh nhằm đánh giá của một nhà kinh doanh.

Phải nói cô rất đẹp, nước da trắng như sữa, vì là con lai nên tóc hơi vàng và dáng vóc tương đối cao hơn người Châu Á. Cô đang cúi đầu nên anh không thể nhìn thấy được ánh mắt của cô nhưng anh có thể cảm nhận được một sự kỳ lạ trên khuôn mặt ấy, dù cô có cười cũng không phải nụ cười chính đáng, một nụ cười ngượng ngạo.

"Theo con thì bộ com le này ạ." Cô cảm nhận được anh đang nhìn mình chăm chăm nên vội lấy một bức ảnh có một bộ comle trắng ra đưa cho mẹ anh nhằm phá tan ánh mắt đó.

"Đâu. Đưa ta xem." Mẹ anh cao hứng. Nãy giờ bà cũng đang quan sát hai người thấy anh đang nhìn cô nên bà cũng rất cao hứng.

Mẹ anh nhìn vào bức ảnh trong album tấm tắc khen ngợi.

"A Hạo! Con thấy sao?" Bà đưa bức ảnh trong album mà cô chọn được đưa cho anh.

"Sao cũng được." Anh lạnh lùng không thèm nhìn vào bức ảnh lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chọn đồ cưới 2

Anh vừa trả lời liền nhìn thấy người quản lý và nhân viên mang váy cưới ra. Những chiếc váy cưới cô dâu trắng tinh khôi được mang ra đặt cẩn thận trên bàn.

Mẹ anh đưa cho quản lý cuốn album có hai bức hình mẫu đồ chú rể của anh. Người quản lý vội cho người đi lấy. Còn mình thì phân công nhân viên nữ đưa cô vào phòng thử áo cưới.

Sau cả giờ đồng hồ thử váy cưới người cô mời như. Không phải là vì váy không hợp, hay không đẹp mà là vì quá đẹp nên không biết chọn cái nào. Tối đa chỉ chọn hai cái nên thật sự mẹ anh không biết chọn cái nào cho cô cứ bắt cô thay tới thay lui. Cuối cùng vẫn không chọn được cái nào, bà quay sang anh hỏi:

"A Hạo con thấy cái váy nào đẹp."

Anh này giờ đang đọc cuốn tạp chí ở gần đó nên không để ý đến cô. Đột nhiên nghe lời mẹ anh nói, nên anh ngược lên nhìn.

1s,2s,3s,...rồi 1p,2p... Mẹ anh thấy anh nhìn cô mà đơ người nên lay lay người anh.

"Này, con sao vậy...này...A Hạo..." Mẹ anh lấy tay lay lay người anh.

"Không sao." Miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn cô.

Mẹ anh thấy vậy liền nở nụ cười khoái chí "Con thấy bộ váy nào đẹp."

"Nào cũng vậy." Anh không suy nghĩ mà trả lời ngay.

"Joy, con thích chiếc váy nào? Ta thấy con bận cái nào cũng đẹp, khó chọn quá." Bà lắc đầu trước thằng con trai cứng đầu sao đó quay qua cô.

"Bác cứ chọn, con sao cũng được."

Kỳ này bà thật sự té ghế trước hai người này. Từ đầu đến cuối chỉ là câu "Sao cũng được."

Bà thờ dài sao đó lật đi lật lại những chiếc áo cưới để trên bàn.

Cuối cùng bà cũng chọn được hai cái. Tồn cả giờ đồng hồ.

Sau khi chọn được hai chiếc váy cô dâu và hai bộ vest chú rể. Anh và cô lại bị bà kéo đến trung tâm chọn nhẫn cưới và đồ trang sức. Ba người đến một trung tâm ở giữa lòng Thành phố, đây là một trung tâm cực lớn và nổi tiếng chỉ có những người trong giới thượng lưu mới đủ sức bước vào mua sắm còn ngoài ra chắc chỉ dám đứng từ xa nhìn.

Cô thờ dài bị mẹ anh nắm tay dắt vào. Đi hết một vòng cuối cùng cũng dừng lại tại quầy trang sức. Sau một giờ đồng hồ cuối cùng cũng chọn được một cặp nhẫn.

Nhưng cặp nhẫn này lại cho cô một điều bất ngờ, đó là anh tự chọn nhẫn. Cô cũng không hiểu tại sao một người như anh lại đích thân chọn nhẫn nữa.

Còn anh thì không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Khi thấy cặp nhẫn được trưng bày đó, không biết thứ gì đã thôi thúc anh chọn nó, một cặp nhẫn không quá to, cũng không quá nhỏ, thiết kế lại rất giản dị nhưng nó lại làm nổi bật lên một nét gì đó rất sang trọng và đặc biệt là nó cực kì nổi bật trước những chiếc nhẫn cưới khác.

Buổi chiều mẹ anh bắt cô ở lại dùng cô nhưng vì cô có hẹn với bệnh viện nên không thể ở lại. Cô chào mẹ anh sau đó lấy chiếc xe của mình lái đến bệnh viện.

Cô là một bác sĩ giỏi nên việc nhận khoa rất thuận lợi quả nhanh chóng. Bệnh viện này là một bệnh viện lớn và có tiếng ở thành phố E.

Tuy là chủ của một tâm đoàn lớn nhưng rất ít ai biết mặt cô, cả giới truyền thông cũng không mấy người biết mặt cô nên việc đi xin việc rất dễ dàng mà không cần phân biệt "ta giàu mi nghèo". Cô được phân làm trưởng khoa tim mạch, nên cũng việc sẽ rất bận rộn.

Sau khi nhận khoa xong cô trở về biệt thự để chuẩn bị đi làm. Vừa lái xe vào biệt thự bé Mía đã chạy ra đón cô, cô gian hai tay ra ôm bé Mía vào lòng

sau đó thom vào hai má của bé Mía.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đám cưới 1

Thứ 6, ngày 13 tháng 8 năm 2016

Hôm nay là ngày cô cùng Tôn Hạo sánh bước vào lễ đường, mở ra cho cuộc đời cô một trang mới.

Người ta bảo thứ 6 ngày 13 là ngày kém may mắn không nên ra ngoài hoặc hạn chế đi lại nhưng đối với cô nó chẳng có ý nghĩa gì cả, cô lại là một người không tin vào thần thánh, mê tín lại càng không.

Thứ 6, ngày 13 nhiều người bảo kết hôn vào ngày này sẽ không được hạnh phúc, nhưng hiện tại cô cũng có hạnh phúc đâu, sau này chắc chắn càng không có hai từ: Hạnh phúc.

7 giờ sáng cô đã dậy và đến khách sạn nhà anh bắt đầu công việc của một cô dâu là trang điểm và bận lên người chiếc váy trắng cô dâu điểm lệ. Cô đứng trước gương mà tự cười nhạo chính mình. Cô thật sự không ngờ được sau ngày đó cô lại được khoác lên người chiếc váy trắng tinh này.

Nếu hôm nay người đứng cùng cô để đi vào thánh đường là người đó chắc chắn cô sẽ cười không ngớt nhưng lại là một người con trai khác.

Một đám cưới không hề có tình yêu và tự nguyện thì làm sao có kết quả. Nói trắng ra chỉ là một sự sắp đặt của số phận để hai người lướt qua nhau như những người xa lạ. Cô bước lại lấy điện thoại ra mở màn hình lên rồi nhìn vào nó một cách đau khổ. Đã nhiều năm như vậy rồi nhưng cô chưa hề thay điện thoại, màn hình điện thoại lại càng không thay.

Nó là một quá khứ đau khổ có, vui vẻ có, hạnh phúc có nhưng giờ thì không còn gì nữa rồi. Bạn bè đều bảo cô sống thì nên nhìn về phía trước nhưng bọn họ đâu phải cô, nói thì ai chả nói được nhưng thực hiện được hay không chỉ có người trong cuộc mới biết. Nhiều năm nay cô luôn muốn sống vì tương lai nhưng khi cô nhắm mắt lại những hình ảnh của năm đó lại hiện về một cách rõ rệt. Nó muốn nhắc với cô rằng đừng bao giờ quên cái quá khứ đó và đừng bao giờ tha thứ cho ông ta. Ông ta không xứng đáng để cô phải tha thứ.

"Sếp, cô ổn chứ?" Cô đang suy nghĩ thì trợ lý Dương Khải Sâm của cô bước vào.

"..." Cô không trả lời chỉ nhìn trợ lý Dương rồi thờ dài quay đi.

"Sếp, cuối cùng tôi cũng đợi được ngày cô lấy chồng rồi. Cô có nhớ lời hứa trước kia không?" Trợ lý Dương làm mặt khoái chí nhìn cô.

Cô suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu nhớ ra trước kia cô từng cá với trợ lý Dương nếu cô lấy chồng cô sẽ tăng 50% lương cho anh ta. Không ngờ anh ta lại nhớ.

"Àn" Cô gật đầu. "Từ bây giờ gọi tôi là Joy, gọi sai trừ 15% lương" cô lạnh lùng không thèm nhìn trợ lý Dương đáng thương lấy một cái.

"Sếp, gọi vậy quen rồi." Trợ lý Dương làm mặt ủy khuất.

"Bây giờ anh muốn như thế nào? Có muốn tôi cho anh nhảy dù không?" Cô bước về phía cửa. Đây là khách sạn năm sao cô lại ở phòng tổng thống trên tầng 30 nên việc cho trợ lý nhảy dù là một điều đơn giản.

"Thôi. Tôi đùa thôi mà." Trợ lý Dương mặt tối sầm lại vội vàng giải thích.

"Cạch" mẹ anh bước vào. Mẹ anh bước lại phía cô xoay cô một vòng rồi nhìn ngắm cô từ trên xuống dưới.

"Joy, con dâu đẹp lắm, rất đẹp." Mẹ anh nhìn một hồi rồi tấm tắc khen.

"Cảm ơn bác." Cô nở một nụ cười nhẹ cảm ơn vì lời khen của mẹ anh.

"Bác cái gì nữa, kêu mẹ được rồi đó. Nào kêu mẹ đi." Mẹ anh trách yêu cô.

"Vâng. M...ẹ..." Cô ngập ngừng không gọi quen miệng.

"Bác gái bác xem Joy mất cỡ rồi kìa." Trợ lý Dương thừa dịp trên ghẹo.

"Cậu...cậu là..." Mẹ anh nãy giờ mới để ý đến sự có mặt của Trợ lý Dương.

"Cháu là trợ...à không là bạn của Joy ạ. Cháu là Dương Khải Sâm" Trợ lý Dương xem chút lỗ miệng nói là trợ lý của cô nhưng vừa kịp nhận được ánh mắt giết người của cô nên vội vàng sửa lại.

"Cháu đến dự đám cưới Joy thì tốt quá. Bác rất vui, sao này nhớ đến nhà bác chơi." Mẹ anh nhìn trợ lý Dương cười hiền tỏ ra rất thân thiện.

"Dạ. Vậy sao này nhờ bác chăm sóc Joy rồi. Nhìn vậy thôi chứ cô ấy DỄ THƯƠNG lắm" Trợ lý Dương được dịp có người bảo kê liền 180 độ quay lưng lại với cô.

Cô bây giờ chỉ muốn cho tên trợ lý thôi đồ của mình một cước bay ra khỏi đây hoặc là nhảy dù từ tầng 30 nếu không có mẹ anh.

Xem ra trợ lý Dương và mẹ anh rất hợp nhau hai người cứ "blô bla" bỏ quên luôn cô. Cứ vậy suốt 1 tiếng đồng hồ đến khi có người bước vào gọi.

Cô bắt đầu cùng mọi người đến nhà thờ lớn nhất ở thành phố E

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đám cưới 2

Cô cũng không thể nào không công nhận Tôn gia rất giàu có. Lễ đường được trang trí lộng lẫy. (Chứng tỏ ta là giai cấp tư sản) Dù hôm nay là ngày kém may mắn nhưng mọi người ai cũng đến dự cái đám cưới này đông đủ nhất. Tài xế mở cửa xe cho cô, cô nhẹ nhàng bước ra. Từ từ cánh cửa lễ đường mở ra cô thư thái bước vào. Suốt hiện trước mặt cô là anh đang đứng kế cha sứ trong bộ comle màu trắng. Hôm nay anh như một vị thần Hi Lạp, đẹp ngây ngất làm bao thiếu nữ đến dự tiệc phải dao động. Cô bước lên thăm dò đi thẳng về phía anh, anh cũng bước lại về phía cô. Hai người cùng hướng và đi về phía cha sứ.

Miệng anh nở một nụ cười hoàn mỹ, nhưng cô cảm nhận thấy được đó không phải nụ cười hạnh phúc, chỉ đơn giản là sự biết điều và sự giả tạo của những buổi tiệc thượng lưu như vậy. Không hiểu sao cô lại cảm thấy chạnh lòng, một nỗi mất mát lớn đang len lỏi trong con người cô.

- "Tôn Hạo con có đồng ý lấy Ký Bình làm vợ dù khó khăn, gian khổ, dù ốm đau, bệnh tật,...hay không? - Hai người bước tới trước mặt cha sứ. Cha sứ bắt đầu đọc lời thề...

- "Con đồng ý." - Anh dừng dừng không cần suy nghĩ liền trả lời nhưng đối với cô nó như một sự giễu cợt.

"Ký Bình con có đồng ý lấy Tôn Hạo làm chồng dù khó khăn gian khổ dù ốm đau bệnh tật,...hay không?" Cha sứ quay về phía cô hỏi.

"Vâng. Con đồng ý." Có nhẹ giọng trả lời nhưng trong giọng nói không có gì được gọi là vui hay hạnh phúc chỉ là sự mỉa mai.

"Hai con có thể trao vật đính ước cho nhau."

Cha sứ vừa dứt lời liền có người đứng bên cạnh mang cặp nhẫn đặt trong hộp qua cho hai người.

Anh lấy chiếc nhẫn bắt đầu mang vào cho cô. Chiếc nhẫn từ từ đi vào ngón tay cô nhưng cô mặt liền tối sầm xuống, hình ảnh có năm đó lại hiện về trong đầu cô, một chiếc áo cô đầu đầm máu, cô theo phản xạ rút tay lại, chiếc nhẫn bắt đầu rơi tự do xuống đất nhưng anh đã nhanh tay khom người xuống bắt kịp. Lúc này cô mới hoàn hồn vội vàng xin lỗi anh. Anh ghé xác vào tai cô.

"Hối hận rồi sao? Bây giờ chấm dứt vẫn còn kịp đó." - Anh nói nhỏ vào tai cô bằng giọng hết sức châm biếm nhưng ai nhìn vào cũng tưởng anh đang an ủi cô.

Cô không trả lời chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra cho anh mang nhẫn vào. Cô bắt đầu lấy nhẫn mang vào tay anh. Vừa xong thì bên dưới đã có một trận hò hét và vỗ tay cổ vũ.

"Hôn đi. Hôn đi. Hôn đi." Trong số đó kẻ cầm đầu là ba mẹ anh. Anh nhìn ba mẹ mình bằng ánh mắt ủy khuất, còn cô thì cuối đầu không biết làm gì. Dù sao cũng là một cuộc hôn nhân sắp đặt làm sao có sự tình nguyện trong những việc như vậy.

Suy nghĩ của cô chưa dứt, môi của cô đã bị một bờ môi khác chiếm giữ. Anh khom người xuống hôn vào bờ môi căng mọng của cô nhưng không phải do anh tự nguyện mà do một bàn tay khác chạm vào đầu hai người vào "ấn" vào nhau tạo ra tình huống như bây giờ.

Sau 5p người đó cũng chịu buông tay khỏi đầu hai người. Cô quay qua nhìn tên thủ phạm vừa nãy bằng ánh mắt hình viên đạn.

"Chị dâu à! Em đang giúp chị và anh họ em mà." Người đó vội vàng giải thích.

Anh lập tức đá vào chân người đó một cái.

"Thẩm Thiệu Bạch em dám..."Anh tức tối chỉ muốn lao vào giết chết thằng em họ này của mình.

Ba mẹ anh thấy vậy liền bước lên giải vây. Nếu không sẽ có án mạng mất.

Sau buổi lễ ở lễ đường mọi người bắt đầu lên xe đến khách sạn nhà anh ăn mừng tiệc cưới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đám cưới 3

Buổi tiệc tổ chức tại khách sạn, kéo dài từ trưa cho đến tối. Phóng viên vây chặt kín các cổng của khách sạn. Các nhà kinh doanh, tài phiệt, chính trị gia đều có mặt đông đủ. Những cậu ấm cô chiêu thì khỏi phải nói đều đến dự đầy đủ. Đây là một tiệc cưới lớn lại do Tôn gia tổ chức nên người đến dự là 99,99999%. Ký Bình trong chiếc áo cô dâu trắng khoác tay Tôn Hạo trong bộ comle màu kem đến từng nơi để nhận lời chúc phúc của mọi người. Nhưng cô vẫn cảm nhận được những lời ngon tiếng ngọt đó cực kì giả tạo.

Đến xế chiều người cô mệt nhùng, như không còn sức lực. Trợ lý Dương thấy cô như vậy liền mang cho cô một ít đồ ăn trong bữa tiệc, còn không khỏi trêu ghẹo cô vài câu làm cho cô phát hỏa. Nếu không vì anh ta chịu đựng được sức ép trong công việc do cô tạo ra và khả năng làm việc tốt cũng là một người bạn mà cô tin tưởng thì cô đã tổn khứ anh ta từ lâu rồi. Nói đúng ra anh ta một mầm họa, một trái bom hẹn giờ của cô.

Nhưng nói thật trợ lý Dương còn nổi trội hơn cả Tôn Hạo. Mặc dù Dương Khải Sâm chỉ là trợ lý của cô nhưng số lần anh ta dự tiệc xuất hiện dự tiệc thay cô với tư cách là người đại diện của Trình thị rất nhiều nên trợ lý Dương vừa xuất hiện mọi người có thể nhận ra ngay. Dương Khải Sâm chỉ cần đứng một chỗ cũng có người đến chào hỏi tập nập còn hơn cả chủ bữa tiệc.

Trợ lý Dương lúc nào cũng đại diện Trình thị hoặc cô đi dự tiệc nên bọn họ cứ tưởng anh là một nhân vật lớn "siêu cấp" quan trọng nên bao quanh nịnh hót. Cô nhìn thấy mà cười khò "May mà mình không ra mặt" đây là nỗi lòng của cô.

"Sếp thấy tôi làm ăn được không?" Sao khi giải tán được đám người đó trợ lý Dương liền dặt ý ghé sát vào tai cô tự dặt nói.

"Cũng tạm."

Hai chữ "Cũng tạm" của cô đã đánh bay hết lòng tự dặt của trợ lý Dương. Sắc mặt liền chỉ có một màu đen.

"Joy em không bao giờ khen tôi được một câu sao?" Trợ lý Dương ủy khuất, đau khổ nhìn cô.

"Khải Sâm, anh có gì đáng để tôi khen." Cô lạnh lùng cầm ly rượu uống.

"Joy...."

"Hai đứa nói chuyện gì vui vậy." Mẹ anh thấy hai người nói chuyện thì đi tới "Khải Sâm cháu đừng ăn hiếp con dâu bác đấy."

"Cô ấy ăn hiếp cháu thì có."

Trợ lý Dương bắt đầu bộ dạng mè nheo với mẹ anh.

Khỏi phải nói nhìn mặt của trợ lý Dương lúc mẹ anh mới đi lại mẹ anh cũng đoán được. "Con dâu bà không phải dạng vừa đâu."

"Hai đứa làm bạn với nhau bao lâu rồi." Mẹ anh thắc mắc trước mối quan hệ của cô và trợ lý Dương.

"Cũng được 7,8 năm gì rồi ạ." Trợ lý Dương trả lời "Bác có muốn cháu kể tật xấu của cô ấy không? Cháu kể cho bác nghe." Trợ lý Dương không để ý đến sắc mặt đang tối sầm lại của cô chỉ một lòng nói chuyện với mẹ anh. Vậy là hai người được một trận nói chuyện mà chủ đề là cô.

Cô chán nản cầm ly rượu lên uống. Nãy giờ cô mới để ý, anh đã bị Thẩm Thiệu Bạch lôi đi chỗ khác từ lâu.

Còn về phía anh chắc cũng không khá hơn chỗ cô. Anh cứ bị thằng em họ Thẩm Thiệu Bạch cho uống cả khối rượu vào người. Chắc chắn sau khi tàn buổi tiệc cả lết anh cũng không lết nổi.

Buổi tiệc kết thúc lúc 11h đêm. Anh thì say mềm người nồng nặc mùi rượu. Cô phải dìu anh lên phòng tổng thống của khách sạn để nghỉ, sáng về. Ba mẹ anh sau khi tiễn khách đã trở về biệt thự để nghỉ ngơi. Cô nhìn con người đang nằm dài trên giường rồi thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sau đám cưới 1

Ký Bình bước vào toilet thay bộ váy nệm nê ấy ra, sau đó khoác một chiếc áo ngủ màu xanh nhạt vào người. Ký Bình bước ra khỏi toilet quay lại giường nhìn Tôn Hạo một lần nữa rồi tiếp tục thờ dài. Ký Bình dù có mạnh mẽ, thành công đến đâu đi chăng nữa thì cô cũng chỉ là một người con gái 26 tuổi, vẫn muốn được yêu thương, vẫn cần một bờ vai để dựa vào nhưng tuyệt đối người đó không phải anh. Đối với Ký Bình cô từ lâu trong cuộc sống đã không có tình yêu, cuộc sống mà Ký Bình có chỉ là sự nhạt nhẽo, cô đơn.

Ký Bình nhìn Tôn Hạo đang ngủ say trên giường một lúc rồi bước lại chiếc ghế sofa gần đó và từ từ thả người xuống ghế. Ký Bình mệt mỏi dựa người vào thành ghế, tay day day thái dương.

Trong lòng Ký Bình bây giờ thật sự là trăm mối toi dò. Cô bây giờ thật sự rất nhớ Mía, chỉ ước rằng Mía đang ở trước mặt cô, để cô ôm vào lòng. Nhiều năm qua đối với Ký Bình mà nói Mía là điểm tựa lớn nhất để cho cô vững vàng bước tiếp.

Ký Bình vẫn còn nhớ rất rõ cái ngày mà Sam người bạn thân nhất của cô ra đi. Ngày đó nếu không nhờ Sam thì cô đã chết lâu rồi. Ký Bình vẫn còn nhớ ngày đó Sam đã sẵn sàng lao ra đỡ cho cô một viên đạn, đến phút cuối cùng khi hơi tàn lực kiệt liền gửi gắm Mía cho cô. Lúc đó cô đã hứa sẽ chăm sóc Mía thật tốt và xem nó như con ruột của mình.

Nhưng dù cô có yêu thương Mía như thế nào vẫn không thay đổi được sự thật mẹ Mía vì cô mà chết. Mỗi lần nhìn thấy Mía trong lòng cô lại có cảm giác áy náy. Nếu như thời gian quay lại thì tốt quá, Sam sẽ không chết, Mía sẽ không mất đi mẹ ruột của mình và cô sẽ không mất đi một người bạn. Nhưng cuộc đời vốn dĩ không có từ nếu.

Gần sáng Tôn Hạo tỉnh dậy mơ mơ màng màng ngồi dậy, bất chợt anh thấy cô đang đứng ở một góc tường hai mắt thần thờ nhìn ra ngoài. Hai tay còn khoanh trước ngực, gió thổi con nhẹ nhẹ thổi vào làm tóc cô bay bay theo, nhìn người con gái trước mắt này Tôn Hạo cảm nhận được sự bị thương, tiết vọng và cô đơn trong con người cô. Phải, lúc này cô rất đẹp một nét đẹp mê hồn, nhưng lại quá xa cách, đôi vai nhỏ mỏng manh dựa vào tường, mắt thì nhìn xa xăm về phía bên ngoài.

Tôn Hạo từ từ nằm xuống bắt đầu xoay người về phía cô. Anh thật sự không biết nên làm gì, đành nằm đó nhìn cô. Cảm giác anh đối với cô từ đầu đến giờ nói ghét không ghét, nói thích không thích, nhưng yêu lại càng không thể, chỉ đơn thuần là sự đồng cảm, dù sao hai người cũng bị ép hôn. Lúc đầu anh không nghĩ như vậy nhưng qua hành động và thái độ của cô Tôn Hạo dám chắc cũng không tình nguyện như anh.

Như vậy đối với anh qua dễ dàng, hai người không có sự tình nguyện và yêu thương nên chỉ cần kéo dài cuộc hôn nhân này một thời gian cho có, sau đó liền ly hôn.

Sáng khoảng 7 giờ anh tỉnh dậy, ngó rảo rác xung quanh liền không thấy cô đâu. Tôn Hạo bước xuống giường vì hôm qua uống hơi nhiều rượu nên đầu óc cứ choáng váng anh ngồi xuống cạnh giường lấy tay day day thái dương của mình. Cảm giác đầu đau như búa bổ.

Đột nhiên cửa phòng toilet mở ra, Ký Bình bước ra trước mặt Tôn Hạo. Nhìn biểu hiện của anh một lát thấy anh vẫn không có ý định muốn nói cô đành lên tiếng trước.

"Chúng ta kết hôn cũng chỉ là sự sắp đặt...em muốn chúng ta..." Ký Bình quay người lại lấy cho anh một cốc nước rồi đưa cho anh.

"Cô muốn gì? Nói đi." Tôn Hạo lạnh lùng không thèm nhìn cô lấy một cái. Trong mắt toàn khinh miệt.

"Chúng ta đừng xen vào chuyện của nhau. Ngoài giấy tờ đã chứng nhận em và anh là vợ chồng ra thì chúng ta cứ giống như trước..." Cô nghiêm túc nhìn anh.

"Việc của anh em sẽ không xen vào và ngược lại anh cũng thế, được chứ." Cô ngừng một lát quan sát biểu hiện của anh rồi nói tiếp.

Anh lấy cốc nước cô đưa uống một ngụm rồi nở một nụ cười nửa miệng. Tỏ ra khinh bỉ. Thì ra cô muốn như vậy. Được thôi, vốn anh và cô chẳng là gì của nhau mà.

"Hôn nhân chỉ kéo dài một năm, giấy ly hôn em đã chuẩn bị sẵn. Ngày này năm sau chúng ta sẽ không còn là gì của nhau." Cô lạnh lùng nhìn thẳng vào Tôn Hạo.

Như vậy, không phải quá đúng ý anh sao. Một việc như vậy anh không thể từ chối.

"Được." Tôn Hạo không ngần ngại mà đồng ý liền với cô.

Kể từ lúc đó hai người không hề nói chuyện với nhau bất cứ câu nào nữa. Tôn Hạo bước vào toilet rửa mặt, thay đồ xong cùng cô trở về biệt thự.

Chiếc Ford Mustang 2018 của anh từ từ chạy vào biệt thự Tôn gia. Bây giờ cô mới kịp nhìn rõ căn biệt thự này. Biệt thự được thiết kế theo phong cách Châu Âu, màu chủ đạo là màu xanh ngọc rất âm áp rất trang nhã.

Ký Bình cùng Tôn Hạo bước vào biệt thự.

Mẹ anh đang trong bếp thấy hai người về liền đi ra.

"Hai con vào ăn sáng đi. Ba mẹ đợi hai con này giờ." Mẹ anh nở nụ cười hiền hậu bước tới nắm tay cô.

"Vâng ạ" Ký Bình ngần ngại nhìn mẹ anh. Thật sự nếu bà biết cuộc hôn nhân của hai người chỉ duy trì trong một năm chắc bà thất vọng lắm. Ký Bình không nở nhìn khuôn mặt và nụ cười phúc hậu của bà bị tắt đi.

Hai người bước lên phòng đẹp đồ sáo đó bước xuống dùng bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sau đám cưới 2

Suốt bữa ăn, ông bà Tôn cứ vui vẻ bàn việc con cháu. Cô và anh nhúc cả đầu nhưng không thể phản kháng.

Còn tuần trăng mật hai người đã tìm cơ hoãn lại, anh thì công việc còn quá nhiều, cô thì vừa mới vào làm trong bệnh viện nên không thể nghỉ, vậy là tuần trăng mật bị hoãn lại.

Đột nhiên bà Tôn (mẹ anh) gấp thức ăn muốn bỏ vào bát cho cô. Bà nhóm người lên định bỏ một ít gà và cải có màu tím cho cô nhưng cô vẫn không hề có phản ứng gì, ba người ông bà Tôn và anh nhìn cô khó hiểu.

Cô cảm nhận thấy có ánh mắt nhìn mình liền ngước lên, chau mày nhìn mọi người khó hiểu.

"Mọi người sao vậy? Mẹ sao mẹ không ngồi xuống đi ạ." Cô thản nhiên nói, khuôn mặt vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bà Tôn ngồi xuống ngo ngắc nhìn ông Tôn sau đó quay sang nhìn anh.

"Không...không...có gì...chúng ta ăn thôi."

Tôn Hạo chau mày tỏ thái độ khó chịu, mẹ anh từ trước đến nay chưa từng bị khó xử như thế nhưng anh đâu biết cô bị mù màu tím. Bình thường những thứ có màu tím cô sẽ không thấy hoặc như không hề tồn tại.

Sau khi ăn xong Ký Bình ở lại phụ dọn dẹp. Mặc dù nhà chồng cô người làm cũng rất nhiều nhưng với tư cách là con dâu mới Ký Bình phải ở lại cùng mọi người, mẹ anh cũng có kêu cô nên để đỡ lo việc của mình nhưng cô một phần cũng vì ngại nên cố gắng từ chối.

Sau khi ăn xong buổi sáng Tôn Hạo lên phòng chuẩn bị đến tập đoàn. Ký Bình sau khi dọn dẹp xong dưới bếp cô cũng đến bệnh viện.

Ký Bình đang đứng nói chuyện với viện trưởng về bản nghiên cứu mới của mình. Lúc trước Ký Bình định ở Mỹ lấy bằng giáo sư nhưng chưa kịp chuẩn bị thì mẹ cô mất cô chỉ đành rời dự định này lại. Bây giờ mọi chuyện cũng đã đầu vào đó Ký Bình đang tập trung hết sức lấy bằng chứng nhận giáo sư y học.

Nói thật thì Ký Bình rất bất ngờ, cô cứ tưởng viện trưởng ở một cái bệnh viện lớn như vậy phải là mấy ông già đầu hói, mắt cận nhưng không ngờ lại là một người đàn ông chỉ hơn cô khoảng 2, 3 tuổi.

"Tôi rất thích bản nghiên cứu này, xem ra cô đã chuẩn bị rất tốt." Viện trưởng vừa nhìn vào tập hồ sơ nghiên cứu vừa nhàn nhạt nói.

"Đúng vậy. Tôi đã chuẩn bị rất kỹ."

"Vậy thì tốt. Cô đã từng tham gia kỳ bỏ nhiệm giáo sư lần nào chưa?" Viện trưởng nhìn cô nghi ngờ, thường thì những người tham gia kỳ bỏ nhiệm giáo sư lần đầu sẽ mất rất nhiều lỗi.

Cô nhún mày nhìn viện trưởng nhưng vẫn trả lời "Lúc trước tôi có tham gia kỳ bỏ nhiệm nhưng vì chưa đủ tuổi nên không thể cấp giấy chứng nhận."

Viện trưởng gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

"Tôn tổng dự án thần này chúng ta đã nắm chắc phần thắng. Chúng ta chỉ cần đợi đến ngày đấu giá thần là được." Trợ lý của anh báo cáo lại.

Tôn Hạo ngồi trên bàn làm việc chăm chú nghe báo cáo nhưng mắt vẫn chăm chú vào màn hình máy tính.

"Còn bên Trình thị thì sao?" Tôn Hạo mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính, nhàn nhạt hỏi.

"Bên Trình thị đã nhận được thư mời hợp tác của chúng ta nhưng bọn họ vẫn im hơi lặng tiếng." Trợ lý đứng một bên báo cáo lại.

Tôn Hạo có chút thất vọng, anh có chút nghi ngờ tập đoàn Trình thị này. Tập đoàn Trình thị từ khi rời chi nhánh vẫn im ắng giống như là không có hướng thú gì khi rời về.

Lê: Sau này nếu Tun ko kịp đăng lên santruyen.com thì mọi người lên fb Page Tôn Thiên Hạo đọc nhé. Tun rất cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện ạ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cô chỉ là vật làm ấm giường

Buổi chiều anh trở về nhà, anh bước thẳng lên phòng tắm rửa thay đồ sau đó vào thư phòng xem hồ sơ. Đến tối người làm mới lên phòng gọi anh xuống dùng bữa tối.

Anh dọn dẹp hết tất cả những hồ sơ vừa mới bày ra, rồi đi xuống phòng ăn.

Ông bà Tôn đã sớm ngồi ở trước bàn ăn chờ anh. Anh vội vã đi nhanh lại ngồi vào vị trí của mình.

"Joy nó chưa về sao?" Ông Tôn không thấy cô liền hỏi.

"À! Hồi nãy Joy nó có gọi về báo buổi tối nó về hơi trễ." Bà Tôn vui vẻ gấp miếng thịt bỏ vào bát cho ông Tôn.

Còn Tôn Hạo từ đầu đến cuối vẫn không quan tâm, chỉ lo ăn cho xong bát cơm của mình.

Buổi tối Ký Bình sợ Mía nhớ cô không chịu ngủ nên cô mới gọi điện cho bà Tôn báo về trễ với lý do là có ca phẫu thuật khẩn cấp. Với lại cô cũng rất nhớ Mía.

Cô ở lại ăn tối cùng Mía và dọn dẹp một số việc, nghe bà quản gia nói Mía rất ngoan nên cô cũng yên tâm được phần nào.

Khi Ký Bình về tới biệt thự Tôn gia đã là 10 giờ tối, người làm mở cổng cho cô. Ký Bình lái xe vào gara của biệt thự sau đó bước nhanh vào căn biệt thự.

Vừa mới bước vào cô đã thấy ông bà Tôn và anh đang ngồi trên sofa ăn trái cây. Cô nhanh chóng bước lại.

"Xin lỗi mọi người. Có ca phẫu thuật khẩn cấp nên con không về sớm được."

Bà Tôn quay về phía cô cười đơn hậu. "Không sao đâu con. Công việc của con ta hiểu mà." Bà vừa nói vừa kéo cô ngồi xuống gần phía mình.

"Người đó sao rồi? Có cứu được không?" Ông Tôn nhìn cô quan tâm.

"Cứu được ạ." Bây giờ cô thật sự khâm phục tài nói dối không chớp mắt của mình.

Sau đó Ký Bình cũng xin phép lên phòng thay đồ. Tôn Hạo cũng vì vậy bị đuổi lên phòng.

Tôn Hạo chán chường leo lên giường dựa lưng vào đầu giường, tay bấm điện thoại. Ký Bình từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ là chiếc áo ngủ mỏng manh. Cô bước về phía giường định lấy bản thảo ra làm thì bị Tôn Hạo kéo về phía mình. Ký Bình giật mình hét lên.

"Anh làm gì vậy?" Ký Bình cố dùng tay đẩy Tôn Hạo ra.

Anh nở nụ cười nhếch môi, nhìn chằm chằm vào thân thể cô.

"Em nghĩ vợ chồng sẽ làm gì?"

Tôn Hạo vừa nói vừa xoay người đặt cô xuống giường.

"Ý anh là?" Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

"Không phải em ăn mặc như vậy cũng chỉ được hưởng thụ cảm giác đêm nay thôi sao." Tôn Hạo mờ ám nói.

Cô định giải thích nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Tôn Hạo nhấn chìm vào những nụ hôn nồng ấm. Cô biết mình không thể chống đỡ với con người trước mặt này nên chỉ đành nằm im chịu đựng.

Tôn Hạo từ từ di chuyển trên con người của cô. Anh hung bạo chiếm giữ môi cô, mạnh mẽ di chuyển xuống cổ của cô, hai tay đã nhanh chóng tháo đi những vật cản trở hai người.

Quần áo của hai người vì sự hung bạo của anh sớm đã rách nát nằm trên đất.

Vật nhỏ của anh mạnh bạo tiến vào bên trong cô, nhanh chóng phá nát màng trinh tiết, dùng động tác rút ra đẩy vào mạnh bạo khiến cô đau đớn nhưng cô cả một tiếng rên rỉ hay kêu la cũng không phát ra, chỉ cắn chặt môi chịu đựng những cơn đau qua đi.

Bây giờ cô mới nhận ra việc cô ăn mặc mong manh chỉ là cái cớ để anh phát tiết. Trong lòng anh chắc chắn bây giờ chỉ xem cô là đồ chơi, là dụng cụ làm ẩm giường và là dụng cụ để anh thỏa mãn dục vọng.

Từ lâu cô đã ghét cay ghét đắng đàn ông nhưng bây giờ đối với cô là HẬN. Bọn đàn ông trong lòng cô chỉ là một lũ xấu xa, đê hèn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Em hiểu và sẽ không mơ tưởng

Gần sáng Tôn Hạo mới dừng lại, buông tha cho cô. Anh lật người xuống giường quay sang hướng khác bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Ký Bình cảm nhận được từng cơn đau nhức, cả người rụng rời không còn sức lực. Cô mệt mỏi nhắm mắt lại và thiếp đi.

Tối sáng cô mệt mỏi mở mắt ra nhìn sang bên cạnh thấy anh vẫn còn ngủ, cô thở dài sau đó khó khăn ngồi dậy, người cô ê nhức kinh khủng đặt biệt là ở phía dưới. Cô cắn chặt môi để những cơn đau ấy qua đi sau đó đứng dậy mở tủ lấy quần áo.

Ký Bình làm VSCN xong thì mở cửa bước ra đã thấy anh ngồi đó. Cô không nói gì cố gắng xem anh là vô hình, bước về phía bàn trang điểm cô nhẹ nhàng lấy phấn che đi những dấu tích tối qua.

"Giữa tôi và em tối qua..." Tôn Hạo ngồi trên giường, tay day day thái dương nói.

"Em hiểu, em không MƠ TUỞNG gì đâu." Ký Bình cắt ngang lời anh và cố tình nhấn mạnh hai từ mơ tưởng, để chứng tỏ đối với cô những thứ đó không quan trọng.

"Hiểu thì tốt." Tôn Hạo bỏ lại cô một câu sau đó lấy quần áo thay.

Ký Bình nhìn tâm lưng của Tôn Hạo khuất dần sau cánh cửa rồi thở dài.

Hôm nay cô chỉ trực ca chiều tại bệnh viện nên sáng cô đến tập đoàn để kiểm tra. Ký Bình cũng công nhận một điều cô rất tùy hứng và thích làm những gì đột xuất, bất ngờ nên nhân viên bên Mỹ của cô ai cũng phải thủ sẵn thuốc trợ tim cho mình.

Ký Bình bảo đảm một điều cô sẽ thực hiện những điều bất ngờ ấy tại trụ sở mới này. Ký Bình ung dung lái chiếc Koenigsegg CCXR Trevita của mình vào gara tập đoàn cô lên thẳng phòng làm việc của mình bằng thang máy riêng do chính trợ lý riêng của cô cho người làm sẵn trong gara.

Thang máy nhanh chóng lên đến phòng làm việc của cô. Cô bước lại bàn làm việc nhấn số trên điện thoại bàn gọi cho trợ lý Dương.

"Tôi đang trong phòng, mang báo cáo vào đây." Giọng cô lạnh lùng vang lên.

"Được." Trợ lý Dương sau mấy giây ngần ngừ cuối cùng cũng trả lời cô.

Sau 5p trợ lý Dương cũng có mặt tại phòng làm việc của cô.

"Bắt đầu đi. Đợt kiểm tra nhân viên lần này như thế nào?" Ký Bình miệng thì nói nhưng mặt và tay vẫn hoạt động với một chồng tài liệu cần duyệt trên bàn.

"Đợt kiểm tra lần này quả thật rất thảm. Nhân viên đã sa thải hơn 40%. Giám đốc bộ phận Marketing Vũ Thuần Trạch là người có biểu hiện tốt nhất

trong tất cả các nhân vật. "Trợ lý Dương nghiêm túc nói những gì mà mình biết, mắt vẫn nhìn cô.

Đột nhiên cô ngừng viết lại, ngược mặt lên nhìn trợ lý Dương.

"Vũ Thuần Trạch..." Ký Bình lập lại một lần nữa như muốn chắc chắn.

"Đúng vậy." Trợ lý Dương chắc chắn với cô.

Đột nhiên khóe môi của cô nở lên một nụ cười quý dị.

Cô biết chắc chắn rằng mình đã không nhìn lầm người. Lần gặp thứ hai tại trước cửa thang máy cô đã đoán được rằng anh ta sẽ là người trụ vững nhất, không ngờ là thật.

Trợ lý Dương cũng thường thấy nụ cười này của cô nên biết sắp có trò vui nên không cần thắc mắc.

"Còn việc hợp tác thì sao?" Ký Bình nhanh chóng tiếp tục công việc của mình.

"Tôi thấy tập đoàn Tôn gia là có khả năng nhất." Trợ lý Dương nhanh chóng phát biểu ý kiến của mình.

Ký Bình nhìn trợ lý Dương rồi nhú mồm. "Lý do?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Đơn giản thôi. Tôn gia là tập đoàn có uy tín nhất ở đây, lại chuyên về bất động sản. Nhiều năm qua doanh thu luôn đứng đầu." Trợ lý Dương ngừng lại quan sát sắc mặt của cô. "Sếp, công tư phân minh chút đi. Cái này là việc công mà." Trợ lý Dương nhắc nhở cô.

"Được. Vậy anh lo đi. Tôi không tiện ra mặt."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vũ thuần trạch

Cô bước ra khỏi phòng làm việc, đang lấy hoay ngoài hành lang tầng 7 thì có một giọng nói vang lên, hình như là gọi cô.

"Cô ơi! Cô gì ơi!"

Ký Bình theo phản xạ quay lại thì thấy Vũ Thuần Trạch đang chạy về phía mình.

"Anh gọi tôi có chuyện gì sao?" Ký Bình thắc mắc.

Vũ Thuần Trạch gầy gầy đầu biểu hiện hết sức đáng yêu, cười cười nhìn cô.

"À không có gì. Cô cho tôi biết tên được không? Hôm trước gặp mặt tôi vẫn chưa biết tên cô."

"Gọi tôi là Joy được rồi. Nếu không có chuyện gì khác tôi đi đây." Cô nói xong quay người bước đi.

"Khoan đã." Vũ Thuần Trạch thấy cô quay người bước đi liền nắm tay cô kéo lại. Cô bị kéo lại bất ngờ loạng choạng té vào người của Vũ Thuần Trạch.

Vũ Thuần Trạch đỡ cô lên, rồi rút xin lỗi. Ký Bình thấy biểu hiện này của Vũ Thuần Trạch bất giác nở nụ cười, một nụ cười đẹp như thiên thần, khuyến trái tim Vũ Thuần Trạch đập loạn xạ.

Nhưng cả cô cũng không biết rằng mình đang cười, một nụ cười tuyệt đẹp mà từ ngày người con trai cô yêu ra đi nó đã không còn nữa.

Đột nhiên Ký Bình sượng lại nụ cười bỗng nhiên cứng ngắc.

"Joy, cô sao vậy?" Vũ Thuần Trạch thấy nụ cười của cô đột nhiên cứng ngắc liền hỏi.

"Không có gì. Anh không sợ cô bạn gái của anh ghen sao?" Ký Bình khôi phục lại trạng thái ban đầu.

"Chúng tôi chia tay rồi." Vũ Thuần Trạch thờ dãi.

"...." Ký Bình không nói gì chỉ im lặng. Có lẽ cô cũng có một chút đồng cảm với con người trước mặt này.

"Tôi có thể mời cô uống nước không?" Vũ Thuần Trạch nhìn cô bằng ánh mắt mong đợi. Và cũng để phá vỡ bầu không khí im lặng này.

Cô băng khuâng một lúc rồi gật đầu. Hai người bước vào căn tin của tập đoàn trước ánh mắt kì lạ của mọi người.

Thứ nhất là vì Vũ Thuận Trạch, anh cũng được coi là một hot boy công sở, được bao nàng mê.

Thứ hai, là vì người con gái xinh đẹp đi bên cạnh, hầu như mọi người chưa từng gặp mặt qua nên hơi thắc mắc không biết là ai.

Còn thứ ba, chắc là vì ghen tị, bởi hai người rất đẹp đôi.

Hai người bước tới một cái bàn ngay ở cửa kính, có thể nhìn ra bên ngoài.

"Quý khách dùng gì ạ?" Nhân viên phục vụ mang menu ra đưa cho hai người.

"Cho tôi một cà phê không đường." Hai người bắt giác đồng thanh.

Vũ Thuận Trạch nhìn cô, sau đó tiếp tục thói quen gầy đầu, cười trừ.

Bầu không khí giữa hai người bây giờ thật sự rất ái ngại. Không ngờ hai người lại "Không hẹn mà gặp" như vậy.

Nhân viên phục vụ mang cà phê ra cho hai người, đợi nhân viên phục vụ đi vào, Ký Bình mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí kì quái này.

"Anh thấy cách làm việc của tập đoàn Trình thị này như thế nào?" Ký Bình vừa nói vừa xoay xoay ly cà phê trước mặt.

"Chúng ta là nhân viên nên những lời này chắc nói xong cũng chỉ để trong lòng." Vũ Thuận Trạch buồn buồn nhìn cô.

"Là sao" Ký Bình thắc mắc trước thái độ của con người trước mặt.

"Cô cũng đang làm việc cho tập đoàn nhưng tôi không biết cô có cảm nhận được không? Chứ tôi thấy tập đoàn làm việc quá độc tài và cứng nhắc." Vũ Thuận Trạch giọng nói có chút buồn bã.

Cô đang đưa ly cà phê lên miệng uống, xém chút vì lời nói của Vũ Thuận Trạch mà sắc chết. Anh ta lại dám ở trước mặt chủ tập đoàn nói cách làm việc độc tài và cứng nhắc mới ghê chứ. Nếu anh ta biết cô là ai, cô đảm bảo anh ta sẽ nhảy dù mà không cần dù tại cái tầng 7 này.

"Vậy theo anh thì như thế nào mới không độc tài đây?"

Tôi thấy hầu như tập đoàn nào cũng vậy. Bọn họ luôn theo đường lối tư bản chủ nghĩa. Mà tư bản thì phải bóc lột và chèn ép người khác để cho mình vươn lên. Trong những giai đoạn đó nếu không độc tài cũng khó." Ký Bình cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Vũ Thuận Trạch xoay xoay ly cà phê trước mặt một lúc rồi nói.

"Tôi nghĩ nên cho nhân viên có quyền đưa ra ý tưởng nếu ý tưởng đó có lợi chúng ta có thể đưa vào thực tế. CEO phải thực sự biết lắng nghe tiếng nói của nhân viên như vậy mới tạo ra được lòng tin giữa người lãnh đạo và nhân viên,..."

Ký Bình bình tĩnh ngồi vắt chéo chân, nghe những lời Vũ Thuận Trạch nói, cô gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Bỗng có một người đàn ông trung niên bước tới, người đàn ông khá sang trọng trong bộ vest.

"Chủ tịch Trình không ngờ gặp cô ở đây. Thật hân hạnh." Người đàn ông trung niên bước tới phía cô chào hỏi.

Cô ngước lên nhìn người đàn ông trung niên, cô lập tức nhận ra đây là giám đốc chi nhánh ở Thượng Hải cũng là cổ đông của tập đoàn vì hôm trước họp cổ đông ông ấy cũng có mặt. Ký Bình theo phép lịch sự đứng lên chào hỏi lại.

Còn Vũ Thuận Trạch phải nói, mặt đã đen xì lại, một con quạ bay qua đầu. Người mà anh vừa bảo là độc tài, cứng nhắc nãy giờ lại là người con gái mà anh muốn "cưa", đúng là "SỐ NHỎ" mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Ghen

Buổi chiều Ký Bình có về nhà, nhưng chỉ một lát rồi lại đến bệnh viện. Ông bà Tôn thấy cô bận rộn như vậy cũng không làm khó dễ gì, dù sao con dâu mình cũng làm một công việc "cao cả" mà.

Cô mãi lo khám cho bệnh nhân lại lấy hoây với đồng hồ sợ bệnh án mà quên mất việc ăn tối.

Khoảng 10 giờ tối, đang ngồi xem hồ sơ bệnh án thì bụng kêu"ọc ọc".

Ký Bình xoa xoa bụng rồi nhìn đồng hồ trong tay mình, đã 10 giờ tối. Cô thở dài, lo làm việc mà quên cả ăn uống, lúc sáng chỉ uống có một ly sữa ở nhà rồi đến tập đoàn, buổi trưa mãi lo nói chuyện với Vũ Thuần Trạch cũng chỉ có một ít cà phê vào bụng còn buổi chiều thì khỏi nói vừa tối bệnh viện cô liền đi khám cho từng bệnh nhân. Vậy là nguyên một ngày cô không có một hột cơm bỏ bụng.

Đang định xem cho xong tờ bệnh án này nữa cô sẽ gọi điện cho Dương Khải Sâm mang thứ ăn nhanh tối thì có một hộp sữa ở trước mặt cô. Ký Bình liền thắc mắc không biết là ai? Liền ngược lên nhìn, thì ra là anh chàng viện trưởng trẻ của cô đây mà.

"Bác sĩ Joy cô chưa về sao?" Viện trưởng thấy cô ở lại khuya liền hỏi.

"Tôi còn rất nhiều bệnh án cần phải xem qua." Cô vẫn chăm chú vào tờ bệnh án trước mặt.

"Uống đi. Tôi mua cho cô đây." Viện trưởng thấy cô không thèm để ý đến hộp sữa trước mặt liền cầm lên đưa trước mặt cô.

Ký Bình buông tờ bệnh án xuống, nhìn vào hộp sữa trước mặt, bụng tiếp tục kêu"ọc ọc". Ký Bình ái ngại nhìn anh chàng viện trưởng.

"Xem ra cô chưa ăn tối. Vậy chúng ta đi ăn thôi. Lát quay lại xem tiếp cũng được." Viện trưởng nhìn cô cười cười, bỏ hộp sữa xuống bàn, không để cô kịp từ chối, lấy áo khoác và túi xách trên ghế cho cô, sau đó kéo tay cô đi ra ngoài.

"Viện trưởng, tôi tự đi được." Ký Bình bị kéo đi thì mặt tối sầm lại, bực tức nhìn anh chàng viện trưởng trước mặt.

"Tôi họ Sở, tên là Minh Triệt. Sau này cô có thể gọi tôi là Minh Triệt hoặc bác sĩ Sở." Viện trưởng buông tay cô ra nhìn cô.

"Tôi có hỏi tên anh sao?" Ký Bình nhìn anh chàng viện trưởng nghi ngờ. Ánh mắt chứa sự bực bội sao vụ việc bị lôi đi vừa rồi.

Viện trưởng mặt tối sầm lại, đúng là không nói lại được với cô. Vốn anh có ý tốt, e dè trong mắt cô nó chỉ là một câu nói lảng xẹt, không liên quan.

"Chúng ta đi ăn thôi." Viện trưởng nói xong sau đó quay đi lấy xe.

Màn đứng nói chuyện trước cửa bệnh viện vừa rồi đã tình cờ rơi vào mắt Tôn Hạo.

Lúc anh đang làm việc ở tập đoàn thì mẹ anh điện báo tối sợ cô không dám về nên kêu anh đến xem thế nào. Không ngờ vừa cho xe vào lễ anh đã thấy được cái cảnh nắm tay chằng chằng chút chút này.

-Xem ra mẹ anh đã quá xem thường cô con dâu này rồi. Cô ta còn lên cả xe của một thằng đàn ông khác thì sợ tối cái khi gì.-

Tôn Hạo bỏ lại nụ cười khinh bỉ sau đó từ từ cho xe lăn bánh, nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại có một cảm giác mất mát, khó chịu.

Tôn Hạo không về nhà mà đến thẳng bar, cảm giác bực bội, khó chịu này anh không biết là gì, nhưng anh cần giải tỏa nó.

Tôn Hạo vừa đến bar liền gọi cho Thẩm Thiếu Bạch em họ của mình và hai người bạn thân Diệp Bảo và Trương Phong.

"Dạo này sao rồi? Cô vợ của cậu ngon chứ?" Diệp Bảo vội bước vào thấy Tôn Hạo ngồi một góc uống gần hết chai rượu liền trêu chọc.

"Em thấy chị dâu rất ngon nữa là đằng khác. Khuôn mặt đẹp, thân hình quyến rũ tuyệt vời thế cơ mà." Thẩm Thiếu Bạch nuốt nước miếng không đứng đắn nói.

"Ngon cái khi gì. Cô ta cứ như khúc gỗ." Tôn Hạo uống một ngụm rượu lớn.

"Mấy người thật là. Hạo có chuyện gì sao?" Trương Phong bước tới vỗ vai Tôn Hạo. Chắc trong ba người, Trương Phong là người hiểu anh nhất.

"Không có chuyện gì. Hôm nay tôi hơi chán. Ngồi xuống uống với tôi đi." Tôn Hạo vừa nói vừa đưa ly rượu lên miệng uống.

"Được. Uống nào. Hôm nay anh em ta không say không về." Diệp Bảo ngồi xuống, ra hiệu cho nhân viên lấy thêm rượu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hai người như một đường thẳng ab kéo dài

Cứ như vậy cuộc sống trôi qua hết ngày này qua ngày khác. Trái đất vẫn quay quanh Mặt Trời. Ký Bình và Tôn Hạo cứ như một đường thẳng AB. Điểm A sẽ kéo dài hướng của A, điểm B cũng sẽ kéo dài hướng của B vĩnh viễn sẽ không thể hội tụ tại một chỗ.

Thái độ của anh đối với cô còn lạnh hơn cả lúc đầu. Trừ bữa cơm phải ngồi chung ra hai người cứ như người xa lạ. Buổi tối cô sẽ trở thành đồ chơi của anh. Một món đồ chơi rẻ tiền, à không món đồ chơi cả một xu cũng không đáng. Ký Bình cũng biết anh và cô chỉ là một cuộc "giao dịch", cô thì thực hiện được di nguyện của mẹ mình còn anh thì trở thành con ngoan trong mắt ba mẹ mình, cuộc "giao dịch" này cả hai bên đều có lợi.

Hai người lấy nhau cũng đã được hai tháng. Tờ giấy ly hôn cô làm sẵn vẫn ở trong ngăn kéo bàn chờ ngày có người kí vào. Mười tháng chỉ còn mười tháng nữa cô và anh sẽ thật sự trở thành hai ngã rẽ khác nhau, đường thẳng AB sẽ bị cắt.

Tờ giấy ly hôn ấy sẽ là trung điểm cắt hai người. Và người ta sẽ không đọc hai điểm ấy chung với nhau nữa.

Cô đang ngồi ngăn người ở phòng khách biệt thự Tôn gia thì điện thoại reo lên.

Bản nhạc chuông "Because of you" như đánh thức cô trong những suy nghĩ.

Ký Bình nhìn chiếc điện thoại đang run run trên bàn cô thờ dài. Nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại cô lại tiếp tục thờ dài. Chủ nhân của cuộc điện thoại đó chính là Rose con bạn của cô.

Nhìn màn hình khoảng một lát, cô một mồi bắt máy.

"Này Joy cậu có xem Rose này là bạn không?" Ký Bình vừa bắt máy đã nghe tiếng cần nhẫn, hỏi tội của Rose.

"Không." Ký Bình tỉnh bơ.

Rose bên đầu giây bên kia đã bốc khói nghi ngút đầy đầu. Rose thừa biết tính lạnh lùng, hời hững của Ký Bình bạn mình nhưng không ngờ bây giờ lại thêm phũ phàng nữa. Chắc chắn sao này Rose sẽ chịu khổ đây.

"Ngày kia 9 giờ sáng không biết cậu bạn như thế nào phải ra sân bay đón tớ." Rose đầu vẫn bốc khói nhưng vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh nói như ra lệnh.

"Tại sao tôi phải đi đón cậu?" Ký Bình lạnh lùng hỏi Rose.

Đầu Rose bây giờ, thật sự có hỏa. Vừa định trả lời lại thì cô đã cúp máy.

Ký Bình tắt máy, trên môi xuất hiện một nụ cười nhẹ.

"Con vừa nói chuyện với ai mà vui vậy." Bà Tôn mẹ anh vừa bước vào thấy cô cười liền hỏi.

"Dạ. Với bạn thôi ạ." Ký Bình quay ra cửa nhìn mẹ anh.

Thấy người làm mang thức ăn vào bếp, mẹ anh bắt đầu bước vào. Ký Bình cũng bước vào theo.

Ký Bình khá ngạc nhiên khi mẹ anh lại đích thân nấu ăn. Mẹ anh thấy cô như vậy thì cười cười.

"Joy, đừng ngạc nhiên như vậy chứ. Không phải mẹ nấu cha con không ăn đâu." Mẹ anh cười hiền hậu, ánh mắt yêu thương nhìn cô.

Thật sự Ký Bình không biết khi mẹ anh biết chuyện hai người giao ước sau một năm sẽ ly hôn bà sẽ có phản ứng ra sao. Gia đình này, hạnh phúc này cô không nỡ phá hoại nó.

"Để con làm phụ mẹ." Cô bước lại chuẩn bị lật rau.

"Hôm nay con không phải đi làm sao?" Bà thắc mắc nhìn cô.

"Không ạ."

"Hai đứa con khi nào cho mẹ cháu bé đây." Mẹ anh nhanh chóng chuyển chủ đề sang chuyện con cháu.

"Dạ..." Ký Bình bỏ cọng rau xuống mở to mắt nhìn mẹ anh.

"Chuyện đó phải hỏi cô ấy chứ mẹ." Tôn Hạo từ phòng khách bước vào. Nhìn cô bằng ánh mắt vô tội.

"...." Ký Bình bốc khói đầy đầu.

"À. Ngày kia con đi công tác, chắc khoảng một tháng mới về." Tôn Hạo vừa lấy ly rót nước vừa nói.

"Sau lần đi công tác này lâu vậy A Hạo." Mẹ anh thắc mắc, trước giờ anh chưa từng đi lâu như vậy mà.

"Dự án phi trường này hợp tác với tập đoàn lớn nên con phải đích thân giám sát ạ." Tôn Hạo vừa nói vừa uống nước. Mắt không quên quan sát sắc mặt

của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tôn hạo đến biệt thự nhà họ trình

Mẹ anh nhìn Ký Bình một lúc như muốn hỏi gì đó nhưng cứ định mở miệng rồi lại im, nhiều lần lặp đi lặp lại như vậy cuối cùng bà cũng quyết định hỏi:

"Joy này, mẹ nghe mẹ con khi còn sống nói con có nhận nuôi một bé gái, đúng chứ?" Mẹ anh áp ứng nói.

Tôn Hạo đang uống nói xém chút sặc, mở to mắt nhìn cô. Trong đầu anh có một dấu chấm hỏi to đùng-Cô còn trẻ như vậy mà đã nhận con nuôi.-Tôn Hạo nhìn cô nghi ngờ. Trong đầu có hai suy nghĩ.

Một là cô là "gà mái không biết đẻ trứng"(vô sinh).

Hai là cô không thích đàn ông, anh đẹp trai ngư vậy mà cô còn muốn nhanh chóng ly hôn mà, nhưng ý nghĩ này trong đầu anh đã nhanh chóng bị bỏ đi.

"Vâng ạ." Cô bần khoản một lúc rồi nhỏ giọng trả lời. Vốn dĩ cô không định mang bé Mía vào cuộc hôn nhân sắp đặt này nhưng xem ra mẹ cô đã đi trước một bước.

"Vậy con bé đâu. Con để con bé ở Mĩ sao? Sao không mang về cùng? Con sợ người Tôn gia sẽ bạc đãi con bé sao?" Mẹ anh hỏi một tràng liên thanh không để cô kịp trả lời.

Tôn Hạo cùng nhìn cô như đợi câu trả lời.

"Con bé về cùng con ạ. Đang trong căn nhà trước kia của con." Ký Bình bị mẹ anh cho một tràng liên thanh nhất thời không biết trả lời làm sao. Chỉ đành nói thật.

"Vậy mang con bé đến đây. Dù sao mẹ cũng rảnh có thể chơi với con bé." Mẹ anh nhìn cô bằng ánh mắt mong đợi. Nhưng bà cũng đã suy tính trước, bà có thể biết Ký Bình rất thương yêu bé Mía nếu bé Mía đến Tôn gia thân thiết với người của Tôn gia thì sau này cuộc hôn nhân này sẽ có cái cớ để duy trì và bà cũng muốn có một đứa trẻ trong nhà để vui đùa. Như vậy không phải vẹn cả đôi đường sao.

"Không cần đâu ạ. Con đã thuê người chăm sóc con bé rồi ạ." Ký Bình cẩn thận từ chối.

"Dù sao người ngoài cũng không bằng người nhà. Con mang con bé về đây. Mẹ sẽ chăm sóc." Mẹ anh vui vẻ nói.

"...." Cô im lặng như đang suy nghĩ gì đó. Đúng là gừng càng già càng cay.

"Mẹ không cần biết con mang con bé về đây cho mẹ." Mẹ anh biết nhẹ nhàng với cô không được liền dùng biện pháp "cứng".

Cô biết kì này khó lòng từ chối, chỉ đành gật đầu chấp nhận. Xem ra mẹ cô cũng cao tay thật. Trước khi nhắm mắt còn có thể sắp xếp và áp đặt cô như vậy. Cô chỉ đành thở dài không phản kháng.

Sáng ngày hôm sau vừa mới thức dậy, bước xuống phòng khách. Mẹ anh đã nhắc chuyện rước bé Mía về Tôn gia ngay trước mặt Tôn Hạo và ba anh. Ba anh nghe đây liền hòa theo hỏi thúc cô đón bé Mía đến. Còn Tôn Hạo anh vẫn im lặng nhăm nhi ly cà phê và đọc tờ báo của mình. Thái độ không hề quan tâm, lạnh lùng không thèm nhìn mặt cô.

"A Hạo, con đi cùng Joy đi." Mẹ anh sợ cô sẽ tìm cớ trì hoãn liền lôi kéo anh vào. Xem ra mẹ anh rất mong cháu.

Tôn Hạo chỉ đành buông ly cà phê và tờ báo xuống, gạt đầu, rồi bước lên phòng lấy chìa khóa xe. Đã kêu đến đích danh như vậy anh khó lòng mà không đi.

Ký Bình lại thờ dài, trong lòng đang kêu gào thảm thiết.

Và sau 15p cô đã phải bị tổng vào xe anh ngồi một cách không thương tiếc.

Ký Bình đọc địa chỉ nhà cho anh. Anh nhanh chóng lấy xe đi. Xem ra hôm nay anh bắt buộc dĩ phải trở thành tài xế riêng cho cô rồi. Dù sao hôm nay anh cũng nghỉ một ngày để chuẩn bị đồ đạc đi công tác nhưng anh đã chuẩn bị xong rồi, xem ra hôm nay anh đi tham quan.

Dù cô đã đọc địa chỉ cho anh nhưng vì biệt thự của cô nằm ở một nơi khó tìm nên cô phải mở miệng chỉ đường cho anh.

Sau gần 2 tiếng đồng hồ xe anh đã ngưng lại trước một căn biệt thự uy nga, phải nói nó như một tòa lâu đài tráng lệ mang đậm phong cách Châu Âu.

Tôn Hạo hơi choáng váng trước quy mô của thứ mà cô gọi là "căn nhà" này. Tôn Hạo quay sang nhìn cô với ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên và sững sờ.

Hai vệ sĩ đứng thấy người trong xe là cô liền cúi chào sau đó nhanh chóng mở cửa.

Tôn Hạo vậy còn sững sờ, chưa tỉnh. Ký Bình mặt không biến sắc lầy lầy người Tôn Hạo. Tôn Hạo bị cô lầy tỉnh lại, đã thấy cửa mở liền lái xe chạy vào.

Khoảng 5 phút xe cũng đã tới được ngôi biệt thự. Xe anh được cô chỉ dẫn ngừng trước một đài phun nước.

Tôn Hạo mở cửa xe bước ra, đứng ngắm cảnh và cách thiết kế ngôi biệt thự một chút, anh gật đầu khen ngợi.

Tôn Hạo quan sát một lúc rồi tiếp tục sững sờ khi có tới khoảng 20 người đang đứng xếp hàng chờ sẵn trước cửa ngôi biệt thự.

Chắc anh không biết khi mở cửa vệ sĩ đã thôi báo qua bộ đàm rằng cô về. Nên mọi người đã nhanh chóng có mặt để chào cô theo nghi lễ. Mẹ cô cũng là quý tộc cầm quyền ở Anh nên bà ấy rất trọng lễ nghi, những lễ nghi này đều do bà ấy mang từ quê hương của mình qua. Nhưng Ký Bình lại thấy nó quá cầu kỳ và phiền phức nhiều lần cô muốn bỏ những nghi thức này đi nhưng không được, có lẽ nó đã ăn vào trong máu của những người làm ở đây.

"Tiểu thư..." Ký Bình vừa bước vào mọi người liền đồng thanh cúi người 90 độ chào cung kính.

Tôn Hạo nhìn sang cô, anh bất giác thấy cô chau mày. Nhưng cái chau mày anh nhanh chóng qua đi, thay vào đó là nét lạnh lùng cố hữu.

Cô nhanh chóng bước lại phía bà quản gia.

"Bé Mía đâu rồi thím." Ký Bình vừa nói vừa phẩy phẩy tay giải tán mọi người.

"Tiểu thư Mía còn ngủ trên phòng ạ."

Cô bước vào trong, anh cũng theo vào.

"Anh ngồi đi. Em lên phòng gọi con bé dậy." Ký Bình nhìn qua anh nói.

"Thím làm giúp con ly cà phê cho anh ấy." Cô lại quay qua bà quản gia.

"Thím gọi Thanh Thanh lên phòng xếp đồ của bé Mía vào vali giúp con." Ký Bình vừa quay đi liền nhớ phải mang đồ theo.

"Vâng ạ." Bà quản gia nhanh chóng làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mía đến tôn gia

Ký Bình nhanh chóng bước lên phòng kêu bé Mía.

Anh ngồi trên ghế sofa quan sát mọi góc cạnh trong căn biệt thự. Phòng khách nối liền với cầu thang nên có thể dễ dàng nhìn ngắm thiết kế của ngôi nhà. Tôn Hạo thầm khen người thiết kế ngôi nhà này. Ất hẳn người đó rất tài giỏi về kiến trúc mới có thể xây dựng lên một căn nhà hài hòa giữa hai phong cách Châu Âu và Châu Á này.

"Thiếu gia có thể đi tham quan nơi này, đã lâu rồi không có người lạ tới." Bà quản gia bưng ly cà phê ra đặt lên bàn cho anh.

Sau đó bà quản gia quay đi, tiếp tục công việc của mình.

Tôn Hạo ngồi chéo chân trên ghế sofa, nhâm nhi ly cà phê trong tay mình.

Một lúc sau, Tôn Hạo bắt đầu chán chường anh đứng lên đi dạo quay căn nhà. Vừa bước lên bậc thang thứ nhất, một người làm liền bước tới.

"Tôn thiếu gia, ngài có thể đi tham quan mọi góc gác trong căn nhà nhưng tuyệt đối không được lên tầng 4 và ra vườn hoa phía sau nhà ạ."

"Tại sao?" Tôn Hạo lạnh lùng hỏi. Tầng 4 là tầng cao nhất của căn nhà. Từ tầng 4 có thể quan sát được hết mọi cảnh vật bên ngoài của ngôi biệt thự. Tại sao lại cấm chứ, anh hơi thắc mắc.

"Đó là quy định ở đây."

Lời nói vừa dứt, người làm liền bỏ đi làm việc của mình.

Tôn Hạo mặc dù hơi thất vọng nhưng anh là người luôn tôn trọng quyền riêng tư của người khác nên anh sẽ không lên đó. Anh bắt đầu đi tham quan thứ mà cô gọi là căn nhà này.

Ở đây rất khác với nhà anh, nó âm u, lạnh lẽo bao trùm trong căn nhà, nếu không tự mình bước vào và thấy có xuất hiện bóng dáng con người thì anh nghĩ chắc chắn những người mới nhìn sơ qua sẽ cảm nhận nó như một căn nhà hoang. Rất khác với nhà anh luôn có tiếng cười nói, luôn ngập tràn sự sống. Bây giờ anh đã biết vì sao cô lại lạnh lùng như vậy. Tất cả đều do hoàn cảnh sống.

Đến giữa trưa hai người, à không ba người mới trở về biệt thự Tôn gia. Từ lúc lên xe tới giờ anh và cô chưa hề nói chuyện với nhau.

Còn đối với bé Mía, Tôn Hạo cũng có chút thích, anh vốn là người yêu thích trẻ con mà. Nhưng từ đầu đến cuối con bé vẫn không quan tâm đến sự có mặt của anh. Tôn Hạo thầm cảm thán, mẹ con nuôi mà sao tính cách y chan, đều do anh có thể lí giải là ở chung với nhau lâu ngày "lây bệnh".

Xe anh vừa ngừng lại trước cổng ngôi biệt thự đã thấy bóng dáng của ông bà Tôn lấp ló quay lưng cửa sắt.

Người làm chạy ra mở cửa, anh lái xe vào.

Ký Bình từ từ bước ra và bé bé Mía ra khỏi xe Tôn Hạo.

Cô nhanh chóng dẫn bé Mía đến trước mặt ông bà Tôn. Vì là người lạ chưa bao giờ gặp qua nên bé Mía liền bám chặt lấy cô.

"Nào lại đây với bà nội nào?" Mẹ anh đưa tay về phía bé Mía, như chào đón.

Bé Mía bám chặt lấy cô, nép sát sau người cô. Cô dịu dàng xoa đầu bé Mía.

"Lại với bà đi con, ngoan nào." Cô dịu dàng nhìn bé Mía đang trốn sau lưng mình.

Nhận được sự cho phép của cô. Bé Mía liền biết đó không phải người xấu liền bước chậm về phía mẹ anh.

"Ng ngoan lắm. Nói cho bà biết con tên gì?" Mẹ anh dịu dàng, cười ôn hậu.

Bé Mía nhìn về phía cô như đợi sự cho phép, Ký Bình hiểu ý liền gật đầu. Nhận được sự đồng ý của cô bé Mía mới buông lỏng và bắt đầu trả lời.

"Con tên là Hà Tiểu Quân mẹ hay gọi là Mía ạ." Bé Mía lễ phép trả lời mẹ anh.

"Tên rất hay. Chắc con chưa ăn trưa vào ăn với bà nào?" Mẹ anh bế bé Mía vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Quá khứ của trình ký bình (joy)

Cả nhà cùng bước vào phòng ăn. Thật sự mà nói, đã lâu Ký Bình chưa cảm nhận được cái không khí gia đình vui vẻ như vậy, có lẽ hôm nay là ngày cô cảm thấy vui nhất.

Nhưng theo đó là những nỗi lo, có thêm một vấn đề nan giải khó giải quyết mà.

Dù trên thương trường hay trong y học Ký Bình tài giỏi ra sao thì trong chuyện tình cảm cô lại càng "khò khệnh" bấy nhiêu.

Nói cô "khò khệnh" trong tình cảm thì cũng không đúng. Nó đúng hơn là vì bóng tối trong quá khứ đã lấn át được con người cô. Khiến cô sống khép kín, chôn chặt trái tim mình.

Ở quá khứ Ký Bình cũng có một gia đình, một gia đình có cha có mẹ có anh trai hạnh phúc lúc nào cô cũng cười nói vui vẻ nhưng rồi nụ cười trên môi Ký Bình không còn nữa.

Năm Ký Bình lên bốn cha mẹ không ngày nào không cãi nhau thậm chí người mà cô gọi là cha đó còn dùng vũ lực với mẹ và anh trai của cô. Lúc cô 5 tuổi ông ta đã tàn nhẫn đuổi anh trai cô ra khỏi nhà lúc trời đang lên cơn mưa bão mặc cho mẹ cô quỳ xuống van xin, từ đó anh cô mất tích mẹ cô nhiều lần cho người tìm kiếm nhưng không thấy. Mẹ cô cố gắng nhẫn nhịn ông ta, đến năm cô lên sáu ông ta lạnh lùng dẫn người phụ nữ khác về nhà âu yếm, mẹ cô vì không chịu đựng được sự xỉ nhục này bà ấy đã dẫn cô về Anh quốc quê hương của bà ấy.

Ký Bình vẫn còn nhớ lúc mẹ cô nắm tay cô bước ra khỏi nhà. Cô đã gạt tay mẹ ra và chạy thẳng đến chỗ ông ta lấy bàn tay nhỏ nhắn của đứa trẻ mới 6 tuổi chỉ thẳng vào mặt ông ta, ánh mắt lạnh lùng, ngẩng cao đầu lên nhìn ông ta, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ ửng, quắt lớn trước mặt ông ta.

"Những gì hôm nay tôi phải trải qua, tôi sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần, các người hãy nhớ lấy."

Rồi lạnh lùng bước về phía mẹ cô. Ký Bình vẫn còn nhớ nụ cười giễu cợt của người đàn bà đó lúc cô quay đi. Lúc đó cô rất muốn lao vào đánh chết bà ta nhưng cô biết làm như vậy thật ấu trĩ cô sẽ dùng chính lực của mình để chứng minh lời cô nói. Và lần này cô trở về cũng chỉ vì chuyện đó. Cô sẽ khiến cho những người làm cô tổn thương phải trả giá.

Nhưng đâu ai biết trong đoạn đường chứng minh đó cô đã trả một cái giá đắt.

Ký Bình cùng mẹ về Anh được một năm thì cô bị người của ông ngoại bắt đưa về Nhật, nơi huấn luyện những sát thủ bậc cao. Ở Nhật cô đã bị huấn luyện một cách tàn khốc nhất để trở thành sát thủ, chỉ hai năm cô đã hoàn thành xong đợt huấn luyện nhưng cô cũng là một đứa trẻ lên chín, cô rất nhớ mẹ mình và trong thời gian huấn luyện cô đã nghe nói sức khỏe của mẹ cô bắt đầu không tốt, cô rất muốn về thăm mẹ. Lúc đó cô đã đến van xin ông ngoại để cho cô được về Anh nhưng vô ích.

Ký Bình đã phải quỳ ngoài cổng ở trước cửa phòng ông ngoại mình hết hai ngày chỉ để cầu xin ông cho về thăm mẹ. Và rồi người ông ngoại đó đã cho cô về nhưng với một điều kiện. Lúc đó cô đã không ngần ngại mà gật đầu đồng ý trước khi điều kiện được nói ra. Nhưng cô cũng đâu hay biết cái điều kiện mà cô đồng ý đó sẽ trở thành vết nhơ đi theo suốt cuộc đời của cô.

Ký Bình đã phải tự tay mình cởi hết quần áo trước mặt mọi người và nằm sấp trên bàn để cho người khác xăm lên lưng mình những hình xăm đáng sợ. Lúc đó cô đã đau đớn đến chết đi sống lại. Cô hận cuộc đời này tại sao lại đối xử với cô như vậy. Cũng kể từ đó cô sống cũng như chết. Lúc cô trở về Anh, mẹ cô đã nhiều lần muốn tắm hay muốn thay đồ giúp cô nhưng cô một mực lẩn tránh cô sợ mẹ cô sẽ bị sốc khi nhìn thấy bức hình xăm đáng sợ ở sau lưng cô. Cô sợ bà ấy sẽ đau khổ thêm nữa, nên cô luôn giấu bà ấy.

Cô ở lại Anh với mẹ cô được hai năm vì sợ bị phát hiện cô đã nhanh chóng xin bà ngoại cho cô sang Mỹ du học. Được sự cho phép cô nhanh chóng sang Mỹ du học cứ nửa năm cô sẽ về nhà ở Anh chơi với mẹ một tuần rồi trở lại Mỹ.

Cuộc sống sinh hoạt ở Mỹ tương đối tốt cô có những ngày tháng bình yên cô có những người bạn tốt. Đến khi cô gặp được ông trùm hắc đạo Cung Dực, cô đã được ông ấy nhận làm con nuôi và hứa giúp cô trả thù, cũng kể từ lúc đó cô cũng gặp được Cung Huân con trai duy nhất của ông trùm hắc đạo Cung Dực. Cung Huân đã làm cho trái tim của Ký Bình rung động và tìm được một con đường sống mới của riêng mình. Ký Bình và Cung Huân đã yêu nhau, được sự cho phép và ủng hộ của mọi người hai người đã quyết định đính hôn. Hôm đó cô rất hạnh phúc, chiếc váy trắng trên người cô càng thêm phần rực rỡ. Nhưng rồi bất hạnh một lần nữa đến với cô. Chiếc váy trắng nhuộm đỏ màu máu của người cô yêu. Cung Huân ra đi mãi mãi.

Cũng từ ngày Cung Huân mất trái tim Ký Bình cũng không còn đập nữa. Nó đã chết theo người con trai cô yêu. Ký Bình trở thành người thừa kế của ông trùm hắc đạo. Tham gia vào nhiều cuộc chém giết, cô như một con ác quỷ giết người không chớp mắt. Trong một lần đi dự tiệc trở về cô bị ám sát, Sam (mẹ ruột của Mía) đã nhanh chóng lấy thân mình đỡ đạn giúp cô. Lúc đó Sam đang có thai Mía được 8 tháng, viên đạn bay thẳng vào người Sam, Sam ngã xuống trước mặt cô. Cô nhanh chóng để lại bọn người ám sát cho bọn đàn em, nhanh chóng đưa Sam đến bệnh viện, trên xe cô cũng đã làm một số biện pháp sơ cứu giúp Sam duy trì đến bệnh viện. Lúc đưa Sam nằm lên băng ca. Sam đã cố gắng nói với cô nhất định phải cứu đứa bé trong bụng mình. Cô cũng đã đau xót mà gật đầu đồng ý. Cô nhanh chóng tiến hành phẫu thuật cho Sam nhưng không cứu được, Sam đã dành hết sự sống của mình cho đứa bé. Ký Bình ôm chặt lấy thi thể của Sam và hứa sẽ thay Sam chăm sóc thật tốt cho con cô ấy.

Và đó cũng là lần thứ hai cô không cứu được người mà mình yêu thương. Lần đầu là Cung Huân, lần thứ hai là Sam và lần thứ ba là...mẹ cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gia đình ấm áp

Buổi tối, Ký Bình mang lap top qua phòng Mía làm việc.

Ký Bình thật sự bị cha mẹ anh làm cho ngạc nhiên. Cô không biết cha mẹ anh đã chuẩn bị phòng cho bé Mía khi nào, mà khi mẹ anh dẫn bé Mía lên phòng cô hết hồn vì ngạc nhiên. Một căn phòng trẻ con với màu hồng chủ đạo, giống như là thiết kế riêng cho bé Mía.

Căn phòng của bé Mía nằm kế phòng cô nên rất tiện lợi.

Ký Bình mang lap top lên giường của bé Mía ngồi làm việc và coi bé Mía vẽ tranh. Bỗng bé Mía đứng dậy ôm cổ cô.

"Mẹ ơi....!" Giọng non nớt nũng nịu của bé Mía vang lên, đầu bé Mía còn cọ cọ vào tóc Ký Bình.

Ký Bình ngừng bàn tay đang bấm trên bàn phím lại. Cô đang cảm thấy bất an. Mỗi khi con gái cô sử dụng giọng điệu này, cô chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.

"Sao? Ở trường lại đánh bạn chảy máu, hay nhập viện, hay làm gì người ta rồi." Ký Bình tỏ ra nghi ngờ. Con gái cô không biết nó giống ai, cứ thích đánh đấm như con trai.

Lúc còn ở Mi những chuyện đại loại như đánh bạn chày máu đến nổi nhập viện là chuyện thường, mỗi lần như vậy lại sử dụng cái giọng điệu này nói chuyện với cô. Ký Bình thầm thở dài cảm thán.

"Không phải...tuyệt đối không phải." Bé Mía vội vàng lắc đầu.

"Vậy là chuyện gì? Mà bình thường con đâu có sợ người lạ, vậy sao hồi trưa còn tỏ ra sợ sệt như vậy?" Ký Bình nhìn con gái mình nghi ngờ. Cô đang cảm thấy bất an.

"Nếu Mía tỏ ra nghịch ngợm con sợ ông bà nội không thích Mía? Mẹ có phải baba và ông bà nội không thích Mía không?" Bé Mía nhìn cô ủy khuất.

Ký Bình xoa đầu bé Mía thật sự thì câu trả lời này cô không biết trả lời làm sao cho phải. Cô với anh kết hôn chỉ vì ép buộc thì làm sao cô có thể trơ trên trả lời thích hay không kia chứ.

"Tại sao baba lại không thích Mía kia chứ?" Tôn Hạo đột nhiên bước vào. Thật sự thì anh chỉ muốn xuống dưới lầu uống nước nhưng không ngờ đi ngang qua phòng bé Mía lại nghe bé Mía hỏi câu này vì cửa phòng không đóng nên Tôn Hạo thấy rõ được khuôn mặt khó xử của cô và khuôn mặt buồn bã của bé Mía. Tôn Hạo không ngờ thì thấy cảnh tượng như vậy liền bước vào.

"Tại baba từ đầu đến giờ không chịu nói chuyện với Mía." Bé Mía làm mặt ủy khuất bước xuống giường chạy về phía anh.

"Đâu có. Mía ngoan như vậy mà." Tôn Hạo ngồi xuống an ủi bé Mía.

Ánh mắt bé Mía nhìn chăm chăm lấy anh, tỏ vẻ nghi ngờ. Tôn Hạo nhìn cái vẻ mặt đó của bé Mía thì bật cười. Một nụ cười ấm áp, tỏ sáng cả căn phòng.

Tôn Hạo cũng không ngờ mình lại có thể cười thoải mái như vậy. Đúng là có trẻ con không khí gia đình liền khác hẳn.

"Ông bà nội cũng rất thích Mía" Cha và mẹ anh từ trên tầng trên bước xuống. Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên môi anh, ông bà cũng cảm thấy vui theo.

Thế là mọi người cùng ở trong phòng bé Mía nói cười vui vẻ. Ký Bình cũng dẹp lap top sang một bên vui đùa cùng mọi người.

Bé Mía cứ liên phiên blo bla cái sự tích huy hoàng của bé ở Mỹ, lại còn kể chuyện cười cho mọi người nghe. Mọi người thả lỏng tâm trạng bắt đầu cười nói vui vẻ, Ký Bình đôi khi chỉ cười nhẹ nhưng Tôn Hạo nhìn thấy được trong đó là tình yêu thương ấm áp không thể nào chối bỏ.

Đến tối khuya đợi bé Mía ngủ mọi người mới trở về phòng.

Tôn Hạo về phòng trước còn Ký Bình thì ở lại nhìn ngắm bé Mía ngủ một lát rồi mới về phòng.

Khi Ký Bình bước về phòng, anh vẫn còn ngồi trên giường bấm điện thoại. Ký Bình bước lại bàn bỏ cái laptop xuống. Sau đó trở lại giường ngồi.

"Cảm ơn." Ký Bình nhìn ra ngoài nói vu vơ nhưng thật ra là đang có ý muốn cảm ơn anh.

Tôn Hạo bỏ điện thoại xuống nhìn cô thắc mắc.

"Về chuyện gì?"

"Khi này...rất cảm ơn." Ký Bình nói xong thì nằm xuống bắt đầu nhắm mắt ngủ. Thật ra là đang dòm mặt, cô chưa bao giờ nói cảm ơn với anh mà.

Tôn Hạo đột nhiên bật cười. Anh không ngờ đôi khi con người lạnh lùng như cô lại có những biểu hiện dễ thương như vậy.

Sáng hôm sau, Ký Bình thức dậy đã không thấy Tôn Hạo đâu. Ký Bình nhìn đồng hồ đã 7 giờ sáng, cô thở dài, anh đã ra sân bay chuẩn bị đi công tác từ sớm. Ký Bình nhanh chóng rời giường làm vệ sinh cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Rose (tô tuệ minh)

Cô gửi lại bé Mía cho mẹ anh. Sau đó quay về biệt thự nhà họ Trình điều động thêm một số vệ sĩ.

Ký Bình sợ nhất là cái cảnh này. Cô vừa đến sân bay đã thấy cả trăm phóng viên quay quanh đứng đợi ở sân bay, làm cản trở người lưu thông.

Ký Bình thờ dài cảm thán, cô sợ nhất là cái cảnh chen chúc này. Nhưng ai biết cô làm bạn với đại minh tinh, ngôi sao hot nhất hiện nay cơ chứ.

Rose, ngôi sao lớn nhất nhì của làng giải trí, đi đâu cũng được săn đón một cách nồng nhiệt, lượng fandom khủng nhất thế giới.

Mặc dù, đã cố gắng làm cho Rose về trong im lặng nhất. Nhưng bọn phóng viên vẫn có thể đánh hơi được, Ký Bình thăm khám phục cái bọn phóng viên rắc rối này, lúc nào cũng bám chặt như đĩa đói.

Ký Bình bước xuống xe, ra hiệu cho vệ sĩ dọn dẹp bọn phóng viên qua một bên.

Tôn Hạo đứng từ đằng xa ở sân bay vô tình thấy được cảnh này thì hết sức ngạc nhiên.

Rõ ràng mẹ anh nói với anh cô chỉ là một bác sĩ trưởng khoa ở một bệnh viện lớn của Mỹ, mẹ cô là nữ công tước của Anh nhưng nhìn cảnh bây giờ anh lại thấy cô giống một bà trùm xã hội đen.

Sát khí to ra khắp người cô như chỉ cần chạm vào người đó sẽ tan tành. Chiếc kính đen bản to che đi phân nửa khuôn mặt của cô, cô đứng giữa một đám vệ sĩ mặc đồ đen trong cô thật lạnh lùng.

Tôn Hạo không hiểu tại sao mình lại trở nên hiếu kỳ trước tình cảnh này. Anh phải cảm ơn đám phóng viên ngoài đó mới được, vì bọn họ quá đông gây cản trở mọi hoạt động nên chuyến bay của anh mới được hoãn lại và cũng vì vậy anh mới nhìn thấy được một con người khác của cô vợ này của mình.

Đám phóng viên thấy cô thì chụp hình điên cuồng, bọn họ có thể nhận ra với cương vị là bạn của đại minh tinh Rose. Và bọn họ cũng có thể chắc rằng thông tin mình nhận được là đúng.

Hôm nay ra sân bay còn có ba người khác nữa là Diệp Bảo, Trương Phong, tất nhiên là không thể thiếu Thẩm Thiếu Bạch rồi. Ba người bọn họ này giờ đang đứng cạnh ấy, thấy "đoàn quân áo đen" của cô bước vào thì vô cùng ngạc nhiên đến mức hồn vía bay mất hết.

"Này, có phải vợ cậu không vậy?" Diệp Bảo khều khều tay Tôn Hạo hỏi, mắt vẫn nhìn về hướng Ký Bình.

"Chị dâu...thật sao?" Thẩm Thiếu Bạch không tin vào mắt mình, khó khăn hỏi.

Còn Trương Phong này giờ anh vẫn im lặng, anh không hỏi nhưng anh lại mong chờ đáp án từ Tôn Hạo.

Trương Phong từ trước đến nay anh vẫn luôn là người điềm tĩnh, chừng chặc nhất trong bốn người. Trương Phong nhìn anh đợi đáp án từ miệng anh.

Tôn Hạo đang định trả lời thì có nhất nhiều người tay thì kéo vali, tay thì đẩy hành lý đi ra khỏi cửa dành cho hành khách. Ở đằng xa vẫn nghe được tiếng nói qua loa của tiếp viên hàng không thông báo máy bay hạ cánh và chuẩn bị chuyến bay tiếp theo sẽ bắt đầu vào 30 phút nữa.

Rose nhanh chóng kéo vali bước ra, cô biết Ký Bình sẽ đến đón cô nên cô không cần phải mang theo người làm gì cho chặt máy bay.

Rose đứng quan sát, tìm kiếm xung quanh một chút thì thấy bóng dáng của Ký Bình đang đứng giữa bọn vệ sĩ và phóng viên, Rose nhanh chóng đi lại vỗ vai Ký Bình.

"Ồi vinh dự quá không ngờ Joy Freeman con cháu quý tộc Anh lại đến đây đón Rose này." Rose bỏ tay khỏi vai Ký Bình, lấy tay che che miệng cười.

"Có tin Joy này cho cậu ở đây với bầy sói đó không?" Ký Bình vừa hăm dọa vừa đưa mắt sang bọn phóng viên.

Rose đưa mắt nhìn bọn phóng viên, trên người bắt đầu nổi hột da gà. Nhìn khung cảnh ồn ào, đèn led của máy ảnh chớp nhoáng liên tục. Nếu không có vệ sĩ của Ký Bình chắc chắn cô sẽ khó lòng ra được khỏi đây.

Rose bắt đầu cười cười điệu bộ giảng hòa ôm chầm lấy Ký Bình.

"Joy à! Giúp tớ đi. Không có cậu tớ sẽ chết với bọn họ mất." Rose ôm chầm lấy Ký Bình làm bộ mặt cún con nũng nịu.

Ký Bình ngớ tay Rose ra khỏi người mình, không nói gì, bước ra ngoài. Rose thấy vậy liền chạy theo. Bọn vệ sĩ cũng nhanh chóng đi theo còn cố gắng ngăn cản bọn phóng viên trong tầm hết sức.

Rose vừa cùng Ký Bình ngồi trên xe thì có một đám người chạy đến trên tay còn cầm những tấm bảng với những dòng chữ như "I love You", "chúng tôi yêu Rose",...

Rose thấy vậy liền thở dài ngán ngấm, những vụ như vậy hầu như ngày nào cô cũng gặp. Còn hơn cả IS khủng bố. Ký Bình ngồi kế bên nhìn bạn mình như vậy liền dờ khóc dờ cười, cô nhanh chóng cho xe chạy nếu không một lát chắc chắn có chiến tranh thế giới thứ ba xảy ra.

Vừa chạy, vừa phải cắt đuôi phóng viên và fan đến trưa hai người mới về được đến biệt thự Tôn gia.

Vừa đến được cổng biệt thự Tôn gia cô đã ra hiệu cho xe vệ sĩ quay đầu lại chạy về biệt thự nhà họ Trình. Ký Bình lái xe vào biệt thự, mới bước xuống khỏi xe bé Mía đã chạy ra mừng rỡ ôm chầm lấy Rose.

"Mẹ Rose, nhớ mẹ quá." Bé Mía vừa nói vừa thom vào má Rose một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sợ hãi

Rose bế bé Mia lên hôn vào má bé Mia: "Mẹ cũng nhớ con."

"Joy, ai đến vậy?" Mẹ anh nghe có tiếng người lạ ở ngoài liền đi ra.

"Dạ cháu chào bác. Cháu là bạn của Joy ạ." Rose vội thả bé Mia xuống, cúi chào mẹ anh.

Mẹ anh nhìn thấy Rose lập tức nhận ra đây là đại minh tinh Rose.

"Cháu là Rose." Bà vẫn không thể tin vào mắt mình.

Rose cười cười nhìn mẹ anh, sau đó gật đầu chắc chắn.

"Bác hay xem phim cháu đóng lắm đấy." Mẹ anh cũng cười cười nói, còn tiện tay kéo Rose vào nhà, và hiện tại đứa con dâu nào đó lại bị bỏ quên.

Ký Bình lạnh lùng không thèm để ý đến hai người kia, bé bé Mia bước vào nhà.

Mọi người trong nhà đang nói cười vui vẻ quên mất cả thời gian, Rose nhìn ra ngoài liền phát hiện trời đã tối, liền đứng lên xin phép ông bà Tôn đi về.

Ký Bình tiễn Rose một đoạn ra tới cổng thì Rose bất ngờ ngừng lại không đi nữa. Ký Bình chau mày tỏ ra khó chịu khi thấy Rose đứng im không đi nữa, dù sao cô cũng đã cho tài xế ở ngoài cổng đợi đưa Rose về biệt thự nhà họ Trình, cô không yên tâm để cho Rose trở về nhà của mình. Ký Bình sợ người nhà của Rose lại làm gì quá đáng.

"Joy, hôm nay cậu có biết tớ gặp ai không?" Rose thấy bộ mặt khó chịu của Ký Bình liền bước lại hỏi.

"Cậu gặp ai? Sao tôi biết." Ký Bình tỏ ra mặc kệ nhún nhún.

"Hôm nay, tớ đã gặp Hà Thế Dân ở trên máy bay." Rose ra vẻ nghiêm trọng nhìn Ký Bình.

Ký Bình vẫn ra vẻ im lặng nhưng thật ra trong lòng cô đang dậy lên từng đợt sóng dữ. Đã lâu rồi cô không nghe tới cái tên Hà Thế Dân này, cô có chút căm ghét cái tên này, cái tên của con người bạc tình bạc nghĩa bỏ rơi bạn cô thậm chí còn bỏ rơi cả cốt nhục của mình. Nhắc đến cái tên này làm cho cô cảm thấy thật ghê tởm.

"Hắn ta về đây là vì bé Mia." Rose suy nghĩ một chút rồi đưa ra kết luận.

"Chẳng phải hắn ta không cần đứa con này sao?" Ký Bình bức bối, dăm chiêu nhìn Rose.

"Tớ dám chắc là như vậy. Mia dù sao cũng mang huyết thống của Hà gia bọn họ. Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ đến đòi con bé. Việc chúng ta cần làm là bảo vệ Mia." Rose thờ dãi nhìn Ký Bình. Cô biết Mia đối với Ký Bình rất quan trọng nên cô sẽ cố gắng làm những gì mình có thể làm, để cho hai người không xa cách.

"Cậu còn yêu Hà Thế Dân không?" Ký Bình đột ngột đổi chủ đề.

Rose mở to mắt nhìn Ký Bình, cô không ngờ tình yêu mà mình chôn dấu nhiều năm như vậy lại bị Ký Bình phát hiện. Nhưng bây giờ dù bị phát hiện cô cũng không sợ vì tình yêu cô dành cho Hà Thế Dân đã không còn nữa, nó đã chết kể từ ngày Hà Thế Dân phụ bạc Sam và bỏ rơi Mia đứa con của mình.

"Không. Tình yêu đó đã chết rồi." Rose trả lời một cách chắc chắn.

"Được rồi. Về cẩn thận, chuyện này tớ có thể giải quyết được." Ký Bình tỏ ra hài lòng trước câu trả lời của Rose.

Đội Rose bước vào xe, Ký Bình mới biểu lộ ra vẻ mặt lo lắng của mình. Cô nói cô giải quyết được nhưng cô phải làm sao mới phải, Sam lúc còn sống rất yêu Hà Thế Dân, dù biết Hà Thế Dân yêu cô, Sam vẫn bước vào để phải chịu đau thương. Chuyện tình tay năm này từ đầu đã không có kết quả tốt cô thì yêu Cung Huân, Hà Thế Dân thì yêu cô, hai người bạn của cô Rose và Sam lại đi yêu Hà Thế Dân nhưng Rose không quá lúng sâu vào tình yêu như Sam.

Cái vòng tròn tình yêu giữa năm người này, ai cũng nhận cho mình đau thương. Ký Bình đã cố nhận ra nhưng dường như đều do ông trời sắp đặt cô cố cố gắng thay đổi đến đâu điều vô ích. Còn Mia con cô, Mia sau này khi nó biết sự thật về cha nó, nó sẽ như thế nào, nó có chấp nhận tha thứ cho Hà Thế Dân và trở về bên cạnh Hà Thế Dân hay không? Và quan trọng cô biết Mia muốn có một người cha cùng huyết thống. Ký Bình cảm thấy sợ hãi, cô

không thể sống thiếu Mía, Mía là nguồn sống của cô. Nhưng cô biết nếu Sam còn sống chắc chắn sẽ giao Mía cho Hà Thế Dân. Cô phải làm sao bây giờ???

Cô bước vào nhà, lên thẳng lên trên phòng, bây giờ đầu cô rắc rối. Sự xuất hiện của Hà Thế Dân như một quả bom nổ chậm đối với cô.

Ký Bình thả người trên chiếc giường rộng, anh đã đi công tác rồi, chiếc giường giờ đây chỉ có mình cô, thật cô đơn và lạnh lẽo.

Lúc này nếu có Cung Huân bên cạnh, anh ấy sẽ an ủi cô, cho cô lời khuyên, sự ôn nhu của Cung Huân sẽ giúp cô dễ chịu hơn nhưng đáng tiếc những điều đó giờ đây chỉ có ở trong mơ. Cung Huân đã chết năm năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nỗi sợ hãi hà thế dân

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, điện thoại bỗng reo lên, tiếng chuông bài Monster quen thuộc làm cô bừng tỉnh, bật người dậy cô bước lại bàn trang điểm lấy chiếc điện thoại.

Ký Bình nhìn vào số điện thoại cảm giác sợ hãi đang len lỏi trong con người cô. Số điện thoại mặc dù không lưu trong danh bạ như nó cũng rất quen thuộc với cô, dù đã lâu không liên lạc nhưng cô vẫn nhớ rõ. Quả nhiên nhắc Tào Tháo liền có mặt Tào Tháo.

Là Hà Thế Dân gọi. Ký Bình nhìn màn hình điện thoại một lát cũng quyết định nghe máy.

"Alô, Joy là tôi Hà Thế Dân đây." Hà Thế Dân ở đầu dây bên kia giọng run run nói.

Ký Bình đột nhiên nở nụ cười giễu cợt. Hắn ta sợ cô không nhận ra hắn hay gì mà lại tự xưng tên. Hắn ta đã làm rồi, cô nhớ rất kỹ ấy chứ, nhớ để hận mà.

"Có chuyện gì nói nhanh đi tôi không có thời gian?" Ký Bình tỏ ra bức bối.

"Ngày mai... tôi muốn... gặp em có được không? Nói qua điện thoại không tiện." Hà Thế Dân đáp ứng. Thật sự là bây giờ chính anh cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Ký Bình tỏ ra chần chừ suy nghĩ một lúc cũng đồng ý.

"Được."

"Vậy tôi sẽ nhắn tin địa điểm qua cho em." Giọng Hà Thế Dân có vẻ vui mừng.

Sáng hôm sau.

Quả nhiên vừa thức dậy điện thoại của cô đã có tin nhắn, Ký Bình không cần xem cũng biết được ai nhắn, là Hà Thế Dân.

"10h anh đợi em ở cà phê ***."

Ký Bình đọc xong tin nhắn liền thờ dãi thả điện thoại lên trên giường. Cô làm về sinh cá nhân xong sau đó qua phòng bé Mía, định kêu Mía dậy nhưng không ngờ thấy bé đang ở dưới nhà chơi đùa mẹ anh và người làm.

Ký Bình quay trở lại phòng chuẩn bị đồ đi làm, từ hồi trở về mọi công việc cô hầu như chỉ làm qua loa. Hôm nay cô muốn tập trung làm cho thật tốt. À, không. Làm để quên đi cảm giác bức bối trong người.

Rose vừa về nước đã có rất nhiều đạo diễn và nhà sản xuất phim tìm đến, mời cô tham gia. Rose băng khuông một lúc rồi cũng chọn đóng một bộ phim cổ trang. Cô đã quá nhàm chán với thể loại phim hiện đại và cô cần tìm cho mình một cảm giác mới lạ.

Bộ phim lần này sẽ bắt đầu khởi quay vào hai tuần tới vậy là cô sẽ có thời gian sáng tác nhạc. Lúc trước khi công việc không bận rộn cô và Ký Bình sẽ cùng nhau sáng tác nhưng bây giờ công việc của mỗi người đều bận rộn đến đầu tắt mặt tối cô chỉ đành làm một mình.

Ở một nơi khác, một người đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa nhâm nhi ly cà phê và đọc tờ báo của một bỗng có một chuyên mục làm ông ta ngừng lại mở to mắt nhìn chăm chú vào tấn hình ở trong tờ báo.

"Quản gia." Đường Mạnh Nghiêm vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo lớn tên gọi.

"Dạ. Lão gia." Người quản gia lớn tuổi nhanh chóng bước vào.

"Bình nhi về từ khi nào, tại sao không báo cho tôi?" Đường Mạnh Nghiêm tức giận quăng tờ báo xuống bàn trước mặt ông quản gia.

"Dạ. Tôi cũng mới biết sáng nay ạ." Quản gia run sợ cúi mặt xuống không dám nhìn thẳng vào Đường Mạnh Nghiêm.

"Điều tra giúp tôi địa chỉ liên lạc của Bình nhi, tôi muốn nội trong hôm nay phải có." Đường Mạnh Nghiêm ngồi xuống trấn tĩnh nói.

Ông quản gia nhanh chóng quay lưng đi ra ngoài và cho người điều tra. Sự thật thì ông cũng đã biết Ký Bình về từ rất lâu rồi nhưng ông nghĩ Đường Mạnh Nghiêm sẽ không nhận lại con gái nên ông không nói, với lại bản chất chán hoa, ong bướm của Đường Mạnh Nghiêm có trở về cũng chỉ làm khổ mình, dù sao trước kia ông cũng đã từng chăm sóc Ký Bình nên ông cũng rất thương cô. Và ông còn một bí mật vẫn chưa thể nói cho cô biết được.

10h cô có mặt tại quán cà phê đã hẹn. Vừa bước vào cô đã chú ý đến người con trai ngồi ở góc trong cùng của quán là Hà Thế Dân. Ký Bình tự cười chế giễu Hà Thế Dân anh ta vẫn thế, vẫn chọn cho mình cái bàn trong cùng những người không biết sẽ rất khó tìm kiếm anh ta. Ký Bình ung dung từ từ bước lại bàn của Hà Thế Dân. Ký Bình kéo ghế ngồi xuống.

Hà Thế Dân thấy vậy liền búng tay ra hiệu cho phục vụ mang nước ra.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang một ly nước cam và một ly cà phê ra đặt xuống bàn. Hà Thế Dân đẩy ly nước cam về phía cô.

"Em uống đi."

"Tôi không uống những thứ người khác đã gọi sẵn." Ký Bình tỏ ra lạnh lùng trước hành động của Hà Thế Dân. "Cho tôi một cà phê không đường." Cô quay sang phục vụ gọi một thức uống khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phát hiện

Đội phục vụ đi vào Hà Thế Dân bắt đầu thờ dài.

"Joy, em đề phòng tôi dữ vậy sao?" Hà Thế Dân ủy khuất nhìn Ký Bình.

"LẠN NHÂN(*) như anh ai lại không đề phòng." Ký Bình lạnh lùng nhìn Hà Thế Dân ánh mắt kiên nghị hăng ngày hiện lên rõ ý giễu cợt.

(*)Lạn nhân: Kẻ tồi tệ.

Hà Thế Dân đột nhiên bật cười nhưng nụ cười đó nhanh chóng được dập tắt thay vào đó là khuôn mặt nghiêm túc.

"Ây, vậy tôi sẽ không làm tốn nhiều thời gian của em, chúng ta vào vấn đề chính đi." Hà Thế Dân ánh mắt trở nên cương quyết.

"...." Ký Bình im lặng nhìn thẳng vào Hà Thế Dân.

"Tôi muốn Mía về sống với tôi." Hà Thế Dân nhìn thẳng vào cô dứt khoát nói.

Bàn tay Ký Bình đang đặt trên bàn đột nhiên run nhẹ, sắc mặt trở nên trắng bệch nhưng cô đã nhanh chóng lấy lại tinh thần.

"Hà Thế Dân anh nghĩ mình đủ tư cách để nhắc tới vấn đề này với tôi sao?" Ký Bình tức giận đập mạnh tay lên bàn làm ly nước trên bàn run nhẹ.

"Anh biết anh không đủ tư cách, năm đó anh không nên nghe lời của bà ta bội bạc Sam, nhưng bây giờ anh đã thông suốt, anh muốn hoàn thành trách nhiệm của mình đối với Mía." Hà Thế Dân tay xoay xoay ly cà phê trên bàn, thay đổi cách xưng hô, ánh mắt thành thật nhìn Ký Bình. "Xin em đẩy Joy, cho Mía về sống cùng anh."

"Tôi sẽ để Mía chịu tang cho anh." Ký Bình cầm túi xách lên bỏ lại một câu và nhanh chóng bước ra ngoài.

Máy bay vừa hạ cánh, đã có xe đợi trước cửa đón Tôn Hạo.

Chiếc Audi R8 chạy băng băng trên đường phố, sau đó dừng lại trước cửa một khách sạn lớn của Mỹ. Tôn Hạo theo sự hướng dẫn của một vệ sĩ bận đồ đen, bước vào một căn phòng vip thượng hạng.

"Tôn tổng, chúc ngài nghỉ ngơi vui vẻ. Ngày mai chúng tôi sẽ đưa ngài đến nơi xây dựng phi trường A." Vệ sĩ cung kính nói. Sau đó bước ra ngoài.

Tôn Hạo nhanh chóng sắp xếp đồ đạc của mình và lấy laptop ra bàn công ngồi làm việc.

Tôn Hạo vừa nhâm nhi ly cà phê vừa mở laptop ra làm việc nhưng vừa khởi động laptop lên, Tôn Hạo liền cứng người, bất động.

Hôm qua vì sợ trễ chuyến bay nên anh đã đi rất vội. Và tình cờ lấy lộn luôn cái laptop của cô. Ký Bình và anh đều xài chung một màu là màu đen và cũng một hãng sản xuất laptop nên trong lúc đi vội anh đã...

Đang định tắt máy thì vô tình tay anh chạm vào một phím trên laptop làm một thư mục mở ra. Tôn Hạo lập tức di chuyển chuột thoát khỏi thư mục nhưng mặt anh lại vô tình đọc qua dòng chữ trong thư mục "Dự án phi trường A".

Tôn Hạo hết sức ngạc nhiên rõ ràng dự án phi trường A là do anh và tập đoàn Trình thị cùng làm nhưng lại có chứng từ và giấy tờ được lưu trong thư mục laptop của cô.

Bản tính tò mò liền đánh bại con người của anh, anh nhanh chóng đọc hết những chữ trong laptop và phát hiện đây là giấy tờ mật của tập đoàn Trình thị chỉ có viên chức cấp cao của tập đoàn mới có được, Tôn Hạo lại càng tò ra ngạc nhiên. Tôn Hạo sau khi đọc xong lại chú ý đến chữ kí và con dấu mang tên Trình Ký Bình bên dưới. Tôn Hạo tò ra nghi ngờ, lúc trước cô chỉ giới thiệu tên tiếng Anh của mình là Joy Freeman nhưng lại không giới thiệu tên tiếng Trung, lúc đi đăng kí kết hôn anh không thèm đọc mà kí thẳng vào tờ giấy sau cho chuyển qua cho cô nên cũng không biết tên tiếng Trung của cô là gì, anh càng tò ra mờ mịt, thật sự trong đầu anh đang rất hỗn loạn, người vợ mà anh khinh thường bấy lâu nay lại có một thân phận không hề tầm thường.

Tôn Hạo đột nhiên nở một nụ cười nhẹ, một bên môi nhếch lên, tạo một cung tròn hình bán nguyệt.

"Thú vị thật." Tôn Hạo vừa đưa cà phê lên miệng uống vừa nhìn vào màn hình máy tính.

Buổi tối Ký Bình mệt mỏi trở về biệt thự Tôn gia cô vẫn chưa phát hiện máy tính của mình đã bị anh lấy lộn. Cô bước lên phòng, lấy cái máy tính màu đen trên bàn ra định làm việc nhưng vừa sờ vào máy tính, điện thoại cô lại liên đồ chuông.

Ký Bình nhìn số điện thoại trên màn hình liền cau mày, là một số điện thoại lạ, cô chưa từng cho số điện thoại cho người ngoài nhưng số điện thoại này lại rất lạ lẫm đối với cô. Ký Bình có thói quen nếu là số điện thoại lạ cô sẽ không bắt máy, nên cô đã tắt cuộc gọi ấy đi.

Đường như chủ nhân của đầu dây bên kia không buông tha cho cô, vẫn nhẫn nại gọi cho cô dù cô không bắt máy đi chăng nữa. Sau gần 10 cuộc gọi cô lập tức bực mình bắt máy.

"Alô." Ký Bình chau mày tỏ ra không có nhẫn nại với cuộc điện thoại lạ này, linh cảm cho cô biết cuộc gọi này chả có gì hay ho đối với cô.

"Bình nhi, là cha đây." Đường Mạnh Nghiêm giọng run run ở bên đầu dây bên kia, không kiềm chế nổi sự suất động nói.

Ký Bình càng chau mày chặt hơn, cô ghét nhất ai gọi cô như vậy, mà người gọi cô là Bình nhi chắc chỉ có hai người là anh trai cô và người còn lại là Đường Mạnh Nghiêm cha cô.

"Có chuyện gì?" Ký Bình bực bội, giọng lạnh lùng, hàn khí tỏa ra trong lời nói.

"Bình nhi, cha đang đợi con ở nhà hàng Kỳ Hòa, con đến gặp cha có được không?" Đường Mạnh Nghiêm giọng hết sức nhẹ nhàng và dịu dàng chất chứa yêu thương qua lời nói.

"Tôi không rảnh." Ký Bình vẫn giữ cái giọng lạnh lùng mà dứt khoát của mình. Cô không muốn gặp lại Đường Mạnh Nghiêm, kí ức đau khổ đó cô không muốn lại tái diễn.

"Vậy cha sẽ đến Tôn gia gặp con." Đường Mạnh Nghiêm biết cô sẽ không bao giờ để cho Tôn gia biết ông chính là cha cô nên ông không còn cách nào khác đành sử dụng cái điểm yếu này của cô.

"Chết tiệt. Ông muốn gì?" Ký Bình tỏ ra tức giận hất tung tờ giấy trên bàn.

"Cha muốn gặp con." Đường Mạnh Nghiêm liền nở nụ cười nói.

"Được." Ký Bình sau khi trả lời liền tắt máy, nhanh chóng lấy chìa khóa xe đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đường mạnh nghiêm ông không đáng để tha thứ

Ký Bình tức giận nhả mạnh hết ga...Chiếc Bugatti Veyron Super Sport chạy như lao trong màn đêm làm ai cũng khiếp sợ. (hehe Ký Bình chắc cũg mê siêu xe và tốc độ giống Tun)

Chiếc xe nhanh chóng chạy thẳng vào đường cao tốc với tốc độ cao, chỉ có 2,4 giây đã chạy được gần 100km. Những người đi đường chỉ thấy được một vật thể màu đen vượt như tên lao qua mình.

Có thể nói Bugatti Veyron là một trong những siêu xe “ngôi sao” trên thế giới với kiểu dáng đẹp mắt và sức mạnh về vận tốc khiến nhiều đối thủ lo sợ. Với tốc độ của chiếc xe và những lần đạp ga điên cuồng của cô, mọi người chỉ mong mình không phải là "nạn nhân" của nó.

Sau những khúc cua, ngã rẽ, vượt cả chục cây đèn đỏ, tiếng còi xe cảnh sát chạy theo, cuối cùng cô cũng tới được nhà hàng Kỳ Hòa.

Nhà hàng Kỳ Hòa là nhà hàng giành riêng cho những quan khách đặc biệt của tập đoàn chuyên kinh doanh về khách sạn, du lịch và giải trí như Đường Minh. Nhà hàng năm sao lớn nhất thành phố này làm cho con người có thể nảy sinh lòng ham muốn và chiếm đoạt, quy mô hết sức hoành tráng. Xe cô vừa tới cửa liền có nhân viên phục vụ mặt tây trang bước ra lái xe cô vào chỗ đậu. Ký Bình bước vào liền có phục vụ đưa cô đến chỗ của Đường Mạnh Nghiêm, thái độ của phục vụ hết sức chuyên nghiệp.

Ký Bình đi theo phục vụ đến một căn phòng riêng giành cho khách vip của nhà hàng. Ký Bình nở nụ cười giấu cợt sau đó đẩy cửa phòng bước vào. Ký Bình cũng không ngờ mình lại có thể đi gặp cái người mà mình căm ghét đến tận xương tủy này.

"Bình nhi, con đến rồi. Lại đây ngồi với cha nào." Đường Mạnh Nghiêm thấy cô bước vào liền đứng lên kéo cô lại ghế ngồi.

Ký Bình nhanh chóng hất tay Đường Mạnh Nghiêm ra, cô đã quá ghê tởm con người này, giữa Hà Thế Dân và Đường Mạnh Nghiêm có lẽ Hà Thế Dân còn có tính người hơn.

"Buông ra." Ký Bình nhìn thẳng vào Đường Mạnh Nghiêm, ánh mắt lạnh lùng nhưng lại chất chứa sự căm phẫn. "Nói đi. Tin tôi có chuyện gì?" Cô không ngần ngại vô thằng vấn đề.

"Dùng cơm với cha một bữa đi." Đường Mạnh Nghiêm tỏ ra nhẫn nại. Gắp một ít thịt bỏ vào chén cho cô.

"Nếu ông không nói, tôi đi." Ký Bình vẫn lạnh lùng, hàn khí một lần nữa tỏ ra không dút.

"Con ăn đi." Đường Mạnh Nghiêm cố gắng bỏ lại sự đau thương trong đáy mắt.

"Lỡ ông bỏ thứ gì vào đó rồi sao?" Ký Bình tỏ ra nghi ngờ, không tin tưởng.

Đường Mạnh Nghiêm lắc đầu cười khổ. Ông dù đã đoán trước được tình huống này nhưng khi nó diễn ra ông lại không chấp nhận hay phản ứng gì được. Đường Mạnh Nghiêm ở trong giới kinh doanh cũng là người thông minh, nhà lãnh đạo tài năng nhưng đứng trước con gái của mình ông lại khó lòng mà phản kháng.

"Con về nhà đi, được không? Cha hứa cha sẽ thay đổi, sẽ bù đắp lại cho con tất cả." Đường Mạnh Nghiêm ánh mắt kiên quyết có sự khẩn cầu nhìn cô.

"Bù đắp....ông lấy gì bù đắp cho tôi" Ký Bình vừa nói vừa cười nụ cười giấu cợt. Ký Bình quay lưng về phía Đường Mạnh Nghiêm, Tay lập tức cởi bỏ áo khoác ngoài ra, chiếc áo somi cũng nhanh chóng được cô cởi bỏ khỏi trên người. Đường Mạnh Nghiêm không hiểu cô định làm gì liền đứng nhìn nhưng rồi chiếc áo somi trên người cô từ từ rơi xuống, hình xăm đáng sợ sau lưng cô cũng từ từ xuất hiện, khiến mặt Đường Mạnh Nghiêm trắng bệch, tay cũng không ngừng run rẩy, không nói nên lời.

"Ông nói đi...làm sao để bù đắp." Giọng cô nhẹ hết mức có thể nhưng nó lại đánh trúng trái tim của Đường Mạnh Nghiêm.

"Ông có biết...cũng vì ông mà tôi như thế nào không?... Sống không bằng chết đây...ÔNG CÓ NGHE RÕ CHƯA." Ký Bình hét lên, bao nhiêu nỗi ám ức cô dấu trong lòng chỉ một lời nói liền của ông ta liền kéo đến.

Đường Mạnh Nghiêm sắc mặt thay đổi đến tột cùng. Hai tay trở nên vô lực định vơ lên rồi lại hạ xuống, ông không thể nói nên lời. Trái tim ông đang bị nghẹn lại. Đứa con gái ông hắt hủi gần 20 năm về trước đang ở trước mặt ông nhưng ông lại không thể làm gì. Cả muốn bù đắp lại tất cả cho cô nhưng ông nhận ra dù mình có bù đắp cả đời cũng không thể chữa lành vết thương đó được. Chính ông, Đường Mạnh Nghiêm ông đã vô tình gây ra những lỗi lầm và bây giờ ông đang bị báo ứng.

"Cha...cha...xin lỗi." Đường Mạnh Nghiêm khó khăn nói, nước mắt trên khóe mi bắt đầu rơi xuống.

"Ông cũng biết ân hận à." Sở Minh Triệt (Viện trưởng Sở) đột nhiên bước vào, giọng nói có mùi phẫn chăm chọc.

Ký Bình và Đường Mạnh Nghiêm tỏ ra ngạc nhiên trước sự có mặt của Sở Minh Triệt.

Sở Minh Triệt bỏ qua sự ngạc nhiên của cô và Đường Mạnh Nghiêm, bước về phía cô cúi người xuống nhặt chiếc áo somi cô mới cởi bỏ lên, dịu dàng khoác lên người cô.

"Minh Triệt con cũng tới rồi à." Đường Mạnh Nghiêm nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. "Minh Triệt đó là Ký Bình...là em gái của con." Đường Mạnh Nghiêm nhanh chóng giới thiệu.

"Lúc này ở bên ngoài tôi đã nghe hết mọi chuyện." Sở Minh Triệt lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó lấy áo khoát và túi sách của cô, rồi kéo cô đi bỏ mặt Đường Mạnh Nghiêm đứng đó.

Nhanh chóng sau đó Ký Bình bị tổng không thương tiếc vào xe của Sở Minh Triệt. Ký Bình vẫn giữ thái độ im lặng mặt cho không khí trong xe lúc này vô cùng ngột ngạt.

"Tôi không ngờ chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ." Tiếng nói của Sở Minh Triệt liên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

"..."

"Em không có gì để nói với tôi sao?"

"Anh biết chuyện này từ bao giờ hả viện trưởng Sở." Ký Bình nhìn ra ngoài cửa kính, miệng nở một nụ cười giễu cợt.

"Mới biết cách đây một tiếng đồng hồ." Sở Minh Triệt ung dung dựa người vào ghế.

"..." Ký Bình không hỏi gì nữa, cô mở cửa xe định bước ra.

"Mẹ em và mẹ tôi rất giống nhau, điều yêu ông ta quên cả mạng sống nhưng cuối cùng cũng chỉ nhận được đau thương. Mẹ tôi và ông ta yêu nhau ba năm, mẹ em xuất hiện ông ta liền chạy theo mẹ em bỏ rơi mẹ tôi. Người phụ nữ đó xuất hiện ông ta lập tức bỏ lại mẹ em đi theo bà ta... Ông ta vĩnh viễn cũng không bao giờ biết được tình yêu trên đời." Sở Minh Triệt nhắm mắt lại khuôn mặt vẫn bình thản như kể chuyện của người khác nhưng Ký Bình có thể cảm nhận được bi thương trong lời nói, cô và Sở Minh Triệt vốn cùng cảnh ngộ mà, điều là nạn nhân của Đường Mạnh Nghiêm.

"Sở Minh Triệt, anh và mẹ anh có hận mẹ em không?" Ký Bình thờ dãi hỏi.

"Tôi và mẹ tôi chưa từng hận ai cả, có hận chỉ hận cuộc đời này trớ trêu." Sở Minh Triệt đột nhiên ngừng lại "Nhưng bây giờ tôi đang oán hận đây."

"...." Một dấu chấm hỏi to đang trên đầu cô.

"Tôi đang hận vì không tìm được cô con dâu như ý cho mẹ tôi, lại tìm về được một cô em gái." Sở Minh Triệt đột nhiên bật cười, dù là lời nói đùa nhưng lại có hàm ý rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Anh trai bất đắc dĩ

"Vậy sao. Thất vọng lắm nhì!" Ký Bình tỏ ra không phải chuyện của mình.

"Nếu em gọi tôi một tiếng anh trai tôi sẽ rất vui đấy." Sở Minh Triệt ngồi bật dậy, kẻ xát vào mặt cô.

Hai khuôn mặt kẻ xát vào nhau, mặt đối mặt làm cho cô hơi khó xử.

"Hình như em đỏ mặt thì phải." Khuôn mặt của Sở Minh Triệt lúc này cực kỳ gian xảo.

Anh chỉ theo bản năng mà đoán mò dù gì trời rất tối nên không thể nhìn thấy được biểu hiện trên khuôn mặt của cô, mà nếu có chắc anh sẽ làm chuyện loạn luân mất.

Ký Bình sắc mặt bây giờ phải nói rất dễ thương, ai mà thấy được chắc sẽ không kiềm lòng được mất, hai gò má ửng hồng, đôi mắt có phần e thẹn, độ lạnh lùng kiêu ngạo hằng ngày đã không còn chỉ còn bộ dáng của cô thiếu nữ mới bước sang tuổi 20.

Sở Minh Triệt nhìn thấy biểu hiện của cô vẫn im lặng với nhiều năm kinh nghiệm trong y học của anh đã cho anh biết anh đã đoán đúng.

"Gọi tôi một tiếng anh trai, em liền bị mất thứ gì sao?" Sở Minh Triệt càng tỏ ra trêu chọc. Cô đúng là cứng đầu gọi anh một tiếng anh trai cô bị giảm kí thị nào trên người sao.

Ký Bình chau mày tỏ ra không kiên nhẫn mở cửa xe bực bội bước ra, còn mạnh bạo đóng mạnh cửa xe một cái "Rầmm".

Nếu không phải xe của Sở Minh Triệt tốt có lẽ đã bị cô làm gãy không thương tiếc.

Sở Minh Triệt sau một hồi chau mày liền dờ khóc dờ cười trước hành động của cô. Cô em gái này của anh đúng dễ thương mà. Mặc dù ngoài mặt anh không biểu hiện ra nhưng trong lòng anh đang dâng trào một nỗi niềm mất mát.

Phải Sở Minh Triệt anh yêu Ký Bình cô. Lúc anh đứng bên ngoài phòng nghe được cuộc đối thoại của cô và Đường Mạnh Nghiêm anh đã vô cùng sốc, bầu trời trong dường như sụp đổ anh đã không định bước vào nhưng tình hình bên trong căng thẳng như vậy anh không thể không bước vào.

Sở Minh Triệt đã yêu cô từ lần gặp đầu tiên ở bệnh viện, một cô gái lạnh lùng sắc sảo, mọi chuyện cô làm điều rất khó đoán khiến anh không lần nào không chú ý tới. Từ những lần chú ý, quan sát đó trái tim của anh cũng bị cô nắm giữ. Anh bị cô lấy đi một nửa linh hồn. Cũng vì vậy anh mới nhận ra trên đời này thật sự có tình yêu, anh cũng thông cảm cho mẹ anh hơn và không tự trách tại sao lại sinh ra đứa con hoang như anh, quan hệ giữa anh và mẹ mình cũng từ đó mà tốt hơn nhiều so với lúc trước. Sở Minh Triệt rất muốn và đưa cô về gặp mẹ anh với tư cách là con dâu tương lai, nhưng xem ra không thể rồi. Ký Bình là em gái cùng cha khác mẹ với anh, anh không thể làm chuyện trái luân thường đạo lý đó được. Tình cảm này anh sẽ giấu sâu trong tim mình. Chỉ cần được bên cạnh bảo vệ, chăm sóc cô với tư cách là anh trai anh cũng cam lòng và coi đó là may mắn.

Tôn Hạo đang nằm trên giường ngủ say thì điện thoại reo lên. Theo bản năng Tôn Hạo mắt nhắm mắt mở lấy tay mò tìm điện thoại. Anh không cần nhìn màn hình điện thoại xem ai gọi liền bấm nút nghe.

"Alô" giọng vẫn còn ngáy ngủ.

"Hạo, em rất nhớ anh." Một giọng nói dịu dàng, ấm áp quen thuộc từ điện thoại phát ra.

Tôn Hạo đang ngái ngủ liền ngồi bật dậy, bừng tỉnh, anh nheo mắt nhìn rõ số điện thoại vừa gọi. Như không tin vào mắt mình. Giọng nói này rất quen thuộc đến chết anh vẫn không thể quên được. Là Khả Giai, là của người con gái anh yêu, trái tim anh đang mạch máu một điều gì đó, khiến anh vẫn bất động không nói được nên lời.

"Hạo, anh vẫn còn giận em sao?" Khả Giai đợi mãi không thấy anh trả lời, liền lên tiếng đánh thức anh.

"..." Tôn Hạo vẫn im lặng, sự thật bây giờ cảm xúc của anh rất loạn. Người con gái anh yêu đang nói chuyện với anh nhưng anh lại có một cảm giác khác, phải chăng trái tim anh đã có sự thay đổi.

"Hạo, em đang ở dưới đại sảnh của khách sạn, anh xuống gặp em có được không?" Vẫn không thấy Tôn Hạo trả lời, Khả Giai trong lòng có một chút lo sợ. Nhưng quan trọng nhất bây giờ là có muốn gặp anh.

Phải mất mấy giây sau Tôn Hạo mới lấy lại được bình tĩnh.

"Được." Nhanh chóng tắt điện thoại, rồi lấy cái áo khoác trên giường mặc vào, anh lập tức chạy xuống đại sảnh khách sạn.

"Hạo, em ở đây." Giọng nói có phần hơi lớn nhưng rất dịu dàng, ấm áp. Khả Giai đang ngồi ở đại sảnh thì thấy anh đang đi tới.

Tôn Hạo vẫn phong thái ung dung, lạnh nhạt ray đức túi quần đi tới.

Tôn Hạo bước lại ngồi vào ghế salon ở đại sảnh khách sạn, đối diện Khả Giai.

"Hạo, tại sao anh không nói gì với em." Nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của Tôn Hạo, Khả Giai có mùi phần không đoán được tâm tư của anh.

"Anh phải nói gì?" Tôn Hạo mặc dù còn yêu Khả Giai nhưng anh là người sống rất quy tắc, một khi chia tay anh vĩnh viễn sẽ không quay lại.

Khả Giai mặt bỗng tối sầm lại, ghen hờn không nói nên lời.

"Trong suốt ba năm qua, anh sống tốt không?" Khả Giai lập tức lảng sang chuyện khác.

"Theo em, thì sao? Tôn Hạo vẫn giữ thái độ ngăn cách.

"Tốt. Có bạn bè, có công việc và có một cô vợ xinh đẹp." Khả Giai nói nhưng giọng càng lúc càng nhỏ.

"..." Tôn Hạo vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, im lặng tự người vào ghế.

"Chúng ta... chúng ta... có thể... quay lại như lúc trước không?" Khả Giai không nhìn thấy được bất kỳ biểu hiện nào trên khuôn mặt anh, đành chọn cách đi thẳng vào vấn đề.

"Anh đã có vợ, có một mái ấm gia đình. Chẳng lẽ em chịu kiếp tiểu tam sao?" Tôn Hạo dờ giọng trêu chọc.

Khả Giai bỗng dưng im lặng, phải, cô cũng là một tiểu thư con nhà quyền quý làm sao chịu đựng được cái cảnh làm tiểu tam cho người ta chứ. Tay Khả Giai đang để dưới ghế đột nhiên siết chặt, cắn chặt môi, khó khăn nhìn Tôn Hạo.

"Thì sao chứ? Hai người vốn là bị ép buộc. Cũng có thể ly hôn mà." Khả Giai không kiềm lòng được nói ra hết những gì mà mình điều tra được.

"Chết tiệt! Em điều tra tôi." Tôn Hạo tức giận siết chặt tay thành quả đấm. Nếu trước mặt anh không phải là Khả Giai một người con gái mềm yếu anh đã thắng tay cho một đấm rồi.

"Em...em không có...chỉ là tình cờ biết được." Khả Giai mặt nóng lên biết mình nói lời liên nhanh miệng chối nhưng càng chối càng áp úng.

"Tình cờ...tình cờ...haha...Khả Giai từ bao giờ con người em trở nên như vậy...một cô gái mềm mại như nước, hiền dịu như ánh mặt trời...hôm nay lại..." Tôn Hạo thấy vọng nhìn Khả Giai. Mọi người có mặt trong đại sảnh thấy tình hình như vậy cũng không dám can thiệp.

Khả Giai im lặng một chút, lấy hết can đảm hét lên: "Là từ khi em yêu anh, là từ khi em biết em yêu anh nhiều đến thế nào."

Tôn Hạo bỗng đứng bất động. Người anh mềm nhũn không biết làm sao. Khả Giai nói cô yêu anh nên mới thế, nhưng lời nói này anh có thể tin được hay không. Quá khứ cô gây ra cho anh là một cú sốc, một ngày mưa của ba năm trước người con gái anh yêu nói lời chia tay anh mặc cho anh có hạ thấp bản thân cầu xin, cô cả một chút bằng khuỷu cũng không có, kiên quyết chia tay anh. Giờ muốn quay lại, anh có tin được hay không? Anh không muốn đặt quá nhiều kì vọng để trái tim một lần nữa lại đau.

Còn mẹ anh, mẹ anh có chấp nhận Khả Giai không? Có chấp nhận người đã từng đá con trai bà ấy không thương tiếc không? Còn cả Joy và Mía nữa, anh biết Joy sẽ không phản đối chuyện ly hôn dù gì cô cũng đã đề nghị như vậy thậm chí là viết cả đơn ly hôn, nhưng còn Mía, anh mới gặp con bé có một lần nhưng đã quý nó như vậy, anh còn muốn được Mía gọi một tiếng baba ấm áp đó.

"Chúng ta không thể quay lại đâu." Tôn Hạo tháo tay của Khả Giai đang nắm cánh tay mình xuống, bước thẳng về phía thang máy, lên phòng.

Khả Giai thấy Tôn Hạo bước đi như vậy liền ngã phịch xuống, hai mắt trở nên vô cảm trước lời từ chối của Tôn Hạo. Từ trước đến nay chưa có ai thắng thùng từ chối cô như vậy, nhưng hôm nay người con trai cô yêu lại từ chối cô một cách lạnh lùng như vậy, như đang bón nát trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rose bị bắt

Sáng hôm sau.

Ký Bình đang ngồi trong phòng làm việc, dự án hồ sơ cả tuần nay cô chưa hề xem qua với lại cả tuần nay Dương Khải Sâm đã sang Mỹ lo dự án phi trường A, xem ra cô lại phải đầu tắt mặt tối rồi.

Đang xem tới cái dự án thứ hai thì có tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Vào đi."

Ký Bình vẫn không ngước lên chỉ lạnh lùng xem dự án.

Vũ Thuận Trạch có phần hụt hẫng, từ cái ngày anh biết cô là "Big Boss" của Trình thị hai người chưa từng gặp nhau lần nào. Vậy mà khi anh bước vào cô lại chẳng thèm ngó ngang gì đến anh.

"Chủ tịch đây là dự án quảng bá của tập đoàn chúng ta." Sau một hồi Vũ Thuận Trạch cũng quyết định lên tiếng.

"Đề đó đi." Ký Bình vẫn chân chú vào hồ sơ dự án ở trên bàn, mắt thì đọc còn tay thì ghi ghi viết viết cái gì đó.

Vũ Thuận Trạch như vừa bị cô dội nguyên gáo nước lạnh vào người, mặt tối sầm lại không thể nói gì hơn.

Vũ Thuận Trạch bước qua bàn trà, ngồi vào ghế sofa gần đó, quyết định nhìn ngắm cô làm việc, dù sao thời gian rảnh của anh cũng rất nhiều.

"Trình thị chúng tôi thuê người làm việc chứ không thuê những người ăn không ngồi rồi." Ký Bình cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình chằm chú liền mang uy phong ra nói cố ý để ánh mắt đó lảng sang chỗ khác.

"Lát đi ăn trưa với tôi không?" Vũ Thuận Trạch cười cười nhưng lại không dám cười quá lớn.

Ký Bình bỗng dừng lại chau mày một lúc rồi lấy tay chỉ chỉ đồng hồ sơ, dự án chất cao như núi của mình đang ở trên bàn.

Vũ Thuận Trạch hiểu ý liền thờ dài, ai nói chức cao quyền trọng là sướng đâu chứ, nhìn trên bàn của cô cả khối giấy tờ đó anh đã phát ngán.

"Vậy tôi đi làm việc của mình đây." Vũ Thuận Trạch liền đứng dậy bước ra ngoài.

Vừa mới mở cửa bước ra khỏi phòng chủ tịch được mấy bước, Vũ Thuận Trạch đã va phải một cô gái làm chiếc điện thoại trên tay cô gái ấy rơi xuống.

Vũ Thuận Trạch bối rối nhanh chóng ngồi xuống nhặt chiếc điện thoại lên và nói lời xin lỗi.

"Thật sự rất xin lỗi...tôi...tôi không cố ý." Giọng điệu như một đứa trẻ bị mất lỗi rất lớn.

"Không có gì. Cũng một phần do tôi bất cẩn." Cô gái ấy cố gắng nín cười trước hành động đáng yêu của Vũ Thuận Trạch.

Vũ Thuận Trạch liền ngược lên nhìn cô gái. Nụ cười nhẹ trên môi tạo thành hình bán nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng còn có đôi mắt to sáng ngời, cái môi hồng chúm chím thật làm cho người ta say đắm mà.

Vũ Thuận Trạch gầy gầy đầu cười, sau đạo này anh gặp toàn người đẹp như vậy chứ, hết gặp cô chủ tịch xinh đẹp khuyh thành khuyh hướng của tập đoàn Trình thị bây giờ còn gặp được cô gái xinh như hoa này, số anh thật may mắn.

"Không có chuyện gì? Thôi tôi đi trước đây. Tạm biệt." Cô gái nói lời tạm biệt còn vẫy tay chào với Vũ Thuận Trạch.

Vũ Thuận Trạch đơ người trong vài giây. Gầy gầy đầu tỏ vẻ khó hiểu.

"Khuôn mặt đó mình thấy ở đâu rồi ta."

Vũ Thuận Trạch nhanh chóng bác bỏ nghi vấn trong đầu mình. Dù sao người giống người cũng là chuyện thường mà. Anh bước vào thang máy xuống tầng 7 phòng Marketing của mình.

Vừa bước vào phòng đã thấy nhân viên trong phòng xôn xao đến kì lạ.

"Mọi người có chuyện gì vui vậy." Vũ Thuận Trạch ho khan hai tiếng nhắc nhở mọi người, dù sao chủ tịch tập đoàn đang ở đây anh cũng phải làm sao cho ra dáng một chút.

Mọi người nhanh chóng quay về chỗ của mình, chỉ còn một cô nhân viên vẫn đang ngắm nghía chiếc điện thoại của mình.

"Giám đốc Vũ anh xem tôi mới gặp được minh tinh dưới đại sảnh đây." Cô nhân viên hớn hờ khoe.

"Tập đoàn chúng ta cũng có kinh doanh về thời trang, giải trí đâu phải một hai lần người mẫu hay minh tinh gì đó xuất hiện ở đây." Vũ Thuận Trạch chau mày khó hiểu.

"Nếu là những người đó ai nói làm gì. Là đại minh tinh người có lượng fan đứng đầu thế giới đấy." Cô nhân viên khác lên tiếng tự hào.

"Phải đấy. Tôi còn xin chụp hình với cô ấy nữa đây. Anh xem..." Cô nhân viên vừa nói vừa đưa điện thoại của mình cho anh xem.

Vũ Thuận Trạch chau mày nhìn vào điện thoại, bỗng dưng anh đứng bất động.

Người này lúc này anh mới gặp ở hành lang mà.

"Rose ơi, chị trở thành fan của em rồi...người gì vừa đẹp vừa thân thiện với môi trường, ý lộn thân thiện với mọi người." Cô nhân viên từ nãy giờ vẫn không ngớt lời ca ngợi.

Nhưng bọn họ đâu có biết idol của họ đang bị Ký Bình nhà ta bóc lột sức lao động.

Rose vừa vào tới phòng đã bị Ký Bình mang cho một đồng hồ sơ. Rose chỉ biết ngậm ngùi ngồi làm việc. Đường đường là một đại minh tinh, idol của idol như cô phải ngồi duyệt hồ sơ kinh doanh.

Rose chỉ đành ngậm ngùi, ủy khuất nhìn đồng hồ sơ cao như núi ấy.

"Aiz, Joy cậu thật quá đáng." Rose thật sự đang rất bức xúc, gọi cho người ta một cuộc gọi không nói rõ đầu đuôi đã kéo cô từ nhà đến Trình thị chỉ để duyệt hồ sơ, công việc cao cả này cô mãi mãi không có hứng thú.

"Cậu khinh người vừa thôi." Mãi vẫn không thấy Ký Bình trả lời trong đầu Rose đang nổi hỏa.

"Cậu muốn nhảy dù nhì." Nãy giờ nghe Rose cầu nhàu đầu Ký Bình như muốn nổ tung. Xem ra đưa cái "của nợ" Rose đến đây là một sai lầm lớn đối với cô.

"Joy..." Rose đang muốn phản kháng thì điện thoại cô reo lên. Rose chỉ đành nuốt tức giận xuống, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Sau 5p Rose cũng bước vào.

"Thôi. Cậu giải quyết một mình đi, tớ phải ra ngoài một chút." Rose nói nhưng sắc mặt có chút trầm lắng, không còn tươi vui như khi nãy nữa.

"Đi đâu vậy." Ký Bình nghe giọng Rose liền biết có chuyện xảy ra, cô không muốn xen vào chuyện riêng tư của bạn mình nhưng khó lòng mà để yên mọi chuyện.

"Tớ đi gặp đạo diễn phim sắp tới một chút." Rose biết mình không thể qua mặt Ký Bình liền gượng cười tỏ ra không có chuyện gì.

"Àn" Ký Bình gật đầu như đã biết, để Rose đi mặt cho lòng cô có chút không yên.

Rose bước ra ngoài phòng liền thở phào nhẹ nhõm, Ký Bình đúng là rất khó qua mặt mà chỉ cần cô có sơ xuất một chút liền nhận ra ngay, thậm chí là cô có diễn nhập vai đến đâu chắc chắn cũng sẽ bị nhận ra.

Cuộc gọi lúc này không phải của đạo diễn mà là của Hà Thế Dân. Rose hơi băn khoăn không biết hẳn ta gọi cô có chuyện gì. Rõ ràng từ ngày Sam mất cô đã cắt đứt mọi liên lạc nhưng hôm nay Hà Thế Dân gọi cho cô là có ý gì? Muốn cô khuyên Ký Bình giao Mía cho hẳn sao?

Hà Thế Dân hẳn ta mơ sao, không có cửa đâu, cả cửa sổ cũng không có. Cô sẽ không bao giờ giúp Hà Thế Dân phản bội lại Sam và Ký Bình. Một lần đặt niềm tin và tình yêu vào con người Hà Thế Dân đã khiến cô thất vọng và đau đớn biết chừng nào.

Rose nhanh chóng lái chiếc BMW 4 Series Convertible đến điểm hẹn. Rose đang dừng lại chờ đèn đỏ qua đi, bỗng có hai chiếc Honda Accord màu đen tăng tốc chạy tới, ép sát vào chiếc xe cô. Nhanh chóng có hai người bước xuống, một người trong số đó liền lấy khăn chụp thuốc mê cô, Rose chưa kịp phản ứng đã bị mang lên một chiếc xe khác và đưa đi trong vô thức. Đường xá lúc này rất vắng vẻ lại đây là một đoạn đường ít người lui tới nên bọn chúng rất nhanh tay liền ra tay mà không ai ngăn cản.

Lúc Rose tỉnh lại đã thấy mình bị chói, nằm trên đất, bịch mắt và bị dán kính cả miệng. Rose không thể cảm nhận được bất cứ động tĩnh hay gì khác ngoài mùi ẩm mốc lâu ngày. Rose không có chút hoảng sợ, bình tĩnh ngồi dậy đàng hoàng dù gì những thứ mà cô đã trải qua nó còn đáng sợ hơn những việc này nhiều. Và cũng nhờ làm bạn với Ký Bình cô cũng đã rèn luyện cho mình một ý trí mạnh mẽ.

Cô có thể thừa nhận thua cuộc nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận bỏ cuộc. Đó là bản tính mà cô học được ở Ký Bình.

Rose bình tĩnh ngồi suy nghĩ những kẻ có khả năng làm việc này với cô. Nếu là bất cóc tổng tiền bọn họ rất khó nhằm vào cô càng không có khả năng biết được cô đi đâu về đâu mà lên kế hoạch chính xác đến như vậy, còn nếu là kẻ thù thì ở đây cô làm gì có gay thù chuốt quán gì với ai ngoài gia đình Tô gia, gia đình của cô cơ chứ, mà nếu là bọn họ ra tay cô thì nếu thoát được cô sẽ cho bọn họ một bài học, còn nhân vật còn lại đáng nghi nhất chỉ có thể là...Hà Thế Dân.

Rose đang suy nghĩ bỗng cánh cửa bật mở, tiếng "ken két" do cánh cửa bị rỉ sét vang lên, chứng tỏ nơi đây rất ít người lui tới. Nói trắng ra nó là một nơi bị bỏ hoang.

Rose có thể cảm nhận được người bước vào chắc chắn là nữ. Nếu là nam ai lại xịt cả chai nước hoa lên trên người như vậy kia chứ, và còn cái mùi nồng nặc của nước hoa phải nữ làm cô khó chịu. Mặc dù cô cũng hay nhận những đợt quảng cáo chụp ảnh làm đại diện cho những nhãn hiệu nước hoa nhưng cô chưa bao giờ xài, mỗi lần nghĩ thấy cái mùi này cô lại hình dung ra được mấy bà dì ghê ở nhà của cha cô.

Người đó bước lại, ngồi xuống nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Rose lên.

"Chà, nhiều năm không gặp xem ra cô đẹp hơn rất nhiều nhì." Người đó tặc lưỡi đáng tiếc nhìn Rose.

Rose bỗng dưng phát run, giọng nói này đến chết cô cũng không quên, là Liễu Nhã Lệ bà vợ thứ ba của cha cô. Bà ta là một con người vô cùng xảo quyệt và ích kỷ từ khi cưới bà ta về Tô gia nhà cô hầu như không ngày nào được yên ổn.

đã có chương 30,31 mọi người hãy vào Fb page: Tôn Thiên Hạo đọc nhé....a!hihi

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tên đại nặc

"Đúng là càng lớn càng giống con đàn bà vô si đó nhì." Liễu Nhã Lệ xiết chặt tay bóp mạnh khuôn mặt Rose.

Rose xiết chặt tay, bặm môi, vùng vẫy không cho cánh tay dơ bẩn đó chạm vào người mình.

Rose lúc này rất muốn chửi bới, nguyên rủa 18 đời nhà bà ta. Miệng cô đã bị keo dán lại, cô có ú ớ vùng vẫy như thế nào cũng vô ích.

"Muốn nói sao?" Liễu Nhã Lệ thấy Rose như vậy liền vui sướng đến cực đỉnh. Trong lòng bà ta bây giờ chỉ muốn hạnh hạ và giết chết Rose, giết chết hết tất cả những người có mang dòng máu của Tô gia. Tài sản của Tô gia nhất định phải là của bà ta, là của Liễu Nhã Lệ.

Liễu Nhã Lệ tháo miếng keo ra khỏi miệng và mắt Rose.

Rose liền xả hết tất cả tức tối của mình. Ánh mắt lạnh lùng, ghê tởm bà ta. Người đàn bà trước mặt cô thật dơ bẩn, bà ta hầu như đã bị tiền tài che mắt không còn biết đúng sai nữa.

"Shit!!! Liễu Nhã Lệ bà là con đàn bà đê tiện. Nếu hôm nay Tô Tụê Minh này còn sống trở ra tôi nhất định sẽ giết bà để bà trả mạng cho mẹ tôi."

"Chát!" Cái tát thật mạnh rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Rose làm một bên má đỏ ửng, máu ở trên khóe miệng cũng rơi xuống.

"Liễu Nhã Lệ. Tô Tụê Minh ngày sẽ không tha cho bà, bà nhớ đó. Tôi có thành ma cũng theo ám bà." Rose chọn to mắt lạnh lùng nhìn Liễu Nhã Lệ.

Liễu Nhã Lệ tức tối định cho Rose thêm một cái tát nữa nhưng bỗng ngừng tay lại, nở một nụ cười xảo trá.

"Cô cứng miệng lắm. Tát cô chỉ làm tôi đau tay, chỉ bằng chúng ta chơi một trò chơi. Có vẻ rất thú vị." Liễu Nhã Lệ vừa nói vừa xoa xoa tay mình.

Rose nở một nụ cười khinh bỉ nhìn Liễu Nhã Lệ.

Liễu Nhã Lệ nhẹ nhàng rút con dao bấm ra dơ qua dơ lại trước mặt Rose.

"Tôi sẽ cho khuôn mặt xinh đẹp này vài nhát nhè? Để xem đại minh tinh với khuôn mặt đầy xẹo sẽ kiếm tiền bằng cách nào?" Liễu Nhã Lệ đặt con dao lên mặt Rose.

Hơi lạnh của mặt dao đang đặt lên má mình làm Rose có chút run rẩy.

"Liễu Nhã Lệ giết tôi đi. Nếu như tôi còn sống tôi sẽ không tha cho bà." Rose cố gắng lấy hết dũng khí và lí trí của mình. Đối với con người của Liễu Nhã Lệ càng thêm ghê tởm.

"Đâu dễ như vậy. Cứ từ từ, tôi sẽ cho cô một cái chết SUNG SUỐNG nhất." Liễu Nhã Lệ cười vui vẻ lấy con dao liếc qua liếc lại trên khuôn mặt Rose.

Rose càng lúc càng sợ hãi, hai tay bị chói ở phía sau không ngừng run rẩy. Nhưng cô vẫn không cho phép mình yếu đuối, chỉ một chút chuyện đó khóc thét lên thì không phải là Rose.

Liễu Nhã Lệ cười một nụ cười thỏa mãn trước sự sợ hãi của Rose. Nhẹ nhàng quay mũi dao lại.

Rose nhắm mắt lại như đang cảm nhận được mũi dao đang tiến tới khuôn mặt cô, hai tay ở không ngừng run rẩy mạnh hơn.

Mũi dao vừa tới một bên má trái của cô làm khuôn mặt của cô bị một lỗ nhỏ máu chảy xuống thành một đường dài bỗng có tiếng đánh nhau bên ngoài. Liễu Nhã Lệ nghe thấy âm thanh đánh nhau ở bên ngoài liền ngừng tay lại.

Rose mở mắt ra, lòng thầm vui mừng, chắc chắn là Ký Bình đến cứu cô. Nhưng sự thật làm Rose vô cùng thất vọng, năm phút sau hai tên đàn em của Liễu Nhã Lệ liền kéo một người đàn ông vào, trên người đầy máu, chắc chắn đã bị đánh rất thê thảm nên mới bất tỉnh nhân sự như vậy.

Hai tên vệ sĩ ném người đàn ông đó xuống ngay bên cạnh Rose. Rose lúc này mới nhìn rõ được người đàn ông đó, là người va phải cô lúc sáng, cô đã hỏi Ký Bình về người này anh ta tên là Vũ Thuận Trạch giám đốc bộ phận Marketing của Trình thị. Nhưng tại sao anh ta lại ở đây nhỉ? Rose chau mày khó hiểu, không lẽ anh ta có thù hằn gì với con rắn độc này sao?

"Ôi, thật là, tôi không ngờ cô lại quen cái con người vô dụng như tên này đây Tô Tụê Minh." Liễu Nhã Lệ tỏ ý châm chọc, chân còn không ngừng đá vào người Vũ Thuận Trạch.

"Hắn ta chắc chết rồi. Ta tiếp tục trò chơi còn đang dở nào." Liễu Nhã Lệ đưa con dao lên tiếp tục trò chơi của mình.

Vũ Thuận Trạch bỗng ngồi bật dậy, cố hết sức ngăn cản con dao đang tiếp tới chỗ Rose. Lúc này bị bà ta đánh đau quá nên anh mới tỉnh lại.

"Thằng điên, bỏ ra." Liễu Nhã Lệ bị Vũ Thuận Trạch siết chặt cổ tay tức giận quát.

"Nếu tôi buông ra... bà phải tha cho cô ấy." Vũ Thuận Trạch mặt mày đang chảy máu nhưng vẫn lo cho Rose.

"Đồ ngốc! Anh nghĩ bà ta sẽ tha cho tôi à." Rose tức giận quát. Con người này đúng là đại ngốc mà, sau lại vì người mới gặp có một lần mà làm việc nguy hiểm này chứ.

"Bà phải hứa không được làm gì cô ấy...tôi sẽ buông tay ra nếu không tôi sẽ bẻ gãy tay bà." Vũ Thuận Trạch lên tiếng hăm dọa, khuôn mặt có từng đường máu chảy xuống làm anh như một người đến từ địa ngục.

Liễu Nhã Lệ bỗng nhiên không rét mà run. Linh cảm nhắc bà phải nhượng bộ con người trước mặt.

"Được." Mặc dù không cam lòng nhưng bà phải nhượng bộ con người trước mặt.

Vũ Thuận Trạch bỏ tay bà ta xuống, đầu anh vì chảy máu quá nhiều mà choáng váng. Anh liền đưa tay ôm đầu.

Rose thấy vậy liền lo lắng không thôi.

"Này! Anh không sao chứ?" Dù gì anh ta cũng vì cô mà ra nông nổi này mà. Lòng cô có chút áy náy.

Tranh thủ lúc cả hai người không chú ý, Liễu Nhã Lệ liền cầm dao lên lao thẳng vào Rose. Vũ Thuần Trạch phát hiện kịp thời liền đẩy Rose qua một bên, vì bị thương và choáng nên anh đã không tránh được mũi dao đó.

Mũi dao ghim thẳng vào mặt anh, kéo một đường dài từ trên xuống, đi ngang qua mắt trái của Vũ Thuần Trạch. Máu chảy nhiều đến nỗi khuôn mặt và áo của Vũ Thuần Trạch chỉ còn là một màu đỏ.

Rose thấy như vậy liền hoảng sợ đến đột cùng, khuôn mặt màu đỏ của Vũ Thuần Trạch làm cô hoảng sợ đến phải hét lên: "Aaaa"

Trước mặt cô dường như mờ nhạt, Rose từ từ nhắm mắt lại bất tỉnh. Vũ Thuần Trạch cũng không khá hơn.

Lúc này bên ngoài đã có rất nhiều tiếng súng được nổ ra với tốc độ liên thanh. Liễu Nhã Lệ bước ra cửa đứng xem thử, trước mắt bà ta là một hình ảnh kinh hoàng, một người con gái đang mặc bộ đồ đen đứng giữa trận đánh nhau. Những người đi theo cô đều mặc đồ đen, bọn họ ra tay một cách tàn bạo, những đàn em của bà đều bị giết một cách thê thảm nhất, từng mảnh vụn của cơ thể được rải rác khắp nơi. Vậy mà người con gái đó còn nở một nụ cười thích thú. Liễu Nhã Lệ hai chân run rẩy, bây giờ bà chỉ muốn bỏ chạy trước con ác quỷ nhưng hai chân của bà run rẩy đến nỗi bước cũng không được.

Hai tên sát thủ mặc đồ đen nhanh chóng chạy vào khống chế Liễu Nhã Lệ.

Ký Bình cũng từ từ tiến vào, cô ra hiệu cho hai tên sát thủ đứng bên cạnh đưa Rose và Vũ Thuần Trạch lên xe đưa đến bệnh viện.

Lúc sát thủ đưa Vũ Thuần Trạch ra, Ký Bình liếc sơ qua vết thương trên người của anh, thăm mắng tên Vũ Thuần Trạch này rất ngốc. Lúc Vũ Thuần Trạch gọi cho cô, cô đã kêu anh ta không nên manh động nhưng anh ta không những manh động mà còn ngu ngốc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ký bình trừng phạt

Ký Bình bước về phía con dao đang ở trên đất, nhẹ nhàng cầm lên, lật qua lật lại. Trong đầu đang nghĩ một trò mới.

"Người hai người đó có bao nhiêu vết thương tôi sẽ tính lên người bà đấy nhiều. À không tôi sẽ nhân mười lên, cũng phải có lời lãi chứ." Ký Bình hứng thú nhìn khuôn mặt tái mét của Liễu Nhã Lệ.

"Xin cô tha cho tôi...tôi biết sai..." Liễu Nhã Lệ vừa khóc vừa bò lại quỳ xuống chân cô dập đầu van xin.

"Giữ bà ta lại..." Ký Bình cả chớp mắt cũng không có, sát khí không ngừng tỏa ra, bọn sát thủ đứng bên cạnh cũng bắt đầu run rẩy.

Sau khi sát thủ giữ Liễu Nhã Lệ lại, Ký Bình từ từ ngồi xuống, khuôn mặt xinh đẹp bây giờ như một con quỷ đáng sợ. Bà ta đụng vào bạn cô, cô chắc chắn sẽ cho bà ta một cái kết thê thảm nhất.

Ký Bình mạnh bạo đưa con dao lên khuôn mặt của Liễu Nhã Lệ, xẹt mạnh vài(chục) cái khuôn mặt của Liễu Nhã Lệ liền bị biến dạng đến ghê.

Một sát thủ gần đó liền tiến lại thực hiện nhiệm vụ của mình, một chai nước màu trắng liền được mở ra. Ký Bình vui vẻ đứng lên cho tên sát thủ đó làm nhiệm vụ của mình.

Tên sát thủ liền chế chai nước đó lên người của Liễu Nhã Lệ, đặc biệt là khuôn mặt. Tiếng "xèo...xèo" vang lên càng làm cô thích thú. Khuôn mặt và cơ thể của Liễu Nhã Lệ liền bị chai nước đó làm cho biến dạng hoàn toàn. Chất Axit trong chai nước điều được chế hết lên người bà ta nhưng sẽ không làm hư hỏng đôi mắt của bà ta, cô còn phải cho bà ta xem khuôn mặt của mình lúc này cơ chứ. Khuôn mặt bà ta lúc này thật đáng sợ, hình thù đều không còn nguyên vẹn nữa trong bà ta bây giờ thật như một con quỷ gớm ghiếc.

"Đưa bà ta về nhà giam của tổ chức, khi nào Rose khỏe lại rồi tính tiếp." Ký Bình vui vẻ về vẻ thích thú trước trò chơi mới của mình.

Cô giao lại nhiệm vụ cho sát thủ đàn em, rồi lái xe đến bệnh viện của Sở Minh Triệt.

Cô đang ở trong phòng bệnh của Rose. Rose vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này Vũ Thuần Trạch gọi điện nói Rose bị bắt cóc, thật sự cô rất hoảng sợ nhưng lý trí không cho phép cô ngồi yên run rẩy.

Lúc này cô có đề nghị với Sở Minh Triệt, nên tầng 4 của bệnh viện này đều được giải tán hết. Kể cả bác sĩ và y tá đều phải giữ kín mồm miệng của mình lại.

Rose là một idol nếu để chuyện Rose bị thương đến nỗi hôn mê phải nhập viện, cô không biết bọn nhà báo sẽ viết và thêm mắm dầm muối như thế nào, nhưng chắc chắn những bài báo đó sẽ không hay ho gì.

Vũ Thuần Trạch cũng đang nằm ở phòng đối diện. Lúc này bác sĩ Từ có nói với cô:

"Bác sĩ Joy, bệnh nhân này có lẽ sau này...chỉ có thể...nhìn được bằng một mắt. Còn vết thương dài trên mặt đó khá sâu e là khó mà lành lặn như cũ." Bác sĩ Từ nhìn cô e ngại nói.

Ký Bình cũng chỉ có thể thờ dài. Có ai lại ngốc như anh ta cơ chứ. Chuyện không liên quan đến mình cũng liều mạng tông đầu vào.

Cô thật sự không biết Vũ Thuần Trạch là tên ngốc hay là đại đại ngốc nữa.

Đang suy nghĩ bỗng chiếc điện thoại của cô reo lên, nhìn vào là số điện thoại của bà Tôn. Ký Bình khó hiểu, chắc phải có chuyện gì bà Tôn mới gọi cho cô vào giờ này.

"Joy, con đang ở bệnh viện phải không? Mẹ đang đưa Mía tới đó, Mía sốt rất cao và còn chảy máu mũi nữa." Bà Tôn vội vàng nói trong điện thoại.

"Được. Con sẽ ra ngoài đón." Ký Bình lòng bỗng trở nên bất an. Cô chưa bao giờ thấy bà Tôn vội vã như vậy cả, chuyện này lại có liên quan đến Mía nữa chứ.

Ký Bình liền tức tốc chạy ra ngoài cửa đón bà Tôn. Ký Bình vừa ra đến cửa, xe của bà Tôn cũng vừa chạy tới. Bà Tôn bế Mía ra khỏi xe, Ký Bình nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của con mà đau lòng.

Sở Minh Triệt cũng chạy ra, anh nhìn thấy bà Tôn, Ký Bình và một đứa bé đang trên tay cô liền không hiểu chuyện gì, chạy tới.

"Joy, có chuyện gì vậy?" Sở Minh Triệt gấp rút hỏi.

"Anh lập tức liên lạc với bác sĩ Du cho em. Em sẽ đưa con bé lên phòng trên làm xét nghiệm." Ký Bình quan sát tình hình của Mía một lúc, khuôn mặt cô bỗng chốc tái nhợt. Sự linh cảm của một bác sĩ đã cho cô một đáp án đáng sợ. Cô cần kiểm chứng lại chuyện này, Ký Bình thậm chí cầu linh cảm của mình là sai.

Sở Minh Triệt nhìn sơ qua liền hiểu ý nhanh chóng liên lạc với bác sĩ Du.

Bầu trời lúc này đã gần sáng, nhưng trong lòng của Ký Bình lại tối tăm không hề có một tí ánh sáng.

Kết quả xét nghiệm lúc này đã không như cô mong muốn, câu nói của bác sĩ Du vẫn còn vang vọng bên trong đầu cô.

"Bác sĩ Joy con gái cô bị...bệnh máu trắng." Bác sĩ Du ngập ngừng nói.

Mặc dù cô đã chuẩn bị tinh thần để nghe tin xấu nhất nhưng khi chính tai mình nghe được cô vẫn không thể nào kiềm chế lại. Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? Con gái cô, Mía của cô. Cô đã hứa với Sam phải chăm sóc Mía thật tốt nhưng cô đã không hoàn thành được lời hứa này rồi.

Sở Minh Triệt dường như hiểu được tâm trạng lúc này của cô. Cho dù cô có im lặng không nói nhưng anh có thể hiểu được, một người thân yêu của mình đang ở trong tình trạng nguy kịch như vậy mà Ký Bình có thể giữ được tâm trạng như vậy đã là may mắn và mạnh mẽ lắm rồi. Nhưng lúc này đây anh chỉ mong cô yếu đuối đừng cố gắng tỏ ra cứng rắn như vậy.

"Joy, anh hứa với em, anh sẽ liên lạc với những bác sĩ giỏi nhất chuyên về bệnh này để chữa khỏi cho con bé. Em yên tâm đi." Sở Minh Triệt thấy cô vẫn nhồi im bất động liền bước tới ôm cô vào lòng an ủi. Mặc cho có bà Tôn mẹ chồng cô ở đây.

Bà Tôn bây giờ cũng không nói được gì. Mía ở với bà chỉ mới được một tuần nhưng bà lại rất yêu thương Mía, bà cảm thấy tiếc cho một đứa trẻ còn nhỏ như vậy đã phải mắc căn bệnh này.

"Viện trưởng Sở, Tôn phu nhân, bác sĩ Joy tôi nghĩ mọi người nên nhanh chóng làm xét nghiệm tủy. Chỉ cần có tủy phù hợp chúng ta sẽ có hy vọng." Bác sĩ Du vội vàng nhắc nhở.

Tôn Hạo và trợ lý Dương Khải Sâm đang giám sát phi trường A. Đột nhiên điện thoại Tôn Hạo reo lên.

"Alô! Con nghe nè mẹ." Tôn Hạo vừa nói vừa đi ra khỏi công trình.

"A Hạo, con mau về nhà đi. Mía xảy ra chuyện rồi." Tiếng bà Tôn nức nở vang lên.

Anh mới đi có một tuần, xảy ra chuyện gì cơ chứ. Tôn Hạo vội cúp máy gọi cho trợ lý của mình chuẩn bị phi cơ riêng trở về.

Tôn Hạo vội quay lại bàn giao công việc với trợ lý Dương nhưng đến cuối cùng hai người lại cùng nhau trở về và giao công việc lại cho giám đốc công ty chi nhánh của Trình thị và Tôn gia giải quyết.

"Này, anh là gì của Joy?" Tôn Hạo có chút băn khoăn. Lúc này khi nghe anh nói con gái anh gặp chuyện cần quay về, vậy mà cái tên trợ lý Dương này cũng một mực chạy theo anh.

"Là bạn. Hôm đám cưới anh tôi cũng đã giới thiệu như vậy mà." Trợ lý Dương chau mày suy nghĩ một lúc rồi đưa ra đáp án.

"Chứ không phải là trợ lý riêng sao?"

Tôn Hạo lập tức lấy cái laptop của Ký Bình ra trước mặt trợ lý Dương. "Những thứ được lưu trong đây đã chứng minh hết tất cả."

Trợ lý Dương bỗng bật cười, anh không ngờ Ký Bình một đời thận trọng chưa bao giờ mất một sai lầm nào hôm nay lại có cái kết cục này.

"Đúng. Thì sao? Nhưng tôi và cô ấy thật sự là bạn. Tập đoàn Trình thị là một liên minh hợp tác do chín người tạo nên và người đứng đầu là Joy." Trợ lý Dương vui vẻ nói, dù sao chuyện này cũng có một ngày bị lộ mà chuyện này cần gì phải giấu.

"Tôi chỉ có chút thắc mắc thôi. Vậy anh cũng nằm trong chín người sáng lập Trình thị sao?"

"Àn". Trợ lý Dương gật đầu tỏ ý đúng. Nếu anh không nằm trong số đó thì làm sao anh lại biết được nhiều chuyện như vậy chứ. Hỏi một câu đẳng cấp ngu ngốc.

Tôn Hạo nở nụ cười thỏa mãn, chuyện anh cần biết, đã biết. Bây giờ anh có thể tự tin kéo cô về phía mình.

Trong một tuần qua, không có cô Tôn Hạo đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu anh đã từ chối Khả Giai tình yêu của anh mà chọn gia đình vậy tại sao anh và cô không thử sống hòa hợp và tốt hơn chứ.

Việc ly hôn ít nhiều gì cũng gây đã kích rất lớn cho mẹ anh. Bà ấy lại có bệnh tim trong người nếu bị đã kích chắc chắn sẽ có chuyện lớn. (Anh Hạo ơi e khôq mún ăn đậu phộng.)

Ký Bình và Tôn Hạo chỉ còn khoảng 8 tháng. Trong 8 tháng này anh sẽ làm cho cô yêu anh và anh cũng sẽ như vậy. Suy nghĩ này tuy ích kỷ nhưng anh sẽ thử kéo dài cuộc hôn nhân này.

"Joy đã chịu rất nhiều đau khổ, nếu như anh đối sự tệ hoặc làm cô ấy tổn thương. Hãy nhớ rõ một điều dù anh có chết Dương Khải Sâm này cũng sẽ lôi anh lên mà băm cho chó ăn." Trợ lý Dương thấy anh suy nghĩ đêm chiêu liền hăm dọa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Kéo Gần Khoảng Cách

"Trợ lý Dương, anh có tình cảm với Joy. Đúng chứ?" Nghe được lời hăm dọa đó của trợ lý Dương, Tôn Hạo bỗng chau mày nghi ngờ. Nếu là bạn bè bình thường trợ lý Dương chắc chắn sẽ không nói những lời như vậy đối với anh. Tôn Hạo máu trong người bỗng sôi lên.

Đang đợi câu trả lời nhưng vẫn không nghe được câu trả lời, Tôn Hạo liền bực tức quay qua bên cạnh. Anh thật sự rất muốn cho tên trợ lý Dương này một đám. Anh nói chuyện với anh ta đang hoang như vậy, mà anh ta có thể ngủ ngon được.

Thật ra thì trợ lý Dương không hề ngủ, anh chỉ đang chồn tránh câu hỏi của Tôn Hạo.

Câu trả lời đó anh đã giấu trong tim và chôn vùi nó sâu thật sâu dưới đáy tim của mình. Nếu như anh không có tình cảm với Ký Bình vậy thì tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa kết hôn và hiện tại với năng lực của anh làm sao lại tình nguyện đi làm trợ lý kia chứ.

Ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ. Hai người liền tức tốc đến bệnh viện.

Vừa tới hành lang tầng 4 của bệnh viện đã hai người đã cảm thấy cảm giác ón lạnh tỏ ra khắp nơi. Trợ lý Dương đột nhiên thở dài làm Tôn Hạo ngạc nhiên hết sức.

"Thiếu gia! Người tới rồi." Quản gia của nhà anh mang thức ăn tới liền thấy hai người đang đứng ở ngoài cửa.

Không khí đang căng thẳng bỗng có một tiếng phát ra, làm Tôn Hạo và Dương Khải Sâm bỗng chốc giựt mình, xem chút ôm nhau.

Cánh cửa phòng mở ra, đập vào mắt hai người là một hình ảnh lạnh lẽo. Ký Bình bận áo blu trắng đứng bên cửa sổ nhìn xa xăm bên ngoài ánh mắt có đôi phần tuyệt vọng.

Mẹ anh và Sở Minh Triệt thì đang ngồi trên ghế sofa.

Rose thì đang ngồi trên giường bệnh.

Vì Mía đang phải cách ly nên mọi người chỉ dành tụ tập trong phòng bệnh của Rose.

Trong phòng có một cỗ không khí nặng nề đến không thở nổi. Lúc này ở ngoài anh đã nghe quản gia nói tình hình và cũng đã cùng trợ lý Dương đi làm xét nghiệm.

"Mọi người ăn chút gì đi. Từ tối hôm qua không ai có gì bỏ vào bụng rồi." Quản gia lo lắng nói.

"Joy, em ăn chút gì đi." Sở Minh Triệt đứng lên bước lại phía cô.

"Đứng đây." Rose phụ họa theo.

Tôn Hạo thấy thái độ quan tâm của Sở Minh Triệt liền chau mày. Có cần quan tâm thái quá như vậy trước mặt anh không?

Cánh cửa phòng một lần nữa mở ra. Một người mặc đồ đen bước vào cúi người 90 độ chào Ký Bình một cách cung kính nhất.

"Chủ tử, việc đó tôi đã làm xong rồi ạ."

"Thêm vào hai số không đằng sau cho tôi. Tôi không tin là không tìm được." Ký Bình mắt vẫn nhìn đăm chiêu ra bên ngoài mặc kệ những khuôn mặt ngây ngốc đang nhìn cô. Nhưng Rose và Dương Khải Sâm lại rất tỉnh, dù gì những cảnh này hai người đã thấy nhiều.

"Vâng." Người mặc đồ đen liền cúi chào cô và chuẩn bị bước ra. Nhưng vừa đi ra gần tới cửa liền bị Rose gọi lại.

"Ba Khắc có chuyện gì vậy?" Rose vội vã hỏi. Cô không nghĩ trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc như vậy mà Ký Bình lại nghĩ ra được cái gì.

"Rose tiểu thư! Chủ tử treo giải thưởng cho những ai có tùy phù hợp để hiến ạ." Ba Khắc nhìn sang Ký Bình một lúc nhận được cái gật đầu từ cô liền không nhân nhượng nói.

"Nếu thêm hai số không nữa sẽ là bao nhiêu?" Dương Khải Sâm vội xen vào hỏi. Anh biết cô nhiều tiền nhưng có cần phải sử dụng đến cách này không?

"Là 1 tỉ USD." Ba Khắc không ngần ngại khai thật.

Sở Minh Triệt đang uống nước bỗng chót phun ra hết. Anh đang thắc mắc tại sao cô lại có nhiều tiền như vậy kia chứ. Làm bác sĩ cả đời cũng không được nhiều đó.

Ba Khắc thấy hết chuyện, không còn ai hỏi gì nữa liền bước ra ngoài, đi làm việc của mình.

"Joy, tại sao chúng ta không chọn cách làm xạ trị đi." Rose thắc mắc hỏi, đây cũng là một cách tại sao lại không áp dụng.

"Làm xạ trị tỉ lệ thành công rất thấp mà nếu thành công con bé sẽ không thể theo kịp bạn bè cùng lứa." Sở Minh Triệt cố gắng nói cho mọi người hiểu nhưng anh lại trách hai chữ khờ khạo ra.

Mọi người trong phòng lúc này còn có một tia sáng nhưng nghe Sở Minh Triệt nói, tia sáng đó liền tắt lụi. Ai lại muốn con cháu của mình khờ khạo kia chứ?

"Joy. Chúng ta tìm Hà Thế Dân đi. Anh ta là cha ruột của Mía, chắc chắn sẽ có tùy phù hợp." Rose suy nghĩ một lúc cũng đưa ra quyết định này.

Sắc mặt Ký Bình bỗng nhiên thay đổi âm u đến kì lạ.

"Xoảnggg..." Ký Bình quơ mạnh tay làm bình bông gần đó rơi xuống.

Rồi nhanh chóng bước ra ngoài, cô chả còn tâm trí nào ở đây cả. Trước khi đi còn quăng lại một câu.

"Không bao giờ."

Rose chỉ biết thở dài trước trình độ cứng đầu siêu cấp của Ký Bình. Không những cứng đầu mà còn độc tài nữa.

"A Hạo! Còn ngồi đây làm gì? Đuổi theo Joy đi." Bà Tôn nhanh chóng thúc giục Tôn Hạo.

Tôn Hạo đang đứng bất động, chôn chân tại chỗ liền bị bà Tôn lay lay người còn bảo anh đuổi theo Ký Bình. Anh suy nghĩ một lúc cũng quyết định đuổi theo. Anh đang muốn tình cảm của hai người tốt lên, vậy không phải bây giờ là cơ hội sao, nếu anh không nấp bắt thời cơ này, anh sẽ bỏ luôn việc kinh doanh không làm Tổng giám đốc nữa.

Tôn Hạo vừa chạy ra ngoài liền thấy cô đang đứng nhìn vào một căn phòng khác, ánh mắt tuyệt vọng nhìn vào trong căn phòng.

Tôn Hạo chắc chắn đó là nơi Mía đang nằm, lúc này anh có ghé qua nhưng y tá không cho anh vào nên chỉ đứng từ ngoài cửa nhìn vào. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của con bé trắng bệch, trên người chằng chịt những thiết bị y tế. Làm ai nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

Tôn Hạo nhìn cô một chút bỗng anh chú ý đến một chất lỏng màu đỏ đang chảy ra trên tay cô. Là do lúc này làm vỡ bình hoa nên mới bị những mảnh thủy tinh đâm vào vậy mà cô không hề hay biết, cả một chút cảm giác đau cũng không có.

Tôn Hạo cũng có thể hiểu hết thương đó không đau bằng vết thương trong lòng cô, cả một phần nhỏ cũng không bằng. Thứ cảm giác đau ngoài da ấy làm sao bù lại được cảm giác đau trong lòng kia chứ.

Tôn Hạo bước đến lấy khăn tay từ trong túi áo vest của mình ra, nhẹ nhàng băng lại vết thương trên tay cho cô.

"Đi theo tôi." Tôn Hạo nhẹ nhàng nắm bàn tay không bị thương của cô kéo đi.

Ký Bình lúc này như một cái xác không hồn ai muốn đưa đi đâu thì tùy.

Tôn Hạo đưa cô vào xe và lái đi.

Tôn Hạo đưa cô đến bờ biển rộng lớn. Mở cửa xe và kéo cô đến bên bờ biển.

"Em khóc đi như vậy sẽ thấy tốt hơn. Nơi đây không có ai đâu." Tôn Hạo để đầu cô dựa lên vai mình.

"Tại sao tôi phải khóc? Nước mắt chỉ dành cho những kẻ yếu đuối." Ký Bình hồi phục ý thức, đẩy Tôn Hạo ra.

"Nước mắt không phải chỉ dành cho những kẻ yếu đuối đâu. Nó còn dành cho những việc khác." Tôn Hạo hiểu tâm trạng lúc này của cô nên anh sẽ không làm khó gì cô cả. Kéo cô vào lòng mình tiếp tục cho cô mượn bờ vai.

"..."

"Khóc đi. Em sẽ thấy khá hơn. Em cứ xem tôi là bù nhìn cũng được."

Bờ vai rộng mà rắn chắc của Tôn Hạo như mở lối cuộc đời cho Ký Bình. Từ ngày Cung Huân chết đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt người khác. Lúc trước Cung Huân cũng hay nói với cô những câu như vậy và bây giờ Tôn Hạo là người thứ hai nói với cô. Cả hai người bọn họ đều muốn cô khóc.

Vì một số "lỗi kỹ thuật" nên tác giả sẽ đổi thủ đô Bắc Kinh thành Thành phố E nhé. Tại thấy mình là người Việt mà lại để truyện ở Trung Quốc thì hơi kỳ, dù gì đây cũng là truyện do chính tay t/g viết mà, để là Thủ đô Bắc Kinh nhằm bạn sẽ hiểu nhầm là do t/g dịch truyện của China.

Mọi người đọc và cho tác giả ý kiến nhé.

CẢM ƠN CÁC BẠN ĐÃ THEO DÕI "VỢ TỔNG TÀI BÁ ĐẠO" NHÉ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Âm Áp

Ký Bình dựa vào người Tôn Hạo khóc nức nở, dường như bao nhiêu ảm ức, đau khổ đều vì một lời nói của Tôn Hạo mà tung ra hết.

Tôn Hạo để im cho cô khóc ứot cả áo somi của anh, anh không biết cô đã trải qua những gì nhưng anh có thể biết được những chuyện đó không có hay ho tốt đẹp gì, nếu không đã không tạo ra được một người con gái mạnh mẽ đến vậy. Nếu Khả Giai là bình minh chói lóa và âm áp thì cô sẽ là hoàng hôn mờ mịt tối tăm và huyền bí luôn tạo nên sự khá khạo cho người khám phá, càng khám phá thì sẽ càng bị hút vào.

Hai người cùng ngồi trên bờ biển ngắm hoàng hôn, mặt trời từ từ buông xuống kém theo một màn đêm ưu tối.

Tôn Hạo đặt tay lên vai cô để cô thoải mái dựa vào người mình. Hoàng hôn lúc này rất giống cô, mang một nỗi buồn thầm ẩn mà lại đầy khát vọng nuốt chửng tất cả. Mạnh mẽ, kiên cường chống lại với số phận.

Hoàng hôn trên biển thật trầm lặng, không tiếng còi xe inh ỏi, không tiếng tranh chấp cãi vã chỉ có tiếng sóng ào ạt im tai.

Thấy trời đã tối Tôn Hạo quay sang định kêu cô về, nhưng vừa quay qua đã thấy Ký Bình ngủ quên trên vai anh từ lúc nào.

Tôn Hạo nhẹ nhàng bế cô ra xe, đặt cô nhẹ nhàng nằm vào ghế sau xe lấy áo chiếc áo blu trắng lúc này cô cởi ra bỏ ở trong xe đắp lên người cho cô.

Tôn Hạo không lái xe đến bệnh viện mà chạy thẳng về biệt thự Tôn gia. Ở bệnh viện dù sao cũng có rất nhiều người. Tôn Hạo bế thẳng cô lên phòng trong con mắt kinh ngạc của người làm. Bọn họ lấy nhau là do ép buộc mọi người trong nhà kẻ trên người dưới ai cũng biết rất rõ nhưng nhìn cảnh này thật giống một đôi vợ chồng yêu thương nhau cuồng nhiệt.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy Ký Bình đã thấy mình nằm trên giường còn ở trong vòng tay của Tôn Hạo. Bờ ngực rắn chắc của anh đập vào mắt cô. Ký Bình lập tức ngó xuống người mình. Trên người cô ang mặc một bộ đồ hoàn toàn khác tối qua, nói chính xác là đồ ngủ. Hết ngước lên nhìn khuôn mặt còn đang ngủ rồi lại ngó xuống nhìn chính mình, khuôn mặt cô bất giác đỏ ửng.

Hôm qua một quá nên cô đã ngủ quên cả trời đất cả người ta làm gì cô cũng không biết? Ký Bình thật muốn đập đầu vào "gối" tự sát cho nhanh, bình thường cô đâu ngủ mê man luôn như vậy mà trong tình cảm này cô có thể ngủ được đúng là "kì tích" mà.

Tôn Hạo đang ngủ bỗng phát giác trên người mình có một "con dòi" không chịu yên phận. Anh chau mày lấy tay dụi mắt khuôn mặt như một đứa trẻ vừa bị phá hỏng giấc ngủ ngon. Nhưng phát hiện có một ánh mắt kì quái đang nhìn mình anh liền nhìn xuống, là cô, cô đang nhìn anh nhưng đây 100% không phải là ánh mắt yêu thương chiều mến mà là ánh mắt hình viên đạn.

"Em tỉnh rồi à!" Tôn Hạo biết chắc chắn một điều anh mà nằm im một lát nữa sẽ có hỏa hoạn xảy ra.

Ký Bình không thèm trả lời Tôn Hạo liền bước vào toilet. Tôn Hạo cũng ngồi dậy rồi khỏi giường chạy vào toilet trước cô. Trước khi đóng cửa lại còn cho cô một câu: "Muốn vào cùng không?"

Ký Bình thật chẳng hiểu nổi con người này, lúc đầu thì lạnh lùng thích hành hạ cô lắm mà nhưng sao khi đi công tác về lại có cái thái độ đàng hoàng tử tế này. Không lẽ đi giám sát công trình bị bê tông rơi trúng đầu.

Hai người vừa bước vào tầng 4 đã thấy các y tá bác sĩ chạy qua chạy lại ráo riết. Lòng Ký Bình bỗng chốc thắc lại, cô sợ điều xấu nhất có thể xảy ra.

"Xảy chuyện gì vậy?" Tôn Hạo thấy Ký Bình vẫn đứng im, mặt tái nhợt liền nắm cánh tay của một cô y tá đang chạy qua hỏi.

"Bệnh nhân phòng 3 đang nguy kịch tình hình có vẻ chuyển biến rất xấu." Y tá vội và nói rồi chạy đi, cô cũng biết nẫu bệnh nhân này xảy ra chuyện gì chắc chắn tất cả y tá bác sĩ bệnh viện này sẽ đi lập cái bang mất, cô không muốn mình cũng có một vị trí trong cái bang nên chỉ đành liều mạng cố gắng cứu người.

Tìm Ký Bình như vớ vụn, phòng ba không phải là phòng của con gái cô sao? Đây là phòng Vip thì làm sao có bệnh nhân thứ hai ở trong phòng kia chứ.

Ký Bình vội vã quay người chạy theo hướng của cô y tá lúc này. Tôn Hạo cũng chạy theo cô

Cửa phòng ba được mở ra, nói đúng hơn là bị đẩy mạnh. Ký Bình lao người vào phòng mặc kệ cho những người khác ngăn cản mình lại. Mía là con gái của cô và cũng là bệnh nhân của cô, cô có quyền được biết tình hình của bệnh nhân như thế nào?

Suốt mấy tiếng đồng hồ chống chọi dành dứt với tử thần cô cũng mạng được con gái mình trở lại. Đứa con gái bé bỏng của cô đã không còn vui cười như trước nữa mà chỉ nằm im mê man, đã hai ngày rồi con bé chưa hề mở mắt ra nhìn cô.

"Joy, tình hình con bé rất tệ. Nếu không có tùy thích hợp chắc chắn sẽ không qua khỏi." Sở Minh Triệt đứng đối diện Ký Bình lo lắng nói.

Vừa nghe xong lời của Sở Minh Triệt, Ký Bình quay đầu lại như điên chạy ra ngoài mặc kệ con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Lúc này đây cô cũng có thể hy vọng vào một người, có thể đánh đổi tất cả chỉ cần giữ được mạng của Mía cô đều bằng lòng.

Rose nói đúng, Hà Thế Dân là cha ruột của Mía chắc chắn anh ta sẽ có tùy phù hợp.

"Hà Thế Dân tôi muốn gặp anh." Ký Bình vừa lái xe vừa gọi cho Hà Thế Dân.

Hà Thế Dân nhanh chóng đồng ý, anh biết chắc chắn Ký Bình sẽ tìm đến anh, nhưng nếu cô không tìm đến anh thì trong ngày hôm nay anh cũng sẽ đến tìm cô. Mía là con anh là cháu của Hà gia, anh làm sao bỏ mặt không quan tâm được chứ. Bằng lòng lúc trước là do anh sai anh không nên làm vậy nhưng bây giờ anh đã biết sai và hối lỗi anh sẽ không bỏ mặt tất cả đâu.

Khoảng 10p sau xe của Ký Bình đã ở trước cổng biệt thự Hà gia. Hà Thế Dân chạy nhanh ra mở cửa cho cô. Hai người cùng bước vào ngồi trong phòng khách của biệt thự Hà gia.

Căn biệt thự khang trang mang đậm phong cách Châu Á cổ điển này làm cho người ta có cảm giác ấm cúng, phong màu chủ đạo lại là màu trắng càng thêm tao nhã mà thanh lịch. Trong căn biệt này ngoài Hà Thế Dân ra lại chả có một ai, người làm từ trước đến nay chưa bao giờ có. Hà Thế Dân là một con người "tự lực" nên mọi việc anh đều thích tự mình làm đó là lý do từ trước đến nay biệt thự Hà gia chưa bao giờ có bóng dáng của người làm.

Ký Bình trong lòng rất rối loạn giờ đây cô chả còn tâm trí đâu mà quan sát những thứ xung quanh mình.

"Em uống nước đi." Hà Thế Dân bước vào bếp lấy cho cô một ly nước đặt trên bàn trước mặt cô.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Em không cần nói tôi cũng biết là chuyện gì. Hiện tùy tôi sẽ làm nhưng em phải đồng ý với tôi hai điều kiện." Hà Thế Dân liền cắt ngang lời Ký Bình.

"Được. Anh nói đi." Ký Bình lập tức nhận lời, cô không còn tâm trạng nào mà suy nghĩ thiệt hơn nữa.

"Tôi muốn sau khi Mía khỏe lại sẽ về ở với tôi đó là điều thứ nhất. Điều thứ hai rất đơn giản..." Hà Thế Dân bỗng nhiên ngừng lại suy nghĩ một lúc anh mới nói tiếp bằng giọng ngập ngừng "chúng ta...có thể quay...quay trở lại...làm bạn...như xưa không."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tìm Hà Thế Dân

Ký Bình hết sức ngạc nhiên vì lời đề nghị thứ hai của Hà Thế Dân, còn lời đề nghị thứ nhất trước khi quyết định đến gấp, cô đã đoán và chuẩn bị tâm lý trước. Ký Bình không biết Hà Thế Dân đang toan tính gì trong đầu nhưng điều cô biết bây giờ là phải làm mọi cách để cứu sống Mía.

"Em yên tâm Mía là cốt nhục của Hà Thế Dân này. Tôi tuyệt đối sẽ không đối xử tệ bạc với con bé mà tôi sẽ yêu thương nó hết mình." Thấy Ký Bình vẫn còn không tin tưởng Hà Thế Dân liền cho cô một lời cam kết.

"Làm sao tôi tin anh có thể chăm sóc tốt Mía?" Ký Bình suy nghĩ một lúc rồi đưa ra câu hỏi mà mình muốn hỏi nhất.

Hà Thế Dân bỗng trầm mặt xuống, trước câu hỏi này của Ký Bình anh có thập phần không biết trả lời làm sao, lúc trước và bây giờ Hà Thế Dân anh có cái gì mà đòi chăm sóc Mía kia chứ.

Ký Bình thấy thái độ im lặng của Hà Thế Dân thì bật cười, một nụ cười giễu cợt mà chua xót.

"Lúc trước anh cũng hứa với tôi sẽ chăm sóc Sam thật tốt nhưng anh đã thất hứa, khiến Sam chịu rất nhiều đau khổ, vậy bây giờ tôi lấy gì để tin anh sẽ không làm vậy với Mía đây?" Giọng của Ký Bình có đôi phần bất đồng mất niềm tin.

"Chuyện đó sẽ không bao giờ tiếp diễn, Hà Thế Dân này có thể lấy tính mạng ra đảm bảo." Hà Thế Dân đứng bật dậy khỏi ghế, kích động nói.

Và sau lời nói đó Ký Bình và Hà Thế Dân đã cùng nhau đến bệnh viện để làm xét nghiệm. Kết quả đúng như Ký Bình mong muốn, hoàn toàn phù hợp.

Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi Mía và Hà Thế Dân đã được đưa vào phòng phẫu thuật.

Sở Minh Triệt lo lắng cô sẽ kích động nên không cho cô tham gia ca phẫu thuật. Ký Bình chỉ biết ngồi bên ngoài chờ đợi, bây giờ cô mới hiểu cái cảm giác của người nhà bệnh nhân là như thế nào, chỉ 1 phút trôi qua nhưng đối với cô như cả giờ đồng hồ.

Trong phòng phẫu thuật có tề tụ các bác sĩ giáo sư giỏi của các bệnh viện lớn ở nước ngoài, phải nói đây là một cuộc phẫu thuật đáng ghi vào lịch sử của bệnh viện.

Cả giáo sư bác sĩ Rain Devil cũng có mặt, giáo sư Rain Devil là giáo sư bậc thầy của ngành y học.

Sở Minh Triệt cũng đích thân tham gia ca phẫu thuật nhưng anh chỉ có thể ở lại với vai trò là phụ tá.

Sở Minh Triệt trong lòng cũng đang gào khóc, một viện trưởng bệnh viện lớn như anh mà bây giờ ở trong phòng mổ chỉ ở vai trò phụ tá.

Mà quý tộc cầm quyền có quyền lợi ghê gớm vậy sao? Sở Minh Triệt bỗng chốc rùng mình, cô em gái bất đắc dĩ này của anh quả là không tầm thường mà.

Quay ra ngoài phòng phẫu thuật bà Tôn cứ lo lắng đứng ngồi không yên, cô và Tôn Hạo vốn là người khá điềm tĩnh với lại ca phẫu thuật đã nắm chắc thành công nên hai người cũng không quá lo lắng.

Lúc này Rose cũng có tới nhưng cứ cầu nhàu rồi lắng văng bên tay Ký Bình, liền bị cô không thương tiếc đuổi cái "của nợ" Rose ấy sang cho Vũ Thuần Trạch.

Dù gì anh ta tỉnh lại cũng đã được một hai ngày rồi nhưng ai cũng lo cho Mía nên đã bỏ quên anh ta.

"Này, anh khỏe chứ?" Rose mở cửa phòng bệnh ra, ló đầu vào, bộ dáng thập thò.

Vẫn không nghe thấy có tiếng trả lời, Rose sợ xảy ra chuyện nhanh chóng bước vào.

Vừa bước vào Rose đã thấy một người nằm trên giường, chiếc chăn màu trắng trùm từ trên xuống, Vũ Thuận Trạch vẫn nằm im bất động trên giường.

Sắc mặt Rose liền trở nên trắng rồi lại xanh.-Không phải Ký Bình nói hán đã tỉnh rồi sao? Nhưng cái chăn màu trắng đắp từ trên xuống bít cả đầu mà hán vẫn nằm im như vậy là sao? Không lẽ Vũ Thuận Trạch "game over" rồi.

Rose lao vào người Vũ Thuận Trạch lay lay sức lực càng lúc càng mạnh, nhưng kết quả Vũ Thuận Trạch vẫn nằm im. Rose khuôn mặt quẫn sợ lúc này trở nên miếu máu như sắp khóc. Nếu Vũ Thuận Trạch mà vì cô chết cô sẽ ân hận suốt đời.

Bỗng từ trong chăn phát ra tiếng ho sặc sụa. Rose mới hoảng hồn bình tĩnh lại.

Vũ Thuận Trạch từ từ đưa tay kéo cái chăn ra khỏi đầu mình. Điều bộ rất ưu là tỉnh. Nhưng có một người này giờ chưa hề tỉnh, Rose cứ tưởng Vũ Thuận Trạch vì mình mà chết nên rất áy náy không ngờ Vũ Thuận Trạch lại còn sống nhăn răng, vậy mà anh ta còn lấy cái chăn màu trắng trùm đều làm cô cứ tưởng. Nếu Vũ Thuận Trạch không là

bệnh nhân Rose đã cho hán một đám.

"Giám đốc Vũ, anh còn sống à?" Câu hỏi đầu tiên phát ra từ miệng Rose từ nãy đến giờ.

Vũ Thuận Trạch khó khăn nhìn Rose, trong Vũ Thuận Trạch lúc này chỉ diễn tả bằng từ thăm, đầu băng bó không thiếu chỗ nào? Chỉ chừa đúng một bên mắt và cái miệng, cổ cũng đã được găng dụng cụ cố định. Anh chỉ đành bắt lực nằm nhìn Rose.

"Tất...nhiên." Vũ Thuận Trạch khó khăn trả lời.

"Vậy tại sao lại...?" Rose vừa nói vừa chỉ vào cái chăn. Ý của cô là tại sao lại trùm chăn trắng từ đầu đến cuối. Cô vừa nói chưa hết câu Vũ Thuận Trạch đã hiểu liền thờ dài lấy tay chỉ về phía cửa sổ.

"Nắng chói quá, tôi chỉ đành làm vậy." Vũ Thuận Trạch miếu máo nói.

"Anh không biết kêu người kéo rèm cửa lại à." Chỉ có như vậy mà làm cô hồn bay phách tán. Rose thật sự bốc hỏa.

"Làm sao gọi đây." Vũ Thuận Trạch chau mày, anh nằm một chỗ cả nói cũng khó làm sao có thể mở miệng gọi lớn đây.

Rose chỉ đành chờ dài để hạ nhiệt xuống, bước lại kéo rèm cửa giúp Vũ Thuận Trạch.

"Lúc đó, tại sao anh biết tôi bị bắt mà đến cứu." Rose vừa gọt trái táo, vừa hỏi câu mà cô muốn hỏi nhất.

"Cô lấy giúp tôi cái áo ở đằng sofa có được không?" Vũ Thuận Trạch không biết bắt đầu từ đâu.

Rose chau mày, cô hỏi anh, mà anh lại kêu cô đi lấy áo. Thật chẳng hiểu nổi, Vũ Thuận Trạch đang nghĩ gì.

"Lấy giúp tôi món đồ trong túi áo." Rose lấy cái áo đưa lại trước mặt Vũ Thuận Trạch.

Rose nghe theo lời của Vũ Thuận Trạch liền thò tay vào túi áo. Món đồ trong túi áo làm Rose hết sức kinh ngạc, cô hết mở to mắt nhìn Vũ Thuận Trạch rồi lại nhìn vào vật mình đang cầm. Đây chẳng phải là bông tai của cô sao.

"Lúc va phải chiếc bông tai đó đã vô tình mất phải trên áo tôi. Tôi định trả lại cô nhưng lúc đó cô đã lái xe ra khỏi Trình thị, tôi đã chạy theo. Và bị vướng luôn vào vụ này."

Rose thăm mắng cái con người trước mắt này, không biết tại sao anh ta có thể ở lại Trình thị làm việc được và lại càng không hiểu con người trước mắt này có phải là một tên siêu đại ngốc nghếch không nữa. Những thứ như bông tai này cô không thiếu, những nhãn hiệu trang sức lớn điều muốn cô làm đại diện nên đã gửi tặng cho cô rất nhiều, mất một chiếc có làm sao, vậy mà có một tên ngốc đến nỗi...

Quay trở lại phòng phẫu thuật, Ký Bình vẫn ngồi im chờ đợi, khuôn mặt cô càng lúc càng biểu lộ sự mệt mỏi, bà Tôn đã về nhà đợi tin từ lúc này, bà ấy cứ đi qua đi lại đứng ngồi không yên nên cô đã cô gán khuyên để bà ấy về nhà nghỉ ngơi, Ký Bình sợ bà Tôn còn ở đây một lúc nữa cô không lo sợ cũng thành lo sợ.

Tôn Hạo thấy cô mệt mỏi liền ngồi xích lại để đầu cô dựa lên vai mình.

"Nghỉ ngơi một lát đi." Tôn Hạo biết cô rất mệt liền khuyên cô nhanh chóng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ân Ái

Đèn màu đỏ trên cửa đã báo hiệu cho ca phẫu thuật đã kết thúc. Giáo sư Rain Davil bước ra trên khuôn mặt có chứa cả vui sướng và hân hoan. Ông đã lui về trường dạy nhiều năm như vậy nhưng không ngờ lại trở về làm phẫu thuật cho con gái của học trò ông.

"Thầy Rain! Mía không sao chứ ạ?" Ký Bình chạy lại hỏi nhưng nhìn vào khuôn mặt của giáo sư Rain Davil cô đã nắm chắc được đáp án.

"Con đã biết đáp án rồi thì sao phải hỏi ta. Thầy của con ra tay chẳng lẽ thất bại được sao?" Giáo sư Rain Davil cười cười giọng điệu tỏ ra trách móc. Nhưng kỳ thật ông rất vui vì học trò của ông lại tìm đến cần ông giúp như vậy, đặc biệt là Ký Bình - học trò tâm đắc nhất của ông.

Ký Bình chỉ biết cười gượng cho qua, trước mặt người thầy này cô càng tỏ ra tôn trọng.

"Chắc thầy đã mệt, để con cho người đưa thầy về nghỉ ngơi." Ký Bình biết mình sẽ không được yên nếu cứ đứng nói chuyện với giáo sư Rain Davil thế này. Ông ấy rất thương "móc" cô.

"Thôi. Ta phải về Mĩ gấp. Bên đây còn rất nhiều chuyện đợi ta về giải quyết." Giáo sư Rain vỗ nhẹ vào vai cô "Ồ lại chăm sóc con bé cho cẩn thận và nhớ báo trọng." Theo thói quen của người Mỹ, giáo sư Rain Davil ôm cô một cái coi như lời tạm biệt.

Mọi người ở đó chừng kiến điều có thể biết giáo sư Rain Davil rất thương và cực kỳ tâm đắc Ký Bình.

Sau khi tiễn giáo sư Rain Davil một đoạn, Ký Bình mới từ bên ngoài bước vào. Cô rất muốn nhìn thấy Mía nhưng cô không ngờ mình vừa tới đã thấy một bóng dáng đang ở ngoài cửa kính nhìn vào. Vì phải kiểm tra và làm một số trị liệu nên người nhà tạm thời không thể gặp nên Tôn Hạo chỉ đứng bên ngoài nhìn vào.

"Anh chưa về sao?" Ký Bình vẫn thấy Tôn Hạo đứng đấy liền bước lại hỏi, cô thật chẳng thể hiểu nổi con người thần thần bí bí này, lúc nào cũng thích làm theo ý mình. Nhưng đều cô nghi ngờ nhất là tại sao từ khi về Tôn Hạo luôn đối xử dịu dàng với cô.

Trong suốt những ngày qua từng cử chỉ nhỏ nhặt quan tâm của Tôn Hạo đối với cô, cô không nói ra nhưng đều thu hết vào trong tầm mắt.

"Chưa. Anh định đợi khi con bé tỉnh rồi về." Tôn Hạo vẫn nhìn vào bên trong phòng bệnh qua lớp cửa kính.

"Chắc sáng mai con bé mới tỉnh." Ký Bình cũng bắt chước Tôn Hạo nhìn vào bên trong ước chừng thời gian Mía tỉnh.

"Vậy chúng ta đi ăn chút gì đi. Chắc em cũng đói rồi nhỉ." Tôn Hạo nhìn cô ước chừng là vậy. Vì ngày hôm qua đến giờ cô cũng có ăn tí gì vào bụng đâu. Tôn Hạo cũng phát hiện cô gầy hơn lúc trước. Tuy lúc trước anh không để ý đến cô nhưng anh có thể cảm nhận qua được bằng những lúc hai người "làm tình".

"Em chưa đói." Ký Bình vẫn muốn ở lại nhìn Mía.

Tôn Hạo bắt lực thờ dài kèm lắc đầu, anh thật bó tay trước con người cứng đầu này. Mà anh cũng chẳng biết cô có phải là "yêu quái" hay không? Ai nhìn ăn uống hai ngày liền mà vẫn bảo mình không đói chứ.

Tôn Hạo chỉ đành nhắc cô lên khỏi mặt đất, bế thẳng cô ra xe trước ánh mắt ghen tỵ và ngưỡng mộ của mọi người. Các y tá, bác sĩ nam có mặt bệnh viện đều khóc ròng, không ngờ ý chung nhân của họ đã có chồng. Các y tá bác sĩ nữ người thì ghen tỵ người thì ngưỡng mộ, khen bọn họ đẹp đôi, hết lời.

Ký Bình bắt đầu công cuộc dây dưa trên tay của Tôn Hạo. Nhưng cô đâu biết cô càng dây dưa thì Tôn Hạo càng thích thú, trong người cũng dần dần nóng lên.

"Em mà không chịu ngừng lại. Tôi dám chắc, tôi sẽ cho bọn họ thấy cảnh xuân tại đây." Tôn Hạo ghé vào tai cô nói một câu. Khuôn mặt quý dị kèm theo giọng nói hết sức mập mờ.

Ký Bình cũng cười một nụ cười hết sức dị thường. Ánh mắt thách thức nhìn Tôn Hạo, dù sao cô cũng đã gần 27 tuổi đầu, đâu còn thời "trẻ trâu" không biết suy nghĩ, mà cô cũng đâu phải lần đầu bị Tôn Hạo coi là dụng cụ làm ấm giường. Bây giờ có "làm" ở đâu cô cũng chẳng sợ, những thứ đó đối với cô không quan trọng, nhưng "làm" ở đây rồi để xem anh còn mặt mũi nào ra đường.

"Anh cứ việc, nếu như không muốn ra đường nữa." Ánh mắt thách thức, giọng điệu chăm chọc của cô càng đốt lên ngọn lửa trong người Tôn Hạo, anh không biết đã bao lâu mình không phát dục, không hưởng thụ cảm giác khoái lạc này nhưng bây giờ anh có thể biết được anh cần phát tiết.

Tôn Hạo bỗng cô quay trở lại phòng làm việc của cô ở trên tầng 5 trong ánh mắt kì quái của mọi người và ánh mắt ghen tỵ từ đằng xa của Sở Minh Triệt và Vũ Thuần Trạch. Và ánh mắt ngưỡng mộ của Rose.

Sở Minh Triệt định tới thăm Mía thì thấy cảnh này, ánh mắt đau buồn nhìn cô và Tôn Hạo tình tứ. Nếu như anh và cô không phải là anh em cũng cha khác mẹ chắc anh cũng đã có đủ tư cách đến bên cô.

Còn Vũ Thuần Trạch anh đang ngồi trên xe lăn được Rose đẩy ra khỏi phòng thì gặp phải cảnh này, lúc này vì thấy ở trong phòng quá ngọt ngào nên đã nhờ Rose đưa mình ra ngoài nhưng lại không ngờ ra ngoài lại càng ngọt ngào hơn.

Hai bàn tay của Vũ Thuận Trạch đột nhiên siết chặt. Giờ phút này anh chẳng còn tâm trí gì để đi dạo cả.

"Tôi muốn trở lại phòng." Giọng nói cố kiềm nén tâm trạng nên có phần buồn bã.

Rose từ nãy giờ đứng quan sát cô cũng có thể thấy được cả hai người đàn ông này đều bị bạn cô "hót hồn" rồi, chỉ có Ký Bình vẫn không nhận ra. Bạn cô đúng thật là ngốc, chuyện gì cũng giỏi chỉ có tình cảm là mù mờ không bao giờ rõ ràng được.

Trở lại với Ký Bình và Tôn Hạo, Tôn Hạo nhẹ nhàng mở cửa phòng làm việc của Ký Bình. Trong căn phòng có một bàn làm việc, một bộ ghế salon ở góc phòng và một cái giường nhỏ có rèm che xung quanh để khám cho bệnh nhân, nhưng bây giờ nó lại trở thành nơi lý tưởng để Tôn Hạo có thể "ăn" sạch cô.

Bây giờ Ký Bình thật sự biết được rằng vô quyết dày có móng tay nhọn. Cô đúng là sai lầm mới đi thách thức con người trước mắt này.

Ký Bình trong lòng đang sôi sục những câu mắng chửi và rủa Tôn Hạo không ngớt. Cô cũng không ngờ Tôn Hạo lại có thể mặt dày đến mức này. Bây giờ anh không cần thể diện nhưng cô cần, trong phòng khám của từng bác sĩ đều có camera, và phòng lại không hề cách âm. Nếu như ai thấy cảnh hoan ái này cô thật sự không biết mình sẽ sống ra sao, cả đào hồ tự chôn chắc cũng không yên được.

Tôn Hạo nhanh chóng đặt cô lên giường, từ từ tháo bỏ chiếc áo blu trắng của cô và quăng sang một bên. Sau đó từ từ hôn lên trên khuôn mặt đang đỏ ửng của cô, từng cúc áo trên người cô cũng được cởi ra, bầu ngực căng tròn thoát ẩn thoát hiện trước mắt Tôn Hạo làm dục hỏa trên người anh càng bùng cháy dữ dội.

Thật thì lúc này anh cũng chỉ muốn đùa với cô nhưng không ngờ bây giờ lại không ngừng lại được.

Tôn Hạo nhanh chóng cởi bỏ từ chương ngại vật trên người Ký Bình và trên người anh xuống. Vị tiểu đệ đó của anh đang không nhận được nữa mà cương cứng lên sẵn sàng cho một cuộc suất chiến huy hoàng.

Tôn Hạo nhìn cô bằng ánh mắt khao khát như một con quỷ dữ đang chờ đợi miếng mồi ngon. Anh từ từ hôn lên khuôn mặt cô, từ từ đi xuống bầu ngực căng tròn của cô.

Ký Bình từ lâu đã bị anh đón lên ngọn lửa dục vọng, không còn kiềm chế được chính bản thân mình nữa rồi. Từng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng như lời kêu gọi tiếng vào của cô càng làm Tôn Hạo thêm vui sướng. Lúc trước khi làm tình cô lúc nào cũng cắn chặt răng chịu đựng một tiếng rên rỉ gay một tiếng cầu xin anh buông tha cũng không có.

Nhưng nhìn bộ dáng ủy mị, đáp lại anh của cô lúc này ở dưới thân anh càng làm anh thêm điên đảo. Có phải chăng trong sâu thẳm trái tim cô cũng đã có hình bóng của anh.

Bàn tay của Tôn Hạo không chịu yên phận từ từ rời xuống nơi tư mật của cô, từ từ trêu đùa.

Ký Bình thật sự không thể khống chế được lý trí của mình nữa. Cô muốn được thoát ra khỏi cảm giác này, cô muốn anh tiến vào.

"Cầu xin...tôi đi." Giọng Tôn Hạo có chút khàn khàn. Anh vẫn không ngừng hôn lên người cô, bàn tay cũng không ngừng trêu đùa nơi tư mật sớm đã trở nên ướt át của cô.

"Umm...umm...Không...umm..bỏ ra....trong....trong phòng...có camera...umm" Ký Bình nằm dưới thân anh trong bộ dáng mê hoặc nhất, quý dị nhất. Nhưng khi nghe anh nói ý thức của cô cũng dần trở về, cô không thể làm chuyện như vậy ở đây được, anh không cần mặt mũi nhưng cô cần.

Tôn Hạo nhìn thấy bộ dạng đẩy anh ra như muốn anh đi vào của cô càng khiến tâm tình anh vui vẻ. Anh mặc kệ có camera hay không, hai người bây giờ là vợ chồng danh chính ngôn thuận vậy thì anh hoan ái với vợ mình thì có gì sai, bọn họ dám kết tội anh sao?

"Tôi mặc kệ...hôm nay em không cầu xin tôi đi vào...tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho em" Giọng khàn khàn của Tôn Hạo càng lúc càng mạnh mẽ. Những ngón tay chơi đùa với nơi tư mật của cô sớm đã ẩm ướt mà tiểu đệ đệ của anh cũng đã không nhận được nữa.

"Xin...cho em...um...cho em" Giọng nói ní non đầy mị hoặc của cô từ từ phát ra cùng tiếng rên rỉ, thật sự thì cô đã không chịu đựng được nữa rồi. Cô cần được giải thoát.

"Như vậy mới ngoan." Tôn Hạo nở nụ cười khoái chí, tiến lên hôn lên khuôn mặt ửng hồng của cô. Vật nhỏ của anh cũng không tự chủ mà đâm thẳng vào nơi tư mật của cô.

Từ động tác của anh như khiêu khích sự kiên nhẫn của cô.

"Umm...nhanh...nhanh lên nữa...đi..." Ký Bình thật sự không thể nào chịu nổi những đòn khiêu khích của anh. Từ tiếng rên rỉ như tiếng nhạc du đưa bên tay Tôn Hạo.

"Nhanh như vậy mà đã không chịu nổi rồi sao? Em đúng là cường nữ mà." Tôn Hạo giọng điệu trêu chọc nhìn người con gái đang ở dưới thân mình.

Tôn Hạo nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của cô, vật nhỏ của anh liền tiến sâu vào hoa nguyệt của cô. Từ động tác mạnh bạo của anh càng làm tiếng rên rỉ không dứt của cô thêm mãnh liệt.

Không biết bao lâu và bao nhiêu lần cuộc hoan ái này mới chấm dứt nhưng Ký Bình biết một điều khi cô tỉnh lại đã là 3 giờ sáng. Cô đang nằm trên tay Tôn Hạo và tự đầu vào ngực anh, người cô bây giờ cả nhích cũng không nổi. Từ bộ phận trên cơ thể cô lúc này tưởng chừng như không còn là của chính mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bắt Đầu Hạnh Phúc

Kể từ ngày hôm đó, cuộc sống cứ như vậy qua đi, nhưng có một điều thay đổi là Mia về sống với lại Hà Thế Dân, còn Rose đã dọn ra khu ngoại ô phía Tây sống trong sự bảo vệ bí mật của tổ chức mafia do Ký Bình điều động.

Mia về sống ở biệt thự Tôn gia đã một tuần nhưng căn biệt thự luôn đầy tiếng cười đùa còn bây giờ căn biệt thự thật yên ản ảm đạm không còn sinh khí nữa.

Anh đang ngồi trong phòng làm việc, tay duyệt hồ sơ không ngừng nhưng miệng lại cười không ngớt. Trợ lý Lãnh thấy tổng giám đốc của mình như vậy thì tỏ ra sợ hãi. Bình thường Tôn Hạo rất lạnh lùng và tàn độc trên thương trường, kể cả đối với nhân viên cũng vậy, luôn bóc lột nhân viên hết mình, thậm chí những lần báo cáo từ nước ngoài mang về như vậy điều bị anh mắng cho thê thảm vậy mà cả tháng nay hồ sơ nước ngoài báo cáo gì anh chỉ đánh dấu rồi nhỏ nhẹ phê bình. Thật làm cho người ta sợ hãi đến cực độ mà.

Còn Trương Phong và Diệp Bảo đang ngồi trong phòng thấy Tôn Hạo như vậy cũng không rét mà run. Tôn Hạo điềm tĩnh, lạnh lùng của bọn họ đâu rồi, tại sao bây giờ lại xuất hiện một "thằng điên" kia chứ? Cả tháng nay bọn họ đã cố gắng quan sát Tôn Hạo rất kỹ, anh rất hay người một mình lại luôn tỏ ra ôn nhu hiền hòa nữa chứ. Đúng thật là không bình thường. Trương Phong và Diệp Bảo càng nghĩ càng chau chắt mày lại.

"Tôn Hạo dạo này uống lộn thuốc à." Diệp Bảo không nhận được nữa bước lại trước bàn làm việc của anh, đập mạnh hai tay xuống bàn hỏi.

Tôn Hạo sắc mặt tươi rói, không thèm để ý đến hành động vừa rồi của Diệp Bảo. Buông cây bút xuống, lướt qua Diệp Bảo rồi bước về phía sofa.

Tôn Hạo ngồi xuống, hai chân quắc chéo ung dung để lên bàn, lưng dựa vào thành ghế. Lấy trong túi áo một điều thuốc châm lửa và bắt đầu hút. Khói thuốc bay khắp phòng làm Diệp Bảo ho sặc sụa, Trương Phong thì chau mày khó chịu nhìn con người đang vô tội hút thuốc kia.

"Mới trúng số độc đắc sao?" Trương Phong tỏ ý châm chọc.

Tôn Hạo ngược lên trên trần nhà tự lưng vào ghế, hút một ngậm lớn rồi nhả ra một luồng khói mang tên vui sướng. Trúng số sao, anh còn vui hơn như thế nữa.

"Tớ đang dần có cảm giác hạnh phúc." Tôn Hạo lại tiếp tục cười. Thật sự thì những biểu hiện cả tháng nay của cô, và những lần cô ở dưới thân anh rên rỉ, đã đốt lên người anh một cảm giác trước nay chưa từng có, kể cả với Khả Giai anh cũng chưa từng có cảm giác này, thật rung động, thật ủy mị, thật hạnh phúc,...nói chung cảm giác của anh lúc này rất khó tả.

"Bắt đầu yêu vợ rồi sao?" Trương Phong bình tĩnh nhìn mặt Tôn Hạo suy đoán. Làm bạn bao nhiêu năm nay lẽ nào anh không hiểu Tôn Hạo đang nghĩ gì sao.

Diệp Bảo đang đứng ở bên bàn làm việc để tránh mùi khói thuốc của Tôn Hạo bỗng nghe được câu hỏi của Trương Phong thì giật mình chọn to mắt như không tin.

"Tớ không biết, nhưng tớ đang có cảm giác hạnh phúc." Khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc của Tôn Hạo lúc này thật làm cho Trương Phong và Diệp Bảo tò mò.

"Tớ thật sự tò mò không biết người con gái ấy như thế nào lại làm cho Tôn Hạo thay đổi nhiều đến vậy?" Trương Phong thật sự tò mò.

"Tôn Hạo, lát nữa bọn tớ sẽ đến nhà cậu làm vài chén, sẵn tiện ngắm nhìn chị dâu luôn, được không?" Diệp Bảo bước lại vỗ vào vai Tôn Hạo như tỏ ý cứ quyết định vậy đi.

Tôn Hạo đang hưng phấn nên đã đồng ý ngay với lại từ khi cưới vợ đến giờ anh chưa dẫn bạn về nhà lần nào.

Sau khi tiễn Trương Phong và Diệp Bảo. Tôn Hạo bước trở lại vào phòng lấy điện thoại gọi cho Ký Bình.

Những tiếng chuông vài liên tục vang lên nhưng không có người bắt máy, Tôn Hạo liền gọi cho cô cuộc điện thoại thứ hai nhưng là cô y tá bắt máy nói cô đang làm phẫu thuật cho bệnh nhân nên không thể bắt máy, bảo anh nhắn lại cho cô ấy, coon không thì phải đợi đến xế chiều mới được.

Tôn Hạo chỉ đành thờ dài bỏ điện thoại vào túi quần. Anh biết cô là bác sĩ chuyên về tim mạch, lại là trưởng khoa nên rất bận rộn, những cuộc phẫu thuật

tương đối dài đối với sự tập trung cao độ này tuyệt đối không thể làm phiền nên anh chỉ đành ngồi chờ cô gọi lại.

Đồng hồ từ từ chạy, từng giờ trôi qua, đến gần 4 giờ chiều cô mới có thể ra khỏi phòng phẫu thuật. Vừa ra khỏi phòng đã nghe cô y tá nói có người gọi nên nhanh chóng nhận lấy điện thoại gọi lại.

Tôn Hạo vừa làm việc vừa chuyên tâm nhìn vào màn hình điện thoại. Điện thoại đột nhiên phát sáng, từ tiếng chuông reo lên, làm tâm Tôn Hạo vui cực kỳ.

"Alô!" Giọng Ký Bình trầm ấm có vẻ mệt mỏi vang lên.

Tôn Hạo nghe được giọng nói ế ái của cô, hưng phấn liền tan biến thay vào đó là lo lắng.

"Em không sao chứ?"

"Không sao." Ký Bình trong lòng đột nhiên tràn đầy một cảm giác ấm áp kỳ lạ.

"Tôi đến rước em nha, lát bạn của tôi sẽ đến chơi." Tôn Hạo đứng dậy dọn dẹp hồ sơ, sau đó cầm áo khoác đi ra ngoài.

Còn cái laptop anh lấy nhầm của cô lúc quay về anh định trả lại tận tay cô, nhưng khi bước vào thư phòng, anh mới biết được laptop của anh vẫn nguyên suý ở chỗ cũ, thậm chí là không ai chạm vào. Nên anh đã giả vờ qua chuyện anh lấy nhầm laptop luôn.

Ký Bình chưa kịp hó hê gì đã nghe được tiếng "tút...tút" trong điện thoại. Cô không thể nào không tức giận với cái con người thích gì làm đấy, luôn mạnh động này.

15p sau Tôn Hạo đã có mặt tại cổng bệnh viện. Anh tìm chỗ đỗ xe xong rồi bước nhanh lên phòng làm việc của cô. Nói thật là mỗi lần tới bệnh viện anh điều tự nhiên hồi tưởng lại trận hoan ái trong phòng bác sĩ đó, nó đúng là rất tuyệt, chuyện đã gần 3 tháng nhưng đối với anh nó cứ như mới ngày hôm qua.

Vừa bước vào phòng anh đã thấy cô đang tát bật khám cho một bệnh nhân nam. Tôn Hạo càng chau mày hơn khi thấy bệnh nhân đó nhìn cô đắm đuối đến mức quên cả thờ.

Trong lòng anh bây giờ thật sự rất muốn rửa cho bệnh nhân nam ấy chết sớm. Rõ ràng anh ta khỏe như trâu vậy mà lại đến khoa tim mạch khám, nhưng có bệnh nhân bệnh tim nào lại nhìn bác sĩ quên luôn thờ thể kia chứ. Chả trách anh luôn coi những tên nam nhân bên cạnh cô đều là mầm họa. Mà có ai đòi bác sĩ khoa tim lại xinh đẹp, quyến rũ đến thế kia chứ, chả trách bao nhiêu bệnh nhân nam trẻ tuổi điều muốn mình bị bệnh tim.

Cảm giác của Tôn Hạo này giờ rất khó chịu, Ký Bình vẫn mãi mê khám cho bệnh nhân nam đó, chả hề mảy mai gì đến sự có mặt của Tôn Hạo.

Con ghen nổi lên cuồng cuộn, trên mặt toát những đám mây đen. Tôn Hạo không thể nào kiềm lòng được nữa, bước nhanh lại nắm tay cô kéo đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Rose...thẩm Thiếu Bạch

Y tá đang ghi chép trong phòng thấy bác sĩ bị lôi đi như bắt cóc liền chạy theo.

Ký Bình này giờ vẫn để yên cho Tôn Hạo lôi đi, nhưng dường như sức chịu đựng của cô có giới hạn, Ký Bình mạnh tay giựt mạnh tay lại, hách tay Tôn Hạo ra, từ từ xoa cổ tay bị Tôn Hạo nắm chặt trở nên đỏ ửng của mình.

"Anh làm gì vậy hả?" Giọng nói lạnh băng như đang hỏi tội anh, ánh mắt cũng đăm đăm sát khí.

Tôn Hạo nhất thời cứng họng không biết trả lời làm sao? Anh không hiểu cảm giác trong lòng mình lúc này nhưng anh chắc chắn cảm giác bây giờ và cảm giác lúc thấy cô đi cùng với Sở Minh Triệt là một. Là ghen tuông, là chiếm đoạt, là cuồng vọng và cũng là tình yêu.

Ký Bình mãi không thấy Tôn Hạo trả lời liền quay bước trở lại phòng làm việc. Tôn Hạo vẫn đứng ngay gốc một lúc khi tỉnh táo lại đã thấy cô đi đã gần phòng làm việc, anh vội chạy lại bế thẳng cô lên đi ra khỏi bệnh viện trong ánh mắt tò mò của mọi người. (Em sợ anh rồi anh Hạo ạ. Người ta chỉ bế bệnh nhân vào bệnh viện, anh lại đi bế bác sĩ ra khỏi bệnh viện.)

Anh đặt cô vào ghế phụ của xe sau đó thắt dây an toàn cho cô trong ánh mắt hình viên đạn của ai đó. Suốt thời gian ở trên xe Tôn Hạo chỉ có một cảm giác khó thở, lạnh sống lưng khi ai đó ngồi bên cạnh mà cứ lạnh như băng, ánh mắt thì đầy sát khí như muốn giết người. Vừa dừng xe lại anh đã nhìn bề phía cô nở nụ cười giảng hòa, hai mắt híp lại, miệng cong lên một đường cong tuyệt mỹ, phải nói là Tôn Hạo chưa bao giờ cười kiểu này nhưng trong trường hợp này anh chỉ đành ngoại lệ.

Nhìn cái mặt ngổ đật của Tôn Hạo cô không khỏi bật cười, bao nhiêu bức tức cũng được xóa bỏ phần nữa.

Ký Bình liền nhanh chóng bước ra khỏi xe, trên môi vẫn còn nở nụ cười chum chím. Còn Tôn Hạo thì vẫn ngây ngốc ở trong xe, nụ cười vừa rồi của cô làm trái tim Tôn Hạo đập điên cuồng và đây cũng là lần đầu tiên trong 6 tháng ở chung anh thấy cô cười thoải mái đến vậy. Nụ cười đẹp hơn cả hoa hướng dương, sáng ngời hơn cả ánh mặt trời đỏ làm anh không khỏi ngỡ ngàng.

Khó khăn lắm anh mới tỉnh lại được và thoát khỏi mị lực của cô. Tôn Hạo gầy gầy sau đầu, vừa cười vừa bước vào nhà.

Bà Tôn và ông Tôn mới đi chùa về ngồi ở phòng khách nghỉ ngơi, không ngờ lại thấy được hai cái "hiện tượng lạ".

Hiện tượng lạ thấy nhất là ông bà Tôn đang nói chuyện, bàn tán vui vẻ bỗng cô bước vào mặt mày tươi rói, miệng vẫn còn tùm tùm cười. Ông bà Tôn nhìn nhau khó hiểu, đứa trẻ này bình thường rất điềm tĩnh, lạnh lùng vậy mà bây giờ lại...

Hiện tượng thứ hai chính là Tôn Hạo, mặt mày cũng rạng rỡ không kém Ký Bình... lại càng làm cho ông bà Tôn nghi ngờ... không biết hai vợ chồng này ăn phải cái gì.

"Tôi có bị hoa mắt không?" Bà Tôn khó khăn mở to mắt nhìn ông Tôn.

Ông Tôn cũng mở to mắt nhìn thẳng vào mắt bà Tôn, điệu bộ không hề đúng với tuổi tác.

Nhìn một hồi, ông Tôn cũng cười cười tựa lưng vào ghế, tiếp tục lấy báo ra đọc. Mắt vẫn chăm chú vào tờ báo nhưng lại phẫn cho bà Tôn một câu.

"Mắt bà không sao. Nhưng chắc sắp tới chúng ta có cháu bồng rồi."

Bà Tôn thất kinh nhìn ông Tôn đang ung dung kia. Bà Tôn đột nhiên cười chế giễu ông. Lúc trước Mia bị bệnh ông Tôn đang ở Ả Rập làm từ thiện nên không về kịp, từ chuyện đó làm ông vô cùng áy náy...

"Diệp nhi, trăm yêu nàng như thế, hy sinh cả giang sơn cũng vì nàng, tại sao nàng không động tâm với trăm, tại sao hả?" Người nam nhân đẹp như tranh vẽ khoát lên người chiếc long bào màu vàng, ép sát lấy một nữ nhi yếu đuối nhưng lại thanh tao thoát tục không chút bụi trần vào tường.

"Hoàng thượng, ta và người vốn dĩ không thể?" Người được gọi là Diệp nhi ánh mắt cương quyết không chút động tâm nhìn người nam tử trước mặt.

"Tại sao? Trăm hỏi nàng tại sao? Trăm thứ gì cũng có, nàng muốn thứ gì trăm điều đáp ứng nàng." Hoàng Thượng ánh mắt tức giận, dung nhan chứa chất nỗi buồn.

"Người vốn không dám cho ta thứ đó." Diệp nhi gạt tay Hoàng thượng ra khỏi người mình, nở một nụ cười giễu cợt.

"Chỉ cần nàng muốn, trăm sẽ làm..." Hoàng Thượng khuôn mặt mong đợi.

"Ta muốn... mạng người. Để cúng tế 36 linh hồn Lưu gia chúng ta." Ánh mắt Diệp nhi có phần buồn bã, âm trầm, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên quyết.

"Cát. Tốt lắm." Tiếng đạo diễn vang lên.

Quản lý Tiêu Hàm bước lại lấy khăn trong tay lau mồ hôi cho Rose.

"Quản lý Tiêu, cảm ơn." Rose nhận chiếc khăn từ tay quản lý Tiêu, rồi trở lại ghế ngồi uống nước và đọc kịch bản cho cảnh quay tiếp theo.

"Rose, lát nữa 1 giờ em có cuộc meeting với fan, chiều nay em có cuộc họp báo ra mắt phim "Nước mắt mỹ nhân" lúc 4 giờ, 6 giờ có cuộc chụp ảnh quảng bá cho điện thoại Oppo." Quản lý Tiêu đứng một bên nhắc nhở cô.

Rose nghe xong lại thở dài, lịch làm việc ngày càng nhiều cô không có lấy một tý thời gian để thư giãn, cả tháng nay cô chưa gặp Ký Bình được bữa nào.

Rose chỉ gật đầu như hiểu rồi và tiếp tục đọc kịch bản cho cảnh quay tiếp theo.

"Rose, em giúp anh cảnh này được không? Anh không hiểu cho lắm."

Rose nghe có người gọi tên mình thì ngược lên, là Thẩm Thiếu Bạch người đóng vai nam chính "hoàng thượng Hiến Viên Thần".

Rose nghe quản lý Tiêu nói anh ta là ca sĩ lần đầu tiên tham gia vào nghệ thuật số 7 nên cô rất nhẫn nại giúp anh ta diễn tốt hơn. Với lại cô cũng không thể để cho bạn diễn của mình bị chỉ trích được. Lúc mới quay cảnh đầu tiên đôi bên có hơi khó hợp tác với nhau nhưng bây giờ khá tốt. Thẩm Thiếu Bạch theo Rose đánh giá thì là một người biết lắng nghe và ham học hỏi nên càng diễn càng tốt, chỉ mới tham gia vào showbiz hai năm nhưng lại có một lượng fan chắc chắn trong nước.

"Cảnh nào? Đưa em xem." Rose xịch qua một bên chờ chỗ cho Thẩm Thiếu Bạch.

Thẩm Thiếu Bạch nhanh chóng ngồi vào chỗ bên cạnh, đưa kịch bản lên trước mặt Rose.

"Là cảnh này. Anh thật không thể tưởng tượng ra được." Thẩm Thiếu Bạch làm bộ mặt cún con ủy khuất nhìn Rose. Sự thật không phải anh không hiểu mà là đang tận dụng cơ hội.

Rose chau mày nhìn Thẩm Thiếu Bạch, mặt Rose càng lúc càng đỏ. Cái cảnh trong kịch bản này thật sự cô cũng không dám chỉ. Đây rõ ràng là Thẩm Thiếu Bạch chơi cô.

Cảnh trong kịch bản: Hoàng thượng Hiên Viên Thần sau khi thấy Diệp nhi phủ phàng bước ra khỏi cửa liền điên cuồng chạy theo, ôm Diệp nhi từ phía sau. Một lát sau Hiên Viên Thần mới xoay người Diệp nhi lại hôn nàng điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tô Tuệ Minh... Trình Ký Bình

Rose đỏ mặt không biết làm sao thì chị trang điểm tới, trang điểm lại cho cô, nên cô đã có cái cớ.

Trước khi chuẩn bị thay đồ, trang điểm lại còn bỏ lại cho Thẩm Thiếu Bạch một câu làm mặt anh đen xì.

"Anh có thể hỏi anh chỉ đạo diễn xuất và nên thực hành thử cùng anh ấy. Anh ấy rất có kinh nghiệm đấy." Rose nở nụ cười sáng khoáy đầy trêu chọc.

Thẩm Thiếu Bạch chỉ đành rửa hôm nay đi quay không coi ngày, từ lần tình cờ gặp cô ở sân bay cùng với chị dân Ký Bình, anh đã thích cô nên mới nhận bộ phim cổ trang này, nếu như là trước đây anh đã thắng thưởng từ chối, vậy mà gặp cảnh hay như vậy anh lại bị phá đám. Mắt Thẩm Thiếu Bạch nhìn qua chị trang điểm bằng ánh mắt căm phẫn, đầy sát khí làm chị trang điểm không khỏi rùng mình.

Ở một nơi khác.

Một gia đình đang vui vẻ ăn cơm trò chuyện hết sức thân thiết.

"Sao ta không thấy A Bạch?" Bà Tôn nghi ngờ hỏi, thường thì Trương Phong, Diệp Bảo và Thẩm Thiếu Bạch đi đâu cũng như cặp bày trưng vậy mà hôm nay lại thiếu mất một người.

"Thiếu Bạch đang bận đóng phim ạ." Diệp Bảo nhanh nhẩu trả lời.

"Hai đứa cũng mau lập gia đình đi chứ, 28 tuổi đầu rồi. Còn nhỏ nhoi gì nữa." Bà Tôn lo lắng khuyên nhủ, đối với Diệp Bảo và Trương Phong từ lâu bà đã coi như con cái trong nhà nên không thể không đề mắt tới.

Trương Phong và Diệp Bảo người này nhìn người kia, biết không thể trách được nữa Trương Phong đành lên tiếng giải nguy.

"Dạ. Tụi cháu cũng đang tìm ạ, nhưng chắc chưa thể tìm được."

"Con thấy đó, A Hạo và Joy lấy nhau cũng nửa năm rồi. Vậy mà hai đứa các con lại không chịu phấn đấu." Ông Tôn đến bây giờ mới lên tiếng, vừa nói vừa trộm nhìn biểu hiện của Ký Bình.

"Cất. Làm lại."

"Cất. Quay lại lần nữa."

....

"Cất. Làm lại." Tiếng đạo diễn vang lên như mắc hết kiên nhẫn. Cảnh này đã quay đi quay lại hơn 20 lần rồi. Chỉ có một cảnh hôn cũng không xong ông cũng thật nghi ngờ khả năng của Thẩm Thiếu Bạch. Lúc đầu mới quảng bá phim có rất nhiều ý kiến cho rằng Thẩm Thiếu Bạch sẽ chỉ là "Bình hoa di động" lúc đó ông còn không tin nhưng bây giờ khó lòng mà không tin, chỉ có một cảnh hôn nồng nhiệt mà diễn hơn 20 lần chưa xong. Hay là Thẩm Thiếu Bạch muốn ăn hiếp nữ nhân của ông.

Rose này giờ thật sự rất bức mình. Cô còn cả đồng lịch làm việc vậy mà phải chôn chân ở chỗ này. Còn Thẩm Thiếu Bạch thì tâm trạng cực kỳ hưng phấn.

Ở đằng xa đó, một chiếc xe Mini Cooper S Limo đen đậu ở cách đó.

"Chủ từ, hay là chúng ta đi đâu đó một lát rồi quay lại nhé." Ba Khắc quay từ ghế lái xuống hỏi.

"Không cần đâu. Lâu lắm rồi mới được xem phim hay như vậy mà." Ký Bình ung dung cầm ly rượu trong tay không ngừng lắc lắc.

Lúc này ở nhà cứ bị nói về vụ bầu bí mãi nên cô chỉ đành trốn ra đây, nhưng không ngờ lại được xem phim vui. Bạn cô bị em chồng cô chiếm tiện nghi rồi, nhưng cũng tốt, biết đâu là một cặp trong tương lai, nếu vậy thì tốt biết mấy, bọn họ có thể là nhà một nhà, và Rose lại còn là em dâu của cô nữa, quá tốt rồi còn gì.

Ký Bình bỗng giựt mình, rõ ràng cô và Tôn Hạo sẽ ly hôn trong thời gian sắp tới, vậy tại sao cô lại có cái ý nghĩ điên rồ này chứ. Cô điên rồi! Điên thật rồi.

"Chủ từ, tuần sau là ngày giỗ của Sam tiểu thư đấy ạ." Ba Khắc trong mắt bỗng chứa một nỗi buồn. Hôm đó cũng có mặt anh nhưng là do anh cô dưng không bảo vệ được chủ của mình.

"Aizzz...chuẩn bị phi cơ, ngày mốt tôi sẽ về Mỹ." Ký Bình trầm lắng một hồi rồi để ly rượu xuống bàn. Mỗi lần nhắc đến Sam tim cô lại quặn đau. (chắc mọi người thắc mắc tại sao trong xe lại có bàn nhí? ->Xe Mino cooper S Limo dài 8,2m bên trong như không khác gì một cái "vũ trường". Nếu muốn biết thêm hãy tra Google.)

"Cung lão cũng rất mong người về. Hôm trước nghe nói bệnh cũ của Cung lão lại tái phát đến nỗi phải nhập viện." Ba Khắc lo lắng nhìn Ký Bình.

"Chết tiệt! Tại sao bây giờ mới nói?" Ký Bình lạnh lùng mắng một câu. Ba nuôi cô bệnh phải nhập viện đến bây giờ cô mới biết được, cô đúng thật là bất hiếu mà.

"Tôi cũng mới biết sang nay, định nói cho người biết nhưng đến bây giờ mới có cơ hội." Ba Khắc cúi mặt xuống bộ dạng biết lỗi.

"..." Ký Bình lại tiếp tục nhìn ra ngoài và cầm ly rượu lên uống trong ánh mắt có chút âm ảm. Ba nuôi cô tuổi tác đã cao cộng thêm những năm chém giết trong thế giới ngầm bị thương không ít nên dẫn tới sức khỏe xa xức. Còn thêm nỗi đau mất con khiến ông ấy những năm gần đây buồn bã không ăn không ngủ dẫn tới việc như bây giờ. Cô mặc dù là con nuôi xém chút là con dâu nhưng cô lại quá hồ hững cứ nghĩ cho nỗi đau của mình mà bỏ bê mọi việc lên vai người cha già đó. Cô đúng là bất hiếu.

"Chủ từ, lần này về người có quyết định cai quản thế giới ngầm không?" Ba Khắc nhìn cô bằng khuôn mặt hỏi. Anh cũng đã đi theo Ký Bình từ năm 10 tuổi không lẽ không hiểu tính cô, mặc dù lạnh lùng vô cảm nhưng đó cũng chỉ là cái vỏ bọc, cô rất mềm yếu và sống rất tình cảm anh có thể nhận ra điều đó suốt mười mấy năm bên nhau.

"Có." Ký Bình chìm đi lại một từ sau đó cả hai bắt đầu bước vào trạng thái im lặng.

Sáng hôm sau, Ký Bình đang ở trong phòng làm việc thì có tiếng gõ cửa vọng vào.

"Vào đi."

"Chủ Tịch, đây là bản kế hoạch sắp tới của chúng ta, mời người thông qua." Một cô gái trẻ đẹp, quyền rũ bước tới đưa trước mặt Ký Bình một tập tài liệu đã được kẹp vào miếng cứng màu xanh.

Ký Bình buông cây viết xuống ngược lên nhìn cô gái trước mặt, Ký Bình nhìn người đó bằng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Chẳng phải là cô gái bị cô bẻ tay mấy tháng trước sao. Tại sao cô ta lại ở đây, cô nghĩ cô ta đã bị sa thải rồi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Từ Khả Giai

"Chủ tịch, thật xin lỗi vì có những lời quá đáng đối với cô." Cô gái cúi người xin lỗi, sau vụ ở căn tin cô đã biết ai là chủ của mình, lại bị chú giáo huấn cho một trận nên không thể không hạ người xin lỗi, cho dù trong lòng không cam.

"Cô là Từ Khả Giai. Cháu gái của phó Tổng Từ Đông." Giọng nói của Ký Bình lúc này có cả sự uy nghiêm và lạnh lùng của một nhà lãnh đạo rõ rệt, làm cho đối phương phải run sợ nhưng không thể lơ là hay mất tập trung trước lời nói của cô.

"Vâng ạ." Khả Giai bỗng nhiên không lạnh mà run, trước mặt Ký Bình cô chờ nên yếu kém hẳn.

Ký Bình bỏ bút xuống tựa lưng vào ghế, hai tay đặt trên thành ghế và đan lại vào nhau, hai chân bắt chéo, xoay chiếc ghế qua lại hưởng thụ cảm giác

thoải mái của chiếc ghế chủ tịch.

"Về nói với Từ Đông, nếu còn làm như vậy một lần nào nữa thì chuẩn bị tinh thần đi." Ký Bình ánh mắt lạnh lùng, dứt khoát, hàn khí tỏ ra đầy trong giọng nói.

Đừng nghĩ cô không biết lão già Từ Đông ấy làm gì, tại trò chơi chưa bắt đầu cô cũng không muốn làm lớn chuyện. Lão già Từ Đông dám tham tiền của tập đoàn lại còn uy hiếp cô đồng bán cổ phần cho mình, không bán thì dùng vũ lực. Chuyện này cô đã cho Ba Khắc điều tra, thông tin chứng cứ rõ ràng nếu Từ Đông dám ra tay, Ký Bình cô sẽ cho lão biết com tũ ngon hay giấy tiền vàng mã ngon.

Khả Giai bỗng giựt mình, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt không còn một chút máu.

"Vâng. Tôi sẽ nói lại ạ." Khả Giai nhanh chóng cúi chào và bước ra ngoài, đi nhanh hơn cả chạy.

"Chú! Cô ta đã biết những chuyện chúng ta làm rồi." Sau khi ra khỏi phòng Ký Bình, Khả Giai nhanh chóng tìm đến phòng của Từ Đông.

"Chết tiệt! Làm sao cô ta biết được?" Từ Đông đang ngồi hưởng thụ trên chiếc ghế phó tổng, nghe Khả Giai nói bỗng giựt mình bật người đứng dậy, hai tay đập mạnh vào bàn.

"Con...con không biết." Khả Giai bỗng có chút run sợ cúi người lui về phía sau mấy bước.

"Còn vụ kia, làm sao rồi?" Từ Đông bỗng nở nụ cười nửa miệng, khuôn mặt nham hiểm đến tột cùng.

"Con...con...con thất bại rồi ạ." Khả Giai bỗng nhớ đến lời từ chối thẳng thừng của Tôn Hạo.

Ngày hôm đó, cô làm theo lời Từ Đông tìm đến khách sạn nơi Tôn Hạo đang ở, và làm giọng thảm thiết van xin để nếu kéo tình yêu của Tôn Hạo. Mục đích là để lợi dụng quyền lực trong tập đoàn Tôn gia của Tôn Hạo thu tóm Trình thị nhưng không ngờ mọi chuyện lại không theo kế hoạch.

Chátttt-"Vô dụng" Từ Đông như nổi điên, mạnh tay đánh xuống gò má xinh đẹp của Khả Giai một cái tát vô cùng mạnh, làm Khả Giai ôm mặt ngã lộn ra đất.

Tôn Hạo vừa tan họp đã nghe thư ký báo chủ tịch tập đoàn Đường Minh đã đến và tan đội trong phòng.

Anh nhanh chóng bước vào phòng.

Đường Mạnh Nghiêm nghe tiếng đẩy cửa liền bước vào liền đứng lên chuẩn bị cho một cuộc chào hỏi. Xuất hiện trước mặt ông là một chàng trai trẻ, nhũ quan tuấn mĩ lộ rõ bản chất phi phàm và đặt biệt lại rất có tiếng trên thương trường dù mới 28 tuổi.

Tôn Hạo nhẹ nhàng ung dung bước lại điều bộ đánh giá của những nhà kinh doanh.

Hai bên nhìn nhau bằng ánh mắt đánh giá của những nhà kinh doanh thực sự.

Sau những cái bắt tay, miệng thì cười nói không ngừng chào hỏi bọn họ cũng ngồi xuống vào bắt đầu vào vấn đề dự án khách sạn trên biển.

Trong mắt Tôn Hạo, vị chủ tịch, kim Tổng giám đốc Đường Mạnh Nghiêm này là một người cực kỳ trắng hoa, bay bướm có không ít bồ trẻ ở bên ngoài nhưng trong kinh doanh lại là một nhà lãnh đạo tài ba đáng để đối tác hợp tác và đặt niềm tin.

"Đường tổng, để người đợi lâu thật sự thất lễ quá." Tôn Hạo sau khi nhìn Đường Mạnh Nghiêm bằng ánh mắt đánh giá liền tỏ ý chào hỏi.

"Không sao? Chúng ta vào vấn đề chính được chứ?" Đường Mạnh Nghiêm nhanh chóng bảo vấn đề, ông còn một vấn đề khác để thương lượng với Tôn Hạo, vấn đề đó quan trọng hơn cái dự án này cả trăm ngàn lần.

"Được. Chúng ta bắt đầu thôi." Tôn Hạo đứng dậy bước lại bàn lấy một sấp hồ sơ đi lại đưa cho Đường Mạnh Nghiêm.

"Theo như dự án này, tôi nghĩ chúng ta sẽ có một số tiền lợi nhuận không nhỏ."

Đường Mạnh Nghiêm nhận tập tài liệu từ tay Tôn Hạo và bắt đầu lật từng trang đọc như không đọc, chỉ đảo mắt sơ qua.

"Dự án này thành công Tôn gia chúng tôi sẽ cho Đường Mạnh của ông thu tiền 3 tháng đầu tiên." Tôn Hạo ánh mắt tự tin của một vị lãnh đạo nhìn Đường Mạnh Nghiêm.

Điều anh làm trong kinh doanh luôn là thả con tép bắt con tôm, không phải là tôm nhỏ mà là một con tôm khổng lồ.

Sau hơn 30 phút thảo luận, bàn bạc, Tôn Hạo liền đứng lên chuẩn bị cho một màn chào tạm biệt.

Đường Mạnh Nghiêm đứng dậy bắt tay chào tạm biệt Tôn Hạo, trước khi lướt qua người Tôn Hạo liền vỗ nhẹ vai Tôn Hạo một câu làm mặt Tôn Hạo xanh mét, rồi lại đỏ bừng.

"Chăm sóc Ký Bình giúp tôi."

Sau khi Đường Mạnh Nghiêm bước ra ngoài, mặt Tôn Hạo liền hiện lên vẻ căm phẫn, tức giận đến tột độ.

"Chết tiệt! Cô ta còn đi quyến rũ một kẻ đáng tuổi cha mình nữa đấy." Tôn Hạo trong lòng vô cùng bức rức khó chịu, anh quơ tay hất tung bình hoa và những dụng cụ uống trà để rải khách ở trên bàn. Thậm chí những vật trên bàn làm việc cũng bị anh nổi điên mà hất tung.

Trợ lý và thư ký của Tôn Hạo đang đứng bên ngoài bỗng nghe tiếng đập đồ từ bên trong liền phát run, tổng tài của họ đâu phải chỉ mới đập đồ một hai lần, hầu như lần nào có ai chọc cho điên tiết điều đập đồ như thế. Bọn họ cũng thương cho vợ tổng giám đốc vì phải làm "khách quen" của công ty nội thất. (hai vợ chồng nhà này ở với nhau, công ty đồ nội thất rất mừng)

Buổi tối đó Ký Bình về đến nhà đã 11 giờ trong một trạng thái vô cùng mệt mỏi. Dự án, báo cáo còn chất đống đợi cô giải quyết. Cô đã định thâu đêm ở Trình thị nhưng lại bị Tôn Hạo điên cuồng gọi về. Ký Bình càng lúc càng không chịu nổi cái con người này. Đường như cô đã hết kiên nhẫn trước tính tình kỳ hoặc của Tôn Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tôi Sẽ Không Buông Tha Cho Em

Ký Bình mệt mỏi nê thân sát lên phòng, vừa mở cửa đã thấy một thân ảnh quen thuộc ở chung phòng và làm tình cùng cô trong nửa năm qua. Ký Bình chau mày khi thấy thân ảnh nam nhân cao to, lực lưỡng đang ngồi trên giường, ánh mắt nhìn cô cực kỳ đắm chiêu. Dự cảm của phái nữ cho cô biết một lát sẽ có chuyện xảy ra. Nhưng bây giờ đến đâu thì tính đến đó, cô đã quá mệt mỏi không còn hơi sức đâu mà để ý đến Tôn Hạo.

Ký Bình làm lơ như không thấy ánh mắt kì cục đó của Tôn Hạo đang nhìn mình, cô bước lại bàn bỏ túi xách xuống và tiến về phía tủ quần áo, chuẩn bị lấy quần áo đi tắm. Bây giờ cô rất muốn ngâm mình trong nước, chỉ như vậy cô mới có thể thư giãn được phần nào. Sáng may cô còn phải về Mỹ, sắp đến ngày giỗ của Sam rồi, mọi năm Rose sẽ đến chùa hay cô nhi viện làm công ích còn cô và Mía sẽ đến lao dọn mộ Sam, nhưng năm nay chắc chỉ còn mình cô.

Hà Thế Dân sẽ không đưa con bé đi, mà cô tuy đã tha thứ cho Hà Thế Dân nhưng cô lại sợ Sam không chấp nhận để cho Hà Thế Dân đến, nên chỉ đành im lặng.

"Cô không có chuyện gì để nói với tôi sao?" Ký Bình vừa bước ra khỏi phòng tắm, đã nghe được cái giọng nói đầy chăm chọc và tức giận của Tôn Hạo, anh đã thay đổi luôn cả cách xưng hô thường ngày, lúc trước là em-tôi nhưng bây giờ lại là cô-tôi. Ký Bình không hiểu tại sao khi cô nghe cách xưng hô cô-tôi của Tôn Hạo lại cảm thấy xa lạ và đau nhói nơi đáy tim. Tôn Hạo nhìn cô lúc đầy bằng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ và khốn hoặc.

"Chúng ta có chuyện gì để nói sao?" Ký Bình chẳng thèm để mắt đến sự tức giận của Tôn Hạo. Thẳng thừng hỏi một câu vô cùng phũ phàng và lạnh nhạt. Ký Bình cực kì ghét ai nhìn cô bằng cái ánh mắt này.

Không khí trong phòng lúc này cực kì u ám và lạnh lẽo.

Ký Bình bắt đầu lấy vali chuẩn bị đồ cho sáng ngày mai.

"Cô đi đâu vậy hả?" Tôn Hạo thấy cô lấy vali bỏ quần áo vào liền tức giận hỏi.

"Anh đã quan tâm quá nhiều rồi thì phải." Ký Bình tay vẫn không ngừng sắp xếp quần áo bỏ vào vali. Giọng nói lạnh nhạt nhắc nhở lời giao hứa của hai người trước khi kết hôn: Đôi bên không ai có quyền xem vào chuyện của nhau.

"Khốn kiếp! Tôi hỏi cô đi đâu?" Tôn Hạo bây giờ giống như một kẻ không có suy nghĩ điên cuồng trước thái độ thờ ơ của Ký Bình. Anh dường như đã mất hết lý trí trước cô. Đứng bật dậy khỏi giường, bước về phía cô nắm chặt tay phải của cô. Siết chặt đến nổi đỏ ửng.

Ký Bình không chút run sợ, ánh mắt trong suốt, lạnh lùng và đầy kiêu ngạo hàng ngày bây giờ càng trở nên u ám, giựt mạnh tay lại, cô tiếp tục làm công việc của mình.

Tôn Hạo thấy thái độ đó của cô càng trở nên tức tối đến nổi mặt đỏ bừng, trên trán nổi đầy gân xanh. Bây giờ anh mặc kệ cái gì gọi là giao hứa, cái gì là lời hứa, đẩy mạnh Ký Bình vào tường.

"Cô nghe cho rõ đây, cô vĩnh viễn là của tôi, cả đời này cô cũng chỉ là của tôi, là của Tôn Hạo này. Kẻ nào dám bén mảng đến tôi nhất định sẽ phanh thây kẻ đó ra." Giọng nói có phần bá đạo và sự chiếm hữu nhưng lại đầy ý tứ. Tôn Hạo vừa dứt câu liền bước ra khỏi phòng, tối nay anh cần im tĩnh nên sẽ qua thư phòng ngủ.

Ký Bình chả thèm để ý đến Tôn Hạo, cô tiếp tục công việc của mình. Đến gần 2 giờ sáng cô mới lên giường nằm ngủ, nhưng dù mệt mỏi, mắt rất muốn

nhắm lại nhưng dù cô có chờ mình qua lại bao nhiêu lần vẫn không ngủ được. Trong đầu luôn xuất hiện những câu nói của Tôn Hạo và cô cũng thầm mắng chính bản thân mình mấy tháng qua đã sống quá phụ thuộc nên bây giờ không có vòng tay của anh cô không thể nào ngủ được. Chiếc giường trở nên vô cùng rộng lớn.

Và có phải chăng cô đã yêu anh, yêu cái con người thích làm gì thích chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác, yêu cái con người lạnh lùng luôn nhìn người khác bằng ánh mắt đánh giá đó.

Ký Bình bỗng giật mình cho cái suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu của mình. Ký Bình lại một lần nữa mắng chính bản thân mình, đúng là rồi hơi không có việc gì làm liên suy nghĩ bậy bạ. Cô và Tôn Hạo là hai cá thể hoàn toàn khác biệt, ở cùng nhau sẽ không bao giờ có kết quả.

Sáng, Tôn Hạo thức dậy đã chạy về phòng để thay đồ, hồi tối cãi nhau với cô rồi qua phòng khách ngủ, thật sự thì anh cũng như cô chẳng ngủ được tí nào, không có thân ảnh nhỏ nhắn, mềm mại của cô trong vòng tay anh không thể ngủ được cứ âm thầm bức rức khó chịu. Và trong đầu không ngừng nghĩ đến lời nói của Đường Mạnh Nghiêm, đúng là hôm qua anh quá nóng lòng, quá lỗ mãng, và quá sức suy tư, ...nếu cô và Đường Mạnh Nghiêm đang có quan hệ bất chính với nhau vậy tại sao ông ta lại kêu anh chăm sóc cô, rõ ràng trong chuyện này có điều chưa được làm sáng tỏ.

Cô đối với anh vẫn luôn là một ẩn số, và càng ngày càng thu hút anh. Anh sắp không kiềm chế được chính bản thân nữa rồi. Mặc dù, anh rất muốn duy trì cuộc hôn nhân này vì mẹ anh nhưng bây giờ anh có thể khẳng định điều đó chỉ là xảo biện, là do anh yêu cô, anh muốn chiếm đoạt cô, muốn cô mãi là của anh.

Vừa mới mở phòng ra Tôn Hạo đã phát hiện trong phòng không có một ai, cả vali lúc tối cô để cạnh giường cũng không có. Tôn Hạo nhanh chóng chạy xuống dưới phòng khách mặc kệ trên người lúc này chỉ có mỗi cái áo khoác ngủ.

"Ba mẹ, Joy đâu rồi?" Tôn Hạo vừa chạy xuống từ cầu thang vừa hỏi.

Ông bà Tôn đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì thấy con trai mình hốt ha hốt hải chạy xuống kiếm vợ. Con trai ông bà này biết quan tâm đến vợ nữa cơ đấy.

"Joy về Mỹ rồi, nó không nói với con sao?" Bà Tôn dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với anh nhưng trong giọng nói lại có chút trách móc.

"Dương Khải Sâm, Joy đâu?" Tôn Hạo nhanh chóng chạy lên phòng gọi cho trợ lý Dương. Anh biết bây giờ gọi cô cũng như không.

"Hỏi tôi, tôi hỏi ai? Tôi có phải bảo mẫu của Joy đâu mà biết." Dương Khải Sâm cả tuần nay đang tìm người xả con thịnh nộ, không may Tôn Hạo lại gọi tới. Mấy hôm trước anh lỡ đi trễ họp có 30 phút liền bị Ký Bình cho sang châu Phi "chơi" 30 ngày. Hình phạt này anh thật không cam lòng mà.

"Cho tôi địa chỉ của Joy ở Mỹ đi." Giọng Tôn Hạo hết sức lạnh lùng, ra lệnh cho trợ lý Dương.

Trợ lý Dương bây giờ thật sự rất muốn khóc, sao ai cũng có thể ức hiếp anh vậy chứ. Mà khoan đã Tôn Hạo là cái quái gì mà lại ra lệnh cho anh.

"Tại sao tôi phải cho anh biết?"

Tôn Hạo thật sự rất muốn bóp chết cái tên Dương Khải Sâm này. Bây giờ anh đã biết tạo sao Dương Khải Sâm và Ký Bình có thể làm bạn lâu như vậy. Cái bản tính nhân nhật, nhơ nhố đó y chang nhau.

Ngày hôm sau

"Con mới về, sao không nghỉ ngơi mà lại sang đây?" Cung lão đang nằm trên giường thấy Ký Bình bước vào liền hỏi, theo như vệ sĩ báo cho ông là máy bay mới hạ cánh lúc 8 giờ sáng vậy mà 10 giờ cô đã có mặt tại biệt thự Cung gia rồi.

"Con nghe nói cha không khỏe liền đến thăm. Cha ổn chứ?" Ký Bình bước lại giường ngồi xuống nhìn Cung lão. Sắc mặt Cung lão tuy có chút nhợt nhạt nhưng lại hiện lên nụ cười vui vẻ, ôn nhu chứa đầy tình yêu thương dành cho cô.

Thật ra thì vừa đáp máy bay cô đã đến rồi ấy chứ, nhưng vừa bước vào đã nghe quản gia nói ông còn ngủ nên cô chỉ bước lên phòng mở nhẹ cửa ra xem, sau đó xuống phòng ngồi đợi ấy chứ.

Lúc cô mới hé cửa ra xem, cô thật sự rất hết hồn, ông gầy đi rất nhiều, lại còn phải nằm trên giường bệnh, trên tay vẫn còn mũi tiêm truyền thuốc. Y tá, bác sĩ thì túc trực không rời khỏi.

Ký Bình thật sự rất áy náy, cô đã hứa với Cung Huân chăm sóc cho Cung lão nhưng thật thất bại, cô đã không giữ được lời hứa.

"Yên tâm ta không sao. Chỉ là bệnh tuổi già, đừng quá lo lắng." Cung lão đưa bàn tay ốm yếu run rẩy lên sờ đầu cô, đối với đứa con nuôi này ông hết mực yêu thương.

"Lần này con về định ở lại bao lâu?" Cung lão vừa nói vừa ra hiệu cho vị bác sĩ đứng kế bên đỡ ông ngồi dậy.

"Con chỉ về khoảng 10 ngày, tập đoàn bên đó còn rất nhiều việc đợi con về giải quyết."

Ký Bình phụ vị bác sĩ đỡ Cung lão ngồi dậy.

"10 ngày...10 ngày...vậy đi chơi đâu đó cho phân phối." Cung lão trong mắt có chút buồn nhưng rồi cũng có nén lại.

"Ân." Ký Bình chỉ gạt đầu không nói gì, kêu cô đi chơi, thật thì cô cũng chả biết đi đâu.

"Đi nghỉ ngơi đi, ngồi máy bay lâu như vậy con cũng mệt rồi." Cung lão nhìn cô đầy quan tâm lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Sự Trùng Hợp

"Tôn tổng, máy bay đã hạ cánh." Một nam tiếp viên bước lại đánh thức Tôn Hạo.

"Tôi biết rồi." Tôn Hạo vừa nói vừa ngồi dậy khỏi hàng ghế Vip. Hai tên vệ sĩ đi theo sau thấy Tôn Hạo đứng lên cũng đứng lên chuẩn bị mang hành lý. Thật ra chỉ có một ít quần áo, vì đồ quần áo của anh rất khó chọn lựa và mua nên toàn phải đặt riêng, nếu mua sẵn thể nào cũng vừa chỗ này mà lại ngán hoặc chật chỗ kia, nên anh đi đâu đều phải mang theo quần áo nếu không lại phải làm phiền mấy nhà thiết kế.

Hôm qua anh đã làm mọi cách hâm dọa, năn nỉ, thậm chí là xuống nước Dương Khải Sâm mới cho anh địa chỉ của cô, vừa biết được địa chỉ anh đã sai trợ lý gọi cho sân bay mở một đường bay gần và nhanh nhất đến Mỹ.

"Tôn tổng, chúng ta đi đâu?" Tên vệ sĩ đang ngồi trên ghế lái hỏi.

"Cung gia." Tôn Hạo nhàn nhạt trả lời. Ánh mắt nhìn xa xăm trên đường phố của thủ đô Oasinhton.

Chiếc BMW bắt đầu lạng lách. Sau hơn 30 phút xe của Tôn Hạo cũng đến được cổng của biệt thự Cung gia. Ngôi biệt thự một tầng trắng mang đậm chất Châu Á. Tôn Hạo có nghe nói Cung lão gia là người rất yêu quê hương, yêu tiếng nói mẹ đẻ nên chưa hề sống theo phong cách phương Tây. Tuy là một ông trùm của thế giới đêm nhưng lại là một người sống quan minh chính đại, đúng sai luôn biết phân biệt rõ ràng nên những băng nhóm, bang phái trên thế giới phải nể mặt ông 7 phần.

Tôn Hạo bắt đầu mở cửa bước xuống xe. Tên vệ sĩ người Mỹ đang đứng ở cổng lại bước lại.

"Xin hỏi ngài tìm ai?" Tên vệ sĩ người Mỹ sử dụng tiếng Trung thành thạo hỏi.

"Tôi đến tìm Trình Ký Bình." Tôn Hạo nhanh chóng trả lời. Vì Cung lão rất yêu tiếng nói mẹ đẻ nên trong biệt thự chưa bao giờ sử dụng tiếng Mỹ cả tên cũng không.

"Trình tiểu thư đang ở bên trong để tôi vào thông báo." Vệ sĩ nhanh chóng chạy vào thông báo, còn tên vệ sĩ còn lại liền đưa anh vào ngồi chờ ở phòng khách.

Khoảng 15 phút Ký Bình mới bước vào.

Nói thật thì khi nghe có người đến tìm cô cũng ngạc nhiên lắm, nhưng bây giờ thấy người đó là Tôn Hạo cô càng ngạc nhiên hơn.

Lúc này bị Cung lão đuổi về phòng nghỉ ngơi cô cũng chỉ nghỉ ngơi được khoảng 2 tiếng đồng hồ sau đó lại lòi máy tính ra làm việc đến khoảng 4 giờ thấy trời đã tối mệt nên cô mới đưa Cung lão ra ngoài vườn hóng gió dù sao nằm ngoài ở trên giường cũng không phải là cách. Vừa ra ngoài vườn chưa được bao lâu đã nghe vệ sĩ báo có người đến tìm. Nên cô với Cung lão mới đi vào xem ai.

"Bình nhi, đây là?" Thấy cô đứng như trời trồng Cung lão ngồi trên xe lăn liền hỏi.

"Anh ấy là Tôn Hạo..." Ký Bình nhất thời bối rối không biết giới thiệu như thế nào.

"Con là chồng của cô ấy." Tôn Hạo thấy cô bối rối liền cắt ngang lời giới thiệu của cô đối với mình.

"Haha...tốt lắm...rất được." Ngược với suy nghĩ của Ký Bình, Cung lão rất thoải mái cười vui vẻ, chúc phúc cho cô. Mấy năm nay ông đã duy nghĩ rất nhiều và cũng chấp nhận việc Cung Huân đã chết nên ông rất thoải mái chấp nhận Tôn Hạo.

"Vậy ở chơi lâu lâu rồi hãy về." Cung lão nói tiếp, lúc nghe cô nói chỉ ở chơi khoảng 10 ngày ông còn sợ việc nhà chồng cô, còn bây giờ Tôn Hạo đã đến đây ông nên níu kéo hai người ở chơi thêm nữa.

"Vâng ạ." Tôn Hạo nhìn thấy khuôn mặt ôn hòa này của Cung lão thì không thể nào từ chối được.

"Lão gia, đã đến lúc người nên nghỉ ngơi rồi." Quân gia lo cho sức khỏe của Cung lão liền bước lại nhắc nhở.

Tối đó, trong một căn phòng rộng lớn, có một bóng người đang ngồi trên xe lăn nhìn ra ngoài ban công, bộ dáng cực kỳ cô đơn và lạc lõng.

"Lão già, người không ngủ được sao?" Bỗng cánh cửa phòng mở ra, lão quản gia mang một ly sữa bước vào.

Cung lão vẫn ngồi im nhìn ra ngoài, không nói gì.

"Người không ngủ được là vì Tôn Hạo sao?" Ánh mắt của lão quản gia có chút buồn bã, chuyện mà ông tưởng chừng như đã đi vào dĩ vãng, một lần nữa lại tái diễn.

"Tôn Hạo đó là con trai của Tôn Kim Toàn và Lâm Uyên đúng không?" Lão quản gia bước lại phía Cung lão, nhìn ông có chút ưu sầu.

"Ông biết từ bao giờ?" Cung lão đến bây giờ mới lên tiếng. Trong giọng nói rất âm ỉ, dường như quá khứ lại một lần nữa tái diễn trong con người đầy sương gió của ông.

"Lần đầu gặp tôi đã nhận ra, rất giống Tôn Kim Toàn năm xưa, ánh mắt đó cũng rất giống Lâm Uyên." Lão quản gia nói ra những gì mà mình quan sát được.

"..."

"A Huân và Tôn Hạo đều có ánh mắt rất giống nhau, màu hồ phách lạnh lùng và xa cách nhưng đâu đó luôn có nét ấm áp." Lão quản gia bước lại cầm tấm ảnh ở trên bàn lên vừa lao chúi vừa nói.

"Đúng...rất giống nhau...giống đến nỗi kỳ lạ." Cung lão tự nở một nụ cười giấu cợt cho chính bản thân mình.

"Nếu Tôn Hạo biết người cùng Lâm Uyên mẹ cậu ta đã từng là..."

"Tuyệt đối không để nó biết, cả Bình nhi cũng không cho nó biết. Không thể để cho nó biết chuyện nó yêu em của người yêu cũ được." Cung lão cắt ngang lời của quản gia, ông quá rõ tính khí Ký Bình, khi biết được chuyện này cô chắc chắn sẽ cảm thấy có lỗi với Cung Huân mà ép mình không thể yêu Tôn Hạo. Dù đám cưới này là ép hôn nhưng qua ánh mắt của người từng trải ông có thể khẳng định hai người đó đã nảy sinh tình cảm. Nên ông dễ không cho phép chuyện này được xảy ra.

Còn Tôn Hạo sẽ nghĩ gì khi vợ mình sắp chút nữa trở thành chị dâu của mình. Ông thật sự không biết chuyện này rồi sẽ ra sao? Có phải chăng ông trời đang đùa giỡn với tình cảm của ba người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Trúng Độc

Tại một căn phòng khác.

"Anh đến đây làm gì?" Ký Bình lạnh lùng nhìn Tôn Hạo. Cô thật sự rất bức cái con người muốn làm gì thì làm này.

"Tôi đã nói sẽ không buông tha cho em, bây giờ tôi đang thực hiện lời nói đây." Tôn Hạo nhàn nhạt nói, lại còn cái tư thế nằm hưởng thụ trên giường nữa chứ.

"Anh có tin tôi sẽ chôn sống anh tại nơi này không?" Nhìn thấy tư thế ung dung nằm trên giường đó Ký Bình rất bức, và đặt biệt cô không muốn bất cứ người con trai nào nằm trên chiếc giường này ngoài Cung Huân cả. Căn phòng này vốn là phòng chuẩn bị cho đêm tân hôn giữa cô và Cung Huân, nhưng chủ nhân của nó chưa kịp dùng qua thì đã ra đi mãi mãi.

Tôn Hạo đang chọn to mắt nhìn cô, cô lúc này như một đứa trẻ dành kẹo, hay như một con nhím con xù lông lên khi có người chạm đến mình.

"Em định chôn sống tôi sao?" Tôn Hạo định dậy mò ám sát cô vào phía ghế sofa, ngồi xuống.

Tôn Hạo hai tay vịn vai cô, đẩy người cô dựa vào thành ghế.

"Để xem, em chôn sống tôi bằng cách nào?" Vừa dứt câu môi Tôn Hạo đã mạnh bạo chạm vào môi cô, từng cử chỉ vô cùng mạnh mẽ tách hàm răng của cô ra.

Ký Bình không ngừng đẩy Tôn Hạo ra, nhưng với con người mạnh bạo này cô thật vô lực, cô không ngừng đánh vào khuôn ngực rắn chắc của Tôn Hạo, nhưng dường như chỉ là gãy ngứa cho anh.

"Ừm...khốn kiếp...ừm...bỏ ra..." Ký Bình không ngừng đánh vào người Tôn Hạo.

Khoảng 10 phút thấy cô đã thấm mệt Tôn Hạo mới chịu buông tha cho bờ môi vô tội của cô.

Ký Bình từ trước đến nay chưa từng bị ai làm cho ức chế đến như vậy, lúc trước chỉ có cô làm cho người ta nổi hỏa khai chiến nhưng lần này cô thật sự gặp đối thủ. Một kẻ muốn làm gì thì làm, luôn có cái phương châm "Mình thích thì mình làm thôi", làm cho cô tức chết, cô thật sự đã nhìn nhầm con người này rồi. Lần đầu gặp cứ tưởng là một kẻ nghiêm trang, lạnh lùng nhưng bây giờ cô mới biết anh chính là mầm họa, còn hơn cả trái bom nổ chậm Dương Khải Sâm.

Ký Bình liếc Tôn Hạo bằng nửa con mắt sau đó nhanh đi ra khỏi phòng.

Lúc này Tôn Hạo mới trở về vẻ lạnh lùng, trầm lặng, uy nghiêm thực sự, đứng nghĩ anh không biết tại sao cô lại từ chối nụ hôn của anh, anh biết rất rõ chỉ là giả ngu ngơ, đóng chọn vai cho cô xem thôi.

"Bốp...bốp...bốp..." Từng cú đấm điều luyện và nghệ thuật được tung ra, và người lãnh những cú đấm đó chính là cái bao cát đáng thương.

Những sát thủ đang ở lại tập luyện đêm hôm thấy Ký Bình mặc võ phục bước vào liền né sang một bên, Ký Bình bước vào liền điên cuồng chút giận lên bao cát, nói thật chứ cô rất muốn đánh chết Tôn Hạo nhưng mỗi lần nhìn vào ánh mắt màu hồ phách đó cô thật vô lực.

"Ba Khắc, cậu chọc giận chủ tử hay sao vậy?" Thân Ba mồ hôi chạy vòng vòng trên mặt, ghé miệng vào tai Ba Khắc hỏi.

"Tôi làm gì có cái lá gan lớn như vậy." Ba Khắc vội vàng chối, cậu đi theo Ký Bình từ năm 10 tuổi lễ nào tính khí của cô cậu không biết. Nên chỉ có ngu mới chọc vào. Ba Khắc đang thăm rùa kẻ nào ngu đến nỗi đi châm ngòi nổi chiến tranh thế không biết.

Tôn Hạo đứng ngoài cửa miệng không khỏi nở nụ cười, vợ anh có cần phải dọa người thế không chứ, nửa đêm không ở trong phòng ngủ lại chạy đến nơi luyện tập của sát thủ, lại còn hù dọa đàn em đến nỗi mặt mày tái mét không còn chút máu, thật là làm anh nhin cười không được mà, anh cũng không ngờ cô lại dễ thương đến thế.

"Em có cần hù dọa người khác như vậy không?" Tôn Hạo đứng ở ngoài không nỡ nhìn những sát thủ bị dọa đến nỗi cảm cấp như vậy liền bước vào.

Ký Bình chẳng thèm để lời nói của Tôn Hạo vào trong tai, đánh đá liên tục vào bao cát coi Tôn Hạo như vô hình.

Tôn Hạo thấy cô không thèm ngừng lại liền sử dụng những cái uốn né hết sức điều luyện và chuyên nghiệp tiếp cận vào ôm Ký Bình từ phía sau. Tự cảm vào vai cô.

Lúc Tôn Hạo ôm cô đang nân cách tay lên định cho bao cát một đấm nhưng không ngờ Tôn Hạo lại xuất hiện ở phía sau, vậy là Tôn Hạo được ăn nguyên cái củ chuối vào đầu. Tôn Hạo ôm đầu lui ra phía sau mấy bước, anh không ngờ cô lại có thể mạnh bạo với anh như vậy. Ký Bình thấy hành động đã lỗ của mình liền quay sang nhìn Tôn Hạo, ánh mắt có chút lo lắng.

Lúc này cái bao cát đang lao với lực vô cùng mạnh về phía Ký Bình.

Tôn Hạo đầu đang xoa mông mông, hàng triệu ông sao nổi đầy đầu, nhưng vẫn cố gượng để xem biểu hiện của cô, lúc nhìn về phía cô phát hiện cái bao cát đang lao về phía Ký Bình nhưng cô vẫn đứng yên, Tôn Hạo nhanh chóng sử dụng hết vận tốc của mình chạy về phía Ký Bình ôm chặt cô và đưa người về phía bao cát, chân theo quán tính đá một cái thật mạnh, kết quả bao cát rách làm đôi.

Tôn Hạo nở một nụ cười vui mừng đầy thỏa mãn, định xoay người cô lại và muốn nhận được lời khen từ cô, nhưng anh đột nhiên cảm nhận vai cô đang run lên.

"Bình nhi, em sao vậy?" Tôn Hạo mặt mày có chút biến sắc, buông người cô ra, anh sợ lúc này vội quá nên làm cô đau.

Nhưng anh vừa buông ra Ký Bình liền ngã xuống đất, mặt mày trắng bệch, vô cùng khó coi, mồ hôi ở trên trán không ngừng rơi xuống.

"Bình nhi, sao vậy? Đừng làm anh sợ." Tôn Hạo mặt mày xanh như tàu lá chuối, vội vàng đến đỡ cô để cô dựa vào người mình.

"Đau...Hạo...đau quá..." Ký Bình tay không ngừng ôm bụng, người co lại vì đau đớn, lời nói không liền mạch, liền ngắt đi.

Tôn Hạo hoảng sợ đến tột độ, nhìn xung quanh đã không còn ai, lúc này anh đã giải tán hết những sát thủ tập luyện, giờ ở đây chỉ còn anh và cô.

Tôn Hạo vội vàng bế Ký Bình lên vừa chạy ra ngoài vừa gọi người lấy xe đến bệnh viện.

Khoảng 20 phút xe anh đã đến bệnh viện gần nhất. Xe của Cung lão cũng vội vàng chạy theo sau.

Bác sĩ đã được người của Cung lão thông báo từ trước nên đã đứng đợi và chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Tôn Hạo nhanh chóng bế cô đặt nhẹ nhàng lên băng ca, cùng bác sĩ đẩy cô vào trong phòng cấp cứu, tay của anh không ngừng nắm chặt tay cô như muốn tiếp thêm cho cô sức mạnh.

Anh thật đáng chết, biết vậy sẽ không chọc cô nổi giận. Tôn Hạo không ngừng chửi chính bản thân mình. Sắc mặt của anh giờ còn trắng hơn cả cô. Nhìn anh lúc này thật không nghĩ là hai người bị ép cưới, mà là một cặp vợ chồng yêu nhau say đắm và người chồng cực kỳ lo lắng cho vợ mới đứng.

"Cảm phiền anh ở bên ngoài." Y tá sử dụng tiếng anh nói chuyện với Tôn Hạo, tay không ngừng ngăn cản Tôn Hạo tiến vào phòng cấp cứu.

Tôn Hạo vốn không để cô y tá vào trong mắt, một mực lao vào phòng cấp cứu như một kẻ mất hết lí trí.

Cung lão đang ngồi trên xe lăn thấy Tôn Hạo như vậy liền cho người kéo anh ra.

Cửa phòng cấp cứu từ từ đóng lại, đèn màu đỏ bắt đầu được bật lên.

Tôn Hạo ở bên ngoài không ngừng lo lắng, trong lòng anh này cực kỳ khó chịu và còn trái tim anh nữa, nó đau đến nỗi không thở được như có ai đang bóp nát vậy.

Cảm giác này và cảm giác ngày Khả Giai chia tay anh nó còn đau hơn nhiều, đau, rất đau, gấp 100 lần, 1000 lần.

Tôn Hạo lo lắng, thả người từ từ xuống trước cửa phòng cấp cứu, dựa thẳng người vào tường, hai mắt khép lại, trong lòng đang cầu nguyện cho cô. Tôn Hạo anh là người gần 30 năm chưa bao giờ anh tin vào thần linh nhưng hôm nay anh thật sự cầu xin đức chúa Giêsu cho cô được bình an.

Một lúc sau, vẫn không có động tĩnh Tôn Hạo mới mở mắt ra, lúc này anh mới phát hiện chiếc áo thun tay dài và chiếc quần Âu màu trắng của anh đã nhuộm đầy màu đỏ của máu. Anh chau mày khó hiểu, rõ ràng anh không bị thương thì làm sao có máu.

Chợt nhớ đến lúc nãy ở trên xe anh gất gao để cô gồi trên đùi mình, lại còn ôm chặt cô. Chẳng lẽ...cô bị thương.

Suy nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu, Tôn Hạo liền đập tắt nó. Lúc này có làm gì đâu mà bị thương chứ. Chuyện này là sao?

5 tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra.

"Bác sĩ vợ tôi có ấy không sao chứ?" Tôn Hạo hốt hải chạy lại hỏi, trong ánh mắt vẫn không có chút gì được gọi là buông xuống nỗi lo lắng.

"Không sao. Độc tố đã được lấy ra hết." Vị bác sĩ điềm đạm nói, suốt mấy tiếng đồng hồ trong phòng phẫu thuật lại còn phẫu thuật cho một bệnh nhân có thân phận lớn, đầu ông bây giờ vẫn còn căng như dây đàn.

"Độc...?" Tôn Hạo, Cung lão và Ba Khắc cùng đồng thanh, ánh mắt cực kỳ khó hiểu. Và cũng không thể tin vào tai mình.

"Là một loại thuốc độc đánh vào thời kỳ sinh lý của phái nữ, người ăn phải độc đó sau 8 tiếng đồng hồ máu sẽ chảy không ngừng và dẫn đến tử vong." Vị bác sĩ ôn tồn giải thích. Ông cũng rất nghi hoặc không biết ai có thể ra loại độc ác ôn này.

"Nhưng mọi người yên tâm, cô ấy đã không sao. Chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là ổn." Vị bác sĩ vỗ vai Tôn Hạo như an ủi rồi bước đi.

"Lão gia, chuyện này chắc chắn có liên quan đến những người Cung gia chúng ta." Quản gia thấy vị bác sĩ đã đi liền lên tiếng nghi ngờ.

"Theo ông, ai sẽ là người muốn lấy mạng Bình nhi mà không muốn bị phát hiện nhất." Cung lão sau một hồi im lặng liền lên tiếng. Ký Bình về lần này cũng là để quản lý Cung gia, nên những kẻ không muốn cô ngồi lên chiếc ghế chủ của gia tộc nhà họ Cung nhất định sẽ nhắm vào cô mà ra tay.

"Lão gia, tôi không biết." Quản gia suy nghĩ một hồi liền lắc đầu không biết.

"LÃO GIA, xin hãy để Ba Khắc điều tra và làm rõ ràng vụ này." Ba Khắc nhìn Cung lão bằng ánh mắt cương quyết, nếu Cung lão không cho cậu cũng sẽ làm, ai đụng đến chủ nhân của cậu cậu sẽ làm cho kẻ đó sống đã khó chết còn khó hơn.

Tôn Hạo không ngờ cuộc sống của cô lại nguy hiểm đến vậy chỉ cần sơ ý một chút là có thể mất mạng như chơi.

Tôn Hạo từ từ đi vào phòng bệnh của cô, nhẹ nhàng bước vào như sợ phát hồng giác ngủ của cô. Tôn Hạo bước lại ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường nhìn cô.

Mặt cô vẫn trắng bệch như vậy, không một chút huyết sắc. Nhìn cô nhắm nghiền mắt và nằm bất động trên giường anh thật hận chính bản thân mình, có lẽ anh đã quá vô dụng, cả vợ mình cũng không bảo vệ được.

Và bây giờ anh muốn cô tỉnh lại, anh có rất nhiều điều muốn nói cho cô biết mà điều quan trọng nhất mà anh muốn nói với cô đó là anh yêu cô, anh không muốn để cô chịu thêm bất kỳ tổn hại nào nữa. Còn những kẻ hôm nay đã gây cho vụ này anh nhất định sẽ cho người đó một cái kết thảm nhất.

Lúc trước anh đã từng thề chỉ cần người nào chạm vào điểm yếu của anh, anh sẽ giết người đó. Và cô chính là điểm yếu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp Cung Huân Và Sam

"Tôn thiếu, người ăn chút gì đi?" Quân gia lúc này đã về nhà đích thân giám sát người làm nấu ăn, sau đó mới dám mang vào đây cho Tôn Hạo. Mặc dù ông không có nhiều cảm tình đối với Tôn Hạo nhưng ông thân là quân gia nhà họ Cung ông không thể để cảm xúc lấn áp con người mình được. Mà chuyện đời trước vốn không nên chút hết xuống đời dưới, đó là cái đạo lý mà ông hiểu rất rõ.

"Tôi không đói." Tôn Hạo nhàn nhạt trả lời, ánh mắt vẫn dán chặt vào người cô, tay anh vẫn không ngừng nắm chặt tay cô.

Quân gia biết mình không thể khuyên được Tôn Hạo nên đành bước ra ngoài. Cung lão này giờ ở bên ngoài vẫn không chịu vào.

Quân gia biết ông bây giờ trong lòng rất áy náy nên chỉ đành khuyên ông về nghỉ ngơi.

Ký Bình từ từ tỉnh lại, vừa mới mở mắt ra cô đã phát hiện mình đang ở một nơi quái lạ. Rất nhiều sương mù làm cho cô không định rõ được phương hướng, còn có tiếng suối chảy mạnh ào ào như mưa.

Cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra với mình nhưng điều cô nhớ là lúc đó cô rất đau và ngất đi, lúc đó cô cảm nhận được có người đã bế mình lên và chạy ra ngoài. Nhưng mà tại sao cô lại ở đây? Đây là đâu? Không phải cô đang ở biệt thự Cung gia sao.

Bỗng có một người ôm chặt cô từ phía sau, tựa đầu vào vai cô.

"Tiểu Bình, anh nhớ em." Người đó nói vào tai giọng điệu hết sức nhẹ nhàng chứa đầy yêu thương và mong nhớ.

Ký Bình như không tin vào tai mình, giọng nói này cô đã rất muốn nghe, năm năm rồi cô chưa nghe được giọng nói này. Ký Bình vội vàng quay lại.

Trước mắt cô là một chàng trai đẹp tuyệt mỹ, ánh mắt màu hổ phách chứa đầy tình yêu dành cho cô,...

"Huân, em nhớ anh, rất nhớ anh." Ký Bình xuất động ôm chặt lấy Cung Huân.

"Em định làm anh ngột chết hay sao?" Cung Huân giờ giọng trêu chọc cô, tay cũng không ngừng nheo nhẹ mũi cô.

"Huân, anh dám chọc em." Ký Bình gấp lại Cung Huân thì vô cùng vui mừng, quên cả việc Cung Huân đã chết và bản thân mình đang ở nơi nào.

Cung Huân nhẹ nhàng cúi người xuống hôn cô. Ký Bình nhắm mắt lại như chờ đợi nụ hôn từ Cung Huân. Nhưng khi hai bờ môi chạm nhau trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh của Tôn Hạo, cô vội vàng đẩy Cung Huân ra mà không biết hành động này cô mình đã vô tình từ chối Cung Huân.

"Xin lỗi...em không có ý." Bộ dáng lúc này của cô như một đứa trẻ mất lỗi.

Cung Huân không nói gì chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Tiểu Bình, anh có chuyện muốn nói với em." Cung Huân bỗng nhiên trở nên nghiêm túc đến kỳ lạ làm Ký Bình đang vui vẻ cũng trở về dáng vẻ thường ngày.

"Huân, anh cứ nói đi, em nghe đây."

"Tiểu Bình sau khi nghe anh nói, em nhất định không được giận anh." Cung Huân và nói vừa đưa ngón tay út của mình lên như muốn cô thực hiện lời hứa đó với anh. Anh biết Tiểu Bình của anh không dễ dàng hứa với người khác nhưng một khi hứa chắc chắn sẽ làm.

Ký Bình gật đầu một cái thật mạnh sau đó đưa ngón tay út của mình lên móc quéo với anh.

"Anh không có nhiều thời gian. Em hãy nghe cho kỹ đây." Cung Huân lấy tay mình nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt của cô như để ghi nhớ. "Quên anh đi. Sống thật tốt, đừng vì anh mà bỏ đi tình yêu đang đến. Tôn Hạo yêu em, em từng phụ tấm chân tình đó được không?"

Cung Huân vừa nói hết câu liền biến mất trong không trung.

Ký Bình sao một hồi sững sờ liền đuổi theo.

Cô cứ chạy chạy mãi đến bên một con suối, có một cô gái đang ngồi ở đó, ánh mắt xa xăm nhìn về phía thác nước đang chảy xuống.

Người con gái đó bỗng quay lại, nở một nụ cười tươi như hoa trước cô.

"Joy lâu quá không gặp?"

Ký Bình nghe tiếng nói quen thuộc liền quay người lại, không khỏi sững sờ khi người vừa gọi cô là Sam.

"Sam" Ký Bình ôm chặt lấy Sam nhưng không muốn Sam biến mất như Cung Huân. Nước mắt cùng vì vậy mà tuông rơi.

"Ngao đừng khóc, Joy của tớ rất mạnh mẽ mà, sao bây giờ lại mít ướt vậy." Sam nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

"Joy thời gian của tớ cũng không có nhiều nên tớ chỉ nói với cậu ba câu. Cậu hãy nghe thật kỹ và đừng quên." Sam nhanh chóng dặn dò.

"...."

"Joy, tớ và cậu là một loại người, thà tiến tới chứ không quay đầu, tiến đến đâu thì hay đến đó, đừng làm nô lệ của nỗi sợ hãi. Hãy quên tớ và Huân đi, chấp nhận một tình yêu mới." Trong giọng nói của Sam có phần gấp gáp, cố gắng dặn dò cô.

"Băng qua con suối này cậu có thể trở về. Đi đi! Đi mau đi." Không để cô kịp phản ứng Sam đã đẩy cô về phía con suối rồi biến mất như Cung Huân.

Ký Bình cự mình tỉnh dậy, người cô vẫn còn rất đau, làm cho phải nhủu mày để con đau qua đi.

Cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra với mình nhưng cô biết một điều lúc đó cô rất đau, như có ai cào xé con người cô vậy.

Ký Bình từ từ mở mắt ra, ánh nắng hoàng hôn rọi vào mắt cô, Ký Bình không thể thích ứng được thứ ánh sáng này liền nhắm mắt mình mấy cái.

Bỗng cô cảm nhận được có thứ gì đó đang động đậy bên tay phải của mình, Ký Bình hiểu kỳ quay qua ngó xuống tay mình. Là anh, là Tôn Hạo, anh đang ngủ vậy mà tay vẫn nắm chặt tay cô. Ký Bình nhớ đến lời nói của Cung Huân lúc nãy, trong lòng bỗng có một chút ấm áp.

Ký Bình trên miệng nở một nụ cười hoàn mỹ, đã lâu rồi cô chưa cười đẹp như vậy, nụ cười rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời, giống như thiên sứ. Ký Bình nhẹ nhàng kéo chân đắp cho Tôn Hạo, chắc anh đã mệt mỏi lắm. Cô cũng thật có lỗi khi kéo anh vào những chuyện này, cuộc sống của cô vốn là chém giết, người hại ta, ta hại người không có sự thật lòng và chân tình.

Ký Bình từ từ ngồi dậy nhìn ngắm Tôn Hạo đang ngủ. Hàng mi cong, làn da trắng, còn cái đôi môi màu đỏ này thật là một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc rất tỉ mỉ.

Trên trán của anh còn có một cục u, chắc do lúc tối. Ký Bình nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào từng đường nét trên mặt Tôn Hạo, bàn tay thon dài của cô dừng lại ngay chỗ sưng vù lên của anh. Cô cũng không biết tại sao lúc đó mình lại nóng nảy đến vậy.

Như cảm nhận được sự va chạm giữa da thịt, Tôn Hạo giật mình tỉnh giấc.

Điều đầu tiên đập vào mắt anh chính là cô, cô đang ngồi và dựa người vào cạnh giường.

"Em tỉnh rồi." Tôn Hạo lao lên giường ôm chầm lấy cô. Bây giờ anh chỉ muốn hét lên cho mọi người biết cô tỉnh rồi, cô đã tỉnh rồi.

"Em có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Để anh đi gọi bác sĩ." Tôn Hạo luống cuống vừa nói vừa kiểm tra người cô.

"Em không sao." Ký Bình nhìn từng cử chỉ quan tâm của anh trong lòng rất ấm áp buông một câu trấn an Tôn Hạo.

"Nếu thấy khó chịu nhất định phải nói với anh, nghe chưa?" Tôn Hạo vẫn liên tục kiểm tra người cô, miệng không ngừng lầu bầu dặn dò.

Nhưng hành động này lại làm cho cô cực kỳ nhớ đến người mẹ quá cố của mình. Mỗi lần nhớ đến cô lại có chút buồn bã.

"Em sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?" Tôn Hạo rất nhanh phát hiện điểm khác thường của cô liền hỏi.

"Em không sao. Em không yếu ớt đến vậy." Ký Bình vội vàng cất giấu nỗi buồn của mình vào trong và an ủi Tôn Hạo.

"Xin lỗi..." Đột nhiên Tôn Hạo ôm chầm lấy cô nói hai từ xin lỗi.

Lúc cô bất tỉnh anh đã có rất nhiều chuyện muốn nói với cô nhưng bây giờ anh chỉ có thể nói hai từ xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hạnh Phúc

Ký Bình bị Tôn Hạo ôm chặt đến nghẹt thở, nhưng cô lại rất thích cảm giác này. Cảm giác được dựa vào bờ vai rộng và vững vàng của Tôn Hạo, một cảm giác kỳ lạ như muốn cô buông lỏng và dựa vào người đàn ông này.

"Xin lỗi...thật sự xin lỗi...tôi vô dụng quá." Tôn Hạo vẫn không ngừng xin lỗi cô.

"Em làm gì có nhiều lỗi để cho anh xin vậy." Ký Bình bỗng nói một câu có vẻ ý của nó là đang trêu anh, nhưng cũng đồng thời phá cái bầu không khí kỳ lạ lúc này.

Tôn Hạo đang định nói cái gì đó nhưng lại bị cô cho một câu, anh đành nuốt lời nói vào trong. Vợ anh chả có tí lẳng mạn nào.

Anh đã từng so sánh cô với khúc gỗ, quả là rất đúng.

Ký Bình nhẹ nhàng đẩy Tôn Hạo ra từ từ bước xuống giường.

"Em đi đâu vậy?" Tôn Hạo thấy cô bước xuống giường liền với theo hỏi.

"Xuất viện." Ký Bình chỉ bỏ lại một câu, sao đó rút kim truyền thuốc ra khỏi tay mình. Ung dung bước ra khỏi phòng bệnh viện trong bộ đồ của bệnh nhân.

"Bình nhi, đợi anh lấy xe." Tôn Hạo thấy cô đi ra khỏi cửa liền chạy theo cô.

"Có xe để lấy sao?" Ký Bình hỏi một câu vô cùng tỉnh.

Nếu cô nhớ không lầm, anh làm gì lái xe đến đây mà có để đi lấy.

"Anh...quên..." Tôn Hạo trả lời cô một cách ngượng ngùng như một đứa trẻ bị mắc lỗi.

Vậy là hai người cùng đón một chiếc taxi đi ra khỏi bệnh viện.

"Em thật sự đã khỏe rồi chứ?" Tôn Hạo ngồi trong xe nhưng vẫn không yên được, cứ hỏi cô suốt.

"Em là bác sĩ, em hiểu rõ bản thân mình như thế nào." Tôn Hạo cứ một chủ đề hỏi cô cả chục lần làm cô mất hết cả kiên nhẫn, nhưng cô biết đó chỉ là suất phát từ lòng tốt của anh.

Khoảng 1 tiếng sau chiếc taxi đã ngừng lại ở một biệt thự nằm ngoài vùng ngoại ô.

Một nơi không có tiếng xe cộ ồn ào, không có tiếng ồn của những âm thanh hỗn loạn. Thật là nơi yên bình.

Ký Bình vừa bước xuống cánh cổng liền mở ra. Tôn Hạo là người trong ngành xây dựng và thiết kế nội thất nên anh có thể biết được cánh cổng này có thể nhận dạng chủ nhân hay bất kỳ người nào khác qua ADN hay hình ảnh đã được cài đặt sẵn.

Cánh cổng vừa mở ra, xuất hiện trước mắt Tôn Hạo là một căn biệt thự nhỏ được làm chủ yếu từ kính chống lực trong suốt, có được cất tia ti mĩ trải dài khắp căn biệt thự như một tấm thảm Xanh tuyệt đẹp.

"Vườn ai mướt quá xanh như ngọc

Lá trúc che ngang mặt chữ điền."

Tôn Hạo liền nhớ đến bài thơ của Hàn Mặc Tử và không từ chối đọc lên một câu thơ.

"Không ngờ Tôn tổng lại có nhã hứng đến vậy." Ký Bình chọc anh, con người này càng lúc càng có nhiều điểm đáng yêu.

Tôn Hạo đang mê ngắm cách bày trí và thiết kế trong của căn biệt thự, quên mất cô đã vào bên trong từ lúc nào. Căn biệt thự dù nhỏ nhưng đẹp hơn cả căn biệt thự Trình gia của cô. Cách bày trí thật làm người ta say mê, đặc biệt là những người làm trong thiết kế xây dựng, bất động sản như anh.

Đến lúc tỉnh người lại, nhìn xung quanh mới thấy cô đang ngồi trên sofa trong phòng khách, và đã thay đồ từ lúc nào. Đúng là nhà toàn kính trong suốt cũng tiện lợi thật, nếu không lúc này không thấy cô đâu anh đã hét toáng lên rồi.

"Em thật là...vào rồi sao không nói với anh." Tôn Hạo dịu dàng ôm cô từ phía sau. Giọng nói có phần trách móc.

"..."

"Em đi nghỉ đi, để anh gọi cho người mang thức ăn tối." Tôn Hạo ân cần quan tâm cô.

Ký Bình không nói gì, ngơ tay Tôn Hạo ra khỏi người mình, rồi tiến thẳng về phía phòng bếp.

Tôn Hạo liền chạy theo cô.

Ký Bình bắt đầu mở tủ lạnh ra, lúc về cô đã cho người dọn dẹp và mua đồ bỏ sẵn vào tủ lạnh nên bây giờ chỉ còn công tác chế biến.

"Em chưa khỏe, đừng..." Tôn Hạo chưa nói hết câu, một trái táo to đã nằm trong miệng anh.

"Nói nhiều." Ký Bình thật sự ngán cái điệp khúc này của anh đến tận cổ.

Cô lấy trong tủ lạnh ra một ít rau xanh, thịt và mì sợi. Làm trước một món ăn đỡ cho buổi tối, cô vốn là một kẻ lười nấu nướng mà.

Tôn Hạo nhìn những vật liệu cô mang từ tủ lạnh ra liền chau mày, ăn uống như vậy hèn gì cô cứ như que tâm. Tôn Hạo vừa dứt lấy đĩa mì sợi từ trong tay cô, miệng vẫn còn nhai trái táo.

"Này, anh làm gì vậy?" Ký Bình bị Tôn Hạo dứt mất "đồ nghề" liền tức giận.

"Em định sống với những thứ này sao?" Tôn Hạo ám chỉ từ vật liệu trên bàn. Anh thật sự chẳng biết được người phụ nữ này tại sao lại có thể...

"Trà đây." Đĩa mì đã bị Tôn Hạo đưa lên cao nên cô không thể với tới được.

"Aizz, em sang ghế ngồi đi, tôi làm cho." Tôn Hạo thấy thái độ cứng đầu của cô liền bỏ đĩa mì sang một bên và đẩy cô về phía ghế ở bàn ăn.

Ký Bình lúc đầu còn phản kháng nhưng thấy thái độ kiên quyết này của anh, cô chỉ đành im lặng, mặc anh vậy.

Tôn Hạo nở nụ cười tươi như hoa, thành thạo mặc chiếc tạp dề màu xanh có in hình doreamon vào người. Ký Bình vắt chéo chân ngồi trên ghế, tay chống cằm nhìn Tôn Hạo thể hiện, trong mắt chứa đầy ý cười. Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy đàn ông mặc tạp dề vào bếp nhưng với anh cô lại thấy rất vui vẻ, trong lòng lại vô cùng mong đợi.

Nhớ đến lúc trước Ký Bình cô cũng muốn có được những ngày tháng hạnh phúc như vậy, được ăn món người mình yêu nấu, được nhìn người mình yêu mặc tạp dề,...nhưng rồi đó cũng chỉ có thể là mơ, một giấc mơ không thể nào thực hiện được.

Ký Bình tự cười chế giễu chính mình, cô cũng không hiểu sao dạo này mình đa sầu đa cảm quá, chỉ một việc nhỏ nhoi cũng khiến bản thân buồn bã được.

Một lát sau, Ký Bình mới ổn định được tâm tình của mình, ngồi nhìn Tôn Hạo tất bật thái thịt, cắt rau, gọt củ,...hình ảnh này thật khác với hình ảnh tổng tài cao cao tại thượng hàng ngày của anh. Tóc đen ngắn cổ ý dễ rồi, nhũ quan tuần mĩ phi phạm, thân ảnh to lớn đang mặc một chiếc tạp dề, thật là một hình ảnh trái ngược với thường ngày của Tôn Hạo, không vest công sở, không cà vạt chỉnh tề và không âu phục nho nhã,... Là người đàn ông trên cả đàn ông nhưng bây giờ anh chỉ đơn thuần là một người chồng giúp vợ mình nấu ăn.

Ký Bình không muốn phá sự tập trung của Tôn Hạo, nên chỉ đứng lên nhẹ nhàng đi ra ngoài, đã lâu cô không về đây, cô nên đi xem xung quanh một chút.

Căn biệt thự vẫn vậy, rất sạch sẽ và gọn gàng hầu như đều có người đến quét dọn thường xuyên. Cô đi một vòng quanh bên ngoài căn biệt thự căn biệt thự, bỗng mắt cô chú ý tới một cây piano đã được đặt sẵn dưới gốc cây. Ký Bình ung dung bước lại, nhẹ nhàng đưa tay dạo chơi trên phím đàn, từng ngón tay cô đi qua làm phím đàn vang lên những âm điệu hết sức nhẹ nhàng của những nốt nhạc.

Âm thanh vẫn còn rất tốt, rất im tai.

Ký Bình ngồi xuống ghế, tay từ từ và nhẹ nhàng đặt lên phím đàn, 10 ngón tay nhỏ nhắn, thon dài bắt đầu di chuyển nhịp nhàng qua lại trên phím đàn như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mĩ. Giai điệu nhẹ nhàng, trầm lắng xen lẫn chút buồn bã âm ỉ, chút nhớ nhung da diết và chút vui vẻ của một kết thúc hoàn mĩ trong bài Beautiful cất lên làm say đắm bao trái tim của những người yêu nhạc nhưng hiện tại người đang thưởng thức và hòa mình vào nó chỉ có cô.

Cùng lúc đó, Tôn Hạo đang ở trong bếp tay không ngừng xào nấu nhưng miệng vẫn ngân nga giai điệu ngọt ngào của bài Beautiful bằng tiếng Hàn. Lúc trước thấy trong laptop của cô có bài này nên mở lên nghe thử, nhưng không hiểu sao càng nghe càng nghiện và rồi thuộc lúc nào không hay.

Hồi này anh nghe loáng thoáng bên ngoài có âm thanh của bài này nên miệng cũng chủ động hát theo.

Cùng với câu xin chào em bước đến bên tôi

Mang theo mùi hương ngai ngán

Nơi giấc mơ hoang đường của tôi

Có tôi và em, ta cùng nhau tỏa sáng

Trái tim tôi rộn nhịp lúc nào không hay

Rồi từng bước một tiến về phía em

Và cứ thế bên cạnh em

Nụ cười rạng rỡ nơi em khiến tim tôi tan chảy

Khoảnh khắc đôi mắt ta chạm vào nhau

Thần thức làm sao

Trái tim tôi vẫn mãi vẫn vương nụ cười em

Nhớ đến mỗi ngày

Chỉ một lời thôi, tôi vẫn luôn muốn trao đến em

""Em thật xinh đẹp"

Cảm ơn em vì đã đến bên tôi

Mỗi lúc nhìn thấy em, tất cả vẫn như lúc ban đầu

Mùi hương nồng nàn nơi em vẫn chờ đợi tôi

Đánh thức tôi thật sâu

Với sự quyến rũ mạnh mẽ và bí ẩn đó

Tôi chỉ muốn dang đôi cánh rộng về phía em

Nụ cười rạng rỡ nơi em khiến tim tôi tan chảy

Khoảnh khắc đôi mắt ta chạm vào nhau

Tim tôi rộn vang

Tôi sẽ hát cho em nghe vào những ngày xuân

Lòng này vẫn cứ nhớ đến em mỗi ngày

Oh điều tôi nghĩ về em chính là:

""Em thật xinh đẹp""

Nhìn thấy em vui khi ta gặp nhau

Trái tim tôi cũng vui

Như được sai bước trên những đám mây

Như một phép màu, tôi bước đến bên em

Một bước nữa

Mùa dành riêng cho tôi và em đã đến rồi

Em có nhớ không?

Thật may mắn làm sao vì tôi đã được gặp em

Nếu ta gặp lại, tôi muốn nói với em rằng:

""Tôi sẽ bay đến bên em và bên em mãi

Em thật xinh đẹp""

(Dịch Beautiful - Baekhyun EXO)

Khoảng 30 phút sau, Tôn Hạo cũng đã hoàn thành xong một bữa ăn mà theo anh là dinh dưỡng.

Tôn Hạo vội vã mở tạp dề ra, và dọn thức ăn lên bàn.

Tôn Hạo đi ra phòng khách định gọi cô vào ăn, nhưng cô không có trong phòng khách. Lúc này thấy cô đi ra anh cứ nghĩ cô đi ra phòng khách xem phim hay làm việc gì đó nhưng ở phòng khách bây giờ lại không có cô.

Tôn Hạo hốt hoảng chạy lên phòng tìm kiếm, và rồi anh điên cuồng tìm kiếm mọi ngõ ngách trong căn biệt thự nhưng vô ích, Tôn Hạo bắt lực ngồi bệt xuống sàn, anh không dám nghĩ cô sẽ gặp phải chuyện gì bất chắc.

Bỗng anh nhìn vào trong tấm gương được xây như một bức tường, trong kính đang phản chiếu hình bóng của một người con gái đang ngồi cạnh cây đàn.

Tôn Hạo thả lỏng lo lắng của mình ra, nở nụ cười vui vẻ, chạy xuống tầng dưới.

Tôn Hạo từ từ bước về phía Ký Bình trong tay còn cầm một cây violin đang đặt trên vai, tay không ngừng kéo đàn. Giai điệu của Violin của anh và piano của cô hòa vào làm một. Bài Canon In D lại một lần nữa vang lên trong cuộc sống của cô nhưng không phải một mình cô tạo nên nó mà bây giờ có thêm cả anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đường Ưng

Buổi tối đó hai người ăn cơm rất ngon lành và im ắng. Tài nấu nướng của anh của không đến nỗi nào, cũng tạm cho vào dạ dày được. Mặc dù, canh hơi mặn, trứng chiên luôn vỏ, thịt kho cô cứ tưởng thịt chiên, cơm thì được hai tầng. Vậy mà cũng tài lanh vào bếp, hỏi ra mới biết đây là lần đầu tiên anh vào bếp, sở dĩ mặc được tạp dề và cắt đồ ăn thành thạo như vậy điều là do lúc trước hay phụ bà Tôn, chứ anh chưa từng nấu qua.

Ký Bình thật sự đỡ khóc đỡ cười trước anh, có cần phải nấu những món đặc biệt để đau dạ dày này cho cô không. Nếu hồi nãy anh để cô làm thì chắc đã được yên bụng.

Sau bữa cơm Tôn Hạo cũng biết rõ tài năng nấu nướng của mình, anh vô cùng áy náy, cô mới xuất viện, chính xác là trốn viện vậy là lại bắt cô ăn những món này, chắc chắn sao này anh sẽ học thêm một khóa nấu ăn.

Sau bữa ăn cô đã bị Tôn Hạo đuổi lên phòng nghỉ ngơi, còn anh thì ở lại dọn dẹp.

Vừa xong việc anh liền bước lên phòng. Vừa mở cửa phòng ra, anh đã vô cùng sùng sốt.

Ký Bình đang cho vật gì đó vào miệng nhai và nuốt. Tôn Hạo vội chạy lại dứt lấy hộp thuốc từ tay cô.

Là thuốc tránh thai.

Thảo nào ở chung với nhau nửa năm, số lần hoan ái đếm không hết vậy mà cả một triệu chứng ốm nghén cũng không có.

Anh cứ tưởng lần hoan ái ở bệnh viện cô đã chấp nhận anh và cho anh một cơ hội vậy mà hôm nay anh mới biết đó chỉ là vọng tưởng, cô vốn dĩ vẫn ôm ý định ly hôn nên mới uống thuốc tránh thai.

"Nói, thứ này là gì hả?" Tôn Hạo bức tức quát lên. Một tay mạnh bạo siết tay cô, tay còn lại đưa hộp thuốc lên trước mặt cô.

"Cô đừng nói không biết, nếu không đừng trách..." Tôn Hạo lạnh lùng nhìn Ký Bình ánh mắt tuyệt vọng vô cùng.

"Vậy anh muốn tôi nói gì?" Ký Bình nở nụ cười hết sức giễu cợt, nhàn nhạt nhìn Tôn Hạo.

"Em...có con với tôi...em chịu thiệt thòi...gì sao hả?" Tôn Hạo giọng nói đầy tức giận, quát lớn lên.

"Tôn Hạo, anh thật nực cười...tôi và anh vốn không hề có tình cảm gì với nhau...sớm muộn chúng ta cũng ly hôn...anh có muốn để cho con mình mồ côi cha không? Hả?" Ký Bình đẩy Tôn Hạo ra khỏi người mình, giọng nói cùng ánh mắt cực kỳ giễu cợt.

"Em nghe cho rõ đây...em là của tôi, là của Tôn Hạo này. Kiếp này của em cũng chỉ được có mình tôi, và cũng chỉ có em mới được mang thai con tôi..." Tôn Hạo tức giận đẩy cô xuống giường, người anh đang đè lên người cô.

"Với tư cách là Cave hay người mang thai hộ..." Ký Bình nhìn anh đầy sự châm chọc.

"Bởi vì, tôi yêu em, Tôn Hạo này em yêu. Em nghe rõ chưa." Tôn Hạo hét lớn lên.

Ký Bình nở nụ cười nửa miệng, điệu bộ vô cùng cợt nhả.

Anh nói anh yêu cô, thật làm cho cô cười chết, vậy còn người con gái anh gọi tên hàng đêm thì sao? Lúc làm tình anh cũng gọi tên cô ta, như vậy làm sao cô có thể tin anh đây. Có phải anh đang ngộ nhận.

Con người vốn ham muốn mà, có cái này sẽ mơ ước đến cái kia, có vật mới lạ sẽ quên đi vật cũ... Làm sao cô biết được anh đang thật lòng nói ra tình cảm hay chỉ là một phút bông bột trong cơn tức giận.

"Trêu người." Ký Bình đẩy Tôn Hạo ra, đi ra khỏi phòng, cô không muốn ở đây một giây một khắc nào nữa.

Tôn Hạo vô cùng tức giận, tay không tự chủ đâm mạnh vào tường. Bức tường kiên cố vì sự tức giận của Tôn Hạo mà nứt ra mấy đường.

"Để rồi xem, tôi sẽ khiến em mãi là của tôi, chỉ là của tôi, là của Tôn Hạo này." Tôn Hạo tức giận nghiêng răng, lạnh lùng tuyên bố.

Tại bar

Tiếng nhạc sàn inh ỏi, tiếng hò hét âm trời, đèn led chiếu khắp nơi. Làm con người không khỏi bị cuốn theo, cuộc vui này bắt đầu làm những con người điên cuồng không thể hiện sự cuồng dã của mình. Từng điệu nhảy của những vũ công sexy và đầy chuyên nghiệp đang dẫn dắt mọi người đến từng bước nhảy.

Ở trong một góc nào đó của bar có một người con gái đang ngồi uống từng ngụm rượu, đầu cũng nhẹ nhàng lắc theo tiếng nhạc. Bên cạnh còn có hai vệ sĩ trong trang phục vest đen.

"Chủ tử, người say rồi, chúng ta về thôi." Ba Khắc nhẹ nhàng ghé vào tai cô nói, vì tiếng nhạc quá lớn nên tiếng của cậu cũng phải lớn theo.

"Chủ tử, đã trễ lắm rồi, để tôi đưa người về biệt thự Hours." Thân Ba vội vàng chớp lấy lý rượu trong tay cô. Cả Ba Khắc cũng không khuyên nổi cô nên anh cũng đành dùng cách mạo phạm như vậy.

Mà cũng lạ, chủ tử của họ thường ngày lạnh lùng, vô cảm thậm chí là phũ phàng nhưng cũng đâu bao giờ tìm đến rượu chè. Sau hôm nay lại...thiệt là...ai lại chọc giận nữa vậy không biết.

Bị Thân Ba dứt ly rượu trên tay, Ký Bình bực bội liếc Thân Ba một cái, đứng lên bước ra ngoài.

"Chuẩn bị phòng khách sạn, tối nay tôi sẽ ngủ ở đó." Ký Bình chỉ bỏ lại một câu sau đó đi ra ngoài.

Thân Ba nghe mệnh lệnh của cô liền đi chuẩn bị, chỉ còn Ba Khắc ở lại bảo vệ cô.

"Này cô em, xinh đẹp thật, đi chơi với bọn anh chứ?" Ký Bình đang đứng ở bên ngoài đợi Ba Khắc đi lấy xe, bỗng có 4,5 tên bước lại dờ dờ trêu ghẹo.

"Sao? Đi với bọn anh không nào?" Một tên khác lên tiếng.

"Sao cũng? Nói anh nghe một đêm bao nhiêu, anh đây trả cho cũng gấp 3 lần." Một tên khác lại tiếp tục trêu ghẹo, lấy trong túi ra một sấp tiền đôla.

"Biến." Ký Bình như mất hết kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn bọn chúng.

"Mạnh mẽ lắm, có khí phách." Tên cầm đầu cười vui vẻ, bước đến nâng cằm cô lên.

Ký Bình nở nụ cười nửa miệng, tay từ từ xiết lại thành nắm đấm, cô đang không vui lại gặp phải bọn này, xem ra hôm nay bọn nó đi ghẹo gái không gọi ngày.

"Bốp." Một nắm đấm bay vào mặt tên cầm đầu nhưng không phải do cô đánh mà do một người khác.

Ký Bình chau mày nhìn người mới vừa lo chuyện bao đồng, là một chàng trai nhìn cũng biết nhỏ tuổi hơn cô, ăn bận rất năng động quần Jean rách gối, áo khoác bomber.

Anh ta đang đánh nhau với 4,5 tên đó. Ký Bình nở nụ cười thú vị lui ra sau xem kịch.

"Chủ tử, có cần giúp anh ta một tay không?" Ba Khắc bước lại cung kính hỏi.

"Tùy." Ký Bình chỉ bỏ lại một chữ... Sau đó bước vào xe ngồi. Bộ dạng rất ung dung, thư thái.

Ba Khắc nhanh chóng lao vào giúp cậu thanh niên ấy một tay, cậu theo cô lâu như vậy tính cách của cô cậu cũng rất hiểu, một chữ tùy thốt ra từ miệng cô chắc chắn là muốn cậu giúp anh ta nếu không cô ta im lặng mà lên xe bỏ mặt anh ta rồi.

Hiện tại Tôn Hạo ở nhà đang rất lo lắng, lúc này anh có hơi tức giận nhưng khi bình tĩnh lại muốn cùng cô nói chuyện đằng hoàng như tìm khắp nhà chẳng thấy cô đâu, gọi điện thì không bắt máy, gọi đến Cung gia cũng không có cô ở đó. Cô đã đi đâu cơ chứ?

Lòng anh lúc này nóng ran như lửa đốt, cô thật biết thử lòng kiên nhẫn của anh mà.

Ba Khắc sau khi giải quyết xong vụ đó, liền lái xe trở về khách sạn.

Chiếc BMW bắt đầu chạy trên đường. Ký Bình ngồi ở hàng ghế sau hai mắt nhắm nghiền lại.

Bỗng điện thoại reo lên từng hồi nhưng không phải là điện thoại của cô, là của Ba Khắc. Ba Khắc ngần ngại nhìn cô.

"Sao không bắt máy, nhìn tôi làm gì?" Cảm nhận được cái nhìn của Ba Khắc, Ký Bình lạnh lùng nói, mắt vẫn lười biếng nhắm lại.

"Chủ tử, là Tôn Hạo gọi."

"Mặc anh ta." Ký Bình để lại ba chữ đầy lạnh lùng không kém phần phũ phàng.

Ba Khắc hiểu ý liền chuyển chế độ điện thoại sang im lặng, Tôn Hạo là một nhân vật không tầm thường nên anh không thể vô lễ mà tắt máy ngang được.

Chiếc xe chạy được một đoạn đường, Ba Khắc nhìn vào kính chiếu hậu mới phát hiện này giờ có một chiếc mô tô bám riết lấy xe mình, nói đúng hơn là đang đuổi theo.

"Chủ tử, có một chiếc mô tô đang đuổi theo chúng ta. Có cần tôi cắt đuôi chiếc mô tô không?" Ba Khắc vội vàng báo cáo.

"Mặc sát nó, cứ chạy đi." Ký Bình điều bộ vô cùng bình thản. Cô có làm gì đâu mà phải sợ.

Ba Khắc tăng tốc, rất nhanh chiếc xe đã đến một khách sạn năm sao ở gần biển, vì được thông báo trước nên các nhân viên đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Ký Bình từ từ bước xuống xe, ung dung bước lên từng bậc thang của khách sạn, cùng lúc đó chiếc mô tô màu đen cũng đã chạy tới, chàng trai lái chiếc mô tô nhanh chóng gỡ nón bảo hiểm ra, chạy nhanh về phía cô, làm Thân Ba đang đứng ở dưới không kịp trở tay.

"Chị Tiểu Bình, chị Tiểu Bình..." Chàng trai vội vàng gọi cô.

Ký Bình vẫn không quan tâm tiếp tục bước vào cửa khách sạn. Chàng trai vội vàng chạy lên, chặn ngay trước mặt cô, hai tay dang rộng ra cản đường cô.

"Cậu muốn gì?" Ký Bình nhanh chóng nhận ra người thanh niên này là chàng trai lúc này đã "cứu" cô.

"Chị Tiểu Bình, chị không nhận ra em sao? Em là Đường Ưng đây." Chàng thanh niên vội vàng nhắc cô.

Ký Bình chau mày suy nghĩ gì đó, cái tên Đường Ưng này hình như rất quen thuộc.

"Em là con của Đường Mạnh Hùng. Là em họ của chị." Đường Ưng thấy vậy liền nói tiếp.

Thì ra là con của chú cô Đường Mạnh Hùng, là tên Tiểu Ưng lúc nhỏ rất thích bay nhảy và phá phách không ngờ lớn lên cũng chả thay đổi gì cả. Cô còn nhớ lúc nhỏ hai người vì trèo lên cây táo nhà người ta bị bắt được đánh cho một trận mà người bị đánh nhiều nhất là Tiểu Ưng, bao nhiêu roi đòn điều chịu giùm cô hết.

Cô hận Đường Mạnh Nghiêm thì có nhưng cô không thể ghét đứa em họ này được, nợ ai người này trả, đó là thứ mà cô hiểu rất rõ.

"Nhóc con, càng lớn càng bảnh ra nha." Ký Bình nở nụ cười vui vẻ, xoa xoa đầu Đường Ưng, và ôm Đường Ưng một cách thân mật cho lần đầu tiên hai chị em gặp mặt sau bao nhiêu năm.

Vừa lúc đó Tôn Hạo ở ngoài cửa bước vào, ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn Đường Ưng, hai tay không tự chủ nắm chặt vào mặt Đường Ưng, làm cậu ngã lộn ra đất.

"Tôn Hạo, anh làm gì vậy hả?" Ký Bình tức giận quát lên, cho Tôn Hạo một cái liếc mắt vô cùng tức giận, sao đó chạy lại đỡ Đường Ưng. Nếu cô nhớ không lầm, thể chất của Đường Ưng vốn rất kém, không thể chịu nổi khi bị đánh đập, cô còn nhớ lúc nhỏ bị đánh dù mấy roi đó người thường có thể chịu được nhưng Đường Ưng lại khó thở đến nỗi nhập viện trong tình trạng nguy kịch, làm cô vô cùng hoảng sợ tự nhốt mình trong phòng cả tháng trời.

"Chị, em không sao." Đường Ưng như hiểu được lo lắng của cô, liền trấn an.

Tôn Hạo thấy cảnh này trong lòng lại dâng trào sự tức giận. Bước nhanh lại nắm chặt cổ áo của Đường Ưng ép cậu vào tường.

"Này, anh làm gì vậy hả?" Đường Ưng vô duyên vô cớ bị đánh thì tức giận vô cùng, cậu dùng sức đẩy khỏi tay Tôn Hạo.

Ký Bình cũng tức giận không kém, đối với Tôn Hạo càng lúc càng hết nhẫn nại. Cô bước lại dấn thẳng xuống mặt Tôn Hạo một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cải nhau

Tôn Hạo lại một lần nữa sừng sốt, anh làm cái trò gì vậy chứ. Không phải anh là người luôn tính trước tính sau, thậm trọng từ tí một sao, tại sao đối với cô anh lại mất hết lý trí như vậy.

Có phải vì anh đã quá yêu cô rồi không? Còn cô, tại sao lúc nào cũng lạnh nhạt với anh như vậy, anh đối sự tệ với cô sao? Hay anh đã làm gì có lỗi với cô.

"Chị Tiểu Bình, em không sao." Đường Ưng mặt mày nhăn nhó nhìn Ký Bình, anh chỉ là bị đánh một cái, chảy có chút máu miệng lại bị cô lấy hộp cứu thương ra chữa trị thế này.

"Ưng Ưng, em mà không ngồi yên chị sẽ chối em lại." Giọng nói đầy lạnh lùng, sức sát thương lên đến mức cao nhất. Tay vẫn không ngừng rửa vết thương trên miệng Đường Ưng.

"Chị, hần ta là ai vậy, em có gây thù chuốc oán gì với hần đâu, tại sao hần lại đánh em chứ, hay chị làm gì có lỗi với hần ta." Đường Ưng sử dụng đạn liên thanh, liên tục bắn tia vào người cô.

"Haizz, là anh rể của em." Ký Bình thở dài, không biết giải thích thế nào. Mà dạo này Tôn Hạo rất lạ nha, cứ thấy cô đứng kế người nam nhân nào thì ánh mắt lập tức biến thành hình viên đạn. Mà lúc này anh nói gì nì, anh nói anh yêu cô, thật nực cười, cô không cần một tình yêu mà trái tim cô mạch bảo không thể như vậy. Cô đã quá mệt mỏi với tình yêu rồi.

"Chị có yêu anh ấy không?" Đường Ưng thấy mặt cô càng ngày càng đậm chiều liền hỏi, thật thì nhìn biểu hiện của Tôn Hạo, cậu đã biết Tôn Hạo yêu chị họ của cậu, nhưng còn chị họ cậu...cậu thật không thể nào đoán được, ruột cuộc trong đầu chị họ của cậu đang nghĩ cái gì.

Ký Bình mặt tối sầm lại, quay mặt đi như né tránh câu hỏi của Đường Ưng, cô có yêu anh hay không ư? Sự thật này cô chưa từng hỏi tới, cô sợ cảm giác ngộ nhận, cô sợ cô thừa nhận yêu Tôn Hạo chỉ vì Tôn Hạo có ánh mắt giống Cung Huân, cô sợ cô chỉ đang lợi dụng Tôn Hạo để tìm kiếm hoặc lấp đầy cảm giác mất Cung Huân,...nhưng mãi đến bây giờ cô chưa bao giờ đặt cho chính bản thân mình câu hỏi đó, có thật là cô yêu Tôn Hạo chỉ vì anh là Tôn Hạo hay không? Hay cô đang ngộ nhận. Lòng cô càng lúc càng hoang mang, càng hỗn loạn.

Ký Bình nở nụ cười giễu cợt và đầy chua xót cho chính mình.

"Nói đi, sao không ở nhà mà lại chạy đến tận nước Mỹ này, mà chú với thím cho em đi sao?" Ký Bình vội vàng tìm đề tài đánh trống lảng câu hỏi của Đường Ưng.

"Em bị đuổi ra khỏi nhà rồi, bây giờ đã trở thành một đứa vô gia cư." Đường Ưng cười cười, nhưng nụ cười có phần u ám, cậu bị đuổi ra khỏi nhà vì một lý do mà chính cậu cũng thấy đúng.

"Nhị thiếu gia tập đoàn Đường Minh bị tổng cô ra khỏi nhà, chắc chắn sẽ được một chủ đề hot cho cánh nhà báo." Ký Bình dờ giọng châm chọc.

Đường Ưng bị cô chọc liên tục giận đứng lên.

"Ây,ngồi xuống, đùa chút thôi mà. Nói chị nghe lý do đi." Ký Bình hết sức vô tội nhìn thẳng em họ của mình.

"Em đã yêu Đường Hải Yến. Em yêu chị gái mình." Đường Ưng trả lời hết sức tỉnh, làm Ký Bình xén chút té ghế.

Em họ cô tại sao lại yêu Đường Hải Yến chứ. Hai đứa nó tuy không cùng huyết thống nhưng bây giờ đã sống trên danh nghĩa là chị em, tại sao lại còn yêu nhau cơ chứ. Như vậy không phải là loạn luân sao.

Chưa để cho Ký Bình phản ứng, Đường Ưng đã bước ra khỏi cửa, đầu còn ló vào chào tạm biệt cô.

Đường Ưng vừa đi ra, Tôn Hạo liền bước vào, hai người trao cho nhau ánh mắt đầy khiêu khích trước khi lướt qua nhau.

Ký Bình vẫn còn chưa tiêu hóa hết lời nói của Đường Ưng liền cảm nhận được có người đang nhắc bông mình lên, tiến về phía giường ngủ.

"Bình nì, xin lỗi, lúc nãy anh..." Tôn Hạo tỏ ra vô cùng ủy khuất, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, hai người từ trước đến nay chỉ có cách này mới nói chuyện đàng hoàng với nhau, còn không chi toàn cãi nhau.

"Khốn kiếp! Bỏ ra..." Ký Bình quát lên "Tránh xa tôi ra..."

Ký Bình dẩy dựa thoát khỏi tay Tôn Hạo nhưng vô ý, hai tay của cô đã bị anh khóa chặt, còn thân hình thì lại đang nằm dưới thân anh, cô cũng đâu có ngốc mà không nhận ra vật đó đang rất muốn "tốc chiến" cơ chứ.

"Anh muốn nói chuyện đàng hoàng với em" Tôn Hạo vẫn không buông tay cô, cúi người xuống nhẹ nhàng cắn vào tai cô. Mùi rượu từ người cô phát ra như một lực vào đó thúc đẩy dục vọng trong con người Tôn Hạo.

Ký Bình bỗng có chút lẩn lẩn, nhưng vừa nghe lời nói của Tôn Hạo cô lập tức bừng tỉnh. Cái định nghĩa nói chuyện đàng hoàng là như vậy sao. Con người này càng lúc càng nực cười, bây giờ cô đã nghĩ mình rất sai lầm khi nói anh càng ngày càng đáng yêu lúc tối, cô bây giờ rất rất ghét anh. Ghét cái con người ngang ngược, ấu trĩ này. Nhưng không hiểu sao khi thiếu vắng con người này cô lại thấy trong người mình trống trải, thiếu thiếu cái gì đó.

"Nói chuyện mà như vậy sao?" Ký Bình tròn to mắt nhìn Tôn Hạo, tư thế này mà nói chuyện được sao.

"Vậy phải làm sao?" Tôn Hạo không đứng đắn hỏi, khuôn mặt bắt đầu mờ ám.

"Như vậy được chứ?" Tôn Hạo vừa nói vừa đưa tay sờ soạng người cô.

Ký Bình khẽ rên rỉ theo từ động tác của Tôn Hạo, anh từ từ cởi bỏ chiếc váy liền màu trắng của cô ra, đầu cũng nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên từng đường cong trên người cô.

Ký Bình cảm thấy lâng lâng, lại uống rượu nên cô không thể không chế được mình, nhẹ nhàng thả lỏng người giúp Tôn Hạo cởi bỏ bộ vest vướng víu.

Tôn Hạo nở nụ cười như ý, phối hợp nhịp nhàng cùng với cô.

"Bình nhi, em có biết anh yêu em từ lúc nào không?" Tôn Hạo nhẹ nhàng đưa miệng lên tai cô, giọng khàn khàn hỏi.

Mặc dù, vật đó vẫn nằm ở bên ngoài không đi vào nhưng Ký Bình đã lần lần đến mấy cả lý trí, cô không còn cảm nhận hay điều khiển được bản thân nữa.

"Khi nào?" Ký Bình hai mắt nhắm nghiền, người cũng không ngừng đưa lên khiêu khích Tôn Hạo, miệng vô thức hỏi.

"Khi anh nhìn thấy em mặc váy cưới, lúc đó trái tim anh bỗng ngừng đập, ánh mắt anh chỉ có thể nhìn em." Tôn Hạo vẫn thì thầm bên tai cô.

"Em biết tại sao anh lại tự chọn nhẫn cưới không?" Tôn Hạo vẫn tiếp tục hỏi cô, trong giọng nói hết sức nhẹ nhàng và yêu thương.

"Tại sao?" Ký Bình lại vô thức thốt ra câu hỏi mà Tôn Hạo muốn nghe.

"Anh cũng không biết, lúc nhìn thấy nó, anh đã nghĩ ngay đến em mà không phải ai khác." Tôn Hạo cúi người xuống hôn lên cổ cô rồi từ từ di chuyển.

Vật nhỏ của anh dường như không yên phận, đã cương cứng và quyết đi vào trước sự khiêu khích của cô.

Tôn Hạo người nóng rực không thể khác chế được chính mình nữa, nhanh chóng tiến vào nơi tư mật của cô, hai tay cũng không ngừng chơi đùa nhũ hoa của cô.

Ký Bình theo từng động tác của Tôn Hạo mà buột miệng, từng tiếng rên rỉ phát ra từ miệng cô, như ngọn lửa khiêu khích con người hung tàn trong Tôn Hạo. Ký Bình đưa tay lên vòng qua cổ Tôn Hạo, eo cũng nâng lên để vật đó đi sâu vào nhưng dường như anh đang khiêu khích cô, vật đó của anh không hề đi vào, nó chỉ nhẹ nhàng dạo chơi bên ngoài hoa nguyệt nơi sớm đã ướt át của cô.

"Bình nhi, em có yêu anh không?" Tôn Hạo nhìn thấy biểu hiện khó chịu, mất hết kiên nhẫn của cô liền hỏi, như một lời khiêu khích. Chỉ cần cô nói cô không yêu anh, anh sẽ lập tức đi ra khỏi nơi này và vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa. Còn nếu cô nói cô yêu anh, anh sẽ tình nguyện dâng tặng cô cả cuộc đời của anh, cô muốn gì anh cũng sẽ cho. Nhưng câu hỏi của anh như một lời cá cược 30/70, phần thắng của anh chỉ có 30%.

Ký Bình bất ngờ trước câu hỏi của Tôn Hạo, cô giựt mình đánh thức bản thân mình ra khỏi dục vọng. Hôm nay là ngày gì vậy chứ, sao ai cũng hỏi cô câu này trong khi chính cô cũng không rõ kia chứ.

Tôn Hạo nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cô, dường như anh đã hiểu được câu trả lời cho chính mình, Tôn Hạo nở nụ cười nửa miệng đầy chua xót, anh đứng dậy bước ra khỏi người cô. Nhanh chóng mặc quần áo vào, xem ra anh đã thua, một lần nữa trong tình yêu, anh đã là kẻ thua cuộc. Anh mặc quần áo vào sau đó bước nhanh ra khỏi phòng, không hề quay mặt lại nhìn cô.

Nụ cười lúc nãy của Tôn Hạo làm trái tim Ký Bình bỗng chốc đau đớn. Một nỗi sợ hãi đang len lỏi trong con người cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Lời hứa ba tháng

Tôn Hạo vừa mở cửa phòng ra đã cảm nhận được có một vòng tay đang ôm lấy cơ thể mình từ phía sau, đầu con dựa vào lưng anh.

Tôn Hạo rất ngạc nhiên nhưng anh lại không muốn quay lại, anh sợ cái cảm giác thất bại.

Trên thương trường anh luôn là kẻ thắng cuộc nhưng trong tình yêu anh đã là kẻ thua cuộc một lần rồi nên anh không còn đặt niềm tin hay quá nhiều hy vọng vào nó nữa.

"Hạo, đừng đi, đừng đi...có được không?" Ký Bình ôm chặt anh từ phía sau, giọng nói vô cùng đáng thương, anh có thể cảm nhận được vô đã hạ thấp chính mình nên mới có thể nói với anh những lời này nhưng anh không cho phép mình mềm lòng thêm nữa, nam nhi chí tại bốn phương anh sẽ không vì một người mà làm đau chính mình nữa, anh sẽ để cô ra khỏi cuộc đời và cuộc sống của anh sẽ quay về vạch xuất phát.

"Tôi lấy tư cách gì để ở lại...là chồng...haha...em vốn chưa từng xem tôi là chồng...là người em yêu...tôi chưa bao giờ ở vị trí đó...vậy tôi ở lại để làm gì?"
Tôn Hạo nở nụ cười đầy mỉa mai, gỡ tay cô ra khỏi cơ thể mình.

"Hạo, em...em..." Ký Bình bị Tôn Hạo nói trúng, nhất thời lúng túng.

"Cho em thời gian được không? 3 tháng chỉ ba tháng thôi...em sẽ cho anh câu trả lời." Ký Bình không hiểu tại sao mình lại có thể nói ra những câu này nhưng bây giờ trong lòng cô cũng chỉ có như vậy mới giải quyết được ổn thỏa, cô cần xác định lại hai điều.

Điều thứ nhất, cô có yêu Tôn Hạo thật lòng hay không? Hay chỉ vì anh có đôi mắt giống Cung Huân

Điều thứ hai, cô cần ít thời gian để suy nghĩ về tình cảm này.

Tôn Hạo đột nhiên cứng người, tại sao lúc anh muốn buông tay cô lại mở ra cho anh một cơ hội cơ chứ, cô đang thử thách anh sao.

"Hạo, ba tháng, cho em ba tháng, em...em nhất định không làm anh.. thất vọng."

Sáng hôm sau

Ký Bình từ từ tỉnh dậy, hôm nay cô sẽ đến nghĩa trang, vừa mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt mờ ám đang nhìn mình. Tôn Hạo đang nằm nghiêng người về phía cô, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô.

Tối qua anh cũng không hiểu tại sao mình lại đồng ý với cô, ba tháng, được nếu đã vậy anh sẽ cho vô ba tháng để suy nghĩ.

Ký Bình nhìn thấy khuôn mặt mờ ám của Tôn Hạo liền đỏ mặt. Cô cũng không hiểu nổi tối qua mình làm cái trò gì nữa, cô năn nỉ anh cho cô ba tháng, vậy là trong lúc say rượu mình tự hại mình rồi. Chắc tại tối qua say quá, rượu vào thì lời ra mà. Ký Bình bắt đầu đổ tội cho rượu, cô sẽ ghét rượu hơn nữa.

"Còn sớm em ngủ thêm chút nữa đi." Tôn Hạo thấy biểu hiện đỏ mặt, đầu co rút cựa quậy vào ngực anh của cô liền nở nụ cười.

Bỗng cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Ký Bình định đứng lên mở cửa nhưng vừa định đứng dậy đã cảm nhận được có vật gì đó vật còn trong người mình, Ký Bình thò tay xuống định lấy vật ấy ra nhưng vừa mới chạm vào cô liền rút tay lại. Là tiểu đệ đệ của anh. Ký Bình liền ngó xuống người mình, rồi nhìn lên con người vô tội kia. Hai thân thể trần như nhộng, vật đó của anh lại chưa rút ra khỏi người cô.

Ký Bình không khỏi chùng mắt liếc Tôn Hạo một cái, vội vàng tránh sang một bên, rút vật đó ra khỏi người mình, cô vội vàng đứng lên mà quên bản thân mình hiện tại cả một mảnh vải che cũng không có.

Nhưng vừa đứng lên, cô liền ngã xuống, người cô đau kinh khủng, ruột cuộc tối qua cái tên Tôn Hạo kia đã hành cô bao nhiêu lần mà bây giờ cả đứng cũng không được.

Tôn Hạo thấy cô ngã liền bay xuống khỏi giường.

"Em có sao không? Đau chỗ nào?" Tôn Hạo vội vàng xem xét người cô.

Ký Bình mặt đã đỏ bây giờ càng đỏ hơn, quay mặt đi không dám nhìn anh. Mặc dù cô và anh đã hoàn ái rất nhiều lần nhưng đều là buổi tối còn bây giờ là buổi sáng, hai thân ảnh trần trụi như vậy làm cô vô cùng ngượng.

Tiếng gõ cửa bên ngoài lại một lần nữa vang lên, chắc người bên ngoài đợi lâu quá.

Tôn Hạo liền bế cô đặt nhẹ nhàng lên giường, không quên lấy cái áo choàng ngủ trong tủ khóa lên người cô rồi đắp chăn lại. Anh cũng không thể để người khác thấy vợ mình cảnh xuân lộ liễu được.

Anh cũng lấy một cái áo choàng mặc vào rồi bước ra mở cửa.

"Ai vậy?" Tôn Hạo mở cửa đủ để đầu mình lộ ra hỏi.

"Tôn thiếu gia, là tôi. Tôi mang đồ đến cho chủ tử." a Khắc cố nén cười cung kính nói.

Từng tưởng tối qua cậu không biết hai người làm gì, cậu biết hết đấy. Tối qua cậu đứng bên ngoài canh cửa, mặc dù phòng cách âm rất tốt nhưng cậu là người có khả năng ngoại cảm nên đã nghe hết tất cả những chuyện diễn ra trong phòng và còn cái tiếng rên rỉ của chủ tử nữa, làm cho cậu đứng bên ngoài "tò mò" muốn chết.

Tôn Hạo nhận lấy đồ từ trong tay Ba Khắc sau đó đóng cửa lại bước vào phòng. Nói thật là ai không thích cái tên Ba Khắc này chút nào, lúc nào cũng lơ đãng theo cô. Ba Khắc với Dương Khải Sâm đúng là cản trở lớn nhất, kỳ đà của cuộc đời anh. Mà sao xung quanh cô toàn những tên đàn ông như vậy thể nhĩ.

"Ai vậy." Ký Bình lấy tay chống người ngồi dậy hỏi, người cô giờ rất đau giống như cơ thể này không còn là của cô nữa.

"Ba Khắc mang đồ đến cho em." Tôn Hạo bước đến đưa túi đồ cho cô.

Ký Bình từ từ mở ra xem, là một chiếc váy màu đen, áo khoác dài màu đen và chìa khóa xe. Đúng chỉ có Ba Khắc mới có thể chu đáo được như vậy, biết cô cần gì và muốn gì.

"Em định đi đâu sao? Thân thể không tốt mai hãy đi." Tôn Hạo lo lắng nhìn cô.

Ký Bình lại miễn phí kèm khuyến mãi cho Tôn Hạo cái chừng mắt, vì ai mà cô như vậy chứ, lại còn tỏ ra vô tội như thế.

"Em đi thăm mộ mẹ Mía, hôm nay là ngày giỗ của cô ấy." Nhắc đến Sam, giọng nói của Ký Bình có phần chua xót.

"Anh đi với em." Tôn Hạo ôm chặt lấy cô, để cô dựa vào mình.

"Anh đi để làm gì?" Ký Bình thực cù trở cho anh một cái vào người.

"Em không định giới thiệu chồng mình với bạn em sao? Anh còn phải hỏi cưới Mía cho con trai anh nữa." Tôn Hạo nửa đùa nửa thật nói.

Ký Bình mở to mắt nhìn Tôn Hạo, anh nói cái gì cơ chứ. Con Trai. Chẳng lẽ anh cũng có một đứa con riêng trước rồi sao?

"Đừng nghĩ bậy. Là con trai của hai chúng ta." Tôn Hạo nheo mắt cô một cái.

Cô đã nói sẽ sinh con cho anh sao, cô chỉ nói anh cho cô ba tháng suy nghĩ thôi mà. Lại còn tính đặt cọc cả con gái cô nữa.

Anh đúng là một tên xấu xa.

"Em không định thay đồ sao?" Tôn Hạo không để cô kịp phản kháng liền bế cô bước nhanh vào phòng tắm.

"Anh làm trò gì vậy? Thả em ra..." Ký Bình hoàn hồn lại bắt đầu dẩy dụa.

"Thay đồ giúp em." Tôn Hạo đặt cô xuống, rồi pha nước nóng giúp cô. Anh nghĩ để cô ngâm mình một chút sẽ dễ chịu hơn. Anh cũng biết tối qua anh như thế nào mà.

Vừa mới pha nước xong bên ngoài phòng đã nghe tiếng gõ cửa. Tôn Hạo đặt cô vào bồn tắm để cô ở trong tư thế dễ chịu nhất sau đó ra mở cửa.

Là phục vụ mang thức ăn và quần áo của anh lên. Lúc mới ngủ dậy anh đã gọi và nhờ phục vụ mua giúp mình.

"Cảm ơn." Tôn Hạo nở nụ cười cảm ơn, rồi tự mình đẩy xe thức ăn vào.

Anh đặt xe thức ăn ở gần ghế sofa, rồi bước vào phòng tắm không quên mang quần áo theo.

Vừa bước vào anh đã thấy một hình ảnh tuyệt vời, cô đang nhắm mắt hưởng thụ sự ấm áp dễ chịu của nước. Nước ấm tỏa ra một ít khí bay xung quanh làm khu cảnh trở nên huyền diệu.

Tôn Hạo không khống chế được mình nữa, cởi áo choàng ra vào bước vào bồn tắm.

Như cảm nhận được có người bước vào Ký Bình mở mắt ra.

Tôn Hạo liền cười trừ cho cô một câu.

"Anh tắm với."

Và sau đó không biết tại sao 7 giờ cô bước vào phòng tắm 10 giờ cô mới được Tôn Hạo ôm ra khỏi phòng tắm trong tình trạng suy kiệt.

Trong lòng cô không khỏi thầm mừng anh là đồ cầm thú. Tinh lực tại sao lại dồi dào như vậy chứ.

Vậy mà xế chiều cô mới cố gắng gượng xuống giường, nhưng người lại đau đến nổi cả đứng cũng không được. Tôn Hạo thấy vậy liền bế cô ra khỏi khách sạn trong ánh mắt kỳ lạ của mọi người.

Tôn Hạo bắt đầu lái xe đến nghĩa trang.

Theo sự chỉ dẫn của cô chiếc xe rất nhanh đã chạy đến nghĩa trang ở vùng ngoại ô.

Tôn Hạo bước ra khỏi xe nhanh nhẹn mở cửa xe vào bế cô ra khỏi xe. Anh cũng biết hậu họa mình gây ra nhưng như thế này đối với anh rất hạnh phúc, anh có thể tình nguyện bế cô như vậy đến hết cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Đường Ưng Đường Hải Yến

"Mẹ" một tiếng trẻ con non nớt vang lên.

Ký Bình đang được Tôn Hạo dìu vào liền quay lại. Là Mía.

Phía sau còn có Hà Thế Dân.

"Anh cũng đến sao?" Ký Bình ngồi xuống ôm và hôn má Mía, đã lâu rồi cô không gặp con bé.

"Àn" Hà Thế Dân chỉ gật đầu rồi bước qua cô đến bên một ngôi mộ có hình thánh giá ở trên, bên dưới còn một bức ảnh nhỏ có hình một người con gái xinh đẹp.

Hà Thế Dân nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống, hoa oải hương xinh đẹp như người con gái trong hình.

Đây là loại hoa lúc Sam còn sống rất thích, nó nhẹ nhàng và tinh khiết như cô.

"Hạo, anh mang Mía ra ngoài một lát được không? Em có chuyện muốn nói riêng với anh ấy." Ký Bình suy nghĩ một lúc, liền đưa ra quyết định. Dù sao Tôn Hạo và Mía cũng không nên biết quá nhiều về mối quan hệ trước kia của cô, Sam, Hà Thế Dân, Cung Huân và Rose. Một mối quan hệ vô cùng phức tạp.

"Được." Tôn Hạo tỏ ra băn khoăn nhưng cũng quyết định tôn trọng ý kiến của cô. Anh nhẹ nhàng bế Mía ra ngoài.

"Mía đi chơi với ba Hạo nào?"

"Anh đến đây làm gì?" Đội hai người bọn họ đi xa, Ký Bình liền trở lại bộ dáng lạnh lùng.

Hà Thế Dân nở nụ cười buồn và đầy chua xót. Tay không ngừng lau chùi bước ảnh trên bia mộ.

"Năm nào tôi cũng đến, chỉ là... em đến trước tôi."

Cùng lúc đó

"Hôm nay Rain sẽ hát một ca khúc, nhẹ nhàng, sâu lắng gửi tặng đến các bạn đang yêu và đã yêu..." Tiếng một chàng thanh niên vừa vang lên, tiếng vỗ tay rầm rộ phát ra từ phía dưới sân khấu.

Bỗng một cô gái từ trong cánh gà bước ra, một cô gái có vẻ đẹp cho dù đèn sân khấu có mờ người ta cũng nhận ra. Là một nét đẹp Châu Á.

Đường Ưng đã đứng trên sân khấu cất tiếng hát thì bị người con gái bước lại dụt Micro.

"Đường Hải Yến, chị làm trò gì vậy trả micro lại đây." Đường Ưng tức giận.

Đường Hải Yến quăng micro xuống sân sân khấu.

"Chị..." Đường Ưng tức giận nói không nên lời, đây là người con gái cậu yêu nhưng cũng là chị gái của cậu.

Đường Ưng tức giận dơ tay lên định dấn xuống khuôn mặt kia như cậu không làm được.

Vừa lúc đó Đường Hải Yến sử dụng cú xoay người vật ngã Đường Ưng xuống sân.

Đường Hải Yến nhanh chóng khống chế Đường Ưng. Đưa ra ngoài như tội phạm.

"Chết tiệt! Đường Hải Yến, chị thả em ra." Đường Ưng ra sức dẩy dựa nhưng Đường Hải Yến từ nhỏ đã vào trường quân sự nên cậu không phải là đối thủ của cô.

Trong lúc Đường Hải Yến mở cửa xe, Đường Ưng đã nhanh chóng thoát được và chạy nhưng vừa chạy được mấy bước liền bị Đường Hải Yến dí theo và tung cước làm cậu ngã lăn ra đất.

Đường Hải Yến tức giận đến tột độ với đứa em cứng đầu này, không phải là cô không yêu Đường Ưng nhưng cô biết tình yêu này vốn không có kết quả nên từ lâu cô đã xem nhẹ nó mà đặt gia đình lên trên.

Đường Hải Yến tức giận giựt mạnh cọng dây xích làm vật trang trí bên quần của Đường Ưng ra và chới cậu lại áp giải lên xe.

"Đường Hải Yến, thả em ra, thả em ra." Đường Ứng không ngừng la hét.

"Chết tiệt! Dựa vào đâu mà chị bắt em. Thả em ra." Đường Ứng ra sức đẩy dựa, hai tay của cậu đã bị Đường Hải Yến chới lại và cột vào thanh xe.

"IM NGAY" Đường Hải Yến tức giận đứng bên ngoài quát lên rồi bước về phía ghế lái.

Chiếc xe của Đường Hải Yến và Đường Ứng bắt đầu chạy trên cầu cao tốc. Mặc cho Đường Ứng đẩy dựa Đường Hải Yến vẫn tập trung lái xe. Cô đã bỏ cả nhiệm vụ ở quân đoàn chạy sang đây cũng chỉ để bắt Đường Ứng về nếu lần này thất bại cô sẽ không biết nói sao với mọi người trong nhà. Đường Ứng biết mình thoát không được liền xuống giọng năn nỉ.

"Chị, thả em ra đi được không? Em xin chị luôn đây, lần này thôi, lần này nữa thôi."

"Em xem đó, đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà còn để bố mẹ lo lắng." Đường Hải Yến liếc mắt sang phía Đường Ứng một cái sắc bén rồi tiếp tục lái xe.

"Khốn kiếp! Chị đâu phải chị ruột của em, thả em ra." Đường Ứng lại một lần nữa ra sức thoát khỏi còng xích đang chới hai tay mình.

"Em có im đi không?" Đường Hải Yến vẫn thái độ lạnh lùng mà tập trung lái xe. "Hôm nay chị nhất định sẽ đưa em về nhà."

"Nhà...em có nhà sao?...về đó em phải xem người con gái mình yêu là chị của mình...em không cam lòng chị hiểu không?" Đường Ứng nở nụ cười đầy chua xót.

"Tại sao? Tại sao chúng ta lại là chị em kia chứ? Tại sao?"

Đường Ứng như muốn khóc khuôn mặt đầy nét đau khổ nhìn Đường Hải Yến.

"..." Đường Hải Yến biết mình không thể cho cậu câu trả lời thích đáng liền im lặng. Đúng, tại sao chứ? Tại sao bọn họ lại chỉ có thể sống trên danh nghĩa chị em cơ chứ?

"Chị..."

Đường Hải Yến liền quay mặt ra ngoài cô không thể trả lời được chi bằng trốn tránh.

Đường Ứng biết mình không thể làm gì nữa, đối với Đường Hải Yến cậu hiểu quá rõ, một khi đã quyết khó lòng mà thay đổi.

Đường Ứng thờ dãi quay qua bên ngoài cửa kính, bỗng một ý định táo bạo nảy ra trong đầu cậu.

Đường Ứng quay về phía Đường Hải Yến vẫn đang tập trung lái xe và khi phát hiện Đường Hải Yến đang mất cảnh giác với mình cậu liền lấy chân đạp ga điên cuồng, chiếc xe tăng tốc một cách ghê gớm trên cầu cao tốc.

"Đường Ứng, em làm gì vậy bỏ ra." Đường Hải Yến hét lên, mắt vẫn nhìn về phía trước tay nắm chặt vô lăng.

Bỗng có một chiếc xe đang chạy ngược chiều lao về phía xe cô, chỉ còn khoảng 2 mét rất mai Đường Hải Yến đã cho xe né kịp và rồi bốn, năm chiếc xe tiếp theo Đường Hải Yến ra sức tránh né. Và rồi sao đó...

"Rầmmm...Đùngggg" Đường Hải Yến vì tránh chiếc xe ở trước mặt nên đã lao thẳng và rơi khỏi cầu cao tốc trong ánh mắt hoảng sợ của Đường Ứng.

Chiếc xe lao thẳng xuống đường bên dưới và phát nổ ngay lúc đó. Rất may trong lúc đó Đường Ứng đã kịp thời đá bay cửa xe và dùng chân đẩy Đường Hải Yến ra ngoài, vì xe chạy quá nhanh lại không kịp phản ứng Đường Hải Yến bị Đường Ứng đẩy ra ngoài đầu va đập mạnh vào thành cầu bất tỉnh ngay lúc đó.

Ký Bình và Tôn Hạo đang dùng bữa tối tại biệt thự bỗng điện thoại cô đổ chuông. Là điện thoại của Thân Ba. Là một cuộc điện thoại mà đối với cô nó như sét đánh ngang tai.

Lúc gặp mặt Đường Ứng, Ba Khắc đã bảo sắc mặt Đường Ứng có điểm không ổn chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra nên cô đã cho Thân Ba âm thầm phía sau bảo vệ. Nhưng cuộc điện thoại này lại làm cho cô không thể tin nổi, Ký Bình lập tức lấy chìa khóa xe chạy đến bệnh viện mà Thân Ba đã cho địa chỉ. Tôn Hạo thấy sắc mặt cô thay đổi liền chạy theo.

Khoảng 1 giờ đồng hồ chiếc xe cũng đến được bệnh viện trong nội thành, Thân Ba đã ở bên ngoài đợi sẵn và đưa cô vào một căn phòng.

Tay cô như cảm nhận được đầu xầu run run không thể mở nổi cánh cửa, Tôn Hạo thấy vậy liền để đầu cô dựa vào mình, tay cũng giúp cô mở cửa ra. Xuất hiện trước mặt ba người là một thân ảnh nằm trên giường được che bằng vải trắng, có một hay hai cô y tá đang ghi chép gì đó.

"Chủ tử, chiếc xe của Đường nhị thiếu gia và Đường đại tiểu thư đã rơi khỏi đường cao tốc. Đường nhị thiếu gia đã chết ngay sau đó."

Ký Bình trái tim như chết lặng lại một lần nữa cô không bảo vệ được người mình thương yêu. Tôn Hạo ở bên cạnh càng ôm chặt cô hơn nữa như muốn nói rằng anh vẫn luôn bên cô.

"Còn Hải Yến thì sao?" Ký Bình cố nén đau thương hỏi.

"Đường đại tiểu thư đầu bị va đập mạnh nên chưa thể tỉnh lại, theo bác sĩ chuẩn đoán cô ấy có thể sẽ không thể nhìn thấy suốt đời." Thân Ba vội vàng báo cáo.

Lần này Ký Bình như muốn ngã ngửa nhưng rất mai Tôn Hạo đã kéo cô lại.

Hai đứa em của cô làm sao vậy nè. Tại sao lại ra có sự này chứ? Một kẻ chết, một kẻ mù lòa, đây suốt cuộc là tạo hóa đã làm gì chứ, tại sao lại trêu ngươi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kết cục của chị em Đường Ung

Một ngày ngay sau đó vợ chồng Đường Mạnh Hùng biết được tin liền chạy qua, Nhật Lam mẹ Đường Ung xem chút ngất xỉu vì nghe tin con trai mình chết.

Quay về quá khứ

"Tiểu Ung, sau này con sẽ mang họ Đường gọi là Đường Ung." Nhật Lam nhẹ nhàng sửa lại cổ áo cho Đường Ung nói.

"Còn đây là ba con và chị gái con" Nhật Lam vừa nói vừa chỉ vào hai người đang đứng bên cạnh là Đường Mạnh Hùng và Đường Hải Yến.

Đường Hải Yến từ lúc sinh ra đã mất mẹ bây giờ lại được gọi một tiếng mẹ và có thêm đứa em trai thì rất vui mừng. Cô không ngừng đến bên Đường Ung ní non hai từ em trai. Lúc đó Đường Hải Yến 5 tuổi còn Đường Ung 4 tuổi, cha mẹ của hai người không hỏi ý kiến hai người đã tự động kết hôn và gán ghép cho hai người cái danh nghĩa chị em. Đường Ung tỏ vẻ tức giận trước cái vẻ hôn hờ của Đường Hải Yến. Cha cậu có thể nhận nhưng người chị gái này tuyệt đối không thể. Lúc đó cậu đã gạt tay Đường Hải Yến ra và bỏ lên phòng. Nhìn thấy thái độ đó của con trai Nhật Lam chỉ biết cúi đầu xin lỗi. Đường Mạnh Hùng chỉ vui vẻ cho qua, dù sao cũng là trẻ con nên ông không cần phải chấp nhất.

Đến nửa năm sau Đường Lập Hy anh trai của Ký Bình bị Đường Mạnh Nghiêm vô tình đuổi ra khỏi nhà trong trời mưa gió Đường Hải Yến và Ký Bình đã bắt chập đi tìm Đường Lập Hy nhưng vô vọng. Khi quay về Đường Hải Yến liền phát sốt rất cao cả đêm mê mang gọi tên Đường Lập Hy. Lúc đó Đường Ung chỉ biết cậu rất tức giận nhưng cậu không thể làm gì ngoài việc nửa đêm lên lút chạy vào phòng Đường Hải Yến chăm sóc cô. Cậu nghe mẹ cậu nói Đường Hải Yến chỉ bị cảm chỉ cần lấy bệnh sang một người nào đó là sẽ khỏi. Lúc nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Đường Hải Yến cậu không hiểu sao lại trao cho cô nụ hôn, một nụ hôn lên môi môi đang nóng rực ấy và đó cũng chính là nụ hôn đầu của cậu.

Cậu qua trở về phóng và sáng người phát sốt tiếp là cậu nhưng cậu lại rất vui vì Đường Hải Yến đã khỏe lại và niềm vui thứ hai là cậu đã có được nụ hôn đầu của cô. Đến năm 8 tuổi Đường Hải Yến bắt đầu theo đuổi ước mơ làm cảnh sát của mình nên đã được Đường Mạnh Hùng gửi vào trường quân sự rất ít khi về nhà, thường thì cô chỉ về vào cuối tuần. Đến những năm cấp ba thì cô về nhà thường xuyên hơn nhưng cũng chỉ được mấy tiếng đồng hồ rồi cũng đi.

Đường Ung rất thích chạy moto bởi vì những lúc cuối tuần Đường Hải Yến hay đi xe buýt về nhà, mỗi lần lên xe cô sẽ ngủ, cậu hay đứng ở gần trường đợi cô lên xe buýt và bắt đầu lái moto chạy theo. Chỉ có những lúc như vậy cậu mới có thể nhìn ngắm cô như một người đàn ông chứ không phải em trai.

Đến khi lên đại học Đường Hải Yến liền dẫn bạn trai về lúc đó cậu đã rất tức giận và nói ra hết tình cảm của mình nhưng rồi cậu đã bị Đường Mạnh Hùng đuổi sang Mỹ với lý do du học nhằm tạo khoảng cách để cậu quên đi Đường Hải Yến. Cậu đi không bao lâu thì Đường Hải Yến cũng chia tay với bạn trai với lý do không hợp, mà sự thật là từ lâu Đường Hải Yến đã biết được tình cảm của Đường Ung đối với mình nên cô đã lợi dụng chàng trai đó để Đường Ung cảm thấy mình hết hy vọng.

Lúc ở Mỹ nghe nói Đường Hải Yến đã chia tay cậu vui lắm, trái tim vẫn nói với cậu, cậu vẫn còn hy vọng.

Nhưng đến hôm nay mọi chuyện lại diễn ra như vậy...

Đường Mạnh Hùng cùng vợ đi phi cơ riêng sang Mỹ ngay sau đó, chưa đầy 10 tiếng đồng hồ máy bay đã tới sân bay Mỹ và chạy đến bệnh viện.

Đường Mạnh Hùng nhìn sát con trai mà mình từng yêu thương như con ruột, đau lòng đến nỗi không thể kiềm chế mà rơi nước mắt. Nhật Lam ôm sát con trai khóc đến bị thương ai nhìn vào cảnh này cũng phải đau lòng.

Sáng hôm sau Đường Hải Yến cũng đã tỉnh lại, biết mình đã bị mù nhưng cô không phản ứng gì cả chỉ còn trên giường khóc vì nghĩ chính mình hại chết Đường Ung. Mặc cho Ký Bình có khuyên can thế nào cô bên khóc.

Tan lễ của Đường Ung được tổ chức tại Mỹ, một tan lễ chỉ gồm những người cậu thân thương và sát của cậu được đi hỏa táng ngay sau đó. Nhìn Đường Mạnh Hùng và Nhật Lam kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh ai cũng đau lòng. Chỉ mới hai ngày nhưng cô nhận ra rõ rệt Đường Mạnh Hùng già đi rất nhiều,

khuôn mặt lại đầy bi thương. Không phải con ruột của ông nhưng ông lại yêu thương như vậy thật làm cho người ta kháng phục. Lại nhìn Nhật Lam tay run run thả tro của Đường Ứng xuống sông người ta chỉ biết rơi nước mắt.

Tối hôm đó

"Chị đến rồi, sao không vào đi." Đường Hải Yến tay run run lau nước mắt trên mặt nói. Mặc dù cô không nhìn thấy nhưng khả năng phán đoán của cô rất cao trong những năm đào tạo ở trường quân sự.

"Chị không ngờ em có thể biết người đến là ai." Ký Bình bước vào phòng nhẹ giọng châm chọc, dù sao chuyện Đường Ứng đã qua cô nên giúp Hải Yến sống tốt hơn, sống vì hiện tại chứ không phải ngồi khóc lóc như vậy.

"Chiều cao có thể dựa vào giọng nói để phán đoán, thể hình có thể dùng bước đi nặng nhẹ để phán đoán...rất nhiều thứ không cần nhìn cũng có thể biết." Đường Hải Yến buông lỏng tâm trạng giải thích cho cô.

"Vậy sao này em định làm gì? Chị nghĩ em nên học về nghe lén, rất thích hợp đấy." Ký Bình tuy lạnh lùng nhưng đối với gia đình, đặc biệt đối với những đứa em của mình thì lại rất quan tâm và yêu chiều. Và bây giờ cô cần biết Đường Hải Yến sau này sẽ như thế nào, nếu được cô sẵn sàng giúp đỡ.

"Em...em cũng không biết...chắc em sẽ đi đâu đó một thời gian." Đường Hải Yến cúi đầu ấp úng nói, cô cũng biết đối với cô hiện giờ đi lại rất khó khăn nhưng cô thật sự muốn đi thật xa, quên đi nơi này và cố quên đi việc chính mình đã vô tình giết chết Đường Ứng.

"Được. Vậy nghỉ ngơi đi, chị ra ngoài đây." Ký Bình nhẹ nhàng đặt Đường Hải Yến nằm xuống, đắp chăn cho cô rồi mới ra ngoài.

"Chủ tử, tôi có chuyện muốn nói riêng với người." Thân Ba đã đợi sẵn ở cửa phòng bệnh tử trước, đợi cô ra liền lên tiếng.

"Àn" Ký Bình gật đầu rồi bước ra phía công viên sau bệnh viện. Vì buổi tối nên nơi đây rất ít người rất tiện để cho chủ tử các người nói chuyện với nhau.

"Nói đi, có chuyện gì?" Ký Bình đã không còn đáng vẻ dịu dàng như lúc nãy, lúc này cô thật uy nghiêm và lạnh lùng làm cho người đối diện phải run sợ.

"Chủ tử, tôi muốn rời khỏi tổ chức." Thân Ba cúi đầu xuống, chân run run vì sự lạnh giá của cô nhưng đây là việc cậu đã quyết.

"Lý do?" Ký Bình bước đến một cái ghế gần đó và ngồi xuống.

Thật thì cô rất ngạc nhiên với hành động này của Thân Ba.

"Chủ tử, luật của tổ chức là ai không làm tròn nhiệm vụ sẽ lấy cái chết để đền tội nhưng.." Thân Ba nhìn cô đầy sự ấp úng và e dè.

"Nhưng sao, nói đi..." Ký Bình vẫn lạnh lùng không nhìn Thân Ba lấy một cái.

"Tôi muốn dùng cuộc đời của mình để chăm sóc Đường tiểu thư, đây là sự đền tội thích đáng của tôi. Mong người chấp thuận." Thân Ba đột nhiên quỳ xuống.

"Tôi đã không làm tròn được nhiệm vụ, để có sự thành ra như vậy. Xin người cho tôi cơ hội để giúp Đường tiểu thư vượt qua giai đoạn khó khăn này, khi quay về tôi nhất định sẽ tự kết liễu mình đền tội." Thân Ba quỳ xuống, ánh mắt đầy kiên quyết nhìn cô.

Ký Bình nở nụ cười nửa miệng, đối với Thân Ba vụ việc này từ đầu cô đã không muốn chỉ cứu vậy mà cậu ta vẫn đến tìm cô chịu phạt. Được nếu vậy cô sẽ chấp thuận, dù sao Đường Hải Yến sẽ đi xa nên cho một người nào đó đáng tin tưởng đi theo chăm sóc và người thích đáng nhất chắc cũng chỉ có Thân Ba.

"Được, giúp ta chăm sóc em ấy." Ký Bình nhắm mắt lại tựa người vào thành ghế, sương đêm lạnh buốt phủ đầy lên mặt cô.

Thân Ba vui vẻ đứng lên không ngừng cảm ơn cô. Cậu biết cô sẽ chấp nhận, cậu sẽ chăm sóc Đường Hải Yến thật tốt nhất định không làm phụ lòng của chủ tử.

"Chủ tử, cái tên Thân Ba do người đặt tôi sẽ mãi giữ nó, mãi nhớ đến nó." Thân Ba cung kính cúi người xuống chào tạm biệt cô. Ngày mốt Đường Hải Yến sẽ xuất viện và cậu sẽ vĩnh viễn không thể ở bên cạnh kẻ vai xác cánh được nữa.

Cái tên Thân Ba này là do lúc ở trong tổ chức cô đã tự nghĩ ra và đặt cho, coi như là một biệt hiệu dùng để hoạt động trong tổ chức.

Thân Ba tên thật là Cao Hải Âu. Một cách chim Hải Âu vang rộng và sải cánh trên biển lớn.

"Được...đi đi..." Ký Bình vẫn nhắm mắt lại lười biếng nói. Ba Khắc và Thân Ba là hai cánh tay của cô, mu bàn tay hay ngón tay cũng là thịt, hôm nay cô đã mất đi cánh tay trái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trở về và Mắc Bẫy

Vợ chồng Đường Mạnh Hùng dù có khuyên can thế nào thì hai ngày sau Đường Hải Yến cũng sẽ thực hiện chuyến đi của mình. Nhật Lam từ trước đến nay đối xử với cô như con ruột hoàn toàn không có sự đố kỵ hay nảy sinh những vấn đề mẹ ghẻ con chồng. Nhớ lúc cô vào quân đội bà là người phản đối kịch liệt nhất và bây giờ cũng vậy. Vụ tai nạn này cũng một phần do Đường Ưng trẻ người non dạ không kiểm soát được hành vi của mình nên mới dẫn tới kết cục bi thương như vậy.

Đường Mạnh Hùng đối với đứa con gái này từ lâu đã vô cùng thương yêu, luôn tôn trọng mọi quyết định của cô nhưng hôm nay ông lại cùng vợ phản đối. Nhưng việc phản đối này lại là vì cô, vì Đường Hải Yến. Bây giờ cô đã mù lòa cả phương hướng cũng không phân biệt được thì làm sao có thể đi đâu, thân thể lại mới khỏe lại ông bà thật sự không nỡ để cô một mình đi ra khỏi tầm mắt. Với lại Đường Ưng vừa mới mất ông bà biết người đau lòng nhất chính là cô, chỉ sợ cô nghĩ quẩn mà làm hại bản thân.

Nhưng Đường Hải Yến là một người vô cùng cương quyết cô có trong người dòng máu của nhà kinh doanh độc tài và cố hữu lại sống nhiều năm trong quân đội nên ý trí và quyết định của cô khó lòng mà thay đổi.

Sau những lời khuyên can, thậm chí là lấy tình nghĩa ra dàn buộc cũng không thể làm lung lay quyết định của cô.

Sáng hôm nay là ngày cô xuất viện và cũng là ngày cô thực hiện chuyến đi mang tên "quên tình yêu" của mình. Đường Hải Yến cô từ lúc lên cấp ba đã bắt đầu có tình cảm với Đường Ưng nhưng cô là người sống rất lý trí cô không cho phép mình yêu em trai nên đã lợi dụng người con trai khác nhằm tìm kiếm và quên đi tình yêu đối với Đường Ưng. Và đây là kết cục của riêng cô.

Vợ chồng Đường Mạnh Hùng cùng đưa tiễn cô ra sân bay New York rồi ông bà cũng trở về nước. Ký Bình và Tôn Hạo hoàn toàn không đến đưa tiễn.

Còn Thân Ba thì vẫn âm thầm theo sau Đường Hải Yến, cậu không đủ can đảm để đối mặt với cô.

Ký Bình đứng trên ban công của biệt thự, tay cầm ly rượu lắc nhẹ qua lại, mắt vẫn hướng về phía bầu trời. Còn Tôn Hạo anh đang ngồi trên chiếc ghế gỗ gần đó nhìn ngắm cô, miệng không nhưng phì phò điều thuốc.

Ba Khắc từ bên dưới bước lên báo cáo với cô.

"Chủ tử, bọn họ đi rồi." Ba Khắc nhẹ nhàng cúi người báo cáo.

"Đi rồi sao." Ký Bình nở nụ cười không mấy vui vẻ, đầu ngược lên trời, bỗng có một chiếc máy bay bay ngang qua tầm mắt của cô.

Ký Bình chỉ thờ dài sau đó đưa ly rượu lên miệng uống một ngụm nhỏ.

"Hạo, mai chúng ta về thành phố E." Ký Bình quay sang hướng Tôn Hạo nói, dù gì việc bên đây cũng đã làm xong. Vụ hạ độc cô sẽ để lại cho quân gia điều tra dù sao cô càng ít can thiệp càng tốt, quân gia của nhà họ Cung ông ấy rất có tiếng nói trong gia tộc Cung gia lại là người một lòng trung thành nên việc này cứ giao cho ông ấy.

"Được. Vậy anh đi chuẩn bị đồ." Tôn Hạo lập tức đồng ý sau đó dúi điều thuốc bước xuống dưới nhà.

"Anh có thời có trò đi theo tôi không?" Đường Hải Yến ngồi ở hàng ghế VIP của máy bay có phần bức bối nói.

"..." Thân Ba vẫn im lặng, cậu không ngờ khả năng của mình luyện tập bao nhiêu lâu nay có thể bị một người mù phát hiện nhanh như vậy.

"Dấu đầu lồi đuôi." Đường Hải Yến cảm thấy bức mình cực kỳ, từ lúc ra khỏi bệnh viện cô đã có cảm giác có người đi theo mình và bám theo mình lên đến tận máy bay.

"Đường tiểu thư, tôi...tôi xin lỗi. Thật sự tôi...tôi không cố ý theo dõi cô đâu...thật đấy..." Thân Ba vội vàng biện hộ nên có chút ấp úng không biết nói như thế nào.

"Là chị Tiểu Bình bảo anh đi theo tôi." Đường Hải Yến dựa người vào ghế lười biếng nói.

Thân Ba bỗng im lặng suy nghĩ một lúc, mắt hết đảo qua cô rồi lại nhìn chính mình, đến cuối cùng cậu cũng trả lời phải cho qua chuyện. Cậu không thể mở miệng nói ra chuyện mình đi theo sau bảo vệ Đường Ưng và cô được.

Buổi tối cô đến thăm Cung lão và cũng chào tạm biệt ông.

Cung lão có chút buồn bã nhưng rồi ông cũng phải đưa tiễn cô về thành phố E.

Tối hôm sau, cô và Tôn Hạo đã có mặt tại biệt thự Tôn gia. Ký Bình phụ Tôn Hạo mang hành lý vào trong ánh mắt kỳ lạ của mọi người. Bình thường hai người việc ai nấy làm nhưng hôm nay lại cùng làm chung một việc làm cho ông bà Tôn không khỏi nghi ngờ và tò mò nhưng hai người đang rất vui.

Ký Bình chỉ phụ Tôn Hạo mang cái vali nhỏ nhất vào trong còn lại thì bị anh dành hết.

Cô nhớ lúc đi cô chỉ mang cái vali nhỏ, Tôn Hạo cũng vậy nhưng khi về thì "tay xách nách mang". Toàn quà cáp của Cung lão, thậm chí là đồ chơi cho Mia cũng tống vô vali cho cô mang về như vậy có phải bất công không chứ. Mà người tội nhất chắc là Ba Khắc, cậu phải ở lại vài bữa để Cung lão kiểm tra khả năng. Cô thừa biết Cung lão có những cách kiểm tra hết sức "kì dị" nhưng vô cùng hiệu quả. Lúc trước cô cũng bị kiểm tra như thế, hiệu quả đạt cao đến nỗi cô phải nằm trên giường cả tháng.

Ký Bình cùng ông bà Tôn bước vào phòng khách tán ngẫu, bỏ mặc Tôn Hạo với mấy cái vali to đùng.

Anh nhớ mình đi vì công việc chứ đâu có đi du lịch hay dọn nhà mà lại tới 4 cái vali loại lớn thế này.

Vừa xách cái vali thứ 4 lên phòng thì điện thoại trong túi quần của anh rung lên và đổ chuông. Tôn Hạo đặt cái vali xuống rồi bước ra ngoài ban công, tay cũng nhẹ nhàng bấm nút nghe trên màn hình điện thoại Iphone.

"Alo"

"Hạo, đến với em được không? Em muốn gặp anh." Giọng Khả Giai đầy buồn bã và ủy khuất vang lên.

"Anh bận rồi, khi khác nhé." Tôn Hạo băn khoăn một lúc rồi cũng quyết định từ chối. Anh đã muốn cuộc sống bình yên với cô, vậy thì tốt nhất ít gặp mặt Khả Giai để khỏi phải vyun vẩn.

"Hạo, em xin anh đó...anh đến gặp em...có được không? Đến gặp em đi..." Khả Giai khóc lóc bắt đầu màn kịch van xin của mình đối với anh.

"Anh bận rồi...thật sự anh đang rất bận." Tôn Hạo giọng đầy khẳng định đối với Khả Giai.

"Anh bận ở bên cô vợ xin đẹp đó của anh sao...em hiểu rồi...thật sự hiểu rồi..." Khả Giai đầy chua xót không ngừng khóc lóc.

"Anh không đến em CHẾT cho anh coi." Khả Giai bắt đầu giọng đe dọa, cố ý nhấn mạnh từ chết bên tay Tôn Hạo.

Tôn Hạo tay đang cầm điện thoại bỗng run run, con người Khả Giai bình thường hiền lành nhưng hôm nay phải có chuyện gì mới có thể làm ra được những việc này.

"Em đang ở đâu? Anh đến ngay..."

Khả Giai như đạt được ý muốn liền nở nụ cười, mũi không ngừng hít hít ra giọng bị thảm. Bắt đầu đọc địa chỉ cho anh.

"Em đang ở... khách sạn... Kỳ Hòa."

Tôn Hạo vội vàng lấy áo khoác ở trên giường và chìa khóa xe chạy nhanh xuống dưới nhà.

"A Hạo con đi đâu đấy." Bà Tôn thấy đáng vẻ hấp tấp của anh liền hỏi.

"Con ra ngoài một lát rồi về liền." Tôn Hạo chỉ bỏ lại một câu rồi chạy thẳng ra ngoài trong cái nhìn... của cô.

Khoảng 20 phút xe anh cũng đã đến khách sạn Kỳ Hòa.

Tôn Hạo nhanh chóng chạy vào trong khách sạn theo địa chỉ của Khả Giai anh bước vào thang máy lên thẳng tầng 4 phòng 400.

Vừa định gõ cửa Khả Giai đã bước ra mở cửa.

"Anh đến rồi." Khả Giai vui vẻ kéo anh vào bên trong và đẩy anh ngồi xuống ghế sofa trong bộ dạng sừng sờ của anh. Tôn Hạo này giờ vẫn ngồi im như bước tượng mặc cho Khả Giai loi loi kéo kéo.

Khả Giai vui vẻ niềm nở rót rượu cho anh.

"Anh uống đi." Khả Giai cầm ly rượu lên đưa trước mặt Tôn Hạo.

Tôn Hạo nhận lấy ly rượu đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

"Muốn anh đến đây để làm gì?" Tôn Hạo lạnh lùng hỏi.

Khả Giai nở nụ cười chua chát đưa ly rượu lên miệng uống.

"Hôm nay em buồn lắm...muốn cùng anh...ôn lại kỷ niệm xưa." Khả Giai cúi thấp đầu, bộ dạng vô cùng đáng thương, tay không ngừng lắc nhẹ ly rượu.

"Nếu không có chuyện gì...tôi về đây." Tôn Hạo khó chịu đứng dậy, anh phải về, trong thâm tâm anh bây giờ thật sự không muốn ở đây tí nào.

"Khoan đã. Anh uống hết ly rượu đã hãy về." Khả Giai nắm tay Tôn Hạo lại đưa ly rượu lên trước mặt anh.

"Được." Tôn Hạo cầm lấy ly rượu trên bàn đưa lên trước mặt Khả Giai sau đó chạm nhẹ vào ly rượu của Khả Giai và đưa lên miệng một hơi uống sạch. Tôn Hạo đặt ly rượu xuống sau đó bước ra ngoài.

Khả Giai bỗng nở nụ cười quỷ dị, đặt ly rượu xuống bàn, trong miệng không ngừng đếm ngược.

"3...2..."

Tôn Hạo bỗng thấy nhức đầu kinh khủng, cả căn phòng như đang xoay vòng vòng trước mắt anh.

Tôn Hạo đưa tay xoa xoa thái dương của mình nhưng vô ích.

Người anh nặng trĩu, đầu óc bắt đầu xuất hiện hàng triệu ông sao.

"Hạo, anh sao vậy?" Khả Giai vội chạy đến chỗ Tôn Hạo, giả bộ dịu dàng nhưng người thì đang ép vào người Tôn Hạo.

Tôn Hạo bỗng thấy trong người nóng rực như có hàng trăm ngọn lửa đang thiêu cháy con người anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Xoa dịu

Tôn Hạo bắt đầu hoa mắt, anh đưa tay gạt tay Khả Giai ra khỏi tay mình nhưng vừa quay qua mắt anh bỗng không thấy gì nữa.

Tôn Hạo liên tục lắc đầu và dụi dụi mắt, xuất hiện trước mắt anh không phải là một Khả Giai nữa mà bây giờ đến ba bốn Khả Giai.

Tôn Hạo lại tiếp tục dụi mắt, lần này xuất hiện trước mắt anh là Ký Bình.

Cô đang cười với anh, nụ cười đó như khơi dậy mọi dục vọng trong con người Tôn Hạo.

Tôn Hạo lao vào ôm người con gái trước mắt, điên cuồng đè Khả Giai xuống giường, miệng không ngừng gọi tên cô.

"Bình nhi, em đẹp lắm...rất đẹp..." Giọng anh khàn khàn nói mà đầu hay mình đã bị Khả Giai bỏ thuốc và người đang nằm dưới thân anh là Khả Giai chứ không phải Ký Bình cô.

Khả Giai như đạt được mục đích liền quấn lấy Tôn Hạo.

Ký Bình bước vào phòng nhìn đồng hồ treo trên tường cũng đã 12 giờ khuya, Tôn Hạo chưa về.

Cô không biết tại sao mình lại cảm thấy vô cùng bất an, gọi điện thì anh không bắt máy.

Cô bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, trái tim trong lồng ngực cũng không chịu yên phận mà đập nhiều hơn. Cái cảm giác này thật làm cho cô vô cùng khó chịu.

Ký Bình đi đi lại lại trong phòng, hết ngồi trên giường ôm gối rồi xuống ghế sofa. Cô đã thử dùng mọi cách để liên lạc với Tôn Hạo nhưng vô ích.

Năm tin nhắn, bốn cuộc nhớ cũng một mình mình chờ.

Đồng hồ cũng đã chỉ 3 giờ sáng nhưng anh vẫn chưa về. Ký Bình ngồi ngủ gục trên ghế lâu lâu lại giật mình tỉnh lại nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng anh.

Sáng hôm sau, Tôn Hạo thức dậy, đầu anh nhức kinh khủng, anh không thể nhớ nổi mình đã làm những gì tối qua.

Tôn Hạo vô thức nhìn sang bên cạnh, anh vô cùng sửng sốt.

Là Khả Giai.

Tôn Hạo lại nhìn xung quanh phòng quần áo của anh và Khả Giai vurun vãi khắp nơi trong căn phòng.

Tôn Hạo dường như không tin nổi, tối qua, ruột cuộc tối qua anh đã làm những gì chứ.

Sau một hồi vô đầu bút tóc Tôn Hạo cũng nhẹ nhàng bước xuống giường và mặc lại quần áo. Vừa mới mặc xong cái quần Khả Giai đã vurun vai tỉnh dậy, như vậy càng làm Tôn Hạo thêm phần bối rối.

"Xin lỗi, tôi qua..." Tôn Hạo không biết cách nào để biện minh cho chính hành động của mình tối qua.

Khả Giai đã đạt được mục đích của mình liền nở nụ cười thỏa mãn trong lòng, nhăm cười Tôn Hạo quá ngu ngốc.

"Không sao. Chỉ là tai nạn. Em sẽ không đề nó trong lòng." Khả Giai ngồi dậy lấy ngón tay mình che miệng Tôn Hạo.

"Àn" Tôn Hạo gạt đầu rồi mặc chiếc áo vest vào, vì tối qua...nên áo somi của anh đã rách hết vài chỗ. Anh chỉ đành mặc tạm chiếc áo vest đen của mình.

Tôn Hạo không nói gì, chỉ im lặng mà đi ra khỏi khách sạn.

Anh cũng không hiểu nổi tối qua anh đã làm ra những chuyện gì nữa.

Khả Giai ngồi trong phòng miệng không khỏi nhếch lên vì vui sướng. Bước xuống giường lấy chiếc áo của Tôn Hạo bỏ vào túi xách.

Tôn Hạo lái xe về nhà trong tâm trạng cực kì rối bời. Anh không biết nếu cô hỏi anh sẽ giải thích như thế nào và công việc làm của anh tối qua liệu cô có chấp nhận chồng mình lên giường cùng người tình cũ hay không.

Xe vừa vào biệt thự Tôn gia, đồng hồ trong xe anh cũng đã chỉ 6 giờ sáng. Tôn Hạo mở cửa xe và nhẹ nhàng bước vào trong nhà và lên phòng. Vừa mở cửa phòng anh đã thấy cô đang ngủ trên sofa.

Ký Bình ngồi dựa lên thành ghế sofa ngủ, một tay cầm điện thoại tay còn lại thì để lên trán chân mày không khỏi chau lại.

Tôn Hạo như lãng quên hết mọi việc tối qua, mỉm cười hạnh phúc trước cô. Anh nhẹ nhàng ôm cô đặt lên giường. Còn gì hạnh phúc bằng khi thấy người mình yêu thương lo lắng cho mình kia chứ. Tôn Hạo đắp chăn cẩn thận cho cô sau đó lấy điện thoại trong túi quần đi sạc.

Vừa mở được nguồn điện thoại lên anh đã thấy tin nhắn và những cuộc gọi nhỡ của cô.

Trong lòng Tôn Hạo không khỏi ảm áp và lại len lỏi đâu đó sự áy náy.

"Anh về rồi sao?" Ký Bình dụi dụi mắt ngồi dậy.

Tôn Hạo xém chút nữa bật cười, trong cô lúc này như một con gấu trúc, hai mắt thâm quầng làm anh không khỏi đau lòng nhưng lại có phần rất vui vì đây là lần đầu tiên anh đang hoàn nhím cô thức dậy.

Bộ đồ ngủ doraemon màu xanh, tóc xõa dài hơn vai có chút rối. Lại thêm cái biểu hiện dụi dụi mắt như trẻ con đó nữa.

Thật làm muốn anh cung nệm ôm chặt vào lòng mãi.

"Có gì đáng cười sao?" Thấy khuôn mặt đang cố gắng nhịn cười của Tôn Hạo cô không khỏi thắc mắc.

"Không...không...chỉ là...thôi em ngủ thêm chút đi." Tôn Hạo bối rối không biết giải thích thế nào cho cô hiểu.

"Sáng rồi. Hôm nay anh không đi làm sao?" Ký Bình bước xuống giường hỏi. Thường thì giờ này ở thành phố E anh đã đi làm mất tiêu.

"Không. Hôm nay anh ở nhà ngắm bà xã." Tôn Hạo bước đến ôm cô từ phía sau, giọng điệu không hề đứng đắn.

Ký Bình đánh nhẹ vào người Tôn Hạo một cái. Cô cũng không hiểu nổi con người này rồi, càng lúc càng dẻo miệng. Nhưng nó lại làm cho cô vô cùng ảm áp bỏ qua hết vụ việc anh đi thâu đêm tối qua.

"Hôm nay chúng ta đi chơi đi." Tôn Hạo bỗng nhiên nảy ra một ý định. Cô về nước cũng đã nửa năm nhưng chưa đi đâu chơi lần nào, hôm nay anh sẽ dẫn cô đi chơi cũng để chuộc lại lỗi lầm.

"Đi đâu?"

"Bí mật." Tôn Hạo đưa ngón tay lên miệng ra vẻ bí mật, điệu bộ hết sức trẻ con.

Vậy là sau khi ăn sáng hai người liền lên phòng thay đồ rồi đi ra ngoài. Ông bà Tôn lại một lần nữa tưởng mình hoa mắt hay còn ngủ mơ vì cái cử chỉ lạ lùng của hai người.

Tôn Hạo lái xe đưa cô đến một nơi mà chính cô cũng không tin nổi.

Vòng quay, xe lửa, tàu lượn siêu tốc,...vân vân và mây mây

Ký Bình thật muốn một đao giết chết Tôn Hạo. Cô đã 27 tuổi đầu vậy mà lại đưa cô vô cái nơi này, cô đâu phải trẻ con cơ chứ.

Tôn Hạo đột nhiên nắm lấy tay cô kéo đi, còn miễn phí cho cô một nụ cười và khuyến mãi tặng kèm một cái nháy mắt tinh nghịch.

Hôm nay trong anh cũng thật giản dị cứ như một cậu sinh viên đại học chứ không phải một CEO của một tập đoàn lớn lúc nào cũng cao cao tại thượng.

Chỉ một chiếc quần Jeans rách đầu gối và chiếc áo thun màu đen bên ngoài còn mặt thêm chiếc áo somi sọc đỏ. Không còn là giày da nữa mà là một đôi Nike trắng. Nhìn anh lúc này ai nói là đã 29 đầu kia chứ cứ như một anh chàng sinh viên đại học năm nhất vậy.

Cứ vui vui về về nắm tay người mình yêu mà không cần phải lo nghĩ nhiều điều cho sau này.

Ký Bình vui về buông lỏng mọi tâm trạng, tại sao cô cứ phải lo nghĩ đến sau này kia chứ.

Bây giờ cô chỉ cần biết hiện tại như vậy là đủ. Cô đã và đang hạnh phúc. Nụ cười trên môi cũng bắt đầu nở rộ.

Hai người lúc này trên môi đã có hai nụ cười vô cùng đẹp trên môi.

Tôn Hạo không ngừng nắm tay cô kéo cô đi hết khu này đến khu khác.

Mọi người xung quanh cũng không ngừng chú ý đến cô và anh.

Chàng trai diện mạo khôi ngô, nhũ quan phi phàm còn người con gái thì xinh đẹp tuyệt vời, đúng là trai tài gái sắc. Ai nấy đều hết lời khen ngợi.

Những người đàn ông ở gần đó thì không ngần ngại say mê nhìn ngắm người con gái mặc chiếc váy trắng với máy tóc hơi vàng đang được chàng trai nắm chặt.

Họ sẵn sàng chịu một cái tát và những lời mắng chửi của vợ hoặc cô người yêu bé nhỏ của mình cũng chỉ để nhìn ngắm cô.

Còn những cô gái thì người nào người nấy không khỏi ghen tỵ với cô, vừa xinh đẹp lại có được người đàn ông tuyệt đỉnh. Đầu phải ai mơ ước cũng có.

Nhưng hai người không thèm để ý đến những người bọn họ, cứ nắm tay đi dạo khắp công viên.

"Hạo, chúng ta chơi cái đó đi." Ký Bình vui vẻ, chỉ tay lên trên chiếc tàu lượn đang chạy ở phía trên. Đã lâu rồi cô không thử cảm giác mạnh.

Tôn Hạo gật đầu rồi kéo cô đến chỗ mua vé. Hai người vui vẻ bước lên tàu lượn. Chiếc tàu lượn siêu tốc từ từ lăn bánh trên đường dây và rồi tăng tốc trong tiếng hò hét của mọi người.

Nhưng cô và anh lại cứ ngồi đờ mặt ra như đang chơi trò chơi trẻ em. Cả một biểu cảm sợ hãi hay là hết gì đó cũng không có mà có thì cũng chỉ những người xung quanh.

Tôn Hạo cứ tưởng cô sẽ hét lên và ôm chặt lấy anh nhưng thật sự anh đã sai, vô cùng sai. Anh chỉ có thể quay qua cô cười trừ.

Hết vòng, tàu lượn từ từ ngừng lại.

"Hạo, vòng nữa nhé." Ký Bình làm bộ mặt trẻ con không muốn rời ra cái tàu lượn.

Tôn Hạo không nỡ nhìn bộ mặt đầy trẻ con đó của cô liền mua thêm vé.

Anh không ngờ vợ anh lại có bộ mặt như vậy.

Và rồi...vòng nữa...lại tiếp tục vòng nữa...lại thêm vòng nữa...

Và đây là kết quả...

"Ờ...ờ..." Tôn Hạo đầy quay như chong chóng không ngừng nôn.

"Anh không sao chứ? Uống chút nước đi." Ký Bình vội vuốt lưng giúp Tôn Hạo. Cô không ngờ sau 10 vòng anh lại như vậy. Còn đâu cái hình tượng soái ca lúc nãy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đi chơi

Tôn Hạo mặt mày xanh như tờ nhận lấy chai nước khoáng từ tay Ký Bình.

Dẫn cô đến đây chắc là sai lầm của anh. Cứ tưởng cùng cô chơi vui vẻ nhưng không ngờ bây giờ người đang trong tình trạng thảm hại nhất là anh. Tôn

Hạo thầm thì anh sẽ hận cái tàu lượn suốt đời...vì nó mà anh mất mặt chết được.

Ký Bình diu Tôn Hạo đến một cái ghế đá gần đó ngồi nghỉ. Miệng không ngừng cười tủm tỉm. Hôm nay cô lại thấy một hình tượng khác của Tôn Hạo, hình tượng này tương đối vui nhộn.

"Chúng ta nghĩ một lát đi." Nhìn mặt Tôn Hạo không một chút huyết sắc Ký Bình liền đưa ra ý kiến.

Tôn Hạo chỉ biết gật đầu, giờ mà cô lo anh lên đó nữa chắc anh không sống nổi để thấy bình minh ngày hôm sau quá.

"Lúc nhỏ em có hay đến đây không?" Tôn Hạo dựa người vào ghế hỏi, không hiểu sao anh lại rất thắc mắc về lúc nhỏ của cô.

Trước khi sang Mỹ anh đã nhờ Trương Phong điều tra về cô nhưng chỉ điều tra được từ lúc cô 15 tuổi cho đến bây giờ, còn lại lúc nhỏ thì không điều tra được gì. Với tài nghệ của Trương Phong trong ngành điều tra ngầm mà vẫn không thể điều tra ra được thì thật thất bại. Nhưng Trương Phong đến nay vẫn không thể điều tra ra được giống như cuộc đời cô chỉ bắt đầu xuất phát ở 15 tuổi vậy. Thật kỳ lạ mà.

"Không." Ký Bình nở nụ cười chua xót, lúc nhỏ Đường Mạnh Nghiêm làm gì đưa gia đình đi đâu chứ, đến khi lớn lên một chút đã về Anh quốc sống lúc đó làm gì có tâm trạng đi chơi, đến năm 8 tuổi lại bị ông ngoại bắt đến Nhật đào tạo thành sát thủ lại càng không có thời gian đi chơi. Thử hỏi có đứa trẻ nào như cô kia chứ, 8 tuổi đã phải cầm súng giết người.

Nhớ lại khoảng thời gian đó trong người Ký Bình không khỏi run rẩy.

Tôn Hạo không hiểu tại sao trong lòng lại thêm một chút áy náy khi thấy biểu hiện cười nhạt của cô, anh cũng ngầm hiểu được phần nào cuộc sống của một quý tộc như cô.

Quý tộc có gì tốt, mọi việc đều phải hoàn hảo, lúc nào cũng phải tỏ ra cứng cỏi, mạnh mẽ trước mắt mọi người để rồi một góc nào đó lại co ro trong bóng tối ngồi khóc cho số phận. Lúc nào cũng phải đối mặt với nguy hiểm, sẵn sàng hy sinh cũng chỉ nhằm bảo toàn cương vị cho gia tộc. Và đặc biệt là gia tộc Freeman thì lại càng chú trọng việc danh dự. Gia tộc đứng thứ hai ở Anh quốc, một gia tộc hùng mạnh nắm trong tay hơn 50% tiền của toàn thế giới, mỗi đứa cháu được sinh ra bắt buộc phải hoàn hảo từng mi-li-mét.

Trong mọi tình huống cũng phải đem lễ nghi, quy tắc ra mà chới buộc bản thân. Sống lúc nào cũng phải theo ý của những trưởng lão- người cầm quyền của gia tộc. Sống như vậy, nói trắng ra là như một quân cờ ở trên bàn cờ để cho bọn họ làm bàn đạp thế thân hoặc "diệt tướng".

"Lúc nhỏ em không được đến đây, từ năm bốn tuổi em đã phải tự mình học cách sống độc lập." Ký Bình vừa nói vừa cười nhạt nhưng cô lại không biết tại sao mình lại nói những chuyện này với anh.

"Ba mẹ lúc nào cũng cãi nhau, đến năm sáu tuổi em theo mẹ về Anh sống và được rèn luyện trở thành người thừa kế của ngôi vị Công tước."

"Rồi sao nữa. Hãy để cho anh chia sẻ cùng em." Tôn Hạo cũng cảm thấy được đau khổ trong cô nhưng có lẽ nói ra sẽ dễ chịu hơn.

Một đứa trẻ đang ngồi trên cây đàn piano, bàn tay nhỏ nhắn lướt nhẹ lên phím đàn, khuôn mặt không khỏi có chút sợ hãi. Xung quanh còn có một người phụ nữ mặc vest đen, đeo kính trên tay còn cầm một cái cây, không ngừng đi qua đi lại trước mặt đứa bé.

Đứa bé tay thì vẫn đàn nhưng mắt vẫn nhìn người đó một cái lăm lét.

"aaa..."Đứa bé vội rút hai tay ra khỏi cây đàn. Hai tay không ngừng xoa chỗ vừa mới bị người phụ nữ đánh.

"Sai rồi. Đàn lại." Người phụ nữ bên tiếp tục nhiệm vụ của mình, lạnh lùng ra lệnh mà không để ý đến khuôn mặt đầy sợ hãi của đứa bé.

Đứa bé mắt rung rung nhưng vẫn nghe lời đưa hai bàn tay đã bị đánh đến sưng đỏ ra, tay run run đặt lên phím đàn.

"Làm gì thế hả? Tiếp tục đi." Người phụ nữ giọng vô cùng lạnh lùng nhìn đứa bé, tay thì vung roi đánh mạnh vào tay đứa bé.

Bỗng một người đàn ông áo đen đi vào, đó là quản gia của gia tộc Freeman.

"Đã đến giờ tiểu thư phải học lễ nghi." Quản gia lạnh lùng nhắc nhở.

Vậy là đứa bé lại được đưa đến một căn phòng khác. Nơi đó cũng có một người phụ nữ đang ngồi đợi sẵn và cũng cầm trên tay một cái cây.

Đứa bé vẫn chưa hết sợ hãi vì việc khi này bây giờ lại tiếp tục... Đứa bé bước vào ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ đó.

Bỗng cây trên tay người phụ nữ bay thẳng xuống cánh tay của đứa bé.

"Ngồi kiểu gì vậy hả?" Người phụ nữ lớn tiếng quát.

...

Cuộc sống đó của đứa bé cứ như vậy trôi qua. Và đứa bé đó chính là Ký Bình.

Cô dựa vào người Tôn Hạo nhớ đến khoảng thời gian địa ngục đó không khỏi đau đớn và đầy chua xót cho chính bản thân mình.

Như thấu hiểu được mọi đau khổ của cô Tôn Hạo ở bên cạnh càng ôm chặt cô hơn, để cô dựa vào bờ vai rộng của mình.

Anh bằng lòng lúc trước anh không phải người chồng tốt nhưng bây giờ anh sẽ bù đắp lại cho cô tất cả. Thậm chí là bù đắp lại cho cô tất cả, tuổi thơ đầy đau khổ đó anh sẽ cùng cô quên đi và tiếp tục hướng về tương lai.

Đời này kiếp này, Tôn Hạo anh chắc chắn sẽ ở bên cô, che chở, làm chỗ dựa vững chắc nhất cho cô.

Bằng lòng Ký Bình không phải người phụ nữ đầu tiên của anh, càng không phải mối tình đầu nhưng đây giờ sẽ là người phụ nữ duy nhất chiếm trọn trái tim của anh, là người mà anh sẽ yêu ở kiếp này và bắt đầu tiếp tục kiếp sau.

Cô có thể đi mọi nơi trên thế gian này anh cùng sẽ đi theo cô. Còn nếu cô chạy trên đường thẳng, anh sẽ đứng đó đợi cô, vì Trái Đất này hình cầu nên cô có chạy đâu cũng sẽ không thoát khỏi được anh.

Bỗng một trái banh ở đâu lặn về phía cô và anh, trái banh dừng lại bước chân cô.

Ký Bình buông Tôn Hạo ra định cúi người xuống nhặt nhưng Tôn Hạo đã nhanh tay nhặt trái banh lên trước cô.

Một đứa bé trai khoảng 3,4 tuổi từ đâu chạy lại trước mặt cô và anh.

Bộ mặt dường như muốn xin lại trái banh nhưng lại có phần không muốn. Giống như là sợ bị mắng vậy.

"Của con sao?" Tôn Hạo đứng lên bước lại đưa cho đứa bé.

"Vâng. Cảm ơn chú ạ." Đứa bé vui vẻ nhận lại trái banh của mình.

Tôn Hạo nở nụ cười tươi tay vuốt nhẹ đầu đứa bé, ánh mắt có chút khao khát. Dù sao anh cũng đã gần 30 tuổi, ở tuổi anh người ta cũng đã có con nhưng anh thì chưa nên có chút muốn...

"Lần sau chơi phải cẩn thận, đừng để mất nhé." Tôn Hạo vui vẻ dặn dò.

Đứa bé rất ngoan liền gật đầu đồng ý, rồi tạm biệt Tôn Hạo.

Nhìn một màn trước mắt Ký Bình không khỏi khao khát, và cũng có chút áy náy với anh. Từ lâu đã biết anh thích trẻ con nhưng cô lại nhẫn tâm bỏ qua chuyện đó.

Nhìn Tôn Hạo quan tâm đứa trẻ đó nhưng vậy cô cũng chắc một điều sau này anh sẽ là một người cha tốt, là người cha đáng để con mình kính nể không giống như Đường Mạnh Nghiêm. Đột nhiên cô cũng muốn sinh cho anh một đứa. Theo quán tính cô nhìn xuống bụng mình, nơi đây có một đứa bé thì sao nhỉ, chắc sẽ rất vui, rất hạnh phúc.

Ký Bình đột nhiên lắc đầu quay quắt cho cái suy nghĩ vừa qua của mình. Chắc dạo này cô nhớ Mía quá nên mới vậy. Ký Bình tự tìm có biện mình cho cái suy nghĩ của mình.

"Em sao vậy?" Tôn Hạo này giờ đã ngồi nhìn những biểu hiện kỳ lạ của cô không khỏi thắc mắc.

"Không có gì. Chúng ta đi chơi tiếp đi." Ký Bình vội đứng dậy, tóc dài đã vô tình che được khuôn mặt đang đỏ ửng của cô.

"Được. Em muốn chơi cái gì?" Tôn Hạo nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng sùng nịnh, yêu chiều hỏi.

"Cái kia đi." Ký Bình xoay người một vòng, tìm kiếm những trò chơi xung quanh trong công viên. Xoay một hồi thứ làm cô chú ý nhất chính là trò chơi bóng rổ nhồi thú nhồi bông. Cô không phải trẻ con nhưng là con gái anh không thích thú nhồi bông cơ chứ.

Tôn Hạo mỉm cười xoa đầu cô rồi nắm tay cô bước lại sân bóng rổ.

"Tôi muốn chơi." Tôn Hạo buông cô rồi bước lại gặp người quản lý.

"Được. 50 USA một lượt chơi. Luật chơi rất đơn giản, cậu chỉ cần vượt qua 5 cầu thủ của chúng tôi và đưa bóng vào rổ cậu sẽ có được con thú nhồi bông đó." Người quản lý nhận tiền từ anh sao đó phổ biến luật chơi.

Tôn Hạo cởi áo somi mặc bên ngoài ra đưa cho cô, rồi cầm trái bóng rổ bước vào sân bóng.

Anh quan sát năm cầu thủ đang ở trước mặt, người nào cũng cao to hơn anh nhìn là biết toàn dân chuyên nghiệp về môn thể thao này.

Tôn Hạo bắt đầu thực hiện những cú nhồi bóng điều luyện và nhanh chóng duy chuyển vượt qua cầu thủ thứ nhất. Lại tiếp tục cú xoay người vượt qua cầu thủ thứ hai. Cầu thủ thứ ba thân hình tương đối nhỏ hơn hai người kia Tôn Hạo liền thực hiện cú tung người ném bóng từ xa.

Trái bóng rõ bay trên không trung trong ánh mắt của tò mò không biết trái bóng có vào rõ không có mọi người và rồi...

"Bụp..." Trái bóng đã bay thẳng vào rõ ghi chọn 3 điểm.

Tôn Hạo nở nụ cười đắc thắng nhìn về phía cô còn nhái mắt với cô một cái. Chạy về phía để thú nhồi bông chọn cho cô một con pikachu vào vàng to và cao tới hông anh. Tôn Hạo ôm con pikachu về phía cô, trao con pikachu cho cô trong ánh mắt đầy hâm mộ của mọi người.

Trong hai người thật đẹp đôi cứ như một cặp đôi mới yêu vậy

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đau dạ dày

Suốt một ngày Ký Bình cứ như vậy mà rong chơi cùng Tôn Hạo, hết khu vui chơi rồi lại đến xem phim khi về đến nhà cũng đã tối.

Ký Bình ôm con pikachu vào nhà, ông bà Tôn đang ngồi xem phim ở phòng khách xém chút nữa đột quỵ khi thấy cô ôm con thú nhồi bông vào, đi theo sau còn có Tôn Hạo. Hai người chọn to mắt hết nhìn cô rồi nhìn xuống con pikachu cô đang ôm rồi lại nhìn nhau. Thật sự là không tin nổi.

Con trai ông bà hôm nay lại dẫn vợ đi chơi, còn ôm con thú nhồi bông to về nữa chứ.

Không phải lúc trước Tôn Hạo hay bảo nơi đó chỉ dành cho con nít thôi sao, còn thú nhồi bông chỉ dành để chút giận vậy mà hôm nay lại... Đúng là con trai càng lớn càng khó giữ...

Ký Bình chào ông bà Tôn rồi ôm con pikachu lên phòng, Tôn Hạo bỏ qua hai khuôn mặt đang nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ rồi đuổi theo cô.

Vừa lên phòng điện thoại cô đã reo lên.

"Alô" Ký Bình vừa bắt máy vừa để con pikachu lên bàn.

"Joy, mai sẽ diễn ra cuộc họp bổ nhiệm giáo sư, 9 giờ em phải có mặt đấy." Sở Minh Triệt vội vàng dặn dò cô rồi tắt máy, anh đang bận bù đầu cho cuộc họp ba năm một lần được diễn ra vào ngày mai.

Ký Bình nghe Sở Minh Triệt dặn dò xong liền bước lại bàn, tối nay chắc cô sẽ mệt chết với mối hồ sơ bổ nhiệm này, nhưng cũng vui vui, cuối cùng cô cũng đợi được ngày này.

"Có gì mà em vui vậy?" Tôn Hạo bước vào thấy cô tủm tỉm cười liền hỏi.

"Mai sẽ diễn ra cuộc họp bổ nhiệm giáo sư...em vui lắm..." Ký Bình vui vui vẻ vẻ nói với anh. "Nên tối nay em phải xem lại bản khảo của mình."

Nhìn vào mắt cô, Tôn Hạo cũng hiểu được cô đã chờ đợi ngày này như thế nào, không muốn làm mất hứng của cô Tôn Hạo đành đi tắm rồi xuống phòng bếp nướng ít bánh mì và đồ ăn nhẹ cho cô, còn không quên làm riêng cho cô ly hồng trà sữa. Anh biết cô rất ít khi uống cà phê với lại người Anh rất thích hồng trà. Cà phê uống cũng chỉ là tỉnh táo nhất thời, uống nhiều sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ nên anh liền thay vào hồng trà sữa cho cô.

Ngoài trời cũng đã khuya, sương đêm cũng đã rơi làm mọi nơi bắt đầu có vị lạnh. Tôn Hạo đặt những thứ mình làm lên khay rồi mang vào thư phòng cho cô, không quên về phòng lấy cho cô chiếc áo khoác. Mặc dù trong nhà nhưng chắc chắn sẽ có chút lạnh.

Ký Bình vẫn chăm chú cho bản khảo nghiên cứu của mình, bên cạnh còn có một chồng sách y dày cộm.

Tôn Hạo bước đến để khay đồ ăn lên bàn trước mặt cô rồi bước về phía cô, ân cần khoác chiếc áo lên người cô.

Nhận được sự va chạm Ký Bình liền rời mắt khỏi cuốn sách nhìn về phía anh, trong lòng không khỏi ấm áp. Đôi khi chỉ một hành động nhỏ như vậy cũng đủ để làm tan chảy trái tim đóng băng của cô.

"Ăn chút gì đi rồi đọc tiếp." Tôn Hạo ân cần nhìn cô. Một tay đẩy khay thức ăn về phía cô, tay còn lại thì đẩy tờ bản khảo qua một bên.

Ký Bình không nói gì chỉ đoán nhận sự quan tâm của Tôn Hạo. Cô lại không ngờ anh có thể biết được sở thích của cô, cô ghét cuộc sống quý tộc ở Anh nhưng cô lại đặc biệt thích hồng trà. Tuy hương vị khá là khác biệt nhưng cũng rất ngon, có sự mới lạ.

Nhìn Ký Bình ăn trong một cách ngon miệng, Tôn Hạo có phần vui vui. Anh biết mình làm đồ ăn không ngon nhưng cô có thể vui vẻ ăn như vậy thật làm cho anh rất vui.

Ký Bình ăn xong rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Người ta thường bảo việc chờ đợi rất chán nhưng Tôn Hạo lại cảm thấy nó rất thú vị. Anh lại được nhìn thấy một góc khác trong con người cô và anh cũng nhìn ra cô rất yêu công việc này cho dù ngày nào cũng phải sống trong phòng phẫu thuật, đầu lúc nào cũng căng như dây đàn, khăn trang hết mức để chiếc đầu với bệnh tật cùng những bệnh nhân của mình.

Đến khoảng 1 giờ sáng Ký Bình dường như không tập trung được nữa, đầu gục gà gục gật, hai mắt không tự chủ nhắm lại gục xuống bàn.

Tôn Hạo thấy cô mệt mỏi không muốn đánh thức cô liền nhẹ nhàng và ân cần bế cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường như một viên pha lê dễ vỡ. Sau khi đắp chăn cho cô anh cũng nằm xuống ôm chặt cô vào người và chìm vào rất mộng.

Nhưng anh nhắm mắt không bao lâu đã cảm nhận được cô trong vòng tay anh có điều bất thường. Lại nghe được tiếng rên rỉ của cô.

Tôn Hạo bật người ngồi dậy vội vàng mở đèn.

Ký Bình đang nằm trên giường, đầu lấm tấm mồ hôi, người không ngừng lặn qua lặn lại, chân mày chau lại, hai tay không ngừng ôm bụng.

"Bình nhi, em sao vậy?" Tôn Hạo vội đỡ cô lên hỏi, nhìn ảnh tượng này anh lại tưởng tượng đến cảnh kinh hoàng ở Mỹ, hai tay run rẩy kéo dấu vảy cô lên kiểm tra, anh sợ cô sẽ gặp chuyện gì không hay.

Tay Tôn Hạo vừa chạm vào vảy cô, đã bị tay Ký Bình ngăn lại.

"Hạo, lấy giúp... em hộp thuốc... trong túi xách..." Ký Bình khó khăn nói.

Tôn Hạo hiểu ý liền gật đầu chạy lại bàn trang điểm lấy túi xách và mở ra. Trong đó quả nhiên có một hộp thuốc nhỏ.

Anh vội lấy ra hai viên thuốc rồi rót nước vào ly mang đến bên giường cho cô. Cẩn thận đỡ cô dậy đưa thuốc vào miệng giúp cô.

Ký Bình nhanh chóng uống thuốc. Khoảng nửa tiếng sao quả nhiên không còn đau nữa. Từ lúc về Mỹ đến nay cô chưa có bữa ăn nào cho đàn ông bệnh đau dạ dày của cô không tái phát lại mới lạ. Với lại bụng cô rất yếu những thứ khó tiêu như bánh mì rất dễ làm cho cô đau bụng nhưng lúc tối thấy anh khổ cực vì mình vào bếp nên cô không nỡ từ chối. Rất may là trong túi xách của cô lúc nào cũng có thuốc.

"Em không sao chứ?" Thấy sắc mặt cô có vẻ ổn hơn Tôn Hạo liền hỏi, nói thật là lúc nãy anh sợ gần chết.

"Em không sao, chỉ là..." Ký Bình ngập ngừng khó lòng mở miệng.

"Chỉ là làm sao? Em đừng làm anh lo lắng." Tôn Hạo vội vàng kéo cô vào lòng, tay nắm chặt tay cô.

"Chỉ là dạo này ăn uống không đàn ông nên..." Ký Bình ngập ngừng nhìn Tôn Hạo, tay cũng không ngừng vỗ nhẹ lên tay Tôn Hạo như an ủi. "Nên bệnh đau dạ dày... tái phát..." Ký Bình cúi đầu ấp úng nói tiếp.

Tôn Hạo chân mày chau lại càng ngày càng chặt, dường như có thể kẹp chết một con ruồi.

"Sau này anh sẽ quản lý chuyện ăn uống của em." Anh chỉ bỏ lại một câu rồi nằm ịch xuống giường như một đứa trẻ giận rồi. Quay lưng về phía cô.

Ký Bình chỉ lắc đầu trước tính trẻ con của Tôn Hạo rồi cũng nằm xuống quay người ôm Tôn Hạo, đầu dựa vào lưng anh.

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai chiếu rọi vào phòng, gió nhẹ thổi qua khung cửa, bầu trời xanh mát từng tiếng chim hót vang lên làm căn biệt thự bừng lên nét vui vẻ chào đón ngày mới.

Ký Bình từ từ tỉnh lại, hàng mi cong đang khép cũng nhẹ nhàng mở ra. Xuất hiện trước mắt cô là khuôn mặt còn đang ngủ say của Tôn Hạo.

Anh đang ôm chặt lấy cô trong vòng tay, cô còn gối đầu lên tay anh. Trong anh có vẻ đang ngủ rất ngon.

Không muốn đánh thức Tôn Hạo, Ký Bình từ từ lấy tay Tôn Hạo ra khỏi người mình. Nở nụ cười hạnh phúc nhìn ngắm khuôn mặt đang ngủ say của Tôn Hạo.

Cô nhìn lại đồng hồ ở cạnh giường cũng đã 7 giờ sáng. Ký Bình thôi không ngắm anh nữa nhẹ nhàng rời khỏi giường. Mở tủ lấy quần áo và bước vào toilet nhưng cô vừa bước vào cũng có một cái bóng bay vào.

Ký Bình khó hiểu nhìn cái bóng mới bay vào nhà tắm cùng mình. Cô mở to mắt không thể tin nổi. Là Tôn Hạo. Không phải anh còn ngủ sao?

Thật thì anh đã tỉnh từ lúc cô lấy tay anh ra, nhưng lại thấy cô nhìn ngắm anh say sưa như vậy anh không nỡ phá bỏ cảm hứng của cô.

"Hạo, đi ra." Ký Bình chau mày lại không khỏi nhớ đến cái ngày ở Mỹ.

"Không phải chúng ta là vợ chồng sao? Là vợ chồng thì phải làm mọi việc cùng nhau." Tôn Hạo xoay người cô lại, ôm cô từ phía sau. Giọng ni non.

Ký Bình bó tay, chỉ đành cùng Tôn Hạo tắm và thay đồ nhưng lần này cô đã đề phòng rất kỹ, không cho Tôn Hạo chạm vào mình.

Xong xuôi cô lại tắt bật chuẩn bị tài liệu cho vào túi xách, trang điểm lại khuôn mặt gấu trúc của mình rồi bước xuống tầng dưới.

Vừa bước xuống đã bị Tôn Hạo lôi vào phòng ăn. Ông bà Tôn đã đi tới tỉnh X từ sớm. Tỉnh X là nơi nghỉ mát rất tuyệt, lại có cả suối nước nóng nên ông bà Tôn đã mua lại để làm khu nghỉ dưỡng, đôi ba tháng sẽ đến đó một lần.

Tôn Hạo lôi Ký Bình vào trong bàn ăn, đưa tới cho cô một tô cháo.

Ký Bình nhìn tô cháo vẫn còn khói bay nghi ngút là phát hỏa. Cô ghét nhất là cháo, mùi vị của nó làm cô không thể nào ưng nổi, cái thứ khó nhai khó nuốt này từ lâu đã đi vào sổ đen của cô.

"Ăn hết rồi tôi đưa em đi." Tôn Hạo chỉ để lại một câu rồi ngồi xuống ghế đối diện nhâm nhi ly cà phê của mình.

"Không thì sao?" Ký Bình bắt đầu phản kháng.

"Không thì em đừng hòng rời khỏi đây. Kể từ hôm nay ba bữa ăn của em anh sẽ lo." Tôn Hạo đưa ly cà phê lên miệng uống một ngụm nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt ly cà phê xuống, lấy trong túi áo ra một chiếc chìa khóa. Còn để chiếc chìa khóa đung đưa trước mắt cô.

Ký Bình muốn tá hỏa, là chìa khóa xe của cô.

Nhìn khuôn mặt đầy uy hiếp của Tôn Hạo cô chỉ đành ngoan ngoãn ngồi xuống ăn từng muỗng cháo, khuôn mặt ủy khuất vô cùng.

Tôn Hạo nở nụ cười đắc thắng. Lúc tối biết cô không ăn được những đồ khó tiêu, lại bị đau dạ dày nên anh đã dặn đầu bếp làm cháo cho cô. Nhưng nhìn khuôn mặt ủy khuất nhưng mấy đứa trẻ biếng ăn đồ anh lại biết được cô rõ ràng không thích cháo, nhưng bây giờ làm món khác chắc sẽ trễ giờ mất, chỉ đành ép cô ăn tạm.

Ăn xong cũng đã 8h30 giờ vậy là Ký Bình lại tức tốc chạy vô xe ngồi, còn liếc Tôn Hạo một cái. Tôn Hạo chỉ cười rồi lập tức đưa cô đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Scandal

Tiếng sóng biển dào dạt đập vào tai những người ở đó.

Ở một góc vào đó đèn led liên tục nháy lên. Nữ người mẫu trong bộ bikini một mảnh đang đứng tạo dáng một cách đẹp nhất, ánh mắt đưa tình q quuyến luyến nhưng cô không hề cười.

"Rose, cười lên nào?" Tiếng người chụp ảnh liên tục nhắc nhở.

"Cười lên Rose."

Nhưng cô tỏ vẻ như không hề nghe thấy.

"Anh đừng bắt cô ấy cười, chưa ai trong showbiz thấy cô ấy cười cả." Một người gần đó liền thở dài nói.

Vì cô chưa bao giờ cười nên nếu chụp được bức ảnh nào cô ấy đang cười để quảng bá hình ảnh, đảm bảo sản phẩm hay bộ phim ấy sẽ kiếm được bội tiền. Mà hầu như phim cô đóng nhân vật nữ chính không chết thì cũng không bình thường. Chắc vì vậy mà cô rất nổi, fan hầu như rất muốn được thưởng thức nụ cười của thần tượng nhưng có vẻ rất khó.

Lúc đầu còn tưởng cô quá kiêu căng hay là không biết cười nhưng khi tiếp xúc với cô họ lại nghĩ khác. Rose rất thân thiện lại hay nói đùa nhưng dù họ có cười điên cuồng thì cô cũng chỉ đơ mặt như mình rất vô tội, mọi chuyện không liên quan đến mình vậy.

Có một chương trình, MC đã từng hỏi Rose tại sao cô lại không cười?

Rose đã rất nhẹ nhàng trả lời:

"Rose bán tài năng không bán nụ cười." Còn tặng cho MC cái nhếch môi. Lúc đó Mc đã đơ mặt ra, còn phóng viên thì cho đó là tin sốc...hàng loạt báo được tung ra thị trường.

Nhiếp ảnh gia chỉ đành bó tay tiếp tục chụp để quảng bá cho sản phẩm.

Buổi chụp hình kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. Rose mệt mỏi bước ra khỏi ống kính. Gió biển thổi mạnh làm cô có chút lạnh, quản lý Tiêu Hàm vội vã mang áo khoác lên người cô.

"Cảm ơn chú." Rose thấy vậy liền cảm ơn.

"Cốc" quản lý Tiêu kí đầu cô một cái.

"Tôi chỉ mới 35, gọi tôi bằng anh đi. Mà tại sao lúc nào em cũng gọi tôi bằng chú thế? Tôi có già đâu..." Quản lý Tiêu trách yêu cô.

Rose xoa xoa đầu, khuôn mặt vô cùng ủy khuất, rõ ràng là quản lý ăn hiếp ca sĩ của mình mà. Đồ bạo lực nhân viên.

Cô vừa định trả lời, một đám phóng viên từ đâu chạy tới...tấn công cô như giặc...

"Rose cho hỏi cô và ca sĩ Thẩm Thiếu Bạch có quan hệ như thế nào?" Phóng viên thứ nhất hỏi.

"Có phải bộ phim vừa rồi đã gây ra tình cảm đặc biệt giữa hai người?" Phóng viên thứ hai hỏi.

"Nghe nói ca sĩ Thẩm Thiếu Bạch nhận đóng bộ phim Nước mắt mỹ nhân là vì cô?" Phóng viên thứ ba.

...

Cứ như vậy mà cả chục cái micro vơ qua vơ lại trước mặt cô. Rose nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Nhớ lại buổi tối hôm đó của ba ngày trước, cô đang tham gia liveshow của ca sĩ Vũ. Lúc kết thúc teoì đã tối nên cô đã đuổi quản lý Tiêu về trước. Đến khi liveshow thật sự kết thúc cô mới nhớ tiền và điện thoại đã để ở trên xe quản lý Tiêu. Cô đang bối rối không biết làm sao về được thì một chiếc mô tô chạy tới. Người ngồi trên mô tô mở nón bảo hiểm ra cô liền nhận ra là Thẩm Thiếu Bạch.

Bất quá cô không muốn ngủ ngoài đường nên đã nhờ Thẩm Thiếu Bạch trở về...lúc đó xui thay lại bị phóng viên chụp lại. Đúng là đời không như mơ, sáng hôm sau báo chí đăng loạn xạ lên, thêm mắm muối đủ đều vô.

Nhưng càng nhớ đến cái lúc trên đường cao tốc, cô đã quê cực độ.

Lúc mới lên xe Thẩm Thiếu Bạch có cời áo khoác ra đưa cho cô để cô mặc vào cho đỡ lạnh, nhưng lại làm vẻ kiêu căng tỏ vẻ không thèm. Đến khi lên đến đường cao tốc cô lạnh run nên đã hạ mình kêu Thẩm Thiếu Bạch dừng xe lại và cời áo khoác ra đưa cho cô. Lúc đó Thẩm Thiếu Bạch đã cười đến nổi chảy nước mắt. Thật sự mà cô chỉ muốn đào lỗ chui xuống.

Quản lý Tiêu thấy cô đóng như trời trồng không chịu lên tiếng liền cắt ngang lời phóng viên.

"Việc này chúng tôi sẽ mở một cuộc họp báo riêng. Còn bây giờ chúng tôi đang rất bận." Vừa dứt lời quản lý Tiêu đã ra lệnh cho hai tên vệ sĩ đưa cô vào xe.

Khó khăn lắm mới đưa được Rose thoát khỏi bọn phóng viên đó. Đúng là nổi tiếng quá cũng không tốt.

"Đến Tôn gia một lát nhé." Rose ngồi trong xe mệt mỏi nói. Cả tuần nay hầu như một ngày cô ngủ không quá 3 tiếng, lại còn cái scandal cặp với Thẩm Thiếu Bạch nữa. Đúng là làm cho cô mệt chết, cô sắp trở thành con ma thiếu ngủ rồi.

Quản lý Tiêu không nói gì chỉ để yên cho cô ngủ, sau khi cất đuôi được bọn phóng viên liền hạ ga lái xe chậm chậm lại.

Chiếc Chevrolet Explorer Conversion Van (chiếc giống của Big Bang ấy) dành riêng cho idol chạy từ từ trên đường làm ai cũng chú ý, thậm chí là có người mang điện thoại ra chụp hình vì họ biết đó là xe của một idol sở hữu lượng fan lớn của toàn thế giới và cũng là người mẫu phụ nữ được quốc dân công nhận.

Trong màn kính đen của xe họ cũng có thể nhìn ra idol của họ đang ngồi ngủ một cách mệt mỏi vì vậy họ chỉ im lặng mà chụp hình cô. Chiếc xe bắt đầu lên đường cao tốc sau đó lại qua vài nơi và đến được biệt thự Tôn gia. Người làm thấy là khách quen liền chạy ra mở cửa và chào đón nồng nhiệt..

Quản lý Tiêu nhẹ nhàng đánh thức Rose.

"Rose, dậy...dậy..."

Rose liền mở mắt, hai con mắt đầu sự mệt mỏi bước xuống khỏi xe.

"Có Joy ở nhà không ạ?" Cô bước về phía quản gia hỏi một cách lễ phép.

"Dạ. Cô ấy đã đi làm từ sớm rồi ạ." Quản gia vội báo cáo.

"Vậy cháu ở đây đợi Joy về, không làm phiền mọi người chứ ạ?" Rose vừa nói vừa tỏ vẻ thẹn thùng.

Ông quản gia đột nhiên đỏ mặt. Đối với cô gái này càng thêm yêu thích.

"Không...Không đâu...Rose tiểu thư cứ tự nhiên."

Rose vui vẻ cảm ơn quần gia rồi bước vào phòng khách, ngoan ngoãn ngồi đợi.

Khoảng 3 giờ, Ký Bình mới xong cuộc bỏ nhiệm và cô sẽ chính thức chờ ngày lấy giấy chứng nhận thức lực. Chỉ một tuần nữa người ta sẽ không còn gọi cô là bác sĩ Joy nữa mà thay vào đó là giáo sư Joy. Nhìn sang kế bên vẫn là Tôn Hạo, từ sáng giờ anh cứ lờ đờ theo sau cô.

Ký Bình thăm thờ dài, cô lại sai nữa rồi.

Tôn Hạo thấy khuôn mặt ủy khuất của Ký Bình thì nở nụ cười vui vẻ, nắm tay cô đi ra khỏi bệnh viện.

Hai người về nhà cũng đã 4 giờ. Vừa bước vô nhà Ký Bình đã giật mình. Là Rose. Đạo này không gặp mà sao bạn cô lại tàn tạ thế này? Còn cái khuôn mặt thiếu ngủ đó nữa. Thật dễ hù chết người mà.

"Chào Joy, chào Tôn tổng." Rose nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt của Joy liền cười trừ, nhảy qua chào hỏi.

Tôn Hạo chỉ gật đầu chào lại rồi bước lên phòng. Anh muốn để không gian riêng cho hai người nói chuyện.

"Đến tìm tớ có việc gì không?" Đợi Tôn Hạo lên phòng Ký Bình liền tháo tay Rose ra khỏi người mình, quay lại với cái điệu bộ lạnh lùng và đầy phũ phàng hàng ngày.

"Nhớ cậu thì đến thôi." Rose cười cười nói.

"Tô Tụê Minh cậu thích đùa quá nhỉ." Ký Bình ngồi xuống ghế salon nói, cái điệu bộ kêu cả họ lẫn tên trong của cô này làm Rose không khỏi nổi gai óc.

"Sao, năm nay muốn quà gì?" Ký Bình lại tiếp tục nói.

Rose cười cười nói, cô đến là để mời sinh nhật vậy mà bạn cô không có lấy một chút lãng mạn hỏi thẳng ra như vậy còn gì bất ngờ nữa.

"Quà cáp gì, chỉ cần cậu đến là được." Rose ôm cổ Ký Bình nói, khuôn mặt cực kỳ dễ thương, còn tặng cho cô cái nháy mắt nữa chứ.

Hết 54

Chương sau bắt đầu gây cân nha....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Sinh nhật

Ngày Rose tìm cô mời sinh nhật cũng đã một tuần. Hôm nay cô và Tôn Hạo cùng đến khách sạn Hour sớm hơn vì phải giúp Rose làm đẹp.

Ký Bình hôm nay chỉ đơn thuần là bộ váy dạ hội đuôi cá màu trắng, rất giản dị nhưng lại tôn lại được từng đường cong quyến rũ trên người cô, ở phía sau lưng lại không hề che đậy làm cô trở nên quyến rũ vô cùng. Nhưng hình như lúc nào cũng có ánh mắt đắm chiêu nhìn theo bóng lưng cô. Khởi nói cũng biết là ai, là Tôn Hạo. Từ khi cô mặc chiếc váy đó cơ mặt anh chưa bao giờ dẫn ra.

Tôn Hạo chỉ đơn thuần là bộ vest đuôi tôm màu đen, rất lịch lãm, rất bắt mắt.

Buổi tiệc tổ chức lúc tối nên từ buổi chiều cô đã phải đến giúp Rose làm đẹp.

Đến khoảng 8 giờ tối khách đã có mặt đông đủ ở dưới tầng dưới. Đa số đều là người trong giới showbiz, đại gia và không thiếu các cậu ấm cô chiêu.

Ký Bình khoác tay Tôn Hạo cùng bước xuống trước.

Bánh kem to và lớn để gây chính giữa phòng, ly thì xếp chồng lên nhau, cùng với một chút tạo khói bay xung quanh càng trở nên lộng lẫy.

Hoa hồng rải quanh đường đi và được trang trí khắp nơi trong khách sạn. Bọn phóng viên lại càng không thể thiếu.

Ký Bình cùng Tôn Hạo tay trong tay đi chào hỏi các vị khách lớn đến khi đúng giờ, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, Rose mới từ từ bước xuống khỏi cầu thang.

Mọi người không khỏi trầm trồ trước sắc đẹp của cô, hôm nay cô mặc một chiếc váy công chúng tới đầu gối, tóc dài xõa nhẹ còn được uốn phần đuôi

làm cô trở nên đáng yêu hơn. Chiếc vương miện nhỏ nhắn lấp lánh trên đầu càng làm cô giống một nàng công chúa hơn.

Đèn máy ảnh không ngừng chụp liên hồi và những tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt vang lên.

Rose nhẹ nhàng bước đến gần chiếc bánh kem và thực hiện việc cắt bánh trong tiếng hát chúc mừng sinh nhật của mọi người.

Vừa cắt xong bánh là đến phần tặng quà.

"Rose, tặng em. Đây là mẫu điện thoại mới nhất hiện nay chỉ có ba cái trên thế giới." Một người có vẻ sang trọng bước lên tặng quà cho cô.

"Còn đây là chiếc laptop đời mới của công ty chúng tôi." Một người khác bước lên tiếp tục.

Rose nhẹ nhàng cảm ơn nhưng trong lòng chẳng mấy vui vẻ.

Năm nào cũng tặng cho cô cả khối đồ như vậy, nói trắng ra là muốn cô quảng bá không công đây mà.

Vừa lúc đó một người phụ nữ trung niên và một cô gái trẻ bước vào. Rose liền nhận ra đó là Trúc Ngan- mẹ cả của cô và con gái Tô Trúc Quân.

Hai người đó ung dung bước về phía Rose.

"Tuyệt Minh chúc mừng sinh nhật con." Trúc Ngan nhìn Rose nói.

"Chúc em sinh nhật vui vẻ." Tô Trúc Quân đứng bên cạnh tiếp lời mẹ mình và không quên tặng quà cho cô.

"Cảm ơn ạ." Rose theo phép lịch sự liền cúi đầu cảm ơn. Trong lòng cô chả bao giờ muốn có mặt hai người này trong buổi tiệc cả. Chỉ là ở đây phóng viên và khách quá nhiều cô không thể làm gì, nếu không cô đã quăng thẳng hộp quà này vô mặt hai người đó rồi.

"Đạo này con sống tốt không?" Trúc Ngan tỏ ý hỏi thăm cô nhưng giọng điệu vẫn không che được sự mỉa mai trước người con riêng như Rose.

"Con sống rất tốt. Còn mẹ cả." Rose trả lời nhưng hai tiếng mẹ cả nà cô cảm thấy thật ghê tởm.

"Ta tất nhiên khỏe. Chị con cũng sắp kết hôn nên ta càng vui hơn." Trúc Ngan liền dõ giọng khoe khoang.

"Chị, chúc mừng." Rose quay về phía Tô Trúc Quân làm điệu bộ chúc mừng.

"Không biết chú rể là ai? Em thật sự rất muốn biết mặt." Rose lại tiếp lời.

Trúc Ngan thấy vậy liền dõ giọng, cứ tưởng Rose đang nịnh mình nên lên giọng.

"Là luật sư Kim Thiên, vị luật sư giỏi nhất hiện nay."

Rose xém chút phun cả ngụm rượu vào mặt bà ta.

Luật sư Kim, nếu cô nhớ không nhầm là một ông già 50 tuổi.

Ôi! Chắc cô chết mất. Bà ta bán con mà cũng ra vẻ khoe khoang.

"Con chào mẹ cả."

Rose đang cố nhịn cười, bỗng từ đâu bay lại một giọng nói.

Rose quay về phía sau mình thì nhận ra đó là Thẩm Thiếu Bình.

Trúc Ngan nhìn về phía Thẩm Thiếu Bạch trong lòng vô cùng ngạc nhiên và sững sốt. Ai mà không biết Thẩm Thiếu Bạch là đại thiếu gia chính tông của nhà họ Thẩm giàu sang và cũng là cháu trai của nhà họ Tôn quyền lực cơ chứ. Thẩm Thiếu Bạch và Tôn Hạo là hai người đầy tài năng trong hai lĩnh vực kinh doanh và giải trí cơ chứ. Ai nhìn vào cũng phải khâm phục vài phần.

"Thẩm thiếu gia, cậu...?" Trúc Ngan miệng mở không ra nhìn Thẩm Thiếu Bạch và Rose đang đứng cạnh nhau.

Lúc trước bà có đọc báo và biết được cái scandal giữa Thẩm Thiếu Bạch và Tô Tuyệt Minh, nhưng lúc đó chỉ toàn báo lá cải nên bà không tin cho lắm.

Vụ đó công ty quản lý nghệ sĩ của Tô Tuyệt Minh cũng đã mở họp báo lên tiếng giải thích về việc Tô Tuyệt Minh chỉ đi nhờ xe chứ hai người không có bất kỳ quan hệ nam nữ, trai gái nào hết nên sự việc đó mới được lắng xuống.

"Con và Tuyệt Minh đang quen nhau, chắc chắn sau này sẽ còn tiến xa hơn. Con gọi người một tiếng mẹ cả mới phải đạo."

Thẩm Thiếu Bạch còn làm hành động ôm Rose vào lòng. Trúc Ngan thấy vậy mặt phút chốc đen xì, còn Tô Trúc Quân thì giận đến nổi run cả người.

"Anh làm gì vậy hả?" Rose ghé vào tai Thẩm Thiếu Bạch hỏi, còn kèm theo hành động nghiêng răng.

"Giúp cô." Thẩm Thiếu Bạch vô tội trả lời rồi đưa mắt về phía hai mẹ con Trúc Ngan.

Rose nhìn theo ánh mắt của Thẩm Thiếu Bạch mới thấy được khuôn mặt vô cùng khó coi của hai người đó, trong lòng không khỏi hả hê.

Hành động của hai người làm mọi người có mặt trong buổi tiệc không khỏi ngạc nhiên, lúc trước công ty quản lý của Rose đã lên tiếng giải thích nhưng chẳng lẽ là sự thật. Rose không muốn công khai quan hệ nên mới làm vậy? Những câu hỏi liên tục đặt ra trong đầu họ. Nhưng giờ phút này trong họ thật đẹp đôi, mà nếu bọn họ đang quen nhau chắc chắn tin này sẽ là tin hot của năm. Và cũng để khẳng định vị trí của họ trong làng giải trí đặt biệt là trong showbiz, họ sẽ trở thành cặp đôi quyền lực nhất showbiz.

Ký Bình đứng từ xa tay lắc lắc ly rượu nhìn Rose và Thẩm Thiếu Bạch. Trong lòng không khỏi mỉm cười, sau này chắc Rose sẽ chính thức thành em dâu cô rồi. Đứng là hai người bọn cô khó lòng mà chạy thoát khỏi móng vuốt của hai anh em nhà này mà.

Lúc này thấy hai mẹ con đó đi vào cô rất muốn ra mặt giải quyết nhưng cứ bị Tôn Hạo nắm tay kéo lại, nhưng cũng vì vậy mà bây giờ cô được coi phim miễn phí của hai người mỗi tiếng nhất làng giải trí.

Cô chắc một điều trong thời gian cô đi vắng ở đây đã diễn ra rất nhiều trò vui. Và cô đã bỏ lỡ,...Tiếc thật.

"Chủ tịch Trình, xin chào." Từ Đông trên tay cầm hai ly rượu bước lại chào cô, còn đưa cho cô ly rượu mà mình cầm trên tay.

Ký Bình nở nụ cười giễu cợt nhận lấy ly rượu tay Từ Đông và đặt nó xuống cái bàn bên cạnh.

Nâng ly rượu mình cầm trên tay lúc này lên.

"Tôi không uống những thứ người khác đưa." Ánh mắt đầy kiên định, giọng nói lạnh lùng - sắc bén hướng về phía Từ Đông.

Từ Đông đơ vài giây rồi cũng nở nụ cười, tay đưa lên chạm ly rượu mình vào ly rượu của cô như một lời chào hỏi.

Đây là buổi tiệc ngàn năm có một nên những quan chức có quyền có thể đều tham dự, Từ Đông cũng nằm trong số đó.

"Em ăn chút gì đi." Tôn Hạo ung dung bước về phía cô, trên tay còn cầm theo một đĩa thức ăn nhỏ.

Ký Bình mỉm cười nhận lấy đĩa thức ăn từ tay Tôn Hạo.

Tôn Hạo tỏ vẻ ân ái ôm chầm lấy cô, còn tặng cô một nụ hôn lên má, mắt nhìn Từ Đông vô cùng băng lãnh chứa đầy sự cảnh cáo.

Ký Bình thật bó tay với anh, bây giờ anh còn muốn khẳng định chủ quyền biển đảo nữa cơ đấy.

Cô nhìn về phía Từ Đông cũng có phần ái ngại.

"Từ phó tổng, đây là chồng của tôi." Ký Bình vội giới thiệu.

"Còn đây là Từ phó tổng của Trình thị."

"Tôn tổng chào cậu." Bây giờ thì Từ Đông cũng đã biết được lý do tại sao ông sử dụng Từ Khả Giai mê hoặc Tôn Hạo để lật đổ Trình thị là sai rồi. Con cờ này ông đã đi sai.

"Chú..." Từ Khả Giai trong bộ váy màu hồng phấn uyển chuyển bước lại.

Giờ phút này, Tôn Hạo thật sự không biết giải quyết làm sao. Lại nghĩ tới cái đêm hôm đó, nếu Khả Giai nói với Ký Bình thì sao? Cô sẽ phản ứng ra sao? Anh thật sự không dám nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Có thai

Ba khuôn mặt nhìn nhau. Từ Khả Giai nhìn chằm chằm về phía tay Tôn Hạo đang ôm eo Ký Bình, tay không tự chủ siết lại, môi cắn vào nhau như muốn bật máu.

Nhìn Tôn Hạo và Ký Bình tay trong tay ôm ấp cô lại tức điên, khuôn mặt không tự chủ đỏ lên vì tức giận.

Nhưng nghĩ tới nhiệm vụ cao cả kia cô liền bình tĩnh lại suy nghĩ. Lúc trước điều tra cũng chỉ biết được Tôn Hạo lấy được người vợ giàu có và rất xinh đẹp, cô thật không ngờ người đó là Ký Bình là người mà cô và chú cô đã lên kế hoạch hãm hại. Mà nếu vậy thì kế hoạch lần này của cô chắc chắn sẽ đạt được thành công ngoài sức mong đợi.

Cô nhất định phải tiến hành kế hoạch này thật nhanh mới được.

Tôn Hạo bối rối nhìn Khả Giai.

Trong ánh mắt đã không còn tình yêu chỉ là sự hối hận, lúc trước hai người yêu nhau anh và Từ Khả Giai chỉ ngừng lại ở hôn môi chứ chưa từng làm chuyện hoan ái. Mà ngày hôm đó anh lại mất lý rồi cướp đi thứ quý báu của đời con gái của cô, anh thật có lỗi. Mà anh cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy nữa.

Ký Bình nhìn hai người Từ Đông và Từ Khả Giai, không hiểu tại sao mỗi lần thấy cô gái này trong lòng cô lại vô cùng bất an.

"Mọi người hôm nay Thẩm Thiếu Bạch tôi có chuyện muốn thông báo." Giọng Thẩm Thiếu Bạch vang lên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt lúc này.

Tôn Hạo thăm thò phào nhẹ nhõm kéo Ký Bình đi về phía Thẩm Thiếu Bạch để nghe thông báo, anh không thể đứng đây giây phút nào nữa.

Đột mỗi người im lặng và tập trung về phía mình Thẩm Thiếu Bạch bắt đầu lên tiếng thông báo.

"Tôi và Rose đang yêu nhau. Hôm nay chúng tôi chính thức công bố mối quan hệ này." Vừa dứt lời Thẩm Thiếu Bạch liền kéo Rose vào trong lòng, trao cho cô nụ hôn vô cùng nồng cháy.

Rose bất ngờ bị hôn hai mắt liền mở to ra hết cỡ nhìn Thẩm Thiếu Bạch. Nhưng rồi cô cũng nhắm mắt lại đáp trả. Lúc này hai người đã âm thầm thảo luận và quyết định diễn chèn vở kịch này. Diễn thì phải diễn cho thật tốt chứ.

Hai mẹ con Trúc Ngan thấy vậy liền tức xì khói. Định đến đây làm nhục cô nhưng không ngờ lại trở nên tự rước nhục vào mình.

Trúc Ngan tức giận đến nổi mặt mày đen xì bỏ ra khỏi khách sạn. Tô Trúc Quân thấy vậy liền liếc Rose một cái và chạy theo mẹ mình.

Tôn Hạo đứng bên cạnh Ký Bình bỗng điện thoại trong túi run lên.

Anh mở điện thoại ra xem. Là tin nhắn.

"Em có chuyện muốn nói với anh. Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện có được không?" Là tin nhắn của Khả Giai.

Tôn Hạo nhìn xung quanh thì thấy Khả Giai đang đứng ở bên cạnh lối ra vào ra hiệu cho anh. Không hiểu sao trong lòng Tôn Hạo lại có chút bất an.

"Bình nhi, anh đi toilet một lát rồi quay lại." Tôn Hạo ôm chặt lấy cô hôn vào má cô hôn cái thật sâu rồi bỏ đi.

Ký Bình đang mãi nhìn Rose và Thẩm Thiếu Bạch nên cũng không mấy để ý đến Tôn Hạo.

Tôn Hạo bước ra ngoài và đi theo Khả Giai lên sân thượng.

"Em có chuyện muốn nói với tôi sao?" Bước lên tới sân thượng Tôn Hạo liền vô tư thẳng vấn đề chính.

"Lâu rồi không cùng anh ngắm sao nên em muốn..." Khả Giai nở nụ cười thật tươi nhìn anh.

"Nếu không có gì tôi xuống đây." Tôn Hạo vội ngắt lời Khả Giai, quay người chuẩn bị bước xuống dưới.

Nhưng vừa bước được ba bước giọng Khả Giai ở đằng sau đã vang lên.

"Hạo, em có thai rồi."

Tôn Hạo đơ vai giãy như không tin vào tai mình, làm sao có thể như vậy chứ. Chỉ một đêm làm sao lại có được chứ.

"Hai hôm trước là ngày "đi cả" của em tới, nhưng lại không có. Em rất thắc mắc nên đã đi kiểm tra." Khả Giai dối theo anh nói.

"Hạo, em có thai rồi. Là cốt nhục của hai chúng ta." Khả Giai bước nhanh lại ôm chặt lấy Tôn Hạo từ phía sau.

Tôn Hạo sửng sốt đến nỗi không thể phản kháng hoặc phản ứng gì.

Khả Giai quay người Tôn Hạo lại lấy bàn tay to lớn của anh đặt lên bụng mình.

"Hạo, nơi này đã có con của hai chúng ta."

"Không thể."

Tôn Hạo dụt tay lại. Bước nhanh và rời khỏi sân thượng.

"Hạo, anh đã từng nói nếu ai có con với anh, anh sẽ chịu trách nhiệm với người đó. Hạo, anh nhất định phải chịu trách nhiệm với em, với con." Dù anh đi đã xa nhưng vẫn nghe được tiếng của Khả Giai.

Cuộc vui nào rồi cũng tàn, bữa tiệc nào rồi cũng có lúc kết thúc.

Vụ việc Rose và Thẩm Thiếu Bạch công khai quan hệ cũng đã qua hai tháng nhưng vẫn chưa hề có dấu hiệu lắng xuống. Bọn phóng viên vẫn bám lấy hai người họ để làm chủ đề viết cho mình.

Còn hai nghệ sĩ nhà ta vẫn ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra. Mặc dù chỉ là diễn nhưng bọn họ đã có những cuộc đi chơi qua lại và tham gia meeting cùng nhau khiến fan không khỏi trầm trồ.

Ký Bình lúc đầu còn muốn can ngăn nhưng rồi cũng để hai người đó quyết định, hai người đó tự lo. Thẩm Thiếu Bạch là chàng trai tốt đáng để cho Rose bạn cô gọi gấm cuộc đời.

Hôm nay, tâm trạng cô khá tốt. Lúc này ở bệnh viện cô vui đến nỗi miệng cười không ngớt làm các y tá, bác sĩ ở đó cứ nghĩ cô có vấn đề. Thẩm chỉ là bọn họ cho rằng mình thấy một hiện tượng lạ nữa mới ghê.

Nhìn tờ giấy xét nghiệm trên tay cô không thể không mỉm cười hạnh phúc, trong lòng không thể không tưởng tượng đến nét mặt của Tôn Hạo. Ngay lúc này cô chỉ muốn gọi cho anh báo tin vui này.

Suy nghĩ luôn đi kèm hành động cô liền lấy điện thoại trong túi xách ra, bấm một dãy số mà trong lòng không khỏi vui mừng hạnh phúc,...nhưng rồi cô quyết định không gọi.

Còn hai tuần nữa là đến ngày cô phải trả lời Tôn Hạo. Lúc đó cô sẽ cho anh biết tin vui này.

Đây sẽ là món quà cô tặng anh.

Nhìn tờ giấy xét nghiệm mất Ký Bình có chút ẩm ướt. Cô chỉ muốn hét lên trong niềm vui sướng" cô sắp được làm mẹ rồi."

Đây là kết tinh tình yêu giữa cô và Tôn Hạo. Đứa bé này đến thật đúng lúc, làm cô chỉ muốn vui sướng mãi.

Mấy hôm trước thấy có hơi buồn nôn với lại dạo này hay đau lưng nên cô mới kiểm tra ở bệnh viện luôn. Không ngờ cô lại có thai. Lúc nhìn tờ giấy xét nghiệm cô như không thể tin nổi vào mắt mình. Phải mất rất lâu sau đó cô mới bình tĩnh lại được.

Đứa bé ở trong bụng cô được gần ba tháng rồi. Vậy là lúc đó, cái đêm ở khách sạn cô và anh đã có với nhau. Ký Bình đặt tay lên bụng mình xoa nhẹ, nơi đây đã có một đứa bé, một hình hài nhỏ, chỉ mấy tháng sau nó sẽ ra đời và lớn lên, sẽ gọi cô là mẹ và gọi anh là cha. Cảm giác này đối với cô rất khó tả, nhưng nó rất tuyệt, giống như sợi dây của tình mẫu tử đã nối cô và đứa bé lại.

"Có chuyện gì mà em vui vậy?" Tôn Hạo ở bên ngoài bước vào, trong tay còn cầm một tập tài liệu. Vừa bước vào đã thấy nụ cười rạng rỡ của cô nên anh có chút thắc mắc.

Ký Bình đang cười vui vẻ bỗng nghe tiếng Tôn Hạo. Theo phản xạ dẫu tờ giấy ra phía sau.

"Không...không có gì." Vì quá bất ngờ nên cô có chút bối rối. Tay nhanh nhẹn bỏ tờ giấy vào trong túi xách.

"Cái gì vậy?" Lúc bước vào anh thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào tờ giấy mà quên cả sự xuất hiện của anh, anh có vào phần bất mãn.

"Chỉ là giấy chứng nhận thực lực thôi." Ký Bình vội tìm cho mình một cái lý do. Dù sau thì tuần sau cô sẽ nhận được giấy chứng nhận thực lực và bằng giáo sư nên thông báo trước hay sau gì cũng vậy.

Tôn Hạo chỉ gật đầu một cái rồi bước về phía bàn bỏ tập tài liệu xuống. Nhanh chóng bay lên giường, đề cô xuống.

Ký Bình bị Tôn Hạo đề xuống giường thì bất ngờ vô cùng.

Nhưng nhìn thấy mình đang ở dưới thân anh, cô liền đẩy Tôn Hạo ra.

"Anh đi tắm đi."

Ký Bình vội tìm cho mình một cái cớ đẩy Tôn Hạo ra. Bây giờ trong bụng cô đang có em bé, ba tháng đầu thai chưa ổn định cô không thể để Tôn Hạo làm bậy được. Lúc trước không biết thì còn cho là không sao nhưng giờ biết rồi cô phải đặt an toàn của đứa bé lên đầu.

Tôn Hạo chau mày lại, điệu bộ vô cùng bất mãn. Anh chỉ muốn đùa với cô một chút vậy mà cô nờ lòng nào chối bỏ anh như thế.

"Chúng ta cùng tắm." Tôn Hạo điệu bộ không có một chút đứng đắn, bé cô rời khỏi giường hướng về phía toilet.

Ký Bình biết mình không thoát khỏi tay anh nên chỉ đành im lặng để cho anh bế. Vô phòng tắm rồi tính tiếp.

"Dạo này em hơi nặng thì phải, có phải béo lên rồi không?" Tôn Hạo vừa bế cô vừa nói.

Ký Bình chau mày lại, Tôn Hạo quả là một tên ngốc. Cô cũng có muốn mình béo lên đâu. Mà có người phụ nữ nào thích người khác nói mình béo cơ chứ. Mà cũng phải, cô đang có thai tăng cân cũng là chuyện thường.

"Em không có béo."

"Dạo này anh bế em càng ngày càng có chút nặng." Tôn Hạo thật lòng nói.

"Đã nói em không béo. Chỉ là em đang có..." Ký Bình bị Tôn Hạo chọc đến nổi hỏa, xém chút nói ra điều không nên nói. Biết mình đã quá lời, cô vội im bật.

"Đang có gì...?" Tôn Hạo mày chau lại càng chặt hơn nhìn cô.

Tại anh thích chọc cô thôi, chứ nuôi cô béo lên chính là mục tiêu cao cả của anh mà. Chọc cô chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy khuôn mặt muôn màu muôn vẻ của cô, chứ bình thường cô rất trầm tính.

Tôn Hạo vừa mới mở được cửa phòng tắm, cửa phòng bên ngoài liền có người gõ cửa.

Ký Bình thâm thở dài, ra hiệu cho Tôn Hạo bỏ mình xuống.

Chỉnh sửa quần áo gọn gàng rồi mới bước ra mở cửa.

"Có việc gì không vậy mẹ?" Thấy bà Tôn cô liền hỏi.

"Lâu rồi hai mẹ con ta chưa đi shopping, con chuẩn bị đi với ta nhé." Bà Tôn vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ký Bình gật đầu còn không kịp nữa mà.

Thấy cái khuôn mặt như thoát được sói hoang của cô Tôn Hạo không khỏi chau mày bất mãn. Anh bước nhẹ về phía cô, ôm chầm lấy cô từ phía sau, hôn má cô một cái.

"Con đưa hai người đi, đợi con một chút nhé." Tôn Hạo nhìn về phía bà Tôn nói.

Nhìn thẳng con trai bà Tôn không khỏi miễn cưỡng lắc đầu, bà trước giờ có được anh chờ đi shopping lần nào đâu. Con trai có vợ khó lòng mà giữ mà.

Ký Bình vô cùng ái ngại cúi đầu không dám nhìn bà Tôn. Lúc trước hai người mạnh ai nấy sống có quan tâm đến ai đâu.

Còn bây giờ anh lại quấn lấy cô không buông, đến nỗi mọi người trong nhà lúc đầu còn để ý, bây giờ họ coi như không khí luôn.

Bà Tôn gật đầu rồi bước xuống phòng khách ngồi đợi. Đợi bà Tôn đi xa, Tôn Hạo ôm chặt cô xoay người lại cũng đồng thời đóng cửa phòng lại.

"Thoát được anh em vui lắm sao?" Khuôn mặt đầy bất mãn, ủy khuất như đứa trẻ nhìn cô.

"Đâu có đâu mà. Chúng ta nhanh thôi đừng để mẹ đợi lâu." Ký Bình thoát khỏi cái ôm của Tôn Hạo. Cô nở nụ cười vô cùng hạnh phúc, nhóm chân lên hôn nhẹ vào môi anh, rồi chạy vào toilet trước.

Tôn Hạo nhất thời sững sờ, đây là lần đầu tiên cô tự động hôn anh, đây lần đầu tiên cô cười với anh. Cô đã mở lòng với anh. Tôn Hạo cười như một đứa trẻ chạy theo cô.

"Tôn Hạo, anh ra ngoài ngay cho em." Thấy anh bước vào cô liền đuổi anh ra.

"Không phải em nói đừng để mẹ đợi lâu sao. Như vậy chúng ta sẽ nhanh hơn." Tôn Hạo mờ ám nói, còn kèm hành động cời chiếc váy của cô. Chiếc váy được anh nhẹ nhàng cời bỏ, Ký Bình không khỏi đỏ mặt, đây không phải lần đầu tiên anh thấy thân thể cô như cô vẫn không thể quen được, còn cái ánh mắt nóng rực đó nữa.

Tôn Hạo nhanh chóng cời chiếc áo lót của cô ra, ánh mắt nóng rực đầy thèm thuồng nhìn nhũ hoa của cô. Anh đang thầm hẹn ước tối nay cô sẽ không

xong với anh.

Chiếc quần trong cũng đã được cởi bỏ anh nhẹ nhàng bế cô vào trong bồn tắm. Tôn Hạo nhanh chóng cởi quần áo của mình rồi bước vào trong bồn.

Anh giúp cô tắm thật sạch sẽ, Ký Bình nhìn những động tác của Tôn Hạo trong lòng không khỏi gào thét.

Khoảng 1 tiếng sau hai người mới tắm xong và bước xuống phòng khách. Bà Tôn nhìn hai người bằng ánh mắt vô cùng tò mò. Kêu bà được một lát nhưng cuối cùng làm bà đợi đến dài cả cổ.

"Mẹ, đi thôi." Tôn Hạo ôm lấy eo cô cùng đi ra ngoài. Bỏ mặt bà Tôn đi ở phía sau.

Ba người cùng nhau đến một trung tâm thời trang ở trung tâm thành phố, quy mô lớn đến nỗi làm người khác choáng ngợp. Một trung tâm chỉ dành riêng cho giới thượng lưu.

Nhìn hai người phụ nữ đi đằng trước Tôn Hạo không khỏi vui vẻ. Cô và mẹ anh có vẻ hợp, bà Tôn lúc nào cũng quan tâm đến đứa con dâu này. Đi hết cả chục chỗ hi người cũng quyết định ghé vào một quầy quần áo thời trang.

"A Hạo, con xem chiếc áo này thế nào?" Bà Tôn đưa chiếc áo somi cho anh xem.

Chiếc áo sơ mi màu đen cổ trụ, bên ngực còn thêu một ít hoa văn đầy nam tính.

"Bình nhi, em thấy sao?" Tôn Hạo lại đưa sang cô.

"Sao cũng được." Ký Bình cho anh ba chữ đầy lạnh nhạt. Cô có bao giờ đi mua những thứ này đâu mà hỏi cô. Quần áo hay bất cứ thứ gì của cô đều có người thiết kế và mang tới. Cô chỉ việc mặc, hỏi cô chỉ bằng đường hỏi.

"Con sao cũng được." Tôn Hạo quay về phía bà Tôn nói, lúc này cô cho anh nguyên một gáo nước, anh hết hứng rồi.

Bà Tôn thăm bót tay với hai vợ chồng này. Cái câu "sao cũng được" này bà nghe đến nỗi thuộc lòng.

Vậy là...mọi chuyện đều do bà Tôn tự quyết.

Tôn Hạo chán nản nhìn xung quanh, bỗng anh chú ý đến cặp đồng hồ Omega đang được trưng bày trong tủ kính.

Tôn Hạo nhanh chóng kéo cô về phía cặp đồng hồ.

Ký Bình cùng bà Tôn bước đi trước, Tôn Hạo lại xách những túi đồ theo sau, dạo bước trên hành lang của trung tâm. Và vô tình lướt qua Khả Giai đang đứng ở quầy quần áo trẻ em sơ sinh. Khả Giai quay mặt đi chỗ khác, chắc không thấy anh.

Tôn Hạo nhìn thấy Khả Giai trong lòng có chút chột dạ, anh không biết có thể tin chuyện ngày đó hay không nhưng lỡ đó là sự thật, anh không biết mình sẽ phải giải thích với cô như thế nào.

Còn hai người phụ nữ nhà ta bên ung dung bước ra ngoài cửa trung tâm.

Đang đứng ở ngoài cửa trung tâm đợi Tôn Hạo lấy xe.

Bỗng tiếng còi xe ầm ĩ vang lên và rồi một cái "Rầm".

Ký Bình và bà Tôn nghe tiếng động lạ liền nhìn theo. Một thân xác rơi từ trên đầu xe hơi xuống và đang lăn trên đường. Mọi người ở đó hét lên vì hoảng sợ.

Máu chảy đỏ cả mặt đường, Ký Bình theo bản năng của một bác sĩ liền chạy lại.

Đập vào mắt cô là một thân ảnh cô vô cùng hận. Nhưng tại sao khi nhìn thấy người đó nằm trên mặt đất máu không ngừng chảy lòng cô lại đau như thế này. Nhìn Đường Mạnh Nghiêm bất tỉnh, tay chân cô cũng trở nên vô lực.

Miệng thì bảo ghét bảo hận nhưng trong lòng cô từ lâu đã tha thứ hết tất cả, chỉ là cô không biết làm sao để nói ra mà thôi.

"Gọi xe cấp cứu mau lên."

Ở đâu đó bên tai cô vẫn nghe được mọi người nói. Cấp cứu, phải cô là bác sĩ, cô phải cứu người. Lau đi giọt nước mắt không tự chủ rơi trên má, cô nhanh chóng làm sơ cứu cầm máu cho Đường Mạnh Nghiêm trong ánh mắt tò mò của mọi người.

Vừa lúc đó Tôn Hạo chạy xe tới. Nhìn tình trạng của Đường Mạnh Nghiêm anh sợ xe cấp cứu đến sẽ không kịp mất. Tôn Hạo nhanh chóng đưa Đường Mạnh Nghiêm lên xe mình và chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Ký Bình vô thức ngồi xuống chiếc ghế ngoài phòng cấp cứu mệt mỏi dựa lưng vào ghế. Một lần nữa, lại một lần nữa cô phải thử cái cảm giác chờ đợi đầy đau khổ này.

Tôn Hạo tuy trong lòng không rõ mối quan hệ giữa cô và Đường Mạnh Nghiêm là như thế nào nhưng anh biết trong lòng cô Đường Mạnh Nghiêm đã có một vị trí.

Đèn đỏ của phòng cấp cứu vẫn sáng chưa hề có dấu hiệu tắt. Bác sĩ y tá không ngừng ra vào làm lòng cô càng lúc càng nóng rực.

"Cho hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Đường Mạnh Nghiêm ạ." Bỗng cánh cửa mở ra giọng cô y tá gấp gáp vang lên.

"Ông ấy có sao không ạ?" Bà Tôn thấy hai người vẫn im lặng liền lên tiếng hỏi. Bà có biết Đường Mạnh Nghiêm là đối tác của Tôn gia, mà nếu đối tác gặp nạn bắt buộc bà phải lên tiếng giúp đỡ.

"Ông Đường đang cần một lượng lớn máu, bệnh viện chúng tôi đã sử dụng hết nhưng không đủ. Ai là người nhà của bệnh nhân và có nhóm máu O thì theo chúng tôi làm xét nghiệm." Cô y tá lại một lần nữa thông báo.

Ký Bình dựa vào lòng ngực anh có chút run rẩy,...

"Cho hỏi ở đây có ai nhóm máu O không ạ?" Cô y tá lại một lần nữa thông báo.

Nhìn thấy ba người vẫn không ai phản ứng cô y tá liền lặp lại lời nói một lần nữa.

"Cho hỏi..."

Ký Bình đột nhiên đứng bật dậy.

"Lấy máu của tôi đi. Tôi là con gái ông ấy." Ký Bình ánh mắt kiên định nhìn cô y tá, giờ phút này cô không còn muốn thù hận gì nữa cả.

Câu cuối cùng cô nói càng làm mọi người ngạc nhiên, lúc này cô y tá hỏi vậy cũng chỉ để có lệ.

Ai không biết Đường Mạnh Nghiêm là một kẻ lấm bở nhí, nhưng lại chưa hề có vợ con. Vậy mà hôm nay có một cô gái tự xưng là con gái, làm cô y tá hết sức ngạc nhiên. Nhưng rồi cũng bình tĩnh lại và đưa cô vào trong phòng xét nghiệm.

Bà Tôn cũng không kém phần, bà quen mẹ cô lúc còn là du học sinh Anh, hai người đã rất thân với nhau nhưng chỉ hai năm bà lại được đưa sang Mỹ học từ đó mất liên lạc với mẹ cô. Đến gần ba mươi năm sau đột nhiên bà nhận được điện thoại từ mẹ cô, thông báo mình sắp chết và giao cô lại cho bà, lúc đó bà có hỏi mẹ cô:

"Chồng cậu đâu?"

Thì bà ấy im lặng không nói. Nhưng lại không ngờ là Đường Mạnh Nghiêm một kẻ nổi tiếng bay bướm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

"Cả tôi nữa." Vừa lúc đó Đường Mạnh Hùng và vợ chạy tới.

Từ trước đến nay Đường Mạnh Nghiêm và Đường Mạnh Hùng luôn là hai cá thể khác nhau. Đường Mạnh Nghiêm trắng hoa, bay bướm,...Đường Mạnh Hùng thì hoàn toàn ngược lại một lòng một dạ chung thủy, cho dù người vợ trước của ông không may mất sớm nhưng ông chưa bao giờ quên bà ấy.

Mà cũng từ lúc Ký Bình và mẹ cô rời khỏi Đường gia, Đường Mạnh Hùng không lúc nào không phản kháng hoặc chống đối lại với Đường Mạnh Nghiêm. Tập đoàn Đường Minh cũng vì vậy mà xuất hiện hai phe.

Nhưng khi nghe được tin Đường Mạnh Nghiêm gặp tai nạn ông đã vội vàng chạy tới. Ông không thích cách thứ hành xử của Đường Mạnh Nghiêm nhưng dù sao cũng là anh trai của ông, ông không thể bỏ mặc không lo.

Đường Mạnh Hùng cùng cô bước vào phòng xét nghiệm lấy máu.

Khoảng nửa tiếng sau hai người bước ra với khuôn mặt đầy mệt mỏi. Lượng máu được lấy ra khá nhiều, nếu như không có Đường Mạnh Hùng cô nghĩ của mình bó tay, thậm chí là sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Lúc này trong phòng xét nghiệm y tá có khuyên can cô nhưng cô cũng đã từ chối. Đường Mạnh Hùng thấy vậy liền để mặc cô nhưng vẫn lấy đa phần là máu của ông.

Ra ngoài chờ khoảng hai tiếng sau căn phòng cấp cứu mới dần dần hé cửa ra.

"Bác sĩ, anh trai tôi không sao chứ?" Đường Mạnh Hùng bước nhanh về phía bác sĩ vội vàng hỏi.

"Bệnh nhân mất máu khá nhiều, đầu va đập mạnh, dẫn tới tình trạng hôn mê sâu. Nếu trong ba ngày bệnh nhân không có dấu hiệu tỉnh lại, gia đình nên chuẩn bị tinh thần..." Vị bác sĩ như đồng cảm với Đường Mạnh Hùng, vỗ vai an ủi ông rồi bỏ đi làm việc của mình.

Ký Bình lại một lần nữa đứng trước tính huống đầy gian lao và đau khổ. Tại sao cô có thể cứu sống biết bao nhiêu người nhưng đến người nhà cô thì...? Cô thật không đáng làm bác sĩ.

Đường Mạnh Nghiêm được đưa vào phòng bệnh VIP của bệnh viện. Ký Bình đứng bên ngoài nhìn vào, giọt nước mắt không khỏi lăn dài trên má.

Nhìn Đường Mạnh Nghiêm đầu quấn một lớp băng dày, tay chân băng lại mũi kim cũng còn chuyền trên tay, máy đo nhịp tim vẫn không ngừng hoạt động một cách yếu ớt. Ký Bình trong lòng rối như tơ, ba ngày nếu ba ngày ông ấy không tỉnh...đều xấu nhất sẽ lại đến với cô.

"Bình, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện được không?" Đường Mạnh Hùng bước về phía cô.

Ký Bình nhẹ nhàng gạt đầu, lấy tay lau đi giọt nước mắt bước theo Đường Mạnh Hùng.

"Cháu đã tha thứ cho ông ấy rồi đúng không?" Hai người bước ra ngoài hành lang của dãy phòng vip nói chuyện, đây là một nơi vắng vẻ rất dễ để thả tâm sự.

Ký Bình nhìn ra ngoài, ánh mắt xa xăm, môi không tự chủ nở một nụ cười nhạt.

"Cháu không biết."

"Nếu không cháu đã không liều mạng mình như thế. Lúc này trong phòng nhìn thấy sự cương quyết của cháu ta cũng hiểu được phần nào." Đường Mạnh Hùng cũng bắt đầu nhìn xa xăm ở bên ngoài theo cô.

"..." Ký Bình nhất thời không biết giải thích thế nào liền im lặng. Cô còn đang băng khuỷu giữa tha thứ hay không tha thứ. Bề ngoài cô luôn lạnh nhạt bất cần nhưng bên trong cô là một con người nóng và tràn đầy nhiệt huyết.

"Đứa bé được mấy tháng rồi." Đường Mạnh Hùng thấy cô không trả lời liền lảng sang chuyện khác.

"Gần ba tháng rồi ạ." Ký Bình ánh mắt nhìn xuống bụng mình, trong ánh mắt chứa đầy yêu thương. Tay không tự chủ xoa bụng.

"Tôn Hạo chưa biết sao?" Ông vội hỏi tới việc mà mình đang thắc mắc. Lúc này trong phòng xét nghiệm cô đã dặn dò ý ta hay bác sĩ không được nói ra chuyện này nên ông cũng thắc mắc.

"Chưa. Con sẽ cho anh ấy một bất ngờ."

"Tôn Hạo chắc chắn sẽ rất vui." Đường Mạnh Hùng như hiểu liền nói theo kinh nghiệm của mình, lúc trước nghe vợ ông thông báo có thai, ông vui đến nỗi đi đâu cũng khoe, nhưng rồi càng con gái ông chào đời cũng là ngày vợ ông vĩnh viễn ra đi.

"Anh ấy sẽ vui hơn nếu biết cháu mang thai đôi." Ký Bình xoa bụng mình nói. Lúc ở trên xe bác sĩ Du bên khoa phụ sản đã gửi cho cô một bức ảnh, trong đó có hai tinh trùng đang tiến vào nên chắc chắn trong bụng cô là hai đứa chứ không phải một.

Đã hai ngày, hai ngày làm con người ta trở nên gấp gáp, thiếu hụt cả lòng người.

Đã hai ngày Ký Bình vẫn ngồi im trong phòng bệnh của Đường Mạnh Nghiêm. Cô ngồi như một bức tượng mặc cho người khác khuyên nhủ, mắt vẫn nhìn Đường Mạnh Nghiêm. Tuy cô không nói, không biểu hiện quá rõ ra bên ngoài nhưng mọi người trong lòng cũng đã biết được, cô đã tha thứ cho cha mình.

Tôn Hạo từ bên ngoài nhẹ nhàng bước vào trên tay còn cầm theo một cái túi xách. Anh nhẹ nhàng đặt túi xách lên trên bàn rồi bước về phía cô.

Ký Bình vẫn ngồi đó, cả một cái nháy mắt cũng không có, không hề để ý đến sự có mặt của Tôn Hạo.

Tôn Hạo đứng nhìn cô, mới hai ngày mà cô xanh xao quá, sắc mặt cũng không còn hồng hào nữa.

Chỉ sợ Đường Mạnh Nghiêm chưa tỉnh lại thì cô cũng đã ngã ngũ rồi.

Giờ anh cũng đã hiểu, tình cảm cha con không phải một sớm một chiều mà nói cắt bỏ là có thể được, ngoài mặt cô không quan tâm và luôn bảo hận Đường Mạnh Nghiêm nhưng sâu thẳm bên trong cô đã tha thứ từ lâu.

Lại nhìn về phía Đường Mạnh Nghiêm, hai ngày qua ông vẫn vậy không hề có tiến triển gì.

Tôn Hạo bây giờ cũng đã hiểu được câu nói lúc đó của Đường Mạnh Nghiêm, là ông muốn anh chăm sóc cô vậy mà lúc đó anh lại ấu trĩ mà cho đó là một chuyện đáng khinh.

Mà bây giờ có muốn anh cũng không dám, ông ấy là cha vợ anh. Muốn anh so sánh với ông ấy, anh xin thua.

Tôn Hạo thở dài rồi bước lại bế cô lên bước về phía sofa. Nhẹ nhàng đặt cô xuống, ôn nhu hôn lên trán cô một cái rồi mới mở xúi xách ra. Trong đó có một hộp cháo to.

Tôn Hạo biết cô rất ghét cháo nhưng dạ dày cô yếu lại thêm mấy bữa nay không ăn gì, không thể một khắc mà có thể nhai cơm được chỉ bằng ăn cháo cho dễ tiêu.

Anh thành thạo mở hộp cháo. Mùi cháo cá nghi ngút bốc lên thơm ngát cả căn phòng nhưng đối với Ký Bình thì hoàn toàn ngược lại, cái mùi này làm cho ruột gan của cô như muốn đảo lộn lên hết, miệng không ngừng nhón lên những thứ chua chát. Ký Bình vội che miệng chạy nhanh vào toilet trong ánh mắt kỳ lạ khó hiểu của Tôn Hạo. Nhưng rồi anh cũng bỏ hộp cháo xuống chạy theo cô vào toilet.

Ký Bình hai tay chống lên bồn cầu không ngừng nôn khan. Tôn Hạo nhìn mà sốt cả ruột, anh vội xoa lưng cô giúp cô dễ chịu hơn.

"Không được, để anh đi gọi bác sĩ đến." Tôn Hạo vẫn còn lo lắng.

"Em không sao mà, đừng gọi." Ký Bình nhẹ nhàng an ủi anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Ở một nơi khác, trong một căn phòng sa hoa lộng lẫy, Từ Đông đứng nhìn ra ngoài cửa, tay cầm ly rượu, điệu bộ vô cùng gian xảo. Một con cáo già đầy mưu mô xảo trá hiện rõ trên khuôn mặt ông ta. Còn có cháu gái ông ta Từ Khả Giai đang đứng bên cạnh, điệu bộ khép nép, đầu cúi xuống không dám nhìn thẳng mặt chú mình.

"Kế hoạch tiến triển đến đâu rồi?" Từ Đông bước về phía bàn làm việc, ung dung cầm ly rượu uống.

"Đang tiến triển rất tốt. Đúng như kế hoạch của chúng ta." Từ Khả Giai vội vàng báo cáo.

"Con còn rất hay xuất hiện trước mặt Tôn Hạo, bảo đảm trong thời gian sớm nhất anh ta sẽ nhận đứa con này." Từ Khả Giai vui vui vẻ vẻ khoe khoang.

Từ Đông nghe vậy liền nở nụ cười gian xảo, xem ra tập đoàn Trình thị trong thời gian sắp tới sẽ về tay ông, thậm chí là tập đoàn Tôn gia nữa. Quả là một tên bắn trúng hai con nhạn.

"Tốt lắm." Từ Đông nhìn vào bụng bầu hai tháng của cháu mình nở nụ cười càng trở nên quỷ dị.

Ông đặt ly rượu lên bàn, nhẹ nhàng bước về phía Khả Giai, tay không yên phận mà nắm khắp người Khả Giai, đầu cúi xuống hôn lên cổ cô.

"Nhớ làm cho tốt vào." Giọng điệu nham hiểm thì thầm vào tai Khả Giai.

Từ Khả Giai như run lên, đối với con người này cô càng lúc càng thấy sợ. Nhưng Từ Đông là người nuôi dưỡng cô từ bé cô không thể làm trái lời, cho dù có kêu cô làm chuyện loạn luân cô cũng chịu.

Từ Đông hôn nhẹ vào cổ cô rồi bước ra khỏi phòng. Vừa bước qua cười cô ông ta liền nở nụ cười nửa miệng đầy tính toán và độc ác.

"Cha! Tỉnh lại nhìn con có được không? Con sẽ tha thứ cho cha mà." Ký Bình ngồi bên cạnh giường bệnh của Đường Mạnh Nghiêm miệng nói thầm, tay cầm khăn lau người giúp ông.

"Cha tỉnh dậy đi mà, Bình nhi hứa sẽ bỏ qua tất cả mà."

"Cha đừng bỏ rơi Bình nhi mà, người tỉnh lại đi mà."

Ký Bình không ngừng ní non như một đứa trẻ bên cạnh Đường Mạnh Nghiêm. Cô chỉ mong sau sức mạnh của tinh thần có thể giúp ông vượt qua khó khăn.

"Cha, con có thai rồi. Cha sắp thành ông ngoại của hai đứa trẻ rồi."

Từ hôm qua đến giờ cô vẫn luôn nói chuyện với ông, cô biết ông có thể nghe được.

Bằng một ngón tay, hai ngón tay,...của Đường Mạnh Nghiêm từ từ chuyển động trên tay của Ký Bình. Ký Bình đang lau tay giúp ông thấy tay ông đang

chuyển động liền bỏ khăn xuống,...Đừng bật người dậy với lấy cây đèn trong túi kiểm tra mắt ông.

Phát hiện dấu hiệu của Đường Mạnh Nghiêm cô vội nhấn nút ở đầu giường gọi bác sĩ chuyên khoa đến.

Rất nhanh ngay sau đó vị bác sĩ chuyên khoa cũng chạy đến. Sau một hồi kiểm tra, vị bác sĩ cũng báo cho cô một tin vui.

Từ ngày hôm đó cũng đã qua hai ngày rồi, Ký Bình chưa hề đến bệnh viện gặp Đường Mạnh Nghiêm lần nào. Một phần là vì ngại, một phần là cô không biết phải đối mặt cư xử thế nào với ông. Cô chỉ đành im lặng đi ra khỏi đó.

Ký Bình ngồi trong phòng làm việc ở Trình thị mà đầu cứ nghĩ đi chỗ khác. Đạo này cô không nghĩ ngợi được gì. Ăn cũng không được nhiều dạ dày cứ đau nhưng cô lại không dám uống thuốc. Mà cô cũng có phải muốn không ăn đâu, cũng tại hai đứa nhóc chưa chào đời đã tỏ ra kém ăn của cô, cô ăn cái gì cũng muốn nôn, thật là một mối mà.

Mà lúc này Tôn Hạo gọi điện nói với cô cái gì nhỉ,kêu cô đợi anh. Anh có biết cô ở đâu đâu mà kêu đợi với chờ.

Ký Bình mệt mỏi dựa người vào ghế, tay day day thái dương. Lười biếng nhắm mắt lại.

Tay lại xoa cái bụng phẳng lì của mình, miệng không khỏi xuất hiện một đường cong tuyệt mỹ.

"Cốc...cốc..."Đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa.

Ký Bình nhanh chóng lấy lại trạng thái lúc đầu của mình. Sắc mặt thay đổi nhanh chóng đầy uy nghiêm và lạnh lùng.

"Vào đi."

Từ Khả Giai từ bên ngoài bước vào, trên tay còn cầm một tập tài liệu.

"Chủ tịch, đây là kế hoạch trong tháng này của chúng ta, mời người xem qua." Từ Khả Giai nhẹ nhàng đưa cho cô.

Ký Bình nhận lấy tập tài liệu từ tay Khả Giai. Cô nhanh chóng mở ra đọc một cách kỹ càng.

Nhưng vừa mở ra đọc được hai ba trang cô đã thấy một bức ảnh được kẹp trong đó.

Là một bức ảnh trong đó có hai người, một trai và một gái.

Ký Bình nhanh chóng nhận ra được người con trai trong bức ảnh là ai. Là Tôn Hạo còn người con gái là Từ Khả Giai.

Trong bức ảnh Tôn Hạo đang điên cuồng trên người Từ Khả Giai, cả hai người đều không có một mảnh vải che thân.

Ký Bình hết nhìn bức ảnh rồi lại nhìn Từ Khả Giai.

"Thôi chết. Tôi để nhầm." Từ Khả Giai nhanh chóng lại lại bức ảnh trong tay cô.

Ký Bình mặt không biến sắc vẫn tiếp tục đọc tài liệu.

Cô biết Từ Khả Giai không phải để nhầm mà là cố tình, nhưng khi thấy bức ảnh đó trái tim cô lại đau như vậy, người cũng nóng dần lên. Tay đang cầm cây viết đột nhiên siết chặt lại, bụng cô đột nhiên quặn đau. Không lẽ hai đứa con cô đang kháng nghị việc cha nó làm sao.

Ký Bình đứng bật dậy như bước về phía ghế salon nhẹ nhàng ngồi xuống.

"Cô ra ngoài đi." Ký Bình nhanh chóng đuổi Từ Khả Giai ra ngoài. Và ổn định lại tâm trạng của mình.

Từ Khả Giai như đạt được mục đích liền bước ra ngoài.

"Aaaa..." Từ Khả Giai bỗng kêu lên và ngã xuống kế chân cô. Tay cô ta ôm chặt lấy bụng mình.

Cùng lúc đó một đóa hoa hồng đỏ rơi xuống trước cửa phòng, Tôn Hạo đứng trước cửa nhìn cô ngồi trên salon và nhìn Từ Khả Giai đang nằm ôm bụng trên đất.

Từ Khả Giai thấy vậy liền ra về đau khổ, lết thân xác về phía Tôn Hạo. Một tay ôm bụng, tay còn lại ôm chặt lấy chân anh.

"Hạo, cứu con...cứu con của chúng ta." Từ Khả Giai không ngừng nói bên cạnh Tôn Hạo.

Tôn Hạo nhìn về phía Ký Bình như chờ đợi lời giải thích nhưng vô ích. Ký Bình vẫn ngồi im trên ghế, ánh mắt nhìn đăm đăm Từ Khả Giai. Cô không làm gì sai cả tại sao cô phải giải thích. Người đáng ra phải giải thích là anh. Nhìn lại Từ Khả Giai đang diễn trò cô càng tỏ ra khinh bỉ. Bụng cô lại quặn đau. Ký Bình siết chặt tay lại để con đau qua đi, cố gắng để sắc mặt mình không thay đổi.

"Bình nhi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Tôn Hạo đợi mãi không nghe cô giải thích liền hỏi.

"Là...là cô ấy...cô ấy...gạt chân em...Hạo xin anh...xin anh...cứu con...chúng ta..." Từ Khả Giai vội vàng mách lẻo.

Tôn Hạo tỏ ra bức tức nhìn cô. Anh đang đợi cô giải thích.

"Nói đi. Là em làm sao?" Tôn Hạo bước đến bên cạnh nắm chặt vai cô tức giận hỏi.

"Em không có." Ký Bình gạt tay Tôn Hạo ra khỏi vai mình, giận dữ quát lên.

"Không có, vậy tại sao lại như vậy." Tôn Hạo lạnh lùng nhìn cô.

Ký Bình im lặng, trong lòng đau thắt như có hàng trăm cây kim đang đâm vào trái tim cô. Cô nở nụ cười đầy bồn chồn và chua xót nhìn Tôn Hạo.

"Tôn Hạo, anh đang lo cho con mình sao?" Giọng nói Ký Bình đầy vẻ châm chọc.

Tôn Hạo đột nhiên đờ người trước thái độ của cô, thái độ lạnh lùng đến cực điểm này thật đáng sợ.

"Từ Khả Giai xem ra tôi đã nhìn được bộ mặt thật của cô." Ký Bình quay sang Khả Giai tiếp tục bồn chồn.

"TIỀN NHÂN"

"Chátтт..." "Rầm" Tôn Hạo tay siết chặt lại bỗng thả lỏng ra tát mạnh vào khuôn mặt cô, anh và Khả Giai đã ly hôn nhưng trong mắt anh, không ai được đụng tới Khả Giai hay nói nặng gì Khả Giai. Cái tát mạnh của Tôn Hạo làm Ký Bình lão đảo va mạnh vào cạnh bàn.

Ký Bình một tay ôm mặt, ánh mắt nhìn Tôn Hạo vô cùng lạnh và đáng sợ.

"Biến đi."

Tôn Hạo không thèm nhìn cô, nhanh chóng bế Khả Giai ra ngoài. Trước khi đi còn để lại một câu.

"Trình Ký Bình, xem ra hôm nay tôi đã nhìn thấy bộ mặt thật của cô. Đúng là rắn độc."

Đội Tôn Hạo đi xa, hai tay đang chống đợi trên cạnh bàn của cô bắt đầu buông lỏng.

Sắc mặt trở nên trắng bệch, bụng cô cũng đau dữ dội hơn. Ký Bình co người lại ôm chầm lấy bụng, đầu cũng gục xuống.

Hạ thân của cô máu cũng không ngừng chảy ra, Ký Bình dần dần lịm đi mất hết tất cả ý thức.

Dương Khải Sâm từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy Ký Bình ngồi trên vũng máu khuôn mặt không khỏi hốt hoảng.

Lúc này anh thay cô đi gặp đối tác về lúc bước vào anh thấy Tôn Hạo đang bế một cô gái ra ngoài, anh đoán chắc có chuyện nên đã chạy lên đây. Không ngờ.

Dương Khải Sâm vội vàng bế cô lên, đi bằng thang máy vọt xuống thẳng gara xe bên dưới, tránh làm kinh động đến mọi người.

Phòng cấp cứu ở hai nơi lại một lần nữa sáng đèn.

Tôn Hạo ngồi bên ghế trong lòng không khỏi nhớ về thái độ của cô, tay anh đột nhiên siết chặt lại, ánh mắt đầy căm phẫn.

Dương Khải Sâm không ngừng đi qua đi lại bên cửa phòng cấp cứu. Cùng lúc đó, Rose cũng chạy tới, theo sau còn có Thẩm Thiếu Bạch.

"Joy, làm sao rồi?" Rose lo lắng hỏi.

"Chị dâu tôi sao vậy? Còn anh Hạo đâu?" Thẩm Thiếu Bạch nhìn xung quanh không thấy Tôn Hạo liền hỏi.

Dương Khải Sâm tay siết chặt lại thành hình quả đấm, tay còn lại nắm chặt cổ áo Thẩm Thiếu Bạch. Ánh mắt chứa đầy sự tức giận, đấm mạnh vào mặt Thẩm Thiếu Bạch.

"Cậu đi về mà hỏi thẳng anh khốn nạn của cậu." Dương Khải Sâm tức giận quát lên, rồi bước về phía ghế ngồi xuống, ôm đầu.

Anh thề anh sẽ không để cho Tôn Hạo sống yên ổn.

Thẩm Thiếu Bạch vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn biểu hiện này chắc chắn có liên quan đến anh cậu.

Rose thấy vậy liền đỡ Thẩm Thiếu Bạch đứng dậy bước lại ghế ngồi.

Mấy tiếng đồng hồ sau, không ai nói chuyện với nhau một lời.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra.

"Cho hỏi ai là chồng của bệnh nhân?" Câu đầu tiên vị bác sĩ hỏi, ánh mắt ông có chút cảm thông.

"Chồng cô ấy đang bận. Chúng tôi là bạn cô ấy. Cho hỏi cô ấy có sao không?" Rose vội đứng lên hỏi.

Vị bác sĩ nhìn Rose có chút e ngại.

"Tôi là em chồng cô ấy, đã xảy ra chuyện gì xin bác sĩ cứ nói." Thẩm Thiệu Bạch vội vàng nói, cậu đang vô cùng lo lắng.

"Bệnh nhân trong thời gian mang thai cơ thể yếu cùng với cú va đập mạnh vừa rồi đã dẫn tới...sảy thai." Vị bác sĩ như có thêm niềm tin liền nói.

"Cậu về nói với anh cậu, hãy cùng cô ấy vượt qua thời gian khó khăn này. Một lần mất đi hai đứa con là chuyện rất khó để có thể chấp nhận."

"Cái gì, hai đứa?." Thẩm Thiệu Bạch như không tin vào tai mình liền nói lớn lên.

Vị bác sĩ chỉ gật đầu tỏ vẻ cảm thông rồi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Ký Bình từ từ tỉnh lại, ánh nắng ban mai chiếu vào người cô nhưng trái tim cô đã không còn nhảy múa để chào đón ban mai nữa. Cảm giác này thật khó chịu, giọt nước mắt từ từ trào ra trên má cô.

Cô đã hôn mê một tuần, một tuần nay trong tiềm thức nào đó cô vẫn nghe mọi người nói chuyện. Và cô cũng hiểu được tất cả, chỉ là chính bản thân cô không dám tỉnh dậy đối mặt với sự thật.

Cô mất con rồi, hai đứa con chưa kịp chào đời của cô đã ra đi rồi.

Ký Bình nước mắt không ngừng rơi, tay siết chặt tấm nệm giường, môi cắn chặt đến bật máu. Cảm giác đau đớn như mất hết tất cả này khiến cô không thể không khóc.

Trình Ký Bình mạnh mẽ bao nhiêu bấy giờ lại mềm yếu bấy nhiêu.

Con cô đã không còn nữa, tình yêu trong cô cũng không còn, cô sống trên đời này còn ý nghĩa gì nữa chứ.

Cô có mất cũng như mù, tại sao cô lại trao niềm tin và tình yêu của mình cho Tôn Hạo chứ. Đến hôm nay cô phải có một cái kết cục như vậy. Tay đang đặt trên bụng của cô khẽ siết chặt lại.

Ký Bình nằm trên giường bệnh nước mắt rơi không ngừng. Đau khổ, tuyệt vọng như ăn mòn con người cô. Cô đã sai, Trình Ký Bình cô thật sự đã sai, cô không nên tin Tôn Hạo để rồi phải nhìn thấy cảnh cốt nhục của mình chết trong tay người mình yêu.

Tôn Hạo ngày hôm nay anh cho tôi những gì, Trình Ký Bình tôi nhất định sẽ trả lại anh cái đó. Hôm nay tôi và anh vĩnh viễn chỉ còn lại thù hận.

Ký Bình từ từ ngồi dậy lau đi giọt nước mắt, ánh mắt màu xanh của cô lúc này trở nên đáng sợ vô cùng, nó lạnh lẽo đến tột độ.

Ký Bình bứt cọng dây truyền dịch ra khỏi tay mình, bước đi không vững về phía cửa. Trên tay còn cầm theo con dao nhỏ để gọt trái cây.

Cô chưa bước tới cửa thì cửa phòng mở ra.

Dương Khải Sâm và Sở Minh Triệt đang đi vào.

"Ký Bình, em làm gì vậy?" Sở Minh Triệt mở cửa ra thấy cô đứng trước mặt thì hết hồn, nhưng thứ anh ấn tượng và chú ý nhất là con dao đang nằm trên tay cô.

Ký Bình không nói gì, ánh mắt lạnh băng không có một chút cảm xúc nhìn Sở Minh Triệt. Rồi bước qua anh như chưa từng nhìn thấy.

Con dao bị cô siết chặt trên tay hạ xuống như nhắc nhở cô Sở Minh Triệt không phải là người cô cần giết.

Ký Bình như một kẻ mất hồn bước ra khỏi bệnh viện trong bộ đồ bệnh nhân, tóc xõa che mất khuôn mặt cô chỉ còn đôi mắt xanh đáng sợ là ẩn hiện đằng sau mái tóc.

Sở Minh Triệt và Dương Khải Sâm vội vàng đuổi theo cô. Nhìn biểu hiện của cô đối với một bác sĩ như Sở Minh Triệt anh có thể nhận biết cô đang rất đau khổ và bị chính bóng tối trong tim lấn áp.

Sở Minh Triệt ôm chặt lấy cô từ phía sau. Ký Bình bị đụng chạm thì bất ngờ quay lại, con dao trên tay cô xẹt một đường dài trên tay Sở Minh Triệt.

Sở Minh Triệt vẫn ôm chặt lấy cô.

"Y tá, y tá đâu...mang thuốc an thần đến đây...mau..." Sở Minh Triệt vội hét lên cho y tá.

Y tá đang đứng gần đó nghe lệnh sếp liền bỏ giấy tờ xuống chạy đi lấy kim tiêm và thuốc, nhanh chóng đưa thuốc an thần vào trong kim tiêm.

Cô vẫn dẫy dụa không ngừng trong tay Sở Minh Triệt, tay anh cũng đã đầm máu.

Y tá vội tiêm thuốc vào người cô.

Thuốc từ từ thấm vào người cô, cô dần dần rơi vào hôn mê, tay vẫn siết chặt con dao.

Tay Sở Minh Triệt dường như đã không chịu đựng được sức nặng của cô nữa, Dương Khải Sâm thấy vậy liền bước lại bế cô lên và đưa về phòng.

Cô lại một lần nữa rơi vào khoảng không của tâm tối. Năm năm trước cũng vậy nhưng lúc đó cô còn đủ tỉnh táo để có thể khống chế bản thân mình còn bây giờ thì không.

Dương Khải Sâm ngồi trên ghế sofa nhìn cô rồi thở dài, năm năm rồi anh chưa thấy lại bộ dạng này của cô. Bộ dạng mất hồn, ánh mắt thì sắc lạnh này.

"Chúng ta phải tìm bác sĩ tâm lý cho cô ấy thôi." Sở Minh Triệt đang được bác sĩ băng bó ở ghế sofa đối diện liền lên tiếng đề nghị.

Dương Khải Sâm chau mày không biết suy nghĩ cái gì liền đứng lên bước ra ngoài. Khoảng 20 phút sau anh mới trở lại.

"Tôi đã gọi cho bác sĩ để điều trị cho cô ấy trước kia."

"Trước kia?" Sở Minh Triệt như không tin vào tai mình, hết sức ngạc nhiên.

"Trước kia, Joy bị trầm cảm rất nặng đến nỗi tự nhốt mình vào một thế giới riêng." Rose từ ngoài cửa bước vào, chen ngang câu chuyện giữa Dương Khải Sâm và Sở Minh Triệt.

Sở Minh Triệt bỗng im lặng, anh thích cô là thật nhưng anh không hiểu gì về cô cũng là thật.

Đứa em gái bất đắc dĩ này thật sự làm anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Thẩm Thiếu Bạch cũng đi theo sau Rose bước vào, nhìn chị dâu mình nằm trên giường cậu không khỏi thương xót và oán hận Tôn Hạo.

Lúc chưa biết rõ tình hình cậu nghĩ Tôn Hạo là người không biết, không có tội nhưng sau khi xem xong đoạn video từ camera của phòng làm việc cậu biết, anh trai Tôn Hạo của cậu là một kẻ đáng hận.

Cả tuần nay nhiều lần cậu đến tìm Tôn Hạo, chỉ thấy Tôn Hạo ở bên cạnh Khả Giai. Máu trong người cậu không ngừng sôi lên và ý định nói ra sự thật trong cậu cũng lắng xuống, cậu muốn Tôn Hạo phải nếm trải cảm giác đau khổ. Còn Từ Khả Giai cậu nhất định sẽ không tha cho cô ta, nhưng phải để từ từ đã.

"Theo hai người chúng ta nên giải quyết Từ Khả Giai như thế nào?" Thẩm Thiếu Bạch bước đến bên ghế ngồi xuống bàn bạc.

"Xem ra cậu còn biết nói tiếng người." Dương Khải Sâm ra giọng châm chọc "Không như thằng anh khốn nạn đó của cậu."

Thẩm Thiếu Bạch biết tâm trạng của mọi người không tốt nên cũng không chấp nhát chỉ im lặng cho qua.

"Tại sao Ký Bình biết được việc làm của Từ Đông mà vẫn để yên như vậy?" Sở Minh Triệt vô thức vấn đề hỏi, từ khi biết mọi sự việc đây là câu mà anh muốn hỏi nhất.

"Từ lão và Trình lão ngày xưa có mối giao tình rất tốt, mặc dù biết Từ Đông là một kẻ tham lam nhưng vì nể mặt Từ lão, Trình lão trước khi ra đi đã căn dặn Joy không được đụng đến Từ gia." Rose ngồi bên giường bệnh giúp cô sạch người và nhẹ nhàng giải thích.

"Nhưng sau vụ này, Từ gia và Trình gia chắc chắn sẽ đoạn tuyệt nhau." Dương Khải Sâm tiếp lời.

"Việc này không phải chúng ta muốn xen vào là có thể xen vào, hãy để bọn họ tự giải quyết. Tôi tin Ký Bình sẽ có cách riêng của mình." Sở Minh Triệt sau một hồi suy nghĩ liền đưa ra ý kiến của mình.

Buổi tối Ký Bình hết thuốc mê, hai mắt từ từ mở ra. Khung cảnh trắng xóa của bệnh viện đập vào mắt cô. Cặp mắt xanh như vô hồn nhìn xung quanh rồi để ý đến người đang ngủ gật bên cạnh mình. Là Rose.

Ký Bình nhẹ nhàng bước xuống giường tiến về phía cửa sổ.

Bầu trời đêm hôm nay rất đẹp nhưng con người cô đã không còn đủ tâm trạng để ngắm nữa.

Ánh trăng tròn xoe trên bầu trời chiếu rọi khắp căn phòng.

Ký Bình nhẹ nhàng đưa tay lên như muốn nắm giữa ánh trăng, trong miệng khẽ thì thầm bốn chữ.

"Đông Phong Khương Thái"

Chỉ trong một khoảng khắc nào đó một bóng người mặc đồ đen, bay xiên qua ánh trăng xuất hiện trước mặt cô.

"Đại tỷ" Đông Phong Khương Thái vội vàng cúi chào.

Đông Phong Khương Thái là đàn em khóa dưới của cô, từ nhỏ đã đam mê học nhẫn thuật nên mới được gia đình gửi vào khu huấn luyện sát thủ của ông ngoại cô tại Nhật. Sau khi hoàn thành khóa học Khương Thái trở thành một ninja thực thụ nhưng Khương Thái có một sở thích kỳ dị là chỉ xuất hiện lúc trăng tròn nên rất ít ai biết đến.

"Việc lúc trước tôi nhờ..." Ký Bình nhìn ra ngoài ánh trăng giọng điệu rất nhỏ hỏi.

"Đại tỷ, đây ạ." Khương Thái vui vẻ ngắt lời cô và đưa cho cô tập tài liệu.

Ký Bình cẩn thận mở tài liệu ra đọc, đây là toàn bộ chứng cứ phạm tội của Từ Đông nói riêng và Từ gia nói chung.

Nào là buôn lậu gỗ, buôn ma túy, rồi hãm hại người khác,...liệt kê đến cả chục trang.

"Đại tỷ... còn đây nữa ạ." Khương Thái ngập ngừng đưa cho cô một sấp ảnh.

Ký Bình buông tập tài liệu xuống nhận lấy sấp ảnh. Cô mở từng bức ảnh ra xem. Là ảnh của Tôn Hạo.

Cả tuần nay anh điều bên cạnh Khả Giai, cùng cô ta cười nói vui vẻ. Cẩn thận chăm sóc diu dặt cô ta, thậm chí là áp tai vào bụng cô ta rồi nở nụ cười ôn nhu.

Sấp ảnh chưa xem xong đã bị cô ném đi qua đường cửa sổ.

"Lui ra đi." Ký Bình đuổi khách.

Khương Thái cúi chào cô rồi bay ra khỏi cửa sổ, biến mất trong ánh sáng của ánh trăng.

Đội Khương Thái đi xa, nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của Ký Bình cũng bắt đầu tuôn rơi. Cả tuần nay cô sống trong đau khổ còn anh thì lại vui cười hạnh phúc bên cạnh cô ta.

Ký Bình ngụy xuống, tuyệt vọng, đau khổ, hối hận và OÁN HẬN đang dâng trào trong con người cô. Ký Bình định vào thành cửa sổ đứng dậy, vô hồn bước ra khỏi phòng, nước mắt không ngừng rơi theo từng bước chân cô.

Sáng hôm sau, Rose bình tĩnh dậy đã không thấy cô đâu. Cô hốt hoảng chạy khắp nơi tìm kiếm. Tối qua không hiểu sau cô có cảm giác như ai đó đã thôi miên mình và rồi cô chìm vào giấc ngủ. Sáng dậy thì không thấy Ký Bình đâu.

"Khải Sâm, anh có thấy Joy đâu không?" Vừa lúc cô đang tìm kiếm cô ở trong phòng thì Dương Khải Sâm bước vào.

"Chúng tôi không biết."

"Có việc gì rồi sao?" Sở Minh Triệt nhìn xung quanh không thấy cô đâu liền hỏi.

"Joy...Joy...mất tích rồi..."Rose bỗng ngụy xuống khóc nức lên.

"Cái gì?" Cả hai người đều đồng thanh, mở to mắt nhìn Rose xong rồi quay lại nhìn cô.

Không nói với nhau câu gì nhưng lại cùng chung suy nghĩ. Dương Khải Sâm và Sở Minh Triệt nhanh chóng chia nhau ra tìm kiếm. Ký Bình ngồi trên ghế ở phòng khách Tôn gia, một mồi dựa người vào thành ghế. Đứng bên cạnh là quản gia của nhà họ Trình, xung quanh phòng khách ít nhất cũng phải có sáu vệ sĩ mặc đồ đen. Kế bên cô còn có một vali đồ lớn trên bàn một tờ giấy A4 nằm dưới cây bút. Đã 3 giờ chiều Tôn Hạo chưa về. Lúc ra khỏi bệnh viện cô đã về thẳng biệt thự nhà họ Trình.

Suy nghĩ suốt đêm và đây chính là đáp án của cô. Người hầu của Tôn gia thấy không khí khác thường liền nép vào trong chỉ có quản gia là đang đứng ở trong phòng khách. Hai vị quản gia của hai nhà đứng hai phía bên cạnh cô. Ông bà Tôn hai ngày trước đã lên chùa làm công đức. Nên căn biệt thự giờ đây vô cùng vắng lặng, Ký Bình đảo mắt một lượt xung quanh căn nhà. Sắp tới đây sẽ không còn là nhà cô nữa mà đây sẽ là nhà cô người con trai cô hận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ly hôn

Khoảng 4 giờ chiều Tôn Hạo mới về đến cửa Tôn gia. Vừa bước vào cổng anh đã thấy cả chục vệ sĩ đang đứng bên ngoài, Tôn Hạo không biết đã có chuyện gì nhưng vẫn ung dung bước vào.

Đập vào mắt anh là cô đang ngồi trên ghế, người tòa ra sát khí, u ám đến bức người làm những người có mặt trong phòng khách không khỏi phát run. Nhìn sơ qua một hồi anh lại chú ý đến những người làm đang đứng ở một góc run rẩy. Tôn Hạo nở nụ cười nửa miệng bước lại ghế ngồi xuống đối diện cô.

Từ ngày hôm đó cô biến mất cả tuần chưa một lần về nhà, không hề gọi điện cho anh khiến anh không khỏi thất vọng. Và còn cái thái độ biến mất xong rồi bây giờ lại xuất hiện trong cái bộ dạng này nữa chứ. Rốt cuộc cô muốn gì đây.

"Bây giờ cũng biết đường về nhà rồi sao?" Tôn Hạo nở nụ cười khinh bỉ, chân bắt chéo lên bàn nhìn cô đầy giễu cợt.

"Tôi về đây chỉ để lấy thứ cần lấy và trả thứ cần trả." Ký Bình vẫn ung dung tỏ thái độ lạnh nhạt trước anh. Giọng vô cùng dứt khoát.

"Vậy sao?" Tôn Hạo giọng điệu đầy châm chọc.

"Giấy ly hôn tôi đã ký, anh ký đi. Từ đây tôi và anh sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa cả." Ký Bình đẩy tờ giấy ly hôn trên bàn về phía Tôn Hạo.

Tôn Hạo bất ngờ bật người dậy, đập mạnh tay vào mặt bàn.

"Chết tiệt! Cô nói gì?" Anh tức giận quát lên. Chọn to mắt nhìn cô, anh cứ tưởng cô về là để xin lỗi anh nhưng không ngờ.

Sự thật này làm anh vô cùng sùng sốt, anh giận là giận việc cô làm hôm đó nếu cô hạ mình xin lỗi anh cũng sẵn sàng bỏ qua. Không ngờ cô lại cố chấp như vậy, sự thật này làm trái tim anh bỗng chốc đau nhói. Cảm giác khó chịu, cảm giác điên cuồng mất hết lý trí này làm anh không thể khống chế được mình.

"Chúng ta ly hôn đi." Khác với thái độ của Tôn Hạo, Ký Bình vẫn tỏ ra nhàn nhạt không mấy hứng thú. Nhưng ai biết trong lòng cô cũng đang rất đau.

Nhưng cũng đang rất hận. Người ta bảo có yêu mới có hận quả là không sai.

"Tôi cho em nói lại." Tôn Hạo tức giận quơ đũa hết những vật dụng trên bàn.

"Ly hôn đi." Ký Bình vẫn một mực dứt khoát. Cô đưa tay lên tháo chiếc nhẫn cưới ra đưa về phía anh.

"Thứ này tôi trả anh."

Tôn Hạo nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, nở nụ cười chua xót. Ánh mắt đăm đăm nhìn vào chiếc nhẫn, tay run run đưa lên.

Chưa kịp để Tôn Hạo nhận lấy chiếc nhẫn, Ký Bình đã rút tay lại, ném thật mạnh chiếc nhẫn ra khỏi cửa.

Đây là vật cô đã đeo cô không muốn ai chạm vào và đặc biệt là Từ Khả Giai.

Nhìn chiếc nhẫn bay ra khỏi cửa rồi biến mất Ký Bình nở một nụ cười lạnh rồi bước đi ra khỏi cửa. Trước khi đi còn quăng mạnh lại cho anh một câu.

"Tôn Hạo, từ đây tôi và anh chỉ còn lại thù hận."

Quản gia và vệ sĩ thấy cô đi ra cũng theo hàng đi theo ra ngoài.

Tôn Hạo vẫn còn sùng sốt trước hành động của cô. Anh đứng như cột nhìn cô bước đi thật xa ra khỏi tầm mắt mình.

Hôm nay cô nói muốn ly hôn với anh lại nói cô và anh chỉ còn lại thù hận. Những câu nói đó lần lượt tái diễn trong đầu anh, nó như từng nhát dao cứa vào tim anh. Tôn Hạo từ từ ngã xuống, ngụy trên sàn nhà lạnh lẽo.

Anh đã làm gì chứ? Anh không hề sai, tại sao cô lại nói hận anh? Anh rõ ràng là không sai. Hay từ lâu cô đã chán ghét anh và đây là cái cớ chính đáng để cô chia tay.

"Ngừng xe lại." Xe đi được nửa đường thì Ký Bình lên tiếng ra lệnh cho xe dừng lại, mặc dù đang trên đường cao tốc quản gia cũng cho xe tấp vào lề.

"Ông về trước đi, không cần cho người đi theo đâu." Ký Bình lạnh lùng đuổi ông quản gia ra khỏi xe.

Quản gia cũng có chút bối rối nhìn cô, việc này người trong nhà họ Trình ai cũng đã biết. Với tình trạng cô bây giờ ông thật không dám để cô lái xe một mình.

"Nhưng..."

"Tôi bảo ông xuống xe có nghe rõ không?" Cô tức giận quát lên.

Nhìn thấy sự tức giận trong mắt cô ông không dám hó hé liền khép nép bước xuống xe và bước vào xe của vệ sĩ ngồi, quay trở về nhà họ Trình.

Ký Bình điên cuồng lái xe, vận tốc chiếc xe như tên bắn trên đường, ai cũng vội nó tránh cô. Ở phía sau cô vẫn nghe được tiếng chửi rủa của một số người.

Ký Bình không thèm mải mai tới, cứ đập thẳng và đập thẳng.

Suốt hai tiếng đồng hồ xe cô cũng tới được một nơi để đầy du thuyền lớn nhỏ.

Ký Bình bước xuống xe và đưa chìa khóa xe cho bảo vệ rồi bước vào trong chiếc du thuyền loại vừa của mình.

Nơi đây là hiệp hội du thuyền lúc trước sinh Nhật không biết ai đã tặng cô nhưng bây giờ cô thấy rất có hứng với nó. Những khi buồn ra biển thì còn gì bằng.

Ký Bình từ từ tháo neo và cho chiếc du thuyền rời khỏi cảng trong ánh hoàng hôn đỏ rực lúc 6 giờ chiều.

Cô cho chiếc du thuyền ra khỏi cảng và chạy dọc theo dòng hải lưu của biển khơi. Cảm giác lênh đênh trên biển thật sự làm cho cô cảm thấy dễ chịu. Ký Bình nhẹ nhàng buông tay lại ra đứng trước mũi thuyền hóng gió.

Giữa biển khơi, tiếng sóng ào ào, tiếng gió cũng ào ạt từng đợt thổi vào mặt cô.

Màn đêm bắt đầu bao trùm cả mặt biển, gió cũng càng ngày thổi càng mạnh.

Bỗng phía sau cô xuất hiện một bóng đen. Ký Bình chưa kịp phản ứng lại thì...

"Àm..." Cô đã bị ai đó đánh mạnh vào đầu và từ từ rơi xuống biển.

Ký Bình cố gọi lên khỏi mặt nước nhưng sóng biển quá mạnh cứ cuốn cô ra xa khỏi chiếc du thuyền. Cảm giác đau nhức trên đầu, cảm giác bất lực giữa đại dương, Ký Bình từ từ chìm xuống. Nước biển tràn vào tai cô, đi vào mũi cô và miệng cô khiến cô không thể nào gọi lên được. Cô cố chống cự nhưng rồi cô cũng dần dần kiệt sức.

Ký Bình bắt đầu buông lỏng thân thể, có lẽ đây là kết cục của cuộc đời cô. Trong khoảng khắc nhắm lại lại buông xuôi tất cả, cô thấy anh, thấy Tôn Hạo đang mỉm cười với cô nhưng rồi một người con gái chạy tới thể là anh liền cho cô một ánh mắt sắc lạnh. Cô cũng thấy được những người bạn, người anh em đồng tâm của cô: Dương Khải Sâm, Sở Minh Triệt, Rose bọn đang cười với cô.

Ký Bình trong cơn mê cũng vô thức nở nụ cười giữa đại dương. Tay cô từ từ buông lỏng, hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy được là hai tiểu oa nhi một trai một gái trong bộ đồ trắng trên lưng còn có thêm đôi cánh đang mỉm cười thật tươi và chạy về phía cô, không ngừng gọi cô bằng mẹ.

Giây phút này không hiểu sao cô lại vô cùng hạnh phúc, đến giữa bờ vực sống và chết đối với cô nó thật nhẹ nhàng. Thân thể cô bắt đầu lênh đênh giữa biển, cô không chống cự cứ mặc cho sóng vay gió cuốn lấy thân thể mình mang đi.

"Mẹ đến với các con."

Trong tiềm thức Ký Bình chỉ nói được câu đó rồi hôn mê. Thân xác cô cứ trôi, trôi mãi trên mặt biển, bóng tối cuốn lấy mặt biển và bao trùm lên người cô. Bầu trời bỗng trở nên u tối đến kỳ lạ. Gió biển thổi càng lúc càng nhiều, mây trôi càng lúc càng nhanh.

"Àm... àmmmm..." Bầu trời đột nhiên nổi lên sấm chớp liên hồi làm sáng cả mặt biển. Cứ từng đợt, từng đợt một mà nổi sấm. Sóng đã cuốn thân xác cô đi xa rất xa. Mưa cũng bắt đầu rơi xuống lâm râm, sấm cũng càng ngày càng nhiều.

"Bố, hình như có vật gì đó trên mặt biển." Một cậu thanh niên đang đứng trên chiếc tàu đánh cá chỉ xuống mặt biển. Người được cậu thanh niên gọi là bố liền bước ra khỏi khoang tàu. Sấm chớp lại nổi lên dữ dội hơn trước làm sáng cả mặt biển trong thời gian dài. Người đàn ông trung niên nhìn theo phía cậu con trai chỉ, ông vội nhìn theo, và cho tàu tiếp cận "vật lạ".

Đèn pin cũng không ngừng chiếu về phía vật đó. Rất nhanh chiếc tàu đã đến gần được vật đó.

"Bố, là người, là một cô gái." Chàng thanh niên vội hét lên. Người đàn ông trung niên vội cho tàu tiếp cận gần hơn nữa.

"Mau, mau cứu cô ấy." Ông vội vàng lấy dụng cụ cứu vớt người. Ông là ngư dân trên biển lâu năm nên những trường hợp này cũng đã gặp qua không

biết bao nhiêu lần. Việc thấy một con người trôi dạt trên biển ông đã quá quen thuộc, không có gì đáng ngạc nhiên.

Bằng những động tác thành thục hai cha con họ đã mang được cô lên khỏi biển.

Người cô lạnh ngắt, mặt mày trắng bệch.

Chàng thanh niên vội vàng đưa tay lên mũi cô để kiểm tra.

"Bố, chị...chị...chị ấy...còn sống..." Cậu vui sướng đến nỗi nói lắp ba lắp bắp như một đứa trẻ.

"Con mau giúp cô ấy điều chỉnh lại hô hấp đi." Người đàn ông trung niên vội nhắc nhở rồi bước vào khoang lái nhanh chóng cho tàu về đất liền.

Chàng thanh niên nghe lời nhắc nhở liền thực hiện những động tác sơ cứu mình đã được học qua đối với cô.

Sấm đột nhiên lại phát sáng lên rọi thẳng vào khuôn mặt cô. Ở phía sau đầu cô đang chảy máu.

Sau một hồi hoảng hốt cậu liền đưa cô vào trong khoang tàu, lấy thuốc cầm máu và vải sạch băng bó giúp cô.

Đây là lần đầu tiên cậu làm việc này trên cơ thể con người nên tay cậu rất run, trán thì chảy đầy mồ hôi.

Cậu không ngừng an ủi mình và tiếp tục giúp cô. Trên tàu hiện giờ cũng gì có hai người đàn ông, cậu cũng chỉ đành xin lỗi và nhắm mắt thay quần áo cho cô.

Biểu hiện ngưng ngừng của chàng thanh niên mới lớn vô cùng vụng về, mặt cậu nóng như lửa đốt, tay cũng không ngừng run rẩy nhưng vẫn thay quần áo giúp cô. Hai mắt nhắm lại, đầu thì quay đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đảo O

Sấm cũng ngưng hẳn chỉ còn gió biển mạnh mẽ thổi con tàu vào bờ.

Vừa vào tới bờ cậu thanh niên liền bế cô đưa tới chạp xá.

Nơi đây là một hòn đảo, không có bệnh viện chỉ có trạm xá và một số bác sĩ, y tá thường xuyên ra đây công tác.

Hòn đảo nhỏ nằm ở giữa biển cách xa đất liền, nơi đây không có mạng, không có cáp quang cả tivi cũng chỉ là tivi trắng đen. Nguyên một hòn đảo dân cư sinh sống không quá 1000 người. Đa phần đều là người già còn những người trẻ tuổi sau khi tốt nghiệp cấp hai ở đây liền lên đất liền sinh sống và học tiếp cấp ba. Hòn đảo này cũng có khách du lịch đến, nhưng rất ít, đa số họ đến đây cũng chỉ để thử cảm giác lạ. Mà đúng là lạ thật một nơi không hề có điện, mỗi thứ điều dùng bình ắc quy, mỗi tháng sẽ có một chiếc tàu to chở những vật dụng đó đến đây rồi họ sẽ mua lại những thứ thủ công hay là hải sản. Nên nếu nói thì nói thật, nơi đây là một nơi tự trị lạc hậu nhất của đất nước này.

"Cô ấy không sao." Vị bác sĩ kiểm tra một hồi cho cô rồi nói với chàng thanh niên.

"Định Tường, khá lắm nhóc." Vị bác sĩ vui vẻ vỗ nhẹ vào ngực cậu.

"Em chỉ làm theo những gì anh dạy." Chàng thanh niên đó tên là Định Tường vui vẻ nói, cảm giác cứu được người khác thật tuyệt. Cậu ngồi xuống cạnh giường đưa đầu vào nhìn cô.

"Cô ấy là con lai thì phải." Vị bác sĩ nhìn cô có vẻ khá tò mò.

"Em không biết. Lúc thấy cô ấy lênh đênh trên biển em chỉ nghĩ là phải cứu chứ không nghĩ đến việc khác." Định Tường thành thật nói.

"Nhưng em nghĩ cô ấy khá đẹp, da trắng, mi cong,...hoàn toàn khác hẳn với những đứa con gái ở đảo." Định Tường tặc lưỡi nói tiếp. Mắt không ngừng nhìn ngắm cô.

"Cốc" vị bác sĩ cốc vào đầu cậu một cái thật mạnh.

"Nhóc con, cô ấy ít nhất cũng lớn hơn em cả 10 tuổi ấy, đứng đắn một chút đi." Vị bác sĩ trách yêu cậu.

"Thì có sao?" Định Tường ôm đầu ủ khuất nhìn vị bác sĩ.

"Đừng có treo cao, anh đảm bảo thân phận của cô ấy không hề nhỏ đâu,...đụng vào không kéo cả mạng cũng mất." Vị bác sĩ nhắc nhở cậu. Nhìn vào cô gái nằm trên giường anh chắc chắn là như thế. Dù sao anh cũng là một bác sĩ, đã từng sống và học tập ở đất liền kinh nghiệm của anh cũng nhiều hơn cậu nhóc 16,17 tuổi này.

"Khi nào cô ấy tỉnh lại ạ?" Định Tường vội tránh sang chuyện khác.

"Anh không biết." Vị bác sĩ thờ dãi nói, thật thì cô đã ổn nhưng anh cảm thấy dường như cô không muốn tỉnh lại.

"Anh là bác sĩ tại sao lại không biết." Định Tường dõ giọng trách móc.

"Anh là bác sĩ, không phải thánh nhân." Vị bác sĩ lại cốc vào đầu cậu thêm một cái nữa.

Cùng lúc đó tại biệt thự Tôn gia. Tôn Hạo ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, miệng không ngừng hút thuốc hết điếu này tới điếu khác, trên bàn còn cả chục chai rượu đã bị anh uống hết. Tờ giấy ly hôn ở một góc cạnh nào đó bị gió thổi bay phất phới trên bàn. Đồng hồ cũng đã chỉ 2 giờ tối, lúc này đang ngủ anh mơ màng nhìn thấy sấm chớp trên biển, ở trên mặt biển có một vật gì đó đang lênh đênh trôi nổi trên mặt biển, anh cố gắng tiến lại gần nhưng anh vừa tiến lại đã giật mình tỉnh giấc. Trong lòng anh không hiểu tại sao lại còn cào cào khó chịu, nổi bất an không hiểu sao lại lớn dần trong người.

Căn phòng tối om chỉ có mỗi điếu thuốc là đang cháy sáng. Anh nhìn ra cửa, trời đang mưa rất to, lại nhìn về phía tờ giấy ly hôn.

Hôm nay là thứ sáu, cũng là ngày 13 nhưng sau ngày 13 của năm trước anh có cô, còn bây giờ thì không chứ.

"Bình nhi, là tôi không tốt hay vì em quá vô tình...Tại sao em không chịu xin lỗi tôi, nếu em nói tôi sẽ tha thứ mà." Tôn Hạo ôm đầu thì thầm, đáng về anh lúc này còn cô đơn và thê thảm hơn cả lúc Khả Giai nói chia tay anh.

Nhìn ra ngoài cửa, Tôn Hạo đứng bật dậy chạy ra ngoài. Anh điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó. Trời đang mưa nhưng Tôn Hạo dường như không có ý định muốn trở vào.

"Chiếc nhẫn, chiếc nhẫn...nó ở đâu cơ chứ." Miệng anh không ngừng thì thầm. Lúc trưa anh nhìn thấy cô đã ném chiếc nhẫn ra ở đây.

Tôn Hạo không ngừng tìm kiếm cho dù mưa đang ào ạt rơi xuống người anh. Người Tôn Hạo ướt đẫm, mùi rượu trên người anh cũng bị mưa cuốn đi mất. Cây đèn pin anh cầm trên tay cũng đã tắt. Tôn Hạo tức giận ném cây đèn pin qua một bên, tiếp tục tìm kiếm trong bóng tối.

Kể từ đêm đó, cũng đã ba tháng Tôn Hạo ngồi trong phòng làm việc ở tập đoàn. Anh xoay ghế nhìn ra bên ngoài, ở phía xa xa kia chính là tập đoàn Trình thị. Nhớ lúc sáng ba mẹ anh có hỏi về cô, anh chỉ nhàn nhạt cười trừ bảo cô đi công tác dài hạn. Nhưng liệu chuyện này đâu được bao lâu nữa đây, sự thật cô và anh đã chia tay sớm muộn gì ba mẹ anh cũng biết.

Mẹ anh bệnh tim chưa khỏi lại tăng huyết áp còn ba anh nhiều năm nay hay bị đau lưng thậm chí đột quỵ, anh thật sự không dám nói ra. Đang suy nghĩ miên man thì Từ Khả Giai bước vào trong bộ đầm bầu, cái bụng gần 6 tháng đó đã nở cao lên ít nhiều. Từ Khả Giai nhẹ nhàng bước lại ôm chặt lấy anh.

"Hạo, chào buổi sáng" Từ Khả Giai bỏ túi xách xuống rồi ngồi lên đùi anh, tay cũng ôm cổ anh, chiếc bụng nhô cao đó áp sát vào người anh.

Tôn Hạo cơ mặt dần ra nhìn Từ Khả Giai đang ngồi trong người mình.

"Chào buổi sáng." Tôn Hạo nhàn nhạt trả lời, không hiểu sao càng lúc càng thấy ghê tởm con người này. Mặc dù không biết nguyên do nhưng anh lại có cảm giác Từ Khả Giai đang làm chuyện gì đó mờ ám sau lưng anh.

Cửa phòng đột nhiên mở ra ba người Thẩm Thiếu Bạch, Trương Phong và Diệp Bảo bước vào. Nhưng chỉ có Diệp Bảo là khuôn mặt vẫn còn nụ cười còn hai người còn lại khuôn mặt đã đen xì nhìn Từ Khả Giai.

Thẩm Thiếu Bạch tức giận thì không nói nhưng Trương Phong tức giận cùng vì có nguyên do.

Khi biết hai người ly hôn Trương Phong đã đi tìm cô, ở cô có thứ gì đó rất đặc biệt làm anh không thể rời mắt, và ba tháng nay anh không ngừng cùng Thẩm Thiếu Bạch bỏ mọi công việc chỉ để kiếm cô trong biển người rộng lớn.

"Tôn Hạo, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Trương Phong lạnh lùng nhìn Tôn Hạo, sau đó đảo mắt qua Từ Khả Giai. "Còn cô, BIẾN ĐI."

"Cút đi, có nghe rõ không?" Thẩm Thiếu Bạch tức giận quát lên. Ba tháng nay mỗi lần đến đều thấy cảnh này cậu thật sự không chịu đựng nổi nữa rồi.

"Hai người làm trò gì vậy hả?" Tôn Hạo đứng bật dậy đập mạnh tay xuống bàn, nhìn Thẩm Thiếu Bạch và Trương Phong bằng ánh mắt vô cùng tức giận.

"Hạo, đừng giận. Để em ra ngoài cho mọi người nói chuyện." Từ Khả Giai vội vàng chen vào.

"Phải đó, có gì từ từ nói. Đừng làm mất hòa khí." Diệp Bảo vội khuyên can và kéo Thẩm Thiếu Bạch cùng Trương Phong ngồi xuống.

Đội Từ Khả Giai ra khỏi phòng Trương Phong liền không kiềm chế được tức giận đứng dậy xách cổ áo Tôn Hạo lên.

"Thằng khốn." Trương Phong đâm mạnh vào mặt Tôn Hạo. Đây là lần đầu tiên Trương Phong đánh Tôn Hạo trong suốt quá trình làm bạn.

Thẩm Thiểu Bạch và Diệp Bảo thấy vậy liền can ngăn không để hai người đó đánh nhau.

"Tao đã nhìn nhầm mày rồi." Trương Phong tháo tay Thẩm Thiểu Bạch ra khỏi người mình rồi bước về phía ghế sofa ngồi.

"Anh Hạo, em đến chỉ để đưa cho anh thứ này." Thẩm Thiểu Bạch đưa cho Tôn Hạo một tập tài liệu được photo và một cái USB.

"Hy vọng sau khi anh xem xong sẽ sáng mắt ra." Thẩm Thiểu Bạch đưa cho Tôn Hạo xong liền kéo Diệp Bảo ra ngoài.

"Tôn Hạo, việc này cậu làm cho thật tốt vào nếu không cả tình bạn của chúng ta cũng mất." Trương Phong cũng đứng dậy bước ra ngoài, để mặt Tôn Hạo đang ngồi đó.

"À, nếu cậu không chăm sóc được cô ấy thì tôi sẽ làm thay cậu." Trương Phong bước được mấy bước liền quay lại nói với anh bằng ánh mắt vô cùng kiên quyết.

Tôn Hạo sau một hồi đờ người liền lấy USB gắn vào laptop. Anh mở USA ra là những cái video đã được đánh số 1,2,3,...

Tôn Hạo nhấp chuột mở video số 1 ra xem. Là Khả Giai của mấy năm về trước lúc còn là bạn gái anh. Khả Giai đang đứng trước cửa một khách sạn hình như đang đợi ai đó. Một lúc sau thì có một chàng trai đi tới, người đó không phải anh, hai người cùng nhau vào khách sạn. Tôn Hạo dường như hết nhẫn nại liền nhấp chuột sang một đoạn khác, là cảnh hoan ái giữa Từ Khả Giai và một chàng trai khác. Và rồi video chạy hình ảnh Từ Khả Giai không những hoan ái với một người mà là nhiều người. Máu Tôn Hạo một lúc một sôi lên. Anh bắt đầu xem video thứ hai, cũng là Từ Khả Giai nhưng lúc đó đã chia tay anh, cô ta không ngừng qua lại với các chàng trai khác có thể lực và giàu có hơn anh. Sắc mặt Tôn Hạo càng lúc càng đen, anh không ngờ mình lại bị cảm sùng như thế. Một người con gái xinh đẹp rạng rỡ như không ngờ lòng dạ lại như vậy. Và video thứ ba chính là những việc làm của Từ Đông và Từ Khả Giai. Việc làm mờ ám, phạm pháp của Từ Đông và cả việc Từ Khả Giai lên giường với chủ ruột mình. Đây là lúc anh sang Mỹ cùng với cô. Tôn Hạo mở to hai mắt nhìn màn hình laptop. Con tức giận đang lớn dần trong anh. Video cuối cùng chính là Ký Bình cô đang ngồi trong phòng làm việc, Tôn Hạo có thể dễ dàng nhận ra video này chính là của ngày hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đảo O 2

Trong video cô đang ngồi làm việc rất chăm chú, chưa bao giờ anh thấy cô tập trung đến vậy. Đôi khi lại nhìn ra ngoài cười ngu ngơ vô cùng dễ thương. Rồi Từ Khả Giai bước vào. Tôn Hạo bắt đầu tập trung cao độ nhìn những cảnh diễn ra sau đó, càng xem máu anh càng sôi lên.

Như không chịu đựng được nữa Tôn Hạo liền tức giận bóp nát lon cà phê trên bàn.

"Từ Khả Giai, tôi sẽ giết cô." Tôn Hạo ghén răng nhìn chăm chăm vào màn hình laptop. Dường như nghĩ đến thứ gì đó anh liền móc điện thoại ra bấm một dãy số và nút gọi nhưng sau những hồi chuông dài anh cũng chỉ nghe được tiếng nói của cô tiếp viên quen thuộc.

"Thuê bao quý khách vừa gọi..."

Tôn Hạo chưa nghe hết câu liền tắt máy gọi lại, lần này đến lần khác đều như nhau. Cô không bắt máy.

Tôn Hạo vội tắt màn hình laptop rồi chạy ra ngoài.

Anh điên cuồng đạp ga xe qua những ngã rẽ cuối cùng cũng đến được biệt thự nhà họ Trình. Vệ sĩ thấy anh liền mở cửa.

Tôn Hạo vừa cho xe chạy vào trong đã thấy Dương Khải Sâm trên tay cầm một khúc cây liên tục đánh vào người mấy tên vệ sĩ mặt đồ đen. Những tên đó đều bị Dương Khải Sâm đánh cho sống dở chết dở, nằm lăn lóc trên đất ít nhất cũng mười tên.

"Chết tiệt! Có một người tìm cũng không xong. Một lũ vô dụng." Dương Khải Sâm tức tối chửi bới, tay không ngừng đánh xuống người bọn vệ sĩ.

Những người ở gần đó thì run rẩy, khép nép lánh sang một bên.

"Đừng đánh bọn họ nữa." Tôn Hạo bước lại chụp lấy cánh tay của Dương Khải Sâm.

"Khốn kiếp! Mày đến đây làm gì?" Dương Khải Sâm rút tay lại, nhìn thấy Tôn Hạo máu trong người anh từng hồi một sôi lên.

"Tôi đến tìm Bình nhi." Tôn Hạo dứt khoát nói.

"Tìm...haha...tìm...bây giờ mày mới tìm...haha...nực cười." Dương Khải Sâm đột nhiên ôm bụng cười, nhưng giọng điệu lại vô cùng khắc nghiệt đầy ý mỉa mai.

"Tôi biết tôi đã sai, cho tôi gặp cô ấy đi." Tôn Hạo xuống giọng, nhìn Dương Khải Sâm đang cười mà như không cười đó. Cho lòng anh đột nhiên có vô số bất an.

"Đi nơi khác tìm. Ở đây không có ai là Bình nhi của mày cả." Dương Khải Sâm ra hiệu cho vệ sĩ đuổi khách.

Tôn Hạo bị đuổi ra khỏi cổng liền chạy sang nhà Rose. Nhưng vẫn có một kết quả.

Anh chờ dài lái xe về nhà. Từng hành động, từng cử chỉ của cô buổi chiều hôm đó ẩn hiện xung quanh đầu anh, còn cả vụ anh đẩy cô ngã trong phòng làm việc. Trong đoạn video chỉ chiếu đến khúc cô ôm bụng ngã phịch xuống lúc anh đưa Từ Khả Giai đi. Không biết cô có sao không?

Từng câu hỏi một đang hiện ra trong đầu Tôn Hạo, lo lắng cũng bao trùm lấy con người anh. Anh vì một kẻ phản bội mình mà làm chuyện không nên làm với cô, còn nói những lời cay đắng đó. Anh thật sự đã hối hận, rất hối hận.

"Bình nhi, ra gặp anh một lần đi, anh sai rồi. Tôn Hạo này sai rồi." Tôn Hạo không ngừng đánh vào vô lăng xe.

Anh trở về nhà trong cảm giác mệt mỏi, bỏ mặc ông bà Tôn nhìn mình, anh bước lên phòng như một kẻ vô hồn.

Đây là lần đầu tiên trong ba tháng anh mới bước vào căn phòng này. Lúc cô đi anh chỉ toàn ngủ ở thư phòng, chưa một lần bước vào đây. Nhìn căn phòng cảm giác trống trải trong anh dâng lên, đồ đạc đã được cô mang đi hết. Nhìn con pikachu được đặt ở trên giường anh lại cảm thấy đau đớn.

Tôn Hạo bước đến ngồi bên cạnh con pikachu, vừa ngồi xuống anh đã phát hiện trên tay con pikachu đang đeo một thứ gì đó. Là đồng hồ Omega anh tặng cô. Anh nâng cánh tay con pikachu lên nhìn chiếc đồng hồ.

Chiếc đồng hồ Omega đã ngừng lại lúc 1 giờ, nó không còn chạy nữa. Có phải cô đang rất căm ghét anh nên mới để đồng hồ ngừng lại. Đồng hồ ngừng lại cũng là thời khắc người chủ của nó muốn giây phút này không bao giờ trôi.

Một giờ chỉ trong một giờ cô đã đi khỏi cuộc đời anh.

Gió nhẹ thổi làm bay cả rèm cửa, tờ giấy trên bàn từ từ bay xuống rơi ngay chân anh. Tôn Hạo định nhặt lên để lại chỗ cũ nhưng những dòng chữ trong đó đập thẳng vào mắt anh, anh không thể không chú ý đến. Là giấy khám thai bên trên còn kẹp thêm một tờ giấy siêu âm nhỏ.

Tôn Hạo chọn to mắt nhìn tờ giấy, sau đó từ từ di chuyển xuống. Là giấy khám thai của cô, đã được hai tháng.

Tôn Hạo lại đảo mắt xuống phía dưới ngày đi khám. Anh sững sờ đến nỗi phát hiện đó là ngày ba vợ anh nhập viện.

Một lần nữa từng chi tiết tái diễn trong đầu anh, hình ảnh cuối cùng trong video, mặt cô trắng bệch hai tay ôm lấy bụng mình. Và cú ngã do chính tay anh gây ra cho cô. Con anh, vợ anh...anh lại vì một kẻ không đáng mà làm tổn thương họ.

Tôn Hạo ngã phịch xuống, hai tay ôm đầu. Giọt nước mắt trên mắt anh từ từ rơi xuống.

Câu nói của cô hiện rõ rệt trong tâm trí anh.

"Tôn Hạo, từ nay tôi và anh chỉ còn lại thù hận."

Cô nói hận anh, cũng phải anh là thằng khốn nạn mà. Cả vợ con mình cũng không bảo vệ được, anh đúng là thằng khốn, là thằng tồi.

Ở một nơi khác, Ký Bình từ từ tỉnh lại, đặt vào mắt cô là một căn phòng nhỏ màu trắng có phản xám xám do để lâu ngày.

Cô cố gượng người ngồi dậy, đầu cô nhức kinh khủng. Ký Bình lắc đầu mình vài cái, cô dường như đã nhìn rõ hơn. Nơi đây khác quá, cô không biết đây là đâu cả.

"Chị, chị tỉnh rồi." Định Tường trên tay cầm một ly sữa chạy vào. Vui mừng hét lên.

Ký Bình nhìn người thanh niên lạ trước mắt bằng ánh mắt khó hiểu, cô chau mày lại, người cũng lết về sau. Hình ảnh đêm hôm đó cô bị đánh từ du thuyền rơi xuống biển hiện rõ ra trong đầu cô, lại thấy cảnh vật nơi đây cô không khỏi sợ hãi.

"Chị, đừng sợ. Là em cùng bố cứu chị lên đó. Không sao cả, em không làm hại chị đâu." Định Tường vội vàng an ủi cô.

Ký Bình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười của Định Tường liền buột miệng được phần nào. Trong mắt cô cậu nhóc này khoảng 16,17 tuổi, nước da ngăm, mắt sáng, khuôn mặt dễ nhìn, tướng tá cũng to cao, cách ăn mặc không giống như dân thành thị lắm.

"Nơi này là đâu?" Ký Bình thắc mắc hỏi.

"Nơi này là đảo O, còn đây là nhà em." Định Tường vui vui vể vể nhìn cô.

"Chị uống đi, sữa bò nguyên chất ấy." Định Tường đưa cho cô cốc sữa.

Ba tháng nay ngày nào cậu cũng chạy qua nhà ông Bùi hàng sớm kể bên nhà làm phiền con bò sữa của ông, đến nỗi bây giờ nó thấy cậu như thấy ma.

Ký Bình nhìn cốc sữa xong lại nhìn cậu, cô đang cố định nghĩa lại hai từ nguyên chất. Trong đầu cô liền tưởng tượng ra một tên nhóc hóm hình đang nặn sữa bò.

"Chị uống đi. Không có độc đâu." Định Tường thấy khuôn mặt của cô liền khẳng định.

Ký Bình lại nhìn Định Tường bằng ánh mắt vô cùng thú vị, ai biết cô đang cố nhịn cười cho cái tưởng tượng phong phú của mình lúc này cơ chứ.

"Chị không tin sao? Em uống thử cho chị coi." Cô chưa kịp ú ớ trả lời thì cái tên nhóc Định Tường đã đưa ly sữa vào miệng uống sạch.

Ký Bình thật sự dở khóc dở cười với tên nhóc này. Cái định nghĩa uống thử của cậu chính là uống sạch không chừa một giọt.

"Thôi chết. Em lỡ uống hết rồi." Định Tường làm mặt cún con có tội nhìn cô. "Để em đi lấy cho chị ly khác." Cậu nhóc liền đi ra khỏi phòng.

"Không cần đâu. Chị không đói." Ký Bình vội nắm tay cậu kéo lại. Khuôn mặt cô đỏ ửng lên vì nhịn cười.

Tuổi trẻ lúc nào cũng mạnh động cả.

"Đưa chị đi xem nơi này một lát đi." Ký Bình tâm trạng vô thức bị tên nhóc Định Tường làm cho vui vẻ hẳn, những cử chỉ ngây ngô không có một chút giả dối đó làm cô rất thích.

"Vây được, em đưa chị đi. Bảo đảm chị sẽ rất thích." Định Tường dìu cô xuống giường, vui vẻ hớn hờ nói với cô.

Đúng như cậu nhóc đó nói nơi đây rất đẹp, thiên nhiên xanh mướt không hề có tiếng ồn ào của xe cộ, khói bụi ô nhiễm càng không có. Người dân nơi đây có thể nhận thấy được vẻ thật thà, chất phát trên mặt họ, sự thân thiện của họ đối với một người khách lạ như cô làm cô thấy ấm lòng. Chắc có lẽ cuộc sống mộc mạc không toan tính, đua tranh nơi đây đã tạo ra được những con người như vậy. Nhưng cô cũng có thể nhận ra nơi đây đa phần là người già sinh sống, những thanh niên trẻ rất ít.

"Chị thấy nơi đây thế nào?" Định Tường thấy cô nhìn xung quanh liền hỏi. Từ lúc ra khỏi cô Định Tường liền thấy được nhiều điểm trầm lắng của cô, lúc bà con hàng xóm hỏi thăm thì cô mỉm cười thân thiện trả lời còn lúc này cô rất im lặng chỉ tập trung nhìn xung quanh, bộ dáng có vẻ buồn bã, cô đơn và thậm chí là bi thương.

"Rất tốt." Ký Bình suy nghĩ một lúc liền trả lời.

"Em đưa chị ra bờ biển chơi nhé, nơi đó rất đẹp." Định Tường liền đề nghị, tay cậu chỉ về phía trước.

Ký Bình gật đầu rồi bước theo cậu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mặt biển xanh mướt, sóng rì rào nhẹ nhàng từng đợt dạt vào bờ, cát trắng trải dài cả bờ biển, nơi đây thật trong lành, đối với cô nó như một chốn bồng lai tiên cảnh nào đó, đầy huyền bí.

"Cô tỉnh rồi à." Một anh chàng thanh niên từ ngoài biển chạy vào, ông quần thì xắn lên đến đầu gối, chiếc áo somi cũng đã bị bẩn đi phần nào, nhưng nhìn người thanh niên này không hiểu sao cô lại cảm thấy kỳ lạ.

"Chị đây là bác sĩ Du Thiên Lập, người đã điều trị giúp chị ba tháng qua đó." Định Tường thấy cô nhìn Du Thiên Lập chăm chú mà không trả lời, cậu liền giải thích.

"Cảm ơn anh, bác sĩ Du." Ký Bình nghe vậy liền nở nụ cười hòa nhã cảm ơn.

"Không có gì. Chuyện tôi nên làm cả mà." Du Thiên Lập ngả ngàng đầu cười trù nhìn cô.

"Thôi. Em ra ngoài chơi để hai người nói chuyện." Định Tường nháy mắt với Du Thiên Lập mấy cái rồi chạy về phía biển, nơi đó đang có khoảng mười đến mười mấy ngư dân đang tập trung bắt con gì đó.

"Cô đã khỏe hơn chưa?" Du Thiên Lập sau một hồi yên lặng thì cũng lên tiếng, cùng cô ngồi xuống một hòn đá to bên cạnh.

"Tôi khỏe rồi, cảm ơn." Ký Bình cũng ngồi xuống, mắt nhìn xa xăm về phía biển.

"Tuần sau tàu trên đất liền sẽ đến đây, lúc đó cô có thể trở về." Du Thiên Lập thấy cô có phần ưu tư liền đoán cô muốn trở về.

Ký Bình mở to mắt nhìn Du Thiên Lập, sau đó nở nụ cười tự giễu. Nhà cô có nhà sao? Chi bằng ở lại đây sống cuộc sống không lo nghĩ, không muộn phiền còn về phần những kẻ làm cho cô như hôm nay cô nhất định sẽ trả thù, kể cả Tôn Hạo.

"Tôi không muốn về. Ở đây có thể chứa tôi không?" Ký Bình thờ dãi nói.

"Tại sao? Cô không muốn gặp mặt người nhà mình sao?" Du Thiên Lập nhìn cô thắc mắc, trong đầu anh có cả ngàn lời thắc mắc muốn hỏi cô.

"Tôi không có người thân, còn nhà tôi không biết nó có phải là nhà không nữa." Ký Bình lại tiếp tục thờ dãi rồi đứng lên bước nhẹ về phía biển.

"Vậy cô tên là gì?" Sau một hồi ngơ ngác trước thái độ của cô Du Thiên Lập liền tỉnh dậy thì đã thấy cô đi xa, anh liền nói lớn lên hỏi tên cô.

Ký Bình bỗng ngừng lại, anh mất trầm tư nhìn ra biển, sau một hồi cô cũng quay lại giọng nói khá lớn để Du Thiên Lập có thể nghe rõ.

"Tôi là Hải Lam." Ký Bình sau một hồi suy nghĩ liền quyết định lấy tên giả, cô không muốn nhớ đến cái tên đầy đau khổ này nữa. Ký Bình cũng có nghĩa là bình an nhưng sao cuộc đời cô lại đầy chạm bầy trong gay, hoàn toàn trái ngược với lại cái tên của mình.

Hải Lam, biển xanh sao? Du Thiên Lập tỏ ra thú vị, chạy về phía cô.

Vậy là nguyên một ngày hôm đó cô đều ở ngoài biển xem mọi người bắt nghêu, xò, ốc còn có cả bạch tuộc nữa. Nhìn mọi người làm việc cô cảm thấy vô cùng hứng thú nhưng vừa mới định giúp đã bị mọi người đuổi trở vào trong. Ký Bình chỉ đành thờ dãi vào trong ngồi xem mọi người làm việc. Tuy bọn họ ở khác nhà với nhau, không cùng huyết thống nhưng qua cách nói họ nói chuyện và quan tâm nhau cô có thể thấy họ coi nhau như anh em trong nhà, đùm bọc và yêu thương nhau không giống như nơi cô sống.

Mà cô cũng không ngờ một vị bác sĩ lại chịu về cái nơi hẻo lánh này làm việc, nhìn Du Thiên Lập tất bật giúp bà con bắt xò cô không khỏi buồn cười, trong mắt chứa đầy sự kháng phục.

Sống không tranh chấp, không ganh đua, không chém giết thật bình yên. Cô thật sự thích nơi này, chắc sau khi trả thù cô sẽ về nơi này sống. Từ bỏ quyền thừa kế Cung gia, từ bỏ tranh chấp ngôi vị công tước, đưa lại vị trí chủ tịch cho Hà Thế Dân, về nơi bình yên này hưởng thụ đến hết cuộc đời.

"Chị uống chút nước đi." Định Tường quần áo lấm lem bước lại đưa cô ly nước.

Ký Bình mỉm cười nhận lấy ly nước từ tay cậu.

"Chị, em vẫn chưa biết tên chị." Định Tường ngồi xuống bên cạnh cô, thờ dãi nói.

"Chị là Hải Lam. Còn nhớ?" Ký Bình cười cười nhìn Định Tường, mỗi lần nói chuyện với tên nhóc này cô lại thấy mắc cười, đặc biệt là lúc sáng.

"Em là Định Tường, sau này em gọi chị là chị Lam nhé."

Ký Bình gật gù đầu đồng ý.

Định Tường, kiên định như bức tường. Cái tên đi ngược với tính nết thì phải.

"Tường Tường này, em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Ký Bình tò mò hỏi, nhìn xung quanh đây những thanh niên cỡ như Định Tường rất ít.

"Năm nay em 16 rồi. Các bạn đồng lứa cũng đã vào đất liền học tiếp cấp ba." Định Tường thờ dãi, đầy ưu tư.

"Sao em không vào đất liền học?"

"Học, nhà em nghèo như vậy, học cũng không thể thực hiện được ước mơ, chi bằng ở lại phụ giúp bố mẹ." Trong mắt Định Tường có chút thất vọng, đầu cúi xuống ừ ừ nói. "Huống hồ em còn một đứa em nhỏ, nó còn phải đến trường và thực hiện ước mơ. Em không thể tranh giành với nó được."

Ký Bình cũng thờ dãi theo cậu. Đúng, cô tuy cuộc sống đầy đau khổ nhưng so với Định Tường cô vẫn may mắn hơn rất nhiều. Từ nhỏ cô được học mọi thứ dù thích hay không thích, tiền cô có thể mang đút nếu cần, cô chưa bao giờ phải nghĩ đến việc cơm-áo-gạo-tiền. Vậy mà một cậu nhóc 16 tuổi đầu lại phải suy nghĩ những chuyện như vậy. Mọi người một hoàn cảnh, một suy nghĩ, một cách sống và sinh tồn quả là không sai.

"Thôi không nói nữa. Chúng ta về thôi." Định Tường đứng bật dậy nắm tay cô kéo đi.

Ở một căn phòng vip1 của bệnh viện, Tôn Hạo tay ôm một bó hoa cầm chướng bước vào, tay nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống, mắt không ngừng nhìn ngắm người con gái đang nằm trên giường bệnh. Sắc mặt người con gái đó vẫn vậy, trắng bệch, trên miệng vẫn còn gắn ống thở, hai mắt nhắm nghiền, trên tay ống truyền dịch không ngừng truyền thuốc vào tay cô.

"Thụy Miên, tám năm rồi, sao em còn chưa tỉnh dậy nhìn anh." Tôn Hạo ngồi xuống vuốt nhẹ đầu người con gái.

Tôn Thụy Miên là em gái anh, Thụy Miên từ nhỏ đã nhiều bệnh, đến năm học cấp ba, trong một lần hoạt động ngoại khóa tại trường, trường đột nhiên

xảy ra hỏa hoạn, Thụy Miên không thoát ra được vì hít phải quá nhiều khói nên đã lâm vào tình trạng hôn mê sâu.

"Chị dâu của em cũng bỏ anh đi rồi. Em nói đi, có phải anh vô dụng quá không?"

"Thụy Miên, em trả lời anh đi được không? Đến cả anh trai em cũng bỏ mặc sao?"

Đáp lại mọi lời cầu xin của Tôn Hạo chỉ là sự im lặng.

"Thụy Miên, em biết không, anh đã tìm được kẻ gây ra hỏa hoạn năm đó. Anh sẽ bắt cô ta trả giá." Tôn Hạo nghiêng răng nói.

"Từ Khả Giai, anh sẽ cho cô ta sống dở chết dở, em cứ chờ xem."

Vừa nói anh vừa móc điện thoại ra gọi cho một ai đó.

"Anh Hạo, em nghe." Giọng nói từ trong điện thoại phát ra.

. "Bắt Từ Khả Giai lại cho tôi." Tôn Hạo lạnh lùng ra lệnh.

Từ Khả Giai đang đi trên đường thì bị một đám người mặc đồ đen, sử dụng thuốc mê đưa vào trong xe trong ánh mắt của người đi đường, nhưng không ai dám can thiệp vào cả.

Từ Khả Giai được đưa đến một nơi ở vùng ngoại ô thành phố. Một ngôi biệt thự màu chủ đạo là màu đen, xung quanh có cả trăm con quạ đang bay. Tiếng kêu của quạ đen, cộng với khung cảnh u ám nơi đây làm người khác khiếp sợ, mùi chết chóc bao trùm cả nơi đây.

Sau một hồi chờ đợi thì Tôn Hạo cũng lái xe tới, chiếc Audi R8 của anh từ từ chạy vào trong biệt thự, những sát thủ mặc vest đen liền cung kính xếp hàng hai hàng cúi chào anh.

Tôn Hạo không nói gì, chỉ lạnh lùng bước ra khỏi xe, tay nhẹ nhàng tháo cặp kính đen xuống rồi ung dung bước vào trong.

Anh đi thẳng xuống một tầng hầm ở bên dưới, nơi đây đậm mùi máu tanh, trên vai anh còn có thêm hai con quạ đen hết sức kỳ dị.

Tôn Hạo bước đến chiếc ghế chính giữa của căn phòng, ung dung ngồi xuống, vắt chéo chân. Khuôn mặt tuấn mỹ của anh đã không còn mà thay vào đó là một khuôn mặt ác quỷ, sát khí bao quanh, bức cả khí trời.

Màn đêm bao quanh căn phòng, tên sát thủ gần đó liền bước lại chỗ công tắc mở đèn, ánh đèn màu đỏ âm u cả căn hầm, hình ảnh Từ Khả Giai nằm trên đất vẫn còn hôn mê khiến Tôn Hạo càng tức giận.

Anh vì cô ta hy sinh cả em gái, vợ, rồi còn cả con ruột mình. Vậy mà cô ta đáp trả lại anh chỉ là sự phản bội.

Máu Tôn Hạo càng lúc càng sôi lên,...

"Làm cho cô ta tỉnh dậy." Tôn Hạo nhẹ nhàng ra lệnh, tay từ từ vuốt đầu con quạ đang ở trên ngón tay mình.

Tên sát thủ nghe lệnh liền làm theo, tạt nguyên một xô nước nào mặt Từ Khả Giai.

Từ Khả Giai sau khi sặc ho khanh khách mấy tiếng liền tỉnh dậy, Từ Khả Giai lồm cồm bò dậy, tay nhẹ nhàng đỡ bụng. Đập vào mắt cô ta chính là khung cảnh ghê rợn của căn hầm, mùi máu tanh nồng nặc cả căn phòng, ở một góc đều có người đứng như bức tượng. Từ Khả Giai run run nhìn xung quanh, bỗng con quạ trên vai Tôn Hạo bay nhanh đến chỗ Từ Khả Giai, ánh mắt cùng cái mỏ sắc lạnh của con quạ đen đầu đầu nhìn Từ Khả Giai. Từ Khả Giai đang nhìn xung quanh bỗng quay sang bên trái mình, hình ảnh con quạ đen nhìn cô bằng ánh mắt căm phẫn khiến cô ta không khỏi run sợ, hét lên và bất tỉnh.

Tôn Hạo vẫn ngồi im trên ghế nhìn Từ Khả Giai sợ sệt bằng con mắt vô cùng thích thú.

Tay anh nhẹ nhàng lấy qua lấy lại ly rượu màu đỏ như máu tươi, con quạ trên tay còn lại của anh ánh mắt hiện lên rõ sự thèm thuồng khao khát nhìn Từ Khả Giai.

Tên sát thủ lại một lần nữa tạt nước vào mặt Từ Khả Giai.

Từ Khả Giai bị tạt một xô nước đá lạnh liền tỉnh lại, cảm giác được mình đang gặp nguy hiểm cô ta liền hoảng sợ run rẩy.

"Các người...các người là ai, mau thả tôi ra." Từ Khả Giai vội vàng hét lên, thứ mà cô nhìn thấy khi tỉnh dậy lần hai chính là cả chục người mặc đồ đen đang đứng hàng ngang che cho 1 ai đó đang ngồi phía sau. Tiếng quạ kêu làm Từ Khả Giai không ngừng run rẩy, và khiếp sợ.

"Các người mau thả tôi ra, các người đừng vào tôi Từ gia sẽ không tha cho mấy người." Từ Khả Giai cố gắng bình tĩnh, mạnh mẽ nói.

"Chát..." Một tên sát thủ ở gần đó liền vung tay tát mạnh vào mặt Từ Khả Giai.

"Chết tiệt, các người đừng vào tôi Tôn Hạo chồng tôi cũng sẽ không tha cho mấy người, nên nhớ tôi đang mang trong mình cốt nhục của Tôn gia." Từ

Khả Giai lớn tiếng hăm dọa.

Tên sát thủ tức giận liền đưa tay lên cao, đang bình cho cô ta thêm một cái tát thì anh lên tiếng.

"Ngừng lại." Tôn Hạo vừa nói vừa cười. Từ Khả Giai cô ta còn nói anh là chồng cô ta cơ đấy. Nực cười. Còn cái thai đó, đứa con đó vốn không phải của anh, con anh đã bị anh hại chết ba tháng trước rồi, cái thai đó là của Từ Đông chú ruột cô ta mới đúng.

Tôn Hạo đứng dậy khỏi ghế, hàng sát thủ cũng bắt đầu tản ra thành hai hàng cúi chào anh. Tôn Hạo từ từ tiến về phía Từ Khả Giai.

Từ Khả Giai thấy Tôn Hạo liền mừng rỡ, lết về phía anh, ôm chặt lấy chân anh. Tôn Hạo nở nụ cười khinh bỉ ngồi chồm hóm xuống nhìn Từ Khả Giai đang ôm chân mình.

"Hạo, anh đùa với em phải không? Nhưng em đang mang thai, không đùa được với anh đâu." Từ Khả Giai thấy Tôn Hạo ngồi xuống liền nở nụ cười rạng rỡ nói, tay cô ta cầm lấy tay Tôn Hạo đặt ở cái bụng tròn vo của mình.

Tôn Hạo nở nụ cười rạng rỡ trên môi, ánh mắt nhìn chằm chằm Từ Khả Giai, tay đang đặt trên bụng cô ta liền xiết chặt như muốn bóp chết đứa trẻ trong bụng cô ta.

Từ Khả Giai đau đớn kêu lên thành tiếng.

Tôn Hạo nghe tiếng kêu thê thảm của Từ Khả Giai liền ngừng tay lại, tay anh dơ lên búng tay ba cái, một người từ bên trên liền mang xuống cho anh một cái laptop, bên trong còn có gắn cái USB.

Tôn Hạo nháo tay Từ Khả Giai ra khỏi chân mình rồi bước lên ghế ngồi.

Màn hình laptop bắt đầu chiếu những đoạn phim gây chấn của Từ Khả Giai. Mặt cô ta dần dần tối sầm lại.

"Thế nào?" Tôn Hạo giọng điệu khiêu khích. "Xem ra cô thích động dục lắm nhì, ai cũng có thể làm tình với cô được."

Hai con quạ bên vai Tôn Hạo tỏ ý đứng lên kêu lên ba tiếng.

"Quạ...quạ...quạ..."

Từ Khả Giai từng người không dám tin vào mắt và tai mình, Tôn Hạo đã biết hết tất cả, kể cả vụ hỏa hoạn năm đó tại trường học cũng đã biết là do cô làm. Kỳ này cô thật sự khó sống rồi.

Tôn Hạo nở nụ cười đắc ý, vỗ tay ba cái.

Tám thanh niên cường tráng lực lượng từ bên trên bước xuống, trên người chỉ bận mỗi quần "nhỏ".

Sát thủ gần đó liền bóp họng Từ Khả Giai và chế nguyên chai nước vào. Tám người thanh niên đó cũng đồng loạt đưa chai nước lên miệng mình uống.

Tôn Hạo nhìn khuôn mặt sợ hãi của Từ Khả Giai dần dần biến hóa thì nở nụ cười vui sướng. Anh lại quay sang tám người thanh niên đó, Tôn Hạo không ngừng tắc lưỡi chê thuốc của mình có tác dụng quá nhanh. Nhưng nhanh vậy anh lại rất thích.

Từ Khả Giai người từ từ nóng lên, bên dưới cũng đã dần trở nên ướt át, cô ta không ngừng lăn trên sàn. Nóng, càng lúc càng nóng đến nỗi cô ta cởi cả chiếc đầm bầu của mình ra. Cái bụng to bự giờ đã không còn là vật cản nữa. Từ Khả Giai điên cuồng lao về phía Tôn Hạo, áp sát người mình vào cơ thể anh. Cô ta nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc quần lót màu đen của mình ra, vì mang thai nên không mặc áo ngực. Cô ta nhẹ nhàng khiêu khích dục vọng trong người Tôn Hạo mà cô hề hay biết đã có tám cặp mắt nóng rực đang nhìn mình.

Tôn Hạo nhìn Từ Khả Giai bằng ánh mắt vô cùng ghê tởm.

"Đưa cô ta ra " Anh lạnh lùng ra lệnh.

Tám vị thanh niên cứ như chờ đợi giây phút này, liền kéo Từ Khả Giai ra. Không đợi lệnh của Tôn Hạo, tám người như tám con mãnh thú ác liệt trên người Từ Khả Giai. Tiếng rên khe khẽ khoái chí của Từ Khả Giai khiến mau Tôn Hạo sôi lên đang định nói gì đó thì một người khác từ bên trên đi xuống nói nhỏ vào tai anh.

Sắc mặt Tôn Hạo trở nên trắng bệch, anh đứng bật dậy lao ra khỏi căn hầm. Trước khi đi còn dặn dò bọn đàn em chăm sóc tốt Từ Khả Giai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Chiếc du thuyền chạy suốt mấy tiếng đồng hồ ra biển, Tôn Hạo đứng phía trên mũi tàu không ngừng đi qua đi lại. Từ lúc biết mình hiểu lầm cô anh đã cho người đi tìm, nhưng không ngờ lại tìm ra ở giữ biển khơi như vậy.

Tôn Hạo đi qua đi lại một hồi liền dùng ống nhòm nhìn xung quanh. Sau nhiều lần như vậy anh cũng nhìn thấy được một chiếc du thuyền màu trắng đang trôi lênh đênh giữa biển cách anh khá xa. Trên đó còn có khoảng bốn năm người mặc đồ đen, Tôn Hạo liền nhận ra đó là người của anh. Chiếc du thuyền chạy nhanh về phía chiếc du thuyền màu trắng của cô.

Tôn Hạo vội vàng bước qua chiếc du thuyền của cô.

"Bình nhi đâu, cô ấy đâu?" Anh nhìn xung quanh thuyền một hồi không thấy bóng dáng của cô liền hỏi, giọng điệu vô cùng hoang mang lo lắng.

"Khi chúng tôi tìm được tới đây, đã không thấy cô ấy đâu cả." Tên vệ sĩ liền cung kính báo cáo, giọng điệu có chút run sợ.

"Anh Hạo, anh cứ yên tâm chúng tôi đã chia nhau đi tìm."

"Nếu không tìm thấy cô ấy các người đừng có trách..." Tôn Hạo hăm dọa, đá mạnh vào khung thuyền một cái.

Anh lại tiếp tục đi qua đi lại trên biển, anh sợ những suy nghĩ của mình là đúng, anh lại sợ giấc mơ ngày hôm đó là hiện thực, anh thật sự sợ hãi...anh thật sự không thể mất cô.

"TRÌNH KÝ BÌNH, ANH SAI RỒI." Tôn Hạo đứng trên thuyền hét lớn lên.

"THẬT SỰ SAI RỒI. EM THA THỨ CHO ANH ĐƯỢC KHÔNG?"

Đáp lại lời anh chỉ là tiếng gió và sóng biển. Tôn Hạo bắt lực ngồi phịch xuống nhìn xa xăm về phía đường chân trời.

Ba tháng nay từ ngày ký giấy ly hôn cô liền mất tích, dù có tìm kiếm cách nào cũng không được, có phải cô đã thật sự biến mất.

Tôn Hạo sau một hồi la hét liền ngực đau xuống, hai tay ôm lấy đầu mình, nước mắt nhè nhẹ rơi trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

Anh ở ngoài biển nguyên đêm, đến gần sáng một chiếc cano chạy về phía anh, trên thuyền có khoảng ba người.

Tôn Hạo nhận ra đó là người của mình liền đứng dậy dùng ống nhòm quan sát.

Chiếc cano chạy về phía anh, sau đó cặp vào du thuyền.

Hai tên áo đen liền mang một thứ gì đó qua du thuyền của anh. Vật đó hôi thối, bốc mùi cả du thuyền. Tôn Hạo không nói gì nhẹ nhàng lấy khăn tay trong túi che mũi mình lại, anh bước lại gần vật đó.

Chỉ trong phút chốc Tôn Hạo liền nhận ra đó là...xác người. Dù đang trong thời gian phân hủy và cũng đã phần nào bị cá ăn nhưng anh vẫn nhận ra đó là xác một phụ nữ.

Tôn Hạo như chết sững tại chỗ, chiếc khăn trên tay anh rơi xuống, bầu trời trong anh như sụp đổ. Mọi hy vọng của anh giờ chỉ còn lại hư không. Nhìn cái xác trước mặt anh càng không muốn thừa nhận người đó là cô nhưng một mảnh của chiếc váy còn chưa phai màu làm anh không thể chối bỏ. Tôn Hạo ngụy xuống trên mặt đất, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Có lẽ cô không biết bây giờ anh đang rất đau đớn, anh đã từng dặn lòng sẽ chăm sóc cho cô nhưng không ngờ anh lại tự tay làm ra chuyện như vậy, ép cô tìm đến con đường này.

Tôn Hạo anh đang rất hối hận, anh vì Từ Khả Giai nói những lời cai độc với cô, vì Từ Khả Giai làm cô sảy thai. Anh đúng là một tên đàn đến bây giờ hối hận đã quá muộn màng. Tôn Hạo khó khăn lết về phía cái xác, khuôn mặt của cái xác đã không còn, mùi thối rữa quay quanh anh nhưng anh không có vẻ gì là cảm nhận được. Tôn Hạo tay run run sờ vào cái xác mềm nhũn, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Anh hối hận, anh thật sự hối hận.

"Anh tàn nhẫn, em còn tàn nhẫn hơn cả anh." Tôn Hạo thì thầm bên cạnh cái xác.

"Anh Hạo, nên đưa chị ấy về, nắng lên sẽ không hay." Tên vệ sĩ gần đó liền lên tiếng nhắc nhở.

Tôn Hạo chọn to mắt liếc tên vệ sĩ một cái, nắm đấm của anh cũng đi kèm với anh mắt.

"Chết tiết! Cô ấy chưa chết, cô ấy còn sống cậu nghe rõ chưa?" Tôn Hạo quát lên.

Bọn vệ sĩ gần đó đều run sợ, đứng nép qua một bên không dám lên tiếng. Lái tàu từ từ cho tàu di chuyển sợ đi nhanh sẽ chấn động đến anh.

Tôn Hạo vẫn ngồi bên cạnh cái xác, lúc thì nói, lúc thì cười,...trong anh chẳng khác nào kẻ điên.

Đến gần trưa thì du thuyền cũng đã đến nơi, tên vệ sĩ đứng đằng sau canh lúc anh không để ý liền đánh ngất anh và đưa anh về. Biệt thự Tôn gia nhè nhàng mở cổng chào đón chủ nhân của nó về, trên khuôn mặt của những người hầu đột nhiên sượng cứng khi thấy hai người đang dìu anh vào nhà, đi theo sau là một cái xác đã được bao bọc cẩn thận. Ông bà Tôn mới về từ hôm qua đang ở trên phòng nghỉ ngơi thấy xe chạy vào liền đi xuống, thấy cảnh tượng trước mắt, ông bà thật sự chết sững. Bà Tôn cố gắng điều hòa lại hơi thở của mình, ép nhịp tim mình chạy chậm lại bước lại gần phía cái xác, hết nhìn cái xác rồi lại nhìn anh đang nằm trên ghế sofa.

"Cái này là cái gì?" Bà chỉ vào cái xác đã được bọc kính hồi, linh cảm cho bà biết đã có chuyện không hay.

"Là...là...là xác...xác của...thiếu...phu nhân ạ." Tên vệ sĩ ấp a ấp úng nói. Bà Tôn lại một lần nữa sững sờ, đưa con dâu bao ngày không gặp của bà. Dù là con dâu nhưng bà lại yêu thương không kém con ruột không ngờ lại ra đi ở cái tuổi này. Bà Tôn ôm lấy ngực trái của mình, miệng không ngừng thở, ông Tôn thấy vậy liền đỡ lấy bà, người làm thì vội lấy thuốc cho bà uống.

Ký Bình ngồi ở ngoài hành lang nhìn ra bên ngoài, trong lòng đang có cả trăm đường tơ vò. Cô không biết quyết định bỏ tất cả ở lại nơi này của cô là đúng hay sai nhưng có lẽ bây giờ cô có chút gì đó như hối hận và tiếc nuối, cô nhớ Mia quá. Lúc trước của buồn hay chán nản đến đâu vẫn có con bé bên cạnh hủ hỷ bầu bạn. Ký Bình tay nhẹ nhàng đặt lên bụng mình, nơi này của cô cũng đã từng có nguồn sống của hai sinh linh bé nhỏ, nhớ đến hôm đó lòng cô lại đau thắt, cô không thể ngờ Tôn Hạo lại có thể vô tình vô nghĩa như vậy. Còn Từ gia cô chắc chắn sẽ không dễ yên, lúc trước còn nể mặt Trình lão-ông ngoại cô nhưng sau những gì Từ gia gây ra cho cô dù ông ngoại cô có sống lại cũng không can ngăn được cô giết bọn họ.

"Chị Lam, cho chị nè." Định Tường từ trong nhà bước ra, trên tay còn cầm theo một đĩa gì đó.

Ký Bình quay lại nhìn Định Tường đang từ từ đặc cái đĩa xuống.

Ký Bình nhìn cái đĩa rồi lại nhìn Định Tường ánh mắt đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Tự nhiên tên nhóc này lại đưa cho cô cái đĩa chứa đầy những con bạch tuộc sống, cô nhìn đĩa bạch tuộc không chớp mắt, mấy con bạch tuộc đang nhúc nhua nhúc nhích trong đĩa, óc ác của cô cũng theo đó mà nổi hết lên.

"Đưa chị thứ này làm gì?" Ký Bình chỉ vào đĩa bạch tuộc, khó khăn hỏi.

"Ăn." Định Tường tỉnh bơ trả lời cô.

"Ăn?" Ký Bình ho sặc sụa, mắt chợn to nhìn Định Tường. Nghĩ sau lại kêu cô ăn cái thứ sống nhằn đang cọ ngày này, nhìn nó tự nhiên óc ác cô đã nổi lên hết rồi nói chi kêu cô ăn. Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình gặp một cái tình huống éo le nhất.

"Bạch tuộc chấm với mù tạt rất ngon. Chị ăn thử đi." Định Tường lại tiếp tục đẩy đĩa bạch tuộc về phía cô.

"Đề em làm thử cho chị xem nhé." Nhìn thấy Ký Bình không phản ứng, cậu liền nghĩ cô đang thắc mắc cách "ăn". Thế là, Định Tường thành thạo cầm con bạch tuộc sống lên, con bạch tuộc cọ ngày đeo vào tay cậu. Định Tường nhìn con bạch tuộc bằng ánh mắt thích thú, kéo con bạch tuộc ra, cọt chặt chân con bạch tuộc lại rồi đưa con bạch tuộc vào chén mù tạt chấm, ăn một cái thích thú.

Trong khi đó mặt Ký Bình đã biến sắc, mồ hôi trên trán cũng đã tuôn ra. Cô chỉ thầm cầu cho cậu y như cái vụ ly sữa cứ một mình mà sơ đĩa bạch tuộc.

"Chị ăn thử đi." Định Tường sau khi sơ xong con bạch tuộc liền cầm một con khác đưa cho cô.

"Thôi, chị không giành ăn với em đâu...em ăn đi. Chị ra trạm xá một chút." Ký Bình vừa dứt câu liền tung chạy. Đối với cô lúc này chỉ có thể ba mươi sáu kế chạy là thượng sách. Ăn uống kiểu này cô thật sự chưa từng nghĩ qua, lại càng không dám nghĩ.

Định Tường thấy vậy liền đỡ người, chị Lam của cậu tự dưng lại bỏ chạy như gặp ma. Định Tường lại nhìn xuống đĩa bạch tuộc trong lòng có chút bất mãn, thế là lũ bạch tuộc liền chui tọt vào bụng cậu.

"Ủa, Hải Lam cô đến đây khi nào vậy?" Du Thiên Lập vừa mới khám cho bệnh nhân xong liền về phòng, không ngờ lại thấy cô ở đó.

"Tôi mới đến." Ký Bình thờ dãi trả lời, tay không ngừng chọc chọc vào trong mấy cái dụng cụ y tế. Đúng là lâu quá cô chưa khám hay phẫu thuật cho ai nên có chút ngứa nghề.

"Hai hôm nay tôi thấy tâm trạng cô có vẻ vui?" Du Thiên Lập thấy cô im lặng liền kiếm chủ đề để nói.

"Vui, chắc vậy. Tên nhóc đó khá ngây ngô, ở bên cạnh nó lúc nào cũng có tiếng cười." Ký Bình nhớ đến vụ lúc nãy bất giác nở nụ cười.

"Định Tường là một đứa trẻ tốt, chỉ là nhà nghèo nên không thể ăn học đến nơi đến chốn, nếu không nó chắc chắn là đứa có ít cho xã hội." Du Thiên Lập thờ dãi than thở.

Ký Bình chỉ im lặng, trầm tư suy nghĩ gì đó.

"Thằng nhóc rất vẽ, ước mơ của nó là trở thành họa sĩ. Nhưng học vô được trường Mỹ Thuật ắt hẳn sẽ phải tốn rất nhiều tiền."

Ký Bình vẫn không nói gì hay đếm xỉa đến Du Thiên Lập, cô đang chăm chú ghi chép cái gì đó trong hồ sơ bệnh án.

Du Thiên Lập thấy cô không trả lời liền bước về phía cô, nhìn chăm chăm vào những chữ cô đang viết.

Sau một hồi cô cũng ghi xong, chưa kịp để cho Du Thiên Lập ú ớ cô đã chào tạm biệt và đi về. Du Thiên Lập nhìn tập hồ sơ bệnh án cô vừa mới ghi một hồi liền mở ra xem. Từng đơn thuốc, từng cách dùng được ghi trên giấy đập vào mắt anh.

Du Thiên Lập hết nhìn tờ giấy rồi nhìn ra cửa, bóng dáng của cô đã ẩn dần theo con đường, bất giác anh nở nụ cười. Xem ra sắp tới anh không cần một mình làm thế tất cả nữa rồi.

Chiếc BMW chạy thẳng vào biệt thự Tôn gia với vận tốc kinh người, thắng một cái "kết" ngay bậc thang tam cấp của ngôi biệt thự.

Rose nhanh chóng bước ra khỏi xe ở ghế lái phụ, còn bên ghế lái chính là Thẩm Thiếu Bạch, sắc mặt hai người vô cùng khó coi.

Hai người không nói gì chỉ nhanh chóng chạy vào trong.

Đập vào mắt cả hai là hình ảnh Tôn Hạo đang ngồi ngực trên ghế sofa, hai tay ôm đầu, dáng vẻ thật ảo não đáng thương, đối diện Tôn Hạo là ông bà Tôn, ông Tôn đang cố gắng ra sức dỗ dành vợ. Người làm đang thay toàn bộ rèm cửa thành màu trắng tan lễ...không khí trong nhà thật sự rất thê lương.

Rose nhìn xung quanh nhà, cô vẫn không tin đây là sự thật nhưng sự thật lại phủ phàng khi cô nhìn thấy một vật được đặt trong một cái hộp kính to.

Trái tim cô như thắt lại, mới ba tháng trước cô còn được nhìn thấy bạn mình nói chuyện, hôm nay cô cũng nhìn thấy bạn mình nhưng là một cái xác chết.

"Tôn Hạo, anh là tên khốn kiếp, anh trả bạn lại đây cho tôi." Rose tức giận bước về phía Tôn Hạo kéo anh dậy, không ngừng đánh vào ngực anh.

Tôn Hạo như người mất hồn, không có lấy một chút cảm giác, mặc cho Rose đánh. So với việc bị Rose đánh thì ở bên trong anh còn đau hơn, gần hàng nghìn lần.

"Rose bình tĩnh lại đi." Thẩm Thiếu Bạch thấy tình thế không ổn liền kéo Rose ra. Trước khi kéo Rose ra còn cho Tôn Hạo một cái liếc mắt. Thẩm Thiếu Bạch đẩy Rose ngồi xuống, cố gắng an ủi cô. Khoảng một lúc sau thì Mía và Hà Thế Dân tới đi theo sau còn có Diệp Bảo và Trương Phong. Không khí trong nhà mang đầy đau thương như thế này nên mọi người cũng không nói gì, chỉ có Mía cứ khóc đòi tìm mẹ Joy của nó. Tôn Hạo không chịu được nữa, anh ôm chặt lấy Mía, cả hai người cùng khóc một cách thê lương. Giờ thì anh đã hiểu, cô quan trọng với anh đến cỡ nào. Giờ đây anh cũng đã hiểu, anh yêu cô đến nhường nào. Cũng chỉ khi người ta mất đi thứ quý giá nhất người ta mới biết nó thật sự quan trọng. Nhìn hai con ôm nhau khóc, mọi người cũng rung rung khóc theo.

Đột nhiên có một đoàn người áo đen bước vào, tất cả đều là người Châu Âu, xếp thành hai hàng nghiêm trang. Một người thanh niên người Nhật trạng tuổi Tôn Hạo bước vào trước mặt mọi người. Người thanh niên quỳ xuống và cúi người theo cách thức lễ nghi của người Nhật.

Anh ta sau khi chào liền đứng dậy giới thiệu: "Tôi là Mark, quản gia của gia tộc Freeman."

"Các người đến đây làm gì?" Rose liền nhận ra người này, liền đứng bật dậy tỏ ra tức giận.

"Tôi phụ mệnh công tước và các trưởng lão đưa cô ấy về nơi an nghỉ của gia tộc." Quản gia Mark vẫn tiếp tục giữ thái độ và phong cách quản gia của mình.

"Tôi không cho các người đưa Joy đi. Đến lúc chết các người cũng không buông tha sao?" Rose tức giận quát lên.

"Người của gia tộc Freeman chỉ có thể như vậy. Rose tiểu thư xin người đừng ngăn cản chúng tôi phụ mệnh."

"Nếu tôi ngăn cản thì sao?" Tôn Hạo buông Mía ra nhìn quản gia Mark bằng ánh mắt sắc bén. Muốn đưa vợ anh đi sao? Đừng hòng

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

"Tôn thiếu, ngài là chồng của tiểu thư cũng coi như là người của gia tộc. Xin ngài tránh sang một bên, nếu không chúng tôi buộc lòng phải tuân theo luật lệ gia tộc." Quản gia Mark vẫn giữ thái độ lạnh lùng, nghiêm nghị, mặt không có chút sợ hãi, đúng bản chất của một quản gia.

"Vậy thì phải hỏi nó có đồng ý không đã." Hà Thế Dân từ lúc nào đã đưa cây súng lên đầu quản gia Mark.

Mark vẫn không hề sợ hãi, miệng hơi nhếch lên nhìn Hà Thế Dân.

"Hà tổng, tôi khuyên anh đừng nên chống đối lại gia tộc Freeman, không có kết quả tốt đâu." Quản gia Mark lên tiếng đe dọa.

"Còn tôi thì sao?" Họng súng của Tôn Hạo đưa thẳng vào đầu quản gia Mark.

Quản gia Mark đang đứng trước hai họng súng đang chia thẳng vào đầu nhưng anh không một chút yếu thế.

Ba người Trương Phong, Diệp Bảo và Thẩm Thiếu Bạch lúc này cũng không thể im lặng ngồi một chỗ được nữa liền đứng lên bước về phía quản gia Mark.

Vệ sĩ đi theo Mark thấy vậy liền rời khỏi hàng, tiến về phía Tôn Hạo.

Hiện giờ là 5 chọi 31. Hai bên đều kẻ súng vào đầu nhau.

"Đưa Mía và ba mẹ tôi lên tầng trên." Tôn Hạo liền ra lệnh cho người làm.

Thấy người làm đã đưa ông bà Tôn và Mía đi, ánh mắt Tôn Hạo liền biến sắc, màu hổ phách biến thành một màu đỏ khát máu. Anh nhìn xung quanh như muốn nhớ rõ bọn người của gia tộc này.

"Sao cô còn chưa đi?" Anh nhìn xung quanh liền phát hiện Rose còn ở lại, liền tức giận quát.

"Sao tôi có thể đi được kia chứ." Rose khuôn mặt đột nhiên nở một nụ cười nửa miệng, không còn là một thiên thần lúc nào cũng tạo tiếng cười như thường ngày nữa, khuôn mặt gian tà, đầy quỷ dị, rút cây súng lục Colt 1911 ra. Đánh nhau cô không biết nhưng bắn súng cô không thua bọn đàn ông này đâu.

"Này, em biết bắn sao?" Thẩm Thiếu Bạch đột nhiên thấy thiên thần lộ xác liền thất sắc.

"Cô ấy giỏi khoản này nữa là đằng khác, bắn tia không ai qua được cô ấy." Hà Thế Dân có chút hãnh diện khoe khoang.

"Thượng." Quản gia Mark này giờ im lặng, đột nhiên lên tiếng.

Bọn vệ sĩ liền song lên hết phân nữa.

Vậy là năm người đàn ông liền lao vào đánh, Rose chỉ đứng im cầm cây súng của Hà Thế Dân chia vào đầu Mark, lâu lâu lại bóp cò bằng cây súng của mình, hạ thủ những tên vệ sĩ.

Trận đánh diễn ra như tên bắn, bọn vệ sĩ của gia tộc Freeman đều là những tên xuất sắc và dai như đĩa có đánh thế nào cũng không ngục.

"Trung." Quản gia Mark lại một lần nữa lên tiếng, giọng điệu hết sức nhẹ nhàng.

Sáu tên vệ sĩ liền dùng thủ thuật nhanh như gió đã mang được cái xác ra ngoài cửa.

Tôn Hạo và mọi người thấy hành động đó của quản gia Mark liền ngừng tay lại, bọn vệ sĩ lại lui về phía Mark.

"Tôi đã được lệnh, không làm thương tổn các người. Việc của tôi coi như đã hoàn thành." Quản gia Mark gạt cây súng ra khỏi đầu, liền cúi chào. "Cáo biệt."

Quản gia Mark liền bước ra khỏi Tôn gia.

"Hạ." Lời nói vừa dứt, vệ sĩ liền đưa cái xác lên xe mang đi.

Tôn Hạo người ngây xuống bất lực, giây phút này anh thật sự vô dụng, cả cái xác của vợ mình cũng không giữ được. Mọi người cũng như đồng cảm với chính anh, ai cũng mang một nỗi buồn trên khuôn mặt.

Cùng lúc đó, một người khác chạy vào nói nhỏ vào tai anh.

"Anh Hạo, Từ Khả Giai được cứu đi rồi."

Tôn Hạo đứng bật dậy, đá bay cái bàn.

"Chết tiệt! Bằng mọi cách bắt cô ta về đây." Anh tức giận quát. "Và kẻ cứu cô ta nữa."

Cũng kể từ ngày đó qua đi, đã nửa năm...thời gian trôi qua rất nhanh, nó không bao giờ chờ đợi con người. Tôn Hạo ngồi trong phòng làm việc, mắt dán chặt vào tấm ảnh trên bàn, đây là ảnh cưới của anh và cô. Tôn Hạo nhẹ nhàng lau nó mặc dù nó không hề dính một hạt bụi nào.

Nửa năm nay anh sống như người mất hồn, ngày đêm chỉ nghĩ đến công việc, thời gian còn lại anh sẽ nghĩ về cô.

Ngày đó xác cô được hỏa thiêu rồi đưa về Anh quốc, anh là chồng nhưng không thể bước vào nhìn vợ mình lấy một cái. Giờ phút đó trong anh như sụp đổ.

Nhìn đồng tài liệu trên bàn anh lại thở dài, nửa năm nay hợp đồng anh nhận càng ngày càng nhiều, tập đoàn cũng nhanh chóng đi lên và vươn xa. Còn tập đoàn Trình thị đã giao cho Hà Thế Dân quản lý, việc làm đầu tiên của Hà Thế Dân chính là tổng cổ Từ Đông và một số bè phái của ông ta ra khỏi tập đoàn, việc làm này khiến anh rất hài lòng. Từ Khả Giai sau cái ngày được người áo đen cứu đi thì không tìm thấy nữa, Tôn Hạo vẫn cho người tìm, quyết phanh thây cô ta.

Tôn Hạo nhìn tấm ảnh trên bàn lại nhìn hai chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út trên tay mình, hôm cô bỏ anh đi anh đã điên cuồng lao ra ngoài mưa tìm và kết quả anh đã tìm được nhưng chưa kịp trả nó lại cho cô thì cô đã vĩnh viễn ra đi. Hai chiếc nhẫn vẫn được anh mang trên tay như vật bất ly thân, nó nhắc anh nhất định phải trả thù cho cô.

Nửa năm nay đều thay đổi nhiều nhất chính là địa vị của Tôn gia trong giới thượng lưu, nó càng lúc càng phát triển khiến mọi người phải trầm trồ, những dự án lớn nhỏ anh đều nhận.

Không phải vì anh muốn phát triển tập đoàn mà chỉ vì anh muốn quên đi nỗi đau trong lòng.

Mất vợ, mất con anh thật sự không chịu đựng được, có nhiều lúc anh chỉ muốn được ra đi như cô, chắc ở một góc nơi thiên đường cô đang đợi anh.

Tôn Hạo bỗng dưng bật cười, anh làm sao có thể lên thiên đường gặp cô được. Một kẻ giết con, hại vợ như anh chắc chắn địa ngục sẽ mở rộng cửa đón chào.

"Anh nhớ em" Tôn Hạo miệng khẽ thì thào. Hầu như nửa năm ngày nào anh cũng nói câu này, ở phòng làm việc, ở phòng ngủ chỉ cần nơi đâu có hình ảnh của cô, anh điều sẽ nói nhưng cô có nghe được lời anh đâu.

Nửa năm nay cũng đã xảy ra rất nhiều việc ví dụ như Thẩm Thiếu Bạch và Rose chẳng hạn. Hôm Mark đến Rose không ngăn cản được Mark đưa cô đi, liền buồn bã giải sầu. Thẩm Thiếu Bạch cũng buồn. Vậy là, kẻ buồn ở với kẻ buồn sinh ra "sự cố".

Lúc biết được "sự cố" mình gây ra Thẩm Thiếu Bạch có ý định muốn kết hôn liền nhưng Rose vẫn một mực không chịu, cứ bảo đợi hai năm, dù sau thì bạn cô mới mất cô cũng không thể đưa đám cưới mình vào được, và rồi hai người đó đã về một nhà.

Hôm trước anh có ghé thăm, nhìn bụng Rose đã to, anh cũng có phần ao ước. Và nếu như không có ngày đó chắc giờ con anh đã chào đời, là một đứa trẻ dễ thương giống cô rồi nhỉ. Nhưng đáng tiếc trên đời này không có chữ "If".

Ký Bình vừa từ ngoài bãi biển về, hôm nay cô đã giúp người dân bắt được không ít sò, ốc.

Cô nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nửa năm nay cuộc sống với ngư dân ở đây cô cũng đã quen dần, lúc đầu còn ngỡ ngàng nhưng bây giờ cô lại cảm thấy vui vẻ. Cuộc sống nơi đây thật tốt, trước những người ở đảo này làm cô cảm thấy thân thiết hẳn. Cô cũng đã quen dần được cái món bạch tuộc sống chấm mù tạt của tên nhóc Định Tường. Nhưng dù có vui thế nào cô vẫn thấy một góc trong tim mình trống trải như thiếu đi một mảnh ghép mà cô không biết nó là gì. Mất đi hai đứa con một lúc đã gây cho cô đã kích rất lớn, cô đã rơi vào u mê rất lâu nhưng bây giờ cô đã tỉnh. Mà tính đến nay chắc chỉ có ba người biết cô còn sống.

Cái ngày cô nhờ Đông Phong Khương Thái tìm giúp cô cái xác giống tự mình thả xuống biển cũng đã qua được nửa năm. Cô làm việc đó là có hai mục đích.

Thứ nhất, cô muốn anh đau khổ.

Còn thứ hai, cô muốn rời khỏi gia tộc Freeman, nhưng với thực lực của cô dù có chết cô cũng sẽ không thể rời khỏi nên sẵn tiện chuyện này, cô rời khỏi gia tộc coi như mình đã chết. Mà nếu không có sự giúp đỡ của Mark chắc chắn mọi chuyện không chót lọt như thế.

Một gia tộc lớn như Freeman việc con cháu mình chết mà không nhìn thấy mặt mũi họ chắc chắn sẽ kiểm nghiệm ADN nhưng nhờ có Mark đã khôn ngoan làm một tờ ADN giả và thiếu đi cái xác nếu không chắc chắn bị lộ. Trong việc này cô thật sự rất cảm ơn Mark.

Mà nhớ đến Mark cô lại nhớ đến lúc nhỏ, gia tộc của Mark đã mấy đời làm quản gia cho gia tộc Freeman nên từ nhỏ Mark và cô đã có mối giao tình được coi như thanh mai trúc mã. Mỗi lần cô lười biếng học tập Mark sẽ giúp cô trốn học mặc dù hai đứa sẽ bị nhừ đòn.

Vừa về đến cửa cô đã thấy Định Tường đang cầm cúi về gì đó. Nhớ đến lời nói của Du Thiên Lập cô mới bước lại xem Định Tường về gì.

Tên nhóc này đang vẽ cảnh chiều xuống, rất đẹp, càng nhìn cô càng nhận định tên nhóc này rất có năng khiếu.

"Em có muốn học trường mỹ thuật không?" Đột nhiên miệng cô lại thốt ra câu hỏi.

"Trường mỹ thuật ạ." Định Tường hỏi lại một lần nữa như muốn cô chắc chắn.

Ký Bình chỉ gật đầu như một lời chắc chắn.

"Nhưng..." Định Tường nhìn vào ánh mắt cô rồi cúi đầu tỏ vẻ băn khoăn.

Ký Bình như đã hiểu được nỗi lòng của Định Tường cô nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

"Yên tâm, chị lo được." Một lời của cô như chắc chắn.

"Còn em của em..." Về ngai ngừng áp úng của Định Tường làm cô có chút bất mãn. Dù sau nữa năm nay cô đã xem nơi này là nhà mình, gọi ba mẹ Định Tường bằng một tiếng ba mẹ, coi Định Tường và em gái Định An Nhiên như là em mình thì làm sao việc này cô không lo.

"Chị lo được, cả em và em gái em. Yên tâm đi." Ký Bình không ngừng trấn an Định Tường. Với việc con con này dù cô không sử dụng tiền của mình làm trước kia cũng có thể nuôi hai đứa em học được, việc đó dư sức với cô.

"Việc này chị sẽ bàn với ba mẹ đưa hai em lên thành phố học, chịu không?"

Định Tường tròn xoe mắt nhìn cô như để chắc chắn, nhìn một hồi như không phát hiện cô đang đùa cợt liền gật đầu thích thú.

Tối đó, sau khi cơm xong cô liền mang chủ đề này ra để nói, ông bà Định rất hào hứng gật đầu đồng ý, cơ hội tốt như vậy làm sao họ có thể bỏ qua. Nhưng trong mắt họ vẫn có chút không yên, chắc họ đang nghi ngờ thân thế của cô. Nhưng Ký Bình chỉ mỉm cười trả lời qua loa, đại loại như con là bác sĩ của bệnh viện trên thành phố...còn ngoài ra thân phận khác cô không hề tiết lộ.

Sau khi bàn bạc, hai tuần nữa tàu trong đất liền sẽ đến, cô và nhà họ Định sẽ trở vào đất liền

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Ký Bình dạo bước trên biển, hôm nay là ngày cuối cùng cô còn ở hòn đảo này. Một hòn đảo tuyệt đẹp và đầy thơ mộng. Cô yêu cái vẻ đẹp và sự bình yên nơi đây như Hàn Mặc Tử yêu cái xứ Huế thơ mộng nơi có nàng Hoàng Cúc.

Tiếng biển rì rào đập từng đợt, từng đợt vào tai cô như một bản nhạc dương cầm du dương, mùi của gió biển thổi vào mũi cô nó ngào ngạt hương thơm làm sao, không giống như trên đất liền chỉ toàn khói bụi.

Cô đã ở đây được nửa năm khoảng thời gian không dài nhưng lại làm cô vô cùng lưu luyến, chắc chắn cô sẽ trở lại hòn đảo này. Nhưng điều quan trọng nhất là ngày mai, ngày mai thuyền sẽ đến đây cô sẽ trở lại đất liền, trở lại thành phố E. Cô phải đối mặt thế nào với mọi người đây, cô nên nói gì? Liệu cô có giữ được bí mật mình còn sống không?

Tôn Hạo có nhận ra cô thay không thì vẫn vậy nhưng còn Rose làm sao cô có thể giả vờ được đây. Ở bên nhau lâu như vậy, cô có diễn hay cỡ nào cũng không thể qua mặt Rose, chỉ bằng tránh mặt nhau.

"Hải Lam." Tiếng Du Thiên Lập ở đằng xa gọi cô.

Ký Bình nhìn về phía Du Thiên Lập, anh đang chạy về phía cô. Cảm xúc trong cô khi nhìn thấy người con trai này rất lạ, và có lẽ từ lần đầu gặp cô đã có tình cảm đặc biệt với Du Thiên Lập, nhưng cô biết tình cảm đó không phải tình yêu, không phải tình bạn mà là một thứ tình cảm khác...nó vô hình và rất thiêng liêng.

"Anh gọi tôi có chuyện gì sao?"

"Mai cô đi rồi, bố tôi muốn đãi cả nhà cô một bữa nên nhờ tôi đến nói. Tối nay cô và cả nhà nhất định phải đến đấy." Du Thiên Lập vui vẻ nói.

Ký Bình suy nghĩ một hồi liền gật đầu. Nhà của Du Thiên Lập ở trên ngọn đồi phía trên, cô có đến đó vài lần và cô chắc chắn ở đây căn nhà của Du Thiên Lập là ổn định nhất nếu không gió thổi đã bay từ lâu. Ông Du là một người hiếu khách, lần nào cô đến cũng ôm được một đồng đồ về.

Thấy cô im lặng, trầm lắng bước đi trên biển, Du Thiên Lập cũng bước theo cô. Cô đi rồi anh thật sự rất buồn.

Tối đó, cô và gia đình Định Tường đến nhà Du Thiên Lập. Vừa bước vào nhà đã thấy nhà đặt người, mọi người trên đảo hầu như đã tập hợp tại đây.

Du Thiên Lập và một số người khác đang ở bên ngoài đốt lửa, lửa rực sáng cao ngút làm sáng cả hòn đảo. Từng khuôn mặt vui cười hiện ra trước mắt cô. Đêm nay là đêm cuối cùng cô ở đảo O, mọi người ngồi xung quanh ngọn lửa nói đùa vui vẻ bên nhau, những bài hát dân ca cũng được vang lên. Có lẽ đây là kỷ ức đẹp nhất của cô, cô buông lỏng bản thân mình miệt mài cười vui vẻ với mọi người, nụ cười rạng rỡ làm tìm các chàng trai nhưng muốn vờ ra.

Mọi người ca hát, rồi bắt đầu kể về những vụ săn bắt ngoài biển có chuyện vui, có chuyện buồn nhưng nó lại đi sâu vào đầu cô làm cô nhớ mãi.

"Hải Lam, đi ra đây một lát nhé." Du Thiên Lập bước lại khiêu nhẹ vào vai cô.

Ký Bình thấy vậy liền đứng lên đi theo Du Thiên Lập. Đi hết một vòng mà Du Thiên Lập vẫn im lặng, dường như không có ý định muốn nói.

"Không có chuyện gì, tôi vào nhé?" Ký Bình vừa dứt lời liền bước đi.

Du Thiên Lập thấy cô bỏ đi liền nắm tay cô kéo lại.

"Đừng đi, tôi muốn tặng cô thứ này."

Ký Bình bất ngờ bị kéo lại, theo quán tính chạy thẳng vào ngực Du Thiên Lập. Bờ ngực rắn chắc của Du Thiên Lập bao cả con người cô.

Ký Bình mở to mắt ngước lên nhìn Du Thiên Lập.

Du Thiên Lập thấy vậy liền bối rối buông tay cô ra.

"Xin lỗi, tôi vô ý quá."

"Không sao." Ký Bình nở nụ cười nhẹ tỏ ra hứng thú với vẻ bối rối của Du Thiên Lập.

Không khí lúc này vô cùng quý dị, cái không khí kỳ lạ mặc dù cả hai đều im lặng. Ở trên đồi tiếng sóng biển vẫn nghe được, rất rõ, từng đợt từng đợt một thổi vào bờ.

"Tặng...tặng cô." Du Thiên Lập ngập ngừng lấy trong túi áo ra một cây nân Kèn Harmonica loại 21 lỗ.

Ký Bình ngạc nhiên nhìn cây Kèn Harmonica - Suzuki Humming Tremolo SU-21H (key C) trên tay Du Thiên Lập.

"Cảm ơn. Tôi rất thích nó." Ký Bình vui vẻ nhận, đã lâu rồi cô không thổi loại kèn Harmonica này.

Ký Bình nhận lấy cây kèn Harmonica định chơi một bản nhưng vừa đưa lên miệng, tay cô bỗng chạm phải một ký tự nào đó cần cần trên cây kèn. Cô khó hiểu nhìn cây kèn, đặc biệt là cái ký tự được khắc trên thân nằm ở một góc của cây kèn...Ký tự Fm của gia tộc Freeman đập thẳng vào mắt cô.

"Thứ này từ đâu anh có được?" Ký Bình nhìn Du Thiên Lập bằng ánh mắt kỳ quái. Kèn Harmonica trên thân được khắc chữ Fm rõ ràng là của gia tộc, là đồ của gia tộc chỉ có những bậc trưởng tôn mới có.

Du Thiên Lập nhìn thái độ đột nhiên thay đổi của cô thì tỏ ra ngỡ ngàng không hiểu, mà đúng là anh không hiểu thật.

"Hai năm trước tôi tình cờ đi theo ngư dân lặn, không ngờ lại nhặt được nó ở dưới đáy biển." Du Thiên Lập ngập ngừng nói, ánh mắt chăm chú quan sát biểu hiện của cô. "Tôi đã thử qua, âm thanh còn rất tốt nên mới mang tặng cô."

"Vậy sao." Ký Bình tỏ ra có chút không tin, nhưng nhìn cây kèn cô cũng có thể khẳng định nó đã cũ đi ít nhiều. Đồ của gia tộc Freeman cho dù ở dưới đáy biển hàng trăm năm thì cũng lắm là bị củi đi chứ không hề hư hỏng, đặc biệt là ký tự mạ vàng chữ Fm cho dù có mang đốt hay phá hủy thì nó vẫn giữ được nguyên hình dạng.

Còn việc Du Thiên Lập nhặt nó dưới đáy biển làm cô thật nghi ngờ, các bậc trưởng tôn của gia tộc từ trước đến nay chỉ có mười hai người nhưng đã chết ba người, một người là anh trai cô nhưng đã mất tích còn lại tám người nhưng cô chắc chắn rằng họ chưa từng đặt chân đến đây. Mà đồ của gia tộc sẽ chẳng có ai ngu đến nỗi mang đi vứt để chịu hình phạt mà có lỡ làm rơi thì cũng sẽ cho người lấy lên. Ruột cuộc trong vụ này có ẩn khúc gì mà cô chưa biết.

"Tôi còn một cây violin cô có muốn xem không?"

Du Thiên Lập thấy ánh mắt suy nghĩ đăm chiêu của cô liền lên tiếng.

"Anh nhặt được dưới đáy biển luôn sao?" Cô thắc mắc.

Du Thiên Lập nghe câu hỏi của cô liền nở nụ cười, anh đâu có hên đến vậy. Du Thiên Lập không trả lời cô mà chạy vào nhà mang cây violin ra.

"Đây là của một người bạn tặng bố tôi." Du Thiên Lập đưa cây violin cho cô xem.

Ký Bình nhìn sơ qua cây đàn, bỗng lửa chạy ở ngoài sân gió thổi sáng bùng lên làm một gì đó ở hộp đàn phát sáng. Ký Bình nhìn chăm chăm vào góc bên phải của hộp đàn, lại là ký tự Fm của gia tộc, cô ngược nhìn Du Thiên Lập bằng ánh mắt khó hiểu nhưng cô vẫn tiếp tục giữ im lặng quan sát cây đàn, ở ngay chỗ tựa cầm hình như có cái gì đó. Ký Bình bước về phía có nhiều ánh sáng, cô chăm chú nhìn hàng chữ trên tựa cầm.

Đọc được hàng chữ đó, máu cô bỗng chạy nhanh như muốn thoát ra ngoài, tim cô đập nhanh đến điên cuồng như không tin. Hàng chữ "Lang Lang Freeman" là tên của mẹ cô. Đàn này rõ ràng của mẹ cô, tại sao, tại sao lại ở nơi này?

Ký Bình đứng đờ nhìn Du Thiên Lập, miệng cô đang mấp máy đang hỏi nhưng chưa kịp hỏi đã bị 3,4 cô gái ở đảo chạy ra kéo đi.

Trong lòng cô thật sự có phần không hiểu, hôm nay là ngày gì mà cô toàn thấy đồ của gia tộc.

"Nhảy đi, nhảy đi." Tiếng mọi người hò reo quay ngọn lửa, người này nắm tay người kia xếp thành một vòng tròn cùng nhau nhảy, Ký Bình cũng không

được coi là ngoại lệ, cô bị mọi người kéo vào nhảy. Tiếng hò reo làm hòn đảo này trở nên vui vẻ hẳn nhưng cô không còn cười như lúc đầu nữa, tay chân thì nhảy theo mọi người nhưng mặt cô thì lạnh như băng, đêm chiều suy nghĩ gì đó.

Sáng hôm sau, tàu ở đất liền đến sớm, cô và gia đình Định Tường cùng nhau lên thuyền trong những lời chào tạm biệt của bà con. Ký Bình đứng trên mũi tàu nhìn con tàu từ từ ra xa hòn đảo, trái tim cô bỗng thất lại có chút không nỡ rời xa nơi này. Cậu nhóc Định Tường và Định An Nhiên cũng vậy, không vui về đũa cọt nữa trên mặt đũa naot cũng có nét không vui, chắc rời xa nơi từ nhỏ gắn bó làm tụi nó buồn bã, không nỡ giống cô.

Con tàu đi suốt 5 tiếng đồng hồ mới cập được cảng, Ký Bình đón một chiếc taxi cùng gia đình Định Tường chạy về thành phố E.

Con đường từ cảng ở vùng ngoại ô về đến thành phố mất hai tiếng đồng hồ, chiếc taxi chạy thẳng có chạy qua nhà Rose nhưng Ký Bình thấy nó đóng cửa, cô thờ dài rồi quay đi chỗ khác. Năm nay cô không về đây, nơi đây chả thay đổi gì cả, vẫn "ô nhiễm" như vậy.

Mà năm nay Ký Bình vẫn không biết là mình đã vô tình bỏ lỡ rất nhiều việc.

Chiếc xe chạy suốt hai tiếng cũng đến được một căn nhà nhỏ ở thành phố. Đây là căn nhà mà trước kia cô nổi hứng mua chơi, không ngờ có đến lúc cần dùng đến. Ký Bình nhanh chóng thanh toán tiền rồi cùng mọi người mang đồ vào nhà. Ngôi nhà nhỏ một tầng này dư sức cho năm người sống, không cần phải về biệt thự nhà họ Trình để bị lộ.

Rất may là căn nhà có bốn phòng, bao gồm cả phòng ngủ cho khách. Sau khi dọn dẹp xong mọi người cùng nhau chia phòng, phòng ai nấy về.

Ký Bình bước vô phòng nhìn mới giấy tờ mang tên Định Hải Lam mà Ba Khắc đã làm giúp cô, cô bất giác nở nụ cười. Tên Ba Khắc này bao giờ cũng chu đáo.

Về đây rồi, tất nhiên cô sẽ đích thân ra trận, kế hoạch trả thù của cô bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Gió từ từ thổi qua khung cửa sổ, một bóng đen cũng theo đó bay vào.

"Chủ tử, người đã về." Ba Khắc cúi chào cung kính.

"Ân" Ký Bình bước về phía cửa sổ, nhìn xa xăm bên ngoài.

"Việc ta giao đã làm đến đâu rồi?"

"Đang tiến triển rất tốt ạ. Từ Khả Giai đang được nhốt ở tổ chức. Trình thị hiện giờ Hà tổng đang quản lý, giám đốc Vũ Thuận Trạch đã đến Hungari quản lý chi nhánh,... Từ Đông sau khi bị đuổi ra khỏi Trình thị đã bị Tôn Hạo giết chết." Ba Khắc vội vàng báo cáo, ánh mắt không ngừng quan sát biểu hiện trên khuôn mặt cô.

"Còn Rose?" Ký Bình leo lên bệ cửa sổ nhìn ngắm sao.

"Rose tiểu thư đang ở cùng Thẩm thiếu gia ạ." Ba Khắc trả lời, nhưng lại ẻm nhem cái vụ "sự cố" bất đắc dĩ. Chắc cậu muốn Ký Bình sẽ bất ngờ khi gặp Rose.

Ký Bình nghe tới việc Rose ở cùng Thẩm Thiếu Bạch thì có chút muộn phiền, lúc trước cô ủng hộ hai người đó nhưng giờ cô và Tôn Hạo đã thành ra như vậy, Thẩm Thiếu Bạch có khi nào lại tiếp tục giống Tôn Hạo không, dù gì hai người đó cũng là anh em.

"Lui ra đi." Ký Bình phát tay ra lệnh cho Ba Khắc.

"À! Điều tra cho ta về một người tên Du Thiên Lập."

Ba Khắc chỉ gật đầu và cúi chào rồi bay ra cửa sổ.

Ký Bình không một chút phản ứng nhìn ra bên ngoài, bầu trời đêm hôm nay ít sao thật, một bầu trời tối tĩnh mịch. Ký Bình bước lại bàn làm việc lấy một cây guitar, một tờ giấy và một cây viết, cô muốn sáng tác một bản nhạc. Đã lâu rồi cô không sáng tác, lúc trước niềm vui của cô là kinh doanh, hạnh phúc của cô là cứu người, thú chơi của cô là sáng tác,...và bây giờ cô đang thực hiện thú chơi của mình.

Bên dưới căn nhà, một người đàn ông trong chiếc áo thun và thể thao đang đứng ở góc cây ven vỉa hè ở bên kia đường. Người đó là Tôn Hạo, anh cũng không biết tại sao mình lại đến đây nữa, từ ngày cô mất anh chuyển ra ngoài ở riêng, lúc này khi làm hết công việc anh lại nghĩ đến cô, anh không muốn cảm giác cô đơn tuyệt vọng đó lấn chiếm mình nên đã đi hóng mát, không ngờ lại đi tới đây.

Tôn Hạo nhìn lên ngôi nhà có một cô gái đang ngồi ngoài cửa sổ, ôm cây đàn guitar, hình như là đang sáng tác nhạc. Đạo trước buổi tối anh có chạy ngang đây mấy lần nhưng cứ thấy nhà tối om, chắc hôm nay chủ nó về rồi.

Tiếng đàn guitar từng từng nốt cứ ngưng rồi lại phát, lặp đi lặp lại nhưng sao anh lại thấy nó hay quá. Bóng người con gái tóc dài in trên màn cửa kia thật giống...cô.

Tôn Hạo bỗng nở nụ cười tự giễu, cô chết rồi, Bình nhi của anh đã không còn trên thế gian này nữa thì làm sao anh có thể nhìn thấy cô được chứ. Chắc anh lại nhìn thấy ảo giác rồi, Tôn Hạo lắc đầu mấy cái rồi bước nhanh ra khỏi chỗ đó, anh sợ cái cảm giác nhầm lẫn này lắm rồi.

Sáng hôm sau.

Cô và mọi người ăn sáng sau đó dẫn Định Tường và Định An Nhiên đến trường làm hồ sơ nhập học. Trường của Định Tường là một ngôi trường cấp ba chuyên về hội họa, Định Tường lại có năng khiếu nên đã được nhận vào ngay, còn Định An Nhiên cô liền đưa vào ngôi trường cấp hai trung lập của thành phố. Thành tích học tập ở đây thật sự rất kém, tám bằng cấp hai của Định Tường chỉ tương đương tám bằng cấp một ở thành phố, làm cô tốn không ít tiền để "chạy chữa" nhưng chỉ cần vô được là may rồi.

Sau khi cùng hai nhóc đó mua dụng cụ học tập và các thứ cần thiết, cô liền đưa hai đứa nhóc về nhà rồi tự mình đi "sắm sửa" cho bản thân và mua một tập hồ sơ xin việc. Quả như cô đoán, tập đoàn Tôn gia đang cần tuyển trợ cấp cho Tổng giám đốc và đây chính là bước đầu của cô. Cô không thể giấu mình trong bóng tối mãi, cô cần ra ngoài ánh sáng và tự tay hành hạ kẻ đã gây đau khổ cho mình. Nhìn người con gái trong gương thật sự chính cô cũng không nhận ra đó là mình, tóc đã được nhuộm đen uốn thẳng theo kiểu gái nhà lành, không còn màu vàng đen và xoắn phần đuôi kiểu thành đạt như trước. Màu mắt xanh biển cũng đã được cô mang kính áp tròng đổi thành màu đen. Ký Bình lấy cây viết nhanh chóng điền thông tin của mình vào tập hồ sơ xin việc rồi nộp cho người quản lý.

Lúc Ký Bình ra khỏi tập đoàn Tôn gia cũng đã 4 giờ chiều, cô thở dài rồi bắt taxi về nhà. Lúc sáng ông bà Định có bàn với cô về việc mở quán ăn, suy cho cùng cô nghĩ việc đó không có tồn tại gì cả, căn nhà nằm giữa lòng thành phố không kinh doanh quá thật uống phí. Mà tài nghệ của bà Định cô cũng đã trải nghiệm cả nửa năm, bà ấy nấu rất ngon, buôn bán chắc chắn sẽ đắt.

Buổi chiều ăn cơm xong mọi người cùng ngồi quanh phòng khách xem tivi. Hai nhóc Định Tường và An Nhiên có vẻ rất thích thú, mà cũng phải từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên chúng thấy tivi màu mà, ở đây chỉ có mỗi một cái tivi trắng đen.

"Việc ba mẹ mở quán ăn, không làm phiền con chứ?" Ông Định nhìn cô hỏi, ánh mắt có chút ái ngại.

"Không đâu ạ. Mọi người thấy vui thì cứ làm, con không phản đối." Ký Bình thấy câu hỏi đầy khách khí của ông Định liền vội trả lời. Cô sống ở nhà ông Định nửa năm, ăn nhờ ở đậu bây giờ có cơ hội cô sao dám từ chối.

"Thật sao?" Bà Định hứng hờ mừng ra mặt.

"Vâng." Ký Bình nở nụ cười như chắc chắn cho lời mình nói.

"Mọi người cứ nói chuyện, con lên phòng trước." Ký Bình bỏ ly nước xuống rồi đứng dậy bước lên phòng.

Vừa bước lên mấy bước cô liền ngừng lại, quay đầu nhìn hai nhóc Định Tường và Định An Nhiên.

"Sáng nhớ dậy sớm đi học đấy." Cô nhìn hai nhóc bằng ánh mắt sắc như dao.

"Yes sir." Định Tường và Định An Nhiên đang mê mẩn cái tivi nghe tiếng cô liền đồng thanh đáp trả, mắt vẫn dán chặt vào màn hình đang chiếu doraemon.

Ký Bình chỉ thở dài, lắc đầu rồi bước lên phòng. Cô thật sự không biết hai nhóc này có chịu nghe lời cô hay không.

Ký Bình bước lên phòng, cô tiếp tục công việc sáng tác còn đang dở dang của mình.

Ôm cây đàn guitar lại cửa sổ ngồi, nhưng lại không hề kéo rèm. Từng nốt nhạc lại vang lên trong căn nhà, cứ vang rồi lại ngưng trong phút chốc.

"Gió nhẹ nhẹ đến bên em.

Ánh trăng tàn hiêu hắc, màn đêm chia đường tình ta đôi ngã.

Phải chăng kiếp này em đã sai..." Từng lời bài hát hiện ra trong đầu cô.

Bên kia đường vẫn một bóng người đang đứng dựa vào góc cây, nhìn lên căn nhà có bóng người con gái in trên rèm cửa. Gió thổi nhẹ làm tấm rèm bay phấp phơ như những làn sóng ngọn. Tôn Hạo vẫn đứng ở đó, đã hai tiếng rồi, anh như một kẻ vô gia cư cứ đứng trong ngóng người con gái chỉ có cái bóng in trên rèm cửa. Anh cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, nhưng có thứ gì đó đang thôi thúc anh, lòng anh bỗng dâng lên một cảm giác tò mò đến lạ thường, người con gái đó tuy chỉ nhìn được qua cái bóng trên rèm cửa nhưng anh có thể nhận ra, người đó có nét gì đó rất giống vợ anh. Anh thật sự muốn gặp mặt người con gái bên ngoài cửa sổ ấy một lần, nhưng chẳng lẽ mười giờ đêm rồi mà anh còn gõ cửa đòi xem mặt con gái người ta như vậy có nước ăn chửi chà chứ chẳng chơi. Anh chỉ đành đứng đây cầu mong người con gái đó một lần rém màn cửa để anh có thể nhìn rõ dung nhan.

Từng nốt nhạc vang bên tai Tôn Hạo, trầm luân có, trách móc có, oán trách có,...làm trái tim Tôn Hạo điên cuồng đập trong lòng ngực.

Những giai điệu cuối cùng có bài nhạc rất nhẹ nhàng, buồn bã, du dương bay bổng bên tai Tôn Hạo nhưng có ai đang rót rượu vào. Anh tưởng chừng như mình chính là chàng trai của bài hát đó, một người con trai không đáng để người con gái gửi yêu thương vào.

Tôn Hạo tự cười chữa ngượng cho chính mình, chỉ mới nghe giai điệu nhạc, có nghe lời bài hát đâu mà cảm nhận ra như thế. Anh đúng là chưa uống đã say, say ngất chỉ vì một giai điệu nhạc.

Tôn Hạo đứng yên cạnh góc cây một hồi khi không còn tiếng đàn, bóng người con gái cũng mất dần, anh mới dạo bước trở về căn nhà của mình.

Ký Bình đứng nép vào một góc khuất nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện không còn bóng dáng của anh nữa cô mới mở đèn trở lại. Cô không ngờ anh lại đến đây, và còn đứng dưới gốc cây lâu như vậy.

Lúc phát hiện ra anh cô thật sự rất ngạc nhiên, trái tim đang đập trong lòng ngực của cô nhảy nhót loạn xạ, tay chân run rẩy như một kẻ phạm tội. Cô thật không hiểu chính bản thân mình lúc đó, rõ ràng cô không làm gì sai tại sao phải tỏ ra sợ hãi. Nhìn bên dưới đường xe cũng đã ít dần, bóng người con trai đã không còn Ký Bình chỉ thờ dãi rồi tắt đèn leo lên giường nằm, còn ngủ được hay không đó là một vấn đề.

Sáng hôm sau, quả như cô đoán đã 6 giờ mà hai nhóc con vẫn ngủ như chết. Lúc ở đảo 5 giờ đã thức dậy mà khi ở đây 6 giờ vẫn ngủ say. Ký Bình chỉ lắc đầu rồi bước xuống phòng bếp.

"Tụi nó chưa dậy sao?" Bà Định mang một đĩa thức ăn đặt lên bàn, thấy cô xuống có một mình liền hỏi.

"Còn ngủ ạ." Ký Bình lắc đầu ngao ngán với hai nhóc, tối coi Doraemon đến khuya bây giờ ngủ bù.

"Còn coi giùm mẹ mấy cái trứng, mẹ lên gọi tụi nó." Bà Định người đang mang tạp dề, trên tay còn cầm cái giá mút canh loại to bước lên tầng trên.

Ký Bình đứng đơ ra, không hiểu bà đang làm gì nhưng cô quyết định im lặng, ngoan ngoãn đứng chiến ộp la mấy cái trứng.

Và sau một hồi trống, tiếng của nhóc Định Tường thăm thiết vang lên:

"Aaaa! Đau quá. Mẹ con lớn rồi đừng đánh vào mông mà."

Ký Bình chỉ biết cười khò, quay lại sau lưng đã thấy cô nhóc Định An Nhiên đang ngồi ngay ngắn trên bàn ăn.

"Chịu dậy rồi sao?" Ký Bình mang đĩa trứng ộp la lại bàn, giọng có chút châm chọc.

"Tất nhiên rồi ạ! Em đâu thể nào để cái giá bay vào mông mình được." Định An Nhiên nghịch ngợm trả lời.

Định Tường mặt mày bí xị đi xuống làm cô và An Nhiên muốn cười cũng không nỡ cười.

"Thôi, hai đứa ăn đi rồi đi học." Bà Định bước xuống ra lệnh. "Hải Lam, con cũng ăn đi."

"Ba đâu rồi ạ." Nãy giờ không thấy ông Định làm cô thắc mắc.

"Đang ở sau nhà, hình như đang mê mẩn trồng gì đó." Bà Định ngưng một chút để quan sát biểu hiện trên khuôn mặt cô, dù sao nhà này cũng là của cô, cô là người hiện đại còn gia đình bà chỉ là dân đảo hoang, sợ làm gì sẽ gây ra hậu quả thì khổ.

"Mà thôi, kệ cái lão ấy đi. Chúng ta ăn thôi." Thấy cô không có biểu hiện gì bà Định mới nói tiếp.

Căn nhà này của cô tuy nhỏ nhưng cũng được cái cổng nhỏ và một mảnh vườn nhỏ, rất thích hợp trồng trọt, ông Định thích thì cứ trồng cô không phản đối.

"Việc mở quán ăn, một lát con sẽ liên lạc với bên chuyên ngành về chuyện này cứ để họ làm, ba mẹ cần gì cứ nói họ."

Điện thoại cô đột nhiên reo lên. Là số điện thoại cô tập đoàn Tôn gia. Ký Bình cầm điện thoại và một ly nước đưa lên miệng uống xong mới bước ra ngoài nghe.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Kể từ ngày cô nộp hồ sơ cũng đã một tuần, Định Tường và Định An Nhiên đã nhập học ổn định, quán ăn cũng đã khai trương được hai ngày, Ký Bình

cũng đã thuận lợi trong việc phỏng vấn và đang chuẩn bị để đi làm. Mà nói thật, cô có cần phỏng vấn đâu, thư ký riêng của tổng giám đốc mà lại giao cho một tên trong bộ phận nhân sự, hẳn ta vừa nhìn thấy cô nhìn ngó đưa người nhìn cô như người mất hồn, trên mặt hiện rõ chữ "mê gái".

Tôn Hạo ngồi trong phòng làm việc, mắt vào tập hồ sơ trên bàn, lâu lâu lại nhìn tấm ảnh trên bàn rồi nở nụ cười ngây ngô.

Cửa phòng đột nhiên mở, Rose và Thẩm Thiếu Bạch tay trong tay bước vào.

"Anh Hạo, lâu quá không gặp." Thẩm Thiếu Bạch thấy anh vẫn ngồi im liền lên tiếng chào hỏi.

Tôn Hạo nghe tiếng liền ngước lên. Anh xem chút té ghế, hồi tuần trước anh mới qua bên đó uống trà, vậy mà hôm nay Thẩm Thiếu Bạch lại bảo lâu ngày không gặp...

"Rose sao không ngồi đi?" Nhìn thấy Rose và Thẩm Thiếu Bạch vẫn đứng, Tôn Hạo liền tỏ ra không hài lòng, đặc biệt là Rose, cô đang mang thai bụng đã to như vậy...

Thẩm Thiếu Bạch chỉ cười cười rồi dìu Rose lại sofa ngồi.

"Hai người có cần gì gọi anh đến là được, đâu nhất thiết phải đến tận đây." Tôn Hạo sắp xếp hồ sơ lại rồi bước đến sofa ngồi.

"Không có gì đâu, lúc nãy đưa Rose đi khám thai nên sẵn tiện ghé đây thăm anh." Thẩm Thiếu Bạch vẻ hí ha hí hửng nói, tay không ngừng vuốt ve cái bụng bầu của Rose.

"Sao, cháu anh có khỏe không?" Tôn Hạo nở nụ cười hỏi nhưng trong ánh mắt anh vẫn không thể che giấu được sự chua xót.

Thẩm Thiếu Bạch nhìn thấy điều đó trong mắt Tôn Hạo thì có chút áy náy, anh là người biết chuyện vậy mà anh không nói để bây giờ cơ sự lại thành ra như vậy.

"Cháu anh rất khỏe, còn rất nghịch nữa." Rose thấy hai người im lặng liền lên tiếng phá đi bầu không khí này. Cô hiểu cảm giác của Tôn Hạo lúc này lắm chứ, cảm giác mất đi người thân thật sự rất khó chịu. Cô không hận Tôn Hạo, nhưng thật sự thì cô vẫn không thể chấp nhận được hành động của Tôn Hạo, hành động gây ra cái chết cho bạn cô khiến cô không thể nào tha thứ. Cô đối với Tôn Hạo vẫn ở cái mức trung lập, nói ghét không ghét, nói thích không thích, chỉ đơn thuần là chưa chấp nhận thôi.

"Khỏe là tốt. Chỉ còn mấy tháng nữa là ra đời rồi, chắc giống Thiếu Bạch lắm."

"Anh này, con em không giống em chứ giống ai." Thẩm Thiếu Bạch ra giọng trách móc.

"Cốc...cốc..." Ở bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa. Ba người đang trong phòng nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên im lặng, để cho Tôn Hạo giải quyết.

"Vào đi."

Cửa mở ra một chàng trai trong bộ phận nhân sự bước vào, theo sau là một cô gái trong bộ vest màu xám, cúi đầu đi theo phía sau.

"Tôn tổng, đây là thư ký riêng của anh." Chàng thanh niên nhanh chóng giới thiệu.

"Tôn tổng, xin chào! Tôi là thư ký riêng của anh." Ký Bình nhanh chóng giới thiệu.

Rose đang cầm ly nước mà Thẩm Thiếu Bạch lấy, đưa lên miệng uống, chưa uống đã bị một giọng nói dọa cho hết hồn. Ly bước trên tay Rose không tự chủ rơi xuống, Thẩm Thiếu Bạch nhanh nhẹn bắt lấy ly nước, nếu không nó đã rơi vào người Rose.

Tôn Hạo đang dựa vào ghế, dáng vẻ uy nghiêm cũng bị giọng nói đó làm cho hồn bay phách tán, anh như điện người chết lạng không kịp hoàn hồn. Giọng nói này quá quen thuộc, nửa năm nay nó luôn xuất hiện trong đầu anh.

Tôn Hạo đứng bật dậy như một thể chế tự động ôm chặt lấy cô.

"Bình nhi, Bình nhi..." Giọng anh run run đầy xúc động. Ký Bình đứng đờ người, không ngờ Tôn Hạo lại có biểu hiện như vậy, tay cô run rẩy đẩy Tôn Hạo ra.

"Tôn tổng, anh nhận nhầm người rồi." Khuôn mặt cô không hề biến sắc hay run động, mặc dù trái tim cô đang điên cuồng đập trong lồng ngực.

Tôn Hạo như bị tạt nước lạnh vào mặt, anh không thể tin được trên đời này lại có người giống người đến vậy. Tôn Hạo buông cô ra, ánh mắt vẫn còn nét ngỡ ngàng nhìn cô từ trên xuống dưới. Người con gái trước mắt anh có mái tóc đen óc mướt, không phải một mái tóc vàng như cô. Con ngươi đen lấp ẩn sau cặp kính cận tri thức, không phải màu xanh như cô,...trên điểm có vài nét rất khác biệt. Anh thật sự đã nhận nhầm người rồi.

"Cô đi làm việc của mình đi." Tôn Hạo thở dài, rồi quay sang chỗ sáng, khuôn mặt có chút áy náy.

Anh chàng trong bộ phận nhân sự thấy mình đã hết việc liền lui ra. Ký Bình không nói gì gật đầu nhẹ rồi bước lại bàn thực hiện nghĩa vụ của một thư ký.

Rose nãy giờ ánh mắt lúc nào cũng nhìn theo cô, quan sát những biểu hiện trên khuôn mặt cô, Rose có chút thất vọng khi thấy khuôn mặt cô chả có gì là

tỏ vẻ, nó rất tự nhiên và bình thản. Rose từ từ đứng dậy, tay đỡ nhẹ thắt lưng bước về phía cô.

"Joy, là cậu đứng không? Cậu còn sống...đứng không?" Rose dường như không bỏ cuộc cầm lấy bàn tay đang dọn dẹp hồ sơ trên bàn của cô, nghẹn ngào nói, ánh mắt cũng vì quá xúc động mà rung rung.

Lúc này Ký Bình mới để ý đến sự có mặt của Rose và Thẩm Thiếu Bạch. Ký Bình quan sát từ trên xuống dưới người Rose. Rose của cô mập mạp hơn thì phải, Ký Bình tỏ vẻ hài lòng trước cách chăm sóc của Thẩm Thiếu Bạch nhưng rồi cô lại chú ý đến cái bụng bự của Rose. Cô thật không tin nổi vào mắt mình, cô đi có nửa năm, Rose của cô lại có được cái bụng bự như vậy. Ký Bình quay sang nhanh chóng liếc Thẩm Thiếu Bạch một cái, làm Thẩm Thiếu Bạch đang ngồi trên sofa thì nổi hết cả tóc gáy.

Ký Bình nở nụ cười, lấy lại khuôn mặt điềm tĩnh của mình.

"Vị phu nhân này, cô nhận nhầm người rồi, tôi là Định Hải Lam, không phải Joy hay Bình gì đó đâu." Ký Bình nhanh chóng chối bỏ.

Nghe được câu trả lời khách khí của cô, Rose chột sùng sờ nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, bạn cô làm sao cô không nhận ra được cơ chứ.

"Không! Cậu là Joy, cậu nhất định là Joy." Rose một mực khẳng định trước mặt cô, Tôn Hạo và Thẩm Thiếu Bạch.

"Vị phu nhân này, tôi đã nói tôi không phải cái người tên Joy đó rồi mà." Ký Bình một mực chối.

Rose không nói nữa, cô bỗng nhiên nhớ đến vấn đề gì đó. Không phải trong những bộ phim thường có người lỡ đập đầu vào đâu đó rồi mất trí nhớ sao. Joy của cô nhảy từ trên thuyền xuống chắc chắn đã đập đầu vào khung thuyền và mất trí nhớ nếu không sẽ không nhận ra cô như vậy.

Rose nở nụ cười cho cái suy nghĩ logic của mình.

"Mình sẽ làm cậu nhớ lại." Rose để lại một lời nói như chắc chắn rồi nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn vo của mình, khoái chí với cái suy nghĩ của mình.

Trong khi đó Ký Bình lại nhìn cô như sinh vật lạ, cái gì mà làm cho cô nhớ lại, cô có mất trí hay thần kinh phân hủy đâu.

"..." Ký Bình thật sự không biết trả lời như thế nào, đành thờ dãi rồi tiếp tục công việc của mình.

"Cậu nhớ lấy, nhất định cậu sẽ phải nhớ mình." Rose nói với giọng điệu có chút tinh nghịch rồi nhẹ nhàng đi lại kéo Thẩm Thiếu Bạch đi về.

"Anh Hạo, tạm biệt." Rose và Thẩm Thiếu Bạch bỏ lại lời chào rồi đi ra ngoài, nói thật Rose đang tạo cơ hội cho Tôn Hạo giúp cô nhớ lại nhưng không biết cô nhớ lại hay không.

Sau khi Rose và Thẩm Thiếu Bạch đi, không gian trong căn phòng bỗng yên ắng đến lạ thường. Tôn Hạo không nói gì, thậm chí là không nhìn cô lấy một cái, chỉ vui đùa vào công việc, lâu lâu lại nhìn tấm ảnh trên bàn ôn nhu nở nụ cười.

Ký Bình sắp xếp và để một số hồ sơ lên kệ sách, lâu lâu lại quan sát biểu hiện của anh. Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng làm việc của chính chồng mình nhưng không phải tư cách là vợ, mà là thư ký riêng.

Tôn Hạo ngồi làm việc trong phòng, ánh nắng của buổi trưa chiếu vào từng khung kính dội vào khuôn mặt tuấn mĩ của Tôn Hạo, đường đường nét trên khuôn mặt anh hiện rõ trong ánh nắng như một vị thần. Chiếc áo vest đã được anh mặc trên ghế, cả vạt đã được anh nới lỏng đến khuy áo thứ hai, chiếc áo sơ mi tay dài cũng được anh xắn lên rất gọn gàng. Nhìn Tôn Hạo như vậy, trái tim Ký Bình như muốn nhảy khỏi lồng ngực, nó điên cuồng đập.

Nhưng rồi cô phát hiện ra một điều, anh ốm đi nhiều quá. Lúc trước không đến nỗi cả gân lên mặt thế này, bờ vai rộng của anh cũng đã hiện rõ xương qua chiếc áo sơ mi trắng.

"Cô nhìn đủ chưa?" Tôn Hạo mắt dán chặt vào tập hồ sơ, lạnh lùng nói. Mà chắc này giờ cô không biết Tôn Hạo anh này giờ không hề tập trung được, cô lâu lâu lại nhìn anh, bằng cái ánh mắt kì lạ.

Ký Bình không nói gì, chỉ nhanh chóng dọn dẹp xong hồ sơ rồi bước ra ngoài.

"Khoan đã. Photo cho tôi cái này."

Ký Bình chỉ gạt đầu nhận lấy tập hồ sơ trong tay Tôn Hạo rồi mang đi photo.

Nhìn bóng người con gái khuất sau cánh cửa, Tôn Hạo không tự chủ được thở dài, anh nhẹ nhàng cầm tấm ảnh trên bàn lên, lau chùi.

"Bình nhi, hôm nay anh đã gặp một cô gái rất giống em" Tôn Hạo nhìn tấm hình bằng quơ nói. "Cô gái đó là em phải không? Em đang thử thách anh phải không?"

"Đừng thử thách anh, bởi vì mãi mãi trong tim anh cũng chỉ có em."

"Bình nhi, em biết con người ta cô đơn nhất là khi nào không?"

"Con người cô đơn nhất không phải từ lúc sinh ra, mà là từ lúc bắt đầu yêu...một người sâu đậm."

"Anh hối hận, anh hối hận lắm em biết không?"

Tôn Hạo không ngừng thì thầm nói chuyện với tấm ảnh.

Dường như nhận ra anh có nói hết bao nhiêu tâm sự trong lòng cũng chẳng có ai trả lời, Tôn Hạo chỉ thờ dãi rồi lấy điện thoại trong túi quần ra. Anh nhanh chóng mở khóa rồi chọn cho mình ứng dụng Zing MP3. Những lúc nhớ đến cô anh rất hay nghe nhạc, đặc biệt là bài Canon in D và Beautiful mà cô với anh từng hòa tấu.

Nhưng hôm nay vừa mới mở lên, đập vào mắt anh là một bài hát mang tên "Sai lầm cũng là em", bài hát mới được đăng tải cách đây một tuần, vậy mà đã chiếm được 70 triệu lượt nghe, vurun lên top đầu của tất cả bài hát. Do nhạc sĩ có nghệ danh là J-Hope sáng tác và ca sĩ Selia trình bày. Tôn Hạo có chút tò mò với bài hát này, anh nhanh chóng bấm vào nó. Từng giai điệu nhạc khiến Tôn Hạo giựt mình, đây là giai điệu mà tối nào anh cũng nghe tại căn nhà đó. Thì ra người con gái anh chỉ nhìn thấy cái bóng ấy là nhạc sĩ. Hèn gì, cô ấy lại có thể cuốn anh vào từng nốt nhạc như vậy, giai điệu anh có nghe đến nghìn lần vẫn thấy hay.

"Gió nhẹ đến bên em. Ánh trăng tàn hiêu hắc, màn đêm chia đường tình ta đôi ngã. Phải chăng kiếp này em đã sai, sai vì tất cả,... Giữa cuộc tình mệnh mông đó, em đã là con thuyền không có đến đó. Để rồi mộng tưởng một bến đỗ, dành cho riêng mình. Anh có từng biết, trái tim em rất đau, khi lời chia tay thốt ra,..." Tôn Hạo như chìm đắm trong lời nhạc, lời bài hát rất giống trường hợp của anh và cô. Ký Bình vừa mở cửa phòng bước vào đã nghe được bài hát do chính mình sáng tác, cô không mấy ngạc nhiên cho lắm, cả tuần trước cô điên cuồng sáng tác, rồi gửi nó cho một cô ca sĩ mà cô nghĩ là có chất giọng hợp, không ngờ bài hát được nhận và lại gây tiếng vang lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Ký Bình cố gắng lấy lại tinh thần bước về phía Tôn Hạo.

"Tôn tổng, tài liệu của anh."

Tôn Hạo nghe tiếng cô liền tắt điện thoại. Gật đầu nhẹ rồi đưa tay nhận tài liệu từ tay cô. Mắt không nhìn cô lấy một cái, thái độ lạnh hơn cả khi lúc hai người lần đầu tiên gặp mặt.

Ký Bình thấy chuyện của mình dường như đã hết liền quay người đi ra ngoài, cô cần phải trấn tĩnh suy nghĩ lại đường đi nước bước. Cô trở về cũng chỉ vì trả thù anh, vậy mà lần đầu trong nửa năm gặp lại người cô đã xiêu đi phần nào, cái ý chí trả thù chưa được mang ra đã bị đàn áp dập tắt. Cuộc khởi nghĩa bùng nổ trong cô lại bị anh dập tắt quá dễ dàng.

Ngồi ở bàn làm việc của mình Ký Bình có thể hiểu được cảm giác của một nhân viên nhỏ là như thế nào, lúc trước toàn sống theo kiểu ăn trên ngồi trước, con ông cháu cha có bao giờ hiểu được nỗi khổ sở và vất vả của việc làm ra đồng tiền đâu. Vậy là kế hoạch hủy toàn bộ Tôn gia của cô lập tức phá sản, việc này là do Tôn Hạo gây ra cho cô, cô không thể chút giận lên Tôn Kim Toàn và Lâm Uyên được, dù gì cô cũng đã từng kêu hai người đó là cha mẹ. Cô sẽ chỉ trả thù một mình Tôn Hạo, sẽ khiến anh sống không bằng chết.

Cây viết trong tay Ký Bình cũng vô tình bị cô bẻ gãy làm đôi.

Bỗng chiếc điện thoại không dây ở trên bàn làm việc reo lên, làm Ký Bình giựt bắn cả người. Nửa năm nay cô có tiếp xúc với điện thoại hay máy tính đâu nên bây giờ nghe đến tiếng chuông là hết hồn hết vía.

"Alô." Ký Bình nhanh chóng nghe điện thoại, dây thần kinh vẫn bị tiếng chuông điện thoại làm căng như dây đàn.

"Cô chuẩn bị đi, nửa tiếng nữa chúng ta đi gặp đối tác." Tôn Hạo đầu dây bên kia lạnh lùng ra lệnh.

"Và..." Ký Bình chưa kịp trả lời đã nghe được tiếng "tút...tút" và tiếng "Cạch." của chiếc điện thoại bàn.

"Chết tiệt!" Ký Bình lạnh lùng đặt ống nghe xuống, miệng cũng vô thức chửi thề cho cái thái độ của Tôn Hạo. Nửa năm không gặp, anh" chánh" hơn thì phải.

Nhưng cô cố hạ hỏa xuống, chỉ còn một chút nữa sẽ đi gặp đối tác, cô cần chuẩn bị một số tài liệu.

Tôn Hạo đang lấy hây dọn dẹp tài liệu để đi ra ngoài thì vô tình nhìn về hướng cô. Phòng Tổng giám đốc và phòng thư ký chỉ cách nhau một cái cửa kính nên rất dễ nhìn thấy đối phương. Người con gái tóc dài che khuất nửa bên của khuôn mặt cũng đang dọn dẹp tài liệu giống anh, nhìn bóng lưng cô hướng về phía anh, trái tim anh điên cuồng đập, cái cảm giác trống trải và cô đơn của anh không hiểu vì sao lại không còn nữa. Nhìn cô từ phía sau anh thật sự run động, người con gái này có gì đó rất giống vợ anh, tiếng nói, ngoại hình đều như một khuôn đúc ra.

"Tôn tổng, đi thôi." Đang mãi nhìn cô mà Tôn Hạo không hề hay biết cô đã đứng trước mặt anh từ lúc nào. Ký Bình thấy thần hồn của Tôn Hạo treo lơ lửng trên trời liền lên tiếng "kéo xuống".

"Đi...đi thôi." Tôn Hạo tỏ ra bối rối trước mặt cô, anh vội vã đi ra ngoài.

Ký Bình không nói gì nữa, bước đi theo sau anh.

Lúc mới lên xe cô thật ngạc nhiên, chiếc Audi R8 của anh đã được đổi bằng một chiếc SLR McLaren Mansory Renovatio màu đen. Nhưng cô không có tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, Tôn gia nửa năm nay đột nhiên vươn lên tầm cỡ thế giới trong ngành xây dựng, thậm chí là lấn sân sang các ngành khác lập không ít thành tích, khẳng định vai trò của mình trên thương trường làm ai cũng khâm phục. Chuyện tổng giám đốc thay xe, có gì lạ.

Nhưng thật sự thì cô đã sai, Tôn Hạo thay xe cũng đơn giản vì không muốn bất kỳ ai ngồi vào chiếc xe mà anh và cô đã từng ngồi, chiếc xe đó là kỷ niệm của hai người anh không muốn ai khác ngồi vào.

Mà nói đi gặp đối tác chứ thật ra là gặp những ông già đầu hói, bụng phệ, mê gái. Vừa thấy cô và Tôn Hạo bước vào hai mắt liền nở rộ sáng như đèn pha. Ký Bình cố cười giả là mặc cho hai tên giám đốc già đang nhìn mình thèm thuồng.

"Tôn tổng, rất vui được gặp ngài." Hai tên giám đốc già mắt nhìn chăm chăm vào người cô, miệng không ngớt nở nụ cười chào Tôn Hạo.

"Luu tổng, Thái tổng, xin chào." Tôn Hạo nhìn hai người bằng cặp mắt đánh giá. Máu anh không biết từ đâu sôi lên, đặc biệt là ánh mắt của hai người họ nhìn cô thư ký của anh. Làm anh vô cùng khó chịu.

"Chào! Luu tổng, Thái tổng" Ký Bình thấy thái độ của Tôn Hạo liền lên tiếng "Tôi là Đinh Hải Lam, thư ký riêng của Tôn tổng."

Hai tên giám đốc mê gái kia nghe cô giới thiệu mà mặt cứ hiện rõ sự thèm thuồng.

"Chúng ta vào bàn công việc thôi" Tôn Hạo khó chịu cắt ngang nguồn cảm xúc của hai kẻ mê gái kia.

Bị Tôn Hạo làm cho cục hứng, hai tên giám đốc già kia in nguyên một chữ "sượng" trên mặt. Mặc dù ngồi xuống nhưng mà trong lòng họ thật sự không cam. Ký Bình cũng ngồi xuống bên cạnh Tôn Hạo.

"Chúng ta gọi món đi, vừa ăn vừa bàn chuyện. Đứng không Luu tổng?" Thái tổng đánh mắt về phía Luu tổng đang ngồi bên cạnh mình.

"Đứng! Nào thư ký Đinh cô gọi món trước đi. Chúng ta phải ưu tiên người đẹp trước chứ." Thái tổng bắt đầu hù theo Luu tổng, ánh mắt đều cang đầy quyền menu về phía cô.

"Xin lỗi, chúng ta nên bàn chuyện trước thì hơn. Nếu chuyện bàn thành công, gọi món ra ăn coi như ăn mừng, còn không thì thôi đỡ tốn tiền đôi bên." Tôn Hạo lạnh lùng khoanh tay trước ngực nói, này giờ thật sự anh đã hết nhẫn nại.

"Tôi nghĩ Tôn tổng nói đúng, chúng ta nên bàn chuyện trước." Ký Bình thấy mặt hai người kia bị Tôn Hạo làm cho đen xì liền nở nụ cười trong lòng. Cái cách bàn chuyện như gây chiến của anh thật sự lần đầu tiên cô gặp.

"Được, được." Hai tên giám đốc thấy cô lên tiếng liền nở nụ cười gượng trả lời. Mà hai ông cũng không ngờ Tôn tổng lại có cái thái độ láo lếu đến như vậy, rõ ràng không coi bất tiền bối như hai người ra gì. Nếu không có người đẹp ở đây chắc chắn việc này đã sớm giải thể.

Vụ bàn việc này diễn ra rất nhanh chóng. Ký Bình chỉ cần đưa hợp đồng ra là hai người kia liền ký, mắt không thèm đọc nội dung chỉ nhìn cô. Giờ cô thật sự hối hận, tại sao lúc đầu cô không chỉnh sửa một chút trong hợp đồng để hai người kia chịu một bài học.

Ký hợp đồng khá nhanh, hai bên bắt đầu dùng bữa rồi tiếp tục tăng hai ở quán bar.

Bốn người cùng nhau đi vào bar và bước vào trong một căn phòng đặc biệt đã được để sẵn rượu cùng một ít trái cây. Ánh đèn led nhiều màu chiếu qua chiếu lại trong căn phòng.

Vừa bước vào phòng, Luu tổng đã thể hiện mức độ thèm khát của mình bằng cách sờ eo cô.

Ký Bình bất giác bị sờ eo thì giật mình, ngã vào người Tôn Hạo. Tôn Hạo theo phản xạ ôm chặt lấy người cô, ánh đèn mập mờ xanh xanh đỏ đỏ chiếu qua chiếu lại làm anh hồi tưởng lại cái hôm ở khách sạn cùng vợ mình. Khuôn mặt cô lâu lâu lại đường ánh đèn chiếu qua rồi lại tiếp tục chìm trong bóng tối khiến trái tim Tôn Hạo đập liên hồi, cặp kính cận cũng vì cú ngã mà rơi xuống đất, Tôn Hạo được dịp nhìn rõ cô trong màn đêm của căn phòng. Khuôn mặt trắng hồng cùng làn da mịn màng không tì vết, ánh mắt to, khuôn mặt trái xoan mà bao ngày anh mong đợi hiện rõ trong mắt anh. Người con gái anh bao ngày mong được.

"Bình nhi, là em. Thật sự, là em rồi." Tôn Hạo một lần nữa ôm chặt lấy cơ thể cô.

"Anh nhớ em, thật sự nhớ em. Bình nhi, anh hối hận rồi. Thật sự, anh rất hối hận." Tôn Hạo cúi đầu xuống vai cô giọng nói như một đứa trẻ mất lối.

Ký Bình chợt đờ người vài giây, giọt nước mắt trên khóe mắt cô không tự chủ rơi xuống, lăn nhẹ trên má cô. Ký Bình đưa tay lau đi giọt nước mắt rồi lạnh lùng đẩy Tôn Hạo ra trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Ký Bình từ từ nhặt chiếc kính lên đeo lại.

"Tôn tổng, anh lại nhìn nhầm nữa rồi. Tôi là Định Hải Lam, không phải Bình nhĩ gì đó của anh." Ký Bình kiên nhẫn giải thích, khuôn mặt cô nhìn chăm chăm vào anh, mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh như đó là điều hiển nhiên.

Tôn Hạo giựt bắn người, anh thật sự điên mà. Mới ngày đầu tiên Định Hải Lam làm thư ký cho anh, vậy mà hai lần anh nhìn nhầm cô với Trình Ký Bình vợ mình. Anh điên rồi, thật sự nhớ cô đến nỗi nhìn nhầm người khác là cô.

Sau tầng hai, vì không còn hứng thú nữa bốn người liền giải tán. Tôn Hạo cùng cô tiền hai vị giám đốc kia về trước rồi lên xe đi về.

Cùng anh ngồi cùng một chiếc xe đã là lần thứ hai trong ngày. Nhưng lúc này cô mới để ý đến bức ảnh ở trên xe, dù trời bên ngoài tối nhưng đèn đường và đèn trong xe góp lại rất sáng, cô có thể nhìn rõ được mặt người con gái trong ảnh, là cô. Đây là ảnh cưới của hai người.

"Đó là vợ tôi." Tôn Hạo thấy cô nhìn bức ảnh trầm trầm liền buộc phải mở miệng nói.

"Chắc cô ấy hạnh phúc lắm nhĩ, có người chồng vừa tài giỏi, vừa yêu thương cô ấy cơ mà." Ký Bình hạ tấm cửa kính xe xuống, giọng điệu cô nói có chút ngượng mồm, nhưng môi cô đang nhếch lên như giấu cợt chính mình.

"Sao cô biết cô ấy hạnh phúc?" Tôn Hạo tập trung về phía trước mà không để ý đến thái độ trên khuôn mặt của cô.

"Vì anh đã gọi tôi bằng tên cô ấy, ắt hẳn anh rất yêu cô ấy nên mới có thể như vậy..."

Tôn Hạo nở nụ cười chua xót. Hạnh phúc, anh cho vợ mình sao? Anh chưa cho cô được những thứ đó. Lúc đầu của cuộc hôn nhân anh chỉ coi cô như vật làm ấm giường, thứ đồ chơi cho anh mỗi tối rồi từ từ anh bắt đầu tốt hơn coi cô như một "tri kỷ" mà mình cần sống chung một đời. Đến lúc tự tay giết con mình anh mới nhận ra anh là kẻ ngu nhất thế gian này. Và đến khi mất cô mãi mãi anh mới biết anh yêu cô đến nhường nào. Anh đến lúc nhận ra được anh đã trả một cái giá đắt, anh mất tất cả.

"Không! Tôi chưa từng cho cô ấy hạnh phúc." Đúng, thứ anh mang lại cho cô từ đầu, chỉ có đau khổ và tủi nhục.

"Vậy còn...cô ấy...?" Ký Bình im lặng một hồi trước câu trả lời của Tôn Hạo, nhưng cô vẫn hỏi, cứ như là đang hỏi về chuyện của người khác chứ không phải mình.

"Vợ tôi, mất được nửa năm rồi. Là do tôi hại chết."

Không gian đột nhiên yên ắng đến ngột ngạt trước câu nói của Tôn Hạo. Ký Bình nhìn ra ngoài cửa xe phát hiện đã gần đến nhà mình. Cô liền kêu Tôn Hạo ngừng xe lại.

"Tôn tổng ngừng xe lại đi, đưa tôi đến đây được rồi." Cô thật sự không muốn để anh biết nhà nên đã kêu ngừng giữa đường thế này.

"Cũng trễ rồi, tôi có thể tự về được. Anh về đi kéo người nhà đợi." Thấy xe anh ngừng lại Ký Bình liền mở cửa bước xuống.

Tôn Hạo không trả lời cô liền nhấn ga chạy đi.

Ký Bình lang thang trên đường phố, chỉ còn khoảng 500m là đến nhà. Cô bắt đầu tản bộ, hóng gió trên đường phố.

Vừa về đến cửa nhà, Ký Bình liền mở cổng nhưng chưa kịp đẩy cổng bước vào đã có một chiếc xe hơi pha đèn thẳng vào mặt cô.

Rose từ trong xe, nhẹ nhàng đỡ eo bước ra.

"Định tiểu thư, xin đợi chút."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Ký Bình gạt đầu, không nói gì nhìn Rose đang bước lại gần mình.

"Thảm phu nhân, không biết hôm nay rỗng sau lại đến nhà tôm thế."

"Ai là rỗng, ai là tôm. Tự cô hiểu rõ mà Định tiểu thư." Rose tỏ ra bức bối trước cách nói chuyện lạ lẫm của cô. "Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện riêng được không?"

Ký Bình quay mặt đi chỗ khác như suy nghĩ gì đó. Mà cô cũng thật không ngờ Rose lại có thể tìm ra chỗ cô nhanh như vậy. Việc Rose tìm đến cô thế này, thật sự không hề có trong kịch bản của cô. Sau một hồi như biết, đứng im không phải là cách Ký Bình đánh mở cổng mời Rose vào nhà.

Nhìn đồng hồ trong phòng khách cũng đã 10 giờ tối, hôm nay ông bà Định đóng cửa tiệm hơi sớm thì phải. Vừa đẩy cửa bước vào, Định Tường và Định An Nhiên rồi trên ghế liền chạy ra ôm chầm lấy cô mừng rỡ.

"Ăn tối chưa?" Ký Bình thấy hai nhóc ôm lấy mình chào đón, liền nở nụ cười ôn nhu hỏi.

"Chưa ạ. Đang đợi chị về ăn chung." Định An Nhiên nhanh nhẹn trả lời.

"Ba mẹ đâu?"

"Ba đang đánh cờ cùng với ông Diệp ở nhà kế bên, còn mẹ đang ở trong bếp."

"Vậy hai đứa vô trong bếp với mẹ đi, chị tiếp khách xong cả nhà cùng ăn tối."

Ký Bình vuốt tóc hai nhóc ân cần nói. Việc ông Định sang nhà ông Diệp ở kế bên cũng là chuyện thường của hai, ba bữa nay nên cô không lấy gì làm lạ.

Từ ngày phát hiện ra ông Diệp có sở thích đánh cờ với ông thì ngày nào hai người không tập trung lại đánh, sáng thì ông Diệp đến đây ăn sáng rồi đánh cờ cho đến chiều, tối thì ông Định sang nhà ông Diệp. Ký Bình thấy chuyện đó là thú vui tao nhã của hai người già nên cũng không phản đối, chỉ cần vui là được.

"Thảm phu nhân, mời ngồi." Ký Bình thấy hai nhóc ngoan ngoãn đi vào liền dọn một mớ giấy màu vẽ của Định Tường ở trên bàn qua một bên, ái ngại mời Rose ngồi xuống.

"Cậu còn giả ngây ngô đến bao giờ hả, Joy." Rose ngồi xuống, lạnh lùng nhìn cô.

"Thảm phu nhân, cô thật khéo đùa. Tôi làm gì phải giả ngây ngô chứ?" Ký Bình nở nụ cười, đưa cho Rose một ly nước.

"Cậu có thể nói dối, giả vờ với bất kỳ ai, kể cả Tôn Hạo. Nhưng cậu không giả vờ được với mình đâu Joy. Làm bạn với nhau năm 16 tuổi, năm nay chúng ta đã 27 tuổi, làm sao mình lại không nhận ra cậu được chứ."

"Thảm phu nhân, tôi nghĩ cô đã nhìn nhầm tôi với..." Ký Bình một mực chối bỏ.

Cô chưa nói hết câu thì Rose đã cắt ngang lời cô.

"Cậu có dám cởi áo ra không?" Rose lên tiếng thách thức cô.

"Việc gì tôi phải cởi áo?" Ký Bình tỏ ra mất kiên nhẫn trước câu nói của Rose. Mà nói thật Rose đang đánh đòn tâm lý với cô, rõ ràng Rose biết nếu cô cởi áo, mọi chuyện sẽ bộc lộ trắng đen rõ ràng cô khó lòng mà chối bỏ.

"Trình độ nói dối của cậu, dở lắm Joy à. Mọi thứ trên người cậu Rose này có thể nhầm nhưng qua ánh mắt của cậu mình không thể nhầm." Rose nhìn cô bằng ánh mắt kiên quyết, khẳng định chắc chắn điều mình nói là đúng.

Ký Bình vẫn im lặng.

"Trên mí mắt cậu, có một vết sẹo do lúc tập luyện đầu đạn của tở đã vô tình bay ngang. Vết sẹo tuy không dài, cũng không sâu nhưng lại để trên mặt cậu một vết sẹo. Tuy rất khó nhìn thấy được nhưng mình thì khác, vết sẹo trên mắt cậu là do mình gây ra...mình làm sao không..." Rose vừa nói vừa nhìn cô, nhớ đến việc lần đầu học bắn súng của mình. Lúc đó cô đã vô tình làm đầu đạn trong cây tiểu liên bay ra và Ký Bình lại đang đứng gần đó, đầu đạn bay sệt qua mặt Ký Bình, gây ra một vết thương trên mí mắt. Mặc dù làm bạn bao nhiêu năm cô vẫn tỏ ra không để ý, Ký Bình cũng không tránh cú gi nhưng trong tâm cô vẫn rất ân hận. Lúc nào gặp mặt Ký Bình việc đầu tiên của cô vẫn là nhìn vết sẹo đó, tuy đã phai theo năm tháng nhưng làm sao cô không nhận ra được cơ chứ.

"Mấy tháng rồi?" Ký Bình từ lúc nào không biết đã đứng dậy, dựa vào khuôn cửa ngắm những ngôi sao trên trời, nhưng làm gì có sao cho cô ngắm. Nơi đây không phải đảo O mà có thể nhìn thấy sao đặc bầu trời. Trên trời chỉ có những đám mây đen do ô nhiễm chứ sao thì hoàn toàn không có.

Ký Bình hỏi một câu không mấy liên quan đến việc hai người đang nói, làm Rose đờ người nhưng khi nhìn xuống bụng mình cô liền hiểu ngay.

"Sáu tháng rồi." Miệng Rose nở nụ cười nói, tay không ngừng vuốt cái bụng tròn trịa của mình. Ký Bình quay sang hỏi chuyện này, chắc chắn đã nhận mình là Joy. Đứa bé trong bụng cô như cảm nhận được niềm vui của mẹ nó, đá bụng cô một cái.

"Chuyện tở còn sống, đừng nói cho ai cả. Sau này hãy gọi tở là Hải Lam." Cô nhanh chóng dặn dò Rose.

"Ly do?"

"Tở ngày xưa đã chết rồi. Hôm nay trở về chỉ có một lý do là trả thù." Ký Bình bước nhẹ vào ôm cổ Rose từ phía sau, nói nhỏ vào tai cô.

"Và tở còn muốn thoát khỏi gia tộc Freeman. Nếu không dùng cách này, cậu nghĩ gia tộc Freeman sẽ buông tha cho tở sao?"

"..." Rose bị cô ôm từ phía sau, im lặng nghe cô nói.

"Thôi. Ở lại ăn tối cùng gia đình tớ rồi hãy về."

"Gia đình?" Rose ngạc nhiên nhìn cô.

"Đúng, là gia đình. Một gia đình hạnh phúc." Ký Bình nhìn cô khẳng định.

Sáng hôm sau.

Ký Bình vẫn đến tập đoàn làm việc như bình thường như chưa hề có việc gặp Rose lúc tối.

Thái độ của Tôn Hạo đối với cô vẫn vậy, luôn giữ chừng mực giữa cấp trên và cấp dưới.

Đang ngồi làm việc thì một cô gái xinh đẹp bước vào.

"Tôi muốn gặp Tôn tổng." Cô ta nhìn Ký Bình bằng ánh mắt khinh thường, giọng điệu chanh chua của một vị tiểu thư.

Ký Bình đang làm việc nghe một giọng điệu chanh chua khó ngửi liền ngược lên nhìn.

Cô gái trước mặt cô, chân mày kẻ đen, má hồng, cặp mắt mang lens, đôi môi đỏ chót cùng với bộ váy màu đỏ của cô ta làm Ký Bình chói mắt, Ký Bình không khỏi thờ dãi trước cái "con nhện màu" này.

"Vị tiểu thư này, cho hỏi quý danh để tôi vào báo với Tổng giám đốc." Ký Bình cố lấy lại bình tĩnh, làm đúng vai trò của mình.

"Tôi là Liễu Nguyệt Cát." Cô ta bỏ lại một câu, rồi bước thẳng vào trong không để cho cô thông báo đã bước vào một cách vô duyên.

Ký Bình không hề ngăn cản cô ta. Cái tên Liễu Nguyệt Cát này làm cô hồi tưởng đến Liễu Nhã Lệ mẹ cô ta, Ký Bình không khỏi thờ dãi, mẹ nào con nấy chả sai, chanh chua chảnh chọe y như nhau.

Ký Bình không nói gì, cũng chẳng thêm ngó vào xem cô ta với Tôn Hạo làm gì. Cô vẫn ung dung ngồi làm việc của mình.

Bổng trưởng phòng Lữ đi qua, hình như chị ta đang định gặp Tôn Hạo để ký văn kiện gì đó.

Nhưng vừa định đẩy cửa vào đã thấy anh có khách nên đứng bên cạnh bàn của cô đợi.

"Cô ta dai thật, biết Tôn tổng góa vợ nên ngày nào cũng tìm tới." Trưởng phòng Lữ nhìn vào trong rồi thờ dãi than vãn. Vợ Tôn tổng mất được nửa năm, Liễu Nguyệt Cát tìm đến năm tháng làm người trong tập đoàn ai cũng biết mặt và tỏ ra ngán ngẫm. Vô lúc nào mặt cũng rạng rỡ nhưng lúc ra mặt lại như cái bánh bao nhúng nước. Mọi người trong tập đoàn ai nhìn vào cũng biết Liễu Nguyệt Cát bị Tôn Hạo từ chối đến thế thảm nhưng vì cô ta là tiểu thư của tập đoàn cho vay Tô gia nên không ai dám hó hé.

Liễu Nguyệt Cát là con riêng của Liễu Nhã Lệ, mặc dù là con riêng nhưng với cái lưỡi không xương của cô ta, cô ta đã leo lên vị trí bề thế nhất của Tô gia.

Ký Bình vẫn im như hén, không có lấy một cái động mi tâm. Mà chuyện này thật sự cô chả quan tâm, cô với Tôn Hạo bây giờ không còn là gì của nhau nữa, mặc sức gì cô phải quan tâm đến việc anh ta cặp kè với ai, hay ai của anh ta.

Thấy Ký Bình vẫn ngồi yên, không nói không rằng trưởng phòng Lữ có vẻ bất mãn. Tôn tổng của họ đã góa vợ nhưng lại rất chung thủy, nửa năm vợ mất không hề rượu, đàn đúm, mấy cô thư ký chân dài tìm đến làm việc chưa nổi hai ngày đã bị sa thải. Lại là người có vẻ ngoài lịch lãm, chuẩn soái ca, cứ như từ ngôn tình bước ra, làm các cô gái hồn phi phách tán. Vừa tốt gỗ lại tốt cả nước sơn ai mà không muốn kia chứ. Vợ Tôn tổng có phúc mà không biết hưởng, chết sớm làm chi không biết.

"Em làm việc với Tôn tổng được hai ngày, thấy Tôn tổng là người như thế nào?" Trưởng phòng Lữ vẫn không buông tha cho cô.

Ký Bình chau mày một lúc, tay đang bấm máy tính cũng ngừng lại. Là người như thế nào ư? Là người đàn ông tệ bạc, thấp hèn và đáng hận nhất mà cô từng gặp.

"Bình thường" Ký Bình suy nghĩ một hồi liền nói ra hai chữ cô xem là tốt nhất mà không biết trưởng phòng Lữ đang chuẩn bị đột quy vì cô. Người đàn ông mà người khác coi là chuẩn mực của xã hội lại được một người con gái đánh giá là bình thường, thật hù trưởng phòng Lữ hết cả hồn. Nhưng không sao, chỉ cần cô thư ký này không có ý định gì xấu hay muốn mê hoặc Tôn tổng của họ là được. Rất biết điều.

Trưởng phòng Lữ không nói với cô nữa bắt đầu nhìn vào trong phòng, Tôn Hạo đang ngồi ở bàn làm việc, cầm cú mà làm mặc cho Liễu Nguyệt Cát đã leo lên bàn ngồi từ lúc vào. Chiếc giày cao gót đã bị cô ta cởi bỏ, đặt bàn chân lên đùi anh, chiếc váy ngắn bắt đầu ngắn hơn, làm cho chiếc quần lót ren đen của cô ta ẩn hiện dưới váy. Liễu Nguyệt Cát nở nụ cười quý dị, bắt đầu đưa tay sờ mó bờ ngực rắn chắc của Tôn Hạo như khiêu gợi dục vọng trong người Tôn Hạo.

"Cô ta...cô ta trơ trẽn thật." Trưởng phòng Lữ ở bên ngoài nhìn vào liền tức giận đập bàn một cái thật mạnh. Khiến đồ đạc trên bàn của cô rung rinh qua lại.

Ký Bình không thêm biết bên trong đã xảy ra chuyện gì nhưng cô vẫn ngược lên nhìn trưởng phòng Lữ bằng ánh mắt hình viên đạn.

"Cô ta...cô ta trơ trẽn quá mà..." Trưởng phòng Lữ thấy cô ngược lên liền đẩy cái laptop sang một bên, lấy tay chỉ vào bên trong.

Ký Bình không nói gì, chỉ nở nụ cười khẩy. Người đàn ông chung thủy, chuẩn mực xã hội là đây. Khi người khác mê hoặc mình mà cả một cái phản kháng cũng không, vậy mà bảo chung thủy, không bỏ nhĩ, không đàn đúm. Cô khinh.

"Em nghĩ chị nên đi làm việc của mình thì hơn." Ký Bình nhắc nhở trưởng phòng Lữ. Cô ta mà ở đây nữa chắc Ký Bình cô đây phải uống thuốc trợ tim quá.

Nhận được một lời đầy sự phũ phàng của Ký Bình trưởng phòng Lữ không nói gì nữa, cầm tập hồ sơ đi ra ngoài.

Trưởng phòng Lữ đi được một lúc thì Liễu Nguyệt Cát ôm mặt đầy nước mắt (cá sấu) chạy ra. Nhìn dáng vẻ thảm hại của cô ta Ký Bình không khỏi ngạc nhiên, cô lại nhìn bên trong phòng. Tôn Hạo ngồi trong phòng vẻ mặt bức bối và hình như đang cầm gì đó trên tay, hình thứ đó rất chăm chú. Còn đồ đạc trên bàn hầu như đều nằm ở dưới đất.

Ký Bình thờ dãi rồi bước vào chuẩn bị công cuộc dọn dẹp.

"Lần sau cô ta có đến, cứ bảo tôi không có ở đây."

Ký Bình vừa ngồi xuống dọn dẹp một mớ hỗn độn dưới sàn đã nghe tiếng Tôn Hạo ra lệnh.

"Vâng"

"Hôm nay, chúng ta tăng ca. Rất nhiều dự án chưa kịp giải quyết."

"Vâng"

Ký Bình dọn dẹp xong liền đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

"Lát nữa đi ăn trưa với tôi." Tôn Hạo nhìn cô nói.

"Tôn tổng tôi..." Ký Bình ngạc nhiên với lời đề nghị của Tôn Hạo, nhưng cô quyết định từ chối.

"Từ chối lần thứ nhất, 10% lương..."

"Tôn tổng, anh..."

"Lần hai, 50% lương." Tôn Hạo vẫn ung dung lên tiếng.

"Được, tôi đi." Ký Bình tỏ vẻ ngắc ngỡng bỏ ra ngoài, mà không biết Tôn Hạo đang nở nụ cười rất ưu là vui sướng.

Sáng nay, anh có ghé qua nhà Thẩm Thiếu Bạch ăn ké buổi sáng. Sau một hồi nói chuyện Rose có gợi ý đến việc mất trí nhớ. Rose nghĩ vợ anh vẫn còn sống, chỉ là đang bị mất trí nhớ nên không nhận ra người thân. Sau một hồi nghe Rose liên khiến, anh nghĩ cũng đúng, nếu Định Hải Lam không phải vợ anh thì tại sao anh có thể nhầm lẫn đến ba lần cơ chứ, còn cái mùi hương có thể rất giống với vợ anh. Trên đời này làm gì có chuyện hai người giống nhau như đúc được chứ, chỉ có khả năng lúc nhảy xuống biển cô đã được cứu còn cái xác anh vớt lên là của người khác.

Mặc cho cái suy nghĩ trong lòng mình, Tôn Hạo nở nụ cười tươi. Anh là người suy nghĩ đi đôi với việc làm, hôm nay anh sẽ bắt đầu phép thử của mình.

"Nếu thật sự là em, thì đừng mong thoát khỏi tôi lần nữa Trình Ký Bình."

Tôn Hạo và Ký Bình đang tất bật cho hai ngã đường của mình mà không hay biết ở nhà có một bà bầu nào đó đang vui vẻ. Tìm cách nói tình xưa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Đợi đến 12 giờ trưa mà vẫn thấy cô ngồi im trên ghế, Tôn Hạo có chút bất mãn. Anh nhẹ nhàng đứng dậy bước ra khỏi phòng, đi lại bàn cô.

Hình như cô đang chăm chú đọc cái gì đó, Tôn Hạo khum người xuống để nhìn rõ hơn cái màn hình laptop.

Cái gì đây!

"Có những nỗi buồn ta quần quanh trong ấy, có những kỷ niệm dù thiết tha đến vậy hay có những con người ta đắm say cách mấy, cũng phải đến ngày học cách buông tay.

Vì bạn biết đó, chúng ta chỉ có hai tay, nếu cứ dùng dằng níu kéo những điều đã mất thì còn sức lực nào nữa để nắm thật chặt thật chắc hạnh phúc? Phải học cách buông bỏ nỗi buồn để đôi tay thành thoi mà nâng chiều niềm vui sắp tới...

Bối buồn hay vui, buông hay giữ, đều do ở lòng mình!"

Thì ra nãy giờ cô đọc sách, nhưng thiếu cha gì sách mà cô lại chọn đọc cuốn này nhỉ. "Buồn làm sao buông" ư!

Nếu buồn thì phải tìm anh mới đúng, tìm cuốn này có vui được đâu.

Tôn Hạo khum người đã dời xong lại để cằm của mình trên vai cô, hai mắt dán chặt màn hình. Lúc này, Ký Bình mới biết được có người nãy giờ ở bên cạnh mình, hơi thở của Tôn Hạo phả vào mặt cô. Ký Bình bất giác giật mình, nếu cô không phải tinh thần thép cô đã hét toáng lên rồi.

"Đi ăn thôi." Tôn Hạo lấy tay đóng laptop lại, đứng dậy đi trước tránh cái ánh mắt hình viên đạn của cô.

Ký Bình đứng dậy đi theo sau lưng anh. Nụ cười nửa miệng đột nhiên nở trên môi cô, nó vô cùng giao hoạt và quý dị.

Buổi ăn trưa của hai người chỉ đơn giản ở một quán ăn nhỏ ở kế biển.

Cô cũng thật bó tay, chỉ một bữa ăn trưa thôi cũng chạy ra tới ngoài bờ biển. Kề rồi hơi mà cô từng thấy chỉ có một mình Tôn Hạo.

Tiếng sóng ào ạt từ xa đập vào tai cô, khiến cô nhớ đến những ngày tháng trên đảo và đặc biệt nhớ đến Du Thiên Lập. Không biết anh ấy ở ngoài đảo thế nào? Có khỏe không?

"Xin lỗi, chúng tôi không ăn được đồ sống."

Người phục vụ mang một đĩa thức ăn ra, chắc có lẽ là đặc sản nơi này.

Lúc này Ký Bình mới không thôi nghĩ ngợi nữa, cô bắt đầu chú ý đến đĩa thức ăn đang được đặt gian dờ trên bàn. Là bạch tuộc sống cùng với mù tạt. Không ngờ ở đây lại có món này.

"Cô cứ để đó đi." Ký Bình thấy người phục vụ chuẩn bị mang nó đi liền lên tiếng.

Tôn Hạo nãy giờ mới nghe được tiếng cô thì vô cùng ngạc nhiên. Không lẽ cô định ăn cái con bạch tuộc còn sống nhằn răng này.

"Làm gì lại nhìn tôi thế Tôn tổng?" Thấy Tôn Hạo vẫn nhìn mình như sinh vật lạ, Ký Bình không khỏi tò mò.

"Em định làm gì với thứ này?"

"Ăn." Ký Bình tỉnh bơ trả lời như một điều hiển nhiên.

Tôn Hạo mở to mắt nhìn cô, anh đang thăm rủa Rose. Ký Bình của anh làm gì ăn được những thứ này, Rose mất bị mù thật rồi mới có thể nhìn ra Định Hải Lam là Trình Ký Bình.

Trong khi Tôn Hạo mở to mắt nhìn thì Ký Bình đang vui vẻ chơi đùa với con bạch tuộc "đáng yêu". Ở đảo nửa năm lúc đầu cô còn sợ nhưng nhập gia tùy tục cô cũng đã quen rồi. Mà chắc nhờ mấy việc ăn uống như vậy dạ dày cô bắt đầu quen dần và tốt lên. Không còn sợ đau như trước.

Sau bữa ăn, nhìn đồng hồ cũng đã 2 giờ chiều, bây giờ quay về chắc cũng chỉ để cho nhân viên tan ca. Hèn gì, Tôn Hạo lại bắt cô ở lại tăng ca. Thật làm cô tức đến trào máu, nửa năm không gặp Tôn Hạo ngang ngược và bá đạo hơn trước thì phải, không còn cái đáng vẻ ôn nhu, dịu dàng nữa.

Anh thay đổi rất nhiều. Nhìn hai chiếc nhẫn được mang ở ngón áp út của anh cô không khỏi ngạc nhiên, thì ra anh đã tìm được nó.

Ký Bình và Tôn Hạo bắt đầu đứng dậy bước ra khỏi quán. Ký Bình đi trước Tôn Hạo ở lại tính tiền. Vừa ra đến cửa cô lại va phải một người. Ly nước cam trên tay anh ta đổ đầy vào áo.

"Cô bị đui hả?" Anh ta tỏ ra tức giận, quát lên.

Lúc này, Ký Bình mới để ý đến khuôn mặt anh ta, một khuôn mặt lạ lẫm đang tức giận. Nhưng nhìn xuống người anh ta cô chỉ thấy được mỗi cái tay và chân trở xuống. Bây giờ cô mới nhận ra anh ta mặc áo màu tím, màu mà cô ghét nhất trên đời.

"Này, cô bị đui hả. Liếm hết thứ trên áo này cho tôi." Anh ta không thấy cô hó hê liền được nước lẩn tới. Tay cầm chiếc áo bị dính nước cam của mình.

"Xin lỗi." Ký Bình thở dài nhẹ giọng xin lỗi. Có kêu cô liếm hay gặt cô cũng có thấy đâu. Từ trước đến nay cô vẫn bị mù hai màu tím và xanh lá đó thôi, nhưng màu xanh lá cô vẫn còn có thể nhìn sang một màu khác còn màu tím thì không.

Trong mắt người ta đèn giao thông màu xanh, đỏ, vàng còn riêng cô là xanh dương, đỏ, vàng.

Không muốn mọi chuyện làm lớn Ký Bình nhanh chóng bước ra đi. Hình như anh ta vẫn không buông tha cho cô, tay cô bị anh ta kéo lại.

"Gây chuyện rồi đi như vậy sao cô em." Anh ta dờ giọng đều cán, nâng cằm cô lên.

"Bỏ ra." Ký Bình bực bội gạt tay anh ta ra khỏi người mình. Cô đã nhận sai và xin lỗi rồi bây giờ muốn gì nữa. Nếu muốn chết cô sẽ cho tội nguyện.

"Xinh mà dữ dần thật." Anh ta dơ tay lên tiếp tục muốn sờ mó cô.

Ký Bình nở nụ cười nửa miệng, tay cung chặt lại định cho anh ta một đấm đo ván nhưng chưa kịp đã nghe tiếng Tôn Hạo.

"Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra khỏi người vợ tao." Tôn Hạo chọn to mắt, đứng đằng sau tên đó, tay cũng nhanh chóng bẻ tay anh ta về phía sau.

Ký Bình chọn to mắt nhìn Tôn Hạo, anh vừa nói cái gì vậy. Vợ? Tôn Hạo anh ta bị điên rồi.

Một cơn gió ù qua, bây giờ cô mới để ý đến cái áo sơ mi trắng của mình đã bị rách một bên, chắc do lúc tên đó kéo cô lại. Một bên của hình xăm lộ ra bên ngoài, Ký Bình nhanh chóng lục chiếc áo vest trong túi xách của mình nhưng cô chợt nhận ra lúc này đi với quá chiếc áo vẫn còn ở tập đoàn.

Bỗng một chiếc áo được choàng lên người cô, là áo vest của Tôn Hạo.

"Đi theo anh." Tôn Hạo nắm chặt lấy tay cô kéo đi bỏ mặc cái tên kia đang nằm lún lóc trên đất.

Anh đưa cô đến một khách sạn gần đó, chưa kịp để cô hó hé đã bế thẳng cô lên phòng Vip dành cho khách đặc biệt.

Tôn Hạo hung hăng đặt cô lên giường.

"Bình nhi, anh biết là em mà." Tôn Hạo đè cô xuống giường giọng đầy sự xúc động nói.

"Tôn tổng, tôi phải nói với anh bao nhiêu lần nữa hả, tôi là Đinh Hải Lam không phải vợ anh." Ký Bình hét lên, đẩy Tôn Hạo ra khỏi người mình. Cô tức giận bỏ đi.

"Qua ánh mắt của em anh còn nhầm nhưng hình xăm trên lưng em anh có chết cũng không nhầm." Tôn Hạo đứng dậy, ôm chầm lấy cô từ phía sau.

"Bình nhi, anh xin lỗi. Thật sự, rất xin lỗi. Anh rất có lỗi với em, với con.

Anh cũng đã sai rồi, tha thứ cho anh được không?"

"Ký Bình ngày xưa đã chết rồi, bây giờ chỉ có Đinh Hải Lam mang trong người đầy thù hận." Ký Bình lạnh lùng quay người lại nhìn thẳng vào mắt anh, đến nước này cô không cần phải giấu giếm nữa.

"Bình nhi, anh...anh sai rồi." Thấy Ký Bình đẩy mình ra, Tôn Hạo lại tiếp tục định ôm lấy cô nhưng chưa kịp cây súng đã ở trước đầu anh.

"Sao tất cả những chuyện anh đã gây ra cho tôi và con...anh nghĩ tôi sẽ tha thứ ư?" Ký Bình đưa cây súng lục lên đầu Tôn Hạo, lạnh lùng nói.

"Tôi cứ nghĩ sẽ từ từ dằn vò anh nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy kế hoạch này hay hơn. Chỉ một phát súng, tôi có thể khiến người tôi hận biến khỏi thế giới này." Nụ cười giễu cợt bắt đầu xuất hiện trên môi cô.

Tôn Hạo bỗng thấy trái tim đau nhói, cô hận anh nhiều đến vậy sao?

Mà anh làm gì đáng được tha thứ cơ chứ, anh gây ra tội chắc chắn sẽ phải đền tội. Đó là quy luật riêng của cuộc sống này, cái chết anh không sợ nhưng đối mặt trước ánh mắt hận thù của cô làm anh chưa xót.

"Em hận anh nhiều như vậy sao?"

"Phải. Tôi rất hận anh." Ký Bình ánh mắt lạnh lẽo như một hàn băng vĩnh viễn không tan, nhìn Tôn Hạo không một chút động tâm.

"Em bóp cò đi, chết dưới tay em, Tôn Hạo này không có gì oán trách." Tôn Hạo nắm chặt lấy họng súng từ từ di chuyển xuống ngực trái của mình.

Anh từ từ nhắm mắt lại như đợi cái chết từ cô.

Ký Bình nở nụ cười đầy sự chế giễu trước thái độ của Tôn Hạo. Được nếu anh ta muốn chết, cô sẽ tội nguyện cho.

"Anh nghĩ tôi không dám bắn à! Tôn Hạo anh sai lầm rồi." Ký Bình nở nụ cười thành tiếng nụ cười đầy sự chế giễu và ánh mắt của sự thù hận.

Cô từ từ đặt ngón tay của mình vào vị trí để bóp cò, ngón tay cô từ từ xiết lại đi kèm với tiếng nổ của súng và tiếng kính vỡ.

"Đoàng... Xoảng..."

Tôn Hạo từ từ ngã xuống trước mặt cô, anh không hề né. Máu từng dòng một tuôn ra ướt đẫm chiếc áo sơ mi của anh.

Ký Bình đứng im như người mất hồn, nữ cười nửa miệng vẫn còn in đậm trên khuôn mặt cô nhưng nó không hề có sự thù hận mà chỉ đơn thuần là đau khổ và chua xót.

Con dao phẫu thuật trên tay cô từ từ rơi xuống sàn. Lúc này, cô không hề bắn anh nhưng lòng thù hận đã không cho phép cô dừng lại, cô đã sử dụng con dao phẫu thuật để đâm anh. Đâm sâu vào lòng ngực của Tôn Hạo. Con dao mà cô dùng để cứu người mấy năm qua hôm nay lại bị cô sử dụng như một dụng cụ để giết người và xả nỗi hận thù.

Nhìn Tôn Hạo nằm bất động trên sàn, Ký Bình bỗng cười như điên dại, cô nhìn xuống bàn tay đầm máu của mình cô lại càng cười dữ dội hơn.

Nhìn phát đạn lúc này bắn ra làm vỡ toang cửa kính, Ký Bình bắt giắc lấy đà lao ra ngoài.

Đây là một khách sạn nhỏ chỉ có ba tầng nên việc cô có nhảy xuống cũng không hề gì. Ký Bình trên người đầy máu lang thang trên đường trước ánh mắt của mọi người. Cô không màng tới những người đó, chỉ âm thầm móc điện thoại bấm một dãy số quen thuộc và gửi cho người đó một dòng tin nhắn.

Nhìn dòng tin nhắn được gửi đi thành công Ký Bình nở nụ cười tội nghiệp, cô bắt đầu đổi hướng đi ngọn đồi phía trên.

Cô cứ lang thang một hồi cuối cùng cũng lên được đỉnh của ngọn đồi, nhìn hoàng hôn bắt đầu buông xuống nơi mặt biển xanh mướt. Lòng Ký Bình cũng như một đợt sóng cuộn cuộn càng quét khắp mọi nơi. Nhìn xuống dưới ngọn đồi là mặt biển, Ký Bình từ từ nhắm mắt lại, gió biển thổi nhẹ nhàng như tạt vào mặt cô. Cô từ từ quay lưng lại, dang hai tay ra từ từ thả mình xuống ngọn đồi. Cô cứ rơi rơi mãi...

Một tháng sau

"Anh Hạo, anh tỉnh lại rồi." Thẩm Thiếu Bạch vui vẻ ôm chặt lấy anh.

"Chịu tỉnh rồi sao? Làm bọn này lo chết được." Diệp Bảo từ sofa bước lại, vui mừng nói.

Hôm đó, nếu Diệp Bảo và Trương Phong không rủ nhau ra biển chơi chắc sẽ không nghe được cuộc đối thoại của hai người. Khi cô bỏ đi Diệp Bảo và Trương Phong đã phá cửa phòng song vào, hai người đã chia nhau ra hai ngã một người đưa Tôn Hạo đến bệnh viện còn một người đuổi theo cô.

Rất may một vết thương tuy đâm vào chỗ hiểm nhưng lại không ảnh hưởng đến tính mạng. Tôn Hạo có thể tỉnh dậy sớm hơn nhưng anh lại không muốn tỉnh.

"Tỉnh lại là tốt rồi. Cả tháng nay ngày nào ông bà Tôn cũng đi chùa cầu trời khấn Phật cho cậu." Trương Phong bước lại vỗ vào vai anh an ủi.

Tôn Hạo bắt giắc bật người dậy, anh đẩy Diệp Bảo đang ngồi trên giường ra. Diên cuồng lao ra ngoài, mặc cho vết thương trên ngực anh đang rất đau.

"Tôn Hạo, cậu đi đâu vậy?" Diệp Bảo chạy về phía anh.

"Bình nhi, Bình nhi đâu. Cô ấy đâu." Tôn Hạo không màng đến vết thương, người đầu tiên anh muốn nhìn thấy khi tỉnh dậy là cô. Là Trình Ký Bình. Nhưng quả nhiên chỉ do anh vọng tưởng, cô hận anh đến như vậy làm sao có thể ở bên cạnh anh được chứ.

Nghe Tôn Hạo nhắc đến cô niềm vui có mọi người lúc này bỗng chầm xuống. Không khí ngột ngạt cùng với những ánh mắt né tránh của mọi người làm lòng Tôn Hạo nổi lên từng đợt sóng của sự hoang man.

"Nói, A Bạch, nói, chị dâu em đâu." Tôn Hạo tức giận bước thẳng về phía Thẩm Thiếu Bạch. Không ngừng nắm chặt hai bên vai Thẩm Thiếu Bạch lắc.

Thẩm Thiếu Bạch bỗng cúi đầu, ánh mắt né tránh sự dò hỏi của anh.

"A Bạch, nói cho anh biết đi. Chị dâu em ở đâu?" Không nhận được câu trả lời của Thẩm Thiếu Bạch, Tôn Hạo như muốn điên lên. Anh thả người Thẩm Thiếu Bạch ra bước về phía Trương Phong.

"Trương Phong, Bình nhi đâu. Cô ấy đâu?"

"Diệp Bảo nói cho tớ biết đi, Bình nhi đâu rồi, cô ấy đâu rồi."

Tôn Hạo như điên dại đi hết hỏi Thẩm Thiếu Bạch, Trương Phong rồi lại đến hỏi Diệp Bảo nhưng thứ anh nhận được chỉ là ánh mắt né tránh của mọi người.

"Chị dâu, đang...đang ở...ở phòng...bên cạnh." Thẩm Thiếu Bạch thấy anh trai mình như vậy không khỏi đau lòng. Anh không ngừng ấp úng nói, chứ thật

sự anh cũng không biết phải nói như thế nào cho phải.

Tôn Hạo nở nụ cười vui sướng như một đứa trẻ, anh quay người nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Không phải Ký Bình bỏ mặc anh, chỉ là cô không khỏe nên mới nằm ở phòng bên cạnh, cô không đi đâu xa anh cả.

Tôn Hạo vui sướng mở cửa phòng ra như một đứa trẻ háu khinh mong được gặp mẹ. Nhưng rồi nụ cười trên môi anh trở nên sượng đi và dập tắt.

Đập vào mắt anh là Trình Ký Bình, nhưng là một Trình Ký Bình nằm im bất động bên cạnh và trên người đầy áp thiết bị y tế. Trên đầu còn quấn một lớp băng dây cộm bao quanh cả khuôn mặt, ông thở cùng không ngừng làm việc. Máy đo nhịp tim vẫn chạy nhưng ở một mức độ yếu ớt đến lạ lùng.

Tôn Hạo như chết sững trước cửa, chân anh không thể nào nhấc lên nổi nữa.

"Tôn Hạo, xin lỗi. Lúc mình đuổi theo đến nơi cô ấy đã nhảy xuống khỏi ngọn đồi." Trương Phong thấy Tôn Hạo như vậy trong lòng không khỏi áy náy. Lúc trước anh mạnh miệng bảo sẽ chăm sóc cô thay Tôn Hạo nhưng anh có làm được đâu, nhìn thân xác cô rơi khỏi ngọn đồi anh thật sự chỉ muốn nhảy theo.

"Bác sĩ bảo do chấn thương lúc trước chưa bình phục lại thêm cú đập mạnh lần này, gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến não, tuy ca phẫu thuật đã thành công.... Nhưng.." Trương Phong ngừng một hồi rồi nói tiếp.

"Nhưng sao?"

"Nhưng...nhưng.." Trương Phong quay mặt đi chỗ khác, ngập ngừng e sợ không dám nói.

"Nhưng phần tim bị tổn thương nặng, cần phải tiến hành phẫu thuật thay tim." Thẩm Thiếu Bạch thấy Trương Phong mãi ấp úng anh liền lấy hết can đảm nói ra.

"Tại sao còn chưa tiến hành phẫu thuật cho cô ấy hả?" Tôn Hạo tức giận quát.

"Chưa tìm được tim thích hợp, bệnh viện lại không nhận tim của người sống hoặc còn ý thức. Chúng ta chỉ còn chờ...số phận."

Tôn Hạo như bỏ mặc lời nói của Trương Phong và Thẩm Thiếu Bạch ngoài tai, anh từ từ bước về phía cô nằm.

Rose đang ngồi bên cạnh cũng từ từ đỡ eo đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Tôn Hạo như người mất hồn ngồi vào chiếc ghế Rose vừa ngồi. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, giọt nước mắt cũng không tự chủ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Nhìn người con gái mình yêu nằm hôn mê bất động, trái tim anh như đang rỉ máu. Việc anh làm tại sao người chịu lại là cô kia chứ? Giết chết anh cô có thể vui vẻ hạnh phúc mà sống mà, tại sao phải chọn cách ngu ngốc như vậy kia chứ?

"Bình nhi, sao em ngốc đến vậy kia chứ? Em có thể sống tốt mà không cần anh mà."

"Bình nhi, em tỉnh lại nhìn anh đi được không? Một lần thôi, một lần thôi anh van em đấy."

"Bình nhi, em không sao, đứng không? Bọn họ đều nói dối, em chỉ đang ngủ thôi đúng không?"

Tôn Hạo mặc kệ những người đang có mặt ở đây, anh như một kẻ điên nắm chặt lấy tay cô thì thầm, hơi ấm của anh không ngừng phả vào bàn tay lạnh lẽo của cô.

Bỗng một ngón tay, hai ngón tay Ký Bình động đậy. Máy đo tim đột nhiên làm việc nhanh hơn, máy đo huyết áp không ngừng tăng lên mức cao.

Tay cô rời khỏi bàn tay của Tôn Hạo, mạnh mẽ xiết chặt ngực trái, chiếc áo bệnh nhân cũng bị cô nhào nát, người cô như không còn một chút máu. Ông hô hấp cũng bị tay kia của cô rút ra, một cách mạnh mẽ. Miệng không ngừng lấy hơi để thở.

Nhìn Ký Bình đau đớn quằn quại trên giường Tôn Hạo như chết sững, trái tim anh dường như muốn đi ra khỏi lồng ngực. Anh không ngừng kiểm chế hai bên vai cô lại, sắc mặt anh trở nên trắng bệch.

"Bác sĩ, bác sĩ." Tôn Hạo vừa kiểm cô lại tránh để cô đẩy dựa, tay cũng không ngừng ấn nút gọi bác sĩ trên đầu giường.

Rất nhanh vị bác sĩ đã tới, mọi người đang ở ngoài phòng thấy bác sĩ chạy đến liền bước theo vào.

Thấy cảnh tượng trước mắt họ chỉ có thể thở dài rồi bước ra ngoài ngồi chờ kết quả. Một tháng nay tình trạng đó diễn ra cũng không ít lần nhưng hai tuần nay đặt biệt diễn ra nhiều hơn mỗi lần như vậy chỉ nghe được một kết quả báo xấu từ bác sĩ.

Thẩm Thiếu Bạch ôm chặt lấy bờ vai đang run lên của Rose, nhìn Rose khóc lòng anh cũng không khỏi xót xa.

"Tuệ Minh, đừng khóc. Chị dâu sẽ ổn thôi." Thẩm Thiếu Bạch ôm lấy cô an ủi, nhưng cái câu cũ mền mà một tháng nay anh luôn nói làm sao có tác dụng cơ chứ.

"Ký Bình, sẽ không sao đúng không?" Rose nắm lấy áo Thẩm Thiếu Bạch nức nở khóc như một đứa trẻ.

"Đúng. Chị ấy phước lớn mạng lớn, nhất định không sao." Thẩm Thiếu Bạch vừa nói vừa dìu Rose đến một dãy ghế gần đó.

"Tuệ Minh, đừng khóc. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến con đó. Anh không muốn nó lớn lên mặt mũi bí xì đâu." Thẩm Thiếu Bạch đặt Rose ngồi trên ghế tay không ngừng vuốt ve bụng cô, miệng lại an ủi dỗ dành.

Lúc này mọi người cũng đang đi tới. Hầu như mọi người quen của cô đều có mặt tề tụ bên ngoài. Đường Mạnh Nghiêm, Đường Mạnh Hùng và vợ, Dương Khải Sâm, Hà Thế Dân và Mía, ông bà Tôn và bốn người của nhà họ Định đều có mặt. Một dãy hành lang được vây kín bởi những người thân quen của cô, trên khuôn mặt ai cũng mang một nỗi buồn khó tả.

Tôn Hạo ngồi trên ghế sofa nhìn bác sĩ không ngừng chạy qua chạy lại ổn định cho cô. Lòng anh đau như cắt.

Anh hối hận, anh rất rất hối hận. Anh làm sao lại ngu đến mức tin Từ Khả Giai cơ chứ. Anh đúng là ngu, một thằng ngu nhất thế giới này.

Tôn Hạo ngồi ôm chặt lấy đầu mình, nước mắt anh cũng không tự chủ rơi xuống. Chưa bao giờ anh cảm thấy cả thế giới này quay lưng với mình nhưng bây giờ anh đã biết cả thế giới đang bỏ mặc anh và cô cũng như họ.

Suốt một quãng thời gian không đủ dài cũng không quá ngắn vị bác sĩ cũng thở phào nhẹ nhõm lau mồ hôi trên trán mình quay lại nhìn Tôn Hạo bằng ánh mắt đầy cảm thông và sự rụt rè. Dù gì người ông đang điều trị cũng là một nhân vật lớn, em gái của viện trưởng, con gái của tập đoàn Đường Minh và còn là vợ của Tôn tổng tập đoàn Tôn gia, ông mà sơ hời nói cái gì không đúng chỉ có nước mang cả nhà đi ăn mày.

"Bác sĩ Lý, vợ tôi có ấy...? Tôn Hạo bước nhanh lại khuôn mặt đầy hoang man lo lắng.

Vị bác sĩ chỉ thở dài rồi bước ra ngoài. Việc ông sắp nói đây liên quan đến nhiều nhân vật lớn, ông không thể sợ ý được.

"Tôi nghĩ gia đình nên chuẩn bị tâm lý, tình trạng cô ấy rất tệ có thể kéo dài được một tháng qua đã là kì tích." Bác sĩ Lý quan sát sắc mặt của mọi người rồi chọn những từ ngữ tốt nhất để nói, nếu gặp người khác ông đã nói thẳng là hết cứu chữa rồi.

"Tôn tổng, tình trạng của vợ ngài, chắc ngài đã thấy. Nội trong một tuần nữa không tìm được tim để thay, tôi nghĩ cô ấy không qua khỏi." Bác sĩ Lý thở dài e dè nói.

"Nếu một tuần không tìm được tim thích hợp thì sao?" Tôn Hạo run run hỏi.

"Đến lúc đó, tôi nghĩ ngài nên chuẩn bị để cô ấy ra đi, nếu kéo chỉ làm thân xác cô ấy thêm đau đớn."

Bác sĩ Lý nói xong liền bỏ đi.

Bác sĩ Lý vừa bỏ đi, mọi người cũng không thấy Đường Mạnh Nghiêm đâu nữa. Lúc này ông còn ở đây nhưng vừa nghe xong lời bác sĩ Lý ông liền biến mất.

Tôn Hạo nở nụ cười chua xót quay ngót trở lại bên giường bệnh của cô, anh ôn nhu hôn nhẹ lên cái trán vẫn còn băng một lớp băng dày cộm của cô.

"Bình nhi, sau này không có anh, em phải sống thật tốt." Tôn Hạo nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, rồi quay lưng bước đi ra ngoài.

Đời này Tôn Hạo anh nợ cô, anh sẽ trả chỉ mong cô đừng yêu một kẻ như anh. Kiếp này anh sai, người nào làm người đó chịu, anh tuyệt đối không để cô chịu thay mình.

"Tôn Hạo, cậu đi đâu vậy?" Diệp Bảo đang đứng trước cửa cùng mọi người thấy anh đăm đăm bước ra liền hỏi.

"Chết." Tôn Hạo chỉ bỏ lại một chữ rồi gạt tay Diệp Bảo ra. Giờ khắc này, anh đã quyết định.

"Bốp." Sở Minh Triệt tức giận lao tới đấm thẳng vào mặt Tôn Hạo.

"Tôn Hạo, từ trước đến nay tao coi mày như em rể, không ngờ mày lại là cái hạn như vậy." Sở Minh Triệt tức giận chỉ vào mặt Tôn Hạo mắng.

"Mày nghĩ mày chết, Ký Bình em tao sẽ sống tốt sao? Ấu trĩ."

"Anh Hạo, anh Triệt nói rất đúng. Chị Lam yêu anh nên mới hận anh, em không rõ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng em chắc chị Lam sẽ không sống nổi nếu mất anh đâu." Định Tường nãy giờ im lặng quan sát tình hình nhưng vì cảnh bất bình cậu không thể không nói.

"Phải đấy, lúc ở đảo em thấy chị Lam lúc nào cũng ủ rũ giống như đang nhớ nhưng ai đó. Anh Hạo anh đừng nghĩ quần chị Lam chắc chắn không sao?" Định An Nhiên cũng phụ họa theo.

"A Hạo, Định Tường và An Nhiên nói rất phải, con đừng nghĩ bậy. Ký Bình nó sẽ như cái tên của nó, bình an vượt qua tất cả." Bà Tôn ôm chầm lấy Tôn Hạo không ngừng khuyên nhủ và an ủi.

"A Hạo, con cứ nghĩ xem, nếu Ký Bình tỉnh lại không thấy con liệu nó sẽ ra sao, có tiếp tục làm chuyện đại dột nữa không?"

Tôn Hạo thoát khỏi vòng tay của bà Tôn ngồi phịch xuống sàn nhà lạnh lẽo, hai tay không ôm lấy đầu mình. Anh vô dụng quá, anh không thể cứu cô. Anh là một tên khốn chỉ biết đứng nhìn người mình yêu gặp chuyện.

Ngày lại, ngày qua...đã 5 ngày kể từ ngày Đường Mạnh Nghiêm bỏ đi, không ai biết ông ấy đi đâu cả nhưng ai còn tâm trí đâu nữa khi tất cả đều đặt hết lên người cô.

Tôn Hạo từ lúc tỉnh lại, lúc nào cũng ở bên cạnh cô nữa bước không rời. Đêm ăn không ngon ngày ngủ không im, anh chỉ sợ khi mình nhắm mắt lại cô sẽ vĩnh viễn rời bỏ anh. Mà anh cũng có sợ cô sẽ bỏ anh đâu, nếu cô chết anh sẽ chết theo cô. Cả nhà bốn người rồi sẽ được đoàn tụ.

Hai ngày nay tình trạng khó thở của cô ngày một nhiều, cách vài giờ đồng hồ lại tái phát một lần, làm anh sợ đến nỗi tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Đêm đến anh cũng không dám ngủ chỉ sợ cô lại khó chịu.

Nhìn cô càng lúc càng xanh xao lòng anh đau nhói, khóe mắt cũng có chút cay cay chưa xót.

Ở một nơi khác, Du Thiên Lập đang chạy xe với tốc độ nhanh trên đường, miệng không khỏi nở nụ cười giễu cợt. Năm ngày trước Đường Mạnh Nghiêm từ đất liền lặn lội ra đảo O tìm anh, anh cũng không ngờ mình lại là con ruot của một đại gia giàu có ở thành phố E. Nhưng khi được nhắc lại mọi chuyện năm đó lòng anh không khỏi dấy lên một nỗi oán hận, anh đã nhớ nhớ hết tất cả những gì ông ta làm với anh năm đó.

Đường Mạnh Nghiêm lúc đó đã quỳ xuống van xin anh tha thứ cho ông ấy, và anh cũng tình cờ biết được nguyên do ông ấy làm như vậy. Thì ra, tất cả đều do gia tộc Freeman.

Gia tộc Freeman từ trước đến nay ngôi vị công tước đều do nữ kế nhiệm và người được định kế nhiệm là em gái anh. Sở dĩ họ chọn nữ kế nhiệm bởi vì họ tin không lòng dạ nào độc bằng lòng dạ phụ nữ. Mỗi một nữ công tước của gia tộc đều phải là một người mang trong mình thù hận, thù hận càng lớn họ càng có đủ bản lĩnh kế nhiệm. Năm đó gia tộc Freeman đã tìm đến Đường Mạnh Nghiêm và ép buộc ông làm vậy, mục đích chỉ để nuôi dưỡng lòng thù hận trong lòng em gái anh, lúc đó Đường Mạnh Nghiêm đã một mực phản đối nhưng họ lại đem tính mạng của Đường gia ra uy hiếp ông chỉ đành làm vậy, đuổi anh ra khỏi nhà nhưng lại âm thầm sai quân gia mang anh ra đảo, âm thầm tài trợ mọi việc học tập của anh.

Năm ngày trước Đường Mạnh Nghiêm ra đảo nhận lại anh, ông ấy còn quỳ xuống xin anh tha thứ. Đường Mạnh Nghiêm còn bảo đời này ông ấy nợ anh nhưng người ông ấy nợ nhiều nhất là em gái anh Ký Bình. Anh còn biết được thì ra cô gái nữa năm sống trên đảo cùng anh chính là em gái ruột của anh, hèn gì anh lại có nhiều tình cảm với cô ấy như vậy. Du Thiên Lập anh đã từng được ở cạnh em gái mình, anh cũng hiểu được phần nào câu nói của Đường Mạnh Nghiêm.

"Lập Hi, ba xin con cứu Ký Bình được không? Cả đời này ba nợ con nhưng người ba nợ nhiều nhất chính là Ký Bình em gái con."

Du Thiên Lập bỗng tắc xe vào lề đường, đây là một con đường vắng vẻ rất ít người qua lại, anh lấy bật lửa đốt cháy từng cục than đen nhỏ trong lò sưởi. Cửa kính xe cũng bắt đầu đóng chặt lại, anh đã quyết định, một quyết định anh cho là đúng. Em gái anh từ nhỏ đã chịu quá nhiều đau đớn, đã đến lúc anh đền bù cho con bé.

Lập Hi, Ký Bình đây là sứ mệnh của anh. Thì ra khi sinh ra anh đã được coi như một lá bù may mắn cho em gái mình.

Lập Hi: Hi vọng

Ký Bình: Bình an

Ông ấy hi vọng anh mang đến bình an cho em gái anh. Và bây giờ anh đang thực hiện sứ mệnh cao cả đó.

Tôn Hạo ngồi trong phòng, tay vẫn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô. Bây giờ đã là hoàng hôn, bầu trời bên ngoài đổ rực lang sang những đám mây khác. Khi này mọi người có đến đây thăm cô nhưng rồi cũng từ từ giải tán hết.

"Tôn tổng, tôi có tin vui cho ngài đây." Bác sĩ Lý hớn hờ cầm hồ sơ đi vào.

"Tin gì?"

"Có người hiếm tim rồi ạ. Đã qua kiểm tra, hoàn toàn trùng khớp nếu được tôi nay chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành phẫu thuật ghép tim." Bác sĩ Lý vui vẻ nói một lời.

Khuôn mặt Tôn Hạo bỗng nở ra, nụ cười xuất hiện rõ trên môi anh.

"Thật chứ?" Tôn Hạo hỏi lại như để chắc chắn.

"Thật! Anh trai ruột của bệnh nhân, Đường Lập Hi sáng nay đã tự sát bằng khí than trong ô tô của mình. Di nguyện cuối cùng là hiếm tim cho em gái." Bác sĩ Lý tường thuật lại những việc mình biết.

"Ông nói gì? Đường Lập Hi?" Tôn Hạo như không tin vào tai mình. Lúc trước anh cũng đã nghe qua cô có một người anh trai mất tích không ngờ sao hai mươi năm lại gặp lại nhau trong tình cảnh này. Cuộc đời trở trêu thật.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Bác sĩ Lý thở dài rồi vỗ vai anh như đồng cảm, đời vốn trớ trêu mà.

Hai năm sau

Bình minh dần dần ló dạng, người gái với mái tóc đứng bên khung cửa nhìn xa xăm bên ngoài.

Đã hai năm từ ngày cô cùng cha sang Hàn Quốc định cư nhưng cô chẳng thay đổi gì cả. Chỉ có một thứ mà cô không hiểu đó là thứ gì, làm sao lại khiến trái tim cô rạo rực đến vậy. Cô luôn trông ngóng về một thứ gì đó nhưng cô không biết đó là gì. Cả giấc trống rỗng làm tim cô trở nên khó chịu. Đường như chấp nhận theo cha sang Hàn sống đã là một quyết định sai, cô đã bỏ quên một cái gì đó ở Thành Phố E. Nhưng ruột cuộc đó là gì? Cô không thể nhớ.

Nhìn ánh bình minh ló dạng cô không khỏi thở dài. Nhìn cây đàn piano đặt trước bên cạnh cô nở nụ cười nhẹ. Hai năm nay cô luôn dồn hết tâm tư cho việc sáng tác không màng đến thế giới bên ngoài. Nửa năm trước cô vô tình nhận được giải nhạc sĩ tài năng của Hàn Quốc, đó là công sức cô bỏ qua. Còn nhớ những ngày đầu cùng cha sang đây cô cứ như người lạc, tiếng Hàn không biết, phát âm ngôn ngữ lại có vấn đề, đầu thi trắc lóc lúc nào cũng đội mũ len, lại mới phẫu thuật tim nên cha lúc nào cũng bảo hộ cô khiến cô không thể nào hòa nhập với mọi người.

Nhưng dần dần cô cũng quen cũng đã thích ứng được với môi trường sống. Khoảng thời gian ở đây cô luôn gắn mình với cây đàn piano, thời gian lớn đều dành cho việc sáng tác. Nhưng cô vẫn không cảm thấy đó là niềm vui hay vui sướng cô chỉ đang cảm thấy bản thân mình như thiếu mất cái gì đó rất quan trọng. Những lúc như vậy cô luôn cho rằng do mình bị mất trí mới cảm thấy như vậy.

Ở đất nước này cô không có bạn bè chỉ có cha cô Đường Mạnh Nghiêm nhưng ông ấy quá bận rộn cô không thể làm phiền. Có đôi lúc cô rất tò mò về quá khứ của mình nhưng không ai nói cho cô, ruột cuộc quá khứ cô là người như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì với cô? Tại sao cô không nhớ gì cả? Những lúc cố nghĩ nhưng đầu cô như chết kinh khủng.

Đường Mạnh Nghiêm đứng bên ngoài nhìn vào khuôn mặt già nua theo năm tháng hiện lên nét buồn bã.

Hai năm trước sau khi cuộc phẫu thuật thành công ông đã hẹn gặp riêng Tôn Hạo, còn nhớ cái khuôn mặt vui sướng của Tôn Hạo khi nghe tin cuộc phẫu thuật thành công.

"Tôn Hạo, nếu cậu yêu Bình nhi mong cậu tránh xa con bé ra. Với tư cách là cha ruột của Bình nhi, tôi mong cậu hiểu những gì tôi nói."

"Ba, con không thể, con không thể từ bỏ Bình nhi." Tôn Hạo nở nụ cười vui vẻ bỗng vụt tắt thay vào đó là thái độ bàng hoàng ngỡ ngàng.

"Ồ bên cậu, Bình nhi chỉ đau khổ, sự việc lần này nhắc nhở tôi không nên tin vào cậu. Lỡ sự việc xảy ra thêm lần nữa tôi thật sự không biết tìm đâu trái tim thứ ba thay vào."

"Ba con hứa sẽ không có lần thứ hai đâu mà, Tôn Hạo con xin thề..."

"Cậu đừng thề thốt, đừng gọi tôi là ba, vô ích thôi. Tôi mất Lập Hi rồi tôi không thể mất cả Bình nhi." Đường Mạnh Nghiêm lạnh lùng cắt ngang lời Tôn Hạo. "Sau này, cậu nên tránh xa con bé ra, càng xa càng tốt." Ông nói tiếp rồi đứng dậy bỏ đi để lại Tôn Hạo ngồi chết lặng trên ghế.

Nhớ đến ngày đó Đường Mạnh Nghiêm không khỏi thở dài. Việc ông làm từ trước đến nay chỉ vì cô, ông chỉ mong cô hiểu mà không hận ông. Ông cũng hiểu cô đang cảm thấy thiếu thốn cái gì đó. Câu trả lời đó là Tôn Hạo nhưng ông không đủ can đảm để giao con gái mình cho Tôn Hạo.

Nhìn cô đã ngồi bên cạnh cây đàn và đang mân mê từng phím đàn, Đường Mạnh Nghiêm lau nhẹ nước mắt đang rung rung trên khóe mắt rồi bước nhanh xuống lầu.

Ký Bình nhẹ nhàng đặt tay mình lên phím đàn, những nốt nhạc trong trẻo vang lên. Những bông hoa Tigon (Ti-gôn) với hai màu trắng, hồng như đang nhảy múa theo từng điệu nhạc của cô bên cạnh cửa sổ. Người ta bảo hoa Tigon là loài tím vỡ vì nó gắn liền với một chuyện tình buồn.

Nhắc đến hoa tigon, còn được gọi là hoa Antigone (tên của một vị công chúa Hy Lạp) cô liền nhớ đến bài thơ Hai sắc hoa Ti-gôn của Biểu tượng cảm xúc T. T.Kh.

"Thưa ầy nào tôi đã biết gì

Cảnh hoa tan tát của sinh ly

Cho nên cười đáp:" Màu hoa trắng

Là chút lòng trong chẳng biết suy!" " (không biết tác giả nhớ có đúng không?)

Mà hoa tigon đẹp như vậy đáng ra phải tượng trưng cho sự lãng mạn mới đúng nhưng nó lại gắn liền với những chuyện tình buồn. Theo Ký Bình thì chắc nó bị đổ oan cũng giống như con người gặp lắm điều oan ức, xui xẻo, khó mà tránh được.

Ký Bình nhìn những bông hoa tigon một hồi liền tỏ ra ủ rũ, cô không hiểu tại sao mình lại thích loại hoa này. Nhưng cô cảm nhận được giữa cô là hoa tigon có sự đồng điệu, cảm thông và hình như cùng cảnh ngộ. Nên từ ngày phát hiện ra loại hoa này cô đã trồng nó rất nhiều, ở mọi nơi trong căn nhà, chỉ cần là nơi có thể trồng được.

"Tiểu thư, đến giờ ăn sáng rồi." Lão quản gia bước đến nhắc nhở cô.

"Ba... đâu?" Ký Bình buông phím đàn ngược lên hỏi. Hai năm nay sau cuộc phẫu thuật não tại thành phố E, ngôn ngữ giao tiếp của cô gặp một số vấn đề, không hề rõ ràng nên những người thân mặt mày mới hiểu cô nói gì.

"Lão gia đến tập đoàn rồi ạ." Lão quản gia như hiểu ý cô liền trả lời. Hai năm nay ông đã quen với những câu nói đầu đuôi không rõ ràng này rồi. Mà hình như ngày nào cô cũng hỏi, ông không quen sao được. Ông chủ buổi sáng rất ít khi ăn sáng chỉ có buổi chiều dù bận cách mấy cũng về ăn tối cùng cô.

Ký Bình ra vẻ hiểu ý liền đứng dậy bước xuống lầu.

Tại thành phố E

Tôn Hạo ngồi dựa vào ghế sofa trong căn nhà riêng của anh. Mới đây mà đã hai năm rồi, hai năm thời gian trôi qua đối với người ta sao nhanh quá còn đối với anh nó như một chuỗi ngày dài. Hai năm xa cô anh tưởng chừng như ngàn năm xa cách. Ngày đó sau khi gặp Đường Mạnh Nghiêm anh liền không tìm thấy cô nữa. Không biết bây giờ cô ra sao? Sống có tốt không? Có còn nhớ thằng chồng như anh không? Câu trả lời chắc chắn anh không thể biết được.

Hai năm nay, anh một tay lo cho Tôn gia, một tay lo cho Định gia. Ngày cô nhảy tự tử đã nhắn cho Rose một tin nhắn bảo Rose chăm sóc Định gia thay cô. Đến mãi sau này khi nhận được sự phớt lờ từ Rose anh mới biết căn nhà anh đứng bên đường nhìn ngắm cả tháng trời chính là nhà cô. Anh rõ ràng đã nhận ra cô ngay từ sớm vậy mà,...

Nhóc Định Tường năm nay cũng đã lớp 12 còn Định An Nhiên đã là nữ sinh lớp 10. Ông bà Định từ sớm đã trở về đảo chỉ còn hai nhóc đó ở lại sống với anh. Chắc ông bà ấy nhận ra thế giới này không hợp nên mới dọn về lại đảo sinh sống, dù sao người sống cả đời không tranh chấp đã quen làm sao thích nghi được với cuộc sống này.

Đang suy nghĩ thì một bóng người đi vào, Tôn Hạo dù cảm nhận được nhưng anh vẫn nhắm nghiền mắt, đến khi nhận ra một giọng nói quen thuộc anh mới bật người ngồi dậy.

"Tôn tổng, lâu ngày không gặp."

Là Ba Khắc. Hai năm không gặp, không ngờ lại được gặp trong hoàn cảnh này.

"Lâu quá không gặp." Tôn Hạo nở nụ cười mừng rỡ như vừa tình cờ bắt gặp một người anh em ở nơi đất khách, cảm xúc của anh lúc này thật khó tả.

"Tôi đến để giao lại thứ này cho anh." Ba Khắc vừa nói, vừa đưa tay lên vỗ ba cái.

Khoảng 6 người mang một cô gái vào, tay chân xiềng xích, dung nhan tàn tạ, khuôn mặt tóc tai rũ rượi đầy máu, người ngom dơ dáy khiến Tôn Hạo không nhận ra là ai.

Tôn Hạo bước lại gần vén mái tóc rối che mặt cô ta lên. Anh giật bất mình khi nhận ra người đó là Từ Khả Giai. Ngày trước anh cho người tìm kiếm cô ta điên cuồng nhưng không ngờ hôm nay Ba Khắc lại mang đến. Mà hơn hai năm trước Từ Khả Giai được một người áo đen cứu đi, không lẽ,... Tôn Hạo quay sang nhìn Ba Khắc bằng ánh mắt khó hiểu.

"Ngày đó tôi làm theo lệnh chủ tử, cứu cô ta khỏi tay anh. Chủ tử muốn tự tay xử lý cô ta nhưng không ngờ sự việc lại thành ra như vậy." Ba Khắc thấy Tôn Hạo nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu liền giải thích.

"Hôm nay tôi mang cô ta trả lại cho anh, anh muốn làm sao thì tùy." Ba Khắc nói rồi liền quay đầu bỏ đi.

Tôn Hạo không màng đến sự có mặt của Từ Khả Giai, anh quay người nhìn theo bóng dáng Ba Khắc.

"Khoan đã, Bình nhi...cô ấy khỏe không?" Tôn Hạo vội đuổi theo Ba Khắc lớn tiếng hỏi.

Ba Khắc đang đứng trước cửa xe liền khựng lại, khỏe không ư? Ba Khắc nở nụ cười chua xót cố che giấu sự buồn bã của mình.

"Chủ tử đang ở Hàn Quốc, muốn biết thì hãy xử lý Từ Khả Giai cho tốt, rồi đến đó tìm." Chưa đến Tôn Hạo kịp hỏi Ba Khắc đã bước lên xe và cho xe chạy đi.

Tôn Hạo thần thoi thì chiếc xe khuất dần rồi anh mới bước vào nhà ra hiệu cho hai tên vệ sĩ canh cửa đưa Từ Khả Giai đến căn biệt thự ngay trước ở vùng ngoại ô.

"Đưa cô ta đi."

Từ Khả Giai đang nằm bất động trên sàn nghe tiếng Tôn Hạo liền cố bò lại ôm chầm lấy chân anh.

"U...u...u..." Từ Khả Giai dường như muốn nói cái gì đó nhưng cô ta không thể nói được.

Lúc này Tôn Hạo mới để ý đến điểm khác thường trên người Từ Khả Giai. Anh mạnh tay nâng cằm Từ Khả Giai ra, mạnh tay bóp họng cô ta. Lúc này anh mới để ý, lưỡi Từ Khả Giai đã bị cắt. Trên cổ mang một cọng xích to. Hai chân đã bị phết, mặt mũi đầy sẹo có những vết do anh gây ra có những vết còn rất mới. Hai năm nay chắc Từ Khả Giai sống rất "tốt", rất được ưu ái nên mới ra thế này. Người, thú cũng không phân biệt được nổi nữa rồi.

Tôn Hạo nở nụ cười, gỡ tay Từ Khả Giai ra khỏi người mình rồi ra hiệu cho vệ sĩ mang cô ta đi. Cái mùi trên người cô ta bốc lên làm anh khó chịu. Nhưng bây giờ anh phải sử lý cô ta cho thật đáng, để còn đi gặp vợ của anh nữa chứ.

Vẫn căn phòng tối om vẫn hai có quạt bay vòng vòng căn phòng, nhưng lần này xử lý Từ Khả Giai anh thấy thú vị hơn vì anh biết anh sắp gặp lại được cô.

Nhìn Từ Khả Giai người không ra người ma không ra ma Tôn Hạo nở nụ cười đắc ý.

"Từ Khả Giai, xem ra cô rất muốn đoàn tụ với Từ Đông nơi địa ngục nhỉ, vậy tôi sẽ không tốn nhiều thời gian chơi với cô nữa." Tôn Hạo rời khỏi ghế, mở một chai axit đặc ở bên bàn bước về phía Từ Khả Giai.

Tôn Hạo vui đùa cùng thích thú treo Từ Khả Giai lên, nhẹ nhàng đổ chai axit xuống đầu cô ta. Cái tiếng "xèo...xèo" làm anh vô cùng thích thú.

Nhìn cô ta lăn lộn cổ ra sức dẫy dụa Tôn Hạo nở nụ cười lớn. Kết quả của cô ta, anh sẽ từ từ tạo ra. Cái chết của Từ Khả Giai nhất định đau đớn gấp trăm ngàn lần so với cô.

Chai axit đặc được đổ xuống đầy đầu Từ Khả Giai, nhanh chóng làm biến dạng khuôn mặt cô ta. Hơn hai năm trước anh cho người kích dục Từ Khả Giai khiến đứa con chưa chào đời của cô ta chết không toàn thay, hôm nay anh thấy cách đó thật nhảm chán anh muốn chơi một trò chơi khác thú vị hơn.

Không biết cổ đại kéo xác người bằng ngựa chạy khắp nơi như thế nào nhỉ? Anh thật muốn thử.

"Mang ngựa đến, cột cô ta lại rồi kéo đi." Tôn Hạo lạnh lùng ra lệnh, trong mắt anh hình như không hề có cụm từ thương hoa tiếc ngọc.

Bọn vệ sĩ liền mang Từ Khả Giai ra khỏi tầng hầm đến một nơi bên ngoài đã có một con ngựa chờ sẵn. Tên vệ sĩ nhanh chóng cột Từ Khả Giai lại bằng một sợi dây dài rồi cột đầu sợi dây vào yên ngựa. Nhanh chóng quất dây cương vào mông cho con ngựa chạy điên cuồng, kéo theo thân xác Từ Khả Giai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Ngựa chạy hết vòng này đến vòng khác kéo theo thân xác Từ Khả Giai làm bụi bay mù mịt, Tôn Hạo đưa tay qua lại trước mặt nhìn đồng hồ đã được 1 tiếng.

"Ngừng lại." Anh ra lệnh cho vệ sĩ ngăn con ngựa lại.

Tên vệ sĩ nhanh chóng nắm dây cương cho con ngựa đứng lại rồi quan sát Từ Khả Giai nằm trên đất.

Tên vệ sĩ đặt tay lên mũi Từ Khả Giai phát hiện cô ta đã ngừng thở tên vệ sĩ nhanh chóng báo cáo.

"Anh Hạo, cô ta chết rồi."

Tôn Hạo đứng dậy bước lại bên cạnh Từ Khả Giai nhìn cô ta bằng ánh mắt sắc lạnh. Kết cục của cô ta hôm nay là do tự bản thân cô ta chuốc lấy. Cô ta nhu nhược không phân biệt phải trái, theo phe Từ Đông hãm hại Ký Bình. Tất cả những thứ đau khổ hôm nay đều do Từ Khả Giai tự gây ra.

"Mang xác cô ta cho hồ ăn đi." Tôn Hạo giờ tay ra hiệu cho bọn vệ sĩ.

Hai tên vệ sĩ ở gần đó mang thân xác Từ Khả Giai lên, treo lên chiếc trục thẳng gần đó. Nhìn chiếc trục thẳng từ từ bay lên cao, kéo theo thân xác Từ Khả Giai đang lơ lửng giữa không trung. Chiếc trục thẳng bay lên được một quãng dài tên vệ sĩ liền cắt dây, xác Từ Khả Giai bắt đầu rơi tự do khỏi không gian rơi xuống một khu rừng gần đó. Tiếng con hồ gầm to vang dội từ khu rừng như vừa tìm được thức ăn làm Tôn Hạo đứng từ xa chau mày. Con hồ anh nuôi nay đã mười năm nhưng nó không giống anh gì cả cứ thấy có đồ ăn là lại gầm lên ầm ĩ.

Nhìn xung quanh đàn quạ đã không còn ở đây, chắc tụi nó đã đánh hơi được mùi vị thức ăn nên đã bay đi hết rồi.

Anh nở nụ cười mãn nguyện rồi lên xe quay về căn biệt thự trong thành phố của mình.

Vừa về tới đã thấy Định Tường đang vẽ vôi gì đó ở phòng khách, thằng nhóc này đúng là thích vẽ mà. Vừa về đã bay vào vẽ, cả bộ đồng phục cũng không chịu thay ra.

Tôn Hạo bước đến nhìn bức tranh Định Tường đang vẽ dở dang.

Anh ngạc nhiên khi nhận ra bức tranh đó là cô, Định Tường đang vẽ cô.

"Anh thấy sao, đẹp không?" Định Tường bỏ bút xuống nhìn anh hỏi.

"Em muốn khi chị về, em sẽ mang nó tặng chị."

Tôn Hạo xoa đầu Định Tường, ánh mắt có chút áy náy. Anh chỉ biết cô đang ở Hàn Quốc nhưng còn nơi ở anh không biết có mang cô về được không.

"Ba Hạo, chú Tường." Mía từ bên ngoài chạy vào, năm nay con bé cũng đã học lớp 3. Thời gian trôi qua nhanh thật. Đi phía sau Mía còn có Định An Nhiên.

Tôn Hạo đang tay ôm lấy Mía, không ngừng hôn lên má con bé.

"Hôm nay không ở nhà với ba Dân của con sao?"

"Không! Con qua chơi với ba Hạo ạ."

"Xạo quá đi cô, qua chơi với chú Tường mà lại bảo qua chơi với ba Hạo." Tôn Hạo tỏ ra bất mãn nói.

Hai năm nay Mía ngày nào cũng qua nhà ăn chơi, bầu bạn với anh. Nhưng nói bầu bạn với anh chứ thật ra toàn đeo lấy Định Tường. Hết theo Định Tường khắc cái này khắc cái nọ rồi về cái này về cái kia, nhìn hai đứa thân thiết anh cũng mong sao đó là một cặp của tương lai. Định Tường chỉ lớn hơn Mía mười mấy tuổi, cũng không đến nỗi quá già phải bị gọi bằng chú. Nếu Hà Thế Dân chịu giao Mía cho Định Tường quả thật anh rất an tâm.

Tôn Hạo đang suy nghĩ bỗng nhìn lại đã không thấy ba nhóc đâu nữa. Chắc ra sau vườn chơi rồi. Vậy mà nói qua chơi với ba Hạo, lần nào qua cũng bám lấy Định Tường. Con gái lớn khó giữ thật.

Tôn Hạo thở dài rồi bước lên phòng. Chiều nay anh sẽ bay sang Hàn Quốc. Anh nhất định mang cô về bên mình. Xa cách hai năm anh đã chịu hết nổi rồi, anh nhớ cô đến điên dại.

"Chú Tường, cồng đi." Mía vô tội nhảy lên người Định Tường vui vẻ nói.

Định Tường nở nụ cười rạng rỡ, lau mồ hôi trên trán rồi cồng Mía chạy khắp khu vườn. Bỏ mặc Định An Nhiên đang đứng một chỗ bất mãn, anh trai của cô quả là xấu xa lúc nào cũng bỏ cô lại bơ vơ. Định An Nhiên chỉ đành leo lên cái cây to gần đó. Gần đến mùa hè rồi trời nắng nóng muốn bốc hỏa, nhưng những ngày này ngủ trên cây là ngon nhất. Mặc kệ ông anh vô lương tâm Định An Nhiên bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Đến gần xế chiều ba người tung tăng bước vào nhà đã không thấy Tôn Hạo đâu nữa chỉ thấy một mảnh giấy nhỏ trên bàn có ghi lại lời nhắn.

"Anh đi công tác ít bữa sẽ về. Ở nhà vui vẻ."

Hàn Quốc

"Tối nay con đi dự tiệc ở nhà bạn với ba nhé." Đường Mạnh Nghiêm vừa đọc báo, vừa mân mê ly ca phê ở phòng khách nhìn cô nói. Hai năm nay đưa cô sang đây nhưng cô chưa đi dự tiệc hay ra ngoài lần nào cứ nhốt mình trong nhà ông thật sự không biết làm sao. Ông biết cô cảm thấy mặc cảm nhưng không phải cứ nhốt mình ở một chỗ như vậy là cách.

Tối nay, có một buổi tiệc tại nhà người bạn lâu năm của ông, ông muốn đưa cô theo. Mục đích là muốn cô hít thở không khí bên ngoài, còn việc thứ hai ông muốn giới thiệu cô cho con trai của bạn ông.

Năm nay ông đã gần 70 thân thể ngày một yếu dần, ông sắp không nhìn thấy được cô con gái ông sống hạnh phúc nữa rồi. Nên vì vậy ông muốn tìm chỗ gỡ gạc cô, dù sao ông cũng không muốn cô quay lại với Tôn Hạo. Hàn Âu là một đứa tốt ông tin Hàn Âu có thể chăm sóc tốt con gái ông.

Ký Bình đang ngồi mân mê đĩa trái cây, nghe đến dự tiệc cô bỗng ngừng lại, đầu cúi xuống, môi không tự chủ bấp lại, làn tóc dài che đi khuôn mặt sầu não buồn bã của cô. Ký Bình lắc đầu tỏ ý không muốn.

Đường Mạnh Nghiêm thở dài, buông tờ báo xuống đứng dậy tiến về phía cô.

"Bình nhi, nghe ba nói. Con lớn rồi, không nên nhốt mình mãi trong nhà. Tối nay theo ba dự tiệc, con chỉ cần đi theo sau ba là được. Không phải làm gì cả." Đường Mạnh Nghiêm nhẹ nhàng an ủi cô.

"..." Ký Bình vẫn lắc đầu thay cho câu trả lời. Thật sự cô không thích những nơi như vậy chút nào. Dù chưa biết nó ra sao nhưng cô đã không mấy thiện cảm khi nghe nhắc đến nó.

"Phải đấy chủ tử, chúng ta đi dự tiệc được không? Tôi sẽ luôn bên cạnh người mà." Ba Khắc đứng kế bên nhìn về bất lực của Đường Mạnh Nghiêm liền lên tiếng nói đỡ.

Vậy là sau một hồi thiết phục, gieo mầm móng tư tưởng cô cũng gật đầu đồng ý, với một điều kiện Ba Khắc phải ở cạnh cô không rời nửa bước.

Tôn Hạo đáp chuyến bay lúc 8 giờ sáng, anh đang ở trong một khách sạn do chính tập đoàn anh đầu tư. Nhìn tấm giấy ghi địa chỉ chỗ ở của cô trên giường Tôn Hạo không khỏi nở nụ cười vui sướng. Nhờ ai chứ nhờ Trương Phong những chuyện vặt vãnh này có ngay ấy mà. Mà cũng hai năm rồi anh chỉ có thể nói chuyện cùng Trương Phong, Diệp Bảo qua điện thoại. Kể từ ngày cô đi, Trương Phong thì nhận nhiệm vụ mật làm cho FBI còn Diệp Bảo thì sang Uruk tiếp tục công trình đầu mỏ, khoáng sản của mình.

Tôn Hạo ngồi phịch xuống mép giường, tay đưa lên chiếc cà vạt, nhẹ nhàng nói lòng nó ra. Sáng hôm nay anh sẽ nghỉ ngơi một ngày, tối sẽ đến dự tiệc sinh thần đại thọ 70 của chủ tịch tập đoàn The King.

Tối đó

Một buổi tiệc sang trọng tại thành phố Kang Nam được nổi lên, khách khứa đến đông đảo và không thể thiếu bọn phóng viên. Tập đoàn The King là tập đoàn điện tử lớn thứ hai Hàn Quốc, sau tập đoàn Samsung nên việc mọi người đến đông đủ đó là điều hiển nhiên.

Chiếc mercedes-benz màu bạch kim sang trọng cùng chiếc BMW đậu ngay trước cửa khách sạn. Ba Khắc từ hàng ghế trên nhanh nhẹn bước ra mở cửa, theo phong cách của một kỵ sĩ quý tộc, Ba Khắc khum người đón lấy cánh tay cô.

Ký Bình nắm lấy đàn tay Ba Khắc nhẹ nhàng bước ra khỏi ra. Hôm nay cô mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng tinh khiết, cùng với nét trang điểm nhẹ nhàng càng làm cô trở nên thanh tao, lịch sự như một thiên sứ không vướn chút bụi trần. Đường Mạnh Nghiêm cũng vui vẻ được ta đón lấy tay cô, hai người cùng hoàng tay bước vào trước ống kính của phóng viên.

"Đường Mạnh Nghiêm." Một người đàn ông trung niên bước lại vui vẻ cười thân thiện.

"Hàn Thiện. Chúng mừng ông, đại thọ 70 vui vẻ." Đường Mạnh Nghiêm cũng nhanh bước lại ông chào hỏi.

Sau những cái bắt tay, những câu hỏi cuối cùng Hàn Thiện cũng chú ý đến cô.

"Đây là...?"

"Giới thiệu với ông, đây là con gái tôi Trình Ký Bình." Đường Mạnh Nghiêm vui vẻ kéo cô lại giới thiệu.

Ký Bình nghe Đường Mạnh Nghiêm giới thiệu liền gật đầu chào.

"Chào cháu, lớn quá rồi nhỉ. Xem chút nữa bác không nhận ra cháu." Hàn Thiện vui vẻ ôm chào lấy cô.

"Còn đây là con trai bác, Hàn Âu." Hàn Thiện buông cô ra nhanh như chớp liền kéo con trai mình đến giới thiệu.

Hàn Âu nở nụ cười thật tươi, rút cành hoa đỏ gần đó ra, đưa về phía cô, tay khác cũng nhẹ nhàng cầm tay cô lên chào một nụ hôn xa giao.

"Đường tiểu thư, rất hạnh phúc được biết cô."

Ký Bình nhìn hành động vừa rồi của Hàn Âu trong lòng có vẻ tức giận nhưng cô vẫn nở nụ cười chào lại.

Nụ cười xa giao của cô làm Hàn Âu đứng hình vài giây. Cuộc gặp gỡ này anh cũng là bị ép buộc, lúc đầu nhìn thấy Ký Bình anh chỉ muốn trêu ghẹo không ngờ cô chỉ nở nụ cười nhẹ lại làm trái tim anh rộn ràng đến vậy.

Bỗng tiếng nhạc khiêu vũ vang lên, đây là bản nhạc dạo cho mọi người khiêu vũ trước khi chính thức vào buổi tiệc.

"Đường tiểu thư, không biết cô có sẵn lòng làm bạn nhảy cùng tôi không?" Hàn Âu khum người xuống, cái dáng vẻ mời nhảy đậm chất châu Âu. Nhìn anh bây giờ chả khác nào hoàng tử.

Ký Bình nhìn về phía Đường Mạnh Nghiêm nhưng đã không còn thấy ông đâu, còn Ba Khắc vẫn đứng một góc quan sát cô. Ký Bình chỉ thờ dài, xem ra không ai có thể cứu cô rồi. Ký Bình chỉ đành gật đầu rồi cùng Hàn Âu bước ra sàn nhảy.

"Chị, cô ta là ai chứ? Tại sao lại có thể nhảy cùng với Hàn Âu?" Một giọng điệu tiểu thư chua chát vang lên.

Người con gái đang ngồi nghe bỗng bóp chặt ly rượu đỏ trên tay, ánh mắt căm hờn nhìn cô đầy thù hận. Nhìn ly rượu trên tay bỗng cô ta nở nụ cười gian xảo.

Cô thích Hàn Âu đã 7 năm, nhưng lúc nào anh cũng hờ hợt với cô. Vậy mà hôm nay lại...thật làm cho Yu Cherry cô tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Yu Cherry đứng dậy, lay lay ly rượu trên tay, miệng nở nụ cười gian trá bước về phía cô.

"Aaaa..." Cô ta đột nhiên vất phải tà váy ngã về phía Ký Bình, ly rượu đỏ trên tay cô ta bay thẳng về phía cô.

Ba Khắc nhanh nhẹn kéo cái khăn trải bàn bên cạnh che chắn giúp cô những giọt rượu vang đỏ. Tay còn lại chụp lấy người Yu Cherry. Trong ánh mắt tò mò của mọi người, đặc biệt là ánh mắt khâm phục khi Ba Khắc kéo mạnh chiếc khăn trải bàn mà mọi vật dụng trên bàn vẫn còn nguyên vẹn không bị hư hỏng sức mẻ miếng nào, ly rượu đầy nằm ở trên bàn cả một giọt cũng không rơi ra làm mọi người vô cùng khâm phục.

Ba Khắc nhanh chóng buông Yu Cherry ra, Yu Cherry đang mồm chữ A mắt chữ O nhìn người con trai đang ôm lấy mình thì đã bị cho rơi tự do, nằm dài trên sàn.

"Chủ tử, người không sao chứ ạ?" Ba Khắc bước về phía Ký Bình, cung kính hỏi.

Ký Bình không trả lời, chỉ nhẹ lắc đầu rồi bước đi sang phía bàn ngồi. Nhìn cảnh vừa rồi đối với Ba Khắc cô rất hài lòng, giải quyết sự cố nhanh nhẹn, nho nhã, thư sinh không kém phần mạnh mẽ. Ba Khắc thấy cô bước đi liền bước đi theo cô. Mà không biết sự việc vừa rồi Tôn Hạo đã nhìn thấy hết.

"Tôi cần một lời giải thích." Hàn Âu bước về phía Yu Cherry ánh mắt đăm chiêu đầy sát khí hỏi.

Yu Cherry nhìn thấy biểu hiện lạnh lùng tàn khốc của Hàn Âu người không khỏi run rẩy, sắc mặt tái mét.

"Em...em...em không cố ý mà...em chỉ vô tình...vô tình vất ngã thôi. Hàn Âu xin...xin anh hãy tin em." Yu Cherry áp a áp ứng nước nờ khóc lên, quỳ xuống nều lấy tay Hàn Âu, bộ dáng đau khổ đầy sợ hãi.

"Cô coi chừng tôi đó." Hàn Âu bỏ lại một câu lạnh lùng rồi chạy theo cô.

"Bình nhi, anh nhớ em." Tôn Hạo bước lại ôm chầm lấy cô trước ánh mắt của Ba Khắc và Hàn Âu đang đứng từ đằng xa.

Ký Bình qua lưng lại nhìn người đàn ông đàn ông mình bằng ánh mắt khó chịu cộng khó chịu.

"Anh nhớ em, Bình nhi." Tôn Hạo vẫn tiếp tục lao vào ôm lấy cô.

Ký Bình chỉ mỉm cười lắc đầu mấy cái rồi bỏ đi, người đàn ông này là ai? Cô không biết anh ta. Nhưng tại sao anh ta lại gọi cô là Bình nhi. Cô không có ấn tượng gì với người đàn ông này cả.

Tôn Hạo thấy cô lướt qua mình rồi bỏ đi liền nắm tay cô kéo lại.

"Bình nhi, anh xin lỗi mà. Đừng đối xử với anh như vậy." Thấy thái độ thờ ơ lạnh nhạt giống như đang đối xử với một người không quen của cô làm trái tim anh đau nhói. Hai năm nay cô thật sự đã quên anh rồi sao?

"Nhà...m...ng...ười." Ký Bình đẩy Tôn Hạo ra, khó khăn nói.

Tôn Hạo dường như chết sững, Ký Bình của anh làm sao thế này. Cả nói chuyện cũng không rõ ràng. Ruột cuộc hai năm qua đã có chuyện gì.

Hàn Âu từ đằng xa bước lại ôm chầm lấy cô từ đằng sau, cúi nhẹ người hôn lên cổ Ký Bình.

"Tôn tông, thật ngại quá. Xin giới thiệu với anh đây là vị hôn thê của tôi." Vừa nói Hàn Âu càng ôm chặt lấy cô hơn.

Nghe cách giới thiệu của Hàn Âu, Tôn Hạo bỗng đứng không vững tay anh nắm chặt mép bàn. Hàn Âu bảo cô là vị hôn thê của hắn, còn anh thì sao? Cô bỏ mặc anh sao? Sắc mặt Tôn Hạo trở nên trắng bệch, đứng đờ người nhìn cách cô và Hàn Âu âu yếm, cô không hề kháng cự.

Hàn Âu thấy Tôn Hạo đứng đờ, sắc mặt vô cùng kém liên nở nụ cười nửa miệng đầy nham hiểm, ánh mắt nhìn Tôn Hạo đầy khiêu khích. Rồi cùng cô quay đi chỗ khác.

Nhìn hai người khuất bóng đằng Tôn Hạo vẫn không tin nổi đó là sự thật. Ba Khắc chỉ thờ dài nhìn anh lắc đầu ánh mắt đầy thông cảm nhưng đối với anh ánh mắt đó của Ba Khắc giống như đang nhắc nhở anh cái gì đó.

Nhìn thấy Ký Bình có vẻ không thích nơi này, Hàn Âu chau mày bỗng anh nảy ra một ý định.

"Ở phía sau có một vườn hoa, em có muốn ra xem không?"

Ký Bình suy nghĩ một lúc liền gật đầu, ở nhạc cô dán mình với cây đàn tối ngày, đàn âm ỉ cả nhà nhưng cô lại không thấy khó chịu. Còn ở đây tiếng đàn vang lên mới có một chút cô đã cảm thấy đỉnh tai nhức óc. Ra ngoài hít thở không khí còn tốt hơn cả trăm lần.

Và rồi cô cùng Hàn Âu đến vườn hoa phía sau khách sạn. Một vườn hoa với nhiều loại hoa đủ màu sắc rực rỡ. Ký Bình nở nụ cười thích thú như một đứa trẻ ngồi xuống nhìn ngắm bông hoa đại đang mọc lẻ loi bên cạnh những viên gạch lóc đường đi.

Hàn Âu nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô tìm anh bỗng đập rộn ràng trong lòng ngực, cái cảm giác này đối với anh nó thật mới lạ. Có phải trái tim lạnh lẽo cô đơn của anh nhiều năm qua đang có người thấp lên ngọn nến hay không? Câu trả lời chỉ có thời gian mới trả lời được.

"Xem ra em rất thích nó nhỉ." Hàn Âu cũng ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt anh dán chặt lên khuôn mặt đang thích thú của cô. Nhưng anh cũng có phần không hiểu, những vị tiểu thư thường thích những bông hoa tượng trưng cho sự cao quý, sang trọng đài cát còn cô lại thích một bông hoa đại tình cò mọc rồi cũng sẽ tình cò bị người ta dẫm nát.

Ký Bình không trả lời, ánh mắt có chút trầm tư. Cô cũng không hiểu nổi nữa, hoa đại rồi sẽ hoàn hoa đại nó không thể trở thành hoa tulip hay hoa Ngọc Lan đài cát nhưng tại sao cô lại thích nó. Chắc nó giống cô, rất cô đơn.

Ký Bình thờ dài sầu não, buồn bã đứng dậy. Cô không biết tại sao lúc này khi đi khỏi người đàn ông đó, tim cô lại tỏ ra mất mát, thiếu thốn. Cô thật không hiểu nổi chính mình nữa.

Ký Bình đứng dậy, chiếc dây cao gót của cô vướng vào tà váy làm cô loạng choạng. Người cô bắt đầu cảm giác rơi nhẹ.

"A"

Hàn Âu đứng bên cạnh nắm tay cô kéo lại, tay anh ôm lấy vòng eo thon gọn của cô. Vòng một của cô tình cò đập vào mắt Hàn Âu, làm mặt anh nóng ran, ruột gan như muốn sôi lên, trái tim anh đập điên cuồng trong lòng ngực. Đây đâu phải lần đầu tiên anh gần con gái nhưng tại sao anh lại có cảm giác bối rối đến ngại ngùng như vậy.

Ký Bình đẩy Hàn Âu ra, đứng đằng hoàn lại rồi, bối rối nhìn biểu hiện của Hàn Âu. Nhưng rồi cô bỗng muốn cười, mặt Hàn Âu đỏ hơn cả trái cà chua.

"Chú từ, lão gia bảo tôi đưa người về trước." Ba Khắc từ đằng xa bước lại thông báo cho cô.

Ký Bình chỉ gật đầu rồi bước đi trước, không quên gật đầu chào Hàn Âu.

"Để tôi đưa em về." Hàn Âu vội vã chạy theo cô.

Ký Bình ngừng lại, quay đầu nhìn Hàn Âu. Cô nhanh chóng lắc đầu.

"Không được từ chối. Tôi đưa em về. Đi nào?" Hàn Âu nói dứt câu liền nắm lấy tay cô kéo đi.

Tôn Hạo nhìn từ đằng xa, thấy bóng ba người dần dần biến mất anh cũng rời khỏi chỗ đó. Nếu như những gì Ba Khắc viết trong tờ giấy bỏ vào túi áo anh lúc này thì anh nắm chắc phần thắng. Ký Bình sau cuộc phẫu thuật đã bị mất trí nhớ và ảnh hưởng đến khả năng ngôn ngữ nên mới như vậy. Nếu cô không nhớ anh là anh, anh sẽ làm cho cô nhớ. Đơn giản, anh là chồng cô kẻ tự xưng mình là vị hôn phu của cô chắc chắn anh sẽ đá văng hắn. Suốt đời này cô chỉ được có một mình anh.

Tôn Hạo leo lên xe chạy theo chiếc xe của Hàn Âu đến nhà của cô. Chỉ cần biết nơi cô ở anh không tin không làm gì được.

Tôn Hạo ngồi trong xe nhìn ra ngoài quan sát cô và Hàn Âu.

Hàn Âu từ trên ghế lái bước xuống mở cửa xe cho cô.

Hàn Âu ôm lấy eo cô, cúi người xuống nhẹ giọng nói nhỏ vào tay cô.

"Chúc em ngủ ngon, nhớ mơ đến tôi đây."

Ký Bình đẩy Hàn Âu ra rồi gạt đầu, cô quay lưng nhanh chóng bước vào nhà.

Hàn Âu đứng trước cổng thờ dài, người gì đầu lạnh nhạt thế cơ chứ. Cả mời anh một tách trà cũng không muốn, mà chúc lại anh một tiếng cô bị "lỗ vồn" sao? Trên đời này cô là người keo kiệt, tiết kiệm lời nói nhất mà anh từng gặp, hay là cô đang khinh thường anh. Hàn Âu càng nghĩ mặt càng dăm chiêu, lần đầu tiên trong cuộc đời của Hàn thiếu gia bị đối xử phũ phàng như vậy.

Vừa về đến nhà Hàn Âu đã thấy Hàn Thiện ba mình ngồi xem bảng tin kinh tế trong phòng khách. Nhìn dáng vẻ ông Hàn Âu cũng đã biết buổi tiệc đã tàn rồi.

"Về rồi, thì ngồi xuống nói chuyện với ta một lát đi." Hàn Thiện nghe tiếng động ngoài cửa không cần quay lại cũng biết anh đã về.

Hàn Âu nhanh chóng bước lại ghế sofa ngồi xuống đối diện ba mình. Anh có chút ngạc nhiên khi hôm nay ông lại muốn nói chuyện với anh. Từ ngày mẹ mất anh và ba mình chưa một lần nói chuyện đàng hoàng từ tế, đặc biệt là cái bà anh phải kêu là mẹ kia, chỉ hơn anh có năm tuổi, thật làm anh tức chết.

"Có gì ba cứ nói, nếu không con xin phép lên phòng." Ngồi chờ mãi không thấy ba mình lên tiếng Hàn Âu liền tỏ ra mất hết kiên nhẫn.

Hàn Thiện chau chặt mày không biết ngờ lời làm sao. Từ trước đến nay mọi chuyện ông luôn mặc cho Hàn Âu muốn làm gì thì làm, đến nay Hàn Âu cũng đã ba mươi ba tuổi vậy mà không có lấy một mảnh tình vắt vai. Cũng đã đến lúc ông nên can thiệp vào rồi, việc chọn nghề nghiệp ông mặc kệ Hàn Âu muốn làm gì thì làm chọn nghề kỹ sư hay là kinh doanh ông không can thiệp nhưng chuyện này ông đã hạ quyết tâm.

"Con thấy Ký Bình thế nào?" Hàn Thiện thấy thái độ mất kiên nhẫn của con trai liền thờ dài, tìm câu để hỏi.

Hàn Âu bỗng dưng bị hỏi liền nhớ đến cảnh lúc nãy trong vườn hoa, mặt anh bỗng nóng lên, tự dưng hôm nay ba anh lại quan tâm đến chuyện này làm anh vô cùng bối rối.

"Ký Bình là con bé tốt, ta muốn con kết hôn với con bé."

"Con đừng hiểu lầm ý ta, cuộc hôn nhân này không phải cuộc hôn nhân kinh tế. Hàn Thiện ta cũng không thiếu thốn đến nỗi bán con trai. Cuộc hôn nhân này ta chỉ mong hai đứa hạnh phúc." Hàn Thiện ngưng một lúc rồi nói tiếp.

"Nhưng con và cô ấy chỉ mới gặp mặt." Hàn Âu chau mày suy nghĩ một lúc liền lên tiếng phản đối.

"Mới gặp." Hàn Thiện đột nhiên cười lớn mặc cho Hàn Âu ngơ ngác như con nai vàng trên cỏ non.

"Con còn nhớ lúc con sáu tuổi, ta dẫn con đến thành phố E thăm bạn không?"

Hàn Âu càng lúc càng chau mày chặt hơn như muốn kẹp chết con ruồi, chuyện sáu tuổi đến nay anh đã ba mươi ba tuổi làm sao mà nhớ cơ chứ. Nhưng anh cũng cố moi lại trí óc của mình.

Hàn Thiện thấy Hàn Âu vẫn còn tỏ vẻ cố moi lại trí nhớ liền thờ dài móc trong bóp ra một tấm hình nhỏ đưa cho anh.

Hàn Âu nhận lấy tấm hình từ tay Hàn Thiện. Đập thẳng vào mắt anh là hai đứa trẻ khoảng ba tuổi, đứa còn lại sáu tuổi là anh. Hai đứa trẻ trong hình tay trong tư thế tay trong tay, đặc biệt là đứa sáu tuổi đang hôn lên trán đứa ba tuổi.

Hàn Âu hết nhìn tấm ảnh rồi lại nhìn Hàn Thiện, ngạc nhiên đến mức không tin nổi vào mắt mình. Bây giờ anh đã nhớ, Ký Bình là đứa trẻ năm đó. Một đứa trẻ xinh xắn như búp bê, vui tươi, hoạt bát lúc nào cũng chạy theo anh hát lullaby.

"Sao, nhớ rồi đúng không? Ta còn nhớ lúc quay về đây con cứ nằn nặc đòi lớn lên cưới Ký Bình làm vợ đó thôi." Hàn Thiện vừa nói vừa tỏ ý trêu chọc anh.

"Ba, là cô ấy thật sao?" Hàn Âu vui mừng đứng bật dậy. Làm sao anh có thể quên lời nói đó của cơ chứ. Lúc ra trường tốt nghiệp lấy bằng kỹ sư anh đã quay trở lại tìm nhưng không thấy, thành phố E lại thay đổi quá nhiều khiến anh như mù phương hướng không biết tìm cô ở đâu.

"Ta nói dối con, ta được gì. Bác Đường đã có ý ngờ lại chuyện xưa, chỉ cần con đồng ý chuyện thành thân sẽ diễn ra."

"Sao có chịu không? Hay là ta đi gọi cho bác Đường từ chối nhá." Hàn Thiện tuy rất vui nhưng lại cố nhịn cười, tỏ ra nghiêm túc lấy điện thoại trong túi quần ra.

"Ba biết con mấy năm nay vẫn tìm cô ấy mà, vậy mà ba nỡ lòng nào biết mà không nói." Hàn Âu dứt lấy chiếc điện thoại, tỏ cái giọng điệu trách móc, oán trách ra.

"Ta cũng mới biết. Về việc này con nên đến tìm bác Đường mà nói chuyện, việc của ba đã hết." Hàn Thiện nói xong liền vô lấy vai anh rồi bước đi lên phòng.

Sáng hôm sau, một buổi sáng cũng như mọi ngày, cô thức dậy làm hết mọi chuyện vặt vãnh rồi bắt đại công cuộc ôm cây đàn của mình. Nhìn cây đàn

không hiểu sao cô lại có chút gì đó sợ hãi. Tối hôm qua cô đã mơ thấy cảnh cô và một người đàn ông không rõ mặt mũi cùng nhau hòa tấu bài Canon In D bên cạnh một góc cây to. Người đàn ông đó chơi đàn violin còn cô thì chơi đàn piano, tiếp theo của giấc mơ chính là một vũng máu người đàn ông đó nằm lăn ra trước mặt cô. Lúc đó cô đã giật mình tỉnh dậy và cô không thể nào chớp mắt ngủ thiếp đi một chút nào nữa. Hình ảnh người đó trên người đầy máu cùng bàn tay đỏ rực của cô khiến cô không thể nào yên được.

Vừa suy nghĩ miên man bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Tôi vào được không?" Hàn Âu từ bên ngoài dứt đầu vào hỏi.

Ký Bình chau mày lại, anh ta đã vào được nữa người rồi vậy mà hỏi cô. Đúng là một câu hỏi vô ích.

"Tôi có làm phiền em luyện đàn không?"

Ký Bình lắc đầu.

"Em ăn sáng chưa?"

Ký Bình gật đầu

"Em sáng tác nhạc sao?"

Ký Bình tiếp tục gật đầu.

Hàn Âu chỉ lắc đầu thờ dãi, cô có cần phải ít nói đến vậy không. Không chịu mở miệng nói thì làm sao khỏi bệnh cơ chứ, chứng trở ngại ngôn ngữ cũng một phần do cô mặc cảm mà trở nên càng lúc càng nặng.

"Tôi đưa em đi chơi nhé?"

Kì này cô không thèm trả lời hay gì khác, chỉ cúi đầu nhìn những phím đàn trắng đen.

Hàn Âu chỉ thờ dãi nhìn cô, lúc lên đây anh đã nói chuyện với Đường Mạnh Nghiêm. Qua cách nói chuyện của Đường Mạnh Nghiêm anh biết cô đã từng có chồng, không phải do cô ít nói mà do tác dụng phụ của cuộc phẫu thuật não hai năm trước. Càng nghe kể về cuộc đời cô anh càng thương xót, đặc biệt là hận Tôn Hạo. Nếu Hàn Âu anh ở đó thì tốt quá, mọi chuyện sẽ không đến nỗi cô phải tự tử, phải trải qua hai cuộc phẫu thuật đầy nguy hiểm đó.

Nhìn người con gái trước mặt khỏe mạnh Hàn Âu có chút cay cay. Cô đang ở trong thế giới của chính cô, thế giới mà cô cho đó là an toàn và anh có trách nhiệm mang cô ra khỏi thế giới đó. Không đợi cô kháng cự Hàn Âu đã bế cô đi ra ngoài.

Hành động này của Hàn Âu làm Ký Bình vô cùng ngạc nhiên trong đầu cô đột nhiên hình dung ra hình bóng của một người. Chắc chắn lúc trước đã có người từng làm như vậy với cô, nhưng cô không nhớ người đó là ai.

Hàn Âu đặt cô ngồi vào xe rồi ân cần thắt dây an toàn giúp cô. Anh từ từ cho chiếc xe lăn bánh khỏi biệt thự.

Xe Hàn Âu vừa đi khỏi liền có một chiếc xe mui trần khác chạy đến. Tôn Hạo ngồi trong xe không khỏi tức giận, xem ra anh đã đến trễ một bước. Không kiềm chế được cơn tức giận Tôn Hạo bấm mạnh vào vô lăng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Hàn Âu lái xe đưa cô đến một khu vui chơi lớn của Seoul, tìm chỗ để xe rồi hai người tiếp tục dạo quanh cái ngõ ngách của khu vui chơi. Từng khu một đập vào mắt cô, chiếc vòng xoay tàu lượn là thứ khiến cô chú ý nhất, Ký Bình cứ đứng đó nhìn mãi nhìn mãi trong đầu cô bỗng hình dung ra một thứ gì đó.

Từng chút một của những chi tiết đó hiện ra trong đầu cô, một chàng trai ngồi cùng cô trên chiếc tàu lượn, đang vui vẻ rất vui vẻ. Nhưng cô không nhớ được mặt người đó, Ký Bình cố chau mày, lắc đầu qua lại như đang cố ra vật gì đó. Bỗng nhiên đầu cô như kính khủng, hình ảnh của những người trước mặt mờ dần mờ dần, cô bắt đầu lao đảo qua lại, trước mặt cô là một khoảng trời trắng xóa.

Hàn Âu đi phía sau nhanh chóng đỡ lấy người cô.

"Ký Bình, em sao vậy?" Khuôn mặt Hàn Âu còn trắng bệch hơn cả cô, không ngừng lay lay người cô khỏi.

Ký Bình cố gắng lấy lại tin thần, xoa xoa thái dương của mình.

Cô không ngừng lắc đầu tỏ ý không sao.

"Chúng ta lại bên kia nghỉ ngơi một lát nhé." Hàn Âu thấy sắc mặt cô liên quan tâm, anh nhìn xung quanh phát hiện một cái ghế dài bằng gỗ, bên cạnh góc cây liền đưa cô đến đó ngồi nghỉ.

"Ký Bình, sao này không khỏe phải nói với anh đó, đừng làm anh sợ như khi nãy." Hàn Âu ngồi xuống bên dưới chỗ cô ngồi, cầm chặt lấy tay cô.

"Nói chuyện với anh đi được không? Em đừng im lặng như thế mà."

"N...ói." Ký Bình mấp máy khó khăn mở miệng nói, ánh mắt nhìn Hàn Âu có gì đó bất lực.

"Đừng là nói." Hàn Âu nở nụ cười tươi vuốt lấy tóc cô.

"Nói...gì?"

Hàn Âu nghe câu hỏi của cô liền đỡ khóc đỡ cười, cô nói gì cũng cần phải hỏi anh nữa sao. Tất nhiên là nói những gì cô thích rồi.

"Nói gì cũng được cả. Em thích nói gì thì nói đó."

Một lúc sau khi cô đỡ hơn hai người liền tìm một khu trò chơi nhẹ nhàng để chơi.

Những cái máy đập chuột vui vẻ đang hoạt động, con chuột cũng vì vậy mà chui lên chui xuống.

Hàn Âu nhìn một hồi liền kéo cô lại.

"Cho em" Hàn Âu đưa cho cô một cái búa dùng đập chuột.

Ký Bình vui vẻ nhận lấy.

Hai người vui vẻ về đập từng con chuột chui lên chui xuống mà không biết này giờ có người đang đi theo mình. Tôn Hạo mặt đầy vẻ tức giận, tay cung lại thật chặt đâm mạnh vào bức tường một cái thật mạnh làm bức tường nứt ra. Bảo vệ an ninh đang đi tuần thấy vậy liền đi lại.

"Chàng trai trẻ này, mời cậu đi theo chúng tôi."

Tôn Hạo quay lưng lại nhìn người bảo vệ hết sức lạnh lẽo.

"Tại sao tôi phải đi theo ông?"

"Tôi là bảo vệ của khu vui chơi này, anh đã gây tổn thất cho khu vui chơi, chúng tôi yêu cầu anh đi theo chúng tôi về phòng làm việc." Người bảo vệ kìm lấy người Tôn Hạo như sợ anh bỏ chạy.

Tôn Hạo nhìn về phía trước cô đang chơi cùng với Hàn Âu, anh không thể làm lớn chuyện ở đây được.

Vậy là, kết quả Tôn Hạo phải theo bảo vệ đến nơi làm việc.

"Phiền anh xuất trình giấy tờ tùy thân." Người bảo vệ bắt đầu công cuộc hỏi anh như hỏi cung.

Tôn Hạo mặt mày chả động, hằm hằm nhìn người bảo vệ. Lần đầu tiên trong đời anh bị như vậy, tức, tức và vô cùng tức.

"Phiền anh xuất trình giấy tờ tùy thân." Người bảo vệ kiên nhẫn nhắc lại lời nói thêm một lần nữa.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mặc vest đen bước vào. Người bảo vệ thấy, vội bước ra cúi chào.

"Giám đốc Kim, chào bà."

Người phụ nữ chỉ gật đầu rồi bước đến cung kính chào lại anh.

"Chào ngài, Tôn tổng."

Tôn Hạo vẫn ngồi xoay xoay cái ghế, không thèm nhìn người phụ nữ một cái. Lúc này anh chả còn tâm tư lo mấy cái vụ vợ vãn này, thứ anh đang nghĩ tới chỉ có hình ảnh cô đang vui cười cùng tên Hàn Âu đáng chết kia.

"Thả ngài ấy ra đi." Giám đốc Kim liền làm đúng trách nhiệm của mình.

"Giám đốc Kim, nhưng...nhưng mà..."

"Đây là Tôn tổng, tổng giám đốc của tập đoàn Tôn gia. Mau thả ngài ấy ra, nếu ông không muốn bị sa thải."

Người bảo vệ xem chút té xiu, vị mà ông bắt giữ lại là con cháu của Tôn gia. Chủ tịch Tôn Kim Toàn là người đầu tư vào cái khu vui chơi này, ông mà làm phật ý chỉ có nước ra đường húp cháo.

"Tôn tổng thật xin lỗi, tôi không biết là ngài..." Người bảo vệ giọng run run khép nép vội vàng xin lỗi anh.

"Tôi đi được chưa?" Tôn Hạo lạnh lùng liếc người bảo vệ một cái sắc lạnh.

"Được, được chứ."

Tôn Hạo nghe câu trả lời liền đứng bật dậy, đi thật nhanh ra khỏi chỗ đó. Vì cái chuyện vợ vẫn này mà anh bị mất đầu của cô rồi.

"Haizz, cha gây dựng con phá hoại." Giám đốc Kim thấy anh đã đi xa liền thở dài nói.

Trong khi Tôn Hạo chạy như điên tìm thì cô và Hàn Âu đang vui vẻ trong khu gấu bông.

Ký Bình vui vẻ cầm con sói màu xám lên đưa trước mặt Hàn Âu.

"Giỏ...ng"

Hàn Âu nhìn con sói rồi lại nhìn cô, cô lại đi so sánh anh với con sói xám đáng nguyên rủa này. Nhưng anh rất vui, cô đã chịu nói chuyện với anh rồi. Kệ vậy cô muốn anh giống gì cũng được, nếu anh là Sói Xám cô chắc chắn là con cừu non.

"Đây là em" Hàn Âu đưa con cừu cho cô.

Hai người vui vẻ đùa giỡn làm cho ai đi qua cũng ganh tị không thôi.

"Làm sao lại có người đẹp đôi đến vậy chứ."

Mặc kệ những ánh mắt ròng ngó soi mói hai người bắt đầu khám phá hết những con gấu bông ở đây.

Chưa một hồi cũng chán, bụng cũng đói. Hàn Âu lại kéo cô đi ăn. Nhưng vừa ra khỏi tiệm gấu, mưa đã ào ạt kéo đến. Ký Bình ôm con sói xám và con cừu nhỏ vào trong lòng, mặt nhăn nhó thọc vào trong như sợ hai con gấu bông ướt.

Hàn Âu như hiểu được nỗi sợ hãi của cô, anh cởi chiếc áo khoác da của mình ra, che lên đầu cho cả cô và anh.

"Đi thôi." Hàn Âu vừa nói vừa chỉ về phía trước nơi có một tiệm thức ăn nhanh.

Ký Bình quay sang nhìn Hàn Âu, hai người lúc này đang ở một cứ ly rất gần, từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt Hàn Âu làm cô vô cùng ấn tượng. Nhìn cử chỉ của Hàn Âu, Ký Bình nhẹ gật đầu rồi.

Hai người bắt đầu chạy trong mưa, như bao cặp tình nhân khác.

Chạy vào tới trong thì chiếc áo khoác da của Hàn Âu cũng ướt sũng, anh mắng nó lên ghế rồi mới đi lấy thức ăn cho hai người. Ký Bình chỉ cười nhẹ ôm hai con gấu bông nhỏ vào lòng. Cô không phải trẻ con nhưng cô cũng không phải người lớn, cô chỉ là cô với đầy rẫy những tâm tư vui buồn lẫn lộn.

Ngồi trong quán một hồi tiếng nhạc mới được chủ quán bật lên, là bài Ngày mới tươi đẹp của cô sáng tác.

Ký Bình dựa người vào ghế, nhắm mắt lại thưởng thức giai điệu bài hát. Đây là bài hát mà trên mọi MXB đều có, và đây cũng là bài hát giúp cô đoạt giải nhạc sĩ trẻ tài năng.

Ngồi nhắm mắt thưởng thức một hồi cũng hết bài hát, Ký Bình lười nhác nở mắt ra nhưng xem chút cô bị hù chết. Hàn Âu đang ngồi chống cằm trên bàn, ánh mắt nhìn cô đầy ý cười. Thức ăn đã được anh lấy xong rồi.

Ký Bình có chút bối rối vội cúi đầu xuống, lúc này cô vô tư quá.

Hàn Âu nhìn biểu hiện của cô liền nở nụ cười thật tươi, lấy tay vén nhẹ tóc cô.

"Ăn thôi."

Nghe tiếng Hàn Âu nhắc cô mới để ý đến khay thức ăn của mình. Anh coi cô là heo sao? Một đĩa khoai tây, hai cánh gà rán và một hamburger to.

"Ăn...không...hết..." Ký Bình chau mày vô cùng ủy khuất nhìn Hàn Âu.

"Không hết..." Hàn Âu nhìn cô đầy khó hiểu, đây chỉ là phần ăn trung bình của anh thôi mà, làm sao cô không ăn hết được chứ.

"Không ăn hết. Tôi không chờ em về."

Cái câu nói đầy cương quyết và cường quyền đó vừa tung ra đã làm Ký Bình mặc nhận mảy mòi căm cũi ă. Chính cô bây giờ cũng đang so sánh bản thân mình với một con thú cưng bị Hàn Âu chăm nom kỹ lưỡng.

Sau buổi trưa, Hàn Âu có công việc bận nên phải đưa cô về sớm mặc dù trong lòng không muốn.

Hàn Âu để cô đứng ở cổng sau đó đi lấy xe. Ký Bình ngoan ngoãn đứng đợi Hàn Âu mà không biết Tôn Hạo ở đằng sau đang nở nụ cười đắc chí. Tôn Hạo cho xe chạy về hướng cô nhanh chóng xuống xe, lấy chiếc khăn có tẩm thuốc mê trong túi ra bịch lấy mặt cô. Ký Bình không kịp phản ứng với hành động của Tôn Hạo cô bắt đầu thẫn thuốc mê và bất tỉnh.

Không muốn bị mọi người chú ý, Tôn Hạo nhanh chóng đưa cô lên xe rồi nhấn ga chạy đi. Hành động của anh chả khác nào một tên bất cóc chuyên nghiệp.

Sáng hôm sau, sau một ngày hôn mê Ký Bình cũng đã tỉnh lại, người cô không hiểu sao lại đau nhức kinh khủng. Cô cố gượng ngồi dậy, chiếc chăn từ từ rơi xuống khỏi người cô. Lúc này cô mới phát hiện, trên người cô không hề có lấy một mảnh vải che thân. Ký Bình chọn to mắt quay sang phía bên cạnh, Tôn Hạo vẫn nằm ngủ say sưa như bản thân mình vô tội. Ký Bình nhìn người Tôn Hạo, không phải cô không muốn hét lên nhưng cô có cố hết sức cũng không hét lên được tiếng nào. Nhìn quần áo lấm lóc trên sàn nhà rồi lại nhìn người con trai không một mảnh vải bên cạnh. Tim cô không hiểu sao lại đau nhói, nước mắt cũng lăn chã rơi trên khuôn mặt.

"Bình nhi, sao vậy? Đừng khóc mà." Tôn Hạo vốn chỉ đùa với một chút không ngờ lại làm cô khóc.

Mà ai bảo cô rời xa anh lâu như vậy làm anh cả hai năm qua phải ăn chay, đến khi gặp cô thì bao nhiêu dục vọng cũng trào ra hết, vì vậy mà anh đã không đợi cô tỉnh dậy mà điên cuồng làm luôn.

"Đừng khóc mà. Anh xin lỗi, anh không cố ý." Nghe được tiếng Tôn Hạo không biết sao Ký Bình lại khóc to hơn cứ như cô có rất nhiều ảm ức muốn tống ra một lần vậy.

Tôn Hạo chỉ đành chịu trước nước mắt của cô. Kiếp này anh thua cô thật rồi. Bây giờ anh thật hối hận tại sao mình không đăng ký học một khóa dỗ con gái nín khóc và một khóa kiềm chế dục vọng cơ chứ. Chắc chắn sau này trở về anh sẽ đăng ký học.

Dễ đã đòi Ký Bình mới nín khóc, Tôn Hạo chưa xót lấy tay lau giọt nước mắt cuối cùng trên cặp mắt đỏ hoe của cô.

Lúc này bình tĩnh lại Ký Bình mới ngược mắt lên nhìn Tôn Hạo, người đàn ông lạ lẫm này là ai? Tại sao hai người không mặc gì cả? Còn tại sao bên dưới của cô lại đau đến vậy chứ? Trong đầu Ký Bình đang có hàng tá câu hỏi.

"Anh...ai?" Ký Bình nhìn Tôn Hạo bằng ánh mắt khó hiểu.

Tôn Hạo chau chặt mày dường như anh đang không hiểu cô đang nói cái gì. "Anh...ai?"... "Anh...ai?" Tôn Hạo phải lặp đi lặp lại lời nói của cô một hồi anh mới hiểu cô đang muốn hỏi anh là ai?

"Tôi là Tôn Hạo, là chồng em." Tôn Hạo thờ dãi nói.

Ký Bình lúc này mới nhận ra anh mà người Hàn Âu gọi là Tôn tổng hôm đó. Mà anh nói anh là chồng cô, còn Hàn Âu thì sao? Hàn Âu bảo mình là vị hôn phu của cô. Cô nên tin ai đây.

"Kh...ông...kh...ông...phải" Ký Bình vội phản bác, nếu anh là chồng cô vậy hai năm qua tại sao không một lần đến thăm cô, không một lần để cô thấy anh. Ba cô cũng không hề nhắc đến, còn Hàn Âu lại do ba cô giới thiệu bảo là vị hôn phu của cô. Ruột cuộc ai mới đúng đây.

Tôn Hạo nhìn cô bằng ánh mắt buồn bã anh chồm người qua lấy chiếc điện thoại trên bàn để đèn ngủ.

"Em coi đi. Tôi không nói dối." Tôn Hạo bấm một dãy mật mã mở màn hình chọn ô thư viện mở ra cho cô xem.

Ký Bình chọn to mắt, tất cả trong thư viện đều là hình cô, hình cô và anh, thậm chí là hình cưới.

Tôn Hạo lại đứng dậy lấy trong ngăn tủ ra một tập tài liệu anh rút một tờ giấy trong đó là đưa cho cô.

"Hình đó em có thể cho rằng tôi ghép nhưng thứ này tuyệt đối không phải đồ giả."

Ký Bình nhận lấy tờ giấy từ tay Tôn Hạo. Đây là giấy đăng ký kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Ký Bình buông tờ giấy ra, lấy bút và giấy ở bên cạnh bàn bắt đầu viết, cô biết nếu cô nói chuyện theo kiểu như vậy chắc chắn không lại anh.

"Lừa đảo, những thứ đó với thời bây giờ hoàn toàn có thể làm giả." Ký Bình viết xong đưa lên cho Tôn Hạo.

Tôn Hạo đọc xong mặt mũi còn đen hơn cả lọ nôi. Đáng chết, cô dám bảo anh lừa đảo, bao nhiêu đó mà cô vẫn không tin. Tức chết anh rồi.

"Tôi không lừa em, nếu cần tôi sẽ đưa em về gặp những bạn bè trước kia của chúng ta. Họ đều có thể làm chứng." Tôn Hạo cố gắng kiềm chế cơn tức lên tới đỉnh đầu nhìn cô.

"Biết đâu anh mua chuộc họ, các người đều cùng một ruột với nhau." Ký Bình lại tiếp tục viết rồi đưa cho Tôn Hạo.

Lần này Tôn Hạo thật sự hết kiềm chế nổi, anh nắm mạnh xuống giường một cái thật mạnh.

"Chứ anh làm sao em mới tin? Anh thật sự là chồng em." Tôn Hạo nhìn cô bằng ánh mắt bất lực. Nhưng khi nhìn xuống niệm giường anh lại nở nụ cười mỉa mỉ.

"Em có dám nói mình CÒN TRINH không?" Anh không một chút ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện này trước mặt cô.

Bây giờ Ký Bình còn được biết người đàn ông trước mặt cô rất vô liêm sỉ.

Mặt Ký Bình đỏ ửng, đầy rẫy tức giận.

"VÔ LIÊM SỈ." Ký Bình vùng mạnh tay tát vào mặt Tôn Hạo.

Đây là lần thứ hai trong ba năm của hai người anh được "ăn" tát từ cô. Cô chửi anh vô liêm sỉ, được vật anh vô liêm sỉ cho cô xem.

Tôn Hạo mạnh bạo tề cô xuống giường.

"Bình nhi, là do em ép tôi. Được tôi sẽ chứng minh cho em xem." Tôn Hạo như con mãnh thú gầm gừ mạnh bạo đè lên người Ký Bình. Anh như con thú hoang tàn bạo không kiềm chế được bản thân mình điên cuồng trên người cô mặt cho cô khóc lóc, dẫy dụa.

Những thứ này điều do cô ép anh, anh thật sự không còn cách nào khác. Mọi thứ chứng minh được cô đều không tin anh chỉ còn cách này. Hai người lúc trước đâu phải một hai lần hoan ái, chắc chắn cô sẽ có cảm giác với chuyện này. Mà Tôn Hạo đâu biết nhìn cách anh điên cuồng như vậy càng làm cô sợ hơn. Không những không nhớ mà còn muốn quên đi thật nhanh.

Sau một hồi điên cuồng Tôn Hạo cũng bắt đầu ngừng lại nhìn lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô. Tôn Hạo nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt đó miệng không ngừng xin lỗi cô. Anh ầu tả quá biết cô như vậy, trên người lại không mạnh khỏe được như trước vậy mà anh lại hành hạ cô như vậy.

"Bình nhi, anh xin lỗi mà. Thật sự...thật sự anh không cố ý. Anh chỉ muốn em nhớ ra anh thôi." Tôn Hạo giọng khàn khàn ừ ừ nói.

Anh muốn cô nhớ ra anh là ai ư? Bây giờ có điên cô mới thêm nhớ, lúc này cô còn đang phân vân còn bây giờ cô đã liệt anh vào danh sách đen "Quên đi là điều đúng nhất". Tuyệt đối không muốn nhớ.

Ký Bình gạt bàn tay Tôn Hạo ra khỏi khuôn mặt đầm nước mắt của mình. Anh đối với cô như vậy chỉ làm cô thêm chán ghét.

"Bình nhi, anh sai rồi. Đừng giận...sẽ mau già lắm đó." Tôn Hạo hét cách liền đâm sang dọa cô. Vợ anh hai năm không gặp bản tính ngang bướng hơn rồi cũng khó đỡ hơn nhưng việc làm anh mê đắm chỉ có hơn chứ không kém.

Anh nghĩ cô sợ già chắc, chết tiệt! Cô nguyện rửa anh cả lần. Kiếp sau anh sẽ là một con gián thối tha để cô đập chết hoặc một con chuột hôi hám để cô bẫy chết...

Ký Bình thăm nguyện rửa anh nhưng thật sự thì bây giờ cô rất nóng, cái thứ dơ bẩn chết tiệt đó của anh còn ở trong người cô. Đang khiêu khích cô đây mà, cô nguyện rửa nó tuyệt tử tuyệt tôn.

"Hình như em đang chửi tôi thì phải." Tôn Hạo nhìn thấy sắc mặt khó coi của cô liền không nhịn được mà trêu chọc. Mà cũng nãy giờ anh đã nhận ra nơi đó của cô cũng đã trở nên ướt át, phản ứng của nơi đó nhanh thật anh chỉ động hai ba cái liền trào ra. Xem ra cô cũng dễ động dục hơn rồi, chắc chắn sau này anh phải giữ cô kĩ hơn kéo cái tên Hàn Âu đó dờ dờ làm vậy.

"Nói đi. Tôi sẽ cho em." Tôn Hạo không đứng đắn nói, tay cũng bắt đầu di chuyển đến nơi đó của cô nà trêu chọc.

Ký Bình không chịu nổi liền rên rỉ theo mỗi động tác tay của anh. Cái cảm giác này, mùi thơm này của anh thật sự gọi lên cho cô ấn tượng, buồn có, vui có. Hầu như tất cả đều lẫn lộn.

Nhưng anh kêu cô nói, cô biết nói gì đây.

"Em biết anh chưa từng nói với em câu gì không?" Tôn Hạo hôn lên cổ cô ân cần hỏi.

Mặt Ký Bình đỏ ra, làm sao cô nhớ. Miệng là của anh, lưỡi là của anh, lời nói cũng là của anh cô làm sao biết được chứ.

"Câu... gì?" Dù không biết nhưng cô vẫn hỏi.

"Bây giờ... anh sẽ không nói." Tôn Hạo lại tiếp tục hôn lên khuôn mặt cô. "Khi nào em thừa nhận anh là chồng em... anh sẽ nói."

Ký Bình tỏ ra bực bội, tên này khơi dậy sự tò mò của cô rồi trở nên thần thần bí bí. Muốn làm cô tò mò đến chết đây mà.

"Úm..." Bỗng một cú động va chạm từ bên dưới khiến Ký Bình không khỏi rên lên thành tiếng.

"Em xem, ra rồi này..." Tôn Hạo không đứng đắn đưa tay xuống nơi tư mật của cô mà trêu chọc.

Ký Bình mặt đỏ ửng như trái cà chua vội quay đi chỗ khác.

Và rồi sau hai năm xa cách họ đã có được những phút giây bên nhau. Có được một buổi ăn sáng như ăn chiều.

Mặt trời đỏ rực phương Đông chiếu rọi qua cửa phòng xuyên qua lớp kính dày chiếu thẳng từng tia vào khuôn mặt đang ngủ say của cô. Ký Bình từ từ tỉnh giấc, bụng cô đói meo không ngừng réo ọc ọc.

Ký Bình cự người muốn ngồi dậy kiểm chút gì ăn đã bị Tôn Hạo ôm chặt kéo lại gần hơn.

Sau một hồi cực lực kéo tay Tôn Hạo ra khỏi người mình cô cũng chịu thua đành nằm im nhìn anh ngủ. Có lẽ đây là giấc ngủ ngon nhất của anh chẳng vảnh mắt anh cong lên nở nụ cười cả khi ngủ. Không hiểu sao cô lại thấy ấm áp đến lạ thường. Phải chăng như anh nói: Anh là chồng cô.

"Em vẫn như vậy, rất thích ngắm anh ngủ nhỉ." Tôn Hạo đột nhiên mở mắt, ôm chặt lấy cô.

Ký Bình bất ngờ bị Tôn Hạo phát hiện, tim cô đập thình thịch như muốn thoát khỏi lồng ngực. Cảm giác cô lúc này thật giống một tên trộm bị bắt gặp tại trận. Mặt cô đỏ bừng như chưa từng được đỏ hơn.

Tôn Hạo thấy vậy không khỏi mỉm cười, biểu hiện của cô bây giờ đối với anh thật đáng yêu. Cái khuôn mặt ngượng ngùng ửng đỏ đó thật làm anh rạo động đến từng giây một. Tôn Hạo càng lúc càng ghé sát mặt vào khuôn mặt cô, mắt cũng đang dần khép lại chuẩn bị cho một nụ hôn nồng cháy.

Bỗng...

"Ọc... ọc" Cái bụng đói meo của cô reo lên không đúng lúc đã vô ý đánh thức không gian lúc này.

Tôn Hạo dường như mắc hững, thời khắc lãng mạn này đột nhiên bị cái âm thanh dị thường đó phá vỡ.

Mặt Ký Bình còn đỏ hơn nữa. Chết tiệt! Sao nó lại réo ngay thời khắc này chứ. Mà khi này cô cũng không hiểu sao mình có thể nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn của anh nữa.

"Đói rồi sao? Chúng ta đi ăn." Chợt nhận ra từ hôm qua bắt cóc cô đến giờ người ăn chỉ có anh, Tôn Hạo liền xịu lại, dịu dàng hỏi.

Đói. Tất nhiên là đói rồi.

Ký Bình rất muốn trả lời như vậy nhưng cô cũng chỉ có thể gật đầu thay cho câu trả lời.

"Nhìn anh em không no được đâu. Anh biết anh rất đẹp trai nên đừng nhìn nữa sẽ mòn nét đẹp mắt." Tôn Hạo nhìn cô, vuốt vuốt tóc miệng không ngừng đùa.

Tên này lại tự mãn. Người lắm bệnh có khác.

Tôn Hạo sau khi mặt quần áo xong liền lấy một chiếc váy trơn màu thiên thanh đưa cho cô.

Ký Bình nhận lấy chiếc váy nhanh chóng đi thay.

Chiều đó cô mới biết mình đã được Tôn Hạo đưa ra đảo Jeju. Thật sự bây giờ cô giống như trẻ lạc không biết đường về, chỉ chong chờ vào việc Tôn Hạo đưa cô về như chắc vô ích. Tôn Hạo đã bận lòng đưa cô ra đến đây chắc chắn sẽ không dễ dàng đưa cô về lại. Cô cũng không biết lúc cô mất tích như vậy Hàn Âu sẽ như thế nào còn cả ba cô nữa. Ông ấy có đột quỵ hay không?

Thấy cô đứng trầm tư bên cửa Tôn Hạo không khỏi thờ dài, lúc này cô hỏi nơi đây là đâu anh cũng trả lời cho cô biết. Khi nghe được đáp án cô liền đòi về. Không lẽ cô không còn chút tình cảm nào với anh.

Mà trái tim hiện giờ đâu phải của cô, nó là của anh trai cô Đường Lập Hi mới phải. Trái tim không phải của mình cả tình yêu cũng vậy. Người ta bảo tình yêu xuất phát từ trái tim nhưng trái tim đã thay vậy tình yêu cũng thay theo.

Hai năm nay cô thay đổi quá nhiều cười nhiều hơn trước, cái khí thế hàn băng đã không còn nữa, cô cũng đã cởi mở hơn trước. Phải chăng người thay đổi cô chính là Hàn Âu, anh thật sự đã thua rồi sao?

Tôn Hạo đứng từ xa nhìn bóng lưng Ký Bình trong lòng không khỏi buồn bã đau đớn. Chưa bao giờ anh cảm thấy tuyệt vọng như vậy, anh mất cô thật rồi. Nếu ngày đó anh không chấp nhận lời Đường Mạnh Nghiêm buông tha cho cô thì tốt biết mấy. Ít ra bây giờ cô còn có thể biết được anh là ai trong cái thế giới nhỏ của riêng cô.

Seoul

"Chết tiệt! Có một người cũng không tìm ra. Lũ vô dụng!" Hàn Âu điên cuồng đánh vào người mấy tên vệ sĩ, miệng lớn tiếng quát.

Mấy tên vệ sĩ chỉ dám quỳ xuống cắn chặt môi để Hàn Âu đánh cho hả giận. Bọn họ thật sự đã làm hết sức rồi.

"Lũ vô dụng! Lũ ăn hại!" Mỗi tiếng chửi bới điên cuồng của Hàn Âu là những tiếng "Bốp...bốp...bốp..." Của những cú đấm đá gây ra.

"Con đừng đánh nữa. Vô ích thôi." Đường Mạnh Nghiêm từ ngoài cổng đi vào lên tiếng khuyên ngăn.

Hàn Âu nghe tiếng Đường Mạnh Nghiêm liền dừng tay lại.

"Bác Đường, đã tìm được tung tích của Ký Bình chưa?" Anh không ngừng lo lắng hỏi.

Đổi lại chỉ được sắc mặt khó coi của Đường Mạnh Nghiêm và tiếng thở dài rầu rĩ. Đường Mạnh Nghiêm lấy chiếc điện thoại trong túi ra đưa cho Hàn Âu bằng ánh mắt giống như kêu Hàn Âu tự xử.

Hàn Âu nhận lấy điện thoại của Đường Mạnh Nghiêm, đọc dòng tin nhắn mặt anh trở nên xám xịt, khó coi vô cùng.

"Láo toét." Hàn Âu tức giận xiết chặt cái điện thoại như muốn bóp nát nó chỉ vì nội dung tin nhắn đó là của Tôn Hạo.

"Ba! Con đưa vợ đi chơi vài bữa rồi sẽ đưa cô ấy về. Chúc ba mạnh khỏe.

Con rể yêu của ba, Tôn Hạo."

Hàn Âu mặt hết xám rồi lại đen, ruột trong người anh dường như sôi hết lên.

"Tìm bằng được Ký Bình cho tôi. Nếu không các người đừng bao giờ thấy được ánh sáng của ngày hôm sau." Ánh mắt Hàn Âu trở nên vô cảm đến lạ lùng, anh tuyên bố một câu làm bọn vệ sĩ phải run cầm cập mà không dám hó hé.

Tôn Hạo đứng băng quơ một lúc rồi cũng thở dài bỏ đi cái suy nghĩ của mình, nếu cô không nhớ anh sẽ làm cô nhớ. Nếu cô không còn yêu anh anh sẽ làm cô yêu anh.

"Em uống chút nước đi." Tôn Hạo mang tới trước mặt cô một ly hồng trà sữa-thứ mà cô thích uống nhất.

Ký Bình quay mặt đi không thèm để ý đến Tôn Hạo. Cô vẫn còn đang giận việc Tôn Hạo không đưa cô về.

Tôn Hạo chỉ thở dài đặt ly hồng trà sữa xuống bàn nhìn xa xăm bên ngoài qua lớp cửa kính. Đây là căn nhà anh xây dựng hơn hai năm về trước, được mô phỏng theo căn nhà ở Mỹ của cô và đây cũng là món quà sinh nhật anh rất mong tặng nó cho cô nhưng anh chưa kịp tặng lại xảy ra việc đó.

Căn nhà trên 70% là kính trong suốt chống lực, đồ đạc thiết bị đều thuộc hàng nhập mới nhất, xung quanh là còn có một vườn cam quýt xum xuê hoa trái. Đã hai mùa trái rồi nhưng chủ của nó vẫn chưa một lần thưởng thức.

"Bình nhi, em biết tại sao anh đưa em đến đây hay không?" Tôn Hạo trầm tư hỏi.

"Khô..ng" Làm sao cô biết được chứ, hỏi một câu vô cùng thừa.

"Vì đây là ngôi nhà sau này của chúng ta. Hơn hai năm trước anh đã xây ngôi nhà này định tặng cho em nhưng..." Nhắc đến sự cố năm đó cổ họng Tôn Hạo như nghẹn lại anh không đủ can đảm nói cho cô nghe tất cả.

"Nh...ưng...sao?"

"Nhưng...có một chút sự cố xảy ra...đến bây giờ anh mới đưa em tới được. Xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Ký Bình im lặng quan sát nét mặt buồn tênh của Tôn Hạo, ở con người này cô có một cảm giác rất lạ. Vừa yêu lại vừa hận, vừa ấm áp vừa lạnh giá,...hai cảm xúc trái ngược như hai dòng điện nóng, lạnh chảy trong người cô. Ký Bình cũng không hiểu nổi chỉ mới gặp anh ngày hôm qua mà sau cô cứ ngỡ như rất lâu rồi mới gặp lại. Anh nói anh là chồng cô, là người bên cạnh cô một đời nhưng cô có thật sự muốn ở bên anh không? Hay chỉ đơn giản là cảm động nhất thời.

Ký Bình ơi Ký Bình! Ruột cuộc trong đầu mày đang nghĩ cái gì vậy?

"Không nhắc đến chuyện trước đây nữa. Anh dẫn em đi dạo xung quanh vườn được không?" Tôn Hạo ôn nhu nắm lại tay cô như sợ cô từ chối anh liền kéo cô đi.

Khu vườn rộng dài trồng rất nhiều cam, quýt trĩu quả, xung quanh còn có đầm ba chấu hoa hồng và một ít hoa ti gôn đang khoe sắc.

Ký Bình đứng ngơ ngời một hồi trước cái khu vườn vĩ đại này của Tôn Hạo. Từng cảnh một đập vào mắt cô, không ngờ được một tổng tài còn nhà con quý như anh không thích chứng khoán, cổ phiếu lại thích vườn tược như vậy, nhìn những trái quýt lơ lửng trên cây cô không khỏi tiếc nỗi. Nếu nó nằm gần cô thì hay quá.

Nhìn ánh mắt buồn bã của cô đối với trái quýt trên cành cao Tôn Hạo không khỏi mỉm cười. Nhìn cô chẳng khác gì đứa trẻ là mấy.

"Em lại đằng kia đi, anh hái xuống cho." Tôn Hạo bước lại so so đầu cô ân cần nói.

Ký Bình như một đứa trẻ quên hết tất cả những việc gần hờn khi này cô cứ như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời Tôn Hạo bước về phía bàn đá coi Tôn Hạo chỗ tài "khí đực" treo cây.

Nhìn con "khí đực" Tôn Hạo treo cây Ký Bình miệng không khỏi hé cười nhưng cô đang cố kiềm nén lại. Con "Khí đực" nhìn trước này chắc chắn chưa bao giờ treo cây, cứ leo lên rồi tụt xuống làm cô nín cười đến ê người đau ruột.

Tôn Hạo nhìn cái bộ dáng nín cười đến khổ sở của cô lòng mày không khỏi chau lại tỏ ra bức bối. Đến khi Tôn Hạo nắm được cái cành gần đó mới chịu thả lỏng chân mày ra. Nhưng đối với anh đây là một sự mất mặt, đường đường là Tôn tổng tập đoàn Tôn gia hôm nay lại sa cơ thất thế đến nỗi đi treo cây bị trượt thế này làm còn bị cô cười cho một trận, máu anh đang từ từ sôi lên.

Nhìn mấy trái cam trong tay, ánh mắt Tôn Hạo như muốn nói lên một câu "Tao sẽ bóp nát mày" như Trần Quốc Toàn bóp nát quả cam còn Tôn Hạo anh đây là bóp nát quả quýt.

Cái ánh mắt đăm chiêu đầy sát khí của Tôn Hạo không thể qua khỏi được cái ánh mắt của Ký Bình. Vậy là cô được một tràng cười to từ này đến giờ, cô đã cố nín như vô ích, Tôn Hạo quá dễ thương. Cái bộ mặt hờn dỗi quả quýt đó thật y như trẻ con, đáng yêu vô cùng.

"Em đừng cười nữa được không?" Tôn Hạo mặt đỏ lên đến tận mang tai bước về phía Ký Bình đặt mắt quả quýt xuống. Nhìn cô cười đến bò làm anh càng thêm bức bối bản thân, tính thể hiện bản thân một chút không ngờ lại làm trò cười cho cô. Nhưng trong cái rủi có cái may, anh đã thấy được cô cười. Một nụ cười thật sự, Tôn Hạo cũng cười đáp trả lại với cô. Thường gian nếu ngừng lại tại giây phút này thì tốt quá, anh sẽ được nhìn cô cười, được ở cạnh cô. Một tháng chỉ một tháng anh sẽ trả cô về, lời hứa không buông tay cô anh không thực hiện được rồi. Hứa thật nhiều và giờ đây anh thất hứa cũng thật nhiều.

Chỉ mới vài tiếng trước anh nhận được một tin vui và một tin buồn. Tin vui là em gái anh Tôn Thụy Miên sau gần mười năm hôn mê bất tỉnh sống đời sống thực vật nay đã có dấu hiệu tỉnh lại còn tin buồn...là anh phải lỡ hẹn, thất hứa với cô rồi.

"Anh lột quýt cho em ăn nhé."

Ký Bình cố nén cười lại nhìn Tôn Hạo gật gật đầu.

Tôn Hạo chỉ cười rồi bắt đầu lột từng quả quýt dót cho cô.

Tối đó, Ký Bình vui vẻ nằm trên đùi Tôn Hạo trên ghế sofa ở phòng khách nghe anh đọc từng trang tiểu thuyết rồi nghe anh kể về chuyện trước kia của hai người những quá khứ buồn vui lẫn lộn không khơi gợi lên được ấn tượng gì trong cái đầu óc trống rỗng của cô nhưng về mặt cảm xúc cô vẫn lúc buồn lúc vui theo những câu nói của Tôn Hạo.

Cô vẫn còn ấn tượng với một câu trong "Hóa ra anh vẫn ở đây" của Tân Di Ổ.

"-Ngược xuôi ngang dọc, hóa ra anh vẫn ở đây."

Chàng nam chính Trình Tranh đó thật giống anh, vẫn chờ đợi cô mặt cho cô đã bỏ quên anh ở quá khứ.

Gió cuốn trôi kỉ niệm, mưa rửa sạch quá khứ. Bây giờ cô thật sự muốn nhớ lại tất cả. Liệu còn kịp không?

Ký Bình cô cần ánh nắng cần mặt trời giúp cô ở lại bên anh, cần ánh nắng trả cho cô những quá khứ mà mưa đã vô tình rửa sạch.

"Đang nghĩ gì vậy?" Nhìn cô trầm tư Tôn Hạo không khỏi thắc mắc, không phải khi này cô còn cười sao?

"Khô...ng! em...chi...ng...hĩ...đến nh...ững...chuy...ện trước...kia thôi."

"Trước kia em rất lạnh lùng, rất bá đạo thích chiếm hữu. Không chiếm hữu được sẽ òa khóc." Tôn Hạo vừa nói vừa cười với cô. Không ngờ lời nói đùa của anh lại bị cô tin.

"Thật sao?" Ký Bình hỏi lại một lần nữa để chắc chắn.

"Ngốc quá! Anh đùa thôi." Tôn Hạo vuốt vuốt tóc Ký Bình cười cười nói.

"Chúng ta đi ngủ nào?"

Chưa để Ký Bình kịp phản ứng Tôn Hạo đã bế cô lên hướng về phòng.

Ký Bình như một bước tượng ngơ ngác bị Tôn Hạo đặt xuống giường, cô vẫn còn nhớ cái viễn cảnh lúc sáng. Đừng nói anh muốn nữa chứ.

Tôn Hạo nở một nụ cười gian xảo từ từ cởi bỏ chiếc cúc trong đầu cô đồng thời cởi bỏ cúc áo bên ngoài giúp cô. Thân nhiệt anh không khỏi nóng lên.

Nhìn thân ảnh to lớn đang ở trên người mình Ký Bình không khỏi thờ dài. Không biết sức lực của anh đâu mà nhiều thế.

Tôn Hạo bắt đầu hôn lên khuôn mặt đang ửng đỏ của cô rồi lại lần xuống ngực cô, mân mê nhũ hoa của cô. Vật dưới của anh đang chuẩn bị tác chiến.

Bỗng đầu anh đau kinh khủng, càng ngày càng đau.

Tôn Hạo đứng dậy ngồi xuống cạnh giường ôm lấy đầu mình một cách đau đớn.

Ký Bình ngơ ngác nhìn những biểu hiện kỳ lạ của Tôn Hạo. Nhìn Tôn Hạo ôm đầu, mồ hôi chảy khắp khuôn mặt làm trái tim cô có gì đó đau nhói.

Sau một lúc Tôn Hạo mới để tay xuống, anh đứng bật dậy giải lại nút áo somi của mình.

"Em ngủ đi, anh ra ngoài hóng gió một lát." Tôn Hạo không để ý đến sự ngỡ ngàng đầy lo lắng của cô, anh để cô từ từ nằm xuống cẩn thận đắp chăn rồi mới đi ra ngoài.

Ký Bình không nói gì chỉ nhắm mắt đợi hình ảnh anh khuất sau cánh cửa. Linh cảm cho cô thấy Tôn Hạo chắc chắn có chuyện giấu cô nhưng cô sẽ không hỏi, không điều tra...đơn giản vì nếu anh nói anh là chồng cô vậy vợ chồng phải sang sẽ cho nhau. Anh không nói tức là việc cô không cần biết và cô mong đến lúc nào đó chắc chắn không cần cô hỏi anh cũng nói.

Nằm một mình trong căn phòng Ký Bình không ngừng trở người qua lại, rồi lại nghe tiếng dế, ếch kêu ngoài vườn cô không khỏi lo sợ. Nhớ đến mấy bộ phim kinh dị cô càng sợ hơn, Ký Bình bật người ngồi dậy bước ra trước hiên ngồi đợi anh.

Biết vậy cô đã đi theo anh rồi.

Tôn Hạo đi dạo dọc quanh bờ biển, tâm trạng anh cực kỳ hỗn loạn. Trái tim mách bảo anh đừng buông tay cô, lý trí lại bảo anh hãy trả cô tự do rút cuộc anh phải làm sao đây.

Nhìn lon nước đã hết nằm trên cát Tôn Hạo đang bức bối liền đá cho nó bay một phát thật xa ra biển.

Sóng biển xi xào cuốn lon nước theo dòng hải lưu trôi xa bờ. Tôn Hạo nhìn theo ánh mắt đăm buồn.

Tôn Hạo thờ dài ngồi bệch xuống cát, hai tay chống ra sau ngược mặt nhìn lên trời, rồi lại tiếp tục thờ dài khi nhận ra trên trời không có một ông sao nào cả. Anh chỉ đành thờ dài rồi đứng dậy phui quần và đi về.

Tôn Hạo vừa về tới nhà đã thấy cô ngủ gục ngủ gật trước cửa, người còn dựa vào cái cột trước cửa, tư thế ngủ không ổn nên cứ gật gù qua lại nhìn vừa buồn cười vừa xót xa. Tôn Hạo ngồi xuống bên cạnh nhìn dáng vẻ của cô, tay không tự chủ vuốt nhẹ khuôn mặt trái xoan của cô, làn da trắng phát hiện sự tiếp xúc liền ửng đỏ ngay ngừng.

Tôn Hạo nở nụ cười hôn lên trán cô rồi nhẹ nhàng ân cần đưa cô về phòng.

Đặt cô ngủ trên tay mình Tôn Hạo không khỏi hạnh phúc trong lòng. Cảm giác ấm áp này thật khó nói nên lời được, nó rất đặc biệt, rất khó có thể tương tượng được. Nhìn ngắm cô say sưa của trên tay mình một hồi Tôn Hạo cũng bắt đầu nằm xuống ôm gọn cô trong vòng tay mình rồi nhắm mắt ngủ.

"Aaaaaa...Đừng...Đừng...Đừng mà." Đang ngủ bỗng Ký Bình hét lên, người cô lạnh ngắt tay chân không ngừng dẩy dụa.

"Bình nhi, em sao vậy?" Tôn Hạo bỗng nghe tiếng hét liền tỉnh giấc ôm chặt lấy cô.

"Đừng sợ, anh đây...đừng sợ." Tôn Hạo không ngừng vuốt tóc và ôm lấy cô an ủi.

Tiếng hét của Ký Bình cũng nhỏ dần thay vào đó là tiếng nấc của cô, nước mắt cô không ngừng chảy dài trên má. Một giấc mơ chính xác là một con ác mộng đầy đau khổ và ghê sợ. Cô bám chặt lấy cánh tay Tôn Hạo đang ôm mình bầu vịu vào nó đến bật máu.

Tôn Hạo càng ôm chặt cô hơn, lau nhẹ hàng nước mắt lăn trên má cô. Ký Bình sau con ác mộng liền mở mắt từ từ ra, thấy người ở trước mắt mình cô càng ôm chặt hơn, không ngừng rơi nước mắt.

"Hạo, con...con, máu...máu." Những lời nói không rõ ràng đầu đuôi của cô nhưng anh lại hiểu cô đang nói gì. Lúc này cô đã mơ thấy cảnh đó sao?

"Anh...xô...máu...máu...nhiều." Từng lời nói không mạch lạc của cô đi sâu vào tâm can anh, từng chút một siết chặt trái tim anh.

"Xin lỗi! Anh xin lỗi. Thật sự rất xin lỗi." Tôn Hạo như kẻ ngây dại khuôn mặt đầy nước mắt, miệng không ngừng xin lỗi cô.

Ký Bình đột nhiên xô Tôn Hạo ra, ánh mắt nhìn anh không còn như khi nãy nữa mà thay vào đó là ánh mắt ghê sợ, đầy nét sợ hãi và đau đớn. Giấc mơ lúc nãy cô nhắc lại cho cô tất cả. Cô không thể ở bên cạnh kẻ đã từng làm hại con mình được. Không thể, tuyệt đối không bao giờ. Cô ghê tởm con người như Tôn Hạo.

"Bình..." Tôn Hạo tay run run hướng tới người cô nhưng bị Ký Bình gạt phắt ra.

Nhìn thấy ánh mắt run sợ của cô Tôn Hạo không khỏi đau lòng, anh thật sự rất sợ nếu cô nhớ ra những gì mà anh làm nhưng anh còn sợ hơn khi thái độ của cô lại xa cách anh thế này. Cái ánh mắt nói lên sự ghê tởm đó thật sự làm anh rất sợ. Tôn Hạo ôm chầm lấy người cô trong phút chốc, siết chặt lấy không để cô dây dưa.

"Nói cho anh biết, em đã mơ thấy gì?" Giọng Tôn Hạo hết sức nhẹ nhàng chứa đầy sự hoang mang.

"Anh vì cô ta...coi tôi là...rắn độc...vì con cô ta...mà làm tôi...sảy...thai." Ký Bình vừa nói vừa đâm thật mạnh vào lưng Tôn Hạo.

"Bình nhi, nghe anh giải thích được không? Anh biết anh không đủ tư cách nhưng nghe anh nói một lần đi."

Ký Bình nở nụ cười chua chát đầy khinh bỉ.

"Được...tôi nghe...nhưng sao khi nghe...xong tôi...muốn anh...biến."

Tôn Hạo nghe được giọng lạnh lùng của cô không khỏi đau xót, bây giờ anh chỉ ước đừng bao giờ có giấc mơ này. Anh neohàng buông cô ra, bây giờ kể lại mọi chuyện, từ lúc anh gặp Từ Khả Giai ở khách sạn New York cho đến cái kết cục thảm hại của cô ta và Từ Đông.

Từng chi tiết một hiện ra trong đầu cô như một cuốn phim chiếu chậm.

Từng lời kể của Tôn Hạo đi vào trái tim cô quá ra cũng một phần do cô của trước kia. Lúc đó anh không hề biết cô có thai, việc làm cô sảy thai không phải cố ý. Còn việc Từ Khả Giai anh cũng chỉ là nạn nhân bị cô ta lừa. Còn cả việc anh đứng hàng đêm dưới vỉa hè nghe cô đàn, mặc dù lúc đó anh chưa biết người con gái đó là cô. Và việc cô trả thù anh và tự sát. Tất cả điều được anh kể ra từ chút không bỏ sót một chút nào.

Bây giờ cô đã hiểu, tại sao ba cô lại không hề nhắc đến anh và tại sao ông ấy không kể gì về quá khứ cho cô nghe. Nếu hôm nay cô không mơ thấy ác mộng về quá khứ của mình chắc mãi mãi cũng không ai nhắc đến.

Tất cả, suy cho cùng đều là nạn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Một buổi sáng tinh mơ, cô thức dậy trong nỗi nhẹ nhõm của cuộc sống. Đây là lần đầu tiên cô thấy cuộc sống này nhẹ nhàng đến vậy. Cái cảm giác hai bên vai không còn gì đè nén thật dễ chịu. Tiếng chim hót ở bên ngoài vọng vào tai cô như đang cùng cô chào đón nắng mai.

Tôn Hạo đứng bên cửa nhẹ nhàng nhìn cô cười dịu dàng. Anh không ngờ sau bao ngày xa cách cô lại tha thứ cho anh.

"Buổi sáng tốt lành, vợ yêu." Tôn Hạo bước về phía cô nở nụ cười đẹp hơn cả nắng mai, dịu dàng hôn lên khuôn mặt còn mê ngủ của cô.

Ký Bình mắt nhắm mắt mở đoán nhận nụ hôn của anh, miệng không khỏi nở nụ cười hạnh phúc. Cảm giác này thật sự rất hạnh phúc so với việc ở bên cạnh vui đùa cùng Hàn Âu thì cảm giác này hơn nhiều.

"Buổi sáng...tốt lành." Ký Bình choàng tay qua cổ Tôn Hạo mấp máy môi nói.

Tôn Hạo mở nụ cười nhẹ, xem ra chứng trở ngại ngôn ngữ của cô khỏi chỉ là vấn đề thời gian. Chắc chắn là do trước kia cô lười nói nên mới dẫn đến việc như vậy.

Sau những cái chào, ôm thân mật hai người cũng buông nhau. Tôn Hạo xuống bếp làm đồ ăn sáng còn cô thì tiếp tục lười biếng trên giường thêm một lúc nữa mới chịu dậy làm vệ sinh cá nhân.

Tôn Hạo ở dưới bếp vui vẻ chiên trứng, ánh mắt đôi khi lại nhìn lên tầng trên. Miệng không ngừng nở nụ cười. Một tuần nay kể từ ngày cô tha thứ cho anh, anh cảm thấy mình thật hạnh phúc. Trái tim cô đơn lạnh lẽo của anh đã có người sưởi ấm lại. Tuy anh chỉ dám chắc anh sẽ cho cô một tháng hạnh phúc nhưng đối với anh, anh thật sự mãn nguyện. Nếu sau này anh xảy ra gì, anh tin Hàn Âu có thể thay anh chăm sóc cô.

"Hạo." Ký Bình từ lúc nào đã ở phía sau ôm chặt lấy anh, giọng điệu ní non như một đứa trẻ.

"Em lại bàn ngồi đi, mỡ dăng bông bây giờ."

"Không...sợ." Ký Bình càng ôm chặt Tôn Hạo hơn.

Tôn Hạo chỉ mỉm cười mặc cho cô ôm, đồ ăn vừa kịp chín nên anh liền tắt bếp không sợ làm cô bỏng.

Đề đĩa trứng lên trên bàn, anh lại tiếp tục lấy bánh mì ra tiếp tục đặt lên bàn mặc cho cô đang ôm chặt anh.

Mãi một lúc sau mọi thứ đã ở trên bàn cô mới buông anh ra và ngồi đằng hoàng xuống ghế.

Một buổi sáng đơn giản gồm bánh mì, trứng ốp la và sữa tươi nhưng như vậy đối với cô là ngon rồi. Còn hơn để cho anh làm mấy món khét nhạt, mặn nhạt vừa ăn vừa uống nước đó.

"Em cười cái gì vậy?" Nhìn cô nhìn đĩa trứng cười cười làm Tôn Hạo không khỏi thắc mắc.

"Giỏi...hơn...rồi." Ký Bình chỉ xuống đĩa trứng với đĩa bánh mì tóm tắt khen. Một tuần nay anh khá hơn rồi, không còn trứng chiên vỏ cùng bánh mì khét nữa.

"Chồng em mà." Tôn Hạo vui vẻ nghe cô khen.

"Tự mãn." Ký Bình bỏ lại cho anh hai chữ rồi cầm cúi ăn như mình vô tội trong khi mặt Tôn Hạo đang đỏ mặt như tía gà.

Ăn sáng xong hai người lại cùng nhau ra biển, mặt biển trong xanh, bờ cát dài dằng dặc hai người nắm tay dạo từng bước trên mặt biển. Tay trong tay nghe sóng biển rì rào từng hồi một. Sóng hết đợt này tới đợt khác dạt vào bờ cát rồi dạt vào chân hai người, lấp đi những dấu chân hai người để lại trên mặt cát biển.

"Ồ đây đẹp thật." Tôn Hạo ngồi xuống nhìn ra bên ngoài mặt biển.

Ký Bình không trả lời anh, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cùng anh nhìn xa xăm bên ngoài. Ánh mắt cô không hiểu từ bao giờ lại có chút suy tư, ngọn buồn. Cô nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Tôn Hạo cùng anh nhìn về một hướng trong không gian im lặng của hai người.

Ngồi một hồi cũng chán nhìn sóng biển cứ tạt vào chân mình Ký Bình không khỏi muốn chơi đùa. Suy nghĩ nhiều rất mệt óc, chỉ bằng buông xuống cùng vui vẻ hưởng thụ. Ký Bình luôn có suy nghĩ đi kèm hành động vì vậy ý nghĩ chưa ra hành động đứng lên chạy ra biển đã đi trước. Cô chạy ra chỗ nước vừa tới tà váy của mình liền ngừng lại, tay vẫy vẫy anh.

"Hạo, chơi...không?"

"Uớt đồ hết."

Nghe lời từ chối của Tôn Hạo cô không khỏi chau mày. Anh bảo uớt đồ hết, anh sợ uớt. Cô sẽ cho anh uớt nhẹp. Suy nghĩ chưa ra hành động tạt nước liền tung ra về phía Tôn Hạo. Ký Bình không ngừng vơ tay tạt nước về phía Tôn Hạo mặc cho Tôn Hạo la làng cùng né tránh.

"Thôi, đừng mà."

"Bình nhi, tha cho anh đi."

Một lúc sau, người Tôn Hạo đã ướt như chuột lột. Lúc này anh còn sợ ướt, bây giờ anh đã ướt rồi nên chẳng cần phải sợ nữa. Tôn Hạo liền chạy về phía cô. Hai người không ngừng tạt nước qua lại như hai đứa trẻ đang vui đùa, nghịch ngợm.

Buổi trưa hai người mới về nhà trong tình trạng người ngòm ướt nhẹp và đầy cát.

Tôn Hạo vừa bước vào nhà liền bế thẳng cô vào phòng tắm, cùng nhau tắm trong tình trạng tề tề hại hại. Một buổi sáng ướt nhẹp của hai người.

"Hạo, em...có..ch..uyện muốn...nói." Đang tắm bỗng Ký Bình ôm chặt lấy cổ anh. Khuôn mặt không còn cười cợt như lúc này nữa mà thay vào đó là ánh mắt lo lắng.

Nhìn vào ánh mắt của Tôn Hạo không hiểu sao lại cảm thấy bất an. Không lẽ cô đã biết được việc gì đó.

"Đừng...bỏ...em."

"Bình nhi, ngốc. Anh làm sao lại bỏ em cơ chứ." Nghe câu nói của cô Tôn Hạo nhanh chóng thay đổi sắc mặt, giọng anh trở nên lo lắng.

"Em thấy...thấy cả rồi. Tin nhắn...trong điện...thoại anh." Ký Bình ánh mắt như sắp khóc nhìn Tôn Hạo. Lúc sáng cô đã tình cờ đọc được tin nhắn trong điện thoại anh, tin nhắn từ bệnh viện đến.

Trong tin nhắn đó có nói một bên bán cầu não của anh bị xuất huyết cần phải phẫu thuật gấp nếu không sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, vì vậy những ngày hai người ở bên nhau cô rất hay thấy anh đau đầu. Trong đó còn ghi là do tai nạn xe hai năm trước, tức là ngày cô sang Hàn Quốc.

"Em thấy rồi sao?" Tôn Hạo sau một hồi thất thần liền hỏi cô một câu ngỡ ngàng. Hai năm trước ngày cô rời xa anh, cơn đau mắt mắt trong lòng anh không thể nào nguôi ngoai được. Anh tìm đến rượu hàng đêm ở các quán bar. Trong một lần say bí tỉ anh lái xe tông thẳng vào cột điện, đầu va đập mạnh vào kính và vô lăng nhưng lúc đó dù có kiểm tra cách nào cũng nói là tổn thương nhẹ không để lại di chứng hoàn toàn không có biểu hiện xuất huyết não. Nhưng gần đây anh lại hay đau đầu và chóng mặt nên đã kiểm tra không ngờ lại phát hiện mình bị xuất huyết não. Đây là lý do anh muốn bên cạnh cô một tháng, cuộc phẫu thuật phần trăm thành công rất ít anh không thể mang tương lai của cô ra đánh cược được.

Ký Bình gật đầu thay cho câu hỏi của anh.

"Hạo, phẫu thuật đi...sẽ thành...công mà."

"Nếu không thành công, anh sẽ chết hoặc sống đời thực vật..."

Tôn Hạo chưa nói hết câu đã bị cô chặn miệng lại.

"Sẽ th...ành...công...mà. Em tin...anh."

"Còn tệ hơn nữa, anh sẽ quên em mãi mãi." Tôn Hạo ôm chặt lấy cô, giọng nước mắt của anh từ lúc nào đã lăn trên má.

"Em...sẽ làm...cho...anh nhớ. Em là...ai mà."

"Bình nhi, đừng vì anh làm chuyện đó. Em đã khổ nhiều rồi." Tôn Hạo ôm lấy cô, đau đớn nói.

"Không khổ...chúng ta là...vợ chồng mà." Ký Bình mắt cũng đẫm nước nhìn anh.

Chỉ một câu nói của cô đã vô tình đánh bại trái tim mềm yếu của anh. Cô nói đúng hai người là vợ chồng.

"Hạo, về...phẫu...thuật đi. Em sẽ...bên cạnh anh."

Và rồi chiều đó cô và anh đã ra sân bay bay thẳng về Thành phố E trong yên lặng. Nói là trong yên lặng nhưng vừa bước ra khỏi cửa của sân bay thành phố E đã có đầy đủ khuôn mặt đứng đón.

Tôn Hạo tháo chiếc kính chữ V màu đen ra nhìn những khuôn mặt xuất hiện tại sân bay như sinh vật lạ. Rõ ràng anh không báo làm sao mọi người biết thế nhỉ?

Còn Ký Bình này giờ vẫn ôm chặt lấy tay Tôn Hạo, cảm giác đối với những người trước mặt như quen như lạ này làm cô không phân biệt được nên đối xử tốt hay phòng thủ đề phòng.

Hiểu được cảm giác của cô Tôn Hạo vỗ nhẹ vào tay cô như an ủi rồi dẫn cô đến bên cạnh mọi người.

Ông bà Tôn, gia đình Thẩm Thiếu Bạch, Hà Thế Dân,...và có cả một người mà anh không thể ngờ tới Tôn Thụy Miên cũng có mặt. Tôn Hạo không kiềm chế được cảm xúc của mình ôm chặt lấy Tôn Thụy Miên đang ngồi trên xe lăn.

"Em tỉnh lại khi nào vậy?"

"Em tỉnh được ba ngày rồi." Tôn Thụy Miên vui vẻ đáp, cũng vì nằm lâu quá các cơ bị teo nhỏ nên cô không thể đi lại bình thường được chỉ đành làm bạn với chiếc xe.

Rose cũng ôm chặt lấy cô, Ký Bình không có phản ứng gì. Đối với những người xuất hiện ở đây trong đầu cô chỉ có một cảm giác là cô chưa từng gặp qua. Ký Bình chọn to mắt ngạc nhiên khi Rose cứ ôm chặt lấy cô còn nức nở khóc.

"Mẹ." Mía chạy lại nhưong người ôm lấy Ký Bình nhưng đã bị Rose dành mắt đành nắm tay cô lắc qua lắc lại.

Ký Bình lại một lần nữa ngạc nhiên, cô làm gì có con mà có người kêu bằng mẹ cơ chứ? Càng lúc cô càng ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời.

Nhìn cô lúc này chẳng khác nào đứa trẻ bị lạc ở nơi đông người. Tôn Hạo đành bước lại phía cô nắm lấy tay cô vào từng người giới thiệu.

Ký Bình chau mày, khuôn mặt ủy khuất cố nhớ hết những gì anh giới thiệu, vừa nghe vừa gầy đầu và gật gật đầu ra về đã nhớ làm Rose đứng bên cạnh chết đứng.

Rose thật sự không ngờ sau hai năm không gặp Ký Bình lại có những biểu hiện trẻ con như vậy. So với khuôn mặt lạnh ngày trước thì Rose thích cái khuôn mặt ngây ngô này của Ký Bình hơn.

"Anh đây là chị dâu sao?" Tôn Thụy Miên ngược lên hỏi. Cái ánh mắt trong veo chứa đầy sự tò mò.

"Chúng ta về nhà rồi hãy nói chuyện tiếp." Bà Tôn chưa kịp để cho Tôn Hạo trả lời đã vội chen vào. Nói thật nhìn con dâu đang ở trước mắt bà không thể nào ngăn được nổi xuất động. Hai năm trước khi biết hết mọi chuyện bà và ông Tôn rất sốc. Ông Tôn còn nổi giận lôi đình đuổi Tôn Hạo ra khỏi nhà nếu không tìm được cô thì đừng hòng bước vào nhà họ Tôn nữa bước. Lúc đó bà vừa lo cho Tôn Hạo vừa sợ cho cô biết bao nhiêu.

"Mẹ con nói đúng đó. Anh chị hai con chắc mệt cả rồi, về nghỉ ngơi đi." Ông Tôn này giờ cũng lên tiếng còn vỗ vai Tôn Hạo một cái.

Hà Thế Dân đứng bên cạnh đưa đồng hồ trên tay lên coi, trực nhớ mình còn cuộc họp quan trọng liền dặn dò Mía rồi chào tạm biệt mọi người.

"Mía, đi chơi với mọi người nha. Bố có việc ở công ty nên không đi được." Hà Thế Dân ngồi xuống chỉnh trang phục lại cho Mía vừa dặn dò.

"Vâng ạ." Mía vui vẻ hôn lên má Hà Thế Dân một cái rồi chạy qua bên cạnh Định Tường.

Nhìn con gái cứ đeo lấy Định Tường Hà Thế Dân cũng chỉ thờ dài, thàn thán cho phận mình hẩm hiu.

"Tạm biệt mọi người, con đi trước đây."

"Lát nhớ ghé nhà bác dùng cơm." Hà Thế Dân đã đi được một đoạn liền nghe được tiếng của bà Tôn. Anh chỉ gật đầu rồi chạy đi.

Thấy Hà Thế Dân đã đi mọi người cũng bắt đầu đảo bước ra về.

Chiếc Corvette Limousine dài 7 mét chạy ra khỏi sân bay. Bắt đầu cho một cuộc la hét ồn ào. Ông bà Tôn là người ưa yên tĩnh nên đã đi xe riêng chưa lại không gian chia cho người trẻ.

Chiếc Corvette Limousine này là chiếc xe chuyên chở Rose trong những lần đi biểu diễn nên nó khá khác nào một căn phòng hoặc một cái vũ trường nhỏ gồm một bộ sofa dài, bàn ghế, giường ngủ và kệ để rượu, tivi rồi loa,... Định Tường vừa vào đã mở nhạc inh ỏi cả xe.

Ký Bình ngồi trên sofa nhìn ra đường phố bên ngoài, cảm giác được hít thở không khí quê hương thật dễ chịu, cô cứ đắm chìm bởi khung cảnh bên ngoài không màng gì đến mấy nhóc đang quậy. Bỗng bàn tay cô đang đặt trên đùi có ai chạm lấy. Ký Bình mãi suy nghĩ nên bị bất ngờ liền rút mạnh tay lại. Lúc này cô mới nhìn xuống kẻ mới sờ mó tay mình. Là một tên nhóc khoảng 1,2 tuổi. Tên nhóc nhìn cô còn mở mồm cười thân thiện làm lộ mấy cái răng sữa mới mọc, hai má lúm đồng tiền, da lại trắng trong đáng yêu phết. Không kiềm lòng được Ký Bình bế tên nhóc nhỏ ấy lên.

"Đó là con trai của tớ Thẩm Nhục Hân. Cậu cứ gọi nó là Ian (i-an)." Rose thấy Ký Bình bế con trai nhỏ của cô lên liền giới thiệu, nếu Ký Bình không bế Ian lên chắc cô quên bèn.

Còn nhóc Ian này giờ vẫn chăm chú tỏ vẻ rất thích đôi mắt có con ngươi màu xanh của cô. Cứ chốc chốc lại ngược lên nhìn rồi cười ngây ngô.

"Ian" Ký Bình bế Ian nhìn Ian đang ngồi trên đùi mình, khẽ gọi.

Ian nghe có người gọi liền ngược lên nhìn nở nụ cười rõ tươi. Cô chắc chắn tên nhóc này rất thích cười và chẳng biết lạ là gì. Nhìn cô cười cả buổi vẫn còn cười. Bỗng Ký Bình thấy tay mình ướt ướt cô bắt đầu nhìn xuống chỗ tay đang giữa nhóc Ian thì ra này giờ tên nhóc cười nhiều quá nên nước vãi rơi tùm lùm làm ướt cả tay cô.

Rose thấy vậy liền lấy khăn giấy đưa cho cô nhanh chóng bế Ian về chỗ mình.

"Xin lỗi, con trai mình nó nghịch quá."

"Không...sao." Ký Bình nhận lấy tờ khăn giấy lau tay mình. Nhìn cái tên nhóc bị Rose ẵm đi nhưng vẫn còn lưu luyến nhìn về phía cô đó. Tên nhóc dễ thương như vậy sau cô nở trách được cơ chứ.

"Joy, lúc trước cậu bảo muốn làm mẹ nuôi của con tớ. Bây giờ còn muốn không?"

"Muốn." Ký Bình suy nghĩ một chút liền gật đầu, thật thì lúc này nghe Rose gọi cô là Joy cô cứ tưởng gọi tên ai khác nhưng nhìn phản ứng của mọi người ở đây cô liền nhận ra đó là dùng để gọi mình. Chuyện gì chứ chuyện có thêm một đứa con nuôi nữa cô cũng không sợ, lúc này Tôn Hạo giới thiệu với cô Mía là con gái nuôi của cô bây giờ thêm Ian nữa cô sẽ có hai đứa con nuôi, càng nhiều càng vui.

"Ian gọi mẹ Joy đi nào?" Rose hôn lên má Ian rồi chỉ về phía Ký Bình nói.

Ian đã mãi ngắm cặp mắt màu xanh của Ký Bình miệng không ngừng cười te té đầu để ý đến Rose đang nói gì, theo phản xạ của đứa trẻ gần hai tuổi Ian liền ngừng cười, chau chân mày lại tỏ ra suy nghĩ những gì Rose vừa nói.

"Bà...ngoại." Ian nhìn cô một lúc liền mấp má môi ra hai chữ khiến mọi người trong xe bỗng im phất rồi phất ra cười bò.

Tên nhóc Ian gọi Ký Bình là bà ngoại, cô già đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

"Ồi..." Tôn Hạo bỗng thấy đầu anh đau, rất đau, đau một cách kinh khủng.

"Hạo, sao...?" Ký Bình ngồi bên cạnh nghe tiếng Tôn Hạo liền nhìn sang, khuôn mặt cô bỗng chốc trắng bệch khi thấy Tôn Hạo từ từ nhắm mắt rồi bất tỉnh.

"Anh Hạo, anh sao vậy?" Mọi người bắt đầu mặt trắng bệch theo cô khi thấy Tôn Hạo bất tỉnh.

"Lái xe đến bệnh viện ngay." Thẩm Thiếu Bạch vội hét lên ra lệnh cho tài xế.

Tài xế nhanh chóng cho xe chạy nhanh đến bệnh viện.

Xe của ông bà Tôn ở phía sau thấy lạ cũng bắt đầu chạy theo.

Ký Bình hoang mang đến nỗi tay chân run rẩy, người cô cứng đờ như muốn bất tỉnh theo anh. Trái tim trong lồng ngực của cô cũng đập chậm hơn bình thường, giờ phút đó cô thật sự cảm thấy mình thừa thãi. Nhìn Tôn Hạo nằm bất tỉnh cô cũng quên luôn cả việc mình đã từng là một bác sĩ.

"Tình hình của Tôn thiếu gia không mấy khả quan. Nếu không làm phẫu thuật gấp, e là..." Vị bác sĩ sau một hồi làm kiểm tra liền ấp úng nói, dù gì bệnh nhân của ông cũng không phải dạng tầm thường ông không thể làm bậy được.

"Làm sao?" Ký Bình tức giận đập mạnh tay xuống bàn làm vật dụng trên bàn lung lay qua lại. Đối với thái độ của vị bác sĩ Thích này cô cực kỳ bức bối, đã là thời đại nào rồi mà còn câu nệ này nọ. Đây là Xã Hội Chủ Nghĩa bình đẳng chứ không phải là Phong Kiến, câu câu nệ nệ nhìn mà bức bối. Bệnh tình bệnh nhân không nói rõ ràng mà ấp a ấp úng đợi chờ ông ta nói hết chắc bệnh nhân đã vào nhà xác.

"E là...không qua khỏi. Còn nếu phẫu thuật tôi sẽ đảm bảo được tính mạng của Tôn thiếu gia."

Bác sĩ Thích có phần hơi run sợ trước thái độ của cô, ngưng một chút rồi nói tiếp.

"Còn về phần tác dụng phụ sau khi phẫu thuật thì tôi không dám chắc là sẽ không xảy ra. Tôn thiếu gia sẽ bị mất trí nhớ hoặc sống đời sống thực vật."

Ký Bình ngồi phịch xuống ghế tay chân bủn rủn không còn như lúc này nữa. Tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy chứ? Dù đã biết trước kết quả nhưng nghe từ miệng bác sĩ cô không thể bình tĩnh được. Cô không thể mất anh, cô đã mất con cô không thể mất luôn cả anh được.

"Bác sĩ Thích xin hãy cứu lấy con trai tôi." Bà Tôn và ông Tôn như quy xuống không ngừng cầu xin.

Bác sĩ Thích vội vàng đỡ lấy hai người, ông làm gì dám nhận cái sự van xin này cơ chứ.

"Bác sĩ Thích, ông nhất định phải cứu được anh tôi. Tốn bao nhiêu tiền cũng được." Thẩm Thiếu Bạch nhìn thái độ của mọi người không khỏi chua xót. Anh họ anh bây giờ đang nằm đó, anh không thể để nhà họ Tôn tuyệt tử được. Còn hai bác của anh thì sao? Họ sẽ sống sao đây?

Bác sĩ Thích tuy không vừa lòng trước câu nói của Thẩm Thiếu Bạch nhưng trước kinh nghiệm trong nghề hơn 20 năm ông hiểu cảm giác này của mọi người nên không muốn chấp nhất. Hướng hồ gì đây là nhân vật lớn ông không thể sai sót. Tuy tiền không mua được mạng người nhưng nó mua được bữa ăn của gia đình ông, bác sĩ Thích chỉ gạt đầu rồi đi chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật.

Ký Bình ngồi trên ghế đau đớn chết lặng cả người, hai tay trở nên lạnh ngắt không tự chủ nắm lấy cánh tay của Tôn Hạo. Cô muốn động viên anh, nhất định không được bỏ cuộc không được để cô trên cõi đời này một mình cô đơn.

Tôn Hạo trong cơn mê mang từ từ tỉnh dậy vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cô, bà Tôn, Rose và cả hai đứa em gái Định An Nhiên và Tôn Thụy Miên cùng khuôn mặt ủ rũ không có sức sống của những người đàn ông trong phòng.

Tôn Hạo chỉ thờ dài rồi đưa tay lau nước mắt trên má cho cô. Bàn tay anh đã trắng bệch không có một chút máu run run đưa lên má cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại. Cô không vì anh, anh rất cảm động và vui sướng nhưng giây phút này anh thật sự không muốn nhìn thấy cô khóc. Bệnh tình của anh bản thân anh rõ hơn ai hết vì vậy anh sẽ cố, cố gắng chống lại nó dù bất cứ giá nào. Vừa lúc đó các y tá và bác sĩ cũng tới chuẩn bị đưa anh sang phòng phẫu thuật.

Ký Bình đứng dậy, một tay nắm lấy tay anh một tay nắm lấy thành giường cùng chạy theo y tá đẩy anh về phía phòng phẫu thuật. Những giọt nước mắt đau khổ của cô rơi ướt cả những ngón tay anh.

"Khoang." Vừa đến cửa phòng phẫu thuật giọng Tôn Hạo yếu ớt vang lên.

Y tá nghe tiếng Tôn Hạo liền ngừng lại.

"Bình nhi, nghe anh nói được không?" Giọng Tôn Hạo yếu ớt khàn khàn, ánh mắt nhìn cô lại càng thêm lưu luyến.

"Được...được." Ký Bình tự lau giọt nước mắt trên má, vừa trả lời anh vừa gạt đầu lia lịa.

"Ba tiếng đồng hồ sau anh không trở ra, em hãy quên anh mà trở về bên cạnh Hàn Âu đi." Tôn Hạo tuy nói ra câu này nhưng ánh mắt của anh không hề nhìn cô. Anh sợ anh không gặp lại được cô, anh sợ cô trở về bên Hàn Âu nhưng đây là biện pháp cuối cùng của anh. Anh đang rất sợ...sợ những điều đó hơn cả cái chết.

"Không." Ký Bình nhìn anh đầy quả quyết. "Nếu anh chết em sẽ phá nát nhà anh." Cô vừa nói vừa lau nước mắt nhưng giá trị của lời nói không hề nhẹ.

Tôn Hạo bất giác nở nụ cười rồi buông tay cô ra, vợ anh quả là vợ anh dù mất trí nhớ nhưng bản tính trời sinh của cô vẫn không đổi bá đạo quá bá đạo. Trong tình huống thập tử nhất sinh cô vẫn muốn đe dọa anh.

Y tá từ từ đẩy Tôn Hạo vào trong, cách cửa phòng phẫu thuật từ từ khép lại nhưng Ký Bình lại nghe được tiếng của Tôn Hạo vọng ra.

"Cả thế giới này đều biết Tôn Hạo yêu Ký Bình."

Ký Bình môi bỗng nhếch lên nụ cười trong nước mắt, cô nhớ không lầm đây là lần đầu tiên anh nói yêu cô. Lần đầu tiên nhưng lại ở trong tình huống này. Trớ trêu thật trớ trêu mà.

Cũng từ ngày đó, ca phẫu thuật thành công mỹ mãn hơn cả mong đợi, một tuần sau Tôn Hạo đã tỉnh lại hoàn toàn không có dấu hiệu hay tác dụng phụ nào làm mọi người vui vẻ không thôi.

Hôm nay là ngày xuất viện của anh, mọi người quyết định làm một buổi tiệc để chúc mừng nên chỉ có mỗi mình Ký Bình và mấy tên vệ sĩ đi đón anh.

Tôn Hạo ở trên lầu nhìn xuống qua tấm kính liền nở nụ cười khi thấy cô cùng với bốn tên vệ sĩ từ trong xe đi ra. Hôm nay là ngày xuất viện của anh, kết thúc gần hai tháng trời ở trong bệnh viện. Mà cũng tại ba mẹ anh đáng ra anh đã xuất viện từ lâu, hai người cứ bắt anh ở lại theo dõi khiến người anh bây giờ toàn mùi bệnh viện khó chịu chết được.

Ngồi trên chiếc xe lăn anh đột nhiên mỉm cười. Lúc sáng anh cũng không hiểu tại sao anh có thể kêu y tá mang đến cho anh một chiếc xe lăn mà trong khi đó anh có thể đi lại đàng hoàng cơ chứ. Vậy mà cô y tá cũng chiều theo anh mang đến cho anh một chiếc tuyệt đẹp.

"Anh bị làm sao nữa vậy?" Ký Bình từ bên ngoài bước vào thấy Tôn Hạo ngồi trên chiếc xe lăn miệng không ngừng cười liên châu mày khó hiểu. Chẳng lẽ bây giờ tác động của phẫu thuật mới xuất hiện.

"Không có gì. Tại được xuất viện nên thấy vui vui." Tôn Hạo quay lại nhìn vào cô bình thản nói. Mà trong những ngày qua cô cũng đã nói rõ hơn trước thì phải, không còn ngập ngừng như trước nữa mặc dù giọng rất khó nghe.

"Còn chiếc xe này?" Ký Bình lại nhìn xuống chiếc xe lăn, ánh mắt cùng khuôn mặt ngẩn tò tè của cô làm Tôn Hạo phì cười.

"Em đẩy anh đi."

"Anh điên sao?" Trong mắt Ký Bình bây giờ thật sự chỉ diễn đạt được từ quái dị. Ai đòi người bình thường lặn lội leo lên xe lăn ngồi rồi bắt người khác đẩy cơ chứ. Cả Thụy Miên bây giờ cũng đầu cấn xe lăn cũng có thể đi, còn anh lại muốn ngồi vào nó.

"Đi mà. Đẩy đi." Tôn Hạo bắt đầu dờ dờ làm nũng mặc cho bọn vệ sĩ đang ở ngoài cửa cố nén cười, Tôn thiếu gia của họ dễ thương thật.

Ký Bình vừa thờ dãi vừa lắc đầu, tên chồng này của cô càng lúc càng quái từ ngày tỉnh lại lúc nào cũng tìm cách nũng nịu với cô, có lúc cô cứ tưởng mình là chồng của anh chứ không phải anh là chồng cô. Đúng là đục nước thả câu mà, tối qua trong bệnh viện cũng vậy chơi cô đến gần sáng cô phải về nhà ngủ bù đến giờ người vẫn còn ê ẩm. Mà cái tên Tôn Hạo này giống như bị bỏ đói lâu ngày hay sao ấy, cứ thấy cô là lại phát dục, cô là công cụ cho anh sài miến phí chắc.

Trong khi đó Tôn Hạo ngồi trên chiếc xe lăn lại cười tủm tỉm, cô đừng tưởng anh không biết cô đang mắng chửi anh trong lòng nhưng làm sao trách anh được. Ông bà Tôn thấy chú thím Thẩm đã có cháu bây giờ bay sang hỏi anh như giặc, anh bắt buộc phải mang cô ra cây cày rồi, không mang cô ra anh biết tìm ai giờ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cây cày kiểu này rất thích nha. Ba mẹ anh không xem trọng trai hay gái nên anh mong sớm có con gái trước, con gái sẽ giống cô mang nhiều nét đẹp lại dịu dàng nhưng mạnh mẽ còn con trai mà mang tính tình thì phải giống anh giống cô lì và cứng đầu chết được.

"Anh đang nghĩ bậy gì nữa đó?" Thấy không gian giữa hai người đột nhiên yên ắng lại thêm cái ánh mắt dăm chiêu của Tôn Hạo cô không cho xe đứng lại nhìn anh tò mò.

"Anh đang nghĩ tối nay chúng ta sẽ làm mấy phát." Tôn Hạo không đứng đắn trả lời cô một cách nham nhở.

Ký Bình chau chặt mày lại, ánh mắt nhìn Tôn Hạo từ yêu thương chuyển dần sang sát khí, cái tên chết tiệt bày bạ này việc như vậy mà cũng nói được.

"Em cho anh chết." Thế là suy nghĩ kèm lời nói Ký Bình liền buông tay ra khỏi chiếc xe lăn để cho nó chạy tự do xuống dốc cho sự bất ngờ cùng tiếng kêu cứu của Tôn Hạo.

"Bình nhi cứu anh, cứu..."

Rầm, chiếc xe chạy thẳng xuống dốc đọng vào bên kia thảm cỏ anh lăn lộn trên đó một hồi mới ngừng lại.

Mấy tên vệ sĩ liền chạy lại đỡ anh dậy trong khi cô rất nhẹ nhàng, rất từ tốn khoan thai đếm từng bước chân đi về phía anh.

"Lương tâm của em bị chó gặm rồi à, anh là bệnh nhân đấy." Tôn Hạo thấy cô tinh bơ liền trách cứ. Anh chỉ nói những gì đang nghĩ một cách thật lòng nhất vậy mà cô nở lòng nào cho anh một vô đầu như vậy.

"Còn lớn tiếng chửi bới được thì chắc chắn không sao. Về thôi mọi người đợi." Ký Bình chỉ bỏ lại một câu rồi bước vô ra mặc Tôn Hạo đứng đó ỳ ỳ khua.

Tôn Hạo khóc không ra nước mắt chạy theo cô. Số anh hình như không được vợ quan tâm thì phải.

Nửa tiếng sau, chiếc xe từ từ chạy vào biệt thự Tôn gia. Tôn Hạo vừa bước xuống đã có một trận pháo nổ và bắn vào người anh. Pháo đủ loại xanh đỏ vàng tím bay khắp nơi tứ tung rồi tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người.

Tôn Hạo không thể ngạc nhiên hơn dù đã đoán được thế nào cũng đãi tiệc nhưng không ngờ lại là tiệc lớn đến vậy.

Khoảng sân rộng chứa những chiếc bàn tròn có dài có bên trên bày toàn bánh trái, thức ăn đặt biệt là rượu. Khoảng thảm cỏ xanh mướt của anh biến thành nơi diễn ra buổi tiệc.

Ông Tôn nhìn đồng hồ đeo tay xong liền hỏi thúc.

"Hai con vào thay đồ nhanh đi khách khứa sắp đến rồi."

"Dạ." Anh và cô liền nhanh chóng vào nhà chuẩn bị.

Vừa vào đã thấy hết những khuôn mặt quen thuộc. Tất cả đều tề tựu đông đủ, rất lâu rồi chưa được dịp đông đủ như vậy. Diệp Bảo, Trương Phong và Sở Minh Triệt ở nước ngoài cũng có mặt. Dương Khải Sâm còn dẫn theo cả vợ Trương Cẩm Dung nữa. Trương Cẩm Dung là em gái họ của Trương Phong hai năm trước cô trao quyền điều hành quản lý cho Hà Thế Dân, Dương Khải Sâm đã xin chuyển sang chi nhánh bên Singapore quản lý không ngờ lại gặp được em họ Trương Phong sau những ngày tìm hiểu họ đã đến với nhau và hiện tại cả hai đang rất hạnh phúc cùng trong chờ ngày em bé trong bụng Trương Cẩm Dung ra đời.

Tôn Hạo và Ký Bình chỉ gật đầu chào hỏi rồi nhanh chóng lên phòng thay đồ. Vừa lướt mắt qua mấy nhóc đang ngồi trên ghế mà cô trở nên vui vẻ hẳn.

Hôm nay, tuy là buổi tiệc ăn mừng nhưng lại có sự tham gia của khách bên ngoài nên tất nhiên không thiếu những bộ đồ vest và những bộ đầm sắc sỡ. An Nhiên và Định Tường thì cứ ôm mấy nhóc lan cho ăn còn Mía thì có vẻ hướng thú với em bé trong bụng Trương Cẩm Dung hơn thì phải. Còn Rose với Thẩm Thiếu Bạch thì lại bận rộn ở bên ngoài đón khách.

Cô cùng Tôn Hạo nhanh chóng thay đồ, cô chỉ đơn giản là chiếc váy ngắn màu xanh nhạt tròn cổ tròn nên thay rất nhanh chỉ có Tôn Hạo thay áo mà cứ như đánh trận lộn nút này đến nút nọ.

Ký Bình liền chạy lại giúp anh cài nút áo, thắt cà vạt.

Chiếc cà vạt nhẹ nhàng choàng qua cổ áo Tôn Hạo, Ký Bình bắt đầu từng động tác thật một cách điêu luyện để cho chiếc cà vạt được ngay ngắn và đẹp nhất.

"Thời gian nếu ngừng trôi. Anh ước nó sẽ ngừng ngay giây phút này." Tôn Hạo âu yếm cầm lấy hai tay. Hai chiếc nhẫn bên tay trái lấp lánh qua từng tia sáng nhưng sáng soi cho giây phút này của hai người.

Bỗng cửa phòng có tiếng gõ cửa Ký Bình vội vàng đẩy Tôn Hạo ra khuôn mặt cô đỏ bừng quay đi chỗ khác, Tôn Hạo nở nụ cười trước cô rồi đi mở cửa. Là ông Tôn.

"Con qua thư phòng đi, ta có chuyện muốn nói."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Tôn Hạo liền đi theo sau ba anh, thật ít khi thấy ông nghiêm túc như vậy. Không biết có chuyện gì nữa.

"Con ngồi đi." Ông Tôn vừa nói vừa đi lại kệ sách lấy một tập hồ sơ đưa cho Tôn Hạo.

Tôn Hạo nhận lấy tập hồ sơ rồi mở ra xem. Đây là toàn bộ quá trình phát triển của Tôn gia trong nhiều năm qua. Từ một đại lý vật liệu xây dựng phải nhập về của người ta dần dần trở thành một công ty nhỏ và phát triển đột phá lên đến tập đoàn lớn như hôm nay.

Từng chi tiết một ghi rất rõ ràng, ngày tháng năm không hề sai lệch.

"Lát nữa ta sẽ trao lại chức vị chủ tịch Tôn gia cho con. Ta và mẹ con sẽ về tỉnh X sinh sống."

Tôn Hạo để tập hồ sơ lên rồi nhìn thấy ba mình một cách ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ khoảng hai ba năm nữa ông ấy mới giao lại tập đoàn cho anh, vậy mà bây giờ.

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết. Ta đã quyết." Ông Tôn cương quyết nói.

Tôn Hạo dù có một chút rối rắm trong lòng nhưng vẫn không thể từ chối. Anh cúi gằm mặt xuống không trả lời ba mình.

"Con chăm sóc Ký Bình cho tốt, ba thấy nó xanh xao hơn trước." Ông Tôn chỉ thờ dài trước thái độ cứng đầu của ông rồi lại tiếp tục dặn dò.

Tôn Hạo chỉ gật đầu rồi như đã hiểu rồi đứng lên định về phòng. Bỗng một vật gì đó được anh dẫm lên, Tôn Hạo chau mày khó hiểu khum xuống lấy vật đó lên. Là một bức ảnh, hai người đàn ông và một người phụ nữ đang rất vui vẻ. Tôn Hạo liền nhận ra một người là mẹ anh và ba anh còn...còn người còn lại anh không biết nhưng mặt rất quen giống như anh đã gặp ở đâu rồi.

Ông Tôn dưng lấy tấm hình từ trong tay anh rồi. Nhiều năm rồi không ngờ hôm nay lại tình cờ nhìn thấy nó.

"Ba, người đó là ai vậy ạ?" Tôn Hạo thắc mắc hỏi, trong số bạn bè của ba anh người đó là người đầu tiên anh biết đến.

"Con không nên biết thì tốt hơn." Ông Tôn thờ dài quay lưng về phía Tôn Hạo. Ông không biết nói như thế nào hay là bắt đầu câu chuyện từ đâu nữa, người trong ảnh là Cung Dực, chồng trước của Lâm Uyên vợ ông cũng từng là bạn thân giao chí cốt của ông.

"Con ra ngoài đi." Không muốn đối mặt với những câu hỏi của Tôn Hạo ông Tôn liền lạnh lùng đuổi anh ra ngoài.

Tôn Hạo thấy thái độ kì lạ của ba mình nhưng từ trước đến nay anh không có hướng với những chuyện trước kia của ba mẹ anh, nên bây giờ anh không hỏi thì tốt hơn.

Tôn Hạo từ từ đi ra ngoài, bỗng anh khựng lại. Ảnh mặt của người trong ảnh đó, còn có cả con đại bàng trên khuy áo ông ta. Đại bàng là ký hiệu của Cung gia-Nhất Bang, còn ảnh mặt sắc lại nhưng hòa nhã thanh tao đó. Là Cung lão.

"Ba người đó là Cung Dực, ông trùm hắc đạo đúng không?" Tôn Hạo quay người lại tiếng về phía ông Tôn. Anh không ngờ Tôn gia từ trước đến nay không quan tâm đến hắc đạo, ba anh làm sao lại quen được ông trùm hắc đạo cơ chứ. Cả Thiên Long bang của anh ở bên ngoài lập nên ba anh cũng không quan tâm mà.

"Con nhận ra sao?" Ông Tôn thờ dài rồi hỏi một cách mệt mỏi. Con trai ông đã biết được việc này lại nhận ra người trong hình là Cung Dực. Nếu ông nói ông đi phá gia cang nhà họ Cung con trai ông sẽ phản ứng như thế nào.

Cung Dực ngày trước khi ông quen biết là một người rất kiệm lời. Đối với Cung Dực là đàn ông nên dùng nắm đấm giải quyết nói nhiều vô ích nhưng không hiểu sao Lâm Uyên lại thích Cung Dực. Thích cái dáng vẻ như côn đồ của Cung Dực, Lâm Uyên và Cung Dực bắt đầu qua lại rồi tiến từng bước từng bước nhỏ lên tình yêu rồi đến kết hôn. Ông ngày trước là bạn thân của Cung Dực vì tính tình Cung Dực rất khô khan nên lúc nào hẹn hò hay mua quà gì cho Lâm Uyên cũng đến tìm ông tư vấn, thậm chí đến những lần hẹn hò cũng kéo ông đi theo. Càng lúc ông càng nhận ra mình bị lúng sâu hơn vào chuyện đó, đến một ngày ông nhận ra được ông yêu Lâm Uyên thì đã muộn. Lâm Uyên đã lấy Cung Dực và có Cung Huân gia đình rất êm ấm, hạnh phúc. Cung Dực từ lúc có Lâm Uyên và con cũng ông nên đã ngưng bớt chuyện chém giết hơn vì là người của hắc đạo nên ông bắt đầu buồn bán vũ khí, đào tạo sát thủ. Thời gian Cung Dực đi vắng rất nhiều cứ những lúc Cung Dực đi vắng ông lại tìm đến. Thấy hai mẹ con Lâm Uyên ở nhà một mình ông đâm lòng không đậu, tình yêu và sức chiếm hữu một ngày một lớn rồi, ông tìm đến rượu trong một cơn say ông đã tạo ra lỗi lầm với người bạn thân của ông. Lâm Uyên và ông tỏ ra xấu hổ cùng hổ thẹn trước Cung Dực nên hai người cố gắng giấu chuyện tối hôm đó nhưng không ngờ chỉ một đêm lại tạo ra sinh mạng. Cung Dực tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai người nên đã vô cùng tức giận vì thương con nên Cung Dực không ra tay với Lâm Uyên và ông. Cung Dực một mình mang Cung Huân sang Mỹ từ đó không còn gặp lại nữa. Ông và Lâm Uyên sống một đời hổ thẹn không dám đối mặt trước những chuyện này, càng không có cơ hội nói lời xin lỗi.

Xây dựng gia đình hạnh phúc trên sự đổ bể của bạn thân có gì đáng để vui mừng hạnh diện cơ chứ.

"Con từng gặp ông ấy, đó là ba nuôi của Bình nhi." Tôn Hạo thờ dài nhìn ba mình.

"Trái đất này tròn thật." Ông Tôn lại tiếp tục thở dài nhìn xa xăm ra bên ngoài. Nói vậy Ký Bình trên kia cùng Cung Huân có qua lại và dẫn đến chuyện đâm máu ngay ngày kết hôn. Tôn Hạo và Cung Huân lại mà anh em cùng mẹ khác cha, Ký Bình lại yêu cả anh lẫn em. Đùng mà ý trời. Chuyện này sớm muộn gì cũng lộ ra chỉ bằng tự ông nói ra có lẽ tốt hơn là để Tôn Hạo nghe từ bên ngoài. Thiên hạ rất hay thêm mắm dặm muối đến lúc đó càng khó giải thích hơn.

"Mẹ con ngày xưa là du học sinh Anh, ta và Cung Dực là bạn thân cùng chung chí tuyến..." Ông Tôn nhìn ra ngoài bắt đầu câu chuyện của mình.

Tối đó, buổi tiệc bắt đầu trong tiếng vỗ tay của mọi người, cùng tiếng chúc mừng không ngớt. Tôn Hạo cùng cô tay trong tay đi chào hỏi từng người. Anh đã biết hết sự thật nhưng không sao, từ lâu anh đã nhận ra việc con người đừng nên sống với quá khứ chỉ cần nghĩ về hiện tại và tương lai là đủ.

"Tôn thiếu, chúc mừng anh lên chức và hoàn toàn hồi phục." Một người đàn ông cầm trên tay ly rượu bước lại phía anh.

"Vi tổng, cảm ơn anh." Tôn Hạo nở nụ cười như không đưa ly rượu lên.

Vi tổng nhanh chóng để ý đến Ký Bình đang quàng tay dựa vào vai Tôn Hạo.

"Đây là...?"

"Vợ tôi." Nhìn thấy ánh mắt của Vi tổng Tôn Hạo bắt đầu tỏ ra bức bối, vợ anh chứ ai còn hỏi. Tôn Hạo lại càng kéo cô về phía mình như đang tuyên bố chủ quyền biển đảo trước Vi Tổng.

Bỗng một đàn người áo đen bước vào xếp thành hai hàng ngay ngắn, trong ai cũng lạnh lùng như một con robot. Mọi người trong bữa tiệc đang vui vẻ bỗng im phất như tờ nhìn ra phía có đội người áo đen kia. Một chiếc BMW i8 phiên bản Concours d'Elegance Edition độc nhất vô nhị ngừng ngay trước công, một người đàn ông mặc vest đen đuôi tôm nhanh chóng bước xuống từ hàng ghế trên chạy nhanh đi mở cửa xe.

Một cái chân dài bước xuống lộ rõ chiếc quần Âu màu xám, tiếp đó là một cây gậy màu đen và tiếp nữa là một người đàn ông hoàn chỉnh từ trong xe bước xe. Người đó trong độ vest xám nhưng áo sơ mi bên trong cùng đôi giày da là màu đen, tay cầm gậy trên đầu còn đội một chiếc nón phớt.

Ký Bình từ xa nở nụ cười rạng rỡ, buông Tôn Hạo ra rồi nhanh chóng đi lại, cô nhận ra người này.

Cung lão tay cầm gậy, tay còn lại gỡ chiếc nón xuống đưa cho quản gia. Nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương.

"Ba, con nhớ người lắm." Ký Bình ôm chầm lấy Cung lão giọng nũng nịu. Trong thời gian cô ở Hàn Quốc ông có đến thăm cô nên cô mới biết ông là ba nuôi của cô.

Cung lão nở nụ cười hòa nhã.

"Ta cũng nhớ con." Cung lão vừa nói vừa vuốt tóc cô.

Tôn Hạo nãy giờ mặt đen xì đi lại, kéo cô ra. Có cần phải âu yếm kiểu đó trước mặt anh không, cô chưa từng nói nhớ anh hay nói thích anh. Vậy mà...

"Con chào ba." Tôn Hạo về mặt kiềm nén cúi đầu chào Cung lão.

Cung lão nhẹ vỗ vai anh nở nụ cười phúc hậu.

Ông bà Tôn đứng từ đằng xa vờn lớn mắt nhìn nhau. Họ không ngờ đến ngày hôm nay.

Cung lão quay người bước về phía họ cứ như chuyện trước kia ông đã không còn quan tâm tới. Lão quản gia đi theo sau lưng ông.

"Kim Toàn, Lâm Uyên, lâu quá không gặp." Cung lão nở nụ cười đưa tay về phía ông Tôn.

Ông bà Tôn lại nhìn nhau thêm lần nữa, họ không ngờ được hôm nay họ gặp lại được Cung lão. Nhưng xem ra theo thời gian và tuổi tác thì họ còn mạnh khỏe hơn Cung lão rất nhiều. Và theo thời gian, tuổi tác suy nghĩ của họ cũng trở nên mới mẻ hơn. Lòng yêu thương và vị tha cũng nhiều hơn.

"Không định chào hỏi ông bạn già này của ông một tiếng sao?" Cung lão thấy phản ứng của hai người liền dờ giọng oán trách.

Ông bà Tôn đang nhìn nhau bỗng nở nụ cười sượng.

Không ngờ tới việc này, gần mấy mươi năm Cung lão bỏ đi biệt xứ lại trở về tha thứ cho hai người.

Nỗi nhớ nhung bao nhiêu năm cùng nỗi uất hận tưởng chừng như không thể xóa nhòa có thể theo cùng họ xuống đáy mồ mà hôm nay lại dễ dàng xóa bỏ như vậy. Ông Tôn ôm chầm lấy Cung lão, đôi mắt ông từ lúc nào đã ẩm nước.

Tuy mọi người không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nở nụ cười cho ba người. Tôn Hạo và Ký Bình từ đằng xa đi lại.

"Cung Dực, Xin lỗi!" Ông Tôn buông Cung lão ra ngay lập tức nói lời xin lỗi. Lời nói này ông đã muốn nói ra lâu rồi nhưng đến giờ mới có cơ hội.

"Dực, xin lỗi." Bà Tôn cũng nhanh chóng nói lời xin lỗi, tay không ngừng lau giọt nước mắt xuất động trên mắt.

"Bỏ qua hết đi." Cung lão vỗ nhẹ tay lên vai hai người.

"Mọi chuyện qua rồi, hay để nó ở phía sau." Cung lão cầm ly rượu trên bàn dơ lên hướng về phía ông bà Tôn.

"Cạn ly cho sự chùm phùng của chúng ta nào." Đưa ly rượu lên ông nói tiếp.

Ký Bình và Tôn Hạo đứng bên cạnh nở nụ cười vui vẻ. Mọi chuyện đã thật sự qua đi. Anh tin rằng Cung Huân ở trên trời cũng rất hài lòng với kết quả ngày hôm nay.

Mọi người bắt đầu trở về những màn chào hỏi cùng trò chuyện như lúc ban đầu.

Nhìn thấy ông trùm hắc đạo có mặt mọi người lúc đầu cũng cảm thấy dè chừng nhưng cũng từ từ buông bỏ cảm giác đề phòng.

Ký Bình, Tôn Hạo cùng Rose, Thẩm Thiếu Bạch, Hà Thế Dân,... tất bật đi chào hỏi từng người. Trong khi đó Định Tường cùng Định An Nhiên lại được các cậu ấm cô chiêu quay quanh. Chỉ có Thụy Miên, Mía, Ian cùng Trương Cẩm Dung là ở một chỗ chơi đùa.

Ký Bình nói nhỏ cái gì đó bên tay Tôn Hạo rồi chạy về phía Thụy Miên. Mấy buổi tiệc kiểu này làm cô cười giả đến mỗi hàm đau mặt.

"Mẹ." Mía thấy cô bước lại liền ôm chầm lấy cô. Từ ngày gặp Ký Bình Mía chưa được ôm lần nào, làm Mía nhớ mùi hương trên người cô chết đi được.

"Ký Bình ngồi xuống hôn lên chán Mía rồi nắm tay Mía dẫn đến chỗ Trương Cẩm Dung đang ngồi. Mía lớn rồi cô cũng đã hết bé được rồi.

"Tôn phu nhân! Rất vui được biết chị." Trương Cẩm Dung e thẹn nói. Đây là lần đầu cô gặp mặt Ký Bình, lại nghe nói cô từng là cấp trên của chồng mình nên có chút không biết xưng hô như sao. Mười phần trong lời nói lại tỏ ra ngượng ngập hết chín phần.

"Gọi tôi là Ký Bình đi, Dương phu nhân." Ký Bình nở nụ cười hòa nhã ngồi xuống bên cạnh. Nhìn thấy thái độ ngại ngùng của Trương Cẩm Dung không khỏi muốn cười lớn. Trương Cẩm Dung này dễ thương thật hèn gì Dương Khải Sâm lại chết mê chết mệt.

Vậy là hai người lại cười cho cách xưng hô của nhau.

"Được mấy tháng rồi?" Ký Bình đặt ly rượu lên bàn, nhìn bụng Trương Cẩm Dung hỏi. Tên Dương Khải Sâm cũng ghê thật dám cưới được nửa năm đã có phương án nhanh gọn lẹ này thật bất hữu mà.

"Tám tháng rồi." Trương Cẩm Dung nhẹ đỡ bụng tính trả lời mà không biết sau khi nghe được câu trả lời mặt Ký Bình lại đỏ ra.

Ký Bình đỏ mặt một lúc liền che miệng cười, đối với Trương Cẩm Dung chắc cô vô duyên lắm nhưng thật ra nụ cười đó chẳng có ý xấu hay cười chê gì đâu. Chỉ càng khâm phục anh chàng cự trụ lý của cô thôi.

"Tôi không có ý xấu gì đâu, chỉ hơi ngượng mộ hai người thôi." Thấy khuôn mặt đen xì của Trương Cẩm Dung cô vội vàng giải thích.

"Có gì phải ngượng mộ. Cậu với Tôn Hạo tăng tốc lên là được mà." Rose từ đằng xa đi lại chen vào cuộc nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

"Này, hay tên đó bắt lực rồi." Rose đột nhiên áp sát vào mặt cô hỏi với âm lượng vừa đủ để cô và Trương Cẩm Dung nghe.

"Cô nói ai bắt lực." Một giọng nói phản phát từ phía sau Rose khiến Rose nổi cả tóc gáy.

Tôn Hạo từ sau lưng Rose bốc ra từng hồi oán khí lạnh lẽo, khuôn mặt như muốn giết người. Dám bảo anh bắt lực thật đáng chết mà.

Rose chỉ cười hi hi cho có, mối nguy hiểm đang dần dần tiến về phía cô.

"Mẹ, mẹ Rose hai người lên hòa tấu đi." Mía thấy tình hình liền nhanh trí tìm kế thoát thân cho mẹ Rose nó.

Nghe vậy Rose liền mừng như vớt được vàng không để Ký Bình đồng ý đã nắm lấy tay cô kéo đi về phía cây đàn đặt chính giữa sân, bên cạnh còn có một cái micro cùng với chân micro.

Thấy hai người hướng về phía cây đàn dương cầm người làm liền mang thêm ghế ra đặt bên cạnh chân micro còn bên cây dương cầm đã có ghế sẵn.

Ký Bình chỉ thờ dài rồi ngồi xuống bên cạnh cây dương cầm. Tay cô lướt nghe trên phím đàn như khởi động, cô dạo nhẹ qua các phím đàn một lúc liền bắt đầu từng nốt nhạc theo dòng nhạc nhẹ.

Rose liền nở nụ cười, hai người ăn ý thật chưa thống nhất hát bài gì vậy mà lại có cùng chung một suy nghĩ. Cô bắt đầu nhịp theo từng giai điệu nhạc, đang mở miệng cất tiếng hát thì một giọng hát vang lên.

Tôi cầm chiếc ghita xưa cũ lên

Lời tỏ tình tôi không thể nói

Và có lẽ cả câu chuyện đây có chấp nữa

Tôi giả vờ viết thành một bài hát

Và bây giờ tôi định nói ra

Chỉ cần em nghe thôi, tôi sẽ hát cho em

Mặc dù yêu em rất nhiều

Nhưng tôi không nói lời yêu

Vì rất gượng gạo và lòng tự trọng của tôi không cho phép

Hôm nay tôi sẽ lấy hết can đảm để nói ra

Nhưng chỉ nghe một cách hồ hững thôi nhé, tôi sẽ hát tặng em

(Lời dịch Sing For You-EXO)

Thẩm Thiệu Bạch từ đằng xa không biết khi nào đã cầm trên tay micro và đang bắt đầu hát. Rose cũng vì vậy mà hát theo, hai người đã vô tình tạo ra một bản song ca tuyệt vời trong tiếng đàn của cô.

Giai điệu nhạc vừa kết cũng là tiếng vỗ tay dầm dộ vang lên như mưa. Ký Bình nở nụ cười rạng rỡ rồi đứng dậy nhưng vừa đứng dậy cô đã thấy trời đất tối sầm, trên trời xuất hiện không phải một ông trăng nữa mà là năm sáu ông. Ký Bình tay nắm chặt khung cây đàn, tay còn lại không ngừng day day thái dương. Khoảng một hai tuần nay cô hay có dấu hiệu hoa mắt chóng mặt nhưng khoảng một lát là hết, nó đến nhanh chóng mà đi cũng rất nhanh. Chắc máu cô chạy không đều.

Rose thấy biểu hiện khác lạ của cô liền đỡ lấy, mặt trắng bệch không khỏi lo lắng.

"Tớ đi nghỉ trước đây, nãy uống chút rượu nên hơi mệt." Ký Bình vội chần an Rose rồi bước đi.

Tôn Hạo đang tiếp khách thấy cô như vậy liền chạy lại bế thẳng cô lên phòng. Ký Bình dựa vào lòng ngực Tôn Hạo để cô đưa mình đi nghỉ, hôm nay cô khá mệt mỏi nên chẳng còn sức dẩy dụa.

Tôn Hạo nhẹ nhàng đặt cô lên giường, còn không quên cởi giày vao gót giúp cô và đắp chăn lại. Nhìn khuôn mặt có phần xanh xao của cô anh không khỏi chau mày.

Tôn Hạo hôn nhẹ lên trán cô rồi nhẹ nhàng mở tủ lấy một cái khăn nhỏ mỏng đi vào toilet thấm nước vào khăn và lau người giúp cô. Đối với hành động của anh làm cô vô cùng ấm áp. Ký Bình ngồi dựa vào ngực Tôn Hạo để cho anh dùng khăn lau người mình.

"Em không khỏe chỗ nào sao?" Giọng Tôn Hạo đầy ân cần, không kém phần lo lắng.

"Không có, chỉ là em thấy hơi mệt."

"Em nghỉ ngơi đi." Tôn Hạo đặt nhẹ cô xuống giường, cẩn thận kéo chăn lên giúp cô. Rồi bước ra ngoài trước khi đi còn không quên hôn nhẹ lên trán cô một cái làm niềm tin.

Ký Bình từ từ nhắm mắt lại, chắc có lẽ cô quá mệt mỏi rồi.

Tôn Hạo bước ra ngoài đứng giữa sân tìm hình bóng một người trong khoảng sân rộng anh liền nở nụ cười bước lại, kéo nhanh người đó rồi khỏi đám đông.

"Này, cậu làm gì vậy hả?" Sở Minh Triệt đang đứng cùng một vườn hoa bỗng bị Tôn Hạo nắm cổ áo lôi đi liền bực bội hỏi. Thằng em rể này thật làm anh không thuận mắt tí nào, cứ canh lúc anh tán gái thì phá ngang.

Tôn Hạo mặc kệ Sở Minh Triệt trách cứ, anh kéo Sở Minh Triệt vào trong nhà.

"Ký Bình có vẻ không được khỏe, anh là bác sĩ thì phải khám cho cô ấy." Vừa vào tới trong nhà Tôn Hạo liền nói, anh vẫn còn nhớ cuộc phẫu thuật tim hai năm trước. Đến bây giờ anh vẫn không an tâm về nó.

Mặt Sở Minh Triệt tối sầm chưa để Tôn Hạo nói nhiều anh đã chạy ra xe lấy dụng cụ của mình rồi tức tốc chạy lên phòng.

Vừa mở cửa phòng ra Sở Minh Triệt đã thấy Tôn Hạo ngồi trên giường, tay vuốt nhẹ đầu cô. Ký Bình quá mệt mỏi nên đã thiếp đi, trong cô dường như đang ngủ rất say nhưng trên khuôn mặt vẫn không kiềm được sự mệt mỏi.

Sở Minh Triệt liền mở cặp lấy dụng cụ ra, bắt đầu ba ngón tay anh để trên tay cổ tay Ký Bình bắt mạch. Sau một lúc Sở Minh Triệt liền chau mày đưa ông nghe lên lỗ tay rồi đặt đầu ông nghe lên ngực cô.

Thấy Sở Minh Triệt kiểm tra lâu như rùa bò Tôn Hạo càng lúc càng mất kiên nhẫn. Vừa định mở miệng hỏi thúc Sở Minh Triệt đã lên tiếng.

"Chúc mừng cậu thắng chức."

Tôn Hạo chau mày, giờ phúc này còn đùa.

"Thắng cái đầu anh, giờ không phải lúc để chúc mừng chuyện đó."

Sở Minh Triệt đỡ trán.

"Tôi không chúc mừng cậu được làm chủ tịch mà chúc mừng cậu sắp được làm cha kia kìa." Sở Minh Triệt vừa dứt câu đã thấy mặt Tôn Hạo dần ra, nhìn chẳng khác nào thắng khờ. Tay Tôn Hạo đang vuốt tóc Ký Bình cũng ngừng ngay lại. Tôn Hạo như hóa đá trước lời tuyên bố của Sở Minh Triệt.

Sở Minh Triệt chỉ cười cười anh chưa thấy người nào nghe tin sắp làm cha mà bị hóa đá như Tôn Hạo.

"Thật...thật không?" Khó khăn lắm Tôn Hạo mới tỉnh lại miệng lắp ba lắp bắp hỏi.

"Tôi nói dối tôi được gì, được lên chức cậu ba chắc." Sở Minh Triệt giọng điệu châm biếm khẳng định với Tôn Hạo.

Tôn Hạo nở nụ cười, người anh như muốn nhảy lên nếu lúc này cô không ngủ anh đã ẵm cô lên mà xoay vòng vòng rồi. Anh muốn hét lên cho mọi người biết nhưng cô đang ngủ anh không được làm ồn.

"Ngày mai cậu đưa Ký Bình đến chỗ tôi khám lại, tình trạng sức khỏe em ấy không giống như trước nên tôi phải kiểm tra lại." Sở Minh Triệt nhìn Tôn Hạo với tư cách là một bác sĩ.

"Cậu đừng vui mừng quá sớm, Ký Bình mới phẫu thuật thay tim được hai năm. Sức khỏe chưa hoàn toàn bình phục..." Sở Minh Triệt ngừng một lúc rồi nói tiếp.

"Chúng ta qua thư phòng nói chuyện." Tôn Hạo hiểu ý Sở Minh Triệt, anh nhìn cô đang ngủ trên giường liền đưa Sở Minh Triệt sang thư phòng. Anh cũng đoán được phần nào ý của Sở Minh Triệt, nếu chuyện này có ảnh hưởng nặng đến cô anh nhất định không để cô mạo hiểm với tính cách của cô anh tin cô cũng sẽ giữ đứa bé lại trong tình bạn xấu nhất. Vì vậy anh sợ cô nghe thấy.

"Anh muốn nói gì thì nói đi, tôi nghe." Tôn Hạo đóng chặt cửa lại nói với giọng thân thiện nhưng trong lòng anh đang rối như tơ vò.

Ký Bình đã từng sảy thai, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến tử cung cộng thêm hai cuộc phẫu thuật nguy hiểm, mới hai năm vốn chỉ là thời gian ngắn anh không chắc chắn nó có thể bình thường lại được như trước không. Đó là lý do anh yêu cầu Tôn Hạo đưa em gái anh đến bệnh viện làm kiểm tra. Nếu kết quả xấu anh chỉ có thể chọn một trong hai anh sẽ yêu cầu Tôn Hạo giữ lớn bỏ nhỏ, em gái anh quan trọng hơn hết. Còn việc Ký Bình hay chóng mặt chắc cũng chỉ là ăn uống thất thường không đủ dinh dưỡng nên mới vậy.

Sở Minh Triệt nói ra việc mình phán đoán.

Tôn Hạo tối sầm mặt ngồi phịch xuống ghế. Anh không nghĩ mọi việc lại nghiêm trọng như vậy. Ngày mai, anh chỉ trong chờ vào ngày mai. Nếu kết quả tốt thì may quá. Nếu lần này mất đi đứa bé anh nghĩ cô sẽ không sống nổi mất và cả anh cũng vậy.

Tôn Hạo quay trở về phòng trong tâm trạng vô cùng phức tạp, vừa vui cũng vừa buồn. Chiếc áo vest đã bị anh ném xuống ghế sofa, cà vạt đã được anh mở ra nhưng còn nằm trên cổ, áo sơ mi bị Tôn Hạo kéo mạnh chỉ còn mấy nút ở cuối lộ rõ khuôn ngực rắn chắc của anh. Tôn Hạo ngồi phịch xuống ghế, hai tay chắp vào nhau để trước đùi, ánh mắt anh nhìn Ký Bình đang ngủ trên giường bằng nhiều tia phụt tạp. Anh và cô từ trước đến nay chưa có lấy một ngày thật sự bình yên, anh càng muốn bảo vệ cô anh càng cảm thấy mình bất lực. Trong mọi phương diện anh có thể coi là hoàn hảo nhất nhưng về việc này anh là kẻ vô dụng nhất.

Tôn Hạo đứng dậy bước lại giường ngồi xuống vuốt tóc cô, anh qua cửa sổ anh thấy mọi người đang tản dần, có lẽ buổi tiệc đã kết thúc.

Không nghĩ ngợi nhiều nữa Tôn Hạo nằm xuống ôm cô vào lòng, tay đặt lên bụng cô. Nơi đây đã có một sinh mạng, thật thần kỳ, thật kỳ lạ. Anh muốn được chơi cùng nó, được nghe nó gọi một tiếng cha. Vì vậy anh nhất định sẽ không để xảy ra bất cứ tình hình gì.

Ký Bình bỗng quay người sang ôm chặt lấy Tôn Hạo đầu vùi vào lòng ngực của anh ngủ ngon lành. Tôn Hạo vỗ nhẹ lên lưng cô rồi cũng cô thiếp đi trong màn đêm.

Rose đứng bên ngoài liền đóng cửa lại, cô định xem Ký Bình như thế nào nhưng thấy hai người đang ngủ cô không nên làm phiền thì hơn. Rose đóng nhẹ cửa lại quay người định bước lên phòng của mình thì đã thấy Thẩm Thiếu Bạch đang đứng ở đằng sau, hù cô một phát như muốn đứng tim. Hôm nay cô ngủ lại ở phòng biệt thự Tôn gia nên muốn đi xem tình cảm mặn nồng của bạn cô không ngờ bị Thẩm Thiếu Bạch bắt gặp.

"Em làm gì ở đây?" Thấy Rose thập thò mở cửa phòng anh họ anh Thẩm Thiếu Bạch không khỏi chau mày khó hiểu.

Rose cười gượng gạo không biết giải thích làm sao chỉ đành vuốt vuốt đuôi tóc, điệu bộ vô tội. Nhưng nhìn anh Thẩm Thiếu Bạch cô biết bộ dạng này của cô sẽ không thoát được khỏi anh đành áp a áp ứng cùng với lấp ba lấp bấp giải thích.

"Em...em đi xem...xem Joy làm sao...thôi."

Thẩm Thiếu Bạch thâm cười trong lòng sống với cô gần ba năm anh cũng ít nhiều biết được những cái gọi là điểm yếu của Rose. Đại khái như trước khi bắt đầu nói dối sẽ vuốt tóc, cảm động lỗ tai sẽ đỏ ửng lên...những biểu hiện đó chính là lý do khiến anh nhận ra đâu thật đâu giả từng Rose. Thà bảo đi xem vợ chồng anh họ anh ân ái còn hợp tình hợp lý hơn.

Thẩm Thiếu Bạch bế Rose lên bước lên tầng trên, Rose vô thức giãy giụa. Con người Thẩm Thiếu Bạch cô rất rõ hành động trước khi nói đó luôn là tác phong nên việc này Rose cũng không xa lạ gì.

"Em có muốn Ian vui hơn không?" Thẩm Thiếu Bạch đột nhiên áp sát vào tai Rose hỏi.

Tất nhiên là muốn rồi, Rose không nghĩ nhiều liền gật đầu mà không biết khuôn mặt Thẩm Thiếu Bạch bây giờ đen tối vô cùng. Không đợi Rose nói nhiều Thẩm Thiếu Bạch đặt cô xuống giường, hôn nhẹ lên cổ cô.

"Chỉ có một cách là sinh thêm em cho Ian thôi." Giọng Thẩm Thiếu Bạch khàn khàn, quý dị nói.

Rose lập tức hiểu ra vấn đề, cô thầm rủa mình quá ngốc. Tại sao lại tin lời Thẩm Thiếu Bạch chứ, bị lừa nhiều lần vẫn không rút được kinh nghiệm.

"Ian còn đang ngủ bên cạnh." Chợt nhớ đến Ian cô liền đem ra làm cái cớ, nhưng khi cô nhìn sang đã không còn nhìn thấy đâu nữa. Rõ ràng khi lên đi cô đã vỗ Ian ngủ và đặt lên giường mà. Ánh mắt Rose không ngừng lo lắng đảo qua đảo lại xung quanh căn phòng.

"Anh đưa nó cho mẹ mang về Thẩm gia rồi." Thấy Rose lo lắng Thẩm Thiếu Bạch liền tỉnh bơ nói, từ khi Rose sinh thằng nhóc Ian anh chưa đụng chạm vô người cô lần nào. Bây giờ nhất định phải làm.

Sáng sớm cả nhà đã ngồi vào bàn ăn mà không thấy hai vợ chồng Thẩm Thiếu Bạch đâu Ký Bình bất giác khó hiểu. Không lẽ về rồi?

Chiếc bàn ăn hình tròn đang được người hầu mang thức ăn ra, ai cũng ngồi vào vị trí chỉ còn thiếu hai người đó.

Ông Tôn, Cung lão và Tôn Hạo ngồi ngăm nhi cả phe đợi hai người đó. Đến một lát sau mới thấy bóng dáng Thẩm Thiếu Bạch bước xuống nhưng lại không thấy Rose đâu.

"Chị Rose đâu rồi ạ?" Tôn Thụy Miên nhanh nhẩu hỏi ngay câu đang thắc mắc.

"Đang mệt nên còn ngủ." Thẩm Thiếu Bạch vừa nói vừa gãi đầu.

Mọi người liền nhận ra sự bất thường trong lời nói của Thẩm Thiếu Bạch nên chỉ đành cố nhịn cười rồi ăn sáng.

Ăn sáng xong không đợi tới cuộc điện thoại nhắc nhở của Sở Minh Triệt anh đã đưa Ký Bình đến bệnh viện.

Xe vừa đến bệnh viện đã làm Ký Bình hết sức ngạc nhiên, cô nhìn Tôn Hạo bằng ánh mắt quái lạ. Tôn Hạo không nói gì chỉ bế cô hướng về phòng viện trưởng mà đi.

Càng đi sâu vào trong Ký Bình ở trong vòng tay Tôn Hạo càng thắc mắc.

"Sao lại đến đây?"

Tôn Hạo vẫn bình thản bước đi.

"Khám tổng quát giúp em."

"Em có bị gì đâu." Ký Bình nhận được câu trả lời của Tôn Hạo thì vô cùng thắc mắc.

"Không có cũng khám." Tôn Hạo bỗng dừng lại trong tích tắc rồi bước tiếp.

Anh đưa tay mở cửa phòng viện trưởng mà không cần đến thứ gọi là gõ cửa.

Vừa bước vào Tôn Hạo và cô đã thấy hai vị bác sĩ ngồi đợi sẵn trên ghế sofa còn Sở Minh Triệt đang ngồi trên bàn làm việc.

Hai vị bác sĩ liền đứng dậy cúi chào, đợi khi Tôn Hạo ngồi xuống và để cô lên đùi mình chọn một vị trí thoải mái nhất cho cô bọn họ mới bước lên lấy dụng cụ làm xét nghiệm máu. Máu của cô được đưa vào ống nghiệm mang đi không bao lâu đã có một vị bác sĩ nữ đi vào cúi chào rồi dẫn cô sang một căn phòng khác.

Nói là dẫn chứ khi Ký Bình vừa tụt xuống khỏi người Tôn Hạo thì đã bị anh giữ lại. Vị bác sĩ nữ đó đưa cô sang một căn phòng khác đầy máy móc thiết bị. Vị bác sĩ kém rên cửa che cái giường qua một bên. Không đợi nhắc nhở Tôn Hạo hiểu ý liền bế cô đặt lên giường.

Vị bác sĩ bỗng vén váy cô lên, Ký Bình bị làm cho bất ngờ dụt nảy người. Tôn Hạo ở bên cạnh liền kiểm cô lại.

Vị bác sĩ lại tiếp tục cởi bỏ chiếc quần lót của cô ra.

Lúc này Ký Bình ngạc nhiên đến nỗi không tin vào mắt mình, rõ ràng Tôn Hạo nói chỉ đến đây kiểm tra sức khỏe thôi mà. Tại sao lại còn cởi bỏ cả quần của cô ra.

Vị bác sĩ chỉ nhìn khuôn mặt đỏ ửng ngượng ngập của Ký Bình rồi mỉm cười và tiếp tục công việc. Nhìn vào chỗ đó của cô một lúc vị bác sĩ bỗng nhếch môi cười nhẹ rồi dang hoàng đứng dậy lấy một cái hũ chứa gel-một loại gel đặc biệt dùng để siêu âm tha nhẹ lên bụng cô. Máy siêu âm bắt đầu hoạt động trong tay vị bác sĩ cùng với lực nhẹ nhàng di chuyển trên bụng cô, ánh mắt không ngừng nhìn về phía màn hình máy siêu âm.

Lúc này Ký Bình mới hiểu ý đồ của Tôn Hạo. Cô nhìn qua màn hình ở bên cạnh, Ký Bình liền nhận ra có điều lạ thường trong tử cung cô lập tức nở nụ cười hưng phấn.

Ký Bình lại nhìn sang bên cạnh Tôn Hạo đang nắm tay cô, anh cho cô rất nhiều sự ấm áp.

Tôn Hạo bình thường là một người ôn nhu, dịu dàng nhưng đó chỉ là đối với cô còn với người khác chỉ miêu tả bằng hai chữ bất cần. Anh mang đến cho cô cảm giác yên tâm, ấm áp nhưng cũng vì đó cô lại len lỏi trong lòng sự sợ hãi. Cô sợ anh lại va vào vết xe đổ ba năm trước.

"Hai vị xin hãy đợi một lát sẽ có kết quả." Vị bác sĩ thông báo rồi ngồi xuống bên cạnh màn hình siêu âm gõ gõ vào bàn phím cái gì đó.

Tôn Hạo giúp cô chỉnh đốn lại trang phục rồi bế cô lại quay về phòng viện trưởng.

"Xong rồi à." Sở Minh Triệt thấy hai người đi vào liền bỏ bút xuống hỏi. Anh sờ dĩ không qua đó đơn giản anh sợ nhìn cái không nên nhìn, thậm chí cả bác sĩ khám phụ sản anh cũng chọn nữ bác sĩ giỏi nhất. Nhìn sắc mặt cô chút lo lắng, không vui của Tôn Hạo Sở Minh Triệt có phần lo lắng, chẳng lẽ kết quả xấu sao?

"Đang đợi kết quả." Tôn Hạo nhàn nhạt nói, tay không ngừng vuốt nhẹ tóc cô.

Một lúc sau, vị bác sĩ cầm trên tay mấy tờ giấy bước vào đưa từng tờ giấy cho Tôn Hạo.

"Tôn tổng, đây là giấy xét nghiệm máu."

"Giấy khám phụ khoa"

"Kết quả chụp X quang."

"Còn đây là giấy siêu âm"

Vị bác sĩ đưa cho anh từ tờ giấy một nói.

Tôn Hạo nhận lấy tờ giấy lật đi lật lại để xem và hiểu.

"Tôn tổng, Tôn phu nhân chúc mừng hai người. Tôn phu nhân đã có thai được ba tháng rồi ạ." Vị bác sĩ cung kính báo cáo.

"Sức khỏe của Tôn phu nhân có vẻ yếu nhưng ngại cứ yên tâm chỉ cần tắm bổ và chịu khó nghỉ ngơi là được. Hoàn toàn không ảnh hưởng đến tính mạng." Vị bác sĩ tạm ngưng một lát rồi nói tiếp giọng vừa thông báo vừa dặn dò.

"Cái thai có hơi nhỏ nên Tôn phu nhân nên chăm tắm bổ vào. Còn nữa, Tôn phu nhân nhớ đi tái khám." Bất gặp ánh mắt của Tôn Hạo vị bác sĩ lại nói tiếp.

"Cảm ơn." Ký Bình vui vẻ liền nói tiếng cảm ơn với vị bác sĩ nữ. Cô bây giờ thật sự rất vui, không ngờ được sau ba năm cô vẫn có thể làm mẹ. Cảm giác thật hạnh phúc.

Tôn Hạo như không kiểm chế được kéo chặt cô vào lòng rồi hôn nhẹ lên trán cô.

Ký Bình gục đầu vào trong lòng ngực Tôn Hạo, đầu cô cựa quậy qua lại như đang tìm một nơi thoải mái.

Tôn Hạo hứng phấn bế Ký Bình ra về mà quên cả chào hỏi. Sở Minh Triệt cũng đang vui nên càng không chấp Tôn Hạo làm chi.

Ngồi trên xe Tôn Hạo miệng vẫn cười không ngớt, vành môi cong lên thành hình bán nguyệt một cách hoàn mỹ nhất, một tay lái một tay còn lại nắm chặt

tay cô đôi khi lại nhìn sang cô ngồi bên cạnh.

Ký Bình vui vẻ hưng phấn vô cùng cô không ngừng vuốt ve cái bụng còn bằng phẳng của mình.

"Chúng ta đi du lịch nhé?" Tôn Hạo quay sang cô đề nghị, anh chợt nhớ đến cô và anh chưa từng đi du lịch hai người lần nào nên bây giờ anh muốn bù cho cô. Chuyến hưởng tuần trăng mật hai ba trước bị hủy bây giờ anh sẽ đền cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Tôn Hạo nhanh chóng mở cửa xe cho cô, khuôn mặt không giấu được vẻ vui mừng. Ký Bình chỉ biết để mặc anh rồi bước ra khỏi xe trong khi Tôn Hạo đang định bế cô.

Ký Bình gạt tay Tôn Hạo ra, đây là ở nhà lại có ba mẹ chồng cô không thể để Tôn Hạo bế lên bế xuống như vậy được. Mặc dù biết ba mẹ chồng cô sẽ không nói gì ngược lại còn ủng hộ Tôn Hạo nhưng cô ngại. Cô chỉ mang thai chứ không bị liệt mà phải bế lên bế xuống.

Tôn Hạo nhìn vào ánh mắt cô liền hiểu ý anh nhanh chóng dìu Ký Bình vào nhà mặc cho cô đang liếc anh.

Thấy hai người bước vào ông bà Tôn cùng Cung lão đang ngồi trên sofa liền nhìn ra ngoài cửa.

"Bình, con sao vậy?" Nhìn Tôn Hạo dìu Ký Bình vào nhà bà Tôn không khỏi lo lắng.

Ký Bình bất giác mặt đỏ bừng quay sang cầu cứu Tôn Hạo. Tôn Hạo chỉ cười cười rồi cùng cô ngồi xuống để cô dựa vào vai anh.

Hành động này càng làm ông bà Tôn và Cung lão thêm nghi ngờ. Tối qua Cung lão ngủ lại đây đã thấy có vấn đề nhưng không biết là gì nên mới định ở lại thêm một buổi sáng nữa. Chuyện buôn bán vũ khí bên Mỹ đang gặp chút vấn đề về sản phẩm súng mới ông phải tức tốc quay về xem xét không thể để lâu.

"Tôn Hạo, xem ra con và Tiểu Bình đang có chuyện vui?" Cung lão đưa ly cà phê lên miệng uống một ngụm nhỏ rồi vờ vọc hỏi.

"Ký Bình con thay mặt A Hạo nói đi, có chuyện gì vậy?" Bà Tôn nhanh chóng hù theo Cung lão. Bà cũng đang rất tò mò mà trong khi đó con trai bà chỉ biết ôm vợ ngồi cười.

Nghe bà Tôn hỏi Ký Bình càng ngượng ngùng hơn, có dụi đầu vào ngực Tôn Hạo càng khiến anh cười lớn hơn.

Tôn Hạo không nói gì lấy một tờ giấy trong túi áo đưa cho mẹ anh. Sau đó anh quàng tay qua vai ôm chặt cô hơn nữa, tay còn lại nắm chặt tay cô, ánh mắt nhìn cô đầy tình cảm.

Bà Tôn nghi ngợt cầm tờ giấy Tôn Hạo đưa lên xem, sắc mặt bà từ từ biến đổi hết màu này sang màu khác.

"Tôi sắp làm bà nội rồi." Bỗng bà Tôn hét lên vui sướng.

Ông Tôn chưa thấy vợ ông vui như lúc này liền dứt lấy tờ giấy đọc một chút rồi chuyển sang cho Cung lão đang ngồi bên cạnh, mặt ông trở nên tươi tắn vui vẻ lên hẳn. Cung lão sau khi đọc cũng không kém phần vui vẻ ông vỗ đùi một cái miệng cười toét tuyền bỏ một câu.

"Phải ăn mừng mới được."

"Con định đưa Bình nhi đi hưởng tuần trăng mật ă." Tôn Hạo lúc này mới lên tiếng.

Ông bà Tôn phì cười, Cung lão còn xém sắc cà phê trước câu nói của Tôn Hạo. Cười nhau ba năm bây giờ sắp có con rồi mới nghĩ đến chuyện đi hưởng tuần trăng mật. Bó tay.

Mà thật ra ba người họ đâu biết trong lòng Tôn Hạo đã có tính toán. Lúc trước hai người không yêu thương gì nhau đi cũng chỉ tốn thời gian cùng công sức bây giờ thì khác nhưng nếu đợi cô sinh xong mới đi chắc chắn cô sẽ dồn hết tâm trí vào đứa nhỏ nên chỉ bằng đi bây giờ hưởng thụ cảm giác hai người trước sau này sẽ hưởng thụ cảm giác ba bốn người sau vậy.

"Hai đứa định đi đâu?" Ông Tôn nhấp một ngụm cà phê rồi hỏi chủ đề chính theo đúng bản chất thương nhân ăn vào cốt tủy.

"Con đã nhờ trợ lý Vũ mua hai vé đi tour khám phá Thái Bình Dương bằng du thuyền rồi ạ." Tôn Hạo vừa trả lời vừa vuốt tóc cô.

Chuyến du lịch bằng du thuyền 5 sao ra Thái Bình Dương do trợ lý Vũ-trợ lý mới thay thế cô lúc trước tư vấn. Chứ thật ra lúc đầu hai người cũng không

biết đi đâu. Ký Bình là con cháu dòng dõi quý tộc lớn hiện tại gia tộc đã liệt kê cô vào hàng ngũ những người đã khuất nhưng lúc chưa bị liệt kê vào cô đã hưởng thụ được rất nhiều. Gia tộc Freeman tuy là gia tộc lớn thứ hai của nước Anh nhưng đó là về mặt chính trị còn về mặt kinh tế thì hoàn toàn độc lập nằm trong tay phần nửa tiền mặt của toàn thế giới đầu phải là chuyện nhỏ, hệ thống và chi nhánh có ở khắp nơi chỉ riêng về mẹ cô Lang Lang Freeman đã có gần năm trăm căn biệt thự lẫn lâu đài trên toàn thế giới. Đó là lý do tại sao cô đi đâu cũng có nơi để ở.

Trên thế giới này chắc còn rất ít nơi cô chưa đi qua nhưng tí số đó chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng lúc trước là lúc trước bây giờ cô có đi qua một lần nữa cô cũng chẳng nhớ mình cô đi qua chưa.

Chuyến du lịch dạo quanh biển trong vòng một tuần quanh Thái Bình Dương bằng du thuyền dành cho những người yêu thích du lịch biển và các cặp tình nhân thích lãng mạn. Tôn Hạo đã không ngần ngại chọn nó nên cô cũng vui vẻ chấp nhận. Hai ngày nữa chuyến du lịch sẽ bắt đầu nên cô và Tôn Hạo sẽ rất bận bịu để mua đồ rồi sửa soạn.

Hết mua thứ này lại mua thứ kia mọi thứ cứ rối lên nhưng đó chỉ là Tôn Hạo. Ký Bình ngược lại rất khỏe khoản từ lúc biết cô có thai hầu như mọi việc đều có người làm thay cô chẳng cần động tay động chân gì cả. Cung lão cũng đã trở về Mỹ ông ấy còn hứa hẹn sẽ quay lại dài dài nữa chứ. Điều đó làm Ký Bình khá vui về suốt cuộc mọi ân oán cũng được giải quyết êm đẹp.

Ký Bình ngồi trên giường tay gấp đồ đưa cho Tôn Hạo bỏ vào vali lúc này cô mới để ý mỗi bộ đồ có Tôn Hạo đều có một chiếc đồng hồ riêng đi kèm, lúc trước mỗi lần mở hộp bàn cô đều thấy có rất nhiều đồng hồ nhưng không tiện hỏi. Bây giờ thì khỏi cần hỏi cô cũng biết Tôn Hạo rất thích đồng hồ đặc biệt là nhãn hiệu Omega và những kiểu đồng hồ Thụy Sĩ khác.

"Em có biết đồng tiền mà anh kiếm được dùng để làm gì không?" Tôn Hạo đặt một bộ đồ xuống vali vừa sắp xếp cho nó gọn gàng vừa hỏi.

Ký Bình chau mày một lúc rồi lắc đầu. Anh hỏi cô câu này chẳng khác anh hỏi cô lúc nào mặt trời mọc đằng Tây khi nào.

"Mua đồng hồ." Tôn Hạo tỉnh bơ trả lời. Đây là chuyện ai cũng biết mà, anh vừa nói vừa mở ngăn kéo đầu giường ra lấy một chiếc hộp. Tôn Hạo từ từ mở ra, trong đó có một chiếc đồng hồ nữ nhãn hiệu Omega. Anh lấy chiếc đồng hồ ra rồi mang vào tay cho cô, đây là vật cô để lại bây giờ anh chính thức trả nó cho cô.

Ký Bình không nói gì chỉ để mặc Tôn Hạo mang nó vào cho cô. Chiếc đồng hồ mang đến cho cô cảm giác thân thuộc đến lạ lùng.

Tôn Hạo nhìn ngắm chiếc đồng hồ trên tay cô rồi di chuyển xuống chiếc ghế ở góc áp út anh mỉm cười mãn nguyện rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn sâu. Nụ hôn tuy dài nhưng nó không hề có dực vọng chỉ có chiếm hữu cùng lời giải thích âm thầm của anh đối với cô. Ký Bình nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn của Tôn Hạo như một thói quen dẫn đến nghiện. Hai người cứ chìm đắm trong tình yêu mà không hay biết sóng gió sẽ ập đến với mình.

Một buổi sáng đẹp trời Ký Bình trong chiếc áo rộng thùng thình cùng cái quần bó đứng đợi Tôn Hạo ở bến du thuyền. Bỗng một chiếc xe hơi màu đen lướt qua cô, một người áo đen nhanh chóng bật miệng cô bằng chiếc khăn đã tẩm thuốc mê rồi đưa cô vào trong xe, hành động vô cùng nhanh chóng chỉ trong mấy giây tích tắc nên không ai ở đó phát hiện ra. Chiếc xe nhanh chóng lao đi khỏi bến du thuyền.

Tôn Hạo vừa đưa sẽ vào chỗ gửi liền chạy về chỗ cô đang đứng, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng một ai. Nhìn mọi người xung quanh cũng đã thưa thớt dần bắt đầu tập trung lên thuyền. Tiếng còi du thuyền vang lên ba tiếng thúc dục mọi người nhanh chóng lên thuyền lúc này Tôn Hạo mới nhớ anh đã từng dặn dò cô lên thuyền trước và ở trong phòng đợi anh. Tôn Hạo buông bỏ mọi lo lắng chạy lên du thuyền, lúc này chiếc thuyền cũng bắt đầu rời bến.

Tôn Hạo đi trước một người phục vụ xách vali của anh đi theo sau, anh nhanh chóng tìm phòng của mình trong du thuyền. Đi một vòng trong tàu anh cũng tìm được phòng của mình là một căn phòng vip1 trên tàu. Tôn Hạo nở nụ cười nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra.

Tôn Hạo vừa mở cánh cửa anh lập tức sững sờ đứng bất động trước cửa phòng mặt mở to hết cỡ nhìn người con gái đang nằm trên giường, từ sững sờ ngạc nhiên chuyển nhanh thành bộ dạng tức giận.

Một người con gái thân hình quyến rũ, vòng một mê người, khuôn mặt yêu mị đang thỏa thân nằm trên giường làm từng động tác quyến rũ trước mắt anh. Cô ta không ngừng dùng ánh mắt đưa tình hướng về phía Tôn Hạo, nụ cười trên môi cô ta đầy ma mị và sức quyến rũ khó cưỡng. Nhưng hành động này của cô ta lại vô tình khơi gợi tức giận trong người Tôn Hạo, mặt anh từ từ biến đổi ánh mắt trở nên lạnh đến tận tột độ.

"Liễu Nguyệt Cát cô làm gì vậy hả?" Tôn Hạo tức giận quát lên. Nhìn người con gái đang mê hoặc mình anh cảm thấy vô cùng dơ bẩn, Tôn Hạo gầm lên như một con thú dữ.

Liễu Nguyệt Cát càng nở nụ cười tươi hơn, nụ cười đầy ma mị. Cô ta từ từ tiếng lên bước về phía Tôn Hạo áp sát vào người anh từng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên người Tôn Hạo.

Tôn Hạo mặt tối sầm lại, quặn tay Liễu Nguyệt Cát về phía sau kêu một cái rắc.

Liễu Nguyệt Cát bất ngờ trước sự phản nộ của Tôn Hạo liền bỏ lần ra đất ôm lấy cánh tay vừa mới bị Tôn Hạo bẻ gãy.

Không để cho Liễu Nguyệt có thời gian rên rỉ Tôn Hạo liền kéo người cô ta lên siết chặt cổ cô ta bằng một tay ép sát vô tường.

"Ký Bình đâu?" Tôn Hạo lạnh lùng siết cô ta rồi đưa lên cao. Liễu Nguyệt Cát không ngờ đến hành động điên cuồng này của Tôn Hạo bị anh đưa lên cao cô ta không ngừng giãy giụa, hai tay cố gắng mở tay Tôn Hạo ra khỏi cổ mình nhưng hình như chỉ vô ích. Tôn Hạo quá mạnh.

Ánh mắt Tôn Hạo đỏ ngầu nhìn Liễu Nguyệt Cát đang giãy giụa một cách tàn bạo.

Bên ngoài anh là thư sinh nho nhã nhưng rất ít ai biết anh là bang chủ Thiên Long bang của thế giới ngầm một người lãnh khốc vô tình. Một khi người nào phạm phải sai lầm với anh, anh sẽ khiến kẻ đó sống không được chết cũng không xong.

Liễu Nguyệt Cát nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của Tôn Hạo cô ta lập tức run rẩy, môi mím chặt không nói lấy một lời.

Tôn Hạo thấy thái độ ngoan cố của Liễu Nguyệt Cát càng trở nên tức giận đến tột độ, bàn tay anh càng siết chặt cổ cô ta.

"Ký Bình đâu?" Tôn Hạo gầm lên như một con thú, nhìn thấy thái độ ngoan cố của Liễu Nguyệt Cát anh càng siết chặt cổ cô ta đến nỗi sắc mặt cô ta trắng bệch không còn giọt máu.

"Cô không nói tôi sẽ cho cô xuống hàu Diêm Vương."

Liễu Nguyệt Cát giãy giụa trong tay Tôn Hạo nhưng hoàn toàn vô tác dụng. Nhìn thái độ Tôn Hạo cô ta càng run sợ hơn, cô ta không ngờ mình lại chọc ngay một con hổ dữ.

"Tôi...không...biết." Liễu Nguyệt Cát hai tay vô lực tháo tay Tôn Hạo ra khỏi tay mình, khó khăn nói.

Tôn Hạo càng siết chặt cổ cô ta hơn như muốn để gãy từng mảnh xương trong đó ánh mắt anh đầy phần nộ. Từ lúc thấy cô ta nằm trên giường anh đã biết có người dờ dờ. Khốn kiếp dám qua mặt anh, anh sẽ cho kẻ đó một cái chết thê thảm nhất nhưng bây giờ anh nhất định phải tìm được cô.

"Tôi không nói nhiều lời. Ký Bình đâu?" Tôn Hạo giận dữ gầm lên đầy tức giận.

"Tôi...không...biết." Liễu Nguyệt Cát khó khăn nói.

"Viễn Hạo." Tôn Hạo quay sang anh chàng phục vụ bên cạnh. Lúc này anh ta mới bỏ đi bộ dáng của người phục vụ bước nhanh về phía Tôn Hạo cung kính cúi đầu chào.

Viễn Hạo là một trong bốn người đi theo Tôn Hạo gồm Viễn Lạc, Viễn Tư, Viễn Cảnh và Viễn Hạo nhưng ba người kia chỉ ở Thiên Long bang còn Viễn Hạo thì luôn bên cạnh anh.

"Thả cô ta xuống biển." Giọng Tôn Hạo đầy lạnh lùng ra lệnh.

Viễn Hạo lập tức đưa Liễu Nguyệt Cát ra ngoài mặc cho cô ta cầu xin gào thét. Viễn Hạo nhanh chóng thả Liễu Nguyệt Cát xuống biển.

"Lọt tung con tàu cũng phải tìm được Ký Bình cho tôi." Tôn Hạo lạnh lùng ra lệnh rồi nhanh chóng chạy đi tìm cô.

Ở một nơi khác, Ký Bình từ từ tỉnh lại, đầu cô đau nhức kinh khủng, bỗng một cơn đau dữ dội hơn nửa ập tới khiến cô ôm chặt lấy đầu như muốn ngất đi. Từ chút một từ chi tiết từng quá khứ đi theo đó hiện rõ trong đầu cô.

Ký Bình mở to mắt, cô đã nhớ, nhớ tất cả cũng nhờ vào cơn đau đó. Bất giác cô sờ tay lên bụng mình phát hiện không có dấu bất thường cô mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy mới mới ba tháng nhưng sau hai ngày bị Tôn Hạo tẩm bổ nên bụng cô mới bắt đầu có một cục u nhỏ trên bụng.

Ký Bình bắt đầu nhìn quanh nơi đây. Một căn phòng màu trắng là chủ đạo, chiếc giường rộng chần gối đầy đủ.

Một căn phòng sạch sẽ như chưa từng được sạch sẽ hơn nữa. Rõ ràng đây không phải là bất cóc. Ký Bình đứng dậy kéo nhẹ rèm cửa, khung cảnh núi non xuất hiện trước mặt cô, ngôi nhà này rõ ràng nằm trên đỉnh của một ngọn núi hèn gì bọn họ không chói cô lại. Bọn họ biết rõ một người phụ nữ có thai sẽ không mạo hiểm mà đi khỏi nơi này. Với lại cô có thể đảm bảo nơi này hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, cô chỉ có thể nghe tiếng sóng biển ở đằng xa chứ chưa hề nghe được tiếng xe cộ.

"Em tỉnh rồi sao?" Hàn Âu tay cầm cốc sữa đi vào, quần áo anh ta nhăn nhích sắc mặt tuy tươi cười nhưng rõ ràng không tốt lắm khác với vẻ ngoài thường ngày của anh ta.

Ký Bình nhìn Hàn Âu đầy nghi ngờ, lẽ nào anh ta bắt cóc cô.

"Anh không bị ối như vậy đâu. Anh cũng bị bắt đến đây." Hàn Âu đưa cốc sữa cho cô nghiêng răng nói.

Ký Bình nhìn Hàn Âu không rời, trong mắt anh ta rất thật không hề có biểu hiện giả dối. Ký Bình nhận cốc sữa từ Hàn Âu rồi đặt lên bàn. Hiện tại cô không có tâm trạng uống.

"Anh nghĩ có kẻ dờ dờ muốn hại hai chúng ta." Hàn Âu đột nhiên nghiêm túc hẳn. Mà Hàn Âu nói cũng không phải không có lý nhưng bắt cóc hai người rồi tống vào một chỗ là có ý gì?

Ký Bình im lặng tay xoay xoay cốc sữa trên bàn mặt tối sầm lại. Cô mà biết ai dờ dờ này cô sẽ lột da lột xương kẻ đó.

"Haizz, bây giờ làm sao đây?" Hàn Âu thở dài sầu não. Lúc này khi tỉnh lại anh có đi quan sát, ngôi nhà này chỉ có đúng một phòng cùng một chiếc giường ngủ, phòng khách cũng chỉ có một chiếc đi văng làm bằng gỗ cùng chiếc tủ lạnh đầy ắp đồ ăn ngoài ra không hề có thứ gì cả. Những dụng cụ

dùng để liên lạc hoàn toàn không có, cả điện thoại của anh cũng mất. Đây lại là hòn đảo nhỏ tách biệt với thế giới bên ngoài tàu thuyền có lẽ đi ngang cũng không hay biết có người ở. Bọn người bắt anh và Ký Bình chắc chắn đã toan tính rất kỹ, nếu không đã không ra tay nhanh và gọn như vậy.

"Đi tới đâu tính tới đó." Ký Bình lạnh nhạt nói. Cả đồng hồ của cô cũng bị tháo, bây giờ cô chẳng biết chính xác là mất giờ nhưng nhìn bóng cây bên ngoài chắc đã xế chiều rồi.

Hàn Âu lại tiếp tục nhìn xung quanh, anh là kiến trúc sư nên chắc đang nghiên cứu cái gì đó.

Ký Bình chỉ im lặng quan sát từng nhất cử nhất động của Hàn Âu. Bỗng Hàn Âu chọn to mắt, vẻ mặt hoang mang thay đổi thành bộ mặt tức giận chỉ lên góc trái hướng ra cửa sổ của trần nhà nói lớn giọng đầy phẫn nộ.

"Có giỏi thì xuất đầu lộ diện đứng ở đó dờ dờ. Khôn hồn thì thả chúng tôi ra."

Ký Bình bất giác nhìn theo hướng Hàn Âu chỉ quả nhiên ngay góc trái đó cái gì đó rất đặc biệt, trần nhà thẳng tắp vậy mà chỗ đó lại bị lõm vào khoảng 2cm. Rõ ràng tuy không có người canh gác nhưng có đặt camera để giám sát hai người này.

"Vô ích thôi." Ký Bình nói rồi bước ra ngoài. Nếu bọn họ muốn nhốt cô và Hàn Âu ở đây thì chưa đạt được mục đích chúng sẽ không bao giờ thả hai người ra nhưng mục đích đó là gì?

Ký Bình vừa mở tủ lạnh xem xét vừa suy nghĩ. Có thực mới vực được đạo đó là đạo lý muôn thuở mà nên bây giờ lấp đầy cái bụng rỗng ròi tính.

Trong tủ lạnh đầy rẫy đồ ăn, hoa quả, hải sản, thịt, rau xanh hầu như không thiếu. Vậy là cô đành làm đầu bếp.

Hết một ngày qua đi Tôn Hạo chạy khắp nơi trên du thuyền tìm Ký Bình nhưng vô ích. Cô không có trên tàu, lúc này anh mới nghĩ ra thì du thuyền đã nằm ở giữa Thái Bình Dương rồi.

"Viễn Họa, thông báo với thuyền trưởng cho tàu quay về cho tôi." Tôn Hạo quay sang anh chàng mặc đồ phục vụ bên cạnh ra lệnh. "Thông báo với Viễn Lạc điều động mọi nguồn lực tìm kiếm Ký Bình cho tôi."

Viễn Họa nhanh chóng thi hành nhiệm vụ, anh vừa đi về phòng thuyền trưởng vừa gọi điện thông báo mệnh lệnh của Tôn Hạo. Bầu trời đêm tĩnh mịch chiếc du thuyền lênh đênh giữa đại dương mênh mông không thấy bến đỗ. Một bầy chim bay ngang qua cửa sổ cắt giọng đầy dã man, đó là loài chim biển.

Tôn Hạo chau chặt lông mày hơn. Loài chim biển của sự chết chóc, loài chim thích sống theo bầy đàn, đây đàn càng nhiều chứng tỏ người chết càng đông. Loài chim to, cánh rộng đen ngòm trong bóng đêm nhưng ánh mắt lại đỏ rực, tiếng kêu ghê rợn như thân chết gọi hồn.

Tôn Hạo không tin về những thứ mê tín đó nhưng khi nghe và tận mắt thấy lòng anh có chút ớn lạnh. Bầy chim bay vòng quanh chiếc du thuyền cất tiếng kêu lãnh lút rồi xáy cánh bay đi.

"Thông báo, du thuyền đang gặp vấn đề yêu cầu mọi người chuẩn bị phao cứu hộ." Tiếng một nhân viên vang lên từ phòng thuyền trưởng.

Tôn Hạo chạy nhanh vào phòng thuyền trưởng, anh cần biết du thuyền đã xảy ra vấn đề gì.

Vừa vào anh đã thấy khuôn mặt tối sầm của những thủy thủ, họ không ngừng run rẩy. Tất cả hầu như đã không còn tâm trí để tiếp tục lái nữa chỉ còn riêng thuyền trưởng đang ngồi trên ghế lái chính, tay run run điều khiển các nút trên tàu.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tôn Hạo nắm cổ áo của anh chàng thủy thủ đứng kế bên quát lớn.

"Tàu...tàu...xây...xây...ra sự cố...sắp...chìm đến...nơi rồi." Anh chàng thủy thủ mặt tái mét lắp ba lắp bắp run run nói.

Tôn Hạo quăng anh chàng thủy thủ qua một bên tiếp thẳng về ghế lái chính rồi xách cổ áo thuyền trưởng thái qua bên ghế lái phụ.

Tôn Hạo ngồi vào ghế lái tay đặt lên cái phím trên bàn điều khiển, tay còn lại cầm chặt vô lăng ánh mắt lạnh lùng nhìn đăm đăm về phía trước. Lúc này anh mới nhìn vào màn hình giám sát, tàu đang ở vị trí nguy hiểm hầu như mọi bộ phận ở bên dưới đều không sử dụng được. Tôn Hạo chọn to mắt nhìn thẳng vào màn hình rada tìm kiếm hòn đảo gần nhất nhưng vô ích. Thái Bình Dương rộng mênh mông bao la không thấy bờ bến làm sao kiếm được hòn đảo nào gần nhất cơ chứ. Nếu thấy được bến bờ Magellan đã không gọi Thái Bình Dương là một nơi yên bình. Nhưng anh đúng là xui xẻo thật phía nam quá trời đảo không đi, bây giờ lại đi phía tây toàn biển với biển, nước với nước. Tôn Hạo chau chặt mày cố gắng điều khiển cho tàu quay về phía nam nhưng vừa quay anh liền thấy một thứ gì đó đen sì ở phía trước.

Quan sát trên màn hình anh mới phát hiện đó là núi băng, con tàu đang quay nhanh về phía đó. Tôn Hạo nhanh chóng quay cần điều khiển hết cỡ để tránh và đồng thời lùi tàu về phía sau nhưng không kịp, quán tính của tàu quá lớn. Phản ứng xoay gấp của Tôn Hạo đã vô tình làm đảo ngược chiều xoay của chân vịt phía ngoài nhưng vô ích tàu đã đâm vào một góc nhọn của núi băng. Tàu vốn đã hư hỏng sẵn, lại thêm va đập vừa rồi đã gây ra lỗ hổng lớn nước không ngừng tràn vào việc xoay tàu đi đúng hướng trở nên khó khăn hơn.

Đầu tàu đâm vào núi băng làm cong oằn nhiều chỗ, đỉnh tán phía dưới mực nước biển bắn tung ra khoang trước bắt đầu tràn lan nước.

"Chết tiệt! Cậu có biết lái không vậy hả?" Thuyền trưởng ngồi bên cạnh hét lớn lên.

"Im ngay." Tôn Hạo lạnh lùng đáp trả. Nếu anh không biết anh sẽ không vô đây ngồi rồi.

"Có bao nhiêu thuyền cứu sinh?" Tôn Hạo quan sát tình hình rồi nói với thuyền trưởng.

"Mười chiếc." Thuyền trưởng nhanh chóng trả lời, mặt ông giờ đã tái mét không còn một chút huyết sắc.

Mười chiếc, vốn không đủ để dùng, người trên tàu quá nhiều. Tôn Hạo ngỗ ngỗ tay lên trên bàn điều khiển sắc mặt bình tĩnh đến lạ thường.

"Chuẩn bị tàu cứu sinh đưa phụ nữ và trẻ em đi trước." Tôn Hạo nói qua micro ra lệnh rồi tắt hết tất cả các thiết bị không cần thiết trên tàu. Giờ phút này trên tàu càng ít người càng tốt. Anh đang thầm cảm ơn vì hôm nay không có cô bên cạnh.

"Anh Hạo, mặc vào đi." Viễn Họa chạy từ ngoài vào trong đưa cho Tôn Hạo một cái áo phao cứu sinh.

Tôn Hạo chau mày nhìn Viễn Họa. Viễn Họa không hề mặc áo phao.

"Anh Hạo, mặc vào đi. Không còn nhiều thời gian nữa đâu." Viễn Họa thấy Tôn Hạo cứ ngó mình liền hối thúc.

"Của cậu đâu?" Tôn Hạo lạnh lùng hỏi.

Viễn Họa cúi đầu một lúc như đang băn khoăn. Lúc này vì không đủ áo phao nên cậu đã nhường nó cho một bé gái chỉ còn lại của anh.

"Mặc vào đi." Tôn Hạo ra lệnh. Tàu sắp chìm rồi, dù anh có mặc áo phao hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi ở giữa Thái Bình Dương này sống chết chỉ còn dựa vào may mắn. Tôn Hạo tiếp tục tập trung vào màn hình điều khiển, nước đã thấm vào máy móc thiết bị đã phần nào không còn sử dụng được nữa. Theo anh ước chừng nhiều lắm tàu chỉ có thể trụ được ba mươi phút, hệ thống thoát nước đã không còn dùng được nữa những nam nhân trong tàu đang cố gắng tát nước ra ngoài để vợ con họ kịp lên tàu cứu sinh. Chiếc tàu cứu sinh thứ ba đã được hạ xuống nếu không tăng tốc sẽ không kịp.

"Kêu mọi người nhanh lên." Tôn Hạo hét lên, Viễn Họa nhanh chóng chạy ra ngoài hối thúc. Khoảng trước nước đã dâng lên tới đầu gối nếu không mau chắc chắn không kịp.

Nhất đảm vào thuyền và mức căng do nước tồn tại quá mức, chiếc tàu cứu sinh thứ mười vừa được thả xuống ngay phút hai mươi tám con tàu dần dần chìm xuống. Chiếc du thuyền năm sao chìm hoàn toàn xuống mặt biển, sóng nước cuộn cuộn.

Những người ở dưới nước la hét có, gào khóc có nhưng rất mau tiếng của họ giảm dần và hoàn toàn lịm đi ở phút ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Một tuần sau khi vụ chìm tàu xảy ra, Ký Bình đứng trên đỉnh núi nhìn ra ngoài. Cảm giác bồn chồn không yên làm cô không thể bình tĩnh phán đoán được, cô cứ có cảm giác gì đó rất lạ giống như mất đi thứ quý trọng nhất vậy. Nhìn ra ngoài cây cối xanh um bao trùm xa chút nữa là biển. Cô bỗng nhớ những ngày sống yên bình ở đảo O những ngày đó vui biết mấy không lo toan buồn phiền còn bây giờ.

Một đàn chim én nhỏ từ phía biển bay ngang trong tầm mắt của cô chúng cất tiếng kêu rồi bay nhanh như vũ đàn. Ký Bình chau mày nhìn những con chim én hoảng sợ bay khắp nơi, bỗng tiếng trực thăng càng lúc càng rõ. Chiếc trực thăng ở trên cao từ từ bay tới hướng cô.

Hàn Âu đang trong nhà nghe tiếng trực thăng liền đi ra, anh không khỏi vui mừng khi có người đến một nơi hoang sơ như vậy. Chắc chắn có người đến cứu hai người.

Chiếc trực thăng bay đến chỗ Ký Bình rồi từ từ đáp cánh ở ngay bên cạnh, rất may ở trên đỉnh có một khoảng trống nên việc cho máy bay hạ cánh rất dễ dàng.

"Tôn phu nhân." Hai người đàn ông bước xuống liền cúi chào trước cô.

Ký Bình chau mày lại, cô không biết hai người này. Bổng Ba Khắc từ trên trực thăng bước xuống cúi chào cô.

"Chủ từ."

Lúc này Ký Bình mới thả lỏng chân mày ra bước về phía Ba Khắc.

"Tôn Hạo đâu?" Ký Bình đứng bên cạnh Ba Khắc quan sát một hồi không thấy ai bước xuống nữa liền hỏi.

Ba Khắc nhìn cô bằng ánh mắt đầy thông cảm, sự rụt rè pha chút hoang mang.

"Tôi hỏi Tôn Hạo đâu? Anh ấy đâu rồi?" Nhìn thái độ của Ba Khắc tìm Ký Bình tự dưng đập mạnh hơn bình thường cảm giác khó chịu bắt đầu trào ra ngoài, cô chọn mắt nhìn Ba Khắc và hai người kia rồi hét lên.

Ba Khắc đầu càng cúi xuống, môi bặm chặt lại không hé nửa lời.

Thấy thái độ của Ba Khắc cô liền đoán ra có chuyện, phải chắc chắn có chuyện. Cô nuôi Ba Khắc từ nhỏ đến lớn làm sau lại nhìn không ra được cơ chứ.

"Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?" Ký Bình nắm lấy cánh tay Ba Khắc nói mà cứ như van nài, người cô như muốn quy xuống.

"Tôn phu nhân, chúng ta quay về rồi nói có được không?" Một người đàn ông đứng bên cạnh liền đỡ lấy cô.

Hàn Âu thấy vậy liền kéo cô ra khỏi Ba Khắc rồi bế cô lên trực thăng. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thấy cô mất bình tĩnh như thế, Tôn Hạo trong lòng cô chiếm vị trí quan trọng đến vậy sao? Sau bao nhiêu chuyện Tôn Hạo gây ra cô vẫn một lòng một dạ yêu anh ta. Trong lòng cô Hàn Âu anh chỉ mãi là anh trai thôi sao? Địa vị anh trai đó Hàn Âu anh không cần. Trình Ký Bình là của anh, đứa bé trong bụng cô không thể tồn tại.

Hàn Âu để cô dựa vào ngực mình, ánh mắt anh nhìn ra bên ngoài đầy phần nộ và nham hiểm.

Chiếc trực thăng bắt đầu bay lên và ngay về thành phố E trong thời gian sớm nhất. Trên máy bay Ba Khắc đã nói rõ hết mọi chuyện về vụ chìm tàu, hai người đi bên cạnh Ba Khắc là Viễn Lạc và Viễn Tư người của Thiên Long bang.

Để tránh Ký Bình bị kích động quá mức Hàn Âu liền đánh ngắt cô nên hiện giờ Ký Bình đang dựa vào người Hàn Âu. Nhìn Hàn Âu không ngừng vuốt tóc cô Ba Khắc bỗng chau mày hành động này của Hàn Âu làm cậu ngứa mắt vô cùng. Nhưng rất nhanh khi ánh mắt của Ba Khắc kịp thiếu rụi tất cả chiếc trực thăng đã hạ cánh ở ngay biệt thự Tôn gia.

Ba Khắc không để cho Hàn Âu lạm dụng thêm liền bế cô từ tay Hàn Âu rồi đưa vào phòng.

Căn biệt thự bây giờ cảm giác nặng nề kinh khủng. Sau khi hay tin bà Tôn liền lên con đau tìm đến nỗi bây giờ còn nằm một chỗ, ông Tôn dù đau buồn bệnh lên bệnh xuống cũng phải đến tập đoàn ổn định tình hình rồi còn giải quyết bọn phóng viên. Tình hình loạn hơn cả chữ loạn, giá cổ phiếu của Tôn gia bắt đầu xuống dốc một cách thảm chí trong một tuần. Nếu không có các tập đoàn như Trình thị, Hà gia và Thẩm gia cùng nhau cùng cố và kéo lên chắc đã sụp đổ. Sự kiện này làm chấn động gần như trên toàn thế giới. Nếu bây giờ tập đoàn Tôn gia không có người đủ bản lĩnh thay vào vị trí của Tôn Hạo chắc chắn tập đoàn chỉ trụ thêm được một tháng nữa, ông Tôn đã già cả không còn theo kịp giới trẻ nữa nên người đủ bản lĩnh còn lại chỉ có mình cô. Vấn đề này đặt cược một cách ngoạn mục một là quay lại như cũ còn không thì mất hết.

Ngược với suy đoán của mọi người Ký Bình sau khi tỉnh lại không rơi lấy một giọt nước mắt, cô chỉ nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi nhìn lên đầu giường treo tấm ảnh cưới một hồi rồi bắt đầu lao vào công việc như chưa có chuyện gì xảy ra. Mặc cho có ra sau cô vẫn tiến về phía trước như câu nói của cô tiến đến đâu tính đến đó. Dù cô có bị con ghen hành hạ cô vẫn đến tập đoàn, có lẽ đây là hy vọng cuối cùng của cô, cô có lòng tin Tôn Hạo sẽ trở về cô không thể để một khi anh trở về thấy nhà cửa không còn được. Nhìn cô lao vào công việc như con thiêu thân lao vào biển lửa ai cũng đau lòng nhưng khuyên ngăn cũng vô ích. Thái độ cứng rắn đến lạ của cô trở thành đề tài cho bọn phóng viên bàn tán nhưng cô không quan tâm. Kể nào cản đường cô kẻ đó đều phải chết. Cô sẽ tiễn người đó đi theo Tôn Hạo. À không! Đi theo tổ tiên của họ. Mọi người bảo không tìm thấy xác của anh tức là còn hy vọng chỉ cần không tìm thấy xác anh chắc chắn sẽ trở về với mẹ con cô.

Thời gian khó khăn nhất đó chính là tuần đầu tiên khi quản lý tập đoàn. Cô không có tiếng nói, quyền lực lại hạn chế nhưng rất may Thẩm Thiếu Bạch đã giúp cô. Những tài liệu, dự án cô bắt đầu đọc đi đọc lại ngày đêm để hiểu tình hình. Vừa ghen vừa phải gánh sức nặng của tập đoàn lên vai người cô suy yếu nhanh chóng không biết ngất xỉu bao nhiêu lần. Chỉ trong một tuần cô ốm đi thấy rõ làm mọi người lo sốt vó. Rose phải gửi Ian cho mẹ chồng giữ đến tập đoàn cùng cô làm việc. Đến nỗi Dương Khải Sâm ở nước ngoài cũng bị điều về nhưng nửa chừng Trương Cẩm Dung lên con trở dạ nên anh ta không về được cô chỉ đành dựa vào trợ lý riêng của Tôn Hạo để biết thêm tình hình.

Thị trường cổ phiếu hiện giờ của Tôn gia đang ở mức thấp nhất nói trắng ra nó bây giờ gần như là những tờ giấy vụn không đáng để chú ý tới. Rose nhìn lên cột số liệu thống kê không ngừng lắc đầu thở dài rồi đi ra ngoài mua thứ gì đó.

Trợ lý Vũ từ bên ngoài đi vào liền thông báo lịch làm việc cho cô.

"Trình tổng, chín giờ chúng ta có cuộc họp cổ đông quan trọng, một giờ có cuộc hội thảo giá thầu, ba giờ chiều đi gặp khách hàng ở Kỳ Hòa, bảy giờ tối ăn tối với Tổng giám đốc The King." Trợ lý Vũ thông báo một tràn vào tai cô.

"Ba giờ và bảy giờ em sẽ đi, chị nghỉ ngơi đi." Thẩm Thiếu Bạch nhìn đồng hồ rồi nói.

Ký Bình ngừng tay lại rút tay khỏi bàn phím nhìn Thẩm Thiếu Bạch như suy nghĩ gì đó rồi gạt đầu. Hai đối tác đó không quan trọng nếu tập đoàn không xuống dốc dù có chết Tôn gia cũng không để mắt đến họ.

Thẩm Thiếu Bạch liền gấp laptop lại rồi đi ra ngoài chuẩn bị. Thẩm Thiếu Bạch đi chưa bao lâu thì Sở Minh Triệt đi vào còn cầm theo cả túi xách.

Đề túi xách lên trên bàn Sở Minh Triệt ra hiệu cho trợ lý Vũ ra ngoài rồi lấy dụng cụ ra khám giúp cô. Cả tuần cô ngất không biết bao nhiêu lần nên hầu như Sở Minh Triệt luôn túc trực không giám lơ là với cô.

"Em đó, cẩn thận sức khỏe của mình một chút đi." Sở Minh Triệt vừa đặt một đầu của ống nghe lên ngực cô nghe nhịp tim rồi nói, giọng điệu không khỏi trách móc. Nghe xong liền cất cái ống nghe đó vào cặp lấy một cái ống nghe khác chuyển dùng cho thai nhi ra đặt lên bụng cô.

"Sao rồi?" Nhìn Sở Minh Triệt cứ đặt tay lên bụng mình Ký Bình thấy khó chịu kinh khủng là anh trai nhưng hành động này cô sẵn sàng so sánh với tên Sở Khanh.

Sở Minh Triệt rút tay lại tháo tay nghe ra khỏi tai mình rồi nhìn Ký Bình thờ dài.

"Tên nhóc đó khá mạnh nên không sao, chỉ có em là càng ngày càng suy nhược." Sở Minh Triệt thờ dài. "Đây là đất nước đủ ăn đủ mặc em đừng để mình là người đầu tiên bị thiếu dinh dưỡng trên đất nước này đây."

"Nếu là người đầu tiên chắc em sẽ được ghi vào lịch sử nhĩ?" Ký Bình nhìn Sở Minh Triệt bằng ánh mắt khinh bỉ.

"Người ta..."

Cốc cốc, Sở Minh Triệt nói chưa hết câu bên ngoài đã có tiếng gõ cửa. Ký Bình nhanh chóng cài nút áo somi lại còn Sở Minh Triệt thì nhanh chóng dọn hết dụng cụ y tế trên bàn bỏ vào cặp mình rồi lại ghé sofa ngồi dang hoàng.

"Mời vào." Thấy mọi chuyện đã đâu vào đấy Ký Bình liền lên tiếng.

Hàn Âu từ bên ngoài bước vào trên tay cầm theo một tập tài liệu gì đó bước về phía Ký Bình rồi đưa cho cô.

"Đây là hạng mục các khách hàng quan trọng của Tôn gia ở Hàn Quốc em xem có sử dụng được không?" Hàn Âu ngồi xuống cái ghế đối diện.

Ký Bình nhận lấy tập hồ sơ mở ra lướt ra về trang rồi gấp lại để lên bàn.

"Cảm ơn anh! Em sẽ xem sau, bây giờ em có cuộc họp. Xin phép đi trước." Vừa dứt câu không để Hàn Âu lên tiếng đáp trả Ký Bình đã cùng trợ lý Vũ đi một khoảng xa để lại Hàn Âu ngơ ngác.

Sở Minh Triệt bỗng che miệng cười, nhìn Hàn Âu lúc này anh hả hê kinh khủng.

"Lột bỏ bộ mặt giả dối đó của cậu đi." Sở Minh Triệt ngồi dựa vào thành ghế ánh mắt nhìn Hàn Âu đầy lạnh lùng mang tính áp đảo.

"Viện trưởng Sở, anh nói gì tôi không hiểu." Hàn Âu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh giả vờ ngay thơ vô tội trước câu nói đầy hàm ý của Sở Minh Triệt.

"Đừng giả ngây ngô. Không qua mặt được tôi đâu Hàn Lãnh."

"Anh đang điều tra dân số sao?" Hàn Âu nghe Sở Minh Triệt gọi mình bằng cái tên trước kia mặt anh liền đen sì nhưng nhanh chóng thay thế vào đó bằng nụ cười đều.

"Tôi không điều tra dân số mà tôi đang điều tra một người." Sở Minh Triệt nhìn Hàn Âu bằng ánh mắt đầy tự tin.

Đối với Sở Minh Triệt, Hàn Âu như cây đinh trong mắt anh không hiểu sao lại không ưa con người này nên đã cho người điều tra. Hàn Âu chỉ là tên gọi bên ngoài tên thật mà Hàn Lãnh một sát thủ tình trường. Nói trắng ra là một kẻ không ra gì, đứng núi này trông núi nọ, thay bồ như thay áo. Ăn vụng luôn chui mép kỹ càng nên mới không sử dụng tên thật để tránh các cô bồ tìm đến.

Đây chính là mẫu người Đường Mạnh Nghiêm ba ruột anh bảo là tốt. Cứ cho là tốt đi, giống nhau cả mà.

"Ký Bình có thể tin cậu nhưng Sở Minh Triệt này thì đừng hòng."

"Tin hay không đó là quyền của anh. Tôi chỉ cần Ký Bình tin là đủ." Hàn Âu nở nụ cười đều cán bước về phía Sở Minh Triệt nhẹ nhàng sửa cổ áo giúp anh, ánh mắt đầy khiêu khích.

"Tôn Hạo, anh ta chết rồi. Ký Bình bây giờ chỉ có thể là của tôi."

"Bi ôi." Sở Minh Triệt gạt tay Hàn Âu ra, tức giận quát. Sắc mặt anh tối sầm.

"Nhìn anh mất phong độ quá đấy viện trưởng Sở." Hàn Âu thấy sắc mặt đầy căm hờn của Sở Minh Triệt liền nở nụ cười thỏa mãn để lại cho anh một câu rồi đi ra ngoài

Trong phòng họp không khí trở nên căng thẳng đến mức lạnh giá. Ký Bình ngồi ở chiếc ghế trung tâm nhìn các cổ đông bao hàm từng mặt người như bao quát cả một căn phòng. Dự án lần này của cô làm các cổ đông bắt đầu bàn tán to ra bất mãn nhưng trước cái ánh mắt kiêu ngạo áp đảo người đối diện đó của cô làm họ rụt rè hẳn không một ai còn hó hê nữa. Tất cả chỉ ngồi im cúi đầu cả nhìn cô cũng không dám. Dự án khai thác và đưa tỉnh X vào trong khu du lịch là một bước hoạn mục. Ai cũng biết ngọn núi lớn ở tỉnh X là của Tôn gia nơi đó còn có cả suối nước nóng, địa hình tốt, khoáng vật không thiếu nhưng từ lâu đã không còn dùng tới nếu bây giờ đầu tư vào e là rất khó khăn nhưng không một ai dám hó hé.

Ký Bình nhìn khuôn mặt của từng người đầy vẻ không phục nhưng vẫn im lặng thì thờ dài tức giận đầy ở trong lòng.

"Nếu không có vấn đề gì nữa." Trợ lý Vũ đang nói bỗng nhìn sang cô xin ý kiến, thấy cô không nói gì liền tiếp tục.

"Cuộc họp kết thúc."

Sau lời nói của trợ lý Vũ mọi người đều khom người đứng dậy xoay người 30 độ về phía cô rồi cúi chào.

Ký Bình cũng đứng dậy cúi chào đáp trả.

Mọi người từ từ gấp hồ sơ lại rồi rời khỏi phòng, từng người từng người một bước ra. Bóng người trong phòng thưa thớt dần đến người cúi cùng là trợ lý Vũ cũng đã ra ngoài.

Trong căn phòng rộng mênh mông Ký Bình ngồi trên chiếc ghế có địa vị cao nhất, quyền quy nhất của tập đoàn Tôn gia. Lúc này cô mới hiểu cảm giác, chỉ có kẻ cao nhất mới nhìn thấy tất cả. Cô đã nhìn thấy, tất cả khuôn mặt e dè của những người đó ở Trình thị chưa từng có ai nhìn cô như thế. Đúng hơn là họ không dám còn ở đây cô tuy ngồi vào vị trí cao nhất nhưng lời nói thì không bằng cả tên bảo vệ.

Ký Bình tháo cặp kính tri thức ra đặt lên bàn, giọt nước mắt từ từ rơi trên đôi gò má trắng hồng rồi chảy dài xuống đôi môi xinh đẹp. Cô thấy cô đơn và trống trải kinh khủng, lúc này đây cô cũng hận anh nhưng nhớ anh thì nhiều hơn. Mặc kệ giọt nước mắt đang lăn trên má và rơi xuống xương vai xanh của cô. Chỉ có lúc như vậy cô mới thật sự là chính mình. Cởi bỏ khuôn mặt lạnh lùng, đẹp đi bề ngoài mạnh mẽ, giấu đi sự tàn nhẫn cô chỉ là một cô gái yếu đuối, đầy mặc cảm và nhớ nhung. Ký Bình nhìn ra ngoài bầu trời bên ngoài, hàng đêm cô vẫn khóc vì nhớ anh, tiếng sấm van lên cũng làm cô nhớ đến anh, ánh nắng, đường phố tất cả đều làm cô nhớ đến anh.

Bỗng một bàn tay sờ lên khuôn mặt Ký Bình giúp cô lau đi những giọt nước mắt. Ký Bình bị hành động bất ngờ làm cho bừng tỉnh, cô nắm chặt bàn tay vừa lau nước mắt cho mình mới phát hiện là một bàn tay nhỏ nhắn, mập mập. Ký Bình mới nhìn thẳng vào người mới sờ vào mặt mình. Là Ian.

Ian ngây ngô nhìn cô cười, bàn tay không bị cô nắm chặt liền giúp cô lau đi giọt nước mắt bên má còn lại. Nụ cười ngây ngô lộ ra mấy chiếc răng vô cùng dễ thương.

"Bà ngoại... bà ngoại." Tiếng Ian bập bẹ nói, từng lúc gặp Ký Bình cậu bé vẫn thích gọi cô như thế, đặc biệt rất thích màu mắt xanh của cô mỗi lần nhìn vào là cười không ngớt.

Nghe tiếng Ian, Ký Bình đỡ người một lúc rồi ôm chặt Ian vào lòng òa khóc. Ian rất ngoan ngoãn không giãy giụa chỉ ở trong vòng tay cô giúp cô lau nước mắt.

"Đừng khóc... không khóc." Ian thấy cô khóc không ngừng khuôn mặt mập mập trắng trẻo bất giác cũng mếu lại như muốn khóc cùng cô, hai cánh tay vẫn không ngừng giúp cô lau nước mắt.

Rose đứng bên ngoài tay cũng không ngừng lau giọt nước mắt đọng trên khóe mắt mình. Xem ra con trai nhỏ của cô đã làm nên chuyện rồi.

Nhìn hai nước trong phòng ôm nhau khóc Rose chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn. Cô biết bạn cô là hạn người gì, nếu Ian không phải trẻ nhỏ Ký Bình sẽ không như thế. Lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ lạnh lùng nhưng cô luôn biết bạn cô là người ngoài lạnh trong nóng tình nghĩa hơn ai hết. Vì hiểu điều đó nên cô mới không muốn Ký Bình tỏ ra gấn gượng nữa. Chuyện gì cũng giấu trong lòng như bạn cô thì một chết chóc chỉ bằng giúp bạn cô xả hết nó ra. Đó là lý do cô mang Ian đến đây.

Ian này giờ không kiềm được cũng khóc theo Ký Bình. Gần một tiếng đồng hồ cả hai mới buông nhau ra nhìn cậu nhóc khóc đến nổi ngấm mệt rồi ngủ thiếp đi trên tay mình Ký Bình bất giác nở nụ cười nhẹ thom lên má Ian một cái rồi giúp cậu nhóc lau đi khuôn mặt đầy nước. Mọi chuyện cô cất giấu trong lòng hơn nay vì cậu nhóc này mà thấy ra ngoài hết, nước mắt cô nuốt vào trong đột nhiên tuông ra hết lòng cô lúc này đi rất đau khổ nhưng đã nhẹ nhõm đi ít nhiều cô cũng đã có động lực sống tiếp. Ít ra phải sống tiếp vì đứa bé trong bụng mình và còn vì anh.

Ian vừa ngủ vừa chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, rục đầu sâu vào ngực cô khuôn mặt vô cùng đáng yêu. Ký Bình một tay ẵm Ian một tay sắp xếp hồ sơ trên bàn rồi cầm điện thoại bỏ vào túi áo vest. Hồ sơ để lại một lát trợ lý Vũ sẽ qua lấy còn việc bây giờ là phải đưa cậu nhóc này đi về phòng làm việc.

Phòng làm việc của cô có một phòng giành để ngủ lại nên chắc không thành vấn đề có thể cho Ian một giấc ngon lành.

"Tớ bế Ian cho. Cậu đang có thai đừng làm nặng." Rose thấy Ký Bình định ẵm Ian ra ngoài liền lo lắng. Dù sau con cô cũng mập mập và hơi nặng cân hơn mấy nhóc cùng lứa nên có chút lo lắng.

"Tớ không yếu đuối đến thế." Ký Bình trả lời một câu rồi ẵm Ian về phía thang máy đi lên phòng mình. Rose cũng nhanh chóng cầm hồ sơ trên bàn rồi đi theo.

Nhìn Ian ngủ trên giường lâu lâu lại xoay người cầm ngón tay Ký Bình bỏ vào miệng nướ. Ký Bình bất giác mỉm cười nhẹ không ngừng xoa đầu Ian rồi lấy tay đặt lên bụng mình. Bốn tháng rồi, cô có thai cũng được bốn tháng nhưng ngoại hình và cân nặng vẫn ỉ ạch như cũ không thay đổi gì cả chỉ ngoại trừ chiếc bụng hơi nhô lên nhưng không nói cũng chẳng ai nhìn ra cô là phụ nữ có thai mà có nhìn ra chắc chỉ đoán cô bị béo bụng.

"Ian dễ thương thật."

"Tất nhiên. Con tớ mà." Rose ngồi bên cạnh liền nở nụ cười tự đắc.

"Thảm Nhược Hân, Thảm Nhược Hân." Ký Bình miệng khê lập đi lập lại tên trong của Ian. "Sao lại không gọi bằng tên đó." Ngưng một lúc rồi cô nói

tiếp.

"Đơn giản vì tớ thích." Rose không ngần ngại nói.

Một câu nói của Rose xém chút làm cô lọt giường. Rose là một người vui vẻ và đầy phóng túng thích là làm quã là không sai. Thích làm diễn viên lại sợ máy quay, thích chụp hình lại sợ đèn flash, giỏi bắn súng nhưng sợ giết người. Ký Bình đành bó tay.

Rose nhìn Ký Bình rồi lại làm ra vẻ cười cười nhưng dường như nhớ ra điều gì đó ánh mắt cô trở nên âm trầm hẳn.

"Bình này" Rose nhìn cô bằng ánh mắt dò xét trước nay chưa từng có, trong đáy mắt có chút gì đó bối rối.

"Tránh xa Hàn Âu ra đi, anh ta không tốt lành gì đâu." Rose thấy cô nhìn mình bất giác cúi thấp đầu giọng càng ngày càng nhỏ cô đang sợ câu hỏi vì sao của Ký Bình.

Nhưng ngược lại chỉ thấy Ký Bình thờ dài tay đang đặt ở trên bụng bỗng chốc hạ xuống, ánh mắt thâm trầm nhưng đầy toan tính nhìn ra ngoài.

"Rose, tớ định về Anh một chuyến." Giọng Ký Bình trở nên nặng nề hẳn.

Rose nờ to mắt nhìn Ký Bình rồi đứng dậy hét lên đầy ngạc nhiên.

"Cái gì? Cậu điên à." Nơi đó là lãnh thổ của gia tộc Freeman, Ký Bình lại là con cháu nằm trong gia tộc Freeman mang danh nghĩa đã chết bây giờ về đó chẳng khác tự nhận chuyện trước kia đều là giả đến lúc đó chỉ có đường chết.

"Công tước Alisia Freeman đã biết, tớ không về sớm muộn cũng bị bắt về."

"Cậu nói bà ngoại cậu đã biết, nhưng tại sao lại biết được chứ?" Rose chọn to mắt nhìn Ký Bình.

Ký Bình cốc vào đầu Rose một cái.

"Một con người bằng da bằng thịt di chuyển từ nước này sang nước khác với cái tên Trình Ký Bình. Chỉ có kẻ ngu mới không biết hướng hồ gia tộc Freeman tai mắt nhiều như thế." Ký Bình nhìn Rose nói bằng cái giọng đầy khinh thường. Rose nói thông minh thì rất thông minh nhưng cái thông minh luôn tận dụng sai chỗ, chỗ cần thông minh thì lại dốt đặc còn chỗ không cần thì thông minh hơn người. Mà cũng thật là sống với Đường Mạnh Nghiêm hai năm bà ngoại cô không biết đó mới là chuyện lạ. Tự dung bên cạnh Đường Mạnh Nghiêm xuất hiện một cô con gái tất nhiên sẽ có người để ý và đặc biệt là gia tộc Freeman. Cô không về sớm muộn cũng phải về chỉ bằng tự về vừa bảo vệ được bản thân và đứa nhỏ trong bụng thậm chí là Tôn gia còn hơn nhìn tất cả sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Rose thờ dài nhìn cô rồi ngồi trở xuống bên cạnh giường. Số phận của bạn cô vốn là vậy kiếp này luôn phải dính dáng đến cái gia tộc chết tiệt đó. Lúc trước gặp Ký Bình tại Mỹ cô đã có cảm giác người bạn này của mình không tầm thường nhưng khi biết rõ cô rất khâm phục Ký Bình. Cô, Sam và Ký Bình chơi với nhau từ lúc học cấp ba, Sam là trẻ mồ côi được một gia đình trung lưu nhận nuôi hoàn toàn khác với cô và Ký Bình. Cô sinh trong một gia đình thượng lưu, một tập đoàn cho vay lớn nhất thế giới Tô gia tuy không mấy tốt đẹp nhưng chuyện tiền bạc cô không hề lo nghĩ như Sam còn Ký Bình lại là người được định chỉ là người thừa kế ngôi vị nữ công tước tất nhiên càng không phải lo nghĩ chuyện tiền bạc. Thứ mà Ký Bình đòi hỏi là sự hoàn hảo, chuyên nghiệp và chữ tín. Chơi thân nhưng cô và Sam lại vì một người con trai mà tranh chấp dẫn đến kẻ quả không mấy tốt đẹp. Gia đình Hà Thế Dân là gia tộc hào môn sẽ không bao giờ chấp nhận một đứa trẻ mồ côi, Hà Thế Dân lúc đó lấy Sam cũng chỉ vì trách nhiệm nên khi nghe những lời nói khiêu khích của mẹ mình liền rời bỏ Sam, anh ta tuy hối hận nhưng đã muộn rồi. Từ đó từ ba người bạn chỉ còn hai người cô và Ký Bình càng gần bó hơn. Sau nhiều năm cô hiểu con người Ký Bình đến nỗi không còn gì hiểu hơn, từng cái động chân mày hoặc nhíp chân cô đều biết Ký Bình đang muốn làm gì. Chuyện trở về chắc chắn là chuyện sớm muộn, gia tộc Freeman chỉ cần Ký Bình ngoan ngoãn trở về thừa nhận tội lỗi là được mọi chuyện sẽ quay về như ban đầu nhưng nếu Ký Bình không về để cho gia tộc dùng biện pháp mạnh sẽ rất thảm.

"Bao giờ đi?" Rose thờ dài nắm lấy tay cô hỏi, trong đáy mắt toàn sự lo lắng.

"Ba Khắc đã chuẩn bị máy bay rồi, chỉ cần xong chuyện ở đây tớ sẽ đi." Ký Bình nhìn vào mắt Rose, tay còn lại đặt lên bàn tay Rose đang để trên tay mình thờ dài nói.

"Nói thật, tớ không muốn cậu đi tí nào. Ai không biết nữ Công tước Alisia Freeman là người tàn nhẫn cơ chứ." Rose nhìn cô đầy ủy khuất.

"Bà ấy sẽ không làm hại đến tớ."

"Cậu dựa vào đâu mà nói vậy?" Rose mở to mắt nhìn Ký Bình đầy nghi ngờ.

Ký Bình nở nụ cười như có như không nhìn Rose.

"Dựa vào tớ là người duy nhất có khả năng ngồi lên tước vị công tước, ngoài tớ ra sẽ không còn ai nữa."

"Tự tin gớm." Rose nhìn sang Ký Bình như nhìn sinh vật lạ không khỏi trách yêu một câu.

Buổi tối mời mời Ký Bình mới trở về biệt thự Tôn gia trên tay còn cầm theo một tập hồ sơ dày cộm tối nay cô chắc chắn phải thức trắng nữa rồi.

Căn biệt thự xa hoa mang phong cách cổ điển của hai châu lục Á-Âu đập vào mắt cô ngôi biệt thự đã từng đánh dấu hạnh phúc của cô nhưng bây giờ chỉ toàn đau khổ. Ở bất kỳ trong ngõ ngách nào cũng đều có hình bóng của anh nhiều lúc cô rất muốn dọn ra ngoài trốn tránh nhưng cô làm không được.

"Chị dâu." Thụy Miên đang ngồi trên ghế sofa thấy cô bước vào liền kêu một tiếng.

"Chị." Sau đó là tiếng của Định Tường và An Nhiên.

Ký Bình buông bỏ bộ mặt mệt mỏi xuống bước lại phía sofa.

"Sao còn chưa ngủ?" Ký Bình nhìn đồng hồ treo tường xong rồi lại nhìn phía ba người quan tâm hỏi.

Định Tường không nói gì đứng dậy đón lấy tập hồ sơ trong tay cô.

"Em và chị Thụy Miên cùng An Nhiên muốn đến tập đoàn làm việc." Để tập tài liệu lên trên bàn Định Tường hết sức kiên quyết nhìn cô.

Ký Bình ngồi bật dậy nhìn ba người như nhìn người sao Hỏa. Định Tường từ trước đến nay luôn thích hội họa, tranh tuy chưa được triển lãm nhưng lại được đánh giá cao còn An Nhiên thì lại thích âm nhạc nên đang làm thực tập sinh cho một công ty âm nhạc còn Thụy Miên thì chưa có kinh nghiệm. Đưa ba người vào tập đoàn chẳng khác nào thêm phiền phức. Ký Bình cố gắng không nói ra lựa lời thích hợp.

"Nhưng..."

"Chị dâu, tuy em không biết gì về kinh doanh nhưng em sẽ học." Thụy Miên ánh mắt đầy cương quyết nhìn cô.

"Phải đó chị." An Nhiên cũng nhanh chóng tiếp lời.

"Cho bọn em phụ chị một tay đi, bọn em không nỡ nhìn chị như vậy." Định Tường ôm chầm lấy cô.

Ký Bình thở dài một tiếng rồi đẩy Định Tường ra cầm tập hồ sơ trên bàn đưa về phía ba người.

"Trong tối nay, chị muốn ba đứa hoàn thành xong tập hồ sơ này." Nói rồi cô đứng dậy lên phòng. Không phải cô muốn làm khó dễ nhưng đòi là vậy cần phải nhìn nhận.

Trong khoảng không yên tĩnh Ký Bình nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tắm, tháo chiếc khăn cổ định tóc ra cô nhẹ nhàng khởi động máy sấy. Hơi nóng của máy sấy cũng với từng động tác làm tóc khô của mình cũng làm cô nhớ đến anh. Nhớ đến từng động tác khô khan thô lỗ của anh khi anh sấy tóc giúp cô.

Ký Bình thở dài cô không cho giọt nước mắt chạy xuống cô xoay nhìn lại nhìn tấm ảnh cưới to dùng trên đầu giường rồi bất giác đứng lên bước về phía tấm ảnh đưa tay chạm nhẹ lên bức ảnh giọt nước mắt cũng lăn xuống mặc kệ sự ngăn cản của cô. Trong bức ảnh cô dường như thấy được Tôn Hạo đang cười với mình. Nụ cười đó sao rạng rỡ và ấm áp đến vậy đến nỗi xé nát lòng cô.

Ký Bình không biết mình đã đứng trước tấm ảnh cưới bao lâu và rơi nước mắt bao lâu nhưng khi cô bừng tỉnh lại thì trên mặt cô đã ướt đầm hai chân cứng đờ. Bên ngoài trời đột nhiên mưa lâm râm gây cho người ta cảm giác buồn buồn. Ký Bình thở dài lau giọt nước mắt rồi bước ra khỏi phòng. Cô còn nhiều việc phải làm nên không thể cứ đứng đây được.

Vừa mới mở cửa thư phòng ra được một lỗ nhỏ cô đã thấy Thụy Miên và Định Tường, An Nhiên ngồi dưới sàn chăm chú đọc gì đó, tập hồ sơ được mở ra đặt trên bàn còn những giấy tờ khác thì nằm khắp nơi trong phòng. Ký Bình ngẩn ra một lúc rồi chợt để ý đến người đang ngồi trên ghế cạnh bàn làm việc. Hà Thế Dân đang chỉ Định Tường thứ gì đó rất chăm chú. Ký Bình nở nụ cười xem ra tối nay cô được thư giãn rồi.

Thời gian nói trôi qua thì trôi qua thật mau mà nói chậm thì nó cũng rất chậm. Thoáng chốc tập đoàn Tôn gia đã đi vào quỹ đạo, giá cổ phiếu và tình hình cổ đông đều ổn thỏa. Ngọn núi ở tỉnh X lúc trước là khu nghỉ dưỡng dành riêng cho ông bà Tôn còn bây giờ lại bị cô vì muốn ổn định tập đoàn mà mang ra khai thác trở thành nơi du lịch lý tưởng của bao người. Chỉ một tháng nhưng những biến đổi trên thị trường lại rõ rệt đến đáng sợ, giá cổ phiếu của Tôn gia từ khi Tôn Hạo mất liền xuống giá thê thảm nhưng trong bàn tay cô nó đã dần lên giá và có tiềm năng trở thành một trong mười cổ phiếu của toàn thế giới. Thời gian này Tôn Thụy Miên, Định Tường và Định An Nhiên cùng theo cô bốn ba ra ngoài dầm mưa dãi nắng không ít. Tôn Thụy Miên từ nhỏ đã sinh ra trong một gia đình kinh doanh nên học việc rất nhanh còn Định Tường và Định An Nhiên thì có vẻ mập mờ hơn một chút nhưng vẫn theo kịp.

Trong căn phòng làm việc của tổng giám đốc xa hoa, phòng làm việc nối liền với một căn phòng khác dùng để nghỉ ngơi hoặc ngủ lại. Bộ sofa màu xanh dương nhạt nằm giữa căn phòng phía cửa kính bên ngoài có một bàn làm việc dài cùng một chiếc ghế da xoay nằm bên cạnh cùng bóng người con gái cô đơn lạnh lẽo. Bóng người con gái mệt mỏi dựa vào ghế không ngừng xoay qua lại, ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn gây ra từng âm

thanh nhỏ.

Bóng dáng cô đơn của người con gái nhỏ nhón ngồi trên ghế khiến người khác không khỏi động lòng, người con gái mặt một chiếc váy bầu màu vàng nhạt viền xanh ít kiểu cạp không cầu kỳ rất hợp với tính cách giản dị của cô. Tờ báo kính tế ở trên mặt bàn đối diện với ánh mắt kiêu ngạo của cô.

Ký Bình môi nhếch một nụ cười nhẹ đầy giễu cợt đám phóng viên là một bọn mà cô thấy ghê tởm nhất. Việc gì cũng phán xét trước, lợi dụng truyền thông gây ra đã kích. Một câu viết một câu nói có thể giết chết một người mà không cần súng đạn, giết người bằng bàn phím quả chẳng sai. Một tháng trước thì dự đoán tập đoàn Tôn gia có thể phá sản còn bây giờ lại... Nhìn cái tit to đùng hàng chữ dài chiếm gần hết tờ báo mà cô thấy sôi máu.

Tập đoàn Tôn gia thoát khỏi khủng hoảng nhờ thủ đoạn "dựa dẫm" ba tập đoàn Trình thị, Hà gia, Thẩm gia.

Cái gì mà dựa dẫm chứ? Bọn này cô không nói đến thì nghĩ cô hiền chắc, cô biết đây là chén com của họ nhưng nhìn thấy ngày nào mặt mình cũng trình ình cùng với những cái tit vớ vẩn này cô bức kinh khủng. Cô sẽ chỉnh sửa bàn phím của bọn phóng viên đó trong thời gian sớm nhất.

"Chủ tử! Máy bay đã chuẩn bị xong rồi ạ." Ba Khắc bước vào vội báo cáo. Rồi bước lại đỡ cô cùng cầm túi xách.

Ký Bình từ từ đứng dậy nhìn xung quanh một lúc liền đi ra ngoài.

Hôm nay Ba Khắc khá nghiêm nghị trong bộ vest đuôi tôm màu đen, chiếc nơ nhỏ thắt ngay ngắn trên cổ chứ không như mọi ngày, thật ra dáng của một kỵ sĩ.

Chiếc máy bay tư nhân hạ cánh trên sân máy bay riêng của tập đoàn. Đường bay cũng đã mở một đường riêng đi từ thành phố E đến Anh.

Chiếc máy bay Boeing 747-8 được xưng là "khách sạn biết bay" còn gọi là "du thuyền biết bay" với giá hiện tại 617 triệu USD thể hiện đẳng cấp và xa xỉ từ từ xuất hiện trước mặt cô. Hai hàng vệ sĩ đứng cách hoàng gia xếp thành hai hàng ngay ngắn bên cạnh cửa của máy bay theo từng bước chân của cô liền cung kính cúi chào.

Ký Bình từ từ khoan thai, ung dung bước từng bước lên chiếc máy bay. Nhìn thoáng qua vật liệu trong chiếc máy bay cô chỉ hồ hững không nói gì, dường như đối với cô những thứ xa xỉ này quá quen thuộc. Nói qua trái ngược với tính cách giản dị của cô.

Máy bay Boeing 747-8 được coi là dài nhất bên trong có rất nhiều phòng, vật liệu được coi là hàng top thượng hạng. Phòng ngủ chính có một chiếc giường hoàng gia cùng với những vật dụng vô cùng xa xỉ, khoang chính lại có một phòng khách sang trọng đúng đẳng cấp làm người ta dễ choáng váng.

Chiếc máy bay từ từ cất cánh khỏi sân rộng lớn của tập đoàn một cách hoàn mỹ.

Máy bay vừa hạ cánh tại sân cỏ mệnh mông và vô cùng rộng lớn, cỏ được cắt tỉ mỉ trải dài như một tấm thảm xanh mượt. Rất dễ nhận ra đây là một sân bay tư nhân của một gia tộc giàu có.

Thấy máy bay hạ cánh quân gia Mark cùng một số vệ sĩ liền đứng lên làm điệu bộ cúi chào một cách cung kính.

Ký Bình lạnh lùng và đầy uy nghiêm bước xuống từng bậc thang của máy bay vô thức liếc nhìn quân gia Mark rồi bước về phía bãi đỗ xe.

Quân gia Cooper trong bộ vest đen đuôi tôm đeo găng tay trắng, khuôn mặt có chút già nua theo năm tháng nhẹ nhàng mở cửa xe và cúi chào cô.

"Joy tiểu thư! Công tước đang đợi người." Quân gia Cooper lạnh lùng nói, ánh mắt vô cùng sắc bén giống như cô không đi ông ta sẽ dùng vũ lực vậy. Quân gia Mark tuy cung kính với cô nhưng là bậc trưởng lão theo hầu bà ngoại cô nhiều năm nên ông ta không hề cúi đầu là cần thận quan sát nhìn cô, hết nhìn đến khuôn mặt lãnh đạm đầy kiêu ngạo của cô rồi lại di chuyển xuống cái bụng đã hơi nhô lên của cô bằng ánh mắt khác lạ.

Ký Bình thờ ơ không quan tâm đến quân gia Cooper liền ngồi vào sau xe bộ dáng lạnh lùng đầy uy nghiêm hàn khí bốc ra trên người đầy vẻ quý tộc.

Chiếc Bentley Mulsanne màu đen từ từ lăn bánh rời khỏi sân bay tư nhân đến một tòa lâu đài nguy nga rộng lớn đậm phong cách Châu Âu. Những người canh gác đều một màu quân phục đứng canh cổng thấy xe chạy vào liền khởi động nút mở cổng, chiếc xe Bentley Mulsanne nhẹ nhàng từ từ lăn bánh đi vào biệt thự một cách chậm rãi rồi ngừng lại trước một đài phun nước.

Quân gia Mark từ xe ngoài đi ra trước mở cửa xe làm động tác mời cung kính.

Ký Bình mặc kệ những động tác lễ nghi đó mà bước vào trong tòa lâu đài. Đó với cô lúc này chẳng khác nào là bước vào một cái tù mà những lễ nghi đó chính là bản án.

"Chịu về rồi sao?" Một giọng uy nghiêm cùng khí chất khiến người ta phát run vang lên đậm chất Anh.

Ký Bình không hề tỏ một chút cảm giác sợ hãi. Đối với giọng nói này từ lâu cô đã quen thuộc.

Cô đứng im một lúc trước cửa để cho vệ sĩ khám người mình rồi mới bước vào.

"Phải." Giọng Ký Bình cũng vô cùng lạnh đáp lại.

Người phụ nữ đang ngồi trên đi văng đột nhiên quay lại, khuôn mặt điển hình của người Châu Âu có những đường nét vô cùng thanh tú và sắc sảo xuất

hiện trước mắt Ký Bình, dường như người phụ nữ này chưa từng trải qua những dấu hiệu của tuổi già. Tuy đã ngoài bảy mươi nhưng những đường nét xinh đẹp, nghiêm nghị vẫn không thay đổi.

"Xem ra lá gan của cô rất lớn." Người phụ nữ nở một nụ cười châm chọc nhìn cô rồi nói mang đậm mệnh lệnh cùng uy quyền.

"Phải." Ký Bình nở nụ cười lạnh không một chút kiên dè trả lời.

Người phụ nữ đập mạnh tay xuống bàn, vẻ ngoài ung dung tao nhã vừa rồi thay vào đó là ánh mắt tức giận.

"Cô nghĩ gia tộc Freeman là một trò đùa của cô sao? Cô muốn đi thì đi không một chút phép tắc."

Ký Bình nở nụ cười lạnh đầy vẻ tự giễu. Trước thái độ của người phụ nữ trước mắt càng tỏ ra khinh thường.

"Phải."

"Cô nên nhớ bản thân cô là người thừa kế gia tộc, bất kỳ chuyện gì cũng phải đặt lợi ích gia tộc lên hàng đầu." Người phụ nữ nhấp một ngụm hồng trà nhàn nhạt nhìn Ký Bình bằng ánh mắt sắc lạnh.

"Nếu tôi về đây để giải tán gia tộc Freeman, thì sao?" Nụ cười lạnh trên môi Ký Bình càng lúc càng sâu nhìn người phụ nữ trước mắt không chút kiêng dè.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Người phụ nữ bị lời nói của Ký Bình làm cho giận đến nổi xi khói nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía cô nhàn nhạt đưa tách trà lên miệng nhấp một ngụm nhỏ.

"Đừng tùy hứng như vậy, cô nên biết hậu quả của nó."

Ký Bình nở nụ cười nhẹ như khiêu khích sự nhẫn nại của người phụ nữ. Cô biết chứ. Tất nhiên là phải biết rồi. Gia tộc Freeman là một gia tộc lớn nắm trong tay một "núi" tiền, sở dĩ duy trì được đến ngày hôm nay không phải do tước vị công tước mà là do các trưởng lão đi trước dọn đường, trong quá trình dọn đường đó đã làm cho biết bao nhiêu gia đình ly biệt, tan nhà nát cửa bây giờ giải tán gia tộc bọn người đó nếu còn sống chần chẫn sẽ trả thù. Nói trắng ra giải tán gia tộc đồng nghĩa với cái chết của tất cả những người trong gia tộc Freeman, bao gồm cả cô.

"Thưa công tước! Tôi chưa từng tùy hứng."

"Đi theo ta." Người phụ nữ đột nhiên đứng dậy, tay cầm một chiếc gậy rồng bằng vàng nhẹ nhàng đi về phía cầu thang.

Bên ngoài _____

"Này, nghe được gì không?" Quân gia Mark đứng ngang hàng với Ba Khắc thì thảo vào tay Ba Khắc hỏi.

Ba Khắc chau chặt mày lại nhìn quân gia Mark bằng ánh mắt hình viên đạn.

Vệ sĩ canh nghiêm ngặt như vậy, hai người lại đứng xa như vậy, tòa lâu đài lại cách âm tốt như vậy một người có khả năng ngoại cảm như Ba Khắc cũng bó tay.

Cái tên quân gia riêng của chủ tử cậu tương cậu là chó chần mà chó chưa chắc nghe được những chuyện mà họ nói trong đó.

"chú tự đi mà nghe."

Quân gia Mark nghe Ba Khắc trả lời liền thở dài hiểu kết quả. Hai người họ bị ngăn đứng giữa sân nghe được cái gì chứ, cả họ làm gì cũng không thấy. Lực bất tòng tâm.

Ký Bình đi theo người phụ nữ lên một căn phòng trong tòa lâu đài. Căn phòng rộng như sân golf bên trong có một chiếc giường rộng được thiết kế độc quyền, một bộ sofa mang phong cách hoàng gia cùng một bàn trang điểm bên trên toàn những thứ xa xỉ thể hiện sự giàu có vương giả.

"Chátттт!" Một cái tát xuống mặt Ký Bình.

"Con có biết lời nói của con vừa rồi sẽ gây ra chuyện gì không?" Người phụ nữ nhanh chóng thay đổi cách xưng hô, nhìn cô bằng ánh mắt có chút căm phẫn cũng có chút quan tâm hoàn toàn khác với vẻ băng lãnh lúc nãy.

Ký Bình nở nụ cười như có như không, đưa tay lên chỗ mới bị tát đập trả người phụ nữ bằng ánh mắt căm phẫn hoàn toàn không chú ý đến lời nói của người đó.

"Con biết bà thương con nhất mà, việc gì bà làm cũng chỉ muốn tốt cho con." Người phụ nữ nhìn cô bằng ánh mắt có chút thương xót nhẹ nhàng đưa tay lên mặt Ký Bình.

Ký Bình gạt phắt tay người phụ nữ ra, đối với hành động quan tâm này của bà ngoại mình làm cô cảm thấy vô cùng khinh bỉ.

"Thưa công tước Alisia Freeman, xin bà bỏ ngay bộ mặt giả tạo ấy xuống."

Alisia Freeman nở nụ cười vô cùng tao nhã chống gậy về phía chiếc ghế sofa ngồi xuống. Ký Bình từ cử chỉ của bà ngoại mình không khỏi há hê vui thích. Alisia Freeman mặt tối sầm ngồi xuống ghế tay run run cầm gậy đầy tức giận.

"Tối mai, ngài Thân Vương tổ chức yến tiệc. Cô đừng làm mất mặt cái gia tộc này." Alisia Freeman để lại một câu ngồi đứng dậy bước đi ra ngoài.

Ký Bình nhìn Alisia Freeman bước ra ngoài một lát rồi cô mới bước về phía chiếc giường rộng lớn, cô nhẹ nhàng ngồi xuống một góc ở đầu giường. Đây là phòng của mẹ cô, chiếc giường rộng lớn này là nơi mẹ cô chút hơi thở cuối cùng. Ký Bình một tay nhẹ nhàng đặt lên bụng tay còn lại đặt lên chiếc giường vuốt ve qua lại giống như cô đang cảm nhận được mẹ mình đang ở bên cạnh. Căn phòng này vẫn vậy, từng vị trí vẫn chưa bao giờ thay đổi, Ký Bình đứng dậy kéo nhẹ tấm vải trắng dùng để che tấm ảnh lớn ở trên đầu giường xuống.

Chiếc khuôn ảnh được dát bằng vàng vô cùng tinh tế cùng với tấm ảnh lớn có người con gái vô cùng xinh đẹp, người con gái có mái tóc vàng mắt xanh, đôi con ngươi màu xanh như biển lớn bao la, người con gái đang cười rất hạnh phúc dù năm tháng có qua đi thì nụ cười ấy vẫn còn đọng lại mãi. Đó là mẹ cô. Người phụ nữ suốt đời này cô yêu thương và kính trọng nhất.

"Mẹ, con phải làm gì đây?" Ký Bình tay lau lau bức ảnh, khuôn mặt cô trở nên đau đớn hẳn, giọt nước mắt cũng từ từ rơi xuống.

Có trời mới biết lúc này cô cần một chỗ dựa kinh khủng, cô nhớ mẹ mình và anh da diết.

Đứng trong phòng một lúc Ký Bình mới bước ra khỏi phòng. Từ nhỏ cô không có thói quen sống ở đây nên đã dọn ra ngoài sống. Nơi đây làm cô cảm giác ngọt ngào và đầy sự giả tạo.

Quản gia Mark cùng Ba Khắc thấy cô ra liền bước lại nhìn cô đầy vẻ quan tâm.

Ký Bình không nói gì chỉ bước về phía chiếc xe Rolls-Royce Phantom Lửa Thiêng - xe riêng của mình đã được chuẩn bị sẵn đang ở ngoài cổng.

Quản gia Mark nhanh chóng chạy ra mở cửa xe làm động tác mời vào. Ba Khắc đi theo sau cẩn thận canh chừng.

Ký Bình ung dung bước vào xe nhưng vừa đứng bên cửa xe đã bị Ba Khắc nắm chặt tay xoay người hướng về phía quản gia Mark. Người cô vì lực của Ba Khắc mà nằm gọn trong lòng ngực của quản gia Mark, tiếp đó là một tiếng súng kinh hoàng cùng với tiếng hét của một người đàn ông.

"Các người làm công ty tôi phá sản hôm nay tôi phải lấy mạng các người." Giọng ông ta đầy vẻ oán hận rơi nòng súng về phía cô. Tiếp đó là mấy chục tiếng súng khác, Ba Khắc và quản gia Mark nhanh chóng phản ứng rút súng ra chia về phía bọn họ rồi họ tổng cô vào trong xe.

Lính canh gác của gia tộc cùng vệ sĩ cũng nhanh chóng lao ra ngoài áp chế bọn họ.

Ký Bình ngồi trong xe nhìn cảnh đầu súng rồi đến cảnh áp chế bọn nổ súng đó cô dễ dàng nhận ra bọn họ chả phải chuyên nghiệp gì, nói đúng hơn là vì gia tộc Freeman nên họ mới phá sản thành ra làm liều.

Chiếc xe Rolls-Royce Phantom Lửa Thiêng từ từ lăn bánh lúc này cô mới để ý đến Ba Khắc ngồi bên cạnh.

Chiếc áo vest đuôi tôm ướt sũng, máu từ một bên vai chảy xuống lênh láng. Sắc mặt Ba Khắc trắng bệch nhưng không có biểu hiện gì gọi là đau đớn hay sợ hãi. Ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài đề phòng.

Ký Bình chau mày xoay lưng Ba Khắc lại. Vết đạn này chắc do lúc này đỡ giùm cô.

"Ba Khắc, chú bị thương rồi." Quản gia Mark ngồi bên trái cô nhìn qua vẻ mặt có chút hốt hoảng.

"Vết thương ngoài da ấy mà." Ba Khắc bình tĩnh nói.

Ký Bình chau mày xem xét vết thương. Vết đạn không sâu lắm nhưng phải lấy viên đạn ra ngay rồi cầm máu lại.

"Lái xe nhanh lên đi." Ký Bình nhìn lên người tài xế hỏi thúc.

"Vất vả rồi." Ký Bình lại nhìn Ba Khắc vẻ mặt có chút áy náy.

Ký Bình thầm thở dài, cô mới về chưa đến một ngày đã có người chia súng vào đầu, đúng là một bọn không biết sống chết. Chuyện này lúc trước rất thường gặp nên cô đã quen rồi nhưng cô vẫn thấy áy náy cho những người đi bên cạnh mình.

Chiếc xe Rolls-Royce Phantom Lửa Thiêng chạy vào một căn biệt thự có vệ sĩ canh giữ nghiêm ngặt. Căn biệt thự rộng lớn như một tòa lâu đài, màu trắng vẫn là màu chủ đạo nhưng căn biệt thự không hề toát lên vẻ xa hoa mà toát lên vẻ giản dị, tỉ mỉ cùng khéo léo giống như chủ nhân của nó. Sân vườn rộng mênh mông đủ để hai chiếc máy bay tư nhân hạ cánh, hoa hồng cùng với nhiều loại hoa khác trồng đầy rẫy trong vườn. Những cây chuối tây mọc xung quanh hồ bơi tạo nên cho con người cảm giác dễ chịu, cỏ trải dài khắp sân vườn được cắt một cách tỉ mỉ. Căn biệt thự bốn tầng rộng lớn đập vào mắt cô.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, quản gia Mark nhanh chóng diu Ba Khắc vào trong căn biệt thự.

Tuy vết đạn không sâu nhưng máu ra quá nhiều làm ướt đầm cả ghế xe. Ký Bình chau mày đi theo trên mặt đầy vẻ lo lắng, dù sau Ba Khắc đã đi theo cô rất lâu tình cảm từ lâu đã như chị em.

Viên đạn nhanh chóng được quản gia Mark lấy ra.

Ký Bình đứng một bên thầm khen gọi. Không hổ danh là quản gia ưu tú của gia tộc việc gì cũng có thể làm được, từ trang điểm, nấu ăn đến chữa trị vết thương điều làm một cách xuất sắc.

Ký Bình đứng nhìn một lúc rồi bước ra ngoài, đứng trên tầng ba nhìn bao quát xuống sân vườn bên dưới. Người hầu, vệ sĩ và người làm vườn đang làm việc vô cùng tích cực, động tác chuyên nghiệp vô cùng.

Tầng ba bao gồm phòng của cô còn tầng bốn là phòng làm việc và bể bơi lộ thiên bên dưới tầng hai là phòng của những người làm ở lại cuối cùng tầng một là phòng khách và nhà bếp.

Cô nhẹ nhàng bước vào phòng mình, căn phòng rộng cũng không khác gì căn phòng ở lâu đài là mấy. Ký Bình từ từ thả mình xuống chiếc giường rộng mênh mông đến nỗi có thể nuốt được cả thân thể bé nhỏ của cô.

"Uống chút hồng trà đi." Quản gia Mark cùng một hầu nữ đang cầm một cái khay để một ly trà mang vào cho cô.

"Tôi không uống đâu, mang ra đi." Ký Bình nằm trên giường nhắm hai mắt lười nhác đưa tay ra hiệu đuổi người.

Quản gia Mark thấy vậy liền để ly hồng trà lên bàn rồi cùng cô hầu thối lui.

Bầu trời đêm dần dần kéo tới từng đợt mây đen, sấm bên ngoài từng đường dài chớp nhoáng. Sau một giấc ngủ dài lúc chiều Ký Bình bị sấm chớp làm cho tỉnh lại, bên ngoài đổ từng cơn mưa dữ dội như ai oán. Cô ngồi trên người một hồi nhìn ra ngoài trên người chỉ có một khăn tắm chứng tỏ cô mới tắm xong.

Nhìn ra bầu trời cô thở dài một hơi rồi đứng dậy mở tủ lấy chiếc áo choàng tắm màu trắng ra để lên giường.

Chiếc khăn tắm từ từ được cô cởi xuống, rơi xuống sàn nằm dưới chân cô. Thân hình quyến rũ xuất hiện trước tấm gương lớn để lộ vòng một đầy đặn, khuôn mặt xinh xắn có chút thờ ơ nhìn thân mình trong gương, chiếc bụng bầu năm tháng đã hơi nhô ra nhưng không thể nào che đi được sự quyến rũ của cô mà càng làm cô thêm sức hấp dẫn.

Ký Bình nhìn mình trong gương một lúc rồi lấy chiếc áo choàng khoác lên người mình, vừa mới cột dây áo lại cô đã thấy một bóng đen phản chiếu trong gương từ bên ngoài ban công. Vì bị rèm cửa che đi cô chỉ thấy được mỗi cái bóng người đó lao nhanh qua ban công phòng cô.

"Ai đó?" Cô bước ra ban công lớn tiếng quát.

Ban công phòng cô nằm độc lập với những phòng khác dù bóng đen có lao qua cũng chỉ có thể rơi xuống hồ bơi ở dưới đất.

Ký Bình nhanh chóng kéo rèm cửa đứng trên ban công quan sát một hồi nhưng cô chẳng thấy động tĩnh gì. Bên ngoài mưa rơi tầm tã nhưng vệ sĩ vẫn đứng nguyên một chỗ như kho tượng nếu có người rơi xuống chắc chắn sẽ không im ắng đến vậy.

Chẳng lẽ cô hoa mắt nhưng nếu có tên nào lại điên đến mức nhìn một người phụ nữ có thai thò thân cơ chứ.

Cô đứng một lúc không thấy động tĩnh gì liền bước và trong.

Cái bóng đen đang đu ở bên dưới thấy cô bước vào trong liền thò phào nhẹ nhõm. Nhưng sau khi nhẹ nhõm mới biết mình thật ngu, đứng bên ngoài suốt hai tiếng đồng hồ không bị phát hiện đến khi thấy cô thò thân liền để lộ sơ hở, lúc đó quỳnh quá bay đại hên mà đu ở bên dưới nếu không đã thành thịt băm rồi.

Mà nếu không thành thịt băm cũng bị mấy trăm tên vệ sĩ đang cầm súng trường AK loại mới bên dưới cho thành tổ ong. Cuộc đời thảm bại.

Tối hôm sau, trời quang mây tạnh trong tòa lâu đài xa hoa của ngoài Thân Vương, đèn sáng bừng khắp cái gỗ, phóng viên đứng bên ngoài tập nập đổ chụp lại những nhân vật cao quý cùng những nhân vật nổi tiếng.

Giới quý tộc, thương mại cùng những minh tinh lần lượt xuất hiện trên thảm đỏ trải dài từ ngoài cổng vào bên trong tòa lâu đài. Ai cũng diện cho mình những thứ đắt tiền, xa xỉ với bộ mặt đẹp để tươi như hoa bước vào tòa lâu đài.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom Lửa Thiêng cùng với một chiếc Bentley Mulsanne Speed 2016 và một dàn BMW xuất hiện trước cổng của tòa lâu đài làm mọi người chứng kiến tỏ ra choáng ngợp.

Quản gia Mark từ trong chiếc Rolls-Royce Phantom Lửa Thiêng bước xuống nhanh chóng mở cửa xe. Ở đằng trước quản gia Cooper cũng nhanh chóng bước khỏi chiếc xe Bentley Mulsanne rồi làm động tác mời. Những vệ sĩ mặc vest đen có cài ký hiệu F.M màu bạc trên ngực từ trong dàn xe BMW cũng bước ra xếp thành hai hàng dài.

Alisia Freeman và Ký Bình từ hai chiếc xe sang trọng từ từ bước ra. Phóng viên liên tục hướng về phía họ, thậm chí là lao vào họ để chụp ảnh nhưng đã bị hàng vệ sĩ kiên cố ngăn cản.

Một người đàn ông trung niên trong bộ vest đuôi tôm màu xanh bước về phía họ trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

"Công tước Alisa Freeman, không ngờ bà lại đích thân đến thật vinh dự cho tôi quá." Người đàn ông trung niên vui vẻ nói miệng không ngớt nụ cười.

Ký Bình từ từ bước về phía Alisia Freeman khoác tay mình vào tay bà cùng bà bước lên trên thảm đỏ thể hiện sự thân thiết giữa hai bà cháu.

Alisia Freeman cũng nở nụ cười tao nhã nhìn người đàn ông trung niên.

"Ngài Thân Vương đã quá lời rồi, phải nói là vinh dự cho bà lão này mới đúng."

Alisia Freeman và người đàn ông trung niên được gọi là ngài Thân Vương bắt đầu diễn vở kịch thân ái làm cho Ký Bình đứng bên cạnh không khỏi khinh thường. Tay bắt mặt mừng nhưng đều là vẻ bề ngoài còn bên trong thật sự thâm sâu khó lường, dù có dùng súng tía nhắm vào đầu nhau cũng không biết. Tâm tư của họ chỉ có chứa mối biết. Nhưng nếu chúa thật sự xuất hiện ở trên đời cô thật sự muốn hỏi tại sao đức chúa cha lại tạo ra những người có nhiều lớp da mặt như họ.

Sau một hồi buông những lời "vàng ngọc" trước mặt bọn phóng viên Alisia Freeman và Ký Bình theo ngài Thân Vương vào trong mà không biết ở đằng xa một thân ảnh nam nhân to cao lịch lãm trong bộ vest đen phong cách Hàn Quốc trang trọng hướng ánh mắt nhu tình về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Dù buổi tiệc có sang trọng đến đâu, nhiều người đến đâu cô vẫn thấy mình lạc lõng. Từ lúc bước vào tòa lâu đài Ký Bình đã không đi bên cạnh Alisia Freeman nữa, cô đứng trên lầu nhìn bao quát những khuôn mặt bên dưới. Một buổi yến tiệc để ngài Thân Vương thể hiện tình yêu với người vợ quá cố của mình nhưng cứ như một buổi tiệc xã giao.

"Tôi có thể mời cô một ly không?" Một người đàn ông tóc màu bạch kim, sóng mũi cao, da trắng, mắt xanh, vóc dáng cao to có lẽ là người Nga trong bộ vest trắng đưa ly nước cam về phía cô. Đừng động tác cử chỉ của anh ta cho thấy người đàn ông này rất tôn trọng phụ nữ.

Ký Bình nở nụ cười xã giao nhận lấy ly nước cam.

"Cảm ơn."

"Tôi là Daniel Ivanol. Còn quý cô?" Người đàn ông nở nụ cười tươi rói như nắng ban mai nhìn về phía cô.

"Tôi là Joy Freeman." Ký Bình theo phép xã giao cũng nở nụ cười lại với Daniel.

Daniel nghe Ký Bình giới thiệu trên môi càng nở nụ cười rạng rỡ hơn.

"Cô là người thừa kế của Alisia Freeman?"

"Đúng. Thì sao?" Ký Bình thờ ơ trả lời.

"Không sao! Thật hân hạnh quá. Nghe tiếng cô đã lâu." Daniel nở nụ cười không ngớt nhìn về bên dưới, ánh mắt đầy hâm mộ.

Ký Bình nở nụ cười nhạt. Ở cái thế giới được xem như "Vườn Quý Tộc" này là vậy, tính chất xã giao vẫn đặt lên hàng đầu. Giờ khắc này cô thấy con người trước mắt thật nhạt nhẽo.

"Ký Bình không ngờ lại gặp em ở đây." Hàn Âu từ cầu thang đi lên nở nụ cười mừng rỡ tiếng nhanh về phía cô.

Ký Bình nghe có người gọi liền hướng về phía phát ra âm thanh. Nhìn Hàn Âu đi về phía mình cô chau mày đầy vẻ nghi hoặc, nơi này với thân phận Hàn Âu làm sau có thể đến.

Hàn Âu bước về phía cô mặc cho trong đầu cô đầy dấu hỏi. Có hỏi anh cũng không nói mình sử dụng những mối quan hệ quen biết để vào đây gặp cô.

"Hàn Âu sao anh lại đến đây?" Ký Bình bước về phía đây ghé ngồi xuống nhìn Hàn Âu.

Daniel thấy Ký Bình và Hàn Âu bắt đầu nói một loại ngôn ngữ mà mình không hiểu liền chào cô rồi đi xuống đại sảnh.

"Anh đến với bạn." Hàn Âu vừa dứt lời nhạc bên dưới cũng bắt đầu phát ra, từng cặp đôi bước ra chuẩn bị khiêu vũ.

Hàn Âu làm động tác mời đưa tay về phía cô.

"Em có thể làm bạn nhảy của anh không?"

Ký Bình lấy tay che miệng cười rồi đặt tay còn lại lên bụng mình vuốt ve.

"Em như vậy mà nhảy cái gì. Ở đây có rất nhiều cô xinh đẹp, anh có thể mời họ nhảy cùng." Ký Bình vừa nói vừa đưa mắt về phía một cô gái xinh đẹp ở phía cầu thang.

Hàn Âu nhìn người mà Ký Bình chỉ. Là Yu Cherry, cục nợ đời anh, đi đâu cũng gặp. Mặt Hàn Âu tối sầm lại nhăn nhó nhìn người con gái Hàn Quốc kia.

"Có làm sao đâu, nhảy với anh một bản đi. Khúc dạo đầu cũng được." Hàn Âu nhanh chóng lấy lại tinh thần nhìn cô.

Ký Bình nhìn Hàn Âu ra vẻ áy náy đang định từ chối thì một lời nói bá đạo vang lên.

"Vợ tôi chỉ được nhảy với tôi."

Giọng nói quen thuộc mang đầy khí chất bá đạo cùng sự chiếm hữu tuyệt đối vang lên làm Ký Bình sững sờ trong giây lát. Cô nhanh chóng quay về phía phát ra tiếng nói ở sau lưng Hàn Âu.

Ly nước cam trong tay cô cũng vì vậy mà rơi xuống vỡ toang.

Người vừa nói câu đó bước qua Hàn Âu rồi đứng trước mặt cô không nói gì liền bế cô sang chỗ khác mặc kệ những mảnh vỡ thủy tinh của ly nước.

Hàn Âu đứng như chết tại chỗ.

"Anh về, em không vui sao?" Thấy cô vẫn bất động Tôn Hạo vuốt vuốt tóc cô tỏ vẻ bất mãn.

Lúc này Ký Bình mới có phản ứng, giọt nước mắt vì vui sướng mà rơi xuống. Cô ôm chặt lấy anh đầy xúc động. Tôn Hạo đã trở về, cô biết anh chưa chết. Anh đang đứng trước mặt cô bằng da bằng thịt. Đây không phải mơ, càng không phải ảo giác.

Tôn Hạo thấy vậy không khỏi đau lòng, vuốt nhẹ lưng cô an ủi. Anh là người không giỏi ăn nói nên chỉ đành dùng hành động.

"Ngoan, không khóc nữa." Tôn Hạo suy nghĩ một lúc liền moi trong túi điện ra những tờ giấy để vỗ dành cô.

Ký Bình sau một hồi không khóc nữa, cô ngồi dậy đang hoảng nhìn Tôn Hạo.

Tay không tự chủ về lên từng đường trên khuôn mặt anh. Anh gầy đi nhiều quá.

Tôn Hạo cũng nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, miệng không khỏi nở nụ cười. Anh lại thấy được một tính cách khác trong cô nữa rồi, nó mềm yếu hơn nhưng anh lại thích vậy. Vì cô lúc này mới cho anh được cảm giác cô cần anh.

"Thật sự là anh sao? Em không nằm mơ, có đúng không?"

Tôn Hạo nở nụ cười đưa tay vuốt tóc cô.

"Phải. Anh về rồi." Vừa dứt câu anh liền đặt môi mình vào môi cô. Cho cô sự ấm áp đến từ anh.

Hàn Âu đứng bên cạnh, khuôn mặt anh ta không hề thể hiện gì cả rất bình thản hai tay đút túi quần nhưng chỉ có anh ta mới biết anh ta đang tức đến điên người. Nhìn Tôn Hạo như muốn xé xác.

Một điệu nhạc khác vang lên, các cặp đôi lại bắt đầu cho mình một điệu nhảy mới.

Tôn Hạo đứng bật dậy, khom người làm động tác mời.

"Không biết anh có được vinh dự mời bà xã của mình ra nhảy không?"

Ký Bình lau đi những giọt nước mắt trên mặt, đánh nhẹ vai anh một cái.

"Anh biết em không thể mà."

"Không sao. Cục cưng bảo đảm sẽ rất thích." Tôn Hạo điều bộ không đứng đắn vừa nói vừa đặt tay lên bụng cô. Khuôn mặt vô cùng gian tà.

Ký Bình nở nụ cười vui vẻ, rạng rỡ như nắng ban mai cùng Tôn Hạo bước xuống đại sảnh hòa vào những cặp đôi đang khiêu vũ.

Tôn Hạo nhẹ nhàng đặt tay cô lên cổ mình, để chân cô bước lên chân anh, đầu dựa vào bờ ngực rắn chắc của anh. Tay anh lại ôm lấy eo cô nở nụ cười âm ỉ.

Giờ phút này thời gian như ngừng đọng, mỗi bước nhảy của hai người đều do anh dẫn dắt. Tuy những bước nhảy không cầu kỳ chỉ đơn giản là dựa vào nhau đứng dựa theo nhạc nhưng đã đủ để mọi người hâm mộ cùng ghen tỵ.

Ký Bình dựa vào ngực anh, nghe được tiếng trái tim anh đập từng hồi từng hồi mà cô cứ ngỡ mình đã lạc vào một thế giới nào khác chỉ còn lại hai người.

Thời gian ơi! Xin ngừng tại giây phút này.

Trong một căn phòng, ánh đèn vàng ngủ nếp mờ tạo cho căn phòng cảm giác huyền ảo. Một đôi nam nữ đang trao cho nhau những tình cảm đẹp nhất. Nam tuấn mĩ phi phạm, nữ thì đẹp ngây ngất lòng người. Cô dựa vào vòng ngực rắn chắc của anh trên khoe môi hiện lên một vòng bán nguyệt tuyệt vời, anh dựa lưng vào thành ghế tay vuốt ve tóc cô miệng không khỏi nở nụ cười vui sướng đầy sùng nịnh. Trên người hai người giờ phút này chỉ có hai chiếc áo choàng tắm.

"Tại sao em không hỏi anh, một tháng qua anh đã làm gì?" Tôn Hạo vuốt tóc cô, chau mày hỏi.

Ký Bình vẫn để tay chơi đùa trên ngực Tôn Hạo, nghe được câu hỏi của anh cô bất giác ngưng lại trong giây lát rồi tiếp tục về về gì đó trên ngực anh, đầu cô dựa vào ngực anh nghe từng nhịp đập nơi trái tim anh.

"Bởi vì em biết anh sẽ nói."

Tôn Hạo nở nụ cười.

"Em có còn hận ba không?"

"Không." Ký Bình nhanh chóng trả lời.

Từ lâu cô đã tha thứ cho ba mình, chỉ là không biết cách thể hiện ra bên ngoài thôi. Lúc trước cô cứ nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ nhưng từ khi gặp anh, trải qua bao nhiêu sóng gió nổi oán hận đó đã không còn.

Cuộc sống là vậy, đôi khi cứ tưởng mình không thể nào buông bỏ được nhưng thật ra mình đã buông bỏ từ bao giờ.

Nghe được câu trả lời của cô Tôn Hạo bất giác sượng lại bàn tay đang vuốt tóc cô dừng lại trong hai giây nhưng rất nhanh chóng quay lại như bình thường.

"Tại sao anh lại hỏi chuyện này?" Ký Bình hình như nhận thấy điều khác lạ nơi anh liền hỏi.

Khuôn mặt đang cười của Tôn Hạo trở nên cứng đờ. Cô hỏi anh tại sao ư? Đây là câu hỏi mà anh sợ nhất. Anh có nên nói cho cô biết ba ruột cô vì cứu anh mà chết không?

Nhớ đến buổi tối hôm đó khi chiếc du thuyền chìm xuống. Anh bị một lực nước mạnh đẩy ra khỏi con thuyền, trên người không có bất kỳ một dụng cụ bảo hộ nào, anh cứ bị sóng đánh vào người, người như vô lực từ từ chìm xuống dưới đáy đại dương cho dù anh có kháng cự muốn ngoi lên nhưng đối với sự giận dữ của con bão ập tới anh không thể nào chống đỡ. Lúc cảm thấy tuyệt vọng nhất, gần với bên bờ của cái chết nhất đã có một lực kéo anh ngoi lên khỏi mặt nước. Là Đường Mạnh Nghiêm ba ruột của cô. Ông ấy bơi về phía anh nhanh chóng cởi chiếc áo phao trên người mặc vào cho anh. Anh ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời đến khi muốn mở miệng thì một con lốc xoáy dưới đáy biển ập tới đẩy anh và Đường Mạnh Nghiêm ra xa. Con lốc cuốn ông càng lúc càng xa, hai người đi về hai phía khác nhau tiếng sấm trên trời cũng mạnh hơn anh chỉ còn nghe được tiếng ông vang dội lại.

"Thay tôi chăm sóc cho Bình nhi. Nói với nó, tôi nợ nó..."

Tiếng Đường Mạnh Nghiêm càng lúc càng xa anh chỉ có thể nghe được nhiều đó. Anh lại để mặc cho dòng nước cuốn mình đến khi một lực nước mạnh đẩy anh va vào mũi băng anh bất tỉnh số phận chỉ dựa vào may rủi. Tỉnh cờ lúc đó một chiếc quân hàm đi ngang đã vô tình vớt anh lên nhưng quả thật trong cái rủi có cái may chiếc quân hàm đó là tàu vận chuyển vũ khí của Cung lão. Một sát thủ trên tàu đã nhận ra anh và nhanh chóng điều trực thăng đưa anh về Cung gia.

"Có phải chuyện này liên quan đến ba em không?" Được mãi không thấy anh trả lời chỉ thấy được khuôn mặt trầm tư của anh Ký Bình không khỏi hoang mang.

Tôn Hạo lại đờ người. Đúng là do ông ấy ngay ra, nhằm mục đích ghép anh và Liễu Nguyệt Cát còn cô và Hàn Âu thành đôi đến khi gạo nấu thành cơm thì thành công tách hai người ra nhưng không ngờ được du thuyền xảy ra vấn đề.

Nhưng việc này cũng không thể giấu cô mãi.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng anh chỉ nhẹ gật đầu rồi ôm chặt cô hơn để cô cảm nhận được sự ấm áp từ anh.

Ký Bình không nói gì nữa. Cô để mặc cho anh ôm chặt mình.

"Bình nhi, em phải thật bình tĩnh nghe anh nói." Tôn Hạo nhẹ nhàng nói vào tai cô.

Cô chỉ nhẹ gật đầu. Có lẽ khi biết được việc ba mình đứng sau gây nên chuyện như vậy cô không còn tâm trí tiếp nhận thêm việc gì nữa cả. Cảm giác bị một người thân thuộc phản bội thật khó chịu.

"Ba chết rồi vì cứu anh mà chết..."

Ký Bình nghe Tôn Hạo nói liền ngồi bật dậy, chọn to mắt nhìn anh như không tin vào tai mình.

Tôn Hạo nhẹ vuốt tóc cô, để đầu cô tiếp tục dựa vào ngực mình. Kể cho cô nghe chuyện xảy ra lúc đó bằng giọng đều đều.

Từ câu anh nói ra cũng từng giọt nước mắt cô rơi xuống. Chỉ vì một chuyện du lịch cô xem mắt anh.

"Xác ba được một ngư dân tìm được vì lúc đó không tìm được thân nhân với lại xác đang trong thời kỳ phân hủy nên họ đã hỏa thiêu và rải tro xuống biển." Kết thúc một câu chuyện Tôn Hạo chỉ nói một câu. Chuyện này đối với anh cũng rất đau lòng.

Ký Bình dựa vào ngực anh, từng giọt nước mắt trong cô rơi xuống làm Tôn Hạo không khỏi đau xót.

"Tại sao bây giờ anh mới nói với em hả? Tại sao?" Việc ba ruột mình mất làm Ký Bình không giữ được bình tĩnh cô vừa khóc vừa đánh vào người Tôn Hạo.

Tôn Hạo để mặc cho cô đánh ngực lại càng ôm chặt cô hơn, nhưng chưa đánh được bao lâu một chất lỏng màu đỏ từ ngực anh chảy xuống làm chiếc áo choàng tím màu trắng xuất hiện một đường dài màu đỏ.

Ký Bình chau mày vội lau nước mắt, ngồi dậy nhìn chất lỏng màu đỏ chảy xuống cô chọn to mắt nhìn Tôn Hạo.

Không phải cô mạnh tay quá chứ?

Ký Bình nhanh chóng cởi áo choàng của anh ra. Đập vào mắt cô là một vết thương dài nằm trên ngực phải của anh. Vết thương đang trong giai đoạn lành lại vậy mà cô lại làm nó tét ra.

"Sao lại bị như vậy?" Cô lo lắng chau mày lại, trên khóe mắt còn đọng lại vài giọt nước mắt.

Tôn Hạo không nói gì chỉ xoa đầu cô.

"Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng ngại." Anh nhẹ nhàng an ủi cô.

Nhưng thật ra anh không dám nói vết thương này do lúc va đập với núi băng gây ra.

Lúc trực thăng đưa anh về Cung gia anh bị thương rất nặng. Sau sự chăm sóc của các chuyên gia suốt hai ngày anh mới có được ý thức trở lại nhưng vẫn hôn mê. Cung lão vì sợ cô lo lắng nên không nói âm thầm cho người điều trị cho anh. Cứ tưởng anh không qua khỏi nhưng lúc giao tranh giữa trần và âm anh đã nghĩ đến cô. Cũng vì vậy anh mới vượt qua khỏi, sau một tháng vết thương cũng tiến triển tốt, anh cũng có thể đi lại bình thường.

Khi nghe nói cô đang ở Anh, anh lại sợ cô bị Hàn Ân quấy rối nên đã cất tống đi máy bay riêng của Cung lão đến. Bữa yến tiệc hôm qua là thiệp mời Cung lão nhưng ông ấy lại đưa cho anh, cũng vì vậy mà anh thuận lợi vào cổng.

Đó là chuyện anh muốn giữ cho mình. Để biết anh yêu cô như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Những ngón tay của anh nhẹ nhàng đặt lên lưng cô chạm qua cái hình xăm đáng sợ ấy. Hình xăm đầu lâu, thân rồng đỏ, đầu lâu còn ngậm trong miệng một cái đầu người còn đang chảy máu ần ần hiện hiện bên trong bàn tay to lớn của anh. Tôn Hạo biết cô rất sợ khi thấy hình xăm này, nên lúc nào cô cũng lảng tránh nó. Anh biết nó là một quá khứ đáng sợ nên anh không muốn nhắc đến với cô.

Thật sự lúc kích tình lần đầu tiên giữa hai người anh đã thấy nó, lúc đó anh đã nghĩ cô cùng mấy đứa con gái làng chơi là một nhưng qua thời gian anh biết mình hoàn toàn sai. Và bây giờ anh đang ganh tỵ với nó vì nó được hòa cùng cô làm một, nó được ở trên người cô.

"Sao anh không hỏi em hình xăm này có ý nghĩa gì?" Ký Bình cúi đầu hỏi, trong giọng nói ầy về bất đắc dĩ.

Tôn Hạo nở nụ cười nhẹ.

"Anh không muốn nhắc lại chuyện em không muốn nhắc tới." Anh thành thật nói nhưng lại vô tình làm trái tim cô cảm động đến tận cùng.

"Nó là một kỷ niệm khó quên. Lúc nhỏ vì để về Anh thăm mẹ, ông ngoại đã cho người xăm lên người em như một loại giao dịch." Ký Bình nhàn nhạt nói.

Tôn Hạo lại thờ dài, có ai đòi lại làm như vậy với cháu gái mình không chứ.

"Hình xăm này tượng trưng cho người thừa kế gia tộc, có chết cũng không xóa được." Cô nhàn nhạt nói tiếp.

Tôn Hạo lại càng ôm chặt cô hơn.

"Hứa với anh, cho dù sau này có như thế nào em cũng sẽ bên anh có được không? Dù buồn hay vui cũng phải nói với anh. Vợ chồng chúng ta cùng nhau chia sẻ."

Ký Bình dựa vào một bên ngực Tôn Hạo, giờ phút này cô rất ấm áp, rất hạnh phúc. Có người cô yêu còn có cục cưng sắp chào đời.

"Nhưng em sẽ không quên anh từng có một Từ tiểu thư." Ký Bình lạnh nhạt nói, nhưng thật ra cô đang đùa.

"Vợ yêu à, em quên cô ta đi được không?" Tôn Hạo ánh mắt nhìn cô đầy bất đắc dĩ. Anh biết sai rồi mà.

"Thương xót tình cũ sao?" Ký Bình chóng tay ngồi dậy nhìn anh bằng ánh mắt dò xét.

"Anh chỉ thương em thôi, còn cô ta một chút cũng không có."

"Anh coi chừng đó...việc đó em sẽ không tha cho anh."

"Được,được...em muốn phạt anh cả đời cũng được nhưng hiện giờ đừng tức giận sẽ ảnh hưởng đến cục cưng đó." Tôn Hạo vội vàng giãn hòa cùng vỗ dành cô.

Ký Bình được Tôn Hạo ôm lại dựa vào ngực anh, nghe từng nhịp tim của anh. Cô nở nụ cười hạnh phúc.

"Tôi qua, có phải anh đến đây không?"

"Phải" Tôn Hạo không ngần ngại trả lời, anh chỉ muốn đến xem cô như thế nào thôi nhưng không ngờ lại bị cô phát hiện.

Nhưng rất may đu dưới lan can một hồi bọn vệ sĩ cũng thay ca trực anh vội vàng lợi dụng thời cơ mà thoát thân.

"Sao lúc đó không vào, em cứ tưởng tên biến thái nào?" Ký Bình trách yêu anh.

"Anh chỉ muốn hôm nay cho em bất ngờ thôi." Tôn Hạo vừa nói vừa vuốt ve bụng cô.

Năm tháng rồi, chỉ còn mấy tháng nữa sẽ chào đời. Sẽ gọi anh là cha, gọi cô là mẹ. Cảm giác đó anh trông chờ thật sự đã lâu rồi.

"Con gái, con nói xem khi nào mẹ mới chịu nói yêu ba đây." Tôn Hạo giả vờ như đang nói chuyện với con nhưng thật ra lại nói với cô.

Bao nhiêu năm quen nhau, chia ly rồi trùng phùng cô chỉ nói đúng một lần lúc anh vào phòng phẫu thuật. Anh thật sự rất muốn nghe.

Ký Bình chau mày. Cô là người rất ít khi biểu lộ cảm xúc, đặc biệt là nói những lời yêu thương. Cô thấy sao sao đó nên cô luôn thể hiện tình yêu bằng hành động chứ nói đối với cô hơi khó.

Cục cưng trong bụng cô như muốn hỏi thúc vội đá mấy cái làm Tôn Hạo cực kỳ hưng phấn. Nhưng thật ra cục cưng đang biểu tình vì bị baba gọi sai giới tính.

"Cục cưng là con trai, một đứa con trai vô cùng nghịch ngợm." Ký Bình vội nói sang chuyện khác.

Tôn Hạo cau mày. Một thằng quý tử sao? Anh muốn có con gái trước nhưng xem ra có con trai trước cũng không tệ, sau này có thể bảo vệ em gái.

Tôn Hạo hôn nhẹ vào má cô.

"Anh yêu em, rất yêu em luôn ấy bà xã."

Ký Bình nở nụ cười, anh có hơn gì cô đâu từ lúc yêu nhau những câu nói anh yêu cô cũng đâu có vượt quá ba lần.

"Ông xã, em yêu anh."

Ký Bình rút vào ngực anh nhỏ nhẹ nói.

Tôn Hạo mỉm cười vuốt ve bụng cô, thưởng thụ cảm giác cực cưng quây đạp bên trong.

"Vậy chúng ta cùng sinh một đội bóng đi."

Ký Bình cau mày, chề môi bất mãn. Cô không phải cái máy đẻ. Cô chỉ định có hai đứa là đủ nhiều quá cô sợ mình không chu toàn hết được.

"Em không phải cái máy đẻ con của anh, cần thì kiếm Từ tiểu thư của anh đi." Ký Bình chề môi đầy bất mãn rồi đứng dậy.

Tôn Hạo chỉ có nước khóc không ra nước mắt. Vợ anh mà ghen cũng ghê thật.

"Anh yêu em, cả đời này chỉ có em mới có khả năng lấy được con nòng nọc nhỏ của anh."

Ký Bình nhìn Tôn Hạo đầy vẻ bất mãn không nói gì liền đứng lên đi lấy hộp cứu thương.

Tôn Hạo ngồi ở trên giường nở nụ cười nhìn cô chăm chú bôi thuốc, rửa vết thương cho mình mà lòng ấm áp hẳn.

"Con nòng nọc đó anh cứ giữ mà dùng."

Ký Bình nhẹ nhàng chuẩn bị thuốc sát trùng.

"Đau lắm không?" Ký Bình vừa bôi thuốc lên vừa lo lắng.

Tôn Hạo nhìn cô đầy nhu tình nắm chặt lấy bàn tay đang thoa thuốc của cô.

"Có em bên cạnh anh không đau nữa."

Ký Bình chau mày quay mặt đi chỗ khác nhưng trên mặt cô đang nở nụ cười hạnh phúc.

Tôn Hạo không nói nữa trực tiếp đặt lên môi cô một nụ hôn.

Căn phòng ăn rộng mênh mông như cái sân bay, cách năm bước chân liền có một vệ sĩ đứng như tượng. Người hầu liên tục mang đồ ăn đặt lên bàn.

Ba người ngồi trên chiếc bàn tròn to chẳng bị dùng bữa sáng. Alisia Freeman, Ký Bình và Tôn Hạo tuy ngồi cùng bàn nhưng lại ngồi theo kiểu các góc của tam giác đều không ai nói gì với ai. Hai vị quân gia ưu tú của gia tộc Mark và Cooper đứng cách hai bên chuẩn bị phục vụ buổi sáng khuôn mặt ai cũng lạnh tanh không chút cảm xúc.

Không khí trong phòng ăn chỉ diễn tả được hai từ: U ám.

Khi người hầu mang đến món cuối cùng không ai nói một lời liền cầm dao, nĩa ăn một cách chậm chạp tao nhã đầy khí thế vương giả.

Tôn Hạo vừa cắt miếng bít tết vừa liếc qua nhìn cô nhưng cô vẫn bình thản như đã quen việc ăn uống như tra tấn này. Còn Alisia Freeman tuy chăm chú dùng buổi sáng nhưng mọi việc của cô và anh đều bị bà thu vào tầm mắt.

Đang ăn Ký Bình cứ có cảm giác có người đang nhìn mình cô liền nhìn về phía Tôn Hạo. Thấy anh đang nhìn mình cô liền liếc về phía Alisia Freeman thấy bà ngoại mình vẫn bình thản như không thấy liền đuổi thẳng chân đá Tôn Hạo một cái rồi tiếp tục đại nghiệp của mình.

Tôn Hạo bị Ký Bình đá liền chau mày nhăn nhó nhưng cố ra vẻ bình thường.

Alisia Freeman vừa ăn xong tao nhã đặt dao và nĩa xuống nhận lấy chiếc khăn từ quân gia Cooper nhẹ nhàng chùi miệng nhìn Ký Bình và Tôn Hạo.

Ký Bình và Tôn Hạo cũng nhanh chóng dùng bữa nhận lấy khăn từ tay quân gia Mark chùi miệng.

Không khí trong bàn ăn lại rơi vào ngưng đọng khi cả ai nói với ai câu nào chỉ nhìn nhau rồi thầm đánh giá đối phương.

Đây là lần đầu tiên Tôn Hạo gặp bà ngoại của vợ mình. Anh rất nhanh chóng nhận ra vợ mình giống ai nhất. Từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô thậm chí là tính cách giống bà ngoại mình đến tám, chín phần.

Dường như từ lúc bước vào tòa lâu đài không ai nói với ai câu nào. Cả người hầu và vệ sĩ cũng vậy như những con robot, đặc biệt là hai quân gia mặt lạnh này như một cỗ máy cài lập trình sẵn vậy. Nhưng trong mắt người khác hai tên quân gia này như thần đèn Aladin chuyện gì cũng làm được. Còn Alisia Freeman thì lạnh như tảng băng không hổ danh là băng sơn mỹ nhân dù đã lớn tuổi nhưng nét đẹp vẫn rạng ngời làm người khác chao đảo, lạnh lùng áp chế luôn người bên cạnh.

Ngồi ăn sáng mà anh cứ tưởng mình đang ở bắc cực chơi với chim cánh cụt.

Ăn xong như có cái luật ngầm Ký Bình và Alisia Freeman đứng lên bước ra ngoài phòng khách Tôn Hạo cũng chỉ việc đi theo còn cả hàng vệ sĩ từ phòng ăn ra đến phòng khách nữa. Nói chung ở kiểu này dễ bị áp lực mà chết.

Alisia Freeman ngồi xuống sofa phất tay ra hiệu cho bọn vệ sĩ và người hầu lui hết ra ngoài kể cả hai vị quản gia. Chỉ trong mấy giây trong tòa lâu đài rộng lớn đặc biệt là phòng khách chỉ còn bóng dáng ba người.

Không khí hiện giờ, nhiệt độ đang giảm dần. Nói chung căng thẳng, căng thẳng và vô cùng căng thẳng.

"Cậu là Tôn Hạo." Alisia Freeman nhàn nhạt nhìn Tôn Hạo bằng ánh mắt sắc lạnh.

Giờ mới hỏi đến tên anh. Tôn Hạo đang oán thán trong lòng nhưng vẫn giữ thái độ bình thản.

"Vâng."

"Hai người biết tôi gọi hai người đến để làm gì không?"

Ký Bình đang thưởng thức ly hồng trà nghe câu hỏi của Alisia Freeman thì ngừng lại, đặt nhẹ ly hồng trà lên bàn. Nhìn Alisia Freeman bằng ánh mắt kì lạ. Sáng sớm cho người gọi hai người đến không nói lí do làm sao mà biết được nhưng theo những gì cô hỏi về bà ngoại mình thì chắc chắn có liên qua đến cô và anh.

"Gia tộc Freeman có tổng cộng 12330 người, trong đó có 230 người mang họ Freeman. Đứng đầu gia tộc là người nắm tước vị công tước còn lại có chín trưởng lão khác thay nhau cùng ôn định và phát triển gia tộc." Alisia Freeman nhàn nhạt tự người vào ghế vừa thưởng thức hồng trà vừa nói với giọng đều đều như nói chuyện người ta.

"Joy, cô là người đã được chọn cho tước vị công tước thì nên nhớ nhiệm vụ của cô là phải phát triển chứ không phải hủy hoại. 12330 cái mạng đều nằm trong tay cô. Chỉ cần cô sai một bước 12330 cái mạng đều chết chỉ một ngày."

Ký Bình chau mày nhìn Alisia Freeman, việc này từ trước đến nay cô rất ít quan tâm. Alisia Freeman cũng chẳng bao giờ nhắc đến nhưng tại sao hôm nay lại nhắc đến mà cô cũng không biết gia tộc mình lại có nhiều người trực thuộc như vậy.

"Vô chủ đề chính đi. Bà cũng biết tôi không phải người thích vòng vo."

"Bắt đầu học cách quản lý gia tộc. Dọn về đây sống." Alisia Freeman chau mày tỏ ra không hài lòng trước câu nói của Ký Bình nhưng vẫn tỏ ra không có gì vô thắng vấn đề của mình.

"Còn cả cậu nữa. Họ, tôi không bắt cậu đổi, gia đình cậu có thể sang đây và sống ở ngôi biệt thự hiện giờ. Tập đoàn tôi sẽ giúp cậu phát triển tại đây nhưng với một điều kiện." Alisia ngưng một lát rồi nói tiếp. "Không được trở về Thành phố E nữa."

"Nếu không thì sao?" Tôn Hạo nãy giờ cũng lên tiếng, thái độ càng lúc càng mất nhẫn nại.

"Chưa ai dám nói 'không' với tôi."

Vừa dứt câu trên đầu Tôn Hạo đã có một chấm đỏ của đèn tia laze chứng tỏ nếu anh nói không một viên đạn của súng tia chắc chắn sẽ bay thẳng vào đầu anh.

Băng sơn mỹ nhân quả là băng sơn mỹ nhân tàn độc thật.

Tôn Hạo dựa lưng vào ghế nhàn nhạt nhìn Alisia Freeman rồi đưa ly cà phê lên miệng thưởng thức mặc cho nóng súng tia đang ở trên đầu mình.

Ký Bình nhìn qua Tôn Hạo thấy anh vẫn bình thản liền thở dài nhẹ nhõm, lúc này cô cứ nghĩ anh sẽ mạnh động nên đầu óc cô căng như dây đàn. Cô nhìn sang phía Alisia Freeman bằng cặp mắt đánh giá, khuôn mặt cô vô cùng tự tin như đoán trước được điều gì đó sắp diễn ra.

"Ai dám động tới con rể nuôi của ta." Một giọng nói uy quyền từ ngoài cửa vọng vào.

Cung lão cùng sáu tên vệ sĩ bước vào phía sau là một đội vệ sĩ của gia tộc Freeman tất cả đang trong tư thế chuẩn bị nổ súng cùng với một số tiếng bước chân như chạy ở bên ngoài.

Ký Bình chau mày, cô dám chắc bên ngoài đang rất loạn.

Chấm đỏ tia laze đang ở trên đầu Tôn Hạo đột nhiên chuyển về phía Alisia Freeman nằm ngay thái dương của bà.

Cung lão vỗ vỗ tay đất ý miệng nở nụ cười tươi rói.

"Bà già, ván bài lật ngửa. Thế nào... thích không?" Cung lão giọng đầy châm chọc đến bên cạnh Alisia Freeman bộ dáng không sợ trời không sợ đất khoác tay lên vai bà.

Alisia Freeman thấy Cung lão liền tỏ thái độ không vui. Bà và Cung lão gặp nhau đây là lần thứ ba nhưng lần nào cũng bị một vô đầu. Alisia Freeman

ngồi né qua một bên tránh xa Cung lão.

"Hai con đi trước đi. Ở đây có ta rồi." Cung lão phát phát tay ra hiệu cho hai người.

Tôn Hạo và Ký Bình đã biết sẽ có sự giúp sức của Cung lão nên không cần nói nhiều liền thối lui.

Ông trùm hắc đạo với nữ công tước ở một chỗ chắc không xảy ra vấn đề gì đâu nhỉ?

Hai người khoác tay bước ra cửa, đã có sẵn một chiếc xe đang đợi ở bên ngoài.

Quản gia Mark nhanh chóng bước ra mở cửa xe cho cô. Vừa mới bước một chân vô xe cô đã nghe được tiếng nhón nháo bên trong tòa lâu đài.

"Lão già, ông làm trò gì vậy hả?"

"Bà gọi ai là lão già hả?"

"Bảy mươi mấy tuổi không gọi là già chứ gọi là gì hả, lão già?"

"Dù sao tôi cũng trẻ hơn bà. Đồ bà già khó tính."

...

Cứ như vậy một loạt tiếng cãi vã vang ra bằng cửa chính cửa tòa lâu đài.

Ký Bình đứng bên ngoài che miệng cười, lắc đầu bất đắc dĩ nhìn vào bên trong. Hai lão già này khá hợp nhau nhưng cô tiết đối không chấp nhận việc ba nuôi thành ông ngoại đầu.

Bọn vệ sĩ đang nháo nhào bên ngoài cũng ngừng lại xem cảnh có một không hai trong tòa lâu đài. Một nữ công tước hòa nhã, đỉnh đạc, trầm tĩnh bị một ông trùm hắc đạo chọc cho giận xanh mặt chuyện khó tin trong lịch sử. Ai cũng đứng lui ra mấy bước nhỏ người này nhìn sang người kia, người kia nhìn sang người nọ như hỏi ý rồi bắt đầu công tác nén cười.

"Hai người đó khá hợp nhỉ?" Chiếc xe vừa đi được một đoạn Tôn Hạo liền mở miệng nói, trên môi còn xuất hiện nụ cười bất đắc dĩ khi nhớ về chuyện lúc này.

Ký Bình đang dựa vào vai Tôn Hạo cũng bất giác che miệng cười. Hợp lắm chứ, một đôi đũa lệch của thời đại mà.

Chiếc xe đột nhiên đổi ngã rẽ chạy sang một hướng khác ra ngoài biển.

Tôn Hạo và Ký Bình xuống xe tay nắm tay dạo bước trên bờ biển rộng lớn đầy vắng lặng.

Cô và anh đều đội một chiếc nón lưỡi chai, đeo kính râm trên tay anh còn ôm theo một đóa hoa hồng trắng.

Biển rì rào ào ạt thổi từng đợt sóng vào chân hai người. Ký Bình đầu dựa vào vai anh, còn Tôn Hạo thì ôm chặt lấy eo cô để cô có một tư thế thoải mái.

Đến giữa bờ biển hai người mới dừng lại.

Tôn Hạo và Ký Bình cùng cầm đóa hoa hồng trắng đặt xuống bãi cát mặc cho từng đợt sóng tiến vào làm từng cánh hoa hồng rụng nát.

Hôm nay, hai người mang hoa đến thăm Đường Mạnh Nghiêm. Tuy đây không phải là nơi rải tro của ông như hai người tin ông vẫn có thể nhận được. Cũng tin lời cảm ơn cùng biết ơn và tình yêu của hai người con đối với ông sẽ làm ông ra đi thanh thản.

"Kiếp sau con vẫn muốn là con của cha." Ký Bình nhìn xa xăm ra biển miệng khẽ thì thầm

Dù ông ấy gây cho cô bao nhiêu đau khổ nhưng trong một số kí ức nào đó cô vẫn có được hình bóng một người cha tốt một kí ức đẹp. Giống như lúc này cô thật sự cảm ơn ông.

Tôn Hạo vòng tay qua ôm chặt cô từ phía sau, hôn nhẹ lên má cô.

"Ba yên tâm. Con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Quản gia Mark đứng dựa người vào xe nhìn hai người ở đằng xa bằng ánh mắt hâm mộ. Xem ra nhiệm vụ của anh đã hoàn thành một cách viên mãn và anh đang đón chờ một nhiệm vụ mới.

"Chú rất thích nhìn người khác bằng ánh mắt đó nhỉ?" Ba Khắc từ một chiếc xe khác bước xuống nhìn theo hướng của quản gia Mark giọng đầy châm chọc nhưng không hề có ý xấu.

"Liên quan đến kinh tế của chú sao?" Quản gia Mark tỏ ra bất mãn.

"Hai người bọn họ đã có đôi. Vậy tại sao chúng ta không thành một đôi nhỉ?"

Quản gia Mark đang nhìn cô và anh nghe câu hỏi của Ba Khắc thì sốc đến tận não. Như một thể trạng nào đó anh quay người qua nhìn Ba Khắc, cặp kính râm đang đeo đang hoảng cũng bị quản gia Mark đẩy xuống tận mũi nhìn Ba Khắc như sinh vật lạ.

"Đừng hiểu lầm, tôi là chứng nhân quân tử đấy." Ba Khắc thấy biểu hiện của quản gia Mark thì vội vàng giải thích.

Định rủ chú trốn việc đi nhậu, mà thôi vậy?"

Quản gia Mark chau mày một lúc như suy nghĩ. Quản gia như anh từ trước đến giờ được đào tạo rất nghiêm khắc, chưa từng bỏ việc lần nào? Hôm nay thử cảm giác mới vậy, đôi khi nên buông lỏng chính mình.

Suy nghĩ vừa lướt qua đầu vậy là cả hai cùng bá vai nhau rời khỏi bãi biển bỏ mặc cô và anh.

Đến trưa cô và anh cũng từ bãi biển trở vào định đi về nhưng nhìn xung quanh không thấy quản gia Mark đâu chỉ thấy một tờ giấy ghi chú dán trên xe với nội dung.

"Hôm nay, cho tôi tạm nghỉ việc."

Ký Bình khẽ cười rồi ngoan ngoãn ngồi vào trong xe. Xem ra ai cũng tìm được đích đến cho mình rồi. Buông lỏng bản thân cũng tốt.

Chiếc xe rời khỏi bãi biển giữa trưa, ánh nắng rọi vào từng khung cảnh của chiếc xe.

Cô và anh nắm tay nhau nhìn về con đường phía trước. Có lẽ sau này họ sẽ có rất nhiều sóng gió nhưng chỉ cần họ còn tình yêu còn duyên nợ chắc chắn sẽ cùng nhau vượt qua.

Sân bay Thành phố E

"Máy bay sắp hạ cánh xin quý khách chú ý an toàn." Tiếng người tiếp viên hàng không vang lên qua micro.

Một lúc sau, một đôi nam nữ đeo kính đen chữ V tay trong tay bước ra, nam thì một tay ôm người phụ nữ một tay bồng đứa bé khoảng hai tuổi, nữ bụng hơi to trong chiếc váy bầu thì dựa vào nam đi bên cạnh, đi phía sau còn có bốn tên vệ sĩ đang đẩy hành lý.

Vừa thấy đôi nam nữ bước ra liền có một đám người đi tới ôm chầm lấy hai người.

Hôm nay là ngày cô và anh trở về từ nước Anh xa xôi. Quay về thời điểm rời khỏi bãi biển đó đã gần hai năm. Lúc đó cứ tưởng sẽ bị bà ngoại gây sức ép không trở về được nhưng không ngờ bà lại gọi cô và anh đến nói chuyện, bà muốn cô ở lại trong hai năm để bà kịp nhìn chằm chằm trước khi nhắm mắt. Cô lúc trước cứ nghĩ bà không thương mình chỉ nghĩ đến quyền lợi nhưng đến khi bà mất cô mới thật sự biết bà ấy rất thương cô. Lo nghĩ cho cô mọi điều. Bà ngoại cô bị bệnh ung thư biết mình không còn sống bao lâu nữa nên mới tỏ ra khắc khe thậm chí là uy hiếp để cô ở lại mục đích chỉ đơn giản là muốn bồng chắt. Vậy mà bà không hề nói đến bệnh tình cho cô biết cứ làm ra vẻ cứng rắn. Cô lại quá vô tâm không hiểu được tâm tư của bà nên cứ phản kháng đến khi biết được thì bà đã nằm đó chịu những cơn đau đớn. Con trai cô ra đời không bao lâu thì cũng là lúc bà ngoại cô ra đi vĩnh viễn, cô vẫn còn nhớ lúc đó bà đã cười một nụ cười thực sự đầy mãn nguyện. Cô ở lại Anh một năm nữa để lo tiếp quản gia tộc cùng ổn định tình hình và giờ đây nỗi đau mất mát người thân trong cô cũng vơi đi phần nào.

Và hiện tại cô và anh lại đang vui vẻ chuẩn bị chào đón thêm một thành viên mới sắp sửa lộ diện.

Tôn gia, Hà gia, Thẩm gia cùng Định gia hôm nay đều có mặt đông đủ chào đón gia đình nhỏ của cô trở về tụ hợp.

"Con chào ba, chào mẹ." Ký Bình và Tôn Hạo mỉm cười chào ông bà Tôn.

"Quân Ngôn, chào ông bà nội đi con." Ký Bình bế đứa bé trong tay Tôn Hạo lên đặt xuống đất cho đứa bé đứng vững liền lên tiếng.

Con trai cô Tôn Quân Ngôn-cái tên do chính bà ngoại cô đặt hàm ý muốn con cô sau này lời nói và hành động đều như một vị vua hùng mạnh.

Tôn Quân Ngôn nhìn dáo dác xung quanh bỗng chau mày nhìn về phía một đứa trẻ khác đang cười với mình kia rồi chớp chớp bước lại.

"Ông...ngoại." Tôn Quân Ngôn nhìn đứng bé cao hơn mình cái đầu kia liền khoanh tay lại miệng chum chim thốt ra hai chữ rồi lại nhìn về phía ông bà Tôn.

"Ông nội."

"Bà nội."

Mọi người bắt đầu vỗ ra mà cười.

Đứa bé Tôn Quân Ngôn chào là Thẩm Nhượng Hàn (ian), trong lòng Ký Bình hơi vui sướng. Con trai cô đang trả thù cho cô đây mà. Thằng nhóc Ian lúc nhỏ toàn gọi cô là bà ngoại đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Kết

Tôn Quân Ngôn con trai cô là một đứa trẻ cực kỳ hiếu động, thích làm chuyện khác người nên cô chẳng bao giờ coi đó là chuyện lạ.

Mà nhìn sắc mặt Rose đen xì thì cô càng vui hơn.

"Quân Ngôn để chị Tiểu Quân bế nào?" Mía từ bên cạnh Định Tường và Hà Thế Dân bước lại đưa hai tay về phía Tôn Quân Ngôn.

Tôn Quân Ngôn nhìn Mía chớp chớp mắt, cặp mắt vừa có màu hồ phách của Tôn Hạo lại vừa có màu xanh thẳm của Ký Bình trở nên trong suốt nhìn Mía đến ngo ngắc. Sau khi nhận ra người trước mặt mình là ai Tôn Quân Ngôn liền nhe răng cười làm chiếc má bên trái lúm đồng tiền đáng yêu phết, hai tay trắng trẻo mập mạp đưa về phía Mía, đôi chân chập chững bước lại.

Nhưng chưa bước được mấy bước đã bị Thẩm Nhượng Hàn kéo lại ôm chầm đưa ánh mắt sắc lạnh về phía Mía như cảnh cáo không được chạm tới Tôn Quân Ngôn.

Một thằng nhóc bốn tuổi ôm thẳng nhóc gần hai tuổi khiến cả sân bay chú ý ai cũng mỉm cười nhìn hai nhóc trong khác bụi bặm này.

Hôm nay, Thẩm Nhượng Hàn mặc một chiếc quần Jean rách ở đầu gối và chiếc áo thun hình siêu nhân cùng với dây thắt lưng loại dài, mang giày thể thao nike, đội nón lưỡi trai ngược ra sau trong bụi đời phết, đứng chất cá tính. Còn Tôn Quân Ngôn thì một bộ đồ chim cánh cụt bao cả đầu chỉ chừa ra khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai.

Hai đứa nhóc đẹp trai ôm nhau trong sân bay khiến mọi người đi ngang không thể không để ý. Đáng yêu thế cơ mà.

Tôn Quân Ngôn chau mày tỏ ra bức bối tay chân không ngừng giãy giụa, mặt mếu lại như sắp khóc hai tay vẫn đưa về phía trước cầu cứu nhưng càng kháng cự Thẩm Nhượng Hàn càng ôm chặt hơn.

Ký Bình thấy con trai cưng của cô bị ức hiếp đến tội như vậy liền liếc Rose một cái từ từ đỡ eo đi lại bế Tôn Quân Ngôn lên.

Tôn Quân Ngôn được mẹ bế liền cọ cọ vào vai Ký Bình rồi òa khóc nức nở nhưng chỉ có Tôn Hạo ở phía sau mới biết con trai anh đang dở trò. Mặt thì khóc vô cùng oan ức còn miệng thì cười te tét thế kia mà. Khóc không có lấy một giọt nước mắt.

Đám vệ sĩ ở phía sau lưng cô nhìn tiểu thiếu gia mà cố nén cười, chưa thấy thằng nhóc nào lăm trò như vậy. Lúc ở lâu đài người mà họ đề phòng nhất chính là tên nhóc nhỏ Tôn Quân Ngôn, từ hồi biết bò liền quậy banh cái lâu đài. Vệ sĩ cùng người hầu bị hành cho chạy toáng loạn khi thì mất bộ đàm, ống loa, khi thì đạn được trong túi không cánh mà bay. Hầu như đều là cảnh gà bay chó chạy do tên nhóc nhỏ gây ra, vậy chứ bộ mặt luôn vô tội và rất ngây thơ.

Cứ nói đến là lại rút vào trong lòng tiểu thư của họ khóc làm ra vẻ oan ức. Còn tiểu thư thấy con khóc liền đau lòng nên không nỡ trách móc, bọn họ chỉ đành chịu khổ. Thù trong giặc ngoài bọn họ đều phải đề phòng.

Ký Bình đang đỡ Tôn Quân Ngôn thì ở ngoài có hai người đi tới. Là Đường Mạnh Hùng và vợ. Thật sự lâu quá không gặp xem chút cô còn không nhận ra được hai người chủ và thím của mình.

"Không ngờ lại gặp con ở đây?" Đường Mạnh Hùng vui vẻ đi lại theo sau là Nhật Lam vợ ông.

"Con cũng không ngờ lại gặp được chú và thím ở đây."

"Chú đến để đón Hải Yến, suốt cuộc sau bao nhiêu năm nó cũng chịu về." Đường Mạnh Hùng không giấu được nỗi phấn khích trong giọng nói mang đầy vẻ hào hứng cùng vui sướng.

Bỗng ở bên cửa một đôi nam nữ bước ra. Nam tuy khuôn mặt không phải là hàng cực phẩm nhưng cũng được coi là một nữ nam, nữ khuôn mặt thanh tú đúng chất nữ nữ. Hai người họ cũng đẩy một chiếc xe nôi đi tới.

"Hải Yến kia." Nhật Lam đang nhìn xung quanh liền lên tiếng chỉ về đôi nam nữ trước mắt.

Theo hướng Nhật Lam chỉ mọi người bắt đầu nhìn theo.

Đường Mạnh Hùng nhanh chóng đi lại chưa kịp nói gì liền ôm chầm lấy con gái. Đường Hải Yến hai năm trước ở nước ngoài đã chữa lành mắt và bây giờ đã thấy được bình thường như người khác.

Thân Ba đẩy chiếc xe nôi về phía cô rồi cúi chào.

"Chủ tử."

Ký Bình vỗ nhẹ lên vai Thân Ba rồi chú ý đến đứa trẻ nằm trong xe nôi bên cạnh.

Đứa trẻ rất nhỏ khoảng hai ba tháng đang nằm trong xe nôi vừa bú vừa mở to mắt nhìn mọi người.

"Chị Tiểu Bình." Đường Hải Yến sau khi chào hỏi ba mẹ mình liền đi lại ôm lấy cô nhưng chưa kịp ôm đã bị Tôn Quân Ngôn đẩy ra.

Tôn Quân Ngôn vẻ mặt không hài lòng nhìn Đường Hải Yến. Mẹ chỉ có thể của Tôn Quân Ngôn cậu dù ai cũng không được phép ôm.

Nhìn tên nhóc như chim cánh cụt kia ai cũng bật cười. Ba nó không ghen nó đã ghen trước rồi, bình đầm chua của tương lai đây mà.

Đường Hải Yến che miệng cười rồi véo nhẹ má Tôn Quân Ngôn một cái.

"Nhóc này...?" Tôn Hạo bước lại phía chiếc xe nôi không kiềm được thắc mắc.

"Là con của tôi và Hải Yến." Thân Ba vui vẻ gát tay lên vai Đường Hải Yến.

Mọi người bắt đầu ồ lên.

"Này Thân Ba chú đi bảo vệ người ta mà như vậy đó hả?" Rose đứng một bên cũng bước lên đỡ giọng châm chọc.

"Đi bảo vệ hay đi gieo giống vậy?"

"Cả hai." Thân Ba nhàn nhạt trả lời càng ôm Đường Hải Yến chặt hơn.

Ký Bình vừa vuốt tóc Tôn Quân Ngôn vừa nhìn Thân Ba và Đường Hải Yến. Xem ra ai cũng có hạnh phúc của riêng mình rồi.

"Sau này, tôi phải gọi cậu một tiếng em rể rồi Cao Hải Âu." Ký Bình vui vui về về nhìn khuôn mặt Đường Hải Yến càng lúc càng đỏ kìa.

Thân Ba mấy năm trước rời khỏi tổ chức nên không thể dùng bí danh mà gọi mãi được. Với lại bây giờ là chồng của em họ mình cô càng không nên để cho Thân Ba gọi mình là:"chủ tử" mãi được.

Cao Hải Âu là tên thật của Thân Ba trước khi gia nhập tổ chức. Một con Hải Âu cùng một con chim yến chắc chắn sẽ xây cánh trên cùng một bầu trời.

Tôn Quân Ngôn nhìn đang dựa vào vai cô chơi đùa với mấy loạn tóc bất ngờ quay lại nhìn bé con đang nằm trong nôi nở nụ cười thích thú.

"Bé...bé." Đôi môi đỏ nhỏ xinh không ngừng thốt ra hai từ, bàn tay nhỏ nhắn mập mập đưa về chiếc xe nôi.

"Em ấy là Cao Hải Phong." Đường Hải Yến nhìn Tôn Quân Ngôn liền nở nụ cười, vuốt nhẹ sau gáy Tôn Quân Ngôn rồi giới thiệu.

Sau một màn chào hỏi vui đùa ở sân bay một người cũng trở về.

Hôm nay, có lẽ là một ngày vui nhất. Tất cả đều trở về bên cạnh nhau, tuy còn rất nhiều bận bịu chưa về kịp nhưng chắc chắn sẽ có một ngày họ cũng sẽ về. Hạnh phúc sẽ chẳng bao giờ mất đi nếu mọi người cùng nhau biết trân trọng.

Ký Bình tựa người trên ghế sofa bộ dạng một mối ra thấy rõ. Một chiến bay lâu như vậy thêm cái bụng phệ nệ này làm cô vô cùng mệt mỏi.

Tôn Hạo đặt Tôn Quân Ngôn xuống ghế rồi ngồi xuống gần cô. Không cần cô nói nhiều anh cũng tự chủ xoa bóp giúp cô.

"Uống nước đi,bà xã." Anh cầm ly nước đi cho cô.

Ký Bình nhận lấy ly nước từ tay anh uống một ngụm rồi đặt lên bàn. Quay qua bên trái của anh bé Tôn Quân Ngôn về phía mình.

Tôn Quân Ngôn từ lúc sinh ra đây là lần đầu tiên trở về nhà ông bà nội nên rất chăm chú nhìn xung quanh cả cô bé để lên đùi cô ngồi cũng không biết.

"Mẹ, nhà..."

Ký Bình xoa nhẹ đầu Tôn Quân Ngôn rồi gỡ cái nón có hình chim cánh cụt xuống khỏi đầu Tôn Quân Ngôn, làm lộ ra màu tóc hạt dẻ của cậu bé.

Từ lúc mới sinh ra Tôn Quân Ngôn đã có một nét đẹp thần thánh đến nỗi vị bác sĩ hộ lý sinh phải mê mẩn. Sự kết hợp giữa cô và anh lại cho ra một đứa trẻ mang nét đẹp cả hai. Tóc cô hơi vàng cùng với màu tóc đen bóng của anh lại có thể cho ra một đứa trẻ với màu tóc hạt dẻ. Con người màu xanh thẫm của cô cùng với màu hổ phách của anh lại có thể ra được màu của cả hai. Nói chung là một nét đẹp khó cưỡng cũng khó cầu.

"Tiểu Ngôn có thích không?" Thụy Miên từ bên ngoài đi vào ngồi xuống nhìn đứa cháu cưng.

"Thích...đẹp." Tôn Quân Ngôn đưa ngón tay lên miệng làm điệu bộ suy nghĩ một lúc liền trả lời.

Mọi người đang ở bên ngoài đi vào nghe giọng non nớt của Tôn Quân Ngôn không khỏi phát ra cười thích thú.

"Cô ả Tiểu Ngôn đi chơi nào?" Thụy Miên đưa tay ra bế Tôn Quân Ngôn từ tay cô.

Tôn Quân Ngôn nghe đi chơi liền tỏ ra thích thú, tên nhóc chả biết sợ là gì.

"Chị dâu, chị đi nghỉ đi em giữ Tiểu Ngôn cho." Vừa nói xong Thụy Miên liền bế Tôn Quân Ngôn đi ra ngoài vườn.

Ngày 28 tháng 10

Hôm nay là ngày sinh nhật của Tôn Quân Ngôn còn một tuần nữa là ngày sinh theo dự tính của Ký Bình.

Biệt thự Tôn gia càng lúc càng náo nhiệt người dự tập nập, quà tặng được gửi đến và tặng để cao như núi.

Đèn điện được mở sáng cả một khu biệt thự.

Tôn Quân Ngôn hôm nay mặc một bộ vest trẻ em màu trắng cùng với áo thun in chữ bên trong, mang giày thể thao chạy khắp nơi trong căn biệt thự cùng với Thẩm Nhược Hàn và Mía.

Mía bây giờ đã lớn nên cũng hiểu chuyện, đã trở thành một cô bé hiếu động và rất xinh đẹp. Từ khi vào lớp ba cô bé bắt đầu không thích mọi người kêu mình là Mía nữa mà thích kêu bằng tên thật: Hà Tiểu Quân. Đơn giản vì cảm thấy mình bị lạc loài.

Ký Bình cùng Tôn Hạo tay trong tay nhìn bọn trẻ vui đùa lòng cũng vui lây.

Buổi tối này còn có cả gia đình nhỏ của Dương Khải Sâm nữa. Con gái Dương Khải Sâm-Dương Tụê Vân cũng có mặt đang cùng bọn trẻ vui đùa.

Cô dựa vào người Tôn Hạo nhìn bọn trẻ mà thấy vui lây.

"Hai người hạnh phúc quá nhỉ?" Rose đang tiếp khách thì đi lại buông lời trêu chọc.

Ký Bình đưa cho Rose một ánh nhìn khinh khỉnh.

"Cậu với Thẩm Thiếu Bạch cũng đâu khác vợ chồng tớ."

Cô vừa dứt lời Thẩm Thiếu Bạch ở phía sau đã ôm chầm lấy Rose.

Rose bị chọc lại liền thúc vào bụng Thẩm Thiếu Bạch một cái.

"Hai người sao không kiếm thêm một hai đứa nữa để chơi với Tiểu Hàn." Tôn Hạo cười cười nhìn hai vợ chồng của em họ mình.

"Từ từ đã, em đâu thể như anh. Đánh nhanh thắng nhanh." Thẩm Thiếu Bạch nhìn Tôn Hạo phán một câu làm Ký Bình bên cạnh Tôn Hạo liền đỏ mặt.

"Như tôi là được nhất, kiếp này vẫn là người đàn ông hoàng kim." Sở Minh Triệt cầm một ly rượu vang vừa nhâm nhi vừa đi lại.

Mọi người bắt đầu che miệng cười. Người đàn ông hoàng kim, haha, mà đúng thật gần bốn mươi mà vẫn chưa một lần chạm vào đàn bà.

Sở Minh Triệt bị mọi người cười liền đen mặt, bỏ đi tiếp khách.

Đang cười nói vui vẻ bỗng Ký Bình chau mày lại, người đang dựa vào người Tôn Hạo bắt gặp ánh mắt run rẩy, tay đang khoác tay Tôn Hạo thì rút lại rồi ôm chầm lấy bụng.

Tôn Hạo nhanh chóng phát hiện được sự khác lạ của cô, quay người lại ôm chầm lấy cô.

"Bình nhi, em sao vậy?" Nhìn trán cô đầy mồ hôi, mặt nhăn nhó Tôn Hạo tay chân bắt đầu luống cuống.

Ký Bình được Tôn Hạo đỡ liền nắm chặt tay Tôn Hạo, bụng cô đau âm ỉ như muốn nổ tung, khó khăn nói:

"Đau...bụng em...đau quá."

Sắc mặt Tôn Hạo trắng bệch. Còn một tuần nữa mới sinh mà.

"Người đâu, chuẩn bị xe mau." Tôn Hạo vội bế cô lên, mọi người đang dự tiệc liền quỳnh quăn cả lên. Một buổi tiệc bắt đầu trở nên loạn chi vì cô đau bụng trước ngày dự sinh.

Sở Minh Triệt nhanh chóng buông bỏ hết mọi việc chạy lại còn Thẩm Thiếu Bạch thì nhanh chóng đi lấy xe.

Bệnh viện S do Sở Minh Triệt làm viện trưởng.

Trong phòng phụ sản các bác sĩ đi qua đi lại, Tôn Hạo ngồi trên ghế nắm chặt lấy tay cô. Nhìn sắc mặt cô trắng bệch mà đau lòng.

Tôn Quân Ngôn ngồi trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo như sắp khóc xoa xoa cái bụng to của cô như muốn an ủi. Lúc này Tôn Hạo đã đưa Tôn Quân Ngôn cho Thụy Miên nhưng cuối cùng Tôn Quân Ngôn cũng chạy vào còn bò lên giường sanh của cô.

"Mẹ, không đau, không đau." Tôn Quân Ngôn giọng non nớt không ngừng vuốt bụng cô ủy khuất nói.

Ký Bình đang đau cũng phải nín cười nhìn đứa con trai vừa tròn hai tuổi của mình bằng ánh mắt yêu thương.

Cô nằm trên giường bụng đau đến mức sắp vỡ ra, từng giờ từng giờ trôi qua nhưng vẫn không hề có dấu hiệu sắp sinh. Làm bác sĩ và người nhà đều rối đầu bứt tóc. Đau đến một đêm nhưng cuối cùng đến sáng bụng lại hết đau, cô chỉ có thể đoán được tên nhóc trong bụng cô muốn quậy là chứ thật ra chả hề bị gì cả, đứa bé trong bụng cũng rất khỏe mạnh.

Ký Bình được Tôn Hạo dìu từ phòng sinh ra ngoài. Vì tên nhóc trong bụng mà cô phải dãi là cười trừ với mọi người.

Đến cả tuần sau thậm chí qua ngày dự sinh cô vẫn không đau bụng, Tôn Hạo và mọi người trong nhà vẫn tiếp tục vò đầu bứt tóc với tên nhóc trong bụng cô. 10 tháng 10 ngày đứa bé đã ở trong bụng cô hơn 10 tháng, mọi người trong nhà đều lo lắng mặc dù biết đứa trẻ vẫn khỏe mạnh nhưng ở trong đó lâu quá cũng không tốt vì vậy mà Tôn Hạo đã liên lạc với bác sĩ chuẩn bị sinh mổ.

Ký Bình nằm trên giường vuốt ve cái bụng cô chỉ đánh thờ dài bất lực với đứa con siêu nghịch ngợm này.

Chiếc giường cô nằm bắt đầu được y tá đẩy vào phòng mổ Tôn Quân Ngôn được cô giao cho Thụy Miên thì mếu máo nhìn cô bằng vẻ mặt đáng thương.

Tôn Hạo mặc đồ bảo hộ nắm chặt tay cô cùng nhau bước vào. Vì khi mổ bệnh nhân không có bất tỉnh ngược lại có ý thức nên anh muốn vào làm bạn với cô.

Cửa phòng mổ vừa được mở ra khuôn mặt đang yên ổn của Ký Bình bất giác chau lại, phía dưới ga giường bắt đầu xuất hiện một khoản ẩm ướt, cô bị bất ngờ mà rên rỉ.

Vị bác sĩ đang đẩy cô thấy vậy liền dờ dẩn lên kiểm tra. Ruột cuộc cũng có dấu hiệu sanh. Vậy là mọi người phải đưa cô trở về phòng sanh thường. Ai cũng bó tay với tên nhóc không biết trai hay gái trong bụng cô.

Suốt gần một ngày cuối cùng cô cũng sinh ra một tên nhóc. Tên nhóc vừa chào đời chỉ khóc một hai tiếng rồi im như tờ mở mắt nhìn mọi người trong phòng.

Tôn Hạo và Ký Bình một lần nữa bó cả tay lẫn chân. Không biết tên nhóc này giống ai, nhũ quan thì đẹp như thiên sứ giống cả anh và cô nhưng tính tình chắc giống hàng xóm.

Vì tên nhóc này quá sức kỳ cục lên ông Tôn đặt là Tôn Thần Hy. Nhũ quan như thiên sứ dễ dàng hút hồn người khác, lại có chút lạnh lùng cao ngạo, khí thế nên gọi là Tôn Thần Hy: Vị thần của Hy Lạp.

Ánh ban mai một lần nữa hé mở chào đón ngày mới, Ký Bình bước xuống giường kéo rèm qua một bên, ánh mắt chiếu vào làn da trắng hồng của cô. Cô mở nụ cười nhẹ nhìn ba cha con Tôn Hạo, Tôn Quân Ngôn và Tôn Thần Hy đang ôm nhau ngủ say sưa trên giường. Có lẽ đây chính là hạnh phúc của đời cô.

Dù sau này có ra sao, chỉ cần cô có gia đình nhỏ bên cạnh là đủ. Hạnh phúc của cô như vậy cô đã mãn nguyện rồi.

-Một tình yêu không phải là tình yêu đầu tiên nhưng là tình yêu cuối cùng.

-Một hạnh phúc bắt đầu ở kiếp này và kết thúc ở kiếp sau.

_____ The End _____

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ngoại truyện 1

Bóng tối bao trùm cả một khu rừng, tiếng kêu của con trùn rùng rợn phát ra vọng từng hồi từng hồi vào căn nhà hang chính giữa khu rừng.

Bốn đứa trẻ đầy sợ hãi ngồi nép vào một góc của căn nhà hoang, mặt đứa nào cũng tái nhợt vì sợ.

Bỗng đứa bé lớn nhất đang ngồi ôm ba đứa bé còn lại gục xuống. Sắc mặt trắng bệch, chiếc áo thun trắng trong bóng đêm nhuộm một màu đỏ thẫm, máu trên cánh tay không ngừng chảy do đạn bắn. Ba đứa trẻ còn lại sợ hãi nhìn nhau.

"Anh Nhượng Hàn, anh tỉnh lại đi." Mặt ba đứa bé toàn nước mắt không ngừng lay lay đứa bé đang bất tỉnh nằm trên sàn đất lạnh lẽo.

Cánh cửa rỉ sét đột nhiên mở ra làm kêu từng tiếng khó nghe. Một ánh sáng nhỏ của chiếc đèn pin rơi vào khuôn mặt của bốn đứa trẻ, người đàn ông trong bóng tối không nhìn rõ mặt mũi nở nụ cười ghê rợn.

"Ngoan ngoãn ở đây cho tới khi ba mẹ tụi bây mang tiền tới chuộc đi." Giọng nói ghê rợn của người đàn ông vang lên đi vào tai bốn đứa trẻ. Người đàn ông để lại một câu rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Bốn đứa trẻ đó là Thẩm Thiếu Bạch, Tôn Quân Ngôn, Tôn Thần Hy và Cao Hải Phong. Hôm nay là ngày sinh nhật của Tôn Thần Hy nên bốn đứa quyết định đến khu vui chơi nhưng không ngờ bọn bắt cóc lại giả danh vệ sĩ lừa bốn đứa đi. Thẩm Nhượng Hàn vì bảo vệ ba đứa em nên đã chống đối và bị bắn.

"Anh, anh Nhượng Hàn sắp không được rồi." Tôn Thần Hy lay lay người Thẩm Nhượng Hàn như vô ích.

Tôn Quân Ngôn ngồi gục trên sàn nhà hai tay không ngừng vuốt tóc làm đầu tóc rối tung.

Cao Hải Phong tỏ ra bức bối cảm chặt môi đầm tay xuống sàn một cái.

Đây không phải là lần đầu tiên họ bị bắt cóc nhưng là lần đầu tiên trong bốn người họ có người bị thương.

Tôn Quân Ngôn sau một hồi vò đầu bứt tóc liền đứng dậy cởi chiếc áo somi của mình ra xé toạc một mảnh băng bó cho Thẩm Nhượng Hàn, việc này cậu đã thấy Sở Minh Triệt làm một lần nên bây giờ làm theo.

Vì hôm nay trời hơi lạnh nên bốn đứa đều mặc áo khoác nên dù có xé rách áo somi thì Tôn Quân Ngôn vẫn còn chiếc áo khoác thể thao mặc bên ngoài.

Sau khi băng bó vết thương nhìn có vẻ ổn Tôn Quân Ngôn liền đi khắp nơi trong căn nhà hoang cố tìm một lối ra. Dù sau trong bốn đứa trừ Thẩm Nhượng Hàn đang bị thương ra Tôn Quân Ngôn cậu là người lớn nhất nên cậu phải thật bình tĩnh tìm lối thoát.

Tôn Quân Ngôn cùng Tôn Thần Hy bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trong căn nhà hoang.

"Anh..." Tôn Thần Hy tay không ngừng chạm vào bức tường kêu lên một tiếng rồi ra hiệu kêu Tôn Quân Ngôn đi lại.

Tôn Quân Ngôn theo hướng của em trai liền phát hiện ra một cái cửa sổ đã được khóa chặt, đây là căn nhà hoang nên mọi vật đều bị rỉ sét chỉ cần chạm nhẹ là những mảnh rỉ sét đó rơi xuống.

Tôn Quân Ngôn chau mày một lúc liền tháo chiếc thắt lưng ra cột vào trong thanh ngang bên cửa sổ, đường thoát duy nhất chỉ có ở chỗ này việc làm đầu tiên là phải phá vỡ cái thanh ngang đó ra mới có thể đưa bốn người ra ngoài.

Cọng dây thắt lưng được tháo ra cột vào thanh ngang bằng sức lực của ba đứa trẻ thanh ngang đó liền bị gãy. Ổ khóa đồ đều không đáng ngại, đối với những đứa trẻ trời sinh vốn nghịch ngợm như mấy tên nhóc nhà họ Tôn.

Cái cửa sổ nhanh chóng được mở ra, Tôn Quân Ngôn vội đưa Cao Hải Phong nhảy qua trước để canh chừng bọn bắt cóc còn mình và Tôn Thần Hy cùng dìu Thẩm Nhượng Hàn ra cửa, để Thẩm Nhượng Hàn nằm trên thành cửa Tôn Thần Hy bắt đầu leo lên và ngẩng qua cửa sổ. Chuẩn bị cùng Cao Hải Phong đón lấy Thẩm Nhượng Hàn từ trong tay Tôn Quân Ngôn. Sau một hồi cả bốn người đều rời khỏi căn nhà hoang vì cú ngã vừa rồi Thẩm Nhượng Hàn cũng bắt đầu có ý thức trở lại. Cả bốn đứa bé cùng nắm tay nhau chạy ra khỏi khu rừng nhưng được nửa đường thì bị phát hiện, bọn bắt cóc điên cuồng đuổi theo xả súng điên cuồng về phía bốn đứa. Chạy một hồi cũng ra đến nơi bọn bắt cóc để xe, phía sau bốn người vẫn là tiếng bước chân chạy theo của bọn bắt cóc.

"Lên xe đi." Tôn Quân Ngôn nhanh chóng đề nghị.

Bốn đứa nhóc giờ phút này chỉ biết làm liều nhảy vào trong chiếc xe hơi màu đen.

Tôn Quân Ngôn ngồi vào hàng ghế lái không suy nghĩ nhiều liền khởi động xe chạy đi, cậu đã nhìn thấy cách lái xe của vệ sĩ, tài xế nên giờ bắt đầu thực hành.

Chiếc xe do Tôn Quân Ngôn nhanh chóng rời khỏi khu rừng cùng tiếng chửi bới la hét của bọn bắt cóc, tiếng súng đàn nhảm về chiếc xe điên cuồng xả đạn làm kiến xe vỡ tan.

Xe Tôn Quân Ngôn chạy được một lúc ở phía sau liền có một chiếc xe khác đuổi theo.

"Anh, chạy nhanh lên. Họ sắp đuổi kịp rồi." Cao Hải Phong nhìn ra phía sau liên tục nói.

Tôn Quân Ngôn lại tiếp tục nhấn mạnh ga, chiếc xe chạy vào một khu phố, nơi đây tiếng đã dày đặc trên mặt đường nên bánh xe bắt đầu chom hằn.

Tôn Quân Ngôn cảm chặt môi nhìn về phía trước, tay không ngừng điều chỉnh vô lăng.

Bỗng một trái banh màu xanh từ bên vỉa hè lăn ra trước đầu xe cậu cách đó không xa tiếp đó là một đứa bé gái nhỏ nhấc chạy ra đuổi theo trái banh.

Tôn Quân Ngôn mở to mắt như không tin vào trước mắt, chiếc xe đang chạy với tốc độ nhanh cùng với mặt đường trơn làm chiếc xe điên cuồng lao về phía trước cho dù cậu có thắng xe thì cũng đã quá muộn.

"Rầm...kếtttttt..." Cả hai âm thanh chói tay vang lên. Một tiếng là tiếng va đập tiếng còn lại là tiếng thắng xe.

18 năm sau.

Bản tin doanh nhân.

"Hôm nay, tổng giám đốc tập đoàn Tôn gia Tôn Thần Hy cùng mẹ mình đã kết thúc chuyến từ thiện ở Châu Phi và đang trên đường trở về." Tiếng MC vang lên qua tivi cùng liên tiếp những hình ảnh đông đảo chen lấn ở sân bay mà nhân vật trung tâm là Ký Bình và Tôn Thần Hy.

Tất tivi Tôn Hạo không khỏi nở nụ cười, qua năm tháng anh vẫn vậy tuy ở tuổi trung niên nhưng anh vẫn đẹp ngời ngời. Vẫn là soái ca trong mắt bao nàng.

"Chuyến từ thiện kỳ này thế nào?" Đặt remote xuống bàn anh nhìn Ký Bình đang nhắm mắt tựa người vào sofa bằng ánh mắt âu yếm. Qua năm tháng tình yêu của anh và gia đình chỉ càng ngày càng nhiều chứ không hề ít đi.

"Tốt." Ký Bình ở lười biếng nhìn lên trần nhà. Tay xoa xoa nhẹ thái dương.

"Thần Hy, nó đi đâu rồi?"

"Thiếu gia đi ra ngoài rồi ạ!" Quân gia đứng bên cạnh liền bẩm báo.

"Cái thằng này, mới về đã đi rồi." Tôn Hạo chau mày nhìn cô đầy ủy khuất. Con trai anh lớn lên một cái là xẩy cánh trên bầu trời chẳng quan tâm đến ai cả.

"Thần Hy à! Anh đi lâu như vậy. Làm người ta nhớ anh chết mất." Một cô gái ỏng ẹo dựa vào người Tôn Thần Hy, áp sát người mình vào người Tôn Thần Hy làm điệu bộ đáng thương. Và hiện tại hai người đang ở trên giường không có lấy một mảnh vải che thân.

Tôn Thần Hy nở nụ cười nhạt. Đối với hạng gái này chỉ cần anh có tiền là đủ chứ nhớ nhưng gì.

"Người ta nhớ anh lắm đấy. Hôm nay nhất định phải thỏa mãn cho người ta nếu không người ta sẽ giận anh lắm đấy." Giọng nói ỏng ẹo nhào nhòe vang lên.

"Cung thật là..." Tôn Thần Hy vuốt nhẹ cằm cô gái rồi nhanh chóng đặt cô gái đó xuống dưới thân.

Từng động tác nhanh chóng làm cô gái không ngừng rên rỉ từng tiếng khoái cảm. Còn đối với Tôn Thần Hy hạn gái này chỉ đánh để anh thỏa mãn dục vọng trong một đêm.

Sáng hôm sau, cô gái đó thức dậy trên mặt vẫn còn nở nụ cười cứ nghĩ là mình đã hót được hũ vàng không ngờ lại không thấy Tôn Thần Hy đâu chỉ thấy tờ chi phiếu 10 triệu USA nằm trên đầu giường cùng với tờ giấy ghi chú.

"Tiền taxi cho cô đi về. Đừng tìm tôi."

Cô gái đó tức đến học máu.

Tôn Thần Hy ngồi trong chiếc xe Audi R8 Spyder ở dưới khách sạn tay cầm điều thuốc hút một hơi nhìn lên trên tầng trên nở nụ cười khinh bỉ rồi cho xe từ từ lăn bánh. Một đêm cho cô ta bao nhiêu đó đã là may cho cô ta lắm rồi.

Chiếc xe Tôn Thần Hy vừa rời khỏi liền có một chiếc xe mui trần Ferrari 575 Superamerica màu đỏ chạy tới dừng ngay vị trí của xe Tôn Thần Hy đậu lúc này.

Người con gái trong xe nở nụ cười miệng, tháo cặp kính râm ra nhìn bóng chiếc xe của Tôn Thần Hy khuất dạng ở phía trước.

"Tôn Thần Hy, ngày tàn của anh sắp bắt đầu rồi."

Cuộc thảo luận hợp tác giữa tập đoàn Tôn gia và tập đoàn thời trang Nam Cung Vương. Tôn gia nhiều năm nay tham gia vào rất nhiều ngành khác nhau, đầu tư vô số kể và bây giờ lại đầu tư vào lĩnh vực thời trang.

Nếu là thời trang thì phải nhắc đến tập đoàn thời gian lừng lẫy Nam Cung Vương. Tập đoàn thời trang Nam Cung Vương có tiền sử lâu đời nhất trong ngành thời trang, từ lúc công cụ dệt còn thô sơ phát triển đến một tập đoàn lớn mạnh về thời trang khiến bao người khâm phục. Hiện tại tập đoàn do con gái của vị chủ tịch quá cố quản lý Nam Cung Nhạc Linh, nghe đồn cô là người khá giỏi hoạt, 20 tuổi đã ngồi lên chiếc ghế Tổng giám đốc quản lý tập đoàn thay mẹ mình. Cô sống ở nước ngoài từ lúc 6 tuổi nên đây là lần đầu tiên sau 18 năm xa quê cô trở về nước.

Hôm nay, cả hai tập đoàn cùng nhau bắt tay bàn về vấn đề hợp tác giữa hai tập đoàn khổng lồ trên toàn cầu.

Tôn Thần Hy đại diện cho tập đoàn Tôn gia đến tham gia cuộc họp tại tập đoàn thời trang Nam Cung Vương.

Vừa bước vào phòng họp anh đã thấy các thành viên trong cuộc thảo luận ngồi hết vào vị trí chỉ thiếu mỗi vị trí chính giữa, vị trí quan trọng nhất. Tôn Thần Hy nở nụ cười nhếch mép bước lại chiếc ghế gần chiếc ghế chính giữa rồi ngồi xuống, trợ lý của anh cũng ngồi vào vị trí kế bên.

Đồng hồ vừa lúc chỉ đúng 8 giờ, màn hình tivi loại lớn ít nhất trên 100 inch bắt đầu mở lên. Bóng người con gái tay đan vào nhau ngồi đùn đưa trên ghế cũng xuất hiện trong màn hình. Người con gái nhìn bề ngoài cũng có thể đoán ra chỉ mới 21, 22 tuổi xinh đẹp đến động lòng người, ánh mắt sắc bén như đánh giá thứ gì đó, khuôn mặt qua màn hình tivi lại có chút khiêu khích.

"Tôn tổng, rất vui được biết anh." Tiếng người con gái qua loa lạnh đến nỗi căn phòng muốn đóng băng, các thành viên đang ngồi trên ghế ở phòng họp đều bắt đầu lau mồ hôi trên trán.

"Chào Nam Cung tổng, rất vui được biết cô." Tôn Thần Hy nhìn vào màn hình tivi nở nụ cười hòa nhã.

Nhìn Tôn Thần Hy qua màn hình Nam Cung Nhạc Linh không khỏi cảm thấy tự giễu. Người con trai đẹp như thiên sứ, nụ cười như ánh ban mai này nhìn thế nào cũng thấy không giống một kẻ giết người nhưng sự thật chính anh ta đã giết chết cha cô. Nghĩ tới tay Nam Cung Nhạc Linh bắt giết lại thành hình năm đầm, mặt vẫn nở nụ cười tao nhã.

Nam Cung Nhạc Linh nhìn Tôn Thần Hy qua màn hình, tay đan vào nhau nhìn không rõ cô đang nghĩ gì qua khuôn mặt tươi cười, thâm sâu khó lường.

"Quý tập đoàn Tôn gia đã đồng ý muốn hợp tác, tập đoàn chúng tôi cũng đã xem xét qua dự án. Thật quá là không tồi. Nếu là hợp tác đôi bên đều có lợi nhưng là do quý tập đoàn đồng ý trước vì vậy lợi nhuận cao hơn sẽ thuộc về chúng tôi, các vị thật sự suy nghĩ kỹ chưa?" Nam Cung Nhạc Linh nhàn nhạt nói cứ như đang bàn chuyện người ta.

Tôn Thần Hy nở nụ cười khổ, người con gái này quá sắc sảo vừa vào chủ đề đã nắm thế chủ động trước. Miệng thì nhàn nhạt nói cứ như mình không hề tham lam hay ép buộc nhưng các điều khoản để hợp tác của Nam Cung Vương lại vô cùng cao. Dự án một khi thất bại Tôn gia sẽ phải đền bù tất cả chi phí thiệt hại cho Nam Cung Vương về mọi mặt còn phải ký giấy chuyển nhượng lại cho Nam Cung Vương 15% cổ phần của tập đoàn, cùng với một số khoản đền bù khác. Còn thành công tập đoàn Tôn gia phải chia cho Nam Cung Vương lợi nhuận cao hơn, thậm chí là nửa năm đầu đều do Nam Cung Vương lấy lợi nhuận, Tôn gia tiết nhiên trong nửa năm đầu không có một đồng từ dự án này. Tôn Thần Hy anh quả là gặp đối thủ lợi hại rồi.

Ngoài tập đoàn thời trang Nam Cung Vương ra có cả trăm tập đoàn đang xếp hàng đợi giấy hẹn hợp tác với anh nhưng bọn họ đều không đủ tư cách, anh chỉ đành đưa đầu vào lửa.

"Tôi đã suy nghĩ rất kỹ và rất mong chúng ta có cuộc hợp tác lâu dài. Về vấn đề lợi ích đối với chúng tôi không thành vấn đề. Ngoài Nam Cung Vương ra không ai có tư cách cùng chúng tôi hợp tác ở lĩnh vực này." Tôn Thần Hy ánh mắt vô cùng tự tin không một chút sợ nhìn thẳng vào người con gái trong màn hình. Tuy nhìn cô gái trong màn hình anh không đoán được cô ta đang nghĩ gì nhưng xem ra cô gái này rất thú vị.

Không gian trở nên im ắng lạ thường, màn hình tivi từ ba mươi phút trước đã tắt chỉ còn lại một màn hình màu đen.

Lúc đầu Tôn Thần Hy cứ nghĩ là cô không đồng ý nhưng nghe mọi người nói đó là thói quen làm việc của cô nên anh liền nhẫn nại ngồi đợi.

30phút, 90phút, 120phút trôi qua nhưng vẫn không hề có động tĩnh gì khác. Mọi người trong phòng bắt đầu thiếu kiên nhẫn, mặt ai cũng nhăn nhó tỏ ra khó chịu nhưng Tôn Thần Hy vẫn giữ thái độ bình thản nhìn vào màn hình đen trước mặt.

Nam Cung Nhạc Linh ngồi trong phòng nhìn qua camera của phòng họp quan sát cử chỉ từng người. Trên bàn từ ba mươi phút trước đã xuất hiện thêm một ly rượu vang màu đỏ thượng hạng, trên tay cô cầm chiếc thuốc không ngừng hút rồi thở khói khắp căn phòng. Khói thuốc bay khắp căn phòng bao quanh người cô làm cô thêm phần quý dị.

"Chơi với cậu có ngày lục phủ ngũ tạng của tớ như cái rỗng." Người con gái xinh đẹp đậm nét Châu Âu ngồi bên cạnh nhìn Nam Cung Nhạc Linh không khỏi oán trách.

Nam Cung Nhạc Linh chỉ quay nhẹ đầu nhìn người con gái tóc vàng đang nhăn nhó kia, hút một hơi thuốc rồi bắt đầu công cuộc thả khói vào mặt cô ta khiến cô ta ho sặc sụa.

"Hạ Ân Khanh, cậu tốt nhất nên im miệng lại, nếu không tớ sẽ tổng khứ cậu về Thụy Sĩ lấy chồng luôn." Nam Cung Nhạc Linh nhìn người con gái trước mắt giọng nhàn nhạt đầy đe dọa.

Hạ Ân Khanh là người Thụy Sĩ con cháu một gia tộc sản xuất đồng hồ lớn, từ nhỏ đã được đính ước với một chàng trai gia đình đầy thế lực nên hiện giờ đang bám theo cô để trốn sự tìm kiếm của gia đình.

"Nhạc Linh của tớ sẽ không đối xử với tớ như vậy, đúng không?" Hạ Ân Khanh nhanh chóng nở nụ cười giãn hòa.

"Ai là của cậu?" Nam Cung Nhạc Linh lại tiếp tục nhìn màn hình đã hai tiếng đồng hồ trôi qua người người bắt đầu ngồi không yên trên ghế chỉ có Tôn Thần Hy vẫn im lìm ngồi đó trên mặt không có lấy một biểu hiện khác thường.

Hạ Ân Khanh chỉ đành liếc lười ngồi nhìn Nam Cung Nhạc Linh bằng ánh mắt úy khuất.

"À, cậu biết nơi nào vừa im ắng vừa ít người quá lại, càng không có nhiều người chú ý tới không, giới thiệu cho tớ đến ở đó với?"

Nam Cung Nhạc Linh nhấp một ngụm rượu vang ngồi chau mày suy nghĩ lời của Hạ Ân Khanh.

"Biết."

Vừa nghe câu trả lời của cô mắt Hạ Ân Khanh liền sáng lên như đèn pha. Cô đang cần một nơi an toàn để trốn mà.

"Ở đâu? Ở đâu?" Giọng Hạ Ân Khanh hí hửng lên hẳn.

"Nghĩa trang." Nam Cung Nhạc Linh giọng điệu vô tội nở nụ cười ngọt ngào nói.

"Cậu..." Hạ Ân Khanh bị chơi một vố tức xì khói.

"Còn bây giờ thì im lặng cho tớ." Nam Cung Nhạc Linh vừa nói vừa mở màn hình lên. Sau hai tiếng mười lăm phút cô đã có câu trả lời.

"Tập đoàn Nam Cung Vương chọn Tôn gia làm đối tác." Giọng cô đầy cao ngạo nắm giữ quyền chủ động vang lên.

Tôn Thần Hy nở nụ cười nhẹ đứng dậy hướng về phía màn hình. Cô gái này làm anh có hứng thú hẳn lên.

"Rất vui được hợp tác."

Mọi người trong phòng cũng bắt đầu thờ phào nhẹ nhõm.

Tôn Thần Hy cùng trợ lý chào tạm biệt mọi người rồi bước ra về, vừa đến cửa giọng nói trong tivi lại vang lên.

"Tôi chưa nói là chúng ta sẽ thành công hợp tác."

Tôn Thần Hy quay lại chọn to mắt nhìn người con gái trong tivi. Cái gì chứ? Chưa thành công hợp tác? Ồi cái cô gái khó chịu này.

Mọi người trong phòng đang thờ phào nhẹ nhõm nghe câu nói của Nam Cung Nhạc Linh nào lại tiếp tục căng ra.

"Không biết Nam Cung tổng muốn gì ở tôi?" Tôn Thần Hy bình tĩnh bước lại ngay màn hình nhìn Nam Cung Nhạc Linh không một chút rụt rè.

Nam Cung Nhạc Linh không khỏi nhếch môi cười, tay cung lại thành quyền. Cô nói muốn mạng hẳn thì sao nhỉ? Ý nghĩ vừa qua đầu liền bị cô áp xuống, cô còn chưa chơi đùa đủ mà.

"Một trận đua ngựa, trợ lý của tôi sẽ báo thời gian với anh." Suy nghĩ một lúc cô liền đưa ra yêu cầu.

"Được." Tôn Thần Hy nở nụ cười ngay lập tức đồng ý. Tưởng gì, đua ngựa với anh là chuyện nhỏ.

Nghe được lời đồng ý của Tôn Thần Hy cô nở nụ cười nhẹ rồi tắt màn hình, đưa ly rượu vang lên uống một ngụm nhỏ rồi dựa người vào ghế nhắm mắt thưởng thức hương vị của rượu vang đang lan tỏa trong miệng mình.

"Tớ cứ nghĩ CEO của tập đoàn Tôn gia là một ông già ít nhất phải 50 tuổi, đầu hói, bụng phệ chứ. Không ngờ lại là một soái ca." Hạ Ân Khanh không ngừng khen ngợi, nói đến trai đẹp mắt cô sáng hơn cả đèn pha.

"Mà anh ta có phẫu thuật thẩm mỹ không? Tớ không tin trên đời lại có người đẹp không một góc chết như vậy."

Nam Cung Nhạc Linh đưa điều thuốc lên hút một hơi rồi gạt vào tàn gạt thuốc. Nghe bạn mình khen kẻ thù máu cô dường như đang sôi lên.

"Tớ cảnh cáo cậu. Trên đời này cậu có thể thích bất kỳ ai, ngoại trừ anh ta." Vừa dứt câu Nam Cung Nhạc Linh liền cầm túi xách đi ra ngoài để lại khuôn mặt ngơ ngác của Hạ Ân Khanh.

"Này, cậu thích anh ta à?" Đi ra một đoạn cô vẫn nghe được tiếng của Hạ Ân Khanh.

Thích? Nực cười, kẻ thù của cô thì có.

Nam Cung Nhạc Linh nở nụ cười khinh bỉ rồi đi thẳng vào thang máy.

Tầm mấy phút sau một chiếc xe Ferrari 575 Superamerica màu đỏ chạy khỏi tập đoàn thời trang Nam Cung Vương.

Ngồi trên bàn ăn mà Tôn Thần Hy không khỏi nở nụ cười, nhớ đến chuyện lúc sáng làm anh thấy vui hẳn.

"Có chuyện gì mà trông con có vẻ rất vui?" Ký Bình ngồi đối diện nhìn con trai mình từ đầu đến cuối đều cười ngây ngô làm cô không khỏi thắc mắc.

"Chắc bị cô nào hút hồn rồi." Tôn Hạo nhìn thẳng con mình rồi thở dài trêu ghẹo.

"Không có, tuyệt đối không có." Bị nói trúng tim đen Tôn Thần Hy nhanh chóng chối bỏ, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Ký Bình nở nụ cười nhìn Tôn Thần Hy, con trai mình mình không hiểu thì ai hiểu đây.

"Mỗi lần bị nói trúng tim đen, con sẽ không dùng kính ngữ để trả lời ta." Ký Bình nhàn nhạt đưa ly hồng trà lên miệng uống vừa nhìn con trai bằng ánh mắt thấu hiểu như muốn cười.

Tôn Thần Hy chỉ biết bó tay chịu chối. Không ai hiểu con bằng mẹ, câu này quả là không sai. Anh có thể giấu bất kỳ ai chuyện gì nhưng mẹ anh vừa lướt mắt qua đã biết.

"Hôm nay, con gặp một cô gái rất thú vị."

"Cô gái lúc mấy giờ?" Tôn Hạo nhìn con trai bằng ánh mắt dò xét.

Tôn Thần Hy có cả một bộ sưu tập những người đẹp ở bên ngoài. Một ngày hai mươi bốn giờ đều có hai mươi bốn cô gái để ở bên cạnh những giờ khác nhau. Chuyện này Tôn Hạo và Ký Bình đều biết nhưng với đứa con này hai người chỉ đánh mắt nhắm mắt mở. Nhưng lần này thật sự không hiểu cô gái nào lại làm cho Tôn Thần Hy hồn bay phách lạc như vậy.

"Không có giờ nào cả. Con chưa chinh phục được cô ấy." Tôn Thần Hy yếu đuối nói.

"Nếu đã yêu thì yêu cho hoàng đế đừng chơi đùa rồi gây ra chuyện." Ký Bình tựa người vào ghế nhàn nhạt nói nhưng trong lời lẽ đầy sự răn đe.

Tôn Thần Hy chỉ cười khỏ rồi tiếp tục bữa ăn của mình. Anh còn chưa nói yêu hay thích mà mẹ anh đã như vậy rồi, haizzz.

Biệt thự Thượng Lâm.

Ngôi biệt thự riêng của Tôn Thần Hy tên là biệt thự Thượng Lâm. Ngôi biệt thự nằm ở khu riêng biệt dành cho giới thượng lưu, xung quanh chỉ toàn những căn biệt thự xa hoa đầy phô trương. Ngôi biệt thự như một tòa lâu đài Châu Á nơi dành cho những vị vua nên nó mới được gọi với cái tên là Thượng Lâm.

"Thần Hy, anh thật xấu. Lâu như vậy mới tìm đến người ta." Một giọng nói phụ nữ vang lên đầy ồ ạt, thân thể đầy đặn tựa vào người Tôn Thần Hy như không có xương sống.

Tôn Thần Hy trong bóng tối ôm chầm lấy cô gái, nhếch môi cười nhưng không ai biết được anh đang nghĩ gì. Nhìn cô gái ở bên cạnh không một mảnh vải che thân cổ khoi dậy dục vọng trong anh, anh lại nở nụ cười sâu hơn. Người con gái này là Ngọc nhi, cô gái 21 giờ của anh. Cô ta đã ở bên cạnh anh hai năm, số đi anh giữ cô ta lâu như vậy vì cô ta có thái độ tốt, rất phóng khoáng dễ dàng khơi dậy dục vọng trong anh. Cô ta lên giường với anh, anh sẽ cho cô ta những điều cô ta muốn. Những giải thưởng ca hát của cô ta đều do anh cho người can thiệp, cô ta mới có được dễ dàng trong tay nên cô ta khá là biết điều.

"Người ta nói chuyện với anh, anh lại cứ trơ ra. Thật đáng ghét." Ngọc nhi cố làm giọng nún nín trước Tôn Thần Hy.

"Tôi đáng ghét vậy sao?" Tôn Thần Hy nhanh chóng xoay người lại đặt Ngọc nhi xuống dưới thân.

"Anh không đáng ghét, người ta chỉ đùa thôi mà." Ngọc nhi thấy mình nằm dưới thân Tôn Thần Hy liền nở nụ cười yêu mị vòng tay qua ôm cổ anh, thân hình cũng vận vẹo cổ khoi dậy ham muốn trong anh.

Sau một trận hoan ái cuồng nhiệt Tôn Thần Hy liền đứng dậy mặc quần áo rồi để lại một tờ chi phiếu, rời khỏi biệt thự.

Trường đua ngựa Hoàng gia.

Tôn Thần Hy mặc một bộ quần áo màu tối mang đồ bảo hộ, bắt đầu ngồi lên lưng ngựa. Trông anh chẳng khác nào một vị hoàng tử bước ra từ những câu truyện thần thoại.

Nam Cung Nhạc Linh từ phía xa cỡi một con bạch mã đi từ từ lại, phía sau là Hạ Ân Khanh cũng cỡi một con bạch mã.

"Tôn tổng, không ngờ anh lại đến sớm như vậy."

Tôn Thần Hy đang vuốt ve con ngựa ô của mình liền quay về hướng phát ra tiếng nói. Anh nhớ người một lúc trước Nam Cung Nhạc Linh, hôm qua chỉ thấy qua màn hình nên anh còn chưa nhìn rõ nét đẹp của cô. Hôm nay được nhìn tận mắt bằng da bằng thịt thật sự làm tim anh đập liên hồi.

"Chào Tôn tổng! Tôi là Hạ Ân Khanh." Hạ Ân Khanh ngây ngô không biết chuyện quá khứ giữa Nam Cung Nhạc Linh và Tôn Thần Hy nên vui vẻ cỡi ngựa lên phía trước chào hỏi.

"À! Chào Hạ tiểu thư. Chào Nam Cung tổng." Tôn Thần Hy vẻ mặt có chút bối rối, nhìn hai người đẹp trước mắt.

"Tôi nghe nói anh đua ngựa rất giỏi." Nam Cung Nhạc Linh nhàn nhạt nói, ánh mắt sắc lạnh không chút cảm xúc.

"Chắc người ta nói quá chứ tôi đua cũng bình thường thôi." Tôn Thần Hy khiêm tốn, nở nụ cười tao nhã.

"Tôi không muốn làm mất thời gian của anh. Chúng ta có thể đua một trận được chứ?" Nam Cung Nhạc Linh nhìn về phía trước đề nghị, thật sự không đoán được cô đang nghĩ gì.

"Nếu Nam Cung tổng đã đề nghị, tôi thật muốn thử sức."

Hai con ngựa bắt đầu di chuyển về vị trí xuất phát. Hạ Ân Khanh làm trọng tài nhanh chóng ra hiệu bắt đầu.

Hai con ngựa nghe khẩu lệnh liền xuất phát. Con bạch mã chạy điên cuồng trên đường đua nắm lấy vị trí đầu, con ngựa ô của Tôn Thần Hy rất thông thả chạy phía sau cách con bạch mã của Nam Cung Nhạc Linh khoảng 5 mét. Tôn Thần Hy nở nụ cười vui vẻ trong gió, lâu rồi anh không thấy vui như vậy.

Con ngựa của hai người chạy được nửa đường, bỗng con bạch mã của Nam Cung Nhạc Linh hú lên một tiếng rồi tăng tốc điên cuồng chạy về phía rừng rậm.

Con ngựa điên cuồng chạy vào rừng mà không biết đích đến, cứ như vậy lao qua cây này đến cây khác chỉ càng lúc càng hăng chạy chứ không hề có dấu hiệu mệt mỏi. Nam Cung Nhạc Linh mặt mày tái mét, con ngựa đang nổi con điên làm cô không kịp phản ứng.

Tôn Thần Hy mặt mày cũng tái lại, khuôn mặt vui cười trở nên nghiêm túc phóng nhanh con ngựa đuổi theo. Con ngựa của Tôn Thần Hy là loại ngựa hiếm chuyên dùng trong các trường đua lớn, tốc độ chạy nhanh gấp ba lần ngựa thường nên rất nhanh chóng đuổi kịp con bạch mã điên kia.

"Siết chặt dây cương." Tôn Thần Hy vừa đuổi theo vừa hét lên, phía sau anh là con bạch mã đang đuổi theo của Hạ Ân Khanh.

Con ngựa vẫn chạy điên cuồng về phía trước không có gì là muốn dừng lại mà ở phía trước là vách núi, rơi xuống chỉ có con đường chết.

Tôn Thần Hy phóng nhanh con ngựa, con ngựa của anh bắt đầu chạy song song với con ngựa của Nam Cung Nhạc Linh.

Nam Cung Nhạc Linh khuôn mặt hốt hoảng nhìn Tôn Thần Hy đang chạy gần như song song mình. Con ngựa của cô thấy con ngựa của Tôn Thần Hy chạy song song liền nhanh chóng vượt lên cách con ngựa của Tôn Thần Hy nửa người.

"Nắm chặt dây cương vào." Tôn Thần Hy nói mà như hét lên ra lệnh cho Nam Cung Nhạc Linh.

Tôn Thần Hy bắt đầu đưa hai chân chồm hồm lên yên ngựa, tay anh đã buông dây cương chuẩn bị tư thế phóng qua con ngựa của cô.

Nam Cung Nhạc Linh nhìn Tôn Thần Hy bằng ánh mắt không thể tin nổi, làm chuyện này rất nguy hiểm nếu không thành anh sẽ bị ngựa đâm chết còn bay qua thành công cả hai đều bay khỏi vách núi cũng chết. Cô thật sự không hiểu Tôn Thần Hy đang nghĩ gì.

Nhân lúc hai con ngựa chạy song song Tôn Thần Hy nhanh chóng bay vọt qua ngòi vào phía sau Nam Cung Nhạc Linh, nắm chặt dây cương của con bạch mã. Chỉ còn khoảng ba mét nữa con bạch mã sẽ bay thẳng xuống vách núi.

Tôn Thần Hy không cần suy nghĩ nhiều liền buông dây cương ôm chặt lấy toàn thân Nam Cung Nhạc Linh. Bị ôm bất ngờ Nam Cung Nhạc Linh liền thả lỏng dây cương, mở to mắt ngạc nhiên.

Không lẽ anh ta muốn chết cùng cô!

"Nhảy." Tiếng Tôn Thần Hy hét lên bên tay cô.

Ngay sau đó cả người Nam Cung Nhạc Linh bị Tôn Thần Hy bao quanh lao khỏi lưng con ngựa.

Tôn Thần Hy ôm chặt lấy cô lăn mấy chục vòng dưới đất, tay anh ôm chặt lấy để cô tựa vào người mình. Dùng thân ảnh to lớn che chở cho thân ảnh nhỏ bé của cô. Lưng anh đập mạnh vào góc cây gần đó rồi mới hoàn toàn dừng lại.

Con ngựa vẫn điên cuồng chạy, lao ra khỏi khu rừng bay xuống vách núi, tiếng con ngựa thảm thiết vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngoại truyện 2

Nam Cung Nhạc Linh mở mắt ra, đập vào mắt cô là vòng ngực rắn chắc của Tôn Thần Hy, lần đầu tiên cô cùng người khác giới ở khoảng cách gần như vậy nên mặt cô đỏ bừng. Nam Cung Nhạc Linh ngước lên nhìn khuôn mặt vì đau mà nhăn lại của Tôn Thần Hy rồi vội vàng tháo tay anh ra rồi đứng dậy.

"Tôn tổng, anh sao rồi?" Thấy Tôn Thần Hy vẫn nằm im trên đất mặt Nam Cung Nhạc Linh không khỏi lo lắng. Dù là kẻ thù giết cha nhưng hôm nay Tôn Thần Hy mà gặp mệnh hệ gì cô thật sự rất có lỗi, ngựa là của cô, huống hồ con ngựa còn nổi điên lên chắc chắn cô không khỏi liên lụy.

Nam Cung Nhạc Linh lay người Tôn Thần Hy một lúc không thấy anh động dậy liền vỗ nhẹ lên mặt anh.

"Nhạc Linh, cậu có sao không?" Hạ Ân Khanh cùng một đám vệ sĩ ở phía sau chạy lại bước xuống khỏi ngựa, khuôn mặt ai cũng khó coi cực kỳ. Không đề ý đến Tôn Thần Hy vẫn còn nằm bất động trên đất Hạ Ân Khanh liền kéo lấy Nam Cung Nhạc Linh xem xét mặt đầy lo lắng.

"Tớ không sao, nhưng anh ta có sao." Nam Cung Nhạc Linh vừa nói vừa chỉ vào Tôn Thần Hy đang bị bọn vệ sĩ của anh xoay quanh.

Nam Cung Nhạc Linh lúc đến đây quan sát không hề thấy Tôn Thần Hy mang theo bất kỳ vệ sĩ nào, cô cũng không mang theo. Vậy mà, bây giờ lại xuất hiện cả chục tên vệ sĩ mặc vest đen. Chắc bọn họ trốn kĩ quá.

"Thiếu gia, thiếu gia." Bọn vệ sĩ không ngừng xem xét vết thương trên người Tôn Thần Hy, còn Tôn Thần Hy vẫn bất động.

Nam Cung Nhạc Linh cùng Hạ Ân Khanh nhanh chóng chen vào giữa đám vệ sĩ to xác kia. Lúc này cô mới đề ý, tay chân mặt mũi gì của Tôn Thần Hy đều trầy trụa chảy từng vệt máu nhỏ còn cô thì hoàn toàn không sao.

Sao anh ta có thể ngốc như vậy chứ? Cô mới quen anh ta hôm qua thôi mà.

"Đi bệnh viện nhanh lên." Nam Cung Nhạc Linh nhìn đám vệ sĩ bu quanh ra lệnh mặc dù không phải vệ sĩ của mình.

"Không...không cần...các người...ồn quá." Tôn Thần Hy ho khan mấy tiếng rồi kên tiếng. Trong giọng nói không hề có chút lực. Roi tay lên như muốn đỡ mình ngồi dậy.

Bọn vệ sĩ khuôn mặt vui mừng hẳn nhanh chóng đỡ Tôn Thần Hy ngồi dậy. Rồi đưa anh vào phòng nghỉ vip của trường đua ngựa.

Trên người Tôn Thần Hy ngoài những vết thương nhỏ thì không có gì đáng ngại, người ngòm dính đầy đất bụi lấm lem như con mèo hoang.

Nam Cung Nhạc Linh nhanh chóng lấy khăn ướt lau đi từng vết bẩn trên mặt anh và cố gắng tránh đi những chỗ bị thương.

Tôn Thần Hy ngồi trên ghế nhìn cô, nhìn người con gái thú vị trước mắt đang chăm chú xử lý vết bẩn trên mặt cho mình.

"Điều tra cho tôi vụ này." Tôn Thần Hy tựa người vào ghế để Nam Cung Nhạc Linh lau vết bẩn vừa ra lệnh cho bọn vệ sĩ.

"Vâng! Thiếu gia." Một vệ sĩ đang đứng trong hàng liền bước ra, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Chết tiệt! Anh mà biết kẻ nào làm, anh sẽ phanh thây kẻ đó. Việc này không liên quan đến Nam Cung Nhạc Linh có liên quan chỉ có anh. Nhắm vào Nam Cung Nhạc Linh chỉ muốn chút hết tội lỗi lên đầu anh. Tuy cho điều tra nhưng tận sâu trong đáy lòng anh đã đoán ra được ai làm. Cứu một người con gái mà anh chỉ mới có chút hứng thú đó không phải thói quen làm việc của anh nhưng anh bắt buộc phải cứu thì anh biết kẻ đứng sau vụ này.

"A!" Đang nghiêng răng nghiêng lợi thì một gòn dùng sắt trùng ở trên vết thương của anh làm anh bất ngờ kêu lên.

Nam Cung Nhạc Linh nghe tiếng kêu thì ngừng tay lại. Hồi lúc cứu cô có người tiêu soái lấm mả, nhảy từ yên ngựa này qua yên ngựa khác mà không sợ chết. Bây giờ có một chút xiu vết thương thì kêu lên như ai giết không bằng. Nam Cung Nhạc Linh chau mày một lúc rồi tiếp tục sát trùng, động tác tay cũng nhẹ hơn một chút.

Hạ Ân Khanh ngồi bên cạnh cũng chỉ che miệng cười.

"Tại sao lúc này anh lại cứu tôi?" Nam Cung Nhạc Linh nhẹ nhàng hỏi câu cô cần hỏi, giọng vẫn nhàn nhạt như bình thường.

"Vì tôi là đối tác của anh sao?" Ngừng một chút cô lại hỏi tiếp.

"Bất kỳ ai, tôi cũng sẽ làm vậy." Tôn Thần Hy nở nụ cười nhếch môi trả lời, nhưng nhanh chóng nụ cười đó trở thành cái nhăn mặt thảm thương. Biết vậy anh sẽ không cười, dù cái nhếch môi nhẹ cũng động đến vết thương bên trái.

Nam Cung Nhạc Linh cố bình tĩnh trước câu trả lời của Tôn Thần Hy. Dù bất kỳ ai ư? Cô có tin được không? Kẻ đã lái xe tông chết cha cô khi mới sáu tuổi, làm sao cô có thể tin đây?

Vừa định hỏi tiếp một câu gì đó thì điện thoại Tôn Thần Hy vang lên, một tên vệ sĩ mang đến đưa cho anh.

Tôn Thần Hy nhận lấy điện thoại liền chau mày rồi nhanh chóng nghe máy.

"Alô"

Là số điện thoại ở nhà, những người ở nhà đâu ai gọi cho anh giờ này. Xảy ra chuyện gì rồi chứ?

"Cái gì?" Tôn Thần Hy nghe trong điện thoại liền khăng trương đứng bật người dậy cả nhấc chạy ra ngoài, không nói một lời.

Hành động lỗ mãng, cùng khăng trương này thật không giống con người hòa nhã toát ra khí thế vương giả của Tôn Thần Hy. Nam Cung Nhạc Linh chau mày, bản tính tò mò của cô liền chỗi dậy, cô cũng chạy theo sau Tôn Thần Hy và chui vào xe anh.

Tôn Thần Hy vì quá khăng trương mà không biết trên xe mình đã có thêm một cô gái.

Anh lái xe điên cuồng, vượt qua hàng chục cái đèn đỏ, qua cả trăm cái cua bằng tốc độ "bàn thờ" làm Nam Cung Nhạc Linh ngồi ở ghế bên cạnh mặt mày tái xanh. Lái xe như vậy không tông chết người mới lạ, lúc này cô thật cảm ơn lực hút Trái Đất, nếu không có nãy giờ một cô gái nhỏ nhắn, yếu như lá liễu như cô đã bay theo gió khi ngồi trong chiếc xe mui trần này rồi.

Chiếc Audi của Tôn Thần Hy chạy vào một căn biệt thự xa hoa, phồn vinh và đầy uy nga bên ngoài cổng có bốn tên vệ sĩ canh giữ, tên vệ sĩ nhanh chóng mở cổng cho xe anh chạy vào.

Xe chạy một đoạn đường dài cuối cùng cũng ngừng lại. Sau chiếc xe của Tôn Thần Hy là một chiếc xe vệ sĩ và một chiếc Rolls-Royce Phantom màu bạc.

Một người phụ nữ và một người đàn ông bước ra từ chiếc xe Rolls-Royce Phantom khuôn mặt của họ cũng khăng trương không khác gì Tôn Thần Hy.

Tôn Thần Hy và hai người đó không nói một lời chạy vô biệt thự. Nam Cung Nhạc Linh vẫn còn nghe được tiếng bọn vệ sĩ ở trên xe bước xuống nghiêm túc cúi chào:

"Lão gia, phu nhân."

Người đó là cha mẹ của Tôn Thần Hy, mà sao họ lo lắng thế nhỉ? Cháy nhà sao? Không phải nhà đang ở trước mặt cô mà. Hay có trộm?

Suy nghĩ vừa thoáng qua Nam Cung Nhạc Linh liền chạy theo phía sau. Chạy lên đến cầu thang tầng bốn của tòa biệt thự liền nghe tiếng hét mang đầy giận dữ của Tôn Thần Hy. Tiếng gào thét ghê rợn của một ai đó cũng đi cùng với tiếng của Tôn Thần Hy.

"Thằng chó, ai cho mày đến đây hả?" Giọng Tôn Thần Hy vừa dứt một thân ảnh to lớn từ trên tầng bốn lần từ cầu thang xuống nằm ngay dưới bên cạnh chân cô. Nam Cung Nhạc Linh hoảng hồn nép sang một bên rồi từ từ tiếng lên lầu như sợ có thêm một thứ gì đó rơi xuống đè bẹp cô. Cô mới bước lên được bốn cái bậc thang Tôn Thần Hy đã ở phía trên chạy nhanh xuống liền tục nắm cổ áo chàng trai kia mà đánh. Khuôn mặt anh giận dữ đến đáng sợ. Tiếng gào thét trên tầng bốn vẫn không dứt.

Tiếng hét ghê rợn làm óc ác của Nam Cung Nhạc Linh dựng lên hết. Nam Cung Nhạc Linh bất giác nhìn lên trên, một căn phòng nằm gần cầu thang bóng người phụ nữ được gọi là phu nhân ấy đang ngồi quỳ trên sàn, còn người đàn ông thì ôm chặt lấy người phụ nữ ánh mắt buồn bã nhìn vào trong phòng đầy vẻ bất lực cùng đau khổ.

Nam Cung Nhạc Linh bước lên mấy bước nữa, cô bắt đầu nhìn thấy một người đàn ông trong phòng tóc tai rũ rượi, ánh mắt đục ngầu, râu ria lởm chởm, quần áo xộc xệch đang đứng trước cửa gào thét một cách đau đớn, hai tay anh ta nắm chặt thanh sắc trước mặt. Lúc này cô mới để ý, đây là một căn phòng ngủ bình thường nhưng khi cánh cửa mở ra đó là chiếc lồng sắt và người đàn ông đó đang gào thét nắm chặt lấy xông sắc trước cửa phòng nhìn ra ngoài. Vừa nhìn cũng có thể nhận ra hắn ta không bình thường.

Bỗng người đàn ông nhìn về phía cô bằng ánh mắt gườm gườm, ánh mắt của hắn nóng rực như lửa. Giờ khắc này mọi cam đảm của cô đều tiêu tan nhưng hình như cô không sợ hắn ta ngược lại còn thấy sự bi thương cùng đau khổ, tuyệt vọng trông mắt hắn.

Lúc này một vị bác sĩ chạy lên, chắc là bác sĩ riêng. Vị bác sĩ nhanh chóng bơm một chấu thuốc gì đó vào ống tiêm rồi cho người mở lồng sắt.

Hai vị bác sĩ khác từ phía dưới chạy lên bay thẳng vào phòng áp chế người đàn ông.

Tiếng của người đó cào thét đến điên cuồng nhưng lại vô lực.

Chưa đầy 10 phút tiếng gào thét nhỏ dần, nhỏ dần và lịm đi hoàn toàn. Nam Cung Nhạc Linh nhìn lên chỉ còn thấy chiếc lồng sắt bị khóa lại, tiếp đó là cánh cửa cũng được khóa một cách chắc chắn. Người phụ nữ dựa vào người đàn ông khóc nức nở. Ba vị bác sĩ đứng nói gì đó như trao đổi rồi nhanh chóng rời đi.

Nam Cung Nhạc Linh lại nhìn về phía dưới Tôn Thần Hy nãy giờ vẫn đánh chàng trai đó điên cuồng nhưng hình như anh ta không có ý định phản kháng chỉ đưa người chịu đòn.

Ruột cuộc Tôn gia có bí mật gì? Người đàn ông không bình thường đó là ai?

"Thần Hy, ngừng lại đi con." Giọng nói của người đàn ông vang lên đầy vẻ mệt mỏi.

Nam Cung Nhạc Linh nhìn về phía người đàn ông, ông ấy đang dìu người phụ nữ xuống, người phụ nữ lại không ngừng quay đầu nhìn lại cái cánh cửa đã đóng kia. Ánh mắt màu xanh thẳm của người phụ nữ toát ra vẻ cao sang, quý tộc cùng thánh thiện nhưng mang đầy vẻ bất lực, đau khổ cùng trầm tư dường như vô tình đã chạm vào trái tim sắt đá của Nam Cung Nhạc Linh.

"Đừng đánh nữa." Người phụ nữ được dìu xuống cầu thang thì ra lệnh cho Tôn Thần Hy, giọng nói vô cùng ảm đạm lại có chút gì đó quan tâm.

"Hải Phong, con xuống dưới nói chuyện với dì một lát."

Nói rồi người phụ nữ và người đàn ông bước xuống dưới, mấy tên vệ sĩ nghe tiếng đánh nhau liền chạy lên đang đứng ở cầu thang liền cúi đầu nép sang một bên.

Tôn Thần Hy thấy ba mẹ mình đi xuống liền nhìn chàng trai đang nằm trên sàn bằng ánh mắt sắc lạnh, một ánh mắt mang đầy vẻ căm hận như muốn xé xác chàng trai đó ra. Tôn Thần Hy vừa định quay bước xuống dưới liền chú ý đến Nam Cung Nhạc Linh đang đứng trên bậc thang.

"Sao cô lại ở đây?" Tôn Thần Hy nhìn cô đầy vẻ ngạc nhiên.

Nam Cung Nhạc Linh lúc này như muốn bốc hỏa. Cô lên xe ngồi cạnh anh ta vậy mà anh ta lại hỏi cô câu đó.

"Tôi theo anh tới." Suy nghĩ một lúc không biết nói thế nào. Dù sao cô cũng là gái "nhà lãnh" vậy mà đừng đừng chạy vào nhà trai đứng, còn nhiều chuyện nhà người ta nữa.

"Theo tôi." Tôn Thần Hy chọn mắt nhìn Nam Cung Nhạc Linh rồi lấy tay chỉ vào mặt mình nhưng chuyện không thể tin.

Theo, hồi nào vậy cà???

"Đến rồi thì xuống dưới phòng khách, đừng đứng đó nữa." Suy nghĩ một lúc không có câu trả lời anh chỉ đành bỏ lại một câu rồi bước xuống dẫn dò quần gia gì đó và lên trên thư phòng.

"Dì, con đến thăm anh ấy."

"Hải Phong, bệnh tình của Quân Ngôn không phải con không biết. Quân Ngôn nó lại đặt biệt phản ứng mạnh với con, không phải dì cấm cản nhưng tình hình này hai đứa không nên gặp."

Vừa mở cửa thư phòng anh đã nghe tiếng mẹ anh và Cao Hải Phong nói chuyện, còn ba anh chỉ đứng nhìn xa xăm ra bên ngoài. Khuôn mặt ai cũng đầy vẻ trầm tư, muộn phiền.

"Dì, con biết năm đó con sai, con không nên ích kỷ nhưng..." Cao Hải Phong ngồi xuống bên cạnh Ký Bình khuôn mặt đầy vẻ áy náy.

Tôn Thần Hy đứng bên cạnh tay nắm chặt thành hình quả trám. Biết sai rồi, muốn xin tha thứ ư? Vậy ai sẽ tha thứ đây? Anh trai anh sao? Nực cười.

Tôn Thần Hy anh tuyệt đối không để chuyện này xảy ra, trừ khi Cao Hải Phong chịu trả giá đắt cho tội lỗi của mình hai năm về trước. Người làm anh trai anh ra nông nổi này, anh nhất định không tha thứ.

Hai năm trước.

Trong một căn mưa tầm tã, Tôn Quân Ngôn người ướt sũng cùng cả chục tên vệ sĩ lát xe rời khỏi biệt thự, khuôn mặt ai cũng đầy vẻ ảm đạm. Tôn Thần Hy cũng điên cuồng chạy theo sau.

Đến một căn biệt thự ở khu thượng lưu, chiếc xe của Tôn Quân Ngôn dừng lại. Tôn Quân Ngôn cùng một số vệ sĩ bước vào trong căn biệt thự trên tay ai cũng cầm sẵn một cây súng lục đã mở khóa an toàn, thậm chí còn có súng máy ở chế độ liên thanh chỉ cần người trong căn biệt thự động tĩnh chắc chắn sẽ thành tổ ong.

Ai cũng dậm dậm đi vào. Tôn Thần Hy vì không biểu sự tình, anh cũng mới du học về không hiểu chuyện gì cũng rút súng ra đối bọn người của Tôn Quân Ngôn vào hết ở nhà anh mới đi vào đứng nép ở cửa.

"Anh họ, anh đến thật đúng lúc." Một giọng nói con trai vang lên làm Tôn Thần Hy đứng ngoài cửa giật nảy người. Tiếng đó của Cao Hải Phong mà.

"Nếu còn coi anh là anh thì thả Tụê Vân ra." Giọng Tôn Quân Ngôn đầy lạnh lùng và giứt thoát. Nếu Cao Hải Phong nói không chắc chắn sau hôm nay anh ta sẽ mồ yên mã đẹp.

"Tụê Vân, em nói xem anh có nên thả em ra như lời anh họ không?" Cao Hải Phong giọng đầy nham hiểm, vang tay ôm chặt Dương Tụê Vân vào lòng.

Dương Tụê Vân khuôn mặt đầm nước mắt nhìn về phía Tôn Quân Ngôn miệng không ngừng nói gì đó nhưng đã bị Cao Hải Phong dán keo lại. Người không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi Cao Hải Phong.

"Thả cô ấy ra, trước khi chuyện này đến tay người lớn trong nhà." Tôn Quân Ngôn lại một lần nữa lên tiếng.

Cao Hải Phong cười lớn lên đầy vẻ khinh bỉ.

"Anh họ, anh đâu còn là trẻ con. Tại sao lại mang người lớn ra dọa nhau? Nhưng đáng tiếc tôi không sợ."

Tôn Thần Hy đứng bên ngoài tay siết chặt, vì giận mà gân xanh trên trán nổi lên hết. Cao Hải Phong dám bắt cóc Dương Tụê Vân-con gái của Dương Khải Sâm chuyện này đến tai người lớn chắc chắn sẽ không xong. Không biết anh ta ăn gan hùm hay sao nữa?

"Tuyệt Vân, từ lâu anh đã muốn em là của anh. Tại sao không nhân lúc này chúng ta cùng..." Vừa nói Cao Hải Phong vừa vuốt ve người Dương Tuyệt Vân, khuôn mặt đầy bí ối hôn lên khắp người Dương Tuyệt Vân.

Dương Tuyệt Vân hướng về Tôn Quân Ngôn ánh mắt như cầu khẩn, không ngừng giãy giụa.

"Tuyệt Vân..." Tôn Quân Ngôn khuôn mặt tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng qua ánh mắt ai cũng có thể thấy được sự tức giận như muốn nắm Cao Hải Phong ra.

Vệ sĩ của Cao Hải Phong lúc này ở trên cầu thang chạy xuống không ngừng chia sẻ vào người Tôn Quân Ngôn.

"Chết tiệt." Tôn Quân Ngôn chửi bậy hai tiếng rồi bước về phía Cao Hải Phong, mỗi một bước tiến của hắn, ánh mắt như chim ưng sắc sảo đảo qua từng người làm bọn họ phát run mà lui xuống mấy bước.

"Hôm nay, em làm gì Tuyệt Vân thì tình cảm anh em chúng ta xem như chấm hết."

Nhân lúc Cao Hải Phong nhìn về phía Tôn Quân Ngôn vì câu nói của hắn mà nó lỏng tay, Dương Tuyệt Vân liền dẫm vào chân Cao Hải Phong rồi chạy về phía Tôn Quân Ngôn.

Tay và miệng của Dương Tuyệt Vân đều bị dán và chói lại nên cô chỉ có thể chạy. Tôn Quân Ngôn nhanh chóng tiếng về phía Dương Tuyệt Vân ôm cô vào lòng.

"Đoàngggg"

Dương Tuyệt Vân còn chưa chạy về kịp để được Tôn Quân Ngôn ôm vào lòng thì một tiếng súng vang lên phía sau.

Sắc mặt Dương Tuyệt Vân trắng bệch, trợn to mắt ngã về phía trước. Máu ở phía sau lưng không ngừng chảy, làm bộ váy trắng tinh khiết nhuộm một màu đỏ tươi.

Tôn Thần Hy ở bên ngoài như chết sững. Từ lâu anh đã biết ba người họ là một "tam giác tình" nhưng không thể ngờ lại có ngày tàn sát lẫn nhau như vậy.

Tiếng cười của Cao Hải Phong làm toàn bộ căn biệt thự trở nên ghê rợn hòa vào tiếng khóc của anh trai anh.

Tôn Thần Hy như thoát khỏi cơn mê anh say người đứng nhìn vào trong. Lần đầu tiên anh thấy anh trai anh khóc.

Tôn Quân Ngôn ôm lấy Dương Tuyệt Vân ngồi bệt trên đất nước mắt không ngừng rơi.

Đó là ngày mà đối với Tôn Quân Ngôn lẫn Tôn Thần Hy và mọi người đều là cơn ác mộng vĩnh hằng không bao giờ quên. Dương Khải Sâm và vợ từ đó sống luôn ở Singapore không qua về nữa, cũng cắt đứt liên lạc với mọi người. Tôn Quân Ngôn vừa mất đi người mình vừa bị người em họ mà mình yêu thương phản bội nên trở nên điên dại. Suốt hai năm qua lúc nào cũng sống trong nỗi ám ảnh.

Tôn Thần Hy đóng cửa lại rồi bước xuống phòng khách. Đứng đây một lúc nữa anh sẽ giết người trước mặt ba mẹ anh mất.

"Xin lỗi! Vì đã để cô thấy cảnh không nên thấy." Tôn Thần Hy ngồi xuống đối diện Nam Cung Nhạc Linh có chút áy náy.

"Tôi phải là người nói xin lỗi mới đúng." Nam Cung Nhạc Linh cúi đầu nói.

"Xin lỗi! Vì đã hiểu kỳ chuyện nhà anh."

"Nhưng người đó...?"

Tôn Thần Hy hiểu ý liền thở dài nhìn cô.

"Anh trai tôi."

"Anh trai." Nam Cung Nhạc Linh ngạc nhiên nhìn Tôn Thần Hy.

"Tôi nghe nói anh trai anh đang du học ở nước ngoài mà."

Tôn Thần Hy nhếch môi cười đầy bồn chồn. Năm đó vì không muốn để lộ chuyện này ra ngoài, càng không để bọn nhà báo đăng tin nhảm nhí nên mẹ anh và người lớn đã thống nhất đem chuyện này cất làm bí mật. Tung tin anh trai anh ra nước ngoài du học, còn Dương Tuyệt Vân bị tai nạn qua đời còn hung thủ thì giấu nhẹm. Cô không biết cũng đúng.

"Tôi đưa cô về."

"Không cần đâu. Tôi tự về được." Nam Cung Nhạc Linh nhanh chóng đứng dậy. Nhìn bộ dạng này của Tôn Thần Hy rõ ràng là đuối sức cô.

"Ồ lại chơi một chút hằng về, hiếm khi Thần Hy dẫn bạn về nhà." Ký Bình từ trên cầu thang đi xuống phía sau còn có Cao Hải Phong và Tôn Hạo. Ký Bình còn định nói đây là lần đầu tiên Thần Hy mang bạn về nhà dù là cùng giới hay khác giới nữa kia. Trước kia, dù có bạn bè Tôn Thần Hy đều dẫn đến

biệt thự Thượng Lâm chưa từng dẫn về biệt thự Tôn gia dù nam hay nữ đây có lẽ là một chuyện đáng mừng.

Cao Hải Phong bước xuống phòng khách chỉ nhẹ nhàng chào hỏi rồi xa về.

Nam Cung Nhạc Linh có chút khó xử nhìn Tôn Thần Hy như cầu cứu.

Đối với người phụ nữ trước mắt cô nhất thời không biết gọi là gì? Nhìn người phụ nữ trước mắt năm nay cùng lắm trong mắt cô là 30 tuổi chỉ có đầu tóc búi cao có phần chính chắn của người có gia đình. Có đánh chết cô cũng không nghĩ người phụ nữ đó là mẹ của Tôn Thần Hy được, cùng lắm là chị hoặc mẹ kế.

Tôn Thần Hy che miệng cười, ai nhìn mẹ anh và anh đều có phản ứng như vậy. Không có gì lạ. Lúc làm từ thiện ở Châu Phi có một cụ còn bảo hai người xứng đôi nữa mới chết.

"Người này là mẹ tôi, còn kia là ba tôi." Tôn Thần Hy nhanh chóng giới thiệu, nếu không để cô khen hai mẹ con xứng đôi nữa ba anh chắc chắn sẽ lột da anh mất.

"Thật thất lễ quá! Chủ tịch Tôn, Tôn phu nhân." Nam Cung Nhạc Linh nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh của mình rồi cúi chào.

"Cháu là Nam Cung Nhạc Linh."

Khuôn mặt Ký Bình và Tôn Hạo bắt gặp chau lại, hai người đưa mắt nhìn nhau nhưng nhanh chóng tươi cười như không có gì.

"Cháu ngồi xuống đi."

Nam Cung Nhạc Linh khẽ gật đầu rồi ngồi xuống, Ký Bình cũng ngồi vào vị trí bên cạnh.

"Nam Cung phu nhân bà ấy khỏe không?" Ký Bình nhàn nhạt hỏi. Dường như qua năm tháng cô vẫn vậy, trong lời nói vẫn là sự ngạo mạn, kiên cường đầy uy quyền và nghiêm nghị.

"Mẹ cháu rất khỏe ạ." Nam Cung Nhạc Linh bắt gặp nhìn vào khuôn mặt đối diện người bên cạnh.

Trong mắt Nam Cung Nhạc Linh trước kia như cô tưởng tượng một quý phu nhân như Tôn gia ắt hẳn là một người coi trời đất bằng vung, tiêu tiền như giấy, vào ra những trồn ăn chơi nhưng khi điều tra chi toàn thấy làm từ thiện, xây cô nhi viện, bệnh viện từ thiện,... Cô còn nghĩ những thứ đó là giả dối nhưng hôm nay gặp mặt cô thật sự thấy mình đã sai.

Một người phụ nữ rất dễ nhìn ra là con lai, cặp mắt to tròn màu xanh thẫm, da trắng, khuôn mặt đẹp không tỳ vết, thân hình quyến rũ dù qua bao năm vẫn vậy. Nếu không có lời giới thiệu của Tôn Thần Hy đi ngoài đường gặp cô sẽ gọi bằng chị. Còn bây giờ gặp cô vẫn còn đắn đo không biết người phụ nữ trước mắt mình có phải mẹ kế của Tôn Thần Hy không? Xem ra quan hệ mẹ kế con chồng khá tốt, nhưng nghe đồn chủ tịch Tôn từ trước đến nay chỉ có một người vợ lại hết mực yêu thương, là người đàn ông của gia đình mà bao cô gái bên ngoài đến bây giờ vẫn còn ao ước. Còn nghe nói có rất nhiều cô gái trẻ đến bây giờ vẫn tự nguyện đến dâng hiến nhưng đều bị từ chối. Báo chí cũng rất nhiều lời khen về tình cảm keo sơn của họ, có nhằm phóng viên còn muốn tìm ra sơ hở để tạo tin nóng nhưng vô ích. Bây giờ cô thật sự tin.

"Chủ từ."

Nam Cung Nhạc Linh và Ký Bình ngồi nói chuyện một chút thì một người đàn ông trung niên bước vào cúi người trước Ký Bình làm Nam Cung Nhạc Linh hết sức bất ngờ.

"Có chuyện gì à?" Ký Bình nhìn về phía Ba Khắc ánh mắt trở nên lãnh đạm.

Ba Khắc nhìn về phía Nam Cung Nhạc Linh như muốn hỏi ý Ký Bình có nên nói hay không. Nhận được cái gật nhẹ của Ký Bình, Ba Khắc liền báo.

"Chuyến hàng vừa rồi của chúng ta vừa qua bộ phận thung lũng Silicon đã bị không quân bắt giữ, hiện tại chúng ta không thể giao hàng đúng hẹn."

Ký Bình tự người vào ghế, mấy năm nay việc làm ăn Cung gia đều giao hết cho Tôn Quân Ngôn nhưng bây giờ Tôn Quân Ngôn lại bị như vậy cô chỉ đành nai lưng đi quản lý.

Chuyến hàng lần này không có gì to tát, chỉ có khoảng 100 sát thủ cận vệ cần mang đi đến nơi để đấu giá chứ không phải hàng cấm hay vụ khi gì.

"Hạo, Thần Hy hai người nghỉ chuyện này như thế nào?"

"Con sẽ đích thân liên lạc với bộ trưởng bộ quốc phòng bên đó." Tôn Thần Hy tựa lưng vào ghế nhàn nhạt nói, giống như chuyện này đối với anh nói chẳng là gì.

Chỉ có Nam Cung Nhạc Linh này giờ đầu óc mông lung chả hiểu gì. Nhưng cô biết thứ mà họ gọi là hàng đó chả có tốt đẹp gì.

"Nam Cung tiểu thư, cháu ở lại dùng bữa rồi hẵng về nhé." Tôn Hạo đứng lên nở nụ cười nói rồi bước lên thư phòng giải quyết vấn đề. Tôn Hạo hiểu rõ câu hỏi của Ký Bình nên mới không ngần ngại mà bỏ đi.

Chương 93: Ngoại truyện 3

Nam Cung Nhạc Linh ngồi trong phòng không ngừng nâng niu con rắn nhỏ ở trên tay. Con rắn lại vui vui vể vể cuộn tròn trên tay cô, không ngừng le lưỡi làm điệu bộ dễ thương.

"Haizz, cậu đẹp cái sở thích kỳ cục đó đi được không?" Hạ Ân Khanh ngồi trên sofa bắt đầu nhìn bạn mình đang ngồi trên ghế xoay nâng niu một con rắn.

"Thế giới cấm nuôi rắn sao? Nếu cậu rảnh thì đi chăm sóc tiểu Bạch giúp tớ." Nam Cung Nhạc Linh vuốt nhẹ đầu con rắn, mỉm cười đầy ý nguyền.

Nhắc tới tiểu Bạch sắc mặt Hạ Ân Khanh trở nên trắng bệch. Nam Cung Nhạc Linh từ nhỏ có sở thích nuôi động vật nhưng không giống người khác. Người khác nuôi chó mèo, Nam Cung Nhạc Linh nuôi rắn, rết. Thậm chí là cái tên tiểu Bạch đó không phải để chỉ một con người mà là chỉ một con cạp trắng.

Ba năm trước trong một lần Nam Cung Nhạc Linh đến sở thú chơi bỗng thấy một chiếc xe trở một con cạp trắng nhỏ đến cho sở thú cô lại sinh lòng trắc ẩn nhất quyết một hai phải nuôi được con cạp trắng đó và rồi cô đã sử dụng hết mọi quan hệ quen biết cuối cùng cũng mang được con cạp trắng nhỏ đó về. Đến nay nó còn bự hơn cả cô.

Hạ Ân Khanh nghiêng răng ken két thảm trách ông trời nhẫn tâm. Cái câu: "Nếu cậu rảnh thì đến chăm sóc tiểu Bạch."

Cũng có nghĩa là cho dù như thế nào Hạ Ân Khanh cô cũng phải đi. Đang trong quá trình ăn nhờ ở đậu nếu không đi sẽ bị tổng về Thụy Sĩ à. Cho cô xin! Cô không muốn lấy chồng ở cái tuổi xuân sang này đâu.

Hạ Ân Khanh tức giận ném cái gối ở trên sofa về phía Nam Cung Nhạc Linh rồi hí hục bước ra ngoài chuẩn bị chiến đấu với con quái vật kia.

Nhìn con quái vật đang nằm ở ngoài vườn thành thoi đón nắng mà Hạ Ân Khanh muốn nổi hỏa. Nếu bây giờ giết được nó cô sẵn sàng chịu tội trước pháp luật vì tội giết động vật quý hiếm nhưng cô thật sự là hết kiên nhẫn.

Con cạp trắng này là cái dạng gì kia chứ. Lúc nào cũng khó ưa như chủ của nó.

Tuy hiện giờ đang ở dưới sân nhưng cô vẫn nghe được tiếng cười khoái chí của Nam Cung Nhạc Linh.

Nhìn con cạp trắng kia lòng Hạ Ân Khanh không ngừng oán thán.

Con cạp trắng đang nằm ngủ trên bãi cỏ được cắt tỉ mỉ nghe có tiếng động liền vươn vai ngồi dậy, liếc cặp mắt màu bạch về phía Hạ Ân Khanh rồi từ từ đi lại, rất thông thả, rất ung dung. Bây giờ, Hạ Ân Khanh đã biết được thế nào là chủ nào tớ này.

Con cạp bước lại một bước Hạ Ân Khanh liền lùi một bước. Con cạp trắng dường như mất kiên nhẫn nhe răng ra gầm gừ. Tiếng gầm gừ nho nhỏ của nó làm tóc gáy của cô nổi lên hết.

"Help me!" Mặt Hạ Ân Khanh tái xanh lật đật kêu cứu. Cô biết con cạp trắng sẽ không làm gì cô nhưng cái dạng từ từ hù dọa này khiến người khác đau tim.

Nam Cung Nhạc Linh ngồi trên phòng nhìn xuống ôm bụng cười nức nẻ, con rắn trên tay cô cũng hiếu kỳ nhìn ra cửa, không ngừng tỏ ra vui nhộn.

Nghe tiếng kêu cứu của Hạ Ân Khanh liền có bốn người chuyên gia chăm sóc cho con cạp trắng chạy tới.

Con cạp trắng tỏ ra ngoan ngoãn như một con chó nhỏ gầm lên một tiếng rồi tiếp tục nằm xuống hưởng thụ sự vuốt ve chăm sóc của chuyên gia.

Hạ Ân Khanh liếc mắt lên cửa phòng rồi hí hục bước vào trong, có như muốn ăn tươi nuốt sống Nam Cung Nhạc Linh.

"Hạ tiểu thư, cô có khách ạ." Cô bước vào trong, quản gia cũng đang đi tới nhanh chóng báo cáo.

"Cháu biết rồi ạ." Hạ Ân Khanh nhanh chóng đi vào phòng khách.

Một chàng thanh niên tóc đen bóng, dáng người đẹp chói mắt, khí chất thanh cao toát ra từ người làm người khác chao đảo, cộng thêm bộ vest màu trắng thanh lịch, thật sự khiến bao người ngưỡng mộ.

Hạ Ân Khanh đứng ngoài cửa chau mày một hồi để nhớ lại người này là ai. Sau một hồi lục tung đầu óc cô cũng nở nụ cười vui vẻ bước nhanh vào.

"Nhược Hàn, lâu ngày không gặp, xem chút em không nhận ra anh."

Nghe giọng điệu có vẻ châm chọc của Hạ Ân Khanh, Thẩm Nhược Hàn liền tỏ ra mình là người độ lượng không so đo, cười cười nhấp nhấp ly trà.

"Ân Ân, em còn biết nói đùa nữa à."

"Em nói thật."

Ba từ dường như rất đơn giản lại vô tình tát một ngáo nước lạnh vào mặt Thẩm Nhược Hàn.

Đùa với anh ư? Tất cả các poster, tạp chí, quần áo, nón, lightstick,...các thứ không có hình của anh thì cũng có tên. Vậy mà có người bảo không nhận ra anh.

Anh chỉ sợ mình không đủ nổi tiếng để chùm bao nilong đen ra đường để khỏi ai nhận ra thì có, vậy mà...

"Anh bị ế show rồi à." Hạ Ân Khanh ngồi xuống nhàn nhạt nói, giọng điệu giống như không tạt nước lạnh vào mặt Thẩm Nhược Hàn thì không chịu nổi.

Thẩm Nhược Hàn là idol mới trong ngành giải trí nhưng số lượng fan lại đông đảo hơn những đàn anh khác. Sinh ra trong một gia đình gắn liền với nghệ thuật cha là ca sĩ, mẹ là ảnh hậu nên đường đi trong làng giải trí rất tốt. Tuy cha là ca sĩ nhưng nhiều năm gần đây lại chọn kinh doanh, mẹ lại mở một công ty quản lý thần tượng. Nên Thẩm Nhược Hàn vừa có nét liều lĩnh, bản mạng của nhà kinh doanh vừa có nét thanh tú, kiêu hãnh của nghệ sĩ.

"Anh mà bị ế show, ca sĩ nào dám đi hát nữa." Thẩm Nhược Hàn tự tin nói.

Hạ Ân Khanh và anh quen nhau lúc học ở Le Conservatoire de Paris (học viện âm nhạc Paris) lúc đó anh chưa tham gia vào giới giải trí chưa nổi tiếng như bây giờ. Lúc đó Le Conservatoire de Paris tổ chức một cuộc thi biểu diễn dương cầm trên toàn thế giới Hà Tiểu Quân (Mia) đại diện cho The Juilliard School của Mỹ sang dự thi anh chỉ đi theo cô vũ cho chị mình thôi. Còn Hạ Ân Khanh lại là đại diện cho Le Conservatoire de Paris nên trong lúc tình cờ hai người gặp nhau. Nói trắng ra mà phòng chuẩn bị của Hà Tiểu Quân nằm cạnh phòng của Hạ Ân Khanh nên anh đi lộn ngay lúc Hạ Ân Khanh đang...xét chút ăn tát. Vậy là từ đó mỗi lần gặp mặt tuy tình bằng hữu có tốt nhưng anh vẫn bị xài xể nặn nê mà phải câm nín.

"Tự mãn." Hạ Ân Khanh chê môi tỏ thái độ bất mãn.

"Không có anh giới giải trí sẽ được yên bình."

Thẩm Nhược Hàn làm mặt ủy khuất, bộ dạng vô cùng ảm ức.

"Ai đến vậy?" Bỗng có một giọng nói cùng tiếng bước chân từ trên tầng trên bước xuống.

Thẩm Nhược Hàn nhìn về phía cầu thang, một cô gái tóc đen dài, nước da trắng như sữa tươi, mắt to tròn, nhìn từ trên xuống dưới thật là không có gì đáng chê.

Hạ Ân Khanh bước về phía cầu thang kéo tay Nam Cung Nhạc Linh về phía sofa.

"Anh ấy là Thẩm Nhược Hàn, anh trai kết nghĩa của tớ." Hạ Ân Khanh vui vẻ, hứng hờ giới thiệu.

"Là thằng cha "biến thái" cậu hay nhắc đấy hờ." Nam Cung Nhạc Linh nhỏ giọng nói vừa đủ Thẩm Nhược Hàn ngồi trên ghế sofa nghe được.

Hạ Ân Khanh nhanh chóng véo vào eo Nam Cung Nhạc Linh một cái, khuôn mặt gượng cười đầy méo mó.

Nam Cung Nhạc Linh thấy nhăn mặt tránh xa Hạ Ân Khanh ra một chút, làm mặt tươi cười.

"Chào anh! Em là Nam Cung Nhạc Linh."

Thẩm Nhược Hàn đơ người vài giây, rồi nở nụ cười nhẹ. Thẩm nghĩ trái đất này quá tròn.

"Chào em."

Nam Cung Nhạc Linh thấy biểu hiện đơ người vài giây đó liền muốn thắc mắc.

Sau cuộc làm quen đó cả ba người càng nói chuyện càng hiểu nhau rất hợp ý. Thẩm Nhược Hàn quan sát Nam Cung Nhạc Linh một lát không thấy biểu hiện gì lạ, giống như không nhận ra anh liền thờ dài buông xuống thắc mắc trong đầu.

Nhìn đồng hồ trên tay phát hiện đã trễ, Thẩm Nhược Hàn đứng dậy ra về, ngày mai anh còn phải đi đón hai nhân vật lớn của gia đình nữa.

Trong căn phòng tịch tịch, tiếng kêu gào ghê rợn, mùi máu tanh bay xung quanh làm người ta muốn nôn.

Tôn Thần Hy ngồi trên ghế sofa, tay lắc nhẹ ly rượu vang đỏ rồi đưa lên miệng thưởng thức. Căn phòng tối om, cảm giác ghê rợn không thẳng vào chỉ não của từng người.

Người đàn ông trung niên nằm lăn lộn trên sàn, vẻ mặt đau đớn, người be bét máu lét về phía Tôn Thần Hy, miệng không ngừng vang xin.

"Tôn tổng, tôi sai rồi. Xin anh cho gia đình tôi một con đường sống." Miệng ông ta không ngừng van xin, mỗi chỗ ông ta lét qua đều kéo theo vô vàn vết máu.

Hai tên vệ sĩ thấy ông ta lét đến liền chặn ngang lại, ông ta chỉ có thể ôm chân tên vệ sĩ ngược mắt làm ra vẻ đáng thương cầu xin Tôn Thần Hy.

"Phản bội tổ chức, nếu là anh tôi thì đã diệt cả nhà ông rồi không để ông sống đến giờ phút này đâu." Tôn Thần Hy nhàn nhạt nói, trong tiếng nói lạnh lùng, khát máu đến đáng sợ.

"Tôn tổng, tôi không có ý phản bội tổ chức, chỉ là bọn chúng bắt vợ con tôi ra uy hiếp..." Ông ta chưa dứt câu Tôn Thần Hy liền chen ngang.

"Nếu đã mang vợ con ông ra uy hiếp vậy bọn họ càng không đáng sống để tiếp tục bị người khác uy hiếp." Nụ cười lạnh xuất hiện trên môi Tôn Thần Hy tiếp đó là bốn phát súng liên tiếp.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng khóc của người đàn ông làm căn phòng thêm phần ghê rợn.

Người đàn ông tự khắc thấy cuộc sống của mình không còn ý nghĩa nữa liền cắt lưỡi tự sát.

Tôn Thần Hy nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi thờ dài. Có lẽ cuộc sống ở hắc đạo là vậy.

Điện thoại anh bỗng reo lên. Tôn Thần Hy bỏ lại lòng thương cảm vừa nãy, lấy điện thoại trong túi quần ra. Là mẹ anh.

"Alo, con nghe." Tôn Thần Hy vừa nói vừa đi ra khỏi chỗ đó. Mùi máu tanh pha trộn với mùi ẩm mốc lâu ngày làm căn phòng có một mùi vô cùng khó ngửi.

"Chút nữa sẽ có người tới đưa Quân Ngôn vào trại, con về gặp anh một lát đi." Ký Bình bên đầu dây bên kia, giọng nói có chút buồn bã.

Tôn Thần Hy đứng trước cửa xe như chết lặng. Cái gì chứ? Vào trại? Nơi đó như địa ngục làm sao anh trai anh có thể sống.

"Mẹ, mẹ nói gì kì vậy? Đưa anh ấy vào trại chẳng khác nào muốn anh ấy bệnh nặng thêm." Tôn Thần Hy nói chuyện mà cứ như hét lên, đầy bức xúc.

"Đâu phải chúng ta chưa từng đến đó xem qua. Môi trường sống trong đó vốn rất đáng sợ, con là người bình thường còn không chịu nổi huống hồ là anh ấy."

"Mẹ đã quyết định rồi." Ký Bình bỏ lại một câu rồi tắt máy khiến cho Tôn Thần Hy đầu muốn nổ hóa.

Không cần đến người lái nữa anh nhanh chóng ngồi vào ghế lái, khởi động xe ra khỏi chỗ đó trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Tôn Thần Hy vừa lái xe nhưng cũng không quên gọi điện cho Thẩm Nhượng Hàn.

Đến khi chiếc Audi anh đậu ngay trước cổng biệt thự Tôn gia thì chiếc Maserati Granturismo mui trần 4 chỗ của Thẩm Nhượng Hàn cũng đã chạy ở đằng sau.

"Không...tôi không đi." Tiếng người hét ở trong biệt thự càng lúc càng gần.

Sắc mặt Tôn Thần Hy trắng bệch, tay cung lại thành hình nắm đấm. Mẹ anh đã quyết định thật rồi. Sắc mặt Thẩm Nhượng Hàn cũng vô cùng kém.

"Không đi...tôi không đi." Tiếng hét càng ngày càng gần cổng.

"Chết tiệt." Tôn Thần Hy, Thẩm Nhượng Hàn chạy về phía Tôn Quân Ngôn đang bị bốn người mặc áo bệnh kéo đi miệng không ngừng la hét.

Bốn người mặc áo bệnh viện đó khuôn mặt ai cũng lạnh tanh, mặc cho Tôn Quân Ngôn kêu ngào, nếu lại không muốn đi, tay họ áp chế mọi hành động của Tôn Quân Ngôn một cách nhẫn tâm.

"Tôi không đi, không đi."

Ký Bình đứng trên lầu dựa người vào ngực Tôn Hạo nước mắt không ngừng rơi. Con trai cô, đứa con trai cô yêu thương làm sao cô nỡ đẩy vào chỗ chết kia chứ. Nhưng cô hết cách rồi, thật sự hết cách rồi. Nhìn thấy cảnh con trai mình bị người ta kéo đi, cô cũng đau lắm chứ.

"Không đi, không đi." Tiếng Tôn Quân Ngôn vang vọng cả căn biệt thự.

Quần gia và người hầu chỉ nép ở một góc nhìn ra khuôn mặt ai cũng đau lòng, còn vệ sĩ đứng giữ tuy mặt lạnh như kho tượng nhưng thật sự ánh mắt ai cũng cố gắng nhìn đi chỗ khác.

"Thả ra." Tôn Thần Hy cùng Thẩm Nhượng Hàn dường như không chịu đựng được nữa liền đồng thanh hét lên rồi lao vào tung nắm đấm về phía bốn người mặc đồ bệnh viện.

Bốn người mặc đồ bệnh viện bất ngờ bị đánh liền ngã ra đất, hướng ánh mắt kinh ngạc về phía hai người vừa mới đánh mình. Họ chỉ làm đúng chức trách của họ thôi mà.

Vệ sĩ thấy vậy liền chạy lên cản Tôn Thần Hy và Thẩm Nhượng Hàn lại. Việc này nằm trong mệnh lệnh mà họ phải thực hiện, mặc dù lòng không cam, tay không muốn.

"Không đi, không đi." Tôn Quân Ngôn nép sau lưng Tôn Thần Hy, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Không đi, đúng. Em sẽ không để ai mang anh đi hết." Tôn Thần Hy vừa nói vừa liếc ánh mắt sắc lạnh về phía bốn người kia.

"Mẹ Joy, sao mẹ lại nhẫn tâm như vậy. Anh ấy làm gì sai, kia chứ?" Thẩm Nhượng Hàn đưa ánh mắt đầy căm phẫn hướng lên lầu nhìn Ký Bình.

"Các người, biến hết cho tôi." Tôn Thần Hy lướt mắt qua từng tên vệ sĩ đang ở trước mắt chuẩn bị kéo Tôn Quân Ngôn đi thì không khỏi tức giận.

"Thiếu gia, xin lỗi. Đây là nhiệm vụ của chúng tôi."

Bỗng một chiếc Ferrari Enzo màu đỏ dừng lại ngay chỗ họ. Cánh cửa như đôi cánh chim ưng nhanh chóng mở ra.

"Chị." Tôn Thần Hy và Thẩm Nhượng Hàn đồng thanh, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Không phải sáng mai mới về sao???

"Các người ngừng tay lại ngay." Hà Tiểu Quân lướt mắt qua từng người rồi nhanh chóng mặt tối sầm khi thấy Tôn Quân Ngôn đang run rẩy phía sau lưng Tôn Thần Hy.

"Quân Ngôn, đi theo chị lên gặp mẹ nào?" Hà Tiểu Quân bước lại phui phui một ít bụi trên vai, rồi vén mái tóc đã dài của Tôn Quân Ngôn qua, khuôn mặt không khỏi đau lòng.

Tôn Quân Ngôn nhìn Hà Tiểu Quân một lúc rồi bắt đầu nắm chặt tay cô.

Hà Tiểu Quân đảo mắt qua từng tên vệ sĩ rồi nắm tay Tôn Quân Ngôn vào trong.

Tôn Thần Hy và Thẩm Nhượng Hàn đảo mắt nhìn nhau rồi tự khắc thở phào nhẹ nhõm.

Ai mà không biết mẹ anh rất thương yêu chị Tiểu Quân của họ cơ chứ. Đặc biệt Hà Tiểu Quân lại theo con đường mà Ký Bình từng mơ ước nên càng được yêu thương hơn: Nghệ sĩ đàn dương cầm.

Đảo mắt qua một lượt Tôn Thần Hy bỗng chốc muốn té ngửa.

Hai con người đang đứng ở góc cây kia, ở đâu ra vậy chứ?

Thẩm Nhượng Hàn cũng đưa mắt nhìn theo, anh thật sự bị dọa cho hết hồn.

Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh đang đứng ở góc cây nhìn hai người bằng ánh mắt cầu hòa.

"Thấy anh chạy đi chối chết, nên bọn em chạy theo." Hạ Ân Khanh nhanh chóng lên tiếng giải thích trước bộ mặt đen xì kia.

"Vào nhà đi." Tôn Thần Hy bỏ lại một câu rồi chạy vào trong, anh bây giờ không còn tâm trí quan tâm đến việc có người xuất hiện ở đây nữa.

Thẩm Nhượng Hàn nắm tay Hạ Ân Khanh và Nam Cung Nhạc Linh kéo vào phòng khách, dặn quản gia mang nước đến rồi cũng chạy theo Tôn Thần Hy lên thư phòng.

"Mẹ, Quân Ngôn ở nhà dưỡng bệnh vẫn là tốt nhất, từng đưa em ấy đến đó." Tiếng Hà Tiểu Quân tuy nhỏ nhẹ như van nài nhưng đầy kiên định, nếu như hôm nay không thiết phục được Hà Tiểu Quân sẽ mang Tôn Quân Ngôn đi vậy.

"Mẹ cũng không muốn nhưng một năm mấy nay tình hình bệnh tình của nó vẫn như vậy." Ký Bình ngồi trên ghế đối diện với Hà Tiểu Quân, trong mắt đầy sự bất lực.

"Mẹ hết cách rồi."

Đối mặt với ánh mắt xanh thẳm bất lực của Ký Bình, Hà Tiểu Quân chỉ thờ dãi cúi đầu nhìn Tôn Quân Ngôn đang ngồi bên cạnh.

Tôn Quân Ngôn từ nhỏ tính tình vui vẻ, hòa đồng, luôn mang đến cảm giác ấm áp cho người xung quanh. Vậy tại sao ông trời lại đối xử với em trai cô như vậy? Mặc đi Dương Tụê Vân đã trở thành một nỗi đau lớn, một đá kích lớn đối với em trai cô. Nỗi đau này vĩnh viễn cũng không thể quên được.

"Cháu muốn đóng góp ý kiến được không ạ?" Nam Cung Nhạc Linh từ bên ngoài bước vào.

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Nam Cung Nhạc Linh.

Đóng góp ý kiến??? Trong đầu ai cũng có dấu hỏi to đùng.

"Có gì cháu cứ nói." Tôn Hạo ngược nhìn Nam Cung Nhạc Linh rồi lên tiếng.

Trong lòng cả Tôn Hạo và Ký Bình đang cùng một nỗi băn khoăn. Năm đó, chiếc xe đụng chết ba Nam Cung Nhạc Linh là do Tôn Quân Ngôn lái, cũng vì quá hoảng sợ mà Tôn Quân Ngôn chạy mất. Tôn Thần Hy tuy mới sáu tuổi nhưng đã chấp nhận đứng ra chịu tội thay Tôn Quân Ngôn. Việc này đến lúc tìm được Tôn Quân Ngôn mới biết, nên hai người chỉ đành im lặng để cho Tôn Thần Hy lãnh tội thay. Mà bây giờ Nam Cung Nhạc Linh lại muốn giúp Tôn Quân Ngôn, Tôn Quân Ngôn lại trong tình hình thế này, chẳng may nói ra sự việc năm đó...có muốn hai người cũng không dám nghĩ. Huống hồ trước lúc bị bệnh Tôn Quân Ngôn đã nhiều lần muốn công khai chuyện hung thủ tông chết ông trùm thời trang là mình để giải oan cho Tôn Thần Hy.

"Cháu đã từng học về tâm lý nên cháu nghĩ việc này không phải là do tâm lý bị tổn thương nặng nề mà do chiếc lồng sắt trong phòng." Nam Cung Nhạc Linh đảo mắt qua từng người rồi mạnh dạn trình bày quan điểm của mình.

"Mọi người cứ nghĩ xem, một người bình thường mà bị nhốt trong cái lồng sắt như vậy sớm muộn gì cũng điên, nói gì đến anh ấy."

Mọi người lại một lần nữa đảo mắt nhìn nhau xong lại nhìn Tôn Quân Ngôn đang co ro bên cạnh Hà Tiểu Quân.

"Cháu muốn tháo bỏ lồng sắt trong phòng." Ký Bình suy nghĩ một lần nữa, có lẽ biện pháp điều trị này thật sự đã sai. Tuy Ký Bình là bác sĩ nhưng là khoa tim, còn khoa thần kinh Ký Bình thật mù mờ.

Nam Cung Nhạc Linh mỉm cười lập tức gạt đầu. Cô cũng không biết tại sao mình lại có ý định muốn giúp, nhưng nhìn cảnh vừa này cô thật không đành lòng.

Nam Cung Nhạc Linh đảo mắt về phía Tôn Quân Ngôn, bỗng phát hiện Tôn Quân Ngôn đang nhìn mình. Bốn mắt vô tình chạm nhau.

Cô và Tôn Quân Ngôn gặp nhau đây là lần thứ hai nhưng bây giờ cô mới kịp nhìn rõ Tôn Quân Ngôn. Tuy tóc dài bao trùm hết khuôn mặt nhưng vẫn để lộ ra những đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt. Nam Cung Nhạc Linh tuy đã chạm mắt qua rất nhiều mỹ nam nhưng cô chưa từng thấy người nào có nét đẹp không góc chết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Ngoại truyện 4

Tiếng máy cưa từ trên lầu vọng xuống làm mọi người đình tay nhứt óc.

Ký Bình ngồi dưới phòng khách nhìn lên tầng bốn. Có lẽ đây là quyết định đúng.

Nhìn đứa con trai vốn bình thường khỏe mạnh như bao người hôm nay lại xanh xao gầy mòn như vậy, Ký Bình đau như cắt.

Tôn Quân Ngôn ngồi bên cạnh Ký Bình vẫn không nói một lời, đầu cúi xuống nhìn những ngón tay thon dài đang đặt trên đùi.

Tiếng máy cưa, tiếng tháo vít vang vọng cả căn biệt thự nhưng mọi người lại cảm thấy như vậy rất nhẹ nhõm, có lẽ đây mới là sự giải thoát.

Tôn Hạo, Tôn Thần Hy và Thẩm Nhượng Hàn từ trên tầng trên đi xuống mặt mũi người nào cũng đầy bụi.

Ký Bình xoa đầu Tôn Quân Ngôn rồi đứng dậy, nhẹ nhàng phủi bụi trên cổ áo giúp Tôn Hạo.

"Cảm ơn bà xã." Tôn Hạo vừa nói vừa đặc lên môi Ký Bình một nụ hôn nhẹ. Khiến mọi người xung quanh tá hỏa.

Hai vị tiền bối lại trao nhau nụ hôn giữa ánh mắt của con cháu, trong khi đó con cháu toàn những người độc thân.

Thẩm Nhượng Hàn và Hà Tiểu Quân nhìn hai người bằng cặp mắt khinh bỉ rồi nhìn ra ngoài cửa, Tôn Quân Ngôn thì không có phản ứng gì vẫn cứ chơ mắt ra. Còn Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh thì mặt đỏ như trái cà đưa mắt nhìn hai vị tiền bối đầy ngưỡng mộ, thử hỏi ai không muốn một tình yêu lúc nào cũng mặn nồng như vậy chứ.

"Quản gia, ông cho người lên dọn dẹp trên đó đi." Tôn Thần Hy không thèm để ý đến hành động của cha mẹ mình, đảo mắt về phía quản gia rồi dặn dò.

Mấy người hầu nữ nhanh chóng chạy lên dọn dẹp, còn mấy tên vệ sĩ thì thay nhau mang những thanh gong sắt xuống. Cảnh tượng này có lẽ còn náo nhiệt hơn cả tiệc tùng.

Sau một lúc căn phòng cũng trở về như trước kia tuy là gam màu tối nhưng nó đã không còn những khung sắt đáng sợ nữa.

Tôn Quân Ngôn đứng bên ngoài bất giác nở nụ cười hiếm hoi. Tuy mặt cúi xuống nhưng nụ cười trên khóe môi thật sự không thể che giấu làm mọi người cũng thấy vui theo.

Vì bị nhốt quá lâu nên Tôn Quân Ngôn khi bước vào có hơi sợ những khi cảm nhận được không gì đáng sợ nữa, sắc mặt của hắn liền thay đổi rõ rệt.

Ánh mặt trời chiếu qua rèm cửa mới thay rọi vào người Tôn Quân Ngôn khiến hắn như đang phát sáng. Hắn nhanh chóng kéo rèm cửa như kéo một trang mới cho cuộc đời của hắn, đứng trên ban công nhìn bao quát căn biệt thự môi hắn mỉm cười thật sâu.

Gần hai năm rồi, đây là ánh sáng gần hai năm hắn mới được nhìn thấy. Chiếc lồng sắt đã không còn, không còn thật rồi.

"Không còn nữa, không còn nữa." Hắn ngồi cạnh ban công miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Quân Ngôn, nói cho mẹ nghe? Không còn cái gì?" Ký Bình đứng bên ngoài thấy Tôn Quân Ngôn ổng nhiên khác thường liền bước lại ngồi xuống bên cạnh.

"Phải đó, không còn cái gì vậy?" Hà Tiểu Quân cũng nhanh chóng chen vào.

Lần đầu tiên trong hai năm họ mới nghe được giọng nói của Tôn Quân Ngôn ngoài những biết là hết, trên mặt ai cũng đầy sự cảm kích.

Tôn Quân Ngôn đảo mắt qua từng người rồi cúi đầu xuống, miệng vẫn lẩm bẩm mãi một câu.

"Không còn nữa, không còn nữa."

"Anh hai, không còn cái gì vậy, nói em nghe đi, em tìm giúp cho." Tôn Thần Hy không đành lòng liền lên tiếng.

Lần này dường như có phản ứng như là anh mất sợ sệt của Tôn Quân Ngôn chứ không phải ánh mắt ưu nhã như lúc này.

Nam Cung Nhạc Linh đứng ngoài cửa thở dài. Cái gia đình này thông minh quá mức hay điên loạn quá mức vậy chứ. Không còn cái lồng sắt chứ không còn cái gì nữa, vậy cũng hỏi. Cô chỉ đành ra tay rồi.

"Ngôn thiếu, anh nói cho em biết đi, không còn cái gì vậy." Nam Cung Nhạc Linh từ từ đi vào, ánh mắt vô tình lại chạm phải ánh mắt của Tôn Quân Ngôn.

Tôn Quân Ngôn nghe tiếng lạ liền ngước lên, bốn mắt nhìn nhau, tim vô tình bị lỗi một nhịp.

"Lồng sắt, không còn."

Lúc này mọi người mới thở ra, cả mấy người bu lại hỏi không bằng một người hỏi. Thiệt là. Nhưng xem ra chiếc lồng sắt đó đã gây ra cho Tôn Quân Ngôn một đả kích lớn.

"Tuyệt Vãn, Tuyệt Vãn." Trong lúc một người thờ phào nhẹ nhõm thì Tôn Quân Ngôn dường như nhớ ra thứ gì đó, anh điên cuồng lao ra ngoài.

"Quân Ngôn." Tôn Hạo đứng bên cửa lật đật chạy theo.

Mọi người trong phòng bị tình thế làm cho bất ngờ đến độ khi hoàn hồn chờ lại Tôn Quân Ngôn đã chạy xuống dưới phòng khách cùng tiếng kêu của Tôn Hạo và tiếng gọi của Hạ Ân Khanh thậm chí là bọn vệ sĩ cũng nháo nhào lên.

"Quân Ngôn/ Ngôn thiếu/ Thiếu gia." Ba tiếng kêu vang lên làm cả khu thượng lưu như muốn náo động.

Tôn Quân Ngôn chạy khắp nơi trong căn biệt thự dường như đang tìm kiếm ai đó và chắc chắn một điều người đó không còn xuất hiện trên cõi đời này nữa.

"Tuyệt Vãn, Tuyệt Vãn." Tôn Quân Ngôn vừa tìm kiếm vừa gọi tên Dương Tuyệt Vãn- tên người con gái anh yêu.

Dường như khẳng định bên dưới không có, Tôn Quân Ngôn lại xoay người chạy khắp nơi trong căn biệt thự. Miệng cũng chỉ gọi tên Dương Tuyệt Vãn.

Chạy khắp nơi trong căn biệt thự, mở khắp các phòng từ tầng một tầng sáu chứa hồ bơi lộ thiên nhưng cuối cùng hắn vẫn không tìm được. Tôn Quân Ngôn ngồi bệt xuống cạnh hồ bơi, nhìn mặt nước lằng tằng rồi lại nhìn bầu trời xanh thẳm. Hắn vẫn không tin Dương Tuyệt Vãn đã chết, vĩnh viễn không tin. Cho dù ngày đó Dương Tuyệt Vãn có chút hơi thở cuối cùng trong vòng tay hắn đi nữa.

Bỗng nhớ thứ gì đó Tôn Quân Ngôn lại một lần nữa đứng dậy lao xuống dưới cầu thang. Mọi người cứ tưởng hắn sẽ nhảy xuống hồ bơi như không ngờ hắn lại lao ra nên chỉ đành nép sang một bên.

Căn phòng nhỏ nằm cạnh phòng Tôn Quân Ngôn ở tầng bốn nhanh chóng bị hắn mở ra một cách thô bạo.

"TUYỆT VẤN." Tôn Quân Ngôn vừa mở cửa phòng ra liền hét lên.

Nhưng rồi liền im bất đi, không khí xung quanh không hiểu lại trở nên khó chịu.

Tấm ảnh thờ của một người con gái được đặt trong phòng, còn có những nén nhang cháy dở, mùi nhang bay phảng phất cả căn phòng, hai cây đèn cây ly có in hình thánh giá nằm bên cạnh tấm hình vẫn còn đốt sáng. Hình ảnh người con gái mỉm cười trước mắt làm Tôn Quân Ngôn đang đứng trước cửa bỗng chết đứng, ánh mắt hắn dán chặt vào tấm hình.

Căn phòng này là của Dương Tuệ Vân lúc trước mỗi khi từ Singapore sang liền ở lại ngủ nhưng từ khi Dương Tuệ Vân mất căn phòng này vẫn vậy, ngoại trừ có thêm một chỗ để thờ cúng ra.

Tôn Quân Ngôn dường như không hề nổi bước chân, hắn lẽ từng bước nhỏ đi về phía tấm ảnh rồi quỳ hai chân xuống, đầu cũng cúi xuống theo.

Một giọt nước mắt rơi xuống trên mặt sàn, khuôn mặt đau khổ của Tôn Quân Ngôn làm mọi người đứng bên ngoài như muốn khóc theo.

Có câu đàn ông chỉ khóc cho người mình yêu thương. Suốt hai năm qua từ ngày Dương Tuệ Vân mất đây là lần đầu tiên hắn khóc. Khóc cho số phận mình, cho cuộc đời mình và đặc biệt là cho người con gái mình yêu.

Nhìn khuôn mặt đau khổ của Tôn Quân Ngôn khi nhìn thấy tấm ảnh trong lòng mọi người đau như cắt.

Yêu là gì? Tại sao lại đau khổ vì nó?

Yêu là gì? Tại sao ai cũng muốn hi sinh vì nó?

Yêu là gì? Tại sao bất cứ ai cũng muốn thử một lần vì nó?

"Anh hai, Tuệ Vân chết rồi, chị ấy chết rồi." Tôn Thần Hy bước vào nắm lấy hai vai của Tôn Quân Ngôn, trong giọng nói đầy đau khổ.

Tôn Quân Ngôn ngược lên nhìn Tôn Thần Hy, ánh mắt trở nên vô cảm rồi mạnh tay gạt tay Tôn Thần Hy ra.

"Im ngay, cô ấy chưa chết...cô ấy chưa chết." Tôn Quân Ngôn hét lên đầy tức giận.

"Chị ấy chết rồi." Tôn Thần Hy nhìn thẳng vào mắt Tôn Quân Ngôn khẳng định.

"Dù anh có muốn thì chị ấy cũng không sống lại được. Anh hãy tỉnh táo lại đi."

Tôn Thần Hy hít một hơi dài cố gắng dùng mọi lời lẽ của mình. Tôn Quân Ngôn u mê quá lâu rồi. Thứ cần nhất là đã thông tư tưởng.

"Anh nghe cho rõ đây, Dương Tuệ Vân chết rồi. Nếu anh không tỉnh táo lại đối mặt với chị ấy thì làm sao xứng đáng với chị ấy hả. Làm sao chị ấy có thể nhắm mắt mà yên nghỉ." Tôn Thần Hy chỉ vào tấm ảnh, hét lên.

Tôn Quân Ngôn lại một lần nữa ngụy xuống. Hắn u mê quá lâu rồi sao? Hắn phải tỉnh táo lại sao?

Nhìn tấm ảnh trước mặt Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng đưa tay chạm vào nó. Dương Tuệ Vân trong ảnh cười rất đẹp, rất ấm áp. Nụ cười đó sao lại đẹp như thế?

"Chúng ta xuống phòng khách đi." Ký Bình đứng bên cửa liền bỏ lại một câu rồi cùng Tôn Hạo bước xuống cầu thang. Tôn Quân Ngôn cần sự yên tĩnh và thời gian để chấp nhận sự thật giống như hai người trước kia, cứ xa rồi lại gần, gần rồi lại xa nhiều lần cứ làm tưởng đối phương đã chết rồi tuyệt vọng đây vô bản thân mình. Cảm giác của Tôn Quân Ngôn, Ký Bình và Tôn Hạo là hai người rõ nhất.

Đội mọi người đi hết Nam Cung Nhạc Linh đứng bên cửa nhìn vào. Cô đang thắc mắc người con gái như thế nào, tại sao đến khi chết vẫn có người con trai điên vì mình cơ chứ.

Ắt hẳn, người con gái đó rất rất tốt.

Cánh cửa dần dần khép lại, cô quay gót cùng mọi người xuống phòng khách. Cô cứ nghĩ mình là người không thích lo chuyện bao đồng nhưng hôm nay bản tính đó lại nổi dậy. Lo chuyện bao đồng quá mức.

Vừa xuống phòng khách Thẩm Nhược Hàn liền nhận được điện thoại của quản lý đành phải đi, chỉ vì một buổi của ngày hôm nay anh đã hủy bỏ ba show diễn, nếu anh còn chể mễ nữa quản lý và mẹ anh sẽ lên cơn đau tim mất.

"Tiểu Quân, Định Tường chưa về cùng con sao?" Tôn Hạo ngồi trên ghế làm ra vẻ thắc mắc. Từ mười năm trước Định Tường và Hà Tiểu Quân đã công khai qua lại, dù sao cũng không có quan hệ huyết thống nên mọi người cũng không cần ngăn cản. Cứ để thuận theo tự nhiên.

"Tường, chú ấy...À không! Anh ấy còn đang tham dự triển lãm tranh của Jesse Mockrin ở Hàn ạ." Hà Tiểu Quân nhấp một ngụm trà thắm giọng nói.

Nhưng chưa dứt câu ai trong phòng cũng bụm miệng cười, trừ Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh còn ngơ ngác không biết chuyện gì.

"Chị già của tôi ơi! Chị còn kêu anh ấy là chú à, vậy chị lên làm bạn với mẹ em luôn đi." Tôn Thần Hy không khỏi dở trò trêu chọc làm Hà Tiểu Quân sượng cả mặt liền rụt đầu vào vai Ký Bình nũng nịu.

"Mẹ, coi Thần Hy kia."

"Không được trêu chị con nữa. Có trêu, thì rũ mọi người nữa." Ký Bình vừa nói vừa đưa ánh mắt vô tội nhìn Hà Tiểu Quân.

Vừa dứt câu liền thấy Hà Tiểu Quân đang khóc không ra nước mắt nhìn mọi người đầy oán hận.

Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh cũng che miệng cười với cái gia đình này.

"Thôi được rồi. Đừng chọc con gái cưng của ta nữa." Tôn Hạo miệng tuy bênh vực nhưng không khỏi che miệng cười, bộ dáng rất ưu nhã.

"Lão già, phu nhân! Mời mọi người xuống dùng cơm." Quân gia từ trong nhà bếp bước ra cúi đầu thông báo.

"Nam Cung tiểu thư, Hạ tiểu thư, hai cháu ở lại dùng cơm nhé." Ký Bình miệng tuy nói nhưng tay đã kéo hai người vào trong phòng ăn. Bộ dạng cấm từ chối.

"Bác cứ gọi cháu là Nhạc Linh đi ạ." Nam Cung Nhạc Linh mỉm cười nói. Lâu rồi cô không cảm nhận được không khí gia đình như vậy.

"Đúng rồi đấy ạ. Gọi cháu là Ân Khanh được rồi."

"Vậy được, hai cháu sao này cứ đến đây chơi, đừng có ngại gì cả." Ký Bình miệng vẫn cười nói.

Đối với hai người con gái này Ký Bình rất lấy lòng hứng thú. Đặc biệt là Nam Cung Nhạc Linh, Ký Bình không ngờ cô lại đi giúp gia đình của người đã tống chết cha mình. Thật không ngờ.

"Chị thấy em ga lăng không?" Tôn Thần Hy neoh nhằng kéo ghế cho Hà Tiểu Quân rồi nhanh chóng dờ giọng nham nhở.

"Rất ga lăng...đến độ cái hậu cung tám triệu phi tần của em...đều chết mê chết mệt." Hà Tiểu Quân thờ dãi dờ giọng ai oán.

Tám triệu phi tần!!!

Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh há hốc mồm nhìn nhau. Tuy đã nghe về trình độ lăng nhăng của Tôn Thần Hy nhưng không nghĩ là nhiều đến vậy. Bất ngờ thật.

"Chị, nói khẽ thôi." Tôn Thần Hy bị sượng cả mặt liền đưa miệng vào tai Hà Tiểu Quân nói nhỏ.

"Có gì sai sao...ẹ..." Chưa dứt câu Hà Tiểu Quân liền bụp miệng chạy vào toilet.

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tôn Thần Hy đưa tay vuốt tóc. Ở gần anh buồn nôn thế sao ta???

Lúc này một người hầu mới mang đến hai đĩa cá hồi đặt lên bàn.

Ký Bình chau mày một lúc rồi đứng dậy đi vào toilet.

"Mọi người ăn trước đi, ta vào xem Tiểu Quân thế nào."

Hà Tiểu Quân vừa vào toilet liền ôm bồn nôn nôn như chưa từng được nôn.

Ký Bình cũng ngồi xuống vỗ vỗ lưng Hà Tiểu Quân.

Một lúc sau cảm thấy đỡ hơn Ký Bình liền đưa cho Hà Tiểu Quân một cốc nước súc miệng.

"Con có mấy tháng rồi?" Ký Bình nhàn nhạt hỏi.

Hà Tiểu Quân đưa mắt nhìn Ký Bình. Bộ dáng không hiểu Ký Bình đang hỏi cái gì.

"Cái thai mấy tháng rồi?" Ký Bình nhìn bộ dạng không hiểu của con gái liền thờ dãi.

Hà Tiểu Quân chọn to mắt nhìn Ký Bình.

Cái gì chứ? Cô với Định Tường tuy yêu nhau nhưng chỉ mới làm có một vài lần lại không đều đặn làm sao có được.

Đề mẹ gọi cậu Sở đến."

"Mẹ, đừng. Đề mai con đến bệnh viện, nếu thật sự có, con sẽ bỏ." Hà Tiểu Quân khó khăn nói, ánh mắt như ngấm lệ.

Ký Bình vừa nghe dứt câu như muốn tá hỏa. Bỏ, bỏ thế nào được. Đó là sinh mạng.

"Cho mẹ một lý do? Con không còn nhỏ nữa, Định Tường cũng đã ở tuổi bốn mươi rồi. Con không sợ Định Tường hận con sao?"

"Con và chú ấy đã không còn quan hệ gì nữa rồi." Hà Tiểu Quân bỏ lại một câu rồi bước ra ngoài.

Ký Bình đứng như chết. Không còn quan hệ? Rốt cuộc thế hệ bây giờ nghĩ cái gì vậy chứ. Cô thật không hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 5

Ký Bình ngồi trong phòng nhìn ra ngoài ban công rồi thở dài. Chuyện con, chuyện cái nhiều lúc còn đau đầu hơn cả chuyện kinh doanh.

Tôn Quân Ngôn bây giờ nói chung là tốt hơn trước được một chút nên cũng coi là ổn. Còn chuyện của Hà Tiểu Quân, người làm mẹ như Ký Bình thật chẳng biết giải quyết ra sao.

Hà Tiểu Quân đã có thai được năm tháng rồi, vậy mà lại chia tay Định Tường.

Hai tháng nay từ ngày biết con gái có thai cô liên lạc với Định Tường không biết bao nhiêu lần nhưng điện thoại toàn bận. Ký Bình hỏi lý do thì Hà Tiểu Quân không nói. Khiến Ký Bình đầu muốn nổ tung.

Hai tháng trước khi biết mình có thai Hà Tiểu Quân đã muốn phá nhưng không hiểu sao lại đổi ý, chắc đó chính là tình cảm mẫu tử.

Nhưng bây giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là không liên lạc được với Định Tường. Lại còn không biết giữa con gái mình và em trai nuôi của mình xảy ra chuyện gì. Mà không biết thì làm sao giải quyết. Nào thật muốn thắt bím với mấy đứa con mà.

"Hình như em có chuyện phiền não, không giải quyết được sao?" Tôn Hạo đặt chiếc áo vest lên thành ghế rồi bước lại ôm cổ Ký Bình từ phía sau.

"Haizz, anh nghĩ xem giữa Định Tường và Tiểu Quân đã xảy ra chuyện gì?" Ký Bình thở dài một hơi, vấn đề con cái thật nan giải.

Tôn Hạo im lặng trầm ngâm như suy nghĩ gì đó, đầu đặt lên vai cô.

"Có cần anh cho người mang Định Tường về không?" Giọng Tôn Hạo rất nhẹ nhàng, nhưng cũng trầm phần phiền não như Ký Bình.

Lúc trước thì thích có con gái, nhưng Ký Bình lại sinh cho anh hai thằng con trai, Tôn Hạo anh chỉ dành dồn yêu thương cho đứa con gái nuôi. Bây giờ thấy con gái cưng của mình ngày ngày ôm bụng một lúc một to phiền não. Tôn Hạo chỉ muốn bóp chết Định Tường cho hả giận.

"Nếu bắt được, em đã bắt rồi nhưng đằng này Tiểu Quân cứ ngăn cản. Cái gì mà: Cho chú ấy khoảng trời riêng." Ký Bình thở dài. "Em thật không hiểu nổi."

Tôn Hạo cũng thở dài theo vợ.

Con cái chỉ tổ làm khổ cha mẹ.

Bãi cỏ xanh mướt, rộng mênh mông, nhìn đâu cũng chỉ thấy một màu xanh. Nam Cung Nhạc Linh nằm trên bãi cỏ dưới một cái cây to che bóng mát xung quanh. Nhìn lên trời xanh, Nam Cung Nhạc Linh thở dài một hơi.

Cô không hiểu sao dạo này ý chí của cô rất hay bị lung lay nhất là ở cùng Tôn Quân Ngôn.

Dạo trước khi thấy Tôn Quân Ngôn chịu tiếp nhận điều trị cô lại nhận lời làm bác sĩ tâm lý cho hắn, cứ hai tuần lại đến Tôn gia chờ hắn đi đâu đó. Ban đầu chỉ đi gần nhà còn bây giờ là ra tới vùng ngoại ô luôn rồi. Cũng như lúc này vậy, Tôn Quân Ngôn đang nhắm nghiền mắt dựa người vô thân cây, trên tay vẫn còn cầm cuốn truyện ngôn tình "Mãi mãi là bao xa", còn cô thì gối đầu lên chân hắn.

Không biết như vậy có bị gọi là bóc lột sức lao động của người bệnh không? Chứ cô rất thích nghe hắn đọc sách hoặc kể chuyện, nghe dễ vào giấc ngủ. Giống như lúc này, hắn mới đọc cho cô nghe được mấy trang đã lăn ra ngủ để cô nằm chơi với đế.

Nam Cung Nhạc Linh ngược lên nhìn khuôn mặt đang nhắm nghiền mắt của Tôn Quân Ngôn. Cô phải đánh giá một điều rằng hai anh em nhà Tôn gia ai cũng đẹp đến nỗi chìm sa cá lặn, nghiền thành đồ nước. Lông mi dài cao lại cong, môi đỏ hồng tự nhiên, tóc màu hạt dẻ, làn da trắng do ở trong nhà quá lâu không tiếp xúc với ánh nắng nhưng nhìn chẳng hề gây phản cảm, "bờ vai 60 cm" thuộc hàng hiếm, body săn chắc không một chút mỡ thừa, chiều cao lại thuộc hàng đẳng cấp của sự cao kiêu 1m85 mỗi lần nói chuyện cô đều phải ngược lên nhìn với chiều cao của hắn Nam Cung Nhạc Linh cảm thấy lùn như mình là một loại tự ti.

Ngắm trai thì cũng phải ăn uống, vậy là Nam Cung Nhạc Linh thò tay sang bên cạnh, mò mẫm tìm kiếm lon nước. Vừa may cô mò được một lon coca.

Nam Cung Nhạc Linh cười đắc chí, nằm trên đùi Tôn Quân Ngôn rồi đưa lon nước lên mở.

"Bụp." Lon nước được cô nhẹ nhàng mở ra nhưng sự cố đôi khi luôn bất ngờ. Nước trong lon bay ra bắn tung tóe vào khuôn mặt đang ngủ say của Tôn Quân Ngôn làm hấn ho sặc sụa.

Nam Cung Nhạc Linh tròn to mắt nhìn thành quả mà mình đã gây ra, nhanh chóng bật người dậy tung chạy. Lúc đứng lên còn lơ tay tạt nguyên lon coca vào mặt Tôn Quân Ngôn.

Tôn Quân Ngôn đang ngủ tự dưng lại được uống hai lần nước liền tròn to mắt nhìn Nam Cung Nhạc Linh đang bỏ của chạy lấy người kia.

"Em đứng lại cho tôi." Tôn Quân Ngôn hét lên rồi đứng dậy đuổi theo sau cô.

Trên cánh đồng cỏ, có hai thân ảnh chạy nhảy đuổi bắt nhau như hai đứa trẻ. Hình ảnh này đẹp đến nỗi ai vô tình đi qua cũng phải quay đầu lại nhìn.

Chiếc Audi màu đen dừng cách đó không xa, cánh cửa xe từ từ kéo lên che đi nụ cười đau khổ của người con trai trong xe, chiếc xe từ từ lăn bánh.

"Bắt được em rồi." Tôn Quân Ngôn nắm lấy cánh tay của Nam Cung Nhạc Linh kéo lại.

Nam Cung Nhạc Linh bị kéo mạnh nên bất ngờ dựa vào ngực Tôn Quân Ngôn. Khuôn mặt cô sau khi nghe được nhịp tim của hắn liền đỏ ửng. Cô vội vàng xô hắn ra.

"aaa." Nam Cung Nhạc Linh vội đẩy Tôn Quân Ngôn ra mà không hề để ý phía sau mình là một con dốc.

Tôn Quân Ngôn nhanh chóng bắt lấy một tay của Nam Cung Nhạc Linh rồi kéo cô dậy nhưng đáng tiếc cô đã kéo luôn cả hắn xuống dốc.

Tôn Quân Ngôn ôm chặt lấy người Nam Cung Nhạc Linh, thân ảnh hai người lăn xuống một con dốc, sau cả chục vòng rồi dừng lại. Bọn vệ sĩ đứng đằng xa nhìn cảnh đó mặt tái mét muốn tá hỏa.

"Thiếu gia...thiếu gia." Bọn vệ sĩ chạy lại lao theo xuống dốc.

"Tôi không sao." Tôn Quân Ngôn lồm cồm ngồi dậy, trên tay còn ôm lấy đầu cô.

"Em không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?" Tôn Quân Ngôn nhìn cô, cặp mắt đầy lo lắng.

Nam Cung Nhạc Linh nhẹ lắc đầu. Sao đạo này cô toàn lẩn lẩn không vậy chứ. Nhưng cô làm gì có sao, thân ảnh của Tôn Quân Ngôn to như vậy, gấp hai cô lại ôm chặt lấy cô kiểu đó lấy gì có sao.

"Không sao thì tốt." Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng đưa tay vén tóc cô.

"Tay anh chảy máu rồi." Nam Cung Nhạc Linh vội hét lên khi thấy mu bàn tay hắn đầy máu, chắc lúc nãy vì bảo vệ đầu cho cô nên mới bị.

Tôn Quân Ngôn lúc này mới để ý đến vết thương, chỉ thấy xước ngoài da, chả sao cả.

"Vết thương nhỏ ấy mà."

"Đứng dậy đi. Chúng ta về thôi." Nam Cung Nhạc Linh vội đứng dậy, vết thương trên tay hắn cần được xử lý. Nhưng vừa đứng lên cô lại phải nhăn mặt ngồi xuống ôm chân mình.

Chết tiệt! Bị bông gân rồi.

Nam Cung Nhạc Linh mặt mày nhăn nhó, nhìn Tôn Quân Ngôn đầy áy náy.

Nhìn chân Nam Cung Nhạc Linh hắn chỉ thờ dài rồi quay lưng về phía cô.

"Lên đi, tôi công."

"Thiếu gia, việc đó để chúng tôi làm cho...Ngài cũng bị thương rồi." Một tên vệ sĩ vội vã nói nhưng lại nhận được ánh mắt sắc lạnh của Tôn Quân Ngôn rồi run rẩy lui xuống.

"Lên đi." Tôn Quân Ngôn nhìn Nam Cung Nhạc Linh nãy giờ còn đang suy nghĩ liền có chút mất kiên nhẫn.

Nam Cung Nhạc Linh thấy thái độ kiên quyết của hắn thì có chút ngọt ngào, đưa tay quàng qua cổ hắn.

Tôn Quân Ngôn tỏ vẻ hài lòng rồi nhanh chóng đứng dậy công cô đi về phía chỗ đậu xe.

Nam Cung Nhạc Linh dựa đầu vào tấm lưng vững chắc của Tôn Quân Ngôn. Cô có cảm giác ấm áp lạ thường. Cô nhắm mắt hưởng thụ mùi hương trên của nước hoa đầy nam tính trên người hắn cùng với mùi coca do cô "tắm" giúp hắn.

Hóa ra khi trời đất sập xuống cũng sẽ có người thay cô chống đỡ.

Vừa vào trong xe Tôn Quân Ngôn liền thở dài.

Cô nhóc dễ ngủ thật.

"Đến biệt thự LEO." Giọng Tôn Quân Ngôn lạnh lùng đến khôn tả.

Để Nam Cung Nhạc Linh dựa vào ngực mình, hắn nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Xin lỗi, vì tất cả." Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng thủ thi vào tai cô.

Hắn đang xin lỗi cô, xin lỗi cho sự hèn nhát của chính mình trước kia. Xin lỗi vì đã giết chết cha cô.

Nhìn cảnh vật qua cửa kính, mọi thứ đều được chiếc xe bỏ lại phía sau. Anh có nên bỏ lại quá khứ ở phía sau không?

Nhưng nếu một ngày cô phát hiện ra chuyện này thì sao? Cô sẽ còn coi hắn là bạn không?

Nhưng hắn không muốn cứ ích kỷ trốn ở phía sau lưng Tôn Thần Hy.

"Thiếu gia, đến nơi rồi ạ." Thấy hắn vẫn ngồi im trên xe, tên vệ sĩ đang lái xe liền quay đầu xuống nhắc.

Tôn Quân Ngôn như tỉnh dậy từ trong mộng, nhẹ nhàng gạt đầu rồi bế Nam Cung Nhạc Linh vào trong nhà, đặt cô lên chiếc giường trong phòng của cô rồi anh mới ra về.

Thấy Tôn Quân Ngôn đã bước ra và đóng cửa phòng lại Nam Cung Nhạc Linh từ từ mở mắt ra, cô đã tỉnh từ lúc xe lăn bánh nhưng vì mùi hương của hắn mà cô tình nguyện nhắm mắt thêm chút nữa. Để cánh tay lên trán mình, Nam Cung Nhạc Linh không khỏi suy nghĩ.

Tôn Quân Ngôn tại sao lại xin lỗi cô kia chứ? Hắn làm gì có lỗi với cô sao?

Những câu hỏi bay quanh quẩn trong đầu Nam Cung Nhạc Linh nhưng nó không hề có câu trả lời.

"Nghĩ cái gì mà để tớ ở ngoài gõ cửa cả buổi vậy?" Hạ Ân Khanh từ bên ngoài đi vào giọng đầy oán thán.

Nam Cung Nhạc Linh bộ dạng chả thèm chấp nhặt, quay đi chỗ khác.

"Hừ, cậu giỏi nhỉ? Bây giờ bỏ cả lời của tớ ngoài tai." Hạ Ân Khanh tỏ ra tức tối như bà mẹ già.

Nam Cung Nhạc Linh vẫn không thèm trả lời, lười biếng nhắm mắt lại, lấy chăn trùm kín đầu.

"Nam Cung Nhạc Linh, mở mắt ra cho tớ." Hạ Ân Khanh như không chịu được cảnh bị lơ lửng tức nhảy lên giường kéo lấy chăn.

Nam Cung Nhạc Linh dường như không chịu đựng được sự ồn ào của Hạ Ân Khanh, bật người ngồi dậy lờ mờ mắt qua Hạ Ân Khanh một cái sắc lạnh.

Muốn yên tĩnh cũng không được. Chết tiệt!

"Cậu còn nói nữa tớ tổng cậu về Thụy Sĩ lấy chồng." Nam Cung Nhạc Linh thấy Hạ Ân Khanh định mở miệng nói gì đó lập tức chặn miệng lại.

Hạ Ân Khanh bắt đầu dờ dặt mặt cún con. Lấy chồng, mơ đi.

"Cậu biết hôm nay tớ gặp ai ở trung tâm Trinh thị không?"

"Ai cũng không liên quan đến tớ." Nam Cung Nhạc Linh nhàn nhạt lại tiếp tục nằm xuống quay lưng về phía Hạ Ân Khanh.

Hạ Ân Khanh liếc con bạn mình một cái, bạn bè gì chả biết.

"Tớ đã gặp Cao Hải Phong."

"Cái gì?" Nam Cung Nhạc Linh mở to mắt nhìn Hạ Ân Khanh.

"Ý cậu là tên hôn phu gặp mặt hai đàn của cậu hả?" Cô đầy ngạc nhiên nhìn Hạ Ân Khanh, nếu cô nhớ không lầm vị hôn phu của bạn mình tên Cao Hải Phong, cô chưa từng gặp tên đó nhưng có nghe Hạ Ân Khanh nhắc tới bằng giọng bức tức. Còn Hạ Ân Khanh thì từ hồi biết hai người có hôn ước cũng chỉ gặp nhau hai lần, lần thứ nhất mười tuổi và lần thứ hai lúc mười tám tuổi, cô nghe Hạ Ân Khanh kể như vậy bằng cái giọng ầm ỹ, phẫn nộ. Không ngờ lại gặp ở đây, còn ở cái trung tâm lớn nhất thành phố đó nữa. Trong đó toàn người với người vậy mà hai người gặp nhau, đúng là duyên phận.

"Haizzz, tớ thật muốn cho tên đáng ghét đó một quả đấm. Cái gì mà cô hủy hôn đi, tôi không có hứng với cô. Thật chộc tớ tức hộc máu mà." Hạ Ân Khanh cầm lấy cái gối đập xuống giường như để chửi giặc.

"Tại sao cậu không làm đi, cho anh ta mầy đấm?" Nam Cung Nhạc Linh nói chuyện như đang khiêu khích. Chỉ cần cô chọt thêm vài câu nữa với tính khí của Hạ Ân Khanh chắc chắn sẽ tìm tên hôn phu mình đấm cho mầy đấm thật. Nhưng cô sợ đấm tên đó rồi Hạ Ân Khanh sẽ bị gia đình lôi về lăng trì xử tử, mồ yên mã đẹp thật, thì cô biết tâm sự với ai. Mà tên khốn đó lại dám khi dễ bạn cô, cô sẽ cho tên đó một bài học nếu không cô sẽ đổi họ của mình sang họ của hắn.

"Cậu nghĩ được sao, đó là địa bàn của hắn." Hạ Ân Khanh ừ dột ôm lấy cái gối.

"Địa bàn? Anh ta bảo kê chỗ đó sao? Không ngờ trung tâm đó có xã hội đen bảo kê." Nam Cung Nhạc Linh ngạc nhiên nhìn Hạ Ân Khanh. Bạn cô sắp bị gã cho xã hội đen rồi.

"Không phải" Hạ Ân Khanh lắc lắc đầu, gia đình cô làm gì có quan hệ với hắc đạo cơ chứ.

"Tên đó là cháu của chủ tịch Trình thị, CEO của Đường Minh, người thừa kế hợp pháp của gia tộc trà đạo Cao gia. Trung tâm Trình thị không phải địa bàn của hắn thì là mộ chôn của tớ."

Nam Cung Nhạc Linh vừa nghe tới thân phận của Cao Hải Phòng thì tật lưỡi không thôi. Trình thị là tập đoàn lớn, Đường Minh là tập đoàn khách sạn trên toàn thế giới còn gia tộc trà Cao gia thì vang danh cả nước Nhật nói riêng và thế giới nói chung. Cách làm ra trà đạo của họ rất thần bí nhưng khi uống vào cảm giác khoái lạc làm người khác dù dùng cả đời làm lưng để uống một ngụm cũng không tiếc. Quả nhiên là nhân vật lớn nếu không Hạ gia làm sao chọn làm con rể cơ chứ.

"Thật chia buồn." Nam Cung Nhạc Linh làm vẻ đồng cảm vỗ vỗ vai Hạ Ân Khanh, bộ dáng cực kỳ vui nhộn.

Hạ Ân Khanh liếc Nam Cung Nhạc Linh một cái, bỗng thấy bên chân mình có thứ gì nhột nhột, cô lấy tay xoa xoa nhưng mới mấy cái một thứ gì đó du lay tay cô, quẩn tròn lại.

Hạ Ân Khanh chau mày khó hiểu dờ danch ra khỏi chân mình rồi đưa cái tay đang có vật gì đó lên. Khi thấy được vật gì đó, Hạ Ân Khanh lập tức bắt động trợn to mắt nhìn thứ đang quẩn trên tay mình, còn le lưỡi ra như muốn trêu cô.

"Aaaaaa" Sau ba giây cuối cùng Hạ Ân Khanh cũng rời khỏi con ác mộng, lập tức nhảy khỏi giường, tay không ngừng quơ quơ hất con rắn ra, người thì nhảy tung tung.

Nam Cung Nhạc Linh ở trong chăn bụp miệng cười.

Mao Mao của cô quả thật dễ thương, cô không cần nói cũng biết làm gì.

Một chiếc Corvette Limousine dừng lại trước cổng biệt thự LEO. Mấy chàng trai trong xe từ từ bước xuống, mỗi người mang một dáng dóc nhưng đều đẹp mê hồn.

Một người mang vẻ đẹp lãng tử đầy nghệ thuật kết hợp với vẻ bạt mạng của thương gia, một người mang vẻ ưu nhã, lịch lãm đầy vương gia, một người có chút bất cần, tự tin đầy khí thế như một vị thần còn người còn lại có vẻ đẹp trầm ổn đầy khí phách.

Bốn người bốn vẻ nhưng đều mặc vest đen đứng trước cổng biệt thự làm ai cũng muốn nghẹt thở.

"Anh không thích bầu trời hôm nay tí nào, quá u ám." Thẩm Nhượng Hàn đứng khoanh tay trước cửa xe tật lưỡi tiếc nói nhìn bầu trời mà anh đang cho là quá âm u, quá đen tối giống như bão sắp kéo tới.

Ba chàng trai còn lại chỉ bụp miệng cười, thiệt là...ông anh này làm người khác thật...mất mặt. Hình tượng idol như vậy chắc chắn sẽ bị hủy.

"Ông anh của tôi ơi, anh làm ơn tháo cái kính đen ra rồi nhìn cho rõ." Tôn Thần Hy che che miệng cười, tuy theo giai đề Tôn Thần Hy và Tôn Quân Ngôn là anh nhưng nếu về tuổi tác thì Thẩm Nhượng Hàn lớn nhất, chỉ đành kêu là anh thôi, quen miệng rồi.

"Bầu trời hôm nay trong xanh, nắng nhẹ nhẹ. Đẹp ơi là đẹp." Thẩm Nhượng Hàn tháo kính ra, quả nhiên ông trời không phụ lòng anh.

Ba người còn lại tiếp tục che miệng cười. Đồ lưỡi không xương.

Hai người con gái trong căn biệt thự bước ra, nhìn bốn chàng trai đứng trước cửa xem chút rớt quai hàm.

Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh quay đầu nhìn nhau, mắt chạm mắt. Hai người nhớ chỉ hẹn một mình Thẩm Nhượng Hàn đi du lịch thôi mà, với lại bọn họ mới về nước chưa đi đâu chơi lần nào nên nhờ Thẩm Nhượng Hàn làm hướng dẫn viên, sao bây giờ...bốn chàng.

Vậy là 1 tuần,4 chàng,2 cô gái. Thẩm ơi là thẩm.

"Lên xe đi, còn chờ gì nữa." Tôn Thần Hy nhanh miệng lên tiếng, đứng đây một lát chắc người ta tưởng sẽ có án mạng chắc.

Vừa bị Tôn Thần Hy đánh về thực tại, Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh đưa mắt lên chiếc xe.

Đi một tuần có cần mang theo cái khách sạn đi động đó không? Còn được bốn chàng hướng dẫn viên siêu đẹp trai này nữa.

Hạ Ân Khanh đảo mắt một lượt bỗng chú ý đến chàng trai đang khoanh tay đứng trên trái cô.

Anh ta, anh ta...sao lại ở đây?

Hạ Ân Khanh giống như mất xương ở cổ, trợn trắng con mắt nhìn Cao Hải Phong. Kiếp này, cô xui thật rồi.

Cao Hải Phong nhếch môi cười khô, đang sáng sớm chưa kịp ăn sáng đã bị Thẩm Nhượng Hàn kéo đi. Vậy mà, gặp phải oan gia. Nếu không vì để hàn gắn lại tình cảm anh em ngày xưa, anh sẽ bỏ về ngay tức khắc.

Nếu ba mẹ anh biết anh ở chung với cô ta chắc vui lắm, nhưng anh thì vui không nổi. Trong trái tim anh chỉ có duy nhất Dương Tụ Văn còn cô ta, chỉ là...bất đắc dĩ mà thôi.

"Mấy đứa có vào không thì bảo?" Hà Tiểu Quân ngồi trong xe đảo mắt nhìn mấy đứa em đứng bên ngoài không khỏi lên tiếng đánh tan cái không khí kỳ cục này.

Cô đang rầu rĩ gần chết vậy mà mẹ còn bắt cô đi canh chừng mấy đứa trẻ này. Bực chết đi được, mẹ con cô còn lo chưa xong bây giờ lại phải đi giữ mấy đứa trẻ già này.

Nghe tiếng Hà Tiểu Quân, mọi người bắt đầu cười trừ rồi ngoan ngoãn ngồi vào xe. Chị Tiểu Quân của họ từ lúc có thai, càng ngày càng nóng tính. Bọn họ đang cầu ai kia nhanh chóng quay về hốt chị gái mình đi.

Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh thấy Hà Tiểu Quân thì như vượt được vàng, họ không cần lo sẽ bị ăn thịt rồi.

Tài xế trên xe bắt đầu cho xe lăn bánh đến một trang trại ngoại ô.

Trong xe ba cô nàng cứ chỉ chớc với nhau hết chuyện này đến chuyện khác, đặt biệt là Hà Tiểu Quân và Hạ Ân Khanh. Hai người từng tham gia rất nhiều cuộc thi về dương cầm nên có rất nhiều chuyện để nói, Nam Cung Nhạc Linh chỉ giới việc kinh doanh chứ về âm nhạc cô như mù, nên ít khi chen vô được mấy câu.

Vì không hiểu gì về âm nhạc nên cô dành thời gian để quan sát bốn người đàn ông kia. Hình như chỉ có Thẩm Nhượng Hàn là luôn miệng, Tôn Thần Hy đôi khi nói mấy câu nhưng hoàn toàn lơ Cao Hải Phong. Tôn Quân Ngôn từ đầu tới cuối chỉ trầm mặt còn về phía Cao Hải Phong thì lúc nào cũng e dè, cúi đầu chỉ nói chuyện được với Thẩm Nhượng Hàn. Xem ra quan hệ giữa họ không tốt. Nhưng hình như cô gặp Cao Hải Phong ở đâu rồi thì phải...nhìn tướng này thấy quen quen, hình như là cái hôm cô đi cùng Tôn Thần Hy về Tôn gia, anh ta bị Tôn Thần Hy quánh gần chết thì phải...

Tôn Quân Ngôn nhìn ra ngoài cửa xe, anh không có sở thích du lịch nhưng lại bị kéo đi. Lại gặp phải một người đã gây cho mình bao tổn thương nên anh chẳng còn tâm trạng. Liếc sang Tôn Thần Hy, hình như em trai anh cũng vậy.

Đi suốt mấy tiếng đồng hồ xe cũng tới một trang trại, rất rộng lớn, bao la vô cùng.

Mọi người từ từ bước xa, trang trại này nằm ở giữa tỉnh X và khu ngoại ô của thành phố E. Không khí vô cùng trong lành, không có tiếng xe máy, khói bụi, ô nhiễm càng không có. Trang trại này là của Tôn Kim Toàn và Lâm Uyên, từ nhiều năm về trước ông bà nội của Tôn Quân Ngôn và Tôn Thần Hy đã dọn về nơi này sống tránh xa sự ồn ào, náo nhiệt của thành phố. Quả nhiên, chỉ nhìn sơ cũng biết nơi đây rất thích hợp để dưỡng già.

Tôn lão và Tôn lão phu nhân từ trong trang trại đi ra. Thấy cháu của mình đến mà không báo thì có chút bất ngờ.

Sự thật thì mọi người đều thống nhất muốn cho ông bà mình sự bất ngờ nên không báo, nhờ vậy mà nước mắt của Tôn lão phu nhân chảy dòng dòng khi thấy thẳng cháu trai hai năm không gặp của mình. Nước mắt của Tôn lão cũng rung rung trên má, có vẻ rất cảm động. Sau bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng gặp được thẳng cháu trai khỏe mạnh của mình. Tôn lão phu nhân xúc động ôm trầm lấy Tôn Quân Ngôn một hồi mới buông ra nhìn Tôn Quân Ngôn từ trên xuống dưới.

"Bà nội, cháu trở lại rồi." Tôn Quân Ngôn cũng ôm chầm lấy bà nội mình.

Một cảnh tượng hết sức cảm động, khiến ai cũng rom róm nước mắt.

"Đề ông nhìn con một chút nào." Tôn lão cũng bước lại gần không ngừng vuốt vai Tôn Quân Ngôn, trong mắt chứa toàn yêu thương.

"Ông với bà quên cháu luôn rồi." Thẩm Nhượng Hàn làm bộ mặt bị bỏ quên vô cùng ảm ức khiến mọi người vỡ òa ra cười.

"Đúng đấy anh, ông bà quên hai anh em mình rồi." Tôn Thần Hy cũng không chịu thôi, làm bộ mặt hờn dỗi nhưng trong lòng đang rất hạnh phúc.

"Ai mà quên được hai đứa nghịch ngợm các con cơ chứ." Tôn lão phu nhân nhìn hai thẳng cháu của mình thì không khỏi trách yêu nhưng lại nhanh chóng chú ý đến hai cô gái trẻ đứng đằng sau.

"Tôn lão gia, Tôn lão phu nhân, xin chào ạ." Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh cùng bước lên chào hỏi.

"Hai cô ấy là bạn cháu." Tôn Thần Hy vội vàng lên tiếng khi thấy ánh mắt dò xét của bà.

"Cháu là Nam Cung Nhạc Linh ạ."

"Cháu là Hạ Ân Khanh ạ."

Hai người cũng rất vui vẻ chào hỏi, nhập gia tùy tục mà.

Tôn lão phu nhân đảo mắt qua từng người, nếu Thẩm Nhược Hàn hay Tôn Quân Ngôn bảo là bạn bà còn tin chứ Tôn Thần Hy...trời sập mắt. Nhưng nhìn hai cô gái trước mắt cách xưng hô hay ánh mắt giao tiếp đều thể hiện mình là con nhà gia giáo, có học thức, có địa vị nên bà cũng tạm tin.

"Gọi ta là bà được rồi. Các cháu cứ tự nhiên, đừng khách khí quá." Tôn lão phu nhân nhanh chóng bỏ bộ mặt dò xét xuống, nụ cười của bà vô cùng phúc hậu và nhu hòa.

"Phải đó, hai cháu. Cứ xưng hô như người trong nhà là được." Tôn lão cũng không kém phần hòa đồng.

"Vâng ạ." Nam Cung Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh cúi đầu đáng vẻ rất ngoan ngoãn, hai người cũng không ngờ gặp được hai nhân vật lớn ở đây.

"Bà nội, ông nội, hai người không nhớ cháu sao?" Hà Tiểu Quân từ trong xe bước ra ôm lấy cánh tay Tôn lão phu nhân nũng nịu, chu môi lên bắt mắt.

"Có cháu trai rồi quên luôn Tiểu Quân."

Tôn lão phu nhân cười phúc hậu, lấy tay vỗ vỗ tay cô.

"Làm sao quên được một đứa thích nhõng nhẽo như cháu đây? Chỉ có nước cháu quên ông bà già này, đi ra nước ngoài mấy năm trời chỉ gọi về cho ông bà già này được mấy cuộc điện thoại bằng video." Tôn lão phu nhân miệng không ngừng trách yêu cô.

Làm Hà Tiểu Quân đỏ cả mặt, vội cúi đầu xuống. Đâu phải cô cố ý đâu?

"Bà...con vẫn yêu hai người nhất nhất mà."

"Bà nội, bà coi chị ấy kìa, sắp làm mẹ đến nơi mà vẫn như con nít. Sau này, cháu em phải tính sao với người mẹ như chị đây." Tôn Thần Hy nhanh miệng chen vào. Làm bộ dạng lo lắng nhìn Hà Tiểu Quân.

Tôn lão phu nhân lườm Tôn Thần Hy một cái, cái thằng nói chuyện không chút ý tứ. Vừa tháng trước bà có nghe đến việc của Hà Tiểu Quân muốn gọi điện ai ui nhưng rồi sợ đụng chạm nỗi đau của cháu bà nên bà không gọi. Thật thì hay tin bà chỉ muốn kiểm Định Tường, hỏi cho ra lẽ.

Cao Hải Phong đứng đằng xa nhìn vào, anh không đủ can đảm để tiến lại đó. Anh biết sao vụ việc đó Tôn lão phu nhân rất ghét anh. Nhưng đâu thể trách bà...có ai không ghét cái đứa hủy hoại hạnh phúc của cháu mình cơ chứ.

Nói chuyện một hồi mọi người cũng bước vào nhà, Cao Hải Phong vẫn đứng đó nhìn vào, anh sợ phải đối mặt.

"Không vào à." Tôn Quân Ngôn đi phía sau cùng ngoái mắt nhìn về phía sau thấy Cao Hải Phong vẫn đứng yên, anh liền chau mày. Tuy không muốn mở miệng như dù gì không còn tình cũng còn nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ngoại truyện 6

"Vào, em vào liền." Cao Hải Phong nở nụ cười đầy vui vẻ. Ai biết được chỉ cần một lời nói này của Tôn Quân Ngôn đã làm anh vui đến mức nào.

Tôn Quân Ngôn dứt tay vào túi quần, xoay người đi vào trên môi nhẹ nhàng có một hình bán nguyệt.

Buổi chiều trừ hai ông bà già Tôn lão và Tôn lão phu nhân đang ở trong nhà ra thì hầu như các người trẻ tuổi đều ở bên ngoài bãi cỏ rộng lớn nhìn đàn cừu ăn cỏ.

Ba cô gái ngồi trên một tấm thảm nhìn ra ngoài hết nói chuyện này đến nói chuyện kia, phía xa xa có bốn chàng trai đang cưỡi ngựa về phía họ. Trên tay Tôn Thần Hy và Thẩm Nhược Hàn còn cầm theo dây cương của một con ngựa khác.

"Ân Ân cho em." Thẩm Nhược Hàn nhảy xuống ngựa đưa dây cương của một con ngựa khác cho Hạ Ân Khanh.

"Không cần cảm ơn anh đâu. Chị Tiểu Quân kêu mang ngựa ra cho hai em cưỡi đó. Chỉ có điều chị ấy không cưỡi ngựa cùng chúng ta thôi."

Hạ Ân Khanh nhìn con bạch mã trước mắt, dăm con ngựa thật sự rất đẹp, rất ưu nhã đầy chắc dệu dàng.

Con ngựa màu trắng đầy tinh khiết, thuần nhả rất cao quý.

"Nó là Clara, con ngựa này của chị Tiểu Quân nhưng chị Tiểu Quân không hề biết cười." Thẩm Nhược Hàn nhanh nhẩu cười cười nói nhưng ở đằng xa Cao Hải Phong cau mày nhìn bọn họ.

Hai người vẫn chưa công khai quan hệ, lại chưa bao giờ nói chuyện quá năm câu lại không yêu thương gì nhau. Nhưng dù sao cũng có vị hôn phu của mình ở đây, vậy mà cô cười cười nói nói không để ý đến anh còn anh Hàn nữa, làm gì mà cũng nào cũng quan tâm, yêu chiều Hạ Ân Khanh vậy, nhìn cứ tưởng hai người là một cặp chứ không phải anh em kết nghĩa.

Hạ Ân Khanh ôm lấy con ngựa, lông của nó mềm mại đến mức khiến cô cười suốt.

"Chị Tiểu Quân cảm ơn chị." Cô cười híp cả mắt nhìn Hà Tiểu Quân.

"Không có gì, em thích là được rồi."

"Chị vào trong trước đây, dù sao chị cũng không biết cưỡi ngựa, mà bây giờ càng không thể học cưỡi." Hà Tiểu Quân đỡ lấy thắt lưng từ từ đứng dậy đi về phía ngôi nhà. Bóng dáng có chút cô đơn.

Mọi người nhìn theo bóng lưng Hà Tiểu Quân rồi thở dài. Tay Tôn Quân Ngôn siết chặt, Định Tường anh đang ở đâu hả?

"À, Nhạc Linh, đây là ngựa của em. Lúc trước con ngựa của em bị anh làm chết...anh đền cho em đó." Tôn Thần Hy đưa con ngựa màu trắng cho Nam Cung Nhạc Linh.

Con ngựa màu trắng này hoàn toàn khác với con Clara từ vẻ bề ngoài đến bên trong. Con Clara có nét trong trắng, mềm mại, tinh khiết còn con ngựa này hoàn toàn ngược lại. Trong ánh mắt của nó có sự bừng bừng, rất ngang ngạnh lại có phần mạnh mẽ cùng sắc sảo rất hợp với nó.

"Nó có tên là Valerie, con ngựa này ông anh nuôi cùng lúc với con Chad của anh hai." Tôn Thần Hy vuốt vuốt lông con ngựa.

Nam Cung Nhạc Linh nhìn về phía Tôn Quân Ngôn đang ngồi trên con ngựa. Từ lúc đến đây anh chưa nói với cô câu nào làm cô có chút hụt hẫng. Nhìn xuống con Chad của hắn, Nam Cung Nhạc Linh không khỏi cảm thán. Con ngựa màu đen ngóng đầy sự dũng mãnh cứ như tên gọi của nó cộng thêm thân ảnh cao lớn của hắn nữa. Cứ như thần thánh đầy khí phách.

Nam Cung Nhạc Linh lắc nhẹ đầu. Mới vừa rồi Tôn Quân Ngôn mà nhìn thấy được cái ánh mắt mê trai ấy của cô, chắc hẳn cười cô chết mất.

Mà cô đâu biết Tôn Quân Ngôn nhìn sang chỗ khác là để nén cười cơ chứ.

"Chúng ta cưỡi ngựa đến chỗ làm sớm lúc này đi." Hạ Ân Khanh hí hửng đề nghị, lúc này trên đường đến đây cô thấy một khu làm gốm gần trang trại nên rất có hứng thú.

Thẩm Nhược Hàn không để ý đến ánh nhìn của Cao Hải Phong mà rất nhẹ nhàng vuốt tóc rồi hôn lên trán Hạ Ân Khanh khiến mặt Cao Hải Phong tối sầm.

Mọi người cùng lên ngựa của mình từ từ tiến về phía khu làm gốm. Tôn Quân Ngôn đi ở sau cùng nhìn mọi người đi ở phía trên không khỏi nở nụ cười vui vẻ.

Nam Cung Nhạc Linh đi ở phía trên cũng từ từ cho ngựa đi chậm chậm lại đợi Tôn Quân Ngôn, cô muốn hỏi anh một số chuyện và đặc biệt muốn hỏi anh tại sao không nói chuyện với cô nữa.

"Anh Quân Ngôn, em muốn nói chuyện với anh." Đợi Tôn Quân Ngôn đi song song với anh, Nam Cung Nhạc Linh mới lên tiếng.

Tôn Quân Ngôn ngồi trên lưng ngựa tay siết chặt dây cương. Hắn đang mong đợi điều gì cơ chứ.

"Em nói đi, anh đang nghe mà."

"Sao anh không nói chuyện với em?"

Tôn Quân Ngôn cau mày, thì ra là vậy. Tại sao ư?

Từ sáng giờ cô và Thần Hy rất vui vẻ mà. Hắn lại nhìn thấy trong mắt Tôn Thần Hy một thứ tình cảm khác lạ, làm sao hắn dám để em trai mình hiểu lầm đây.

"Không có gì đâu." Tôn Quân Ngôn nhàn nhạt trả lời.

"Ồ bên anh, em thấy rất bình yên. Không tranh chấp, không muộn phiền và đặc biệt không có hận thù." Nam Cung Nhạc Linh nhìn sang phía khác, tay đang cầm dây cương cũng nhẹ nhàng chuyển qua cầm lấy bàn tay đang siết chặt dây cương của hắn.

Tôn Quân Ngôn tròn to mắt như không tin được nhìn cô, khuôn mặt hần mang một chút bối rối mà quên mất cô từ nhỏ sống ở nước ngoài những cái nắm tay và ôm, hôn cũng rất bình thường.

Tôn Thần Hy ở phía trước không thấy cô đầu liền nhìn xuống thấy cảnh đó trong lòng có chút chua xót, anh nhẹ nhàng cúi đầu rồi thở dài, siết chặt dây cương lao con ngựa thật nhanh về phía trước.

Hạ Ân Khanh nhìn thấy Tôn Thần Hy như vậy không kiềm lòng muốn an ủi. Nhưng cô làm gì có tư cách cơ chứ, Hạ Ân Khanh nhìn bóng lưng cô độc của Tôn Thần Hy rồi nhìn xuống đàng sau mình, đáy mắt có chút bi thương. Hành động của Hạ Ân Khanh lại không qua mắt được Thẩm Nhượng Hàn, anh lắc đầu cười khổ. Tình cảm anh trao cho cô mấy năm nay chỉ dừng ở mức anh em, nhưng sao anh không thể buông bỏ được mà chuyển nó thành tình thâm cơ chứ. Mỗi lần cô giới thiệu anh là anh kết nghĩa của cô, trong lòng anh đau biết bao nhiêu.

Tôn Quân Ngôn và Nam Cung Nhạc Linh từ từ một tay nắm dây cương, một tay cầm chặt tay đối phương đi trên bãi cỏ mênh mông.

Nam Cung Nhạc Linh nhìn nét bối rối ần ần hiện hiện trên mặt Tôn Quân Ngôn thì có chút mỉm cười, lại nhìn bàn tay to lớn đang cứng đờ của hắn. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn ngưng ngừng quả là vui nhộn, cô không ngờ người như hắn là lại nhát gái như vậy. Gái mới nắm tay đã ngưng ngừng quay chỗ khác. Cái thân ảnh cao to lịch lãm của hắn rất rất không hợp với bộ dáng ngưng ngừng lúc này. Nam Cung Nhạc Linh tạt lưỡi máy cái.

Đáng yêu phết, làm tiểu thụ chắc không ai để ý đây nhì.

Nam Cung Nhạc Linh vừa thoáng qua với cái suy nghĩ đen tối lập tức tùm tùm cười. Cô nhớ lúc tham gia khóa học ở Nhật có gặp mấy anh chàng cao to, mạng ba lô màu hồng, mang khuyên tai, cần điện thoại hình Kitty dơ lên cao sôi sôi rồi rồi cái đầu bảy màu lại như quả chôm chôm của mình. Lúc đó cô thường cúi đầu quay đi chỗ khác. Nhìn bộ dáng đó, biến thái, thật biến thái mà.

Tôn Quân Ngôn liếc mắt nhìn cô, hắn thật sự không hiểu cô đang nghĩ cái gì. Ánh mắt của hắn nhìn cô đầy sự đề phòng, biết đâu đòi trai của hắn hôm nay sẽ bị cô hủy hoại không thương tiếc. Tôn Quân Ngôn rất chóng rút tay lại nhưng lại bất ngờ làm Nam Cung Nhạc Linh chau mày trên lưng ngựa, nửa người chaoáng qua người hắn.

Tôn Quân Ngôn nhìn Nam Cung Nhạc Linh đang ở trong lòng mình thì không khỏi cau mày, mang cô qua bên ngựa mình.

"Cười ngựa, quan trọng nhất phải trầm ổn. Đừng đùa nghịch như vậy." Hắn nhàn nhạt nói vào tai cô.

Hơi thở của Tôn Quân Ngôn phảng phất vào tai cô, làm mặt cô đỏ bừng, vội cúi đầu lấy tay vuốt ve con ngựa.

Con bạch mã Valerie thấy cô không ngồi lên lưng mình nữa cũng ngoan ngoãn quay đầu đi về trang trại của nó. Con Chad nhìn con Valerie quay đi thì có vẻ tiếc nuối không thôi.

Tôn Quân Ngôn và Nam Cung Nhạc Linh cùng cười một con ngựa từ từ đi về phía trước cười cười nói nói thì bốn người kia đang vất chân lên lưng ngựa chờ đợi theo phương châm "chờ đợi là hạnh phúc" nhưng lúc này trên mặt ai cũng "mất niềm tin". Có một đoạn đường mà hai người kia đi cả tiếng chưa tới, tốc độ còn thua cả rùa, chắc ngang ngựa với ốc sên.

"Anh hỏi em chuyện này nhé?" Tôn Quân Ngôn nắm chặt dây cương nhìn cô đang ở trong ngực mình thì có chút đắn đo.

"Anh hỏi đi?" Nam Cung Nhạc Linh nhìn hắn nghiêm túc như vậy, trong lòng đột nhiên lại hoang mang, tìm trong ngực như muốn nhảy ra ngoài.

"Nếu như một ngày...em phát hiện người đã tống chết cha em không phải là em trai anh...thì sao?" Tôn Quân Ngôn ánh mắt lơ đãng nhìn về hướng khác nhưng tim hắn đang rất hồi hộp như mong đợi đáp án tốt đẹp từ cô.

Nam Cung Nhạc Linh cau mày, cô là người thông minh lại sống trong thương trường bao nhiêu năm làm sao không hiểu được dụng ý trong câu hỏi của hắn cơ chứ. Có phải chăng trong câu nói đã thầm nói lên hắn là hung thủ hay không? Nhưng năm đó rõ ràng là Tôn Thần Hy bước ra từ ghế lái mà, làm sao Tôn Quân Ngôn có thể là hung thủ cơ chứ. Chắc cô quá đa nghi thôi.

"Cuộc đời này...vốn không có hai từ: Nếu như. Anh yên tâm, em sẽ không trả thù anh ấy đâu. Chúng em bây giờ là bạn." Nam Cung Nhạc Linh quay người lại ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng cho hắn một câu trả lời mà cô nghĩ là chính đáng.

Lúc ở trường đua ngựa, Tôn Thần Hy liều mạng cứu cô, lúc ở ngoại ô Tôn Quân Ngôn cũng liều mạng cứu cô. Từng cử chỉ quan tâm của hai anh em nhà họ Tôn đã giúp cô bỏ xuống hận thù. Huống hồ năm đó là cô ham chơi lao gia đường nếu không ba cô cũng sẽ không vì cứu cô mà chết. Đôi bên đều sai thì làm sao có thể đổ lỗi lên đầu nhau được đây.

Tôn Quân Ngôn thở dài rồi phi ngựa về phía trước. Xem ra đều hắn muốn nghe nhất đã nghe được rồi. Cô sẽ không trả thù em trai hắn, như vậy hắn đã vui lắm rồi.

Nhưng có điều hắn chưa biết, lúc hai người chưa gặp nhau cô đã dàn dựng lên cả trăm cái cạm bẫy để đưa Tôn Thần Hy và tập đoàn Tôn gia vào chỗ chết. Đến cả dự án hợp tác giữa hai tập đoàn cũng là một cái bẫy để thu mua Tôn gia nhưng sau khi biết hắn cô đã hoàn toàn hủy đi mọi kế hoạch. Kết quả là mẹ cô xém chút lên con đột quỵ.

"Thần Hy từ nhỏ rất cực khổ, từ nhỏ nó rất thích chơi đàn, ước mơ của nó là trở thành một nhạc trưởng có một dàn nhạc và nhóm hợp ca riêng. Nhưng sau tai nạn năm đó, báo chí liên tiếp đưa tin, mạng xã hội liên tiếp cập nhật những người không biết sự tình chỉ tin vào báo chí liên tục tập trung ở

công nhà anh và công ty si vã, chữ bói, lãng nhục thậm chí là ném đá vào nhà anh, mẹ và ba anh chạy khắp nơi dùng mọi quyền lực để phong tỏa tin tức nhưng vô ích. Thần Hy ở lại nước được một năm thì không chịu được áp lực mẹ anh phải đưa nó về Anh nhưng cũng chỉ có một kết quả là vô ích." Giọng Tôn Quân Ngôn trầm trầm ổn ổn nhưng lại đầy bi thương.

Nam Cung Nhạc Linh nghe anh nói, ở một góc nào đó cô cũng hình dung ra được năm đó một đứa trẻ mới sáu tuổi phải đối mặt như thế nào. Nếu là cô không chừng đã tìm đến cái chết. Giờ phút này, cô thật sự hâm mộ sự kiên cường của Tôn Thần Hy càng thấy được miệng lưỡi của giới truyền thông thật đáng sợ. Bọn họ giết người không cần đến súng đạn, dao giết mà bằng nét chữ. Từng nét chữ họ viết ra có thể nâng cao một con người cũng có thể giết chết một con người.

"Như em biết mẹ anh là người phụ nữ không bình thường, bà ấy là quý tộc Anh lại có bản lĩnh trên thương trường nên vụ việc của Thần Hy vốn chỉ ở trong nước nhưng do lai lịch của mẹ anh quá lớn thông tin nhanh chóng lan rộng trên toàn cầu. Đến nhiều năm dù Thần Hy đi học ở đâu cũng bị bạn bè xa lánh, đến năm cấp ba bọn anh bắt đầu mở trường học chỉ chọn những học sinh có cốt cách, xây dựng ký túc xá để tạo cho Thần Hy một cảm giác như bao họ sinh khác. Đến những năm đại học ở Harvard tuy cũng có lời nói ra nói vào nhưng bọn họ đều sợ thế lực của ông ngoại nuôi anh nên cũng im lặng bót." Tôn Quân Ngôn ngừng một chút rồi nói tiếp.

Nam Cung Nhạc Linh nhìn hấn, cô không ngờ sự việc lại tồi tệ đến như vậy. Tôn Thần Hy vượt qua được quả không phải tầm thường.

Nhìn khuôn mặt hấn Nam Cung Nhạc Linh thật sự đã hình dung được. Năm đó rất đáng sợ với nhà họ Tôn, khiến cho Tôn Thần Hy bỏ luôn cả ước mơ của mình cũng chỉ là mấy tên phóng viên. Nhưng đó lại là một vết thương không bao giờ lành được, nó cứ đau mà rỉ máu mãi giống như cô vĩnh viễn không quên được ba mình vì mình mà chết.

Tôn Quân Ngôn nhẹ vuốt tóc.

Thấy hai người họ đi tới, Hạ Ân Khanh cau mày nhìn đồng hồ. Lúc ở bãi cỏ là ba giờ chiều, bây giờ là bốn giờ. Trong khi đoạn đường chỉ có 500km. Tốc độ gì vậy chả biết.

Nhưng nhìn một hồi cô liền phát hiện hai người chỉ cười có một con ngựa. Liền hiểu ra vấn đề nan giải này.

"Hai người có hẹn hò hay tâm sự mỏng cũng nên nói với chúng tôi một tiếng. Đừng bắt chúng tôi chờ đợi có được không?" Cô nhanh chóng phản nản nhưng giọng điệu toàn dùng để trêu chọc Nam Cung Nhạc Linh.

Nam Cung Nhạc Linh lườm Hạ Ân Khanh một cái rồi rút đầu vào ngực Tôn Quân Ngôn, mặt trở nên đỏ bừng.

"Em không định xuống ngựa sao?" Tôn Quân Ngôn ngồi trên lưng ngựa liền muốn trêu chọc khiến mặt cô càng đỏ hơn.

Đúng là một cô bé hay ngượng mà nhưng dễ thương phết.

Nam Cung Nhạc Linh bất ngờ, vội đẩy hấn ra. Chết tiệt! Cô hiền quá nên ai cũng muốn ức hiếp cô.

Hạ Ân Khanh về nhà tớ sẽ cho tiểu Bạch dạy dỗ cậu.

Nam Cung Nhạc Linh thầm nghĩ rồi hé hé môi cười. Nghĩ đến cảnh tiểu Bạch chạy vòng vòng hù Hạ Ân Khanh muốn đột quỵ thì cô vui không thể tả.

Nhưng hiện giờ tình thế của cô rất huy cấp, vì nghĩ đến việc trả thù mà quên tình cảnh hiện giờ. Bởi vì đẩy Tôn Quân Ngôn ra quá bất ngờ nên cô liền chao đảo trên yên ngựa xem chút roi xuống đất nhưng rất may Tôn Quân Ngôn đã ôm lấy cô lại.

Có điều tư thế này rất ái muội. Cô mở to mắt nhìn hấn, hai tay còn quàng qua cổ hấn, còn hấn lại ôm lấy eo cô, con Chad nhẹ nhàng cúi đầu giống như là đang ngượng ngùng thay chủ nhân nó.

Mọi người đang nhìn cảnh đó thì không khỏi che miệng cười, trừ Tôn Thần Hy. Bộ dạng Tôn Thần Hy có chút âm đạm rồi bước chậm chậm vào trong. Hạ Ân Khanh lại nhìn theo rồi thở dài.

Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng quay người, động tác nhanh nhẹn mang cả cô và hấn phi xuống khỏi lưng ngựa như đang trong phim cổ trang.

Hấn nhìn theo bóng lưng của em trai trong lòng có chút buồn bã. Có vẻ cô không biết nhưng hấn lại có thể biết, Tôn Thần Hy yêu cô thật rồi.

Để Nam Cung Nhạc Linh xuống anh cũng xoay người vào trong, không còn bộ dạng trêu đùa lúc nãy nữa. Nhìn bóng lưng cao lớn của Tôn Quân Ngôn không hiểu sao trái tim cô lại nhảy lên liên hồi, cảm giác giống như là bị mất mát cái gì đó. Rất khó thờ và vô cùng khó chịu. Nó kéo theo cả tâm trạng của cô.

Cao Hải Phong đang cho con ngựa thân yêu của mình ăn cỏ nhưng mọi chuyện xảy ra đều lọt vào tầm mắt anh. Cao Hải Phong nở nụ cười nửa miệng, trong ánh mắt như đang toan tính điều gì đó. Đợi mọi người đi vào hết con ngựa cũng ăn hết cỏ trong tay anh, anh mới xoa xoa đầu nó rồi đứng dậy đi vào trong.

Đồ gốm ở tỉnh X thường là đồ gốm cổ điển được làm từ đất sét hoặc sành có nhiều mùn cũng giống như ở những nơi khác nhưng điểm đặc trưng ở đây là những đồ vật trang trí ở bên trong. Những món đồ gốm xa xưa như bát, đĩa, bình hoa rất phong phú, đa dạng. Chúng đều có xuất thân từ những nhân vật làm gốm nổi tiếng xưa như Thomas. Phần lớn đều có xuất thân từ hoàng gia Anh nơi đã từng tạo ra những món đồ gốm tinh xảo nhất.

Hạ Ân Khanh nhìn những món đồ gốm được trưng bày thì mắt sáng cả lên, đối với một người yêu nghệ thuật thì đây quả là một tuyệt tác. Trong khi đó mọi người chỉ lơ đãng nhìn xung quanh. Nhìn mãi mới thấy một người phụ nữ từ bên trong một gian phòng đi ra.

"Các cháu có cần bác giúp gì không?" Người phụ nữ trung niên, tóc ngắn, bộ dáng của người phụ nữ Châu Âu đặt trưng hiện ra trước mắt mọi người.

"Dạ. Chúng cháu đi tham quan thôi ạ." Tôn Thần Hy nhẹ nhàng trả lời.

"Vậy được. Ta là Samantha, cần gì các cháu cứ gọi, ta đang nung gốm ở phía sau." Bà Samantha vui vẻ nói. Từ ngày một nhân vật cao trong làng gốm chuyển đến đây định cư như bà thì rất ít người đến ghé thăm nên bà rất hiếu khách. Với lại nhìn những người vừa bước vào này từ bên ngoài đã biết không phải hạn tầm thường có mấy cái đồ gốm này, lẽ nào lại ăn cắp.

"Bác cứ đi làm việc của mình đi ạ." Thẩm Nhược Hàn nhanh nhẩu trả lời.

Bà Samantha mỉm cười một cái rồi xoay người vào trong, trước khi xoay đi còn để lại cho sáu người một câu.

"Các cháu có muốn làm gốm không?"

Tất nhiên là muốn rồi.

Hạ Ân Khanh ôm chầm lấy bà Samantha vui sướng không thôi. Thường thì những nơi tại gia thế này rất ít cho khách tự động tay vào làm, nhưng hôm nay có dịp. Tất nhiên là vui rồi.

Năm người còn lại chỉ thờ dài chiều theo cô. Đối với việc làm gốm phải tập trung, điềm đạm và cô lòng nhẫn nại nhưng đối với con người lạnh chanh, cà lơ phất phơ như Hạ Ân Khanh với Thẩm Nhược Hàn thì việc đó vô cùng khó.

Bàn xoay cứ xoay vòng vòng mãi, còn cục đất sét trong tay Hạ Ân Khanh vĩnh viễn cũng chỉ là cục đất sét. Còn Thẩm Nhược Hàn từ lúc bắt đầu đã chịu thua, không thể nào biến nó thành cái bình được.

"Xong rồi." Bỗng một tiếng hò reo vang lên.

Hạ Ân Khanh cùng Thẩm Nhược Hàn nhìn về phía mới hét lên đó. Là Nam Cung Nhạc Linh.

Hạ Ân Khanh làm bộ mặt sùng bái chạy đi về phía cô để xem cô đã làm được cái gì. Nhưng khi nhìn thấy vậy đó, Hạ Ân Khanh liền thu lại ánh mắt sùng bái thay vào ánh mắt tò mò.

Bởi vì vậy Nam Cung Nhạc Linh làm không phải cái ly hay cái bình gì đó mà là một cái một hình hộp đứng. Nói thẳng ra là một cái lồng sắt.

Thẩm Nhược Hàn chau mày. Muốn nhốt ai trong đó sao?

"Tiểu Linh à, em không có cái ý tưởng nào để làm sao?" Thẩm Nhược Hàn bộ dáng cà lơ phất phơ để tay lên vai Nam Cung Nhạc Linh ánh mắt nhìn cái lồng sắt khó hiểu.

Nam Cung Nhạc Linh cau mày, cô nghĩ mình đã quá sáng tạo rồi đấy chứ.

Tôn Quân Ngôn lúc này cũng đã làm xong, hắn nhẹ nhàng nhìn qua vật cô làm. Xém chút hắn rút quai hàm.

Hai người thật không hên mà gặp, cùng nhau làm có một thứ. Mà thứ đó chả hay ho gì. Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng đưa vật mình mới làm cho bà Samantha nói nhỏ vào tai bà gì đó rồi đi lại phía cô.

"Anh không làm sao?" Nam Cung Nhạc Linh thấy hắn đi lại liền tò mò hỏi. Cô rất muốn biết hắn đã làm vật gì nhưng cô lại nhận được lời nói dửng dưng của hắn.

"Có làm nhưng hư rồi."

Nam Cung Nhạc Linh cau mày, rõ ràng lúc ấy đã thấy anh làm xong rồi mà nhưng tại hai thân ảnh phiền phức này che đi nên cô không biết là vật gì.

Bà Samantha sau khi cất xong món đồ của Tôn Quân Ngôn liền đi ra. Bà lại phải tròn to mắt nhìn cái vật đang ở trên bàn, lại là chiếc lồng sắt. Hai người này, tại sao lại quái như vậy chứ.

"Hai tên kia vẫn còn làm sao?" Hạ Ân Khanh chỉ vào Tôn Thần Hy và Cao Hải Phong.

Hai người đó đang tập trung để tạo ra một cái bình. Quả nhiên khả năng tập trung rất tốt. Từng đường nét của chiếc bình rất tỉ mỉ được tạo nên trong bàn tay khéo léo của hai người.

Bà Samantha nhìn về hai người. Quả nhiên rất có năng khiếu, khả năng tập trung rất tốt.

"Hai người đó quả thật rất có năng khiếu." Bà Samantha vui vẻ khen ngợi.

Nhưng vừa dứt câu, Tôn Thần Hy liền buông lỏng chiếc bình đang xoay trên bàn xoay còn mạnh tay đập cho nó nhẹ xuống, không nói không rằng liền bước ra ngoài. Bộ dáng có vẻ rất tức giận.

Nhìn thái độ vừa rồi của Tôn Thần Hy quả là khác thường. Tuy thường ngày Tôn Thần Hy có vẻ bất cần nhưng đâu phải là người vô lễ như vậy.

"Bà nói gì sai sao?" Bà Samantha quay sang bốn người hỏi bằng giọng ngạc nhiên vô cùng.

Bốn người thờ dãi. Ai mà biết cơ chứ?

"Không phải đâu ạ." Tôn Quân Ngôn vội lên tiếng. Đối với đứa em này hẳn cũng bó tay chịu chửi.

Ba người còn lại gật đầu đồng tình.

"A!Xong rồi." Bỗng một tiếng hét vang lên làm năm người giật mình muốn nhảy dựng lên.

Ai cũng đang suy nghĩ về chuyện Tôn Thần Hy bây giờ lại bị hù như vậy, tất cả đều muốn yếu tim.

Năm người đưa mắt về phía tiếng la đó rồi cau mày.

Chẳng lẽ này giờ tên đó không biết đang xảy ra chuyện gì sao?

Nam Cung Nhạc Linh cùng Hạ Ân Khanh nhìn nhau, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Còn Tôn Quân Ngôn và Thẩm Nhượng Hàn đã quá quen với chuyện này. Cao Hải Phong từ nhỏ tới lớn một khi tập trung vào cái gì đều không hề quan tâm đến xung quanh.

"Làm gì mọi người nhìn em ghê vậy?" Cao Hải Phong hồn nhiên, vô tội hỏi.

Thẩm Nhượng Hàn quàng tay qua vai Cao Hải Phong rồi nhìn xuống tác phẩm của Cao Hải Phong.

Là hai cái ly-ly cặp. Tên nhóc này để ý đến ai rồi sao?

"Này, em định tặng chiếc ly đó cho ai vậy?" Thẩm Nhượng Hàn chỉ vào chiếc ly hỏi.

Cao Hải Phong cười hi hi.

"Không tặng cho ai cả, là của riêng em."

Hạ Ân Khanh bất giác nhíu mày. Quả nhiên là tên ích kỷ.

Nam Cung Nhạc Linh che miệng cười. Bạn cô đang ghen tỵ thì phải.

Sau ngày làm gốm đó, mọi người ở lại trang trại rong chơi. Tính X hầu như đều nằm trong phạm vi quản lý của Tôn gia nên đi đến đâu cũng có người chào đón nhưng đa phần mọi người đều tập trung ở trang trại phụ mọi người cho ngựa ăn, chăn cừu, nuôi gia súc,...còn trông trọt nữa. Được quy về cuộc sống điền viên hầu như ai cũng vui vẻ.

Quan hệ tuy vẫn căng thẳng nhưng chỉ là Tôn Thần Hy không chịu hòa hợp với Cao Hải Phong nên mới vậy thôi chứ còn lại thì tốt.

Đêm tối, Tôn Thần Hy ngồi trên ghế ngoài vườn, đèn trong sân mập mờ nên không nhìn rõ được nét mặt của anh. Nhưng nhìn dáng vẻ anh, thật sự đang rất ưu tư, rất phiền muộn.

Ba ngày nay, anh luôn chứng kiến Nam Cung Nhạc Linh quán quýt lấy anh trai mình Tôn Quân Ngôn. Lòng anh khó chịu kinh khủng nhưng anh sẽ không tranh giành với anh trai mình, chỉ đành mang tình yên này nén xuống thật sâu. Cố gắng không quan tâm cô, không để ánh mắt mình trên người cô như anh không thể.

Điều thuốc trên tay anh cũng dần dần tàn đi nhưng anh không hề bận tâm tới.

"Uống không?" Hạ Ân Khanh từ bên trong đi lại, trên tay cầm hai ly rượu vang trắng.

Tôn Thần Hy nhận lấy ly rượu vang từ trong tay Hạ Ân Khanh, uống một ngụm nhỏ rồi nhích sang một bên cho cô ngồi xuống.

Rượu vang trắng có màu vàng rom chum với ánh đèn mờ ảo trong sân nên không thể đoán được gì hoài lòng phiền muộn. Màu rượu rất đẹp nhưng nhìn nó vào giây phút này anh thấy thật khó chịu.

"Tại sao không đến bên cạnh Nhạc Linh bảo anh yêu cậu ấy? Như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều ấy." Hạ Ân Khanh nhàn nhạt nói. Nhưng từng lời nói giống như cô đang lấy dao đâm chính mình.

Hạ Ân Khanh nhấp một ngụm nhỏ rượu. Nếu cô nói cô thích anh thì sao? Anh có từ chối cô không? Hay tránh xa cô vì cô là vị hôn thê của Cao Hải

Phong? Thích một người không thích mình quá nhiên khó chịu, cô thường tình không uống rượu, đúng hơn là không biết uống nhưng hôm nay cũng phải tìm đến rượu. Bởi vì lòng cô rất khó chịu, khó chịu chết đi được.

Bây giờ cô đã biết rượu cũng giống như tình. Khi chưa thử thì rất muốn nhưng thử rồi sẽ hối hận.

"Tôi không thể." Tôn Thần Hy tiếp một ngụm rượu lớn. Trong lời nói đầy bất lực. Anh có cả một hậu cung mỹ nữ vậy tại sao anh chỉ yêu có mỗi Nam Cung Nhạc Linh cơ chứ?

"Vì anh trai anh sao?" Hạ Ân Khanh nở nụ cười nhạt nhìn thẳng vào anh.

"Anh đúng là hèn nhát, cả tình yêu của mình cũng không dám theo đuổi."

Tôn Thần Hy nhếch môi cười. Hạ Ân Khanh nói đúng, anh hèn nhát. Nhưng giữa tình yêu và tình thân, anh chọn tình thân. Huống hồ người cô ấy yêu là anh trai anh. Anh không có quyền xen vào.

"Anh biết không, tôi cũng như anh, thích một chàng trai ngay từ lần thứ ba gặp mặt nhưng chàng trai đó không yêu tôi mà yêu bạn tốt của tôi." Hạ Ân Khanh nhàn nhạt ngước mắt lên trời nhìn ánh trăng, nhưng ai biết cô đang cố không để nước mắt rơi ra kia chứ.

Người ta bảo:

Lần thứ nhất gặp nhau là ngẫu nhiên

Lần thứ hai gặp nhau là tất nhiên

Lần thứ ba gặp nhau là định mệnh

Định mệnh của Hạ Ân Khanh cô là như vậy sao? Hôn phu thì không yêu. Còn người con yêu lại yêu bạn thân cô. Một vòng lẩn quẩn có muốn cũng không thoát ra được.

"Vậy cô đã làm gì?" Tôn Thần Hy tiếp tục nhấp nhấp ly rượu. Anh không hề biết người cô nói là mình.

"Tôi... chỉ đứng sau nhìn người đó." Hạ Ân Khanh lại cho mình nụ cười tự giễu.

"Yêu không nhất thiết phải có được trái tim người mình yêu, mà là nhìn người mình yêu hạnh phúc. "

Chết tiệt! Bây giờ cô thấy mình thật cao cả, dang hiến cả người mình yêu cơ đấy. Mặc dù biết người đó cũng không hơn gì hoàn cảnh của mình bao nhiêu.

"Trời hơi lạnh, anh vào sớm một chút coi chừng bị cảm. Tôi vào trước đây." Hạ Ân Khanh vội đứng lên xoay người đi vào trong.

Tôn Thần Hy nhìn theo bóng dáng cao từ từ khuất dần, tại sao anh thấy cô đang cố chạy cơ chứ.

Mà đúng thật, cô đang chạy, nước mắt rơi là tả trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

"Em sao vậy?" Thẩm Nhượng Hàn từ trên cầu thang đi xuống thấy cô chạy lên không khỏi nhíu mày nhìn ra cửa rồi nở nụ cười khổ. Quả nhiên thời gian bốn năm theo đuổi bên cạnh chăm sóc cô từng chút một không bằng mấy tháng của em trai anh. Mấy ngày ở trung tuy anh hay đùa, cả lo phát phờ nhưng không phải anh không để ý đến xung quanh. Anh nhìn rõ sự bất lực của cô khi nhìn thấy ánh mắt của Tôn Thần Hy cứ dán vào Nam Cung Nhạc Linh. Thật sự mấy ngày nay anh đã nhận ra, đối với Hạ Ân Khanh anh chỉ là anh trai, không hơn không kém.

Thẩm Nhượng Hàn cung tay lại dấm mạnh vào tường một cái thật mạnh rồi bước lên phòng Hạ Ân Khanh.

Cốc, cốc...

Thẩm Nhượng Hàn không ngừng gõ cửa.

"Em mở cửa đi, là anh...Nhượng Hàn đây."

"Ân Ân, mở cửa cho anh."

Thẩm Nhượng Hàn đứng bên ngoài không ngừng gõ cửa nhưng vô ích. Anh hiện tại rất muốn phá cửa nhưng lại sợ làm cô giận nên chỉ dám đứng bên ngoài. Biết Ân Ân của anh đang khóc đỏ, nhưng anh bất lực rồi.

Chợt nhớ đến cái gì đó, anh vội chạy ra phòng mình lao thẳng ra ban công. Ban công của cô và anh nằm sát nhau lên anh nhanh chóng bay sang.

"Chân dài tiện thật." Thẩm Nhượng Hàn thầm nói nhỏ.

Đứng bên ngoài ban công phòng Hạ Ân Khanh anh nhẹ nhàng thở dài khi nghe tiếng cô thủ thủ trong chăn khóc.

"Gió thổi mưa hóa thành hoa

Thời gian trôi cũng không đuổi kịp bạch mã

Những lời mộng mơ thời thanh xuân viết trên tay cậu

Liệu có còn vẹn nguyên như trước?"

Thẩm Nhục Hàn nhẹ nhàng cất lên tiếng hát của mình. Bài Time Boils The Rain(Thời gian chữ vũ) qua tiếng hát của anh nhẹ nhàng bay vào phòng như nói rõ lòng anh, nói rõ lòng cô.

Thẩm Nhục Hàn đứng đó nhìn cô, đến khi cô vì quá mệt mỏi mà thiếp đi mới quay trở lại phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngoại truyện 7

Nam Cung Nhạc Linh đứng từ trên ban công nhìn ra ngoài. Bầu trời hôm nay đẹp quá, trăng thanh gió mát nhưng lòng cô sao khó chịu thế này. Từ lúc ở lò gốm đến giờ Tôn Quân Ngôn luôn tìm cách tránh mặt cô. Còn Tôn Thần Hy thì lơ cô. Ruột cuộc cô làm gì sai mà cả hai người đó đều bỏ rơi cô chứ. Cả hai người đó đều là bạn cô mà.

Chết tiệt! Càng nghĩ càng đau đầu.

Không lẽ hai thằng chả đến tháng.

Nam Cung Nhạc Linh lắc đầu xua đi những suy nghĩ phức tạp. Cô mệt mỏi quá rồi. Quả nhiên giữa con trai và con gái không thể nào có được một tình bạn trọn vẹn.

Cô đi làm bạn với 3D chắc ổn.

Càng nghĩ càng rối, Nam Cung Nhạc Linh đưa tay tóm nhẹ tóc rồi đưa ly rượu vang lên một hơi uống sạch.

Đi ngủ cho khỏe.

Nói là ngủ chứ cô lên giường nằm lăn qua lộn lại có ngủ được đâu. Trong đầu cứ nghĩ về những việc trong ba ngày nay, từng chuyện từng chuyện làm cô đau đầu. Thứ nhất, biểu hiện của Tôn Thần Hy rất lạ, vô cùng lạ. Cứ chút chút rồi lại nhìn cô nhưng cô nhìn lại thì anh quay đi chỗ khác. Còn Tôn Quân Ngôn thì đối với cô vô cùng lạnh nhạt cứ như người xa lạ. Còn Hạ Ân Khanh nữa, giống như là đang có chuyện gì giấu cô.

Ruột cuộc là cái gì???

Tôn Quân Ngôn ngồi trên ghế sofa trong phòng, hắn cũng đang có cùng suy nghĩ với những người còn lại. Phải chăng cuộc đi chơi này hắn không nên đi cùng.

Cốc,cốc...

"Anh Quân Ngôn, em vào được không?" Cao Hải Phong ở bên ngoài nói vọng vào.

Tôn Quân Ngôn chau mày, mười giờ rồi mà còn tìm hắn. Có chuyện gì vậy nhỉ?

"Vào đi."

Cao Hải Phong từ từ mở cửa vào, trên tay còn cầm theo hai chai rượu.

"Uống với em mấy ly nhé." Cao Hải Phong đưa hai chai rượu lên cười cười.

Anh biết Tôn Quân Ngôn chưa ngủ nên mới cố tình mang rượu đến đây. Lúc buồn rượu là thứ giải sầu tốt nhất.

"Đề anh đi kêu thêm anh Hàn và Thần Hy." Tôn Quân Ngôn từ từ đứng dậy.

Lúc này ngồi ngoài ban công hắn nghe tiếng Thẩm Nhục Hàn hát nên chắc còn thức. Còn Tôn Thần Hy này giờ còn ngồi dưới sân.

"Em đi lấy thêm mấy chai nữa." Cao Hải Phong thấy Tôn Quân Ngôn đi ra anh cũng đi cùng.

Tôn Quân Ngôn đi nhanh xuống phòng của Thẩm Nhượng Hàn ở dưới tầng dưới nhanh chóng gọi anh. Thẩm Nhượng Hàn, Tôn Thần Hy cũng không ngủ được nên cũng theo góp vui. Lúc đi lên phòng anh tình cờ thấy Nam Cung Nhạc Linh ở trong phòng đi ra nên cũng kéo luôn cô theo.

Vậy là một tiệc rượu tại phòng Tôn Quân Ngôn bắt đầu.

Tuy trong buổi tiệc rượu này có phần căng thẳng như cũng có phần tốt.

Bốn người ngồi uống hết chai này đến chai khác. Chỉ có Cao Hải Phong là ngồi nhìn rồi thờ dài.

Cũng chỉ vì một chữ tình.

"Phong, chúng ta...uống tiếp nào." Thẩm Nhượng Hàn ngà ngà say lắc lư cầm chai rượu đưa về phía Cao Hải Phong.

Cao Hải Phong chỉ gạt đầu rồi nhận lấy chai rượu tua một lần nữa chai, rồi chĩa chai rượu về cho Thẩm Nhượng Hàn.

Tôn Thần Hy không đếm xỉa đến người khác chỉ trực tiếp uống và uống, ở bên phía Tôn Quân Ngôn và Nam Cung Nhạc Linh cũng không khá hơn.

"Tại sao? Tại sao? Tôi đợi cô ấy bốn năm. Tại sao cũng chỉ là thân phận anh trai thôi chứ?" Thẩm Nhượng Hàn vừa uống vừa nói, giọng điệu đầy đau khổ.

Cao Hải Phong lại thờ dài. Có lẽ trong năm người hiện giờ có mặt ở đây, anh là người tỉnh táo nhất.

"Anh đừng buồn. Em trai anh cũng thế lắm như anh thôi. Cả hậu cung em không quan tâm tới ai, vậy mà ngày đầu tiên gặp em đã thích cô ấy...cô ấy cướp luôn trái tim em mà không cần thỏa trả." Tôn Thần Hy ngồi bên cạnh Thẩm Nhượng Hàn để tay lên vai anh. Hai người gật gù thay phiên nhau than vãn.

Rượu vào lời ra.

Cao Hải Phong là người nghe hết, hình sang phía tay phải anh.

Nam Cung Nhạc Linh và Tôn Quân Ngôn cũng không kém. Có lẽ đây là lần đầu tiên Cao Hải Phong thấy được những người anh em, huynh đệ của mình uống say như vậy. Không những say vì rượu mà còn say vì tình.

"Ngôn đại thiếu gia, anh là kẻ xấu xa...anh biết tôi thích anh mà. Sao anh lại tránh mặt tôi hả?"

Nam Cung Nhạc Linh không còn một chút hình tượng nào nữa bay thẳng vào người Tôn Quân Ngôn, nắm lấy cổ áo anh tha hồ mà lắc. Còn Tôn Quân Ngôn chỉ gạt gù hai mắt nhắm lại.

Lúc này, Cao Hải Phong mới nhìn về phía Tôn Thần Hy và Thẩm Nhượng Hàn. Bất giác anh thờ dài nhẹ nhõm.

Hai người đó ôm nhau ngủ ngời luôn rồi.

"Thần Hy, anh Hàn dậy uống tiếp với em đi." Bất giác cô quay qua hai người kia lờ lờ kéo kéo hai kẻ đang ngủ như chết.

Thấy hai người đó bất động cô lại quay sang Tôn Quân Ngôn mà cười ngây ngô như một đứa trẻ. Cô ngồi lên người Tôn Quân Ngôn rồi rụt vào ngực anh, hai tay choàng qua eo anh. Ai biết cô rất thích ngực hân cơ chứ.

Cao Hải Phong chọn to mắt, xem ra anh nên giải tán sớm nếu không hậu quả rất khó lường.

Thế là anh phải mang hai cái xác to kia về phòng trước. Sau đó, sẽ lôi Nam Cung Nhạc Linh về sau.

Cao Hải Phong quyết định đưa Tôn Thần Hy về phòng trước chứ nếu Tôn Thần Hy tỉnh lại thấy cảnh này càng đau hơn.

Sau một hồi lê lét anh cũng kéo được Tôn Thần Hy ra tới cửa. Thật sự thì cái thân ảnh to lớn của Tôn Thần Hy giống như bức tượng, cả một nam nhân to lớn như Cao Hải Phong cũng phải bó tay, lực bất tòng tâm không thể nâng lên được. Mà phòng của Tôn Thần Hy ở trên cùng nữa chứ, tức là Cao Hải Phong phải lôi cái xác này lên hai tầng nữa. Anh chỉ biết khóc không ra nước mắt.

Ỉ ạch, ỉ ạch mà nê Tôn Thần Hy lên phòng.

Cuối cùng sau một hồi anh cũng đặt được Tôn Thần Hy lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho Tôn Thần Hy rồi anh mới đi ra cửa.

Bây giờ lại tới cái xác thứ hai, tầng ở dưới. Cao Hải Phong nhìn Tôn Quân Ngôn và Nam Cung Nhạc Linh bảo đảm không có chuyện gì mới yên lòng kéo cái xác thứ hai đi.

Thẩm Nhượng Hàn đáng dốc tuy không lực lưỡng bằng Tôn Thần Hy nhưng lại cao hơn anh. Anh chỉ đành sử dụng biện pháp lôi đi.

Lôi được Thẩm Nhượng Hàn xuống dưới phòng Cao Hải Phong thật sự đã mệt đến bốn hơi tai.

Anh đặt Thẩm Nhựt Hàn nằm xuống sau đó cũng nằm dài xuống bên cạnh phì phò mà thở.

Vừa định ngồi dậy thì bất ngờ bị Thẩm Nhựt Hàn bắt ngồi xoay người lại đè xuống, ồm ồm chặt cứng.

"Ân Ân, anh yêu em." Thẩm Nhựt Hàn ôm lấy Cao Hải Phong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Cao Hải Phong thật sự chỉ muốn đánh cho Thẩm Nhựt Hàn mấy cái. Ở trước mắt anh, gọi tên hôn thê của anh mà coi được sao?

Nhưng bây giờ không quan trọng nữa anh sắp mất đời trai đến nơi rồi.

Thẩm Nhựt Hàn càng ôm chặt Cao Hải Phong hơn. Khiến cho anh muốn gãy giữa cũng không thể.

Bất giác Cao Hải Phong nằm im, bây giờ tốt nhất anh không nên động đậy. Cứ để im như vậy chứ anh động đậy đời trai anh coi như không còn.

Thẩm Nhựt Hàn sau một hồi nháo cũng nằm im, ôm lấy Cao Hải Phong ngủ ngon lành.

Cao Hải Phong nhẹ nhàng mở tay Thẩm Nhựt Hàn ra khỏi người mình, sau đó là mang cái chân đang đè trên người mình xuống. Bay nhanh xuống giường, rồi ba chân bốn cẳng lao ra khỏi phòng.

Cao Hải Phong nhanh chóng bay vào toilet rửa mặt để cho mình tỉnh táo, rồi tiếp tục quay trở lại phòng Tôn Quân Ngôn. Vừa mới mở cửa ra...anh đã thấy được một trận kinh hoàng.

Xảy ra chuyện lớn thật rồi.

Cao Hải Phong mặt đỏ bừng vội đóng cửa lại, đứng ngơ ngác ở cửa. Anh mới nhìn thấy gì thế này???

Chuyện lớn thật rồi.

Tôn Quân Ngôn và Nam Cung Nhạc Linh đang..

Cao Hải Phong lại một lần nữa mở cửa ra để chứng thực mình không hoa mắt nhưng sự thật chứng minh rằng mắt anh rất tốt.

Không đợi ai nhắc anh bỏ luôn về phòng. Ở đây sớm muộn gì mắt anh cũng bị mù. Huống hồ gì hai người đó cũng có tình cảm với nhau mà, coi như anh tác thành cho họ. Được một cái ý nghĩ đúng, Cao Hải Phong liền thở dài nhẹ nhõm bước về phòng luôn. Lúc này anh còn định xuống bếp ăn cái gì rồi đi ngủ nhưng bây giờ anh thật sự no rồi.

Không phải no cái bụng mà no con mắt.

Nam Cung Nhạc Linh nằm trên giường mí mắt cử động để thích ứng với ánh sáng bên ngoài. Đầu cô đau như búa bổ, cô nhẹ nhàng chuyển động xoay người tránh ánh sáng nhưng người cô đau kinh khủng.

Ý thức dần dần có, Nam Cung Nhạc Linh liền cảm nhận được hình như mình nằm trên tay ai đó, còn có thứ gì đó đang đè lên người mình nữa chứ. Cô chau mày, hai mắt vẫn nhắm chặt lại với chân mày, xua tay đẩy cái thứ đặt trên người mình ra nhưng vừa sờ vào thứ đó cô liền hết hồn.

Là tay người!!!

Nam Cung Nhạc Linh nhanh chóng mở mắt ra, đập thẳng vào mắt cô chính là lồng ngực rắn chắc của hân.

Nam Cung Nhạc Linh như chết trợn to mắt nhìn cái lồng ngực to đùng này. Sau ba giây cô cũng hoàn hồn trở lại, cô nhìn xuống thân thể mình nhưng lại nhìn được luôn thân thể cả hai qua tấm chăn.

Không một mảnh vải che thân, trần như nhộng.

1 giây, 2 giây,...

"Aaaa" Nam Cung Nhạc Linh hét toáng lên, một cước cho Tôn Quân Ngôn đang ngủ bay thẳng xuống giường.

"A." Tôn Quân Ngôn đang ngủ bị một cảm giác mạnh liền tỉnh giấc. Hai mắt vì tối qua uống quá nhiều rượu mà dính chặt lại không mở ra được, đầu đau như có ai bổ xuống. Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng xoa xoa thái dương định lết lên giường ngủ tiếp nhưng vừa ngước lên hân liền thấy Nam Cung Nhạc Linh đang ngồi trên giường ồm ồm cái chân quàng xung quanh người.

Tôn Quân Ngôn đột nhiên tỉnh ngủ hân ra.

Hân chớp chớp mắt nhìn cô sau đó lập tức kéo góc chăn còn lại che lấy thân thể rồi bò lại lên giường.

"Xin lỗi, tôi...qua...anh không...có ý." Nhìn nhận ra vấn đề hân lập tức làm bộ mặt áy náy nhìn cô.

Nam Cung Nhạc Linh sau khi nghe Tôn Quân Ngôn nói, không biết tại sao lại cảm thấy ảm ức, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Tôn Quân Ngôn càng cuống cuống lên, tay chân lúc này không hiểu sao lại thấy nó thừa quá.

"Xin lỗi, xin lỗi." Tôn Quân Ngôn cả động vào cô cũng không dám, hai tay chỉ đưa lên trên không, cảm giác thật dư thừa.

"Mai chúng ta đến cục dân chính đi, hay em muốn em sáng xong liền đi."

Tôn Quân Ngôn nói một câu liền quả quyết, giống như là không cho cô có cơ hội từ chối.

Nam Cung Nhạc Linh liếc nhìn hắn một cái, biểu hiện của hắn thật sự không có gì giả dối. Nhưng cái gì mà "đến cục dân chính" đừng nói đây là câu hắn cầu hôn cô nha.

"Nếu em không chịu, anh chỉ đành đến tòa án...chuẩn bị ăn cơm tù vậy."

Nam Cung Nhạc Linh mở to mắt nhìn hắn.

Đã cướp đi tiện nghi của cô còn muốn hăm dọa cô. Được, để coi tòa án thì tòa án. Dù sau những người có tiền có quyền như Tôn gia chắc chắn sẽ không để hắn ở trong nhà đá mà bóc lột.

Cô chòm người với lấy chiếc áo somi của hắn đang ở trên đầu giường.

Tôn Quân Ngôn biết cô rất giận nên rất thức thời quay sang chỗ khác. Tối qua, say rượu nên làm việc đó cũng theo bản năng đàn ông chứ có nhìn thấy gì đâu. Đầu óc cũng chẳng nhớ nổi hai người tại sao lại ở trên giường nữa cơ.

Nam Cung Nhạc Linh nhanh chóng mặc cái áo somi đen của hắn vào, nhìn quần áo của cô ở dưới đất đều rách te tua cô không khỏi đau đớn, không không được mà cười lại càng không xong. Nhìn sang hắn, tuy chỉ nhìn được một nửa nhưng cô lại thấy khuôn mặt hắn đỏ bừng, hắn rõ ràng đang rất bối rối.

"Cứ xem..." Nam Cung Nhạc Linh chưa nói hết câu nên ngoài liền có tiếng vọng vào.

"Quân Ngôn, dậy ăn sáng đi." Hà Tiểu Quân đứng bên ngoài thấy cửa không khóa liền vào luôn.

Không ngờ lại chặn đứt câu nói "Cứ xem như không có gì xảy ra" của Nhạc Linh. Lại còn vô tình nhìn thấy cảnh này.

Tôn Quân Ngôn ngồi trên giường nhìn ra ngoài ban công, thân thể chỉ dùng một góc của cái chăn che đi bên dưới còn Nhạc Linh thì ngồi trên giường mặc áo somi của hắn, đầu tóc rối bù. Nói chung, vừa nhìn đã biết có chuyện gì đã diễn ra.

Mặt Hà Tiểu Quân đỏ bừng, xem ra cô vào không đúng lúc rồi.

"Các em...làm...làm tiếp đi...đừng ngại." Hà Tiểu Quân vội đóng cửa lại, mặt nóng ran.

Nhạc Linh lúc này thật sự chỉ muốn đập đầu vào gối chết cho rồi.

Một buổi sáng có vẻ là kỳ cục nhất trong lịch sử của Tôn gia.

Ông bà Tôn ngồi ở ghế chủ liếc nhìn mấy đứa cháu của mình.

Sao hôm nay tụi nó lạ vậy nhỉ?

Tôn Quân Ngôn và Nhạc Linh chỉ cảm cái ăn như chết đói, lâu lâu chiếu ánh mắt nhìn đối phương rồi mặt đỏ bừng cúi xuống. Còn Hà Tiểu Quân thì liếc sang Nhạc Linh và Tôn Quân Ngôn mặt cũng đỏ theo. Hạ Ân Khanh thì cúi đầu ăn, thường thì trong lúc ăn cô là người ồn ào nhất nhưng hôm nay chẳng nói một lời. Tôn Thần Hy và Thẩm Nhược Hân là hai người ngây ngô nhất chẳng nhớ tối qua có chuyện gì, vẫn vô tư ăn uống. Người có vẻ hài hước nhất chính là Cao Hải Phong, từ lúc ngồi cùng bàn ăn tới giờ mặt ăn vẫn đỏ như trái cà chua, đầu cúi xuống để che đi một cái mặt to tướng trên mắt mình, chắc tại vì lúc tối nhìn phải thứ không nên nhìn nên mới bị vậy, còn xem chút bị mất đời trai nữa chứ.

Ông bà Tôn nhìn nhau, chắc có chuyện gì rồi đây.

"Ông bà, lát cháu và Nhạc Linh có chuyện riêng phải về trước. Xin lỗi vì đã thất hứa với hai người ạ." Tôn Quân Ngôn có chút áy náy.

Ông bà Tôn nhìn nhau lần nữa. Trong đầu đầy dấu hỏi, nhưng xem ra hỏi ở đây không tiện.

"Được, phải đến thăm hai ông bà già này một chút nhá." Bà Tôn tuy không vui nhưng vẫn phải để cho cháu trai mình đi.

"Mấy người cứ ở lại chơi, tôi và Nhạc Linh có việc về trước." Tôn Quân Ngôn nhẹ bỏ đứa xuống, chưa kịp để mọi người hó hê, họ hề gì đã lôi Nhạc Linh ra ngoài cửa.

Mọi người lại chết sững không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn Tôn Quân Ngôn lời cô sềnh sệt ra ngoài, ai cũng ngờ ngạc không hiểu chuyện gì đã diễn ra. Chỉ có Hà Tiểu Quân và Cao Hải Phong là hiểu rõ họ phải chuẩn quà chúc mừng.

Tôn Quân Ngôn lời cô ra tới cổng đã có ba chiếc Lamborghini màu đen đậu ở cổng, những người trong xe từ bên trong bước ra vội cúi chào.

Tôn Quân Ngôn vội lên vai một người gần đó rồi tống cô vào trong chiếc xe đầu đầu tiên. Hấn cũng rất nhanh nhẹn ngồi vào ghế lái, nghiêng người qua thất dây an toàn cho cô rồi mới cho xe chạy đi, phía sau còn có hai chiếc xe đang nối đuôi.

Nhạc Linh nhìn sang hấn. Hấn ta lái liệu có ổn không? Cô đã từng chứng kiến Tôn Thần Hy chạy xe nên cũng rất nghi ngờ.

Chạy nửa đường Tôn Quân Ngôn quay sang cô nở nụ cười ranh mãnh.

"Em có ba lựa chọn...một là đến cục dân chính, hai là đến tòa án, còn ba là đến tòa án sau đó lại đến cục dân chính."

Nhạc Linh nhìn anh như không thể tin nổi. Cái lựa chọn quái quỷ gì thế này. Chọn cái nào cũng phải lấy anh.

Chỉ khác biệt một chỗ là chọn cái thứ nhất rất nhanh gọn lẹ còn hai cái còn lại cô phải mỗi ngày đưa cơm vào trại giam cho anh theo đúng nghĩa người vợ.

"Em bắt buộc phải lựa chọn, không được chọn cái khác." Tôn Quân Ngôn bá đạo tuyên bố.

Nhạc Linh cứng họng. Cái tên bỉ ổi này, tại sao không chết luôn đi.

"Không trả lời, đồng nghĩa với việc chọn phương án một."

Đầu cô xuất hiện ba "chục" cái vạch đen. Hấn đang tự biên tự diễn.

Có ai nghĩ một tổng tài của Nam Cung Vương từ trước đến nay chỉ dõn người ta vào đường cùng, cũng có ngày bị "cưỡng hiếp" còn bị uy hiếp nữa không.

"kétttt" bỗng chiếc xe thắng gấp lại.

Nhạc Linh xém chút nữa đụng đầu vào kính xe. Đang bực tức liền lườm Tôn Quân Ngôn một cái, nhưng lại thấy mặt anh trắng bệch.

"Ngôn đại thiếu gia, anh sao vậy?" Thấy sắc mặt Tôn Quân Ngôn không tốt cô cũng bất giác lo lắng theo.

Ánh mắt Tôn Quân Ngôn vẫn nhìn về phía trước. Người đàn ông vừa bước ra từ phía trước cách chiếc xe anh hai mươi mét dù có chết anh cũng nhận ra người đó.

Là kẻ bắt cóc anh mười tám năm trước. Lúc đó, tuy rất tối nhưng mờ mờ ảo ảo đã giúp cho anh thấy được trên mặt ông ta có một vết sẹo rất dài. Bây giờ, kết hợp giữa vết sẹo đó cùng với dáng dấp đó anh có muốn quên cũng không quên được. Hấn ta trốn suốt mười tám năm nay, khiến mọi người ngoài trừ người nhà của hấn ra, họ đều cho rằng bọn hấn nói dối, còn việc tông chiếc người là do sự đùa nghịch của trẻ con, Thẩm Nhược Hàn bị súng bắn gần chết thì bọn họ cho rằng do bọn hấn nghịch dại. Còn khiến Tôn Thần Hy chịu oan ức, Tôn Quân Ngôn hấn nhất định sẽ không bỏ qua vụ này.

"Em xuống xe đón taxi về trước đi, anh giải quyết vụ này xong sẽ đưa em đi làm giấy kết hôn." Tôn Quân Ngôn nhìn sang cô, nhẹ giọng nói.

Nhạc Linh là người thông minh, vừa lướt qua cô liền biết đã có chuyện gì. Người đàn ông đang đứng ở vỉa hè phía trước chắc chắn đã làm ra chuyện gì đó. Cô thật sự không muốn hấn gặp nguy hiểm.

Còn riêng hấn thì sợ mình không bảo vệ được cô, lại một lần nữa dẫm vào vết xe đổ.

"Em không xuống, có đi cùng đi." Nhạc Linh quả quyết.

Một chiếc xe khác chạy lên vượt mặt bọn họ rồi dừng lại ở bên cạnh người đàn ông phía trước. Hấn ta nhanh chóng mở cửa xe và vào trong.

"Anh còn như vậy nữa ông ta đi mất đáng chịu." Rất may khi Tôn Quân Ngôn định phản bác thì người đàn ông đó đã lên xe.

Tôn Quân Ngôn chỉ đành thở dài, một tay nắm chặt tay cô, tay còn lại lái xe theo đuôi chiếc xe của hấn ta.

Vì đang trên đường cao tốc nên hấn ta rất khó nhận ra có người đang theo dõi mình.

"Người đàn ông ấy là ai vậy?" Nhạc Linh nhìn về phía trước không khỏi thắc mắc. Dù gì trước khi lao vào nguy hiểm cô cũng nên biết một chút cơ chứ.

"Người bắt cóc bốn người bọn anh năm xưa." Tôn Quân Ngôn nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn dăm dăm về phía trước.

"Người bắt cóc???" Nhạc Linh như không tin nổi lặp lại lời nói của hấn.

"Thật ra, năm đó là tông chết ba em là anh. Xin lỗi, vì đến bây giờ mới nói cho em biết."

Nhạc Linh giống như là bị sét đánh ngang tai. Cô mới nghe được cái gì vậy?

"Năm đó bọn anh bị bắt cóc, anh Hàn bị thương rất nặng, bọn anh không thể ngồi yên chờ người nhà đến cứu được, nhưng chắc chắn dù người nhà có mang tiền tới thì bọn anh cũng phải chết, nếu không bọn chúng đã không ra tay với anh Hàn. Vì vậy bọn anh đã chạy trốn, anh đã lái chiếc xe đó và không may tông chết ba em."

Tôn Quân Ngôn im lặng quan sát biểu hiện của cô. Nhưng cô vẫn im lặng.

"Lúc đó, anh quá sợ hãi và hèn nhát nên đã bỏ chạy. Thần Hy vì vậy mà lãnh tội thay anh. Lúc lấy lời khai, chỉ vì bọn bắt cóc đã trốn thoát hoàn toàn không có chứng cứ chứng minh bọn anh bị bắt cóc nên bọn họ liền cho rằng bọn anh nói dối. Những lời khai đó được xem như chứng cứ ngụy biện, mọi người bên ngoài bắt đầu xia xối gia đình anh..." Tôn Quân Ngôn nhàn nhạt nói nhưng lòng hấn hiện tại đau như cắt. Tay lái cũng bắt đầu run rẩy, anh vội thắng xe lại.

"Anh không định đuổi theo nữa sao?" Nhạc Linh nhàn nhạt nói, việc này đối với cô như một cú sốc nặng. Cô không thể ngờ được người thật sự tông chết ba mình là hấn. Và cô cũng đã hiểu tại sao vụ việc bốn đứa trẻ bị bắt cóc lại không được thông báo ra ngoài.

Tất cả, cô đã hiểu. Ba cô chắc chắn cũng đã hiểu. Nhưng cô phải nói sao với mẹ đây, nhìn năm nay quan hệ giữa hai người không tốt, mẹ vẫn luôn cho rằng vì cô và Tôn gia nên ba mới chết. Cô có nên lời hấn đến gặp mẹ cô để làm sáng tỏ mọi việc không? Hay bà ấy lại cho rằng cô ngụy biện để được lấy Tôn Quân Ngôn đây.

Chiếc xe tòi tàn, tiếng động cơ ầm ĩ, bỏ xe phun đầy khói của hấn ta đến một cái hẻm nhỏ trong khu ổ chuột liền chạy vào trong.

Ba chiếc Lamborghini màu đen chạy đến khu ổ chuột liền bị mọi người chú ý. Tôn Quân Ngôn chỉ dám dừng lại ở đầu hẻm, bước xuống quan sát vào bên trong.

Trong cái hẻm nhỏ ấy chỉ có đúng duy nhất một cái nhà tole rỉ sét, hai bên hẻm là hông nhà người ta. Rác thải lâu ngày không được xử lý bốc mùi xung quanh. Nhà cửa xung quanh tòi tàn, sụp sập cỏi anh chỉ cần xô nhẹ là đổ hết.

Nơi này, thật sự để cho người ở sao?

Tôn Quân Ngôn chỉ mang theo bốn tên vệ sĩ nên chỉ dành cho một người ở lại để đề phòng còn mình và cô cùng ba tên vệ sĩ còn lại đi vào trong. Tôn Quân Ngôn nắm chặt lấy tay cô như tiếp cho cô thêm sức mạnh và cũng để an ủi cô.

Ai biết hấn ta lại ở cái nơi cả chó cũng không thèm ở này chứ, mang theo cô như vậy thật sự là làm khó rồi.

Nhạc Linh bước nhẹ thoi sau lưng hấn, mắt cô đảo đi đảo lại xung quanh. Nơi này thật sự rất tệ, so với cái nơi Tôn Thần Hy đưa cô đi thì nơi này tệ hơn cả trăm ngàn lần.

Ở một cái nơi phát triển giàu có, quy mô lớn như thành phố E mà vẫn còn một nơi giống như ở thập niên 90 này. Thật sự, không ngờ tới.

Đi càng sâu vào bên trong mùi ẩm mốc càng lúc càng khó chịu. Tôn Quân Ngôn nhìn cô đầy áy náy.

Hấn cũng không thể để cô ra xe được, lỡ bọn chúng còn đồng bọn, một cô gái chân yếu tay mềm như cô chắc chắn sẽ không làm lại. Nên chỉ đành dẫn cô theo.

"Mẹ kiếp, mày không kiếm được cái gì cho ra hồn à."

"Con mẹ nó, anh có ngon thì tự mình đi kiếm."

Tiếng quát tháo chửi bới ầm ĩ cả một căn nhà, làm căn nhà tole run run.

Tôn Quân Ngôn phát tay. Một tên vệ sĩ liền bước lên nhẹ gõ cửa.

"Chết tiệt, ai đó?" Một giọng đàn ông từ bên trong vọng ra, sau đó là tiếng mở cửa.

Tên vệ sĩ rất chuyên nghiệp tóm lấy hấn ta, chia nòng súng vào đầu hấn.

Hấn ta bị chia súng vào đầu liền run rẩy, cả nói chuyện cũng không dám.

Tôn Quân Ngôn thì vết sẹo dài trên mặt hấn, quả nhiên là hấn ta.

"Mẹ kiếp, có đi mở cửa cũng lâu lắc." Tên còn lại ở trong nhà từ từ đi ra, miệng không khỏi chửi thề một tiếng.

Hai tên vệ sĩ còn lại liền chia súng vào hấn ta.

Tên đó bị bắt ngờ liền chọn to mắt nhìn hai nòng súng trước mắt, tay bắt giắc đưa lên. Chắc hấn cũng không ngờ sau bao nhiêu năm lẩn trốn lại có người

tìm mình.

Tôn Quân Ngôn cau mày, tuy hắn không nhận ra bóng dáng người này nhưng tiếng nói hắn hoàn toàn nhận ra. Lúc chạy trốn hắn có nghe giọng người này quát lên.

"Sau bao nhiêu năm không gặp, hai người còn nhận ra tôi chứ." Tôn Quân Ngôn miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, đầy sát khí.

Hai tên đó cau mày. Tất nhiên, là nhớ chứ. Dù sao, cũng là nhân vật lớn mà.

Bên này, Nhạc Linh cũng cau mày. Người đàn ông đang đứng ở cửa. Tuy tóc dài, râu ria không cạo, quần áo lấm lem nhưng cô lại thấy quen quen hình như đã gặp ở đâu rồi. Vậy là cô im lặng cố gắng dùng bộ não của mình để nhớ.

"Tôn thiếu gia, lâu quá không gặp. Hôm nay đến để đền bù khoảng tiền chuộc năm xưa cho chúng tôi sao?" Người đàn ông đứng ngay cửa nhếch mép cười.

"Xem ra, hai người còn nhớ tôi rất rõ. Hôm nay, tôi đến để trả lại cho hai người tất cả." Tôn Quân Ngôn lạnh lùng nhìn hai người đó.

"Mẹ kiếp, thằng cha của mày đã âm thầm cho bọn tao hai chục năm tù, mày còn muốn gì nữa hả." Người đàn ông mặt sẹo quát lên đầy giận dữ.

Tôn Quân Ngôn cau mày.

Việc này ba chưa từng nói với anh. Nhưng mà hai chục năm tù? Bây giờ chỉ mới có mười tám năm, trốn trại giam còn dám la làng.

"Mẹ nó, đồ ngu." Người đàn ông đứng bên cửa quát lên đầy tức giận.

"HÀN ÂU" Nhạc Linh tự nhiên hét lên.

Cô nhớ người đàn ông này rồi. Lúc trước tình cờ đọc nhật ký của mẹ cô, trong nhật ký có một tấm hình của người này, nên cô đã cho người điều tra.

Mẹ cô đã từng dùng tuổi thanh xuân của mình để yêu ông ta, nhưng đáp lại chỉ là sự lạnh nhạt. Hàn Âu là một kỹ sư thiên tài, cũng là thiếu gia của tập đoàn lớn ở Hàn Quốc. Nhưng hơn hai mươi năm trước nghe nói bị một thế lực ngầm nào đó ép đến mức phá sản, Hàn Âu cũng vì vậy mà mất tích. Không ngờ lại gặp ở đây.

Còn người mặt sẹo này là ai?

"Không ngờ, sao chừng ấy năm lại có người nhớ đến ta." Người đàn ông đứng bên cửa nở nụ cười như không.

Tôn Quân Ngôn cau mày. Lúc nhỏ hắn đã từng nghe mẹ nhắc đến tên người này.

Trái đất tròn thật.

Nhưng còn người mặt sẹo kia là ai?

Hai người cùng một suy nghĩ, nhìn về phía tên mặt sẹo kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 8

"Khốn thật, không ngờ mày lại mò được đến đây." Hàn Âu buông tay xuống không còn điệu bộ hèn nhát lúc nãy nữa.

"Cũng nhờ thằng cha khốn nạn của mày mà tao có ngày hôm nay. Tôn gia, tao nhất định sẽ không bỏ qua." Hàn Âu cười lạnh, tay nhanh chóng cử động về phía tên vệ sĩ gần mình nhất, bề ngược tay tên vệ sĩ.

Tên vệ sĩ còn lại nổ súng về phía Hàn Âu nhưng hắn nhanh chóng né được. Tên vệ sĩ đang bị Hàn Âu áp chế rất nhanh chóng đảo ngược tình thế đá vào người Hàn Âu, giãy giụa thoát khỏi sự áp chế của hắn nhưng vô ích. Hàn Âu nhẹ xoay người áp hai tay của tên vệ sĩ ra sau lưng rồi dùng tấm lưng của tên vệ sĩ làm đệm, tung một cước khiến tên vệ sĩ còn lại chết ngất.

Tôn Quân Ngôn đứng nhìn những động tác nhanh hơn cả tia chớp của Hàn Âu. Thân thủ của Hàn Âu quả là ghê gớm, có thể ra tay nhanh như vậy.

Tên vệ sĩ đang khống chế tên mặt sẹo liền siết cổ tên mặt sẹo, lôi về phía Tôn Quân Ngôn, rồi xả súng vào người Hàn Âu.

Nhưng đều vô ích, Hàn Âu rất nhanh đưa tên vệ sĩ mà mình áp chế ra làm bia đỡ, rồi tiện tay sử dụng tay đang cầm súng của tên vệ sĩ, nhanh chóng bóp cò.

Viên đạn bay thẳng vào đầu tên mặt sẹo, rồi xuyên qua người tên vệ sĩ.

"Nể tình mẹ mày, tao cho mày nói lời cuối cùng đây." Hàn Âu cười một nụ cười tàn ác, chia súng về phía Tôn Quân Ngôn.

Nhìn ba tên vệ sĩ mà mình mang theo đều ngã xuống, Tôn Quân Ngôn cau mày nắm chặt lấy tay Nhạc Linh.

"Nhạc Linh, nghe cho rõ đây. Khi anh nói "Anh yêu em" em nhất định phải chạy ra ngoài, không được quay đầu nhìn lại. Nếu năm phút không thấy anh ra, thì hãy chạy đi thật xa, rõ chưa." Tôn Quân Ngôn quay về phía cô nhỏ giọng bằng tiếng Ả rập, để đánh lạc hướng Hàn Âu. Hắn tin cô chắc chắn sẽ hiểu.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Tôn Quân Ngôn, Nhạc Linh liền hiểu nhưng cô lại sử dụng tiếng Ả rập từ chối lời đề nghị của hắn.

"Em không thể...có đi cùng đi." Nhạc Linh nắm chặt lấy tay Tôn Quân Ngôn.

"Ngoan, nghe lời đi. Em ở đây, anh không tập trung đối phó hắn được." Tôn Quân Ngôn nhẹ vuốt tóc cô.

"Chết tiệt, tại bây đang đọc thần chú sao? Cầu nguyện đức Maria trước khi chết à." Hàn Âu hoàn toàn bị Tôn Quân Ngôn chọc cho mất kiên nhẫn.

"Ông cứ cho là vậy đi, nhưng tôi đang cầu cho ông sớm được siêu sinh." Tôn Quân Ngôn nhẹ cười lạnh, một tay nắm chặt tay Nhạc Linh, tay còn lại đưa ra phía sau đang nắm chặt khẩu súng.

"Con mẹ mày, cũng cứng đầu..."

"Anh yêu em." Chưa đợi Hàn Âu nói hết câu, Tôn Quân Ngôn đã hét lên. Bàn tay cầm chặt tay Nhạc Linh cũng buông lỏng.

Nhạc Linh liền hiểu ý hắn. Tung người chạy ra ngoài.

Hàn Âu bất giác đơ người. Chính hắn cũng không ngờ Tôn Quân Ngôn lại nói ra câu này. Nhưng rồi khi nhìn thấy Nhạc Linh bỏ chạy hắn lại nở nụ cười đến đáng sợ.

"Xem ra, con người yêu này sợ quá bỏ chạy rồi. Sao, có đau lòng không?" Hàn Âu liền nở nụ cười lớn đầy châm chọc.

"Bây giờ, mày muốn tự xử, hay là tao ra tay."

Tôn Quân Ngôn nở nụ cười lạnh.

"Ông cứ để hai phương án đó mà dùng." Tôn Quân Ngôn nói xong liền đưa tay ở đằng sau ra, nhanh chóng bóp cò súng.

Hàn Âu đang ôm bụng cười thì nhìn thấy viên đạn bay về phía mình, hắn nhanh chóng trở nên lạnh lùng, ánh mắt đầy sự phẫn nộ, đứng bật người dậy xoay 60 độ né tránh viên đạn.

Viên đạn bay lướt qua mặt Hàn Âu chỉ để lại một vết trầy nhỏ, không hề hấn gì với Hàn Âu cả.

Nhân lúc Hàn Âu vẫn còn đưa mắt nhìn viên đạn mới bay ra. Tôn Quân Ngôn vội vung một cước đá bay cây súng trong tay hắn ra thật xa.

"Thần thù không tòi." Hàn Âu nở nụ cười lạnh.

"Nhưng hôm nay mày chết chắc rồi."

Tôn Quân Ngôn lạnh lùng đá cây súng của Hàn Âu ra thật xa.

Rồi lại tiếp tục cất khẩu súng của mình vào trong, rút trong người ra hai con dao bấm, thái về phía Hàn Âu một con dao.

"Tôi không muốn người khác nói mình không công bằng." Tôn Quân Ngôn lạnh lùng nói.

Hàn Âu nhận lấy con dao của Tôn Quân Ngôn rồi cười lạnh. Tính cách của Tôn Quân Ngôn quả là rất giống Ký Bình.

Hai người nhìn nhau bằng cặp mắt sắc lạnh, chia con dao về phía đối phương, chuẩn bị tư thế chém giết.

"Tôi cho ông ba phút để có thể chết nhẹ nhàng trong tay tôi." Tôn Quân Ngôn lạnh lùng đảo mắt về phía Hàn Âu.

"Láo toét." Hàn Âu bị Tôn Quân Ngôn khiêu khích liền lao vào.

Tôn Quân Ngôn nhanh nhẹn né đi mũi dao đang lao về phía mình. Xoay người 360 độ ra phía sau Hàn Âu, đá vào lưng hắn một cái.

Hàn Âu chao đảo, nhưng nhanh chóng lấy tay còn lại chống lấy mặt đất, quay người về phía Tôn Quân Ngôn.

Trên môi Tôn Quân Ngôn vẫn xuất hiện nụ cười lạnh như để khiêu khích Hàn Âu.

Chiếc đồng hồ trong tay hắn khẽ báo hắn chỉ còn 2 phút để xử lý hắn ta. Hắn không thể để cô đợi lâu được.

Hàn Âu liền tung người, đá một cước về phía Tôn Quân Ngôn.

"Trò trẻ con." Tôn Quân Ngôn khẽ nói, rất nhanh bắt lấy chân Hàn Âu đang đá về phía mình.

Thuận thế quay người mấy vòng, còn lôi theo cả Hàn Âu xoay vòng vòng như cánh quạt. Rồi thuận tay ném Hàn Âu về phía căn nhà tole cũ nát của hắn. Hàn Âu bay thẳng vào trong tấm tole dựng làm vách nhà, tấm tole cũ kỹ không ngăn được thân thể của hắn. Hàn Âu liền bay vào trong nhà, nằm lăn ra sàn.

Tôn Quân Ngôn từ từ bước vào trong nhà.

Nhìn Hàn Âu nằm nhảm mắt trên đất, máu trên trán chảy ra như suối, quần áo tàn tạ giờ đã rách tưng bưng.

Nhìn cảnh thê thảm này, ai từng nói hắn là một thiếu gia ăn chơi, coi phụ nữ như quần áo cơ chứ.

Tôn Quân Ngôn còn một bước nữa là tới chỗ Hàn Âu. Thì Hàn Âu đột nhiên mở mắt, nắm chặt lấy chân Tôn Quân Ngôn rồi kéo xuống, cũng thuận thế giúp mình ngồi dậy.

Tôn Quân Ngôn bị làm cho bất ngờ liền ngã lăn trên đất. Con dao trong tay Tôn Quân Ngôn nhanh chóng hướng về phía vai của Hàn Âu mà đâm nhưng chỉ làm cho vai hắn chảy máu.

"Mẹ kiếp." Hàn Âu ôm lấy cánh tay hét lên, sau đó điên cuồng bay vào người Tôn Quân Ngôn là đám.

Tôn Quân Ngôn nhanh chóng lấy tay che mặt, nhìn Hàn Âu đang ngồi trên người mình liền sử dụng cái chân dài đá lên đầu Hàn Âu, khiến hắn ta ngã ra lần nữa.

Tôn Quân Ngôn thuận thế trả lại những nắm đấm mà Hàn Âu đã gây ra trên mặt hắn.

Hàn Âu bị Tôn Quân Ngôn đánh xối xả không thể né được, lại càng không thể gãy giữa.

Tay Hàn Âu mò mẫm xung quanh để tìm vật gì đó chống trả.

Đột nhiên hắn mò được con dao lúc nãy Tôn Quân Ngôn làm rơi trên sàn, còn con dao của hắn đã rơi ở ngoài sân.

Hàn Âu nở nụ cười lạnh, ông trời đang giúp hắn.

Hàn Âu bắt ngờ vùng con dao về phía Tôn Quân Ngôn. Đâm vào bụng Tôn Quân Ngôn.

Tôn Quân Ngôn cau mày nhìn một đầu của mũi dao đang ở trong người mình, máu của hắn chảy ướt cả người Hàn Âu.

Hàn Âu càng nở nụ cười dữ dội hơn, cố dùng sức để đâm con dao thật sâu vào người Tôn Quân Ngôn nhưng vô ích.

Tôn Quân Ngôn nắm chặt lấy một đầu của con dao ngăn không cho con dao đâm sâu vào người mình. Cũng đồng nghĩa với việc lòng bàn tay hắn hiện ra đỏ cả máu, góc sắc bén nhất của con dao đang ăn vào trong da thịt hắn.

Hàn Âu lại có lợi thế thoát khỏi Tôn Quân Ngôn. Buông cán của con dao ra, Hàn Âu liền đá một cước vào người Tôn Quân Ngôn.

Tôn Quân Ngôn nằm dài trên đất, máu chảy ra một ngày một nhiều.

Hàn Âu nở nụ cười thích thú, đưa chân lên cao chuẩn bị đạp cho Tôn Quân Ngôn một cái. Nhưng chân hắn vừa hạ xuống đã có một viên đạn bay xiên qua chân hắn, làm hắn ngã lăn ra đất.

Một đám vệ sĩ từ bên ngoài chạy vào trong, nhanh chóng áp chế Hàn Âu.

Nhạc Linh cũng từ bên ngoài chạy vào, nhìn Tôn Quân Ngôn nằm trên sàn người đầy máu. Lòng cô đau như cắt, biết vậy cô đã không bỏ chạy.

"Đưa Quân Ngôn đến bệnh viện giúp bác." Ký Bình nhìn qua con trai một cái, ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo đến lạ thường.

Tôn Hạo nhìn thấy chỉ biết lắc đầu, xem ra hôm nay Hàn Âu khó sống rồi.

Bốn tên vệ sĩ nhanh chóng tách ra khỏi hàng nhanh chóng hộ tống Tôn Quân Ngôn và Nhạc Linh ra ngoài.

"Hàn Âu, lâu ngày không gặp, anh khỏe chứ?" Ký Bình đứng khoanh tay nhìn Hàn Âu đang bị bọn vệ sĩ khống chế. Trong mắt đầy sự thất vọng.

"Sau bao nhiêu năm, em vẫn không thay đổi." Hàn Âu nhếch mép cười nhạt.

Cô vẫn đẹp như ngày nào, vẫn quyền uy như ngày nào. Chỉ có anh là trở nên tồi tệ.

"Em thật sự quá THẤT VỌNG." Ký Bình nhìn Hàn Âu, ánh mắt lúc này chỉ còn lại sự lạnh nhạt.

Tôn Hạo đứng bên cạnh chỉ liếc nhìn hắn, người đã từng là tình địch của mình khi xưa. Vẫn mà bây giờ...

Nhớ năm xưa Hàn Âu dùng thủ đoạn tách hai người ra nhưng không thành. Sau đó, anh ăn miếng trả miếng làm tập đoàn nhà Hàn Âu phá sản, gây sức ép khiến Hàn Âu cả việc làm cũng không có. Chỉ mong anh ta từ bỏ cô, không ngờ hắn ta lại cùng Vũ Thuận Trạch hợp tác bắt cóc con cháu của anh.

Vũ Thuận Trạch năm đó vì cứu Rose mà có một vết sẹo dài trên mặt. Ký Bình vì muốn báo ơn mà giao hắn ta chỉ nhánh ở nước ngoài. Hắn ta lại lòng tham không đáy, vừa nhìn thấy Ký Bình đã thích Ký Bình, vừa nhìn thấy Rose đã thích Rose. Giao cho anh ta một chi nhánh nhỏ ở Châu Âu làm sao thỏa mãn được hắn ta cơ chứ, trong khi mục đích hắn nhắm tới là Trình thị.

Hàn Âu lợi dụng điểm yếu đó mà hợp tác với Vũ Thuận Trạch, bắt cóc người và đòi một số tiền chuộc khổng lồ.

Sau khi điều tra được Tôn Hạo anh chỉ âm thầm đưa họ vào tù, cả Ký Bình cũng không biết.

Nhìn cái xác chết của Vũ Thuận Trạch ngoài cửa, Tôn Hạo nhẹ thở dài. Tham thì thâm, đó là luật nhân quả.

Hàn Âu cúi đầu xuống, rồi nhẹ thở dài.

"Anh đã rơi vào tay em, em muốn làm gì, anh cũng không oán trách."

Ký Bình nở nụ cười lạnh.

"Anh có tư cách để oán trách sao?" Giọng cô đầy mỉa mai.

Hàn Âu đột nhiên im bật. Đứng, đứng trước người con gái này anh làm gì có tư cách.

"Nể tình chúng ta từng là bạn, tôi sẽ không giết anh."

"Cắt đứt gân chân của hắn rồi thả về trại giam." Ký Bình lạnh lùng lên tiếng rồi xoay người đi.

Từ nay trong danh sách cuộc đời cô cái tên Hàn Âu vĩnh viễn được xóa bỏ.

"Ba Khắc, chú giải quyết việc còn lại ở đây cho gọn gàng vào." Tôn Hạo ôm lấy eo Ký Bình đi được một đoạn rồi quay lại dặn dò.

Ba Khắc khẽ gật đầu rồi làm việc của mình.

Tiếng kêu thảm thiết của Hàn Âu vang dội cả khu ổ chuột một cách đau đớn nhất.

Tôn Hạo cùng Ký Bình nhanh chóng đến bệnh viện. Nếu không nhờ Nhạc Linh gọi điện thông báo chắc họ sẽ không đến để nhìn thấy cổ nhân như vậy.

Cánh cửa phòng cấp cứu nhẹ mở ra. Một người đàn ông tầm 60 tuổi mặc bộ đồ bác sĩ vội bước ra. Trên người vẫn còn đầy máu.

"Anh Triệt, con trai em sao rồi?" Ký Bình nhanh chóng lao lại hỏi. Trên khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

"Con trai em không sao, nhưng bộ xương cốt già của anh thì có sao đây nè." Sở Minh Triệt cười hề hề nói. Tính khí vẫn như ngày nào, nhưng điểm đặc biệt là anh vẫn chưa lập gia đình.

"Anh cũng kiếm một cô xoa bóp mỗi tối cho mình đi, cảm giác tuyệt lắm." Tôn Hạo ôm lấy vai Ký Bình nói. Nghe tin Tôn Quân Ngôn không sao là họ yên tâm rồi.

"Anh không cần chú lo, anh có phòng phẫu thuật làm bạn rồi." Sở Minh Triệt làm ra vẻ ta đây rất yêu nghề.

"Năm sau không phải anh về hưu sao? Làm sao nó làm bạn được với anh nữa." Tôn Hạo vội tạt nước lạnh vào mặt Sở Minh Triệt.

"Thụy Miên đã lấy Diệp Bảo. Chỉ còn con bé An Nhiên là lỏng không bên ngoài, tại sao hai người không thử là một đôi." Ký Bình vội đưa ra ý kiến.

Thụy Miên lấy Diệp Bảo cũng được hơn mười năm, đang định cư ở nước ngoài. Còn An Nhiên thì cứ đam mê nghệ thuật, mới đoạt giải ảnh hậu trong nước hiện giờ đang phấn đấu đến giải Oscar. Chỉ còn tên Định Tường, vẫn không thấy tăm hơi.

"Duyên là do trời định, nợ do kiếp trước. Bọn anh không duyên cũng chẳng nợ." Sở Minh Triệt chỉ thờ ra, rồi phất phất tay đi mất.

Nhìn bóng lưng Sở Minh Triệt bước đi Ký Bình lại thở dài. Tôn Hạo vội ôm lấy vai cô như khẳng định chủ quyền cảm lung lay.

"Kệ anh ấy đi."

"Mặc kệ anh đấy." Ký Bình đẩy Tôn Hạo ra rồi bước về phòng bệnh của Tôn Quân Ngôn.

Sở Minh Triệt quay lưng đi trên môi nở nụ cười nhẹ. Ai biết nhiều năm nay anh vẫn chung thủy một mối tình với cô em gái cùng cha khác mẹ của mình chứ. Tuy anh không chấp nhận Đường Mạnh Nghiêm là cha nhưng quan hệ huyết thống có chết cũng không thay đổi được.

"Viện trưởng Sở, xin ông đại đức từ bi cứu lấy cha tôi." Một cô gái tầm ba mươi tuổi ăn mặc bản thủ chạy lại quỳ xuống ôm lấy chân Sở Minh Triệt mà khóc lóc.

Sở Minh Triệt liếc nhìn cô gái, trường hợp này anh đã gặp nhiều nhưng đây là lần đầu có một cô gái táo bạo như vậy.

"Cô đứng lên đi, có gì chúng ta nói chuyện." Sở Minh Triệt nhìn cô gái bên dưới chân mình đầy bất lực, vội cúi người xuống ôm đỡ lấy bờ vai gầy yếu của cô gái.

"Không...tôi không đứng dậy...trừ khi viện trưởng Sở đồng ý giúp tôi." Cô gái càng ôm chặt lấy chân Sở Minh Triệt hơn nữa, khiến anh cả lết cũng khó nhọc.

Sở Minh Triệt cau mày nhìn cô gái ở dưới chân mình.

"Viện trưởng Sở, thật ngại quá...lại để người đến làm phiền ông." Một bác sĩ vội chạy lại phía Sở Minh Triệt cúi thấp người đầy vẻ áy náy.

"Cô ấy có chuyện gì vậy?" Sở Minh Triệt chỉ xuống cô gái đang ôm chân mình đầy tò mò. Mà cô ấy không biết Sở Minh Triệt rất ghét bị lôi kéo hay sao mà còn như vậy.

Vị bác sĩ vừa nãy tiến lại ghé sát vào tai Sở Minh Triệt nói cái gì đó rồi cúi chào, bỏ đi.

Sở Minh Triệt nhìn cô gái ở dưới chân rồi thở dài.

Tô Hoàng ơi Tô Hoàng, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi. Hèn gì, Rose hận ông ta đến thế, có người cha đáng kính quá mà. Bắt ép một cô gái bằng tuổi cháu mình lấy mình, không biết nhục. Trâu già phải gặm cỏ non, bao nhiêu năm nay vẫn không thay đổi. Người ta không chịu thì ép vào đường cùng. Nhưng xem ra Tô lão gia đã sai, Sở Minh Triệt anh không phải hạn hèn nhất.

"Vào trong đi, chúng ta nói chuyện." Sở Minh Triệt đưa tay mở cửa phòng làm việc của mình, nhưng có vẻ cô gái vẫn không có ý định đứng lên đàng hoàng.

Sở Minh Triệt thở dài, lết từng bước vào trong, lồi theo cả cô gái nhỏ đó.

Cô gái nhỏ đôi mắt đầm nước nhất quyết ôm chặt lấy chân Sở Minh Triệt không buông.

"Cô đứng lên cho đàng hoàng đi rồi nói chuyện. Tôi cũng không phải mỗi lần nói chuyện là phải khum xuống." Sở Minh Triệt thở dài tiếp tục.

"..." Cô gái vẫn nhất quyết không buông chân anh ra.

Sở Minh Triệt bất lực với cô gái nhỏ này rồi. Dù sao cũng đáng tuổi con cháu anh nên anh chỉ đành nhượng bộ, không để cho người khác bảo anh ăn hiếp trẻ nhỏ được.

"Tôi đồng ý, cô đứng lên giùm tôi cái."

Cô gái nhỏ nở nụ cười tươi như hoa. Cô có hy vọng rồi.

"Viện trưởng Sở, xin ông giùm cha tôi." Cô gái nhỏ buông Sở Minh Triệt ra, nhưng vẫn nhất quyết quỳ dưới chân anh.

"Cha cô là Jakan Rousseau, đúng chứ?" Sở Minh Triệt thở dài mở nắp tài liệu trên bàn từ tốn nói.

"Vâng ạ." Cô gái nhỏ đưa cặp mắt to tròn nhìn Sở Minh Triệt.

"Cô là Rousseau Nhục Vy...cô là con lai?" Sở Minh Triệt có phần ngạc nhiên nhìn cô gái phía dưới. Xem ra anh có duyên với mấy cô con lai quá.

"Vâng ạ." Nhục Vy nghe Sở Minh Triệt hỏi liền có chút thắc mắc, con lai là cái tội sao ông ta nhìn cô ghê thế.

"Ba cô, ngài Jakan Rousseau bị ung thư máu cần phẫu thuật gấp, nhưng dù có chuyển đến bệnh viện nào người ta cũng không nhận, đúng chứ?"

"Vâng ạ." Nhục Vy ngược cặp mắt đầm lệ nhìn Sở Minh Triệt. Nghe giọng nói từ tốn của Sở Minh Triệt cô thật sự không biết Sở Minh Triệt đang nghĩ gì.

"Cho tôi biết, tại sao cô lại chọn bệnh viện của tôi?" Sở Minh Triệt dựa người vào ghế xoay ghế quay một hướng nhìn thẳng cô gái đang quỳ dưới chân

mình.

Nhược Vy cắn chặt môi. Cô biết viện trưởng Sở ở đây là người có thế lực rất lớn, nhiều năm làm ở bệnh viện như vậy mà vẫn không có một tin đồn xấu nào. Lại là người đàn ông trong những người đàn ông hiếm gặp của xã hội. Tuy ở tuổi gần về hưu nhưng có biết bao nhiêu cô gái muốn lấy ông ta. Còn nói về y thuật thì khỏi cần phải bàn cãi, là bậc thầy trong ngành y học. Tiếng tăm lừng lẫy, không sợ trời, không sợ đất chỉ cần ông ta muốn làm khó có ai cản nổi.

"Vì ông là người duy nhất có khả năng cứu cha tôi và chống lại Tô gia." Nhược Vy cắn chặt môi, hai tay nắm lại thật chặt nhìn Sở Minh Triệt.

Sở Minh Triệt đơ người trong vài giây, không ngờ cô gái nhỏ này có gan nói như vậy.

Trong phòng bệnh của Tôn Quân Ngôn mọi người vẫn tụ tập ở đó, còn Tôn Quân Ngôn vì còn thuốc mê nên vẫn nhắm mắt.

Nhạc Linh ngồi trên ghế bên cạnh giường nắm chặt tay hân. Ai biết bây giờ cô hối hận đến nhường nào, biết vậy cô sẽ không bỏ chạy dù sao hai người vẫn hơn một.

"Khốn kiếp, tên Hàn Âu đó. Để tớ đi giết chết hân." Tiếng Rose ầm ĩ cả một căn phòng bệnh.

Ký Bình chỉ thờ dài rồi buông một câu hết sức lạnh nhạt.

"Hân ở trong tù ấy, vào đó mà giết."

"..." Rose im lặng nhìn Ký Bình, có biết lúc này người Rose muốn giết nhất là ai không? Chắc chắn là cái người vừa phát biểu kia.

"Giết được rồi nhớ báo tớ một tiếng, để tớ lo hậu sự cho cậu."

"..." Rose bó tay. Bạn bè gì thế chẳng biết.

Tôn Hạo và Thẩm Thiếu Bạch, Đường Hải Yến và Thân Ba chỉ biết tùm tùm cười. Hai người này nói chuyện với nhau lúc nào cũng thế.

Nhạc Linh tuy lo lắng cho Tôn Quân Ngôn nhưng không phải là không chú ý đến mọi thứ xung quanh. Đặc biệt là từ lúc Rose bước vào phòng bệnh, phòng bệnh không lúc nào yên tĩnh. Cô còn nhìn ra được quan hệ của ba gia đình này rất tốt.

"Chị Tiểu Bình, khi nào Quân Ngôn mới tỉnh lại vậy?" Đường Hải Yến quay sang Ký Bình hỏi.

"Khi hết thuốc mê." Ký Bình không cần đắn đo liền trả lời. Đây là một câu dư thừa nhất trong ngày của cô.

"Bác sĩ bảo khoảng 2,3 tiếng nữa." Tôn Hạo cười cười nói. Vợ anh ở chung Rose nhiều quá nên lây bệnh rồi.

"Tuần sau có ai đi Châu Phi với tôi không?" Rose đột nhiên lên tiếng.

Mọi người lại nhìn nhau, Rose hình như rất thích nơi đó thì phải, mới đi Châu Phi về có mấy tháng bây giờ lại đi tiếp.

"Thiếu Bạch, em nên giữ Rose cho cẩn thận. Rose bảo thích những anh chàng da đen, ôm ho gầy mòn bên đó. Cẩn thận có ngày Rose bỏ em đi...đó." Ký Bình làm giọng nghiêm trang mà dạn dỏ.

"Chị dâu, cái lồng sắt nhà chị còn không? Cho em mượn dùng tạm đi." Thẩm Thiếu Bạch đảo mắt nhìn Rose, rồi lại quay sang Ký Bình nói bằng giọng tỉnh bơ.

"Còn, em cứ qua mà lấy."

Rose mặt tối đen, trợn to mắt nhìn Ký Bình. Đâu phải Ký Bình không biết tên Thẩm Thiếu Bạch này là người như thế nào mà. Lúc mới quen thì đạo mạo ta đây, khi quen rồi cả cảm thú cũng không bằng.

"Các người thật quá đáng." Rose tức giận ném cái gối cho Thẩm Thiếu Bạch rồi đi ra ngoài. Mọi người dường như không trêu chọc cô là không được hay sao ý.

Tiếng cười của mọi người trong phòng càng lúc càng lớn. Già rồi mà vẫn y như con nít. Tụ tập lại là ồn ào cả lên.

Nhạc Linh chỉ bó tay với bọn người già đó. Nhìn Tôn Quân Ngôn lòng cô đau thắt lại.

Sự thật năm đó đã được sáng tỏ, cô không tránh gì anh hết. Vụ việc này kẻ đáng trách nhất là kẻ trong tù kia. Tôn phu nhân chỉ cắt gân chân ông ta là quá nhẹ rồi. Nếu là cô, chắc cô sẽ mang ông ta ra mà chém mấy nhát cho đỡ tức quá.

Ai biết mười mấy năm nay ngày nào cô cũng nghĩ ra một cách để cho kẻ giết cha cô cái chết thê thảm nhất. Nhưng nếu suy nghĩ lại, nếu cô làm vậy cô chẳng khác nào cái tên dơ bẩn đó.

"Ăn chút gì đi cháu? Lát nữa Quân Ngôn sẽ tỉnh thôi." Đường Hải Yến thấy Nhạc Linh vẫn ngồi yên một chỗ liền mang một ít đồ ăn tới.

Bên ngoài trời cũng đã tối đen như mực, những ngọn đèn neon thay phiên nhau chiếu sáng gấp nơi trong khuôn viên của bệnh viện.

Nhạc Linh nhìn đĩa bánh do Đường Hải Yến đưa, rồi lại ngược lên nhìn Đường Hải Yến.

Người phụ nữ này rất đẹp, một nét đẹp cương trực của cái thứ được gọi là người đại diện cho chính nghĩa. Nghe nói bà ấy lúc trước là cảnh sát nhưng do tự ý rời khỏi đơn vị nên mới bị hủy tư cách, không thể làm cảnh sát được nữa.

"Cảm ơn bác, nhưng con không đói." Nhạc Linh vội từ chối. Cô lúc này thật sự chẳng muốn ăn gì cả.

"Ăn một chút mới có sức được, từ chiều đến giờ có ăn gì đâu." Ký Bình cũng lên tiếng khiến bảo.

Nhìn thái độ của cô bé trước mặt Ký Bình khẽ cười trong lòng. Xem ra, đã phải lòng Quân Ngôn nhà cô rồi. Vậy có được tính là cô sắp có con dâu không nhỉ?

"Á...đau quá...chị Rose...chị bỏ lỗ tai em ra đi...em tự đi được." Tiếng la hét đầy đau đớn từ phía cửa vọng vào.

"Buông, để em bỏ chạy hả? Cái thằng chết đấm này." Rose nắm lấy lỗ tai của người đó kéo vào cửa. Miệng không ngừng mắng.

"Dám đối xử với con gái cưng của chị như thế, chị giết chết em."

Mọi người theo tiếng la hét nhìn ra cửa. Ai nấy đều ngạc nhiên đầy mình.

Rose đang lôi một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi đi vào. Người đàn ông trung niên làm mặt đau khổ chứ không hề dám phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Ngoại truyện 9

Ký Bình đảo khuôn mặt lạnh tanh sang người đàn ông trung niên mà không ra trung niên đó.

Càng ngày càng chải ra làm sao. Cái đầu nhuộm màu bạch kim, mang khuyên tai chữ thập, chiếc áo somi đen cổ ý còi hai nút trên lộ ra bờ ngực rắn chắc cùng cọng dây chuyền màu bạc đầy nam tính, áo vest đen bên ngoài cùng chiếc quần Âu trắng và đôi giày da đen.

Đây được gọi là nghệ thuật sao? Cô nghĩ mấy người làm họa sĩ ai cũng bình thường, trừ cái người trước mặt này. Đầu tóc chải ra thể thống gì cả? Nhìn cứ như ông ngoại cô.

"Chị Bình, help me." Người đàn ông trung niên hướng về phía Ký Bình cầu cứu, nhưng vô ích chỉ nhận lại được cái liếc mắt sắc lạnh của cô.

Người đàn ông trung niên lại đảo mắt sang mọi người trong phòng nhưng ai cũng làm ngơ ngó sang chỗ khác.

"Không ai giúp em đâu, đừng giả vờ." Rose tỏ ra hài lòng, càng siết chặt lỗ tai người đàn ông trung niên hơn. Nhìn thẳng em này, càng lúc càng bất lực, phải nói là càng già càng nhiều tật xấu.

"Sao không ở bên ngoài luôn, mò về đây làm gì?" Ký Bình lạnh lùng bắt chéo chân tựa người vào ghế sofa, giọng nói và ánh mắt cực kỳ lãnh khốc.

Rõ ràng cái người đàn ông này thuộc chủng loại điếc không sợ súng, biết cô thương Hà Tiểu Quân như trứng. Cả làm đau cũng không dám, mắng mỗ cũng chưa từng. Vậy mà...

Cô thật sự rất muốn bầm tên này ra thành từng mảnh.

Người đàn ông đó chính là Định Tường. Anh chỉ thờ dài, biết nói sao đây?

Không cho người bắt anh, cũng chẳng cho người tìm anh nhưng bắt buộc anh phải lết xác quay về. Người có khả năng đó chỉ có một mình chị Ký Bình của anh. Thẻ ATM của anh ở tất cả các ngân hàng đều bị khóa, mặc dù trong đó toàn tiền của anh. Tranh thì không bán được, các cuộc triển lãm đều bị đình lại. Nhà đầu tư cũng không từ mà biệt,...Suốt mấy tháng nay, anh sống như thằng vô gia cư, nhờ vào số tiền lẻ còn sót lại trong bóp.

Chị Ký Bình của anh rõ ràng đã biết lý do mà còn hỏi.

"Không có tiền xài mới mò về đây, đúng chứ?" Ký Bình ngồi trên ghế nhàn nhạt nhìn Định Tường, sắc lạnh tỏ ra khắp phòng bệnh.

"Đâu...đâu phải...em nhớ mọi người nên..." Định Tường chưa dứt câu Rose ở bên cạnh liền lườm cho một cái, tiếp tục ngắt chéo lỗ tai của Định Tường.

Ký Bình nhếch môi khinh bỉ, nhấp một ngụm trà. Tôn Hạo chỉ thờ dài, anh quá rõ vợ anh là người thế nào, thái độ lạnh lạnh nhạt nhạt này anh đã biết qua chi diễn tả được bằng hai từ: Lạnh khốc.

Nhạc Linh nhìn Định Tường, cô nhận ra người đàn ông này. Là họa sĩ rất nổi tiếng, tranh của người này được mang đi đấu giá khắp nơi. Mẹ cô cũng rất thích tranh của ông ta, cái gì mà phong lưu khoáng đạt, khí chất thanh nhã, chân thực xuyên tâm,... Bây giờ gặp tận mặt chỉ là một người cà lơ phất phơ.

Nhưng không khí xung quanh, cô thật sự không thể xem thường. Tôn phu nhân quả nhiên như lời đồn đại, rất cao ngạo, rất lạnh lùng nhưng cái lạnh lùng chỉ tỏa ra khi có kẻ phạm lỗi với mình. Xem ra họa sĩ Định sẽ gặp chuyện không may rồi.

Bây giờ cô thật sự hiểu thế nào là nữ cường. Bá đạo trên từng mi-li-mét, áp đảo cả mọi người xung quanh.

Xem ra cô không trả thù là quyết định vô cùng đúng đắn, nếu không chắc giờ đã sớm mồ yên mã đẹp. Khí chất, cách hành xử của Tôn phu nhân quả thật cô còn phải học hỏi nhiều. Nếu không trong thương giới cô sẽ không sống được lâu, chỉ bằng sự sắc sảo thì chưa đủ.

"Tường, chị cho em mười phút, giải thích tất cả mọi việc mấy tháng nay. Nếu không hậu quả...em biết rồi chứ." Ký Bình vẫn nhàn nhạt lên tiếng.

Định Tường từ từ bước lại, trong mắt có một chút sự áy náy. Lỗi này vốn không phải của anh, anh cũng chỉ là nạn nhân. Sở dĩ anh không dám về là vì sợ...nhưng bị Ký Bình ép vào đường cùng, anh không thể không về.

"Hôm đó giữa em và Mía hoàn toàn là hiểu lầm. Em đang chuẩn bị cùng Mía về nước thì tiểu thư của gia tộc Lefebvre hẹn gặp em ở khách sạn nơi cô ta đang ở, bàn về vụ triển lãm sắp tới, nên em mới đi gặp. Không ngờ khi em tới cô ta đã say khướt, em phải mang cô ta từ dưới phòng ăn của khách sạn lên phòng. Vừa tới phòng cô ta đè em xuống, còn liên tục bảo em phải thỏa mãn cô ta nhưng em không chịu. Em cuống cuống chạy ra ngoài thì thấy Mía đang ở dưới đại sảnh khách sạn, lúc đó vì bị cô ta "hành hung" nên quần áo em có phần lộn xộn nên Mía liền hiểu nhầm."

Định Tường ngước lên nhìn đồng hồ, anh còn ba phút.

"Không ngờ cô ta bị ỉm, hạ lưu đến nỗi mang chiếc áo vest cùng với cái điện thoại trong túi áo mà em bỏ quên trả lại cho Mía. Còn nói cái gì mà anh ấy phục vụ rất tuyệt vời, rất phải cảm,...khiến Mía hiểu lầm em mà tự ý bỏ về một mình."

"Khốn kiếp, từ bao giờ em có những mối làm ăn với những cô gái như vậy hả?" Rose tức giận quát lên. Hình tượng nữ minh tinh lúc này thật chẳng ra làm sao.

"Em làm sao biết mình bị hại cơ chứ, lúc đầu cô ta rất biết phép tắc, giữ đúng chừng mực nhưng ai ngờ..." Định Tường cũng tỏ ra tức giận không kém.

Ký Bình tay gõ nhẹ trên thành ghế, ánh mắt suy nghĩ cái gì đó khiến mọi người không thể hiểu nổi.

"Tại sao lúc đó không theo Tiểu Quân về?" Tôn Hạo liền đặt ra câu hỏi khiến anh thối mái nhất.

"Em thấy Mía tức giận như vậy, em không dám lỡ mắng...mà lúc đó về mọi người liệu có tin em." Định Tường thờ dài đầy bất đắc dĩ.

"Bây giờ trở về càng không thể tin hơn." Rose lại bỏ vào một câu vô cùng phũ phàng.

"Chị sẽ xác nhận chuyện này với tiểu thư của gia tộc Lefebvre nếu sai sự thật...chị sẽ quăng em xuống biển cho cá mập ăn." Ký Bình lạnh lùng phán một câu làm mọi người dựng cả tóc gáy. Giết người không cần tay, chắc chắn chỉ có một người mới làm được.

Ký Bình đưa tay ra hiệu cho Ba Khắc đang đứng bên cạnh góc tường. Ba Khắc nhanh chóng đi lại.

Ký Bình nói nhỏ như cảnh dặn Ba Khắc cái gì đó, rồi Ba Khắc nhanh chóng rời đi.

Gia tộc Lefebvre, cứ chờ đó. Nếu là sự thật Trình Ký Bình cô sẽ cho họ tan xác. Gia tộc Lefebvre là một trong những gia tộc thuộc phe phái của gia tộc Freeman, Định Tường lại là em trai của nữ chủ nhân gia tộc Freeman nên chắc chắn bọn họ sẽ tìm cơ hội tiếp cận rồi. Nhưng xem ra họ đã tìm sai đối tượng, lúc trước thì cho người đeo bám Thần Hy bây giờ đến Định Tường. Chắc họ đều muốn chết...nên mới làm như vậy.

"Đi mà giải thích cho đảng hoàng với Mía, con bé mà có sao chị sẽ nhân mười lên với em." Ký Bình đưa tay phất phất, đuổi Định Tường đi.

Định Tường nhìn bà chị của mình liền thờ dài. Có cần đuổi anh như đuổi tà vậy không. Anh còn chưa nhìn thấy thẳng cháu ngoại của mình tỉnh dậy mà.

"Quân Ngôn không sao, để khi khác hẳn nói. Tiểu Quân đang ở dưới trang trại đấy, đi mà xin lỗi con bé cho đảng hoàng." Tôn Hạo lúc này mới lên tiếng, tán thành cho việc đuổi người của vợ mình.

"Đi đi, nhìn chương mất quá." Rose cũng lên tiếng đuổi người.

Định Tường lúc này thật sự có cảm giác bị bỏ rơi, ai cũng đuổi anh đi hết. Thật bất công quá mà.

Nhưng anh đâu biết, ở trang trại đang có một niềm vui to đùng đang đợi.

Buổi tối ở một tỉnh lẻ thật yên tĩnh, thật khoáng đạt. Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời cùng vầng trăng chiếu sáng khắp mọi nơi, những khóm trâm

đúng đưa theo gió nhẹ nhẹ.

"Cô gọi tôi ra đây để làm gì?" Cao Hải Phong đứng trên ban công hai tay đút vào túi quần, chân mày cau lại tỏ ra khó chịu.

Cô gái này hôm nay muốn cái gì đây? Thường ngày đâu thèm đếm xỉa đến anh.

"Sau chuyến đi này, chúng ta về Thụy Sĩ bàn chuyện kết hôn đi." Hà Ân Khanh nhìn xa xăm ra bên ngoài, thẳng thừng nói.

"Lý do?" Cao Hải Phong đờ người trong vài giây, nhưng không hiểu sao trái tim anh lại đập lên từng hồi vui sướng.

Chẳng lẽ cô ta thích anh rồi?

Hạ Ân Khanh nở nụ cười mỉa mai. Cô bây giờ có cái gì chứ? Người con trai cô yêu, yêu bạn thân cô. Mặc dù biết tình cảm chỉ là đơn phương mà đơn phương là tự làm đau mình, chỉ bằng từ giờ khắc này nên trốn tránh.

"Tôi nghĩ anh cũng không muốn làm cha mẹ mình buồn đâu nhỉ. Còn tôi, tôi cũng vậy...tôi đã quá chán nản với việc phải chạy trốn sự truy đuổi của gia đình." Hạ Ân Khanh nhàn nhạt nói. Gió nhẹ thổi bay lọn tóc của cô.

Cao Hải Phong nở nụ cười mỉa mai. Thì ra là cô ta chơi bên ngoài chán rồi nên mới đem anh làm bia đỡ để trở về.

Hạ Ân Khanh không thèm nói nhiều nữa, bước nhẹ qua anh.

Làn tóc cùng mùi hương thoang thoảng dễ chịu của cô lại làm cho Cao Hải Phong có mấy phần chưa xót.

Nhìn theo bóng lưng của Hạ Ân Khanh, anh bất giác siết chặt tay lại.

"Tôi không yêu anh và tôi nghĩ anh cũng vậy. Nên cuộc hôn nhân này, nó không có ý nghĩa gì với tôi cả." Hạ Ân Khanh bất giác xoay người lại, để lại cho Cao Hải Phong một câu vô cùng lạnh nhạt rồi mới thật sự bỏ đi.

Tôn Thần Hy đứng nép bên góc khuất của cánh cửa, nhìn bóng lưng Hạ Ân Khanh đi xa rồi anh mới rời đi. Trên môi anh xuất hiện một nụ cười lạnh.

Có ai nói cho anh biết, anh vừa nghe chuyện gì không?

Định Tường ngồi bên cạnh giương nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hà Tiểu Quân. Nhìn khuôn mặt đang say sưa ngủ của Hà Tiểu Quân trong lòng dâng lên một chút áy náy. Cô nhóc này vẫn cần người chăm sóc nếu không vĩnh viễn sẽ có việc xảy ra.

Nhìn Hà Tiểu Quân xoay người sang một bên, quay lưng về phía anh. Định Tường bất giác cau mày, thói quen ngủ của cô chỉ có anh là hiểu nhất, nếu không có người ôm sẽ không chịu ngủ yên.

Ai biết anh đã chạy xe suốt một mấy tiếng đồng hồ không ăn không ngủ để về gặp cô cơ chứ. Có mấy tháng không gặp, anh nhớ cô đến phát điên lên được. Vội tới nơi lại bị ông bà Tôn mang đi hỏi tội, nên giờ anh mới được nhìn thấy cô.

Định Tường kéo nhẹ chăn lên cho cô, liếc nhìn chiếc váy ngủ rộng phồng phình của cô. Đây lại là một thói quen khó bỏ của cô nhất, lúc ngủ luôn chọn cho mình những chiếc váy rộng để mặc. Cô bảo nó rất dễ chịu nhưng khi trời lạnh thì chẳng giúp được gì cả. Mà cũng nhờ cái váy ngủ rộng thùng thình ấy mà anh không phát hiện ra cái bụng to năm tháng của cô.

Định Tường vẫn chăm chú nhìn cô ngủ, một lát sao anh liền đứng dậy cầm lấy đóa hoa oải hương bên cạnh. Rồi nhẹ nhàng đi cầm từng bông hoa một vào bình.

Định Tường mỉm cười nhẹ. Hà Tiểu Quân thích nhất là hoa oải hương, đặc biệt là oải hương tím. Cô nói loài hoa này lúc mẹ cô còn sống rất thích. Loài hoa này còn được xem là thảo dược của tình yêu, mang lại sự may mắn, ấm áp và hòa thuận.

Nhìn những cành oải hương được cắm vào bình một cách cẩn thận và tỉ mỉ nhất. Định Tường khẽ cười hài lòng.

Mấy năm nay anh tập trung vào mọi việc của triển lãm, tranh ảnh nên việc đám cưới của hai người mới bị đình trệ như vậy. Nếu hôm nay cô chấp nhận tha thứ, anh sẽ mang cô đi làm đám cưới liền.

Có câu: "Cưới vợ phải cưới liền tay."

Rất đúng. Anh đã cho cô đợi quá lâu rồi, đến khi xảy ra việc đó. Anh mới nhận ra vì việc đám cưới không diễn ra nên đối với cô, cô chưa có cảm giác an toàn. Nên mới đưa ra quyết định nhanh như vậy. Anh thật sự sai quá, suốt bao nhiêu năm nay vậy mà không chịu nhận ra chuyện này sớm. Anh cần cho cô cảm giác an toàn nhất định và cũng không để cho các cô gái khác có ý định tiếp cận mình.

Là người đàn ông, bắt buộc phải cho người con gái mình yêu có cảm giác an toàn.

Là người đàn ông thì phải tự vạch đá văng kẻ thứ ba để bảo vệ hạnh phúc của cô gái mình yêu. Nhất quyết, không để cô gái mình yêu có cơ hội nghi ngờ.

Định Tường khẽ mỉm cười rồi nằm xuống bên cạnh cô. Mới ba giờ sáng, anh không nên phá rối giấc ngủ của cô gái nhỏ này. Hà Tiểu Quân mà anh biết có một thói quen rất xấu đó là khi ngủ, nếu bị đánh thức chắc chắn sẽ nháo cả lên như một đứa trẻ. Đến lúc đó anh càng khó xin lỗi hơn.

7h30sáng.

Hà Tiểu Quân từ từ mở mắt ra, nhẹ vươn vai một cái. Nhưng chợt nhận ra bên cạnh mình có người, người đó còn choàng tay qua ôm cô nữa.

Hà Tiểu Quân chồm to mặt, bắt người ngồi dậy. Chân còn nhanh nhẹn đạp cho người nằm bên cạnh mình một cái.

"Aizz..." Người vừa bị đạp liền rơi xuống giường, miệng không ngừng kêu than một tiếng.

Hà Tiểu Quân lúc này mới tỉnh ngủ hẳn ra.

Tại sao anh ta lại ở đây kia chứ?

Cô bắt giấc ôm lấy cái gối che bụng mình lại, nhìn chăm chăm vào Định Tường.

"Anh biết, anh rất đẹp trai. Đừng nhìn anh như thế, anh ngại lắm." Định Tường ngược lên cười hề hề với cô.

"..." Hà Tiểu Quân vẫn ôm lấy cái gối, không thèm ngó ngang gì đến con người đó.

"Em đã dậy rồi thì bây giờ nghe anh giải thích đi...Anh thật sự bị oan." Định Tường bò lại lên giường, gối lại đối diện cô. Vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

"Cháu và chú chả có gì để giải thích với nhau cả." Hà Tiểu Quân bỏ lại một câu rồi xoay người đi chỗ khác.

Chết tiệt! Ngủ với cô gái khác còn muốn giải thích với cô. Đừng có mơ tưởng.

Định Tường nghe cách xưng hô đó thì mặt đen xì lại. Anh quen Định Tường lâu như vậy, cả cách xưng hô của cô anh cũng xem như một hiện tượng. Lúc hai người nói chuyện đằng hoàng cô sẽ gọi bằng anh, khi đùa giỡn cô sẽ lòi thẳng tên họ anh ra, còn lúc này chắc chắn là cô đang rất giận.

"Em phải nghe anh giải thích, thật sự là hiểu lầm." Định Tường giọng đầy khăng định nhìn cô.

Hà Tiểu Quân cau mày không muốn nghe gì thêm nữa. Không để ý đến anh, cô ôm lấy cái gối đứng dậy đi về phía sofa.

Định Tường vội vàng đứng dậy theo, ôm chầm lấy cô từ phía sau.

"Hôm đó, khi anh đưa cô ta lên phòng, là cô ta bám lấy anh không buông. Anh sợ quá nên mới tung người chạy ra ngoài mà bỏ quên áo khoác lại. Chứ anh và cô ta không có gì với nhau cả, em phải tin anh. Nhất định phải tin." Định Tường để đầu lên vai cô miệng không ngừng giải thích. Hai tay càng ôm chặt cô hơn, nhưng vì quá vội nên anh không hề phát hiện sự khác lạ từ cơ thể cô.

"Kiếp này của anh hoàn toàn thuộc về em. Anh thuộc quyền sở hữu của em, nên em phải tin anh."

Hà Tiểu Quân liếc nhìn kẻ đang ôm mình. Ở nơi khóe mắt có chút cay cay. Anh thật đáng ghét, có biết cô yêu anh nhiều như thế nào không. Từ nhỏ cô đã mất mẹ, chỉ có mẹ Joy và mẹ Rose nhưng hai người đó đều quá bận. Còn ba thì lại là đàn ông, ông ấy không thể nào hoàn thiện được cả hai lĩnh vực vừa làm cha vừa làm mẹ được. Những lúc đó anh lại xuất hiện, cho cô sự an ủi, sự ấm áp và những thứ tốt đẹp nhất. Dần dần cô ý lại tất cả vào anh. Vậy mà, anh lại làm ra chuyện đó, có biết cô đau đến mức nào không. Cô yêu anh nhiều như vậy mà, anh thật xấu xa.

"Thật...thật chứ?" Hà Tiểu Quân mấp máy môi hỏi.

"Thật, anh là của em nên tuyệt đối anh sẽ không gạt em." Định Tường nghe cô hỏi liền vui mừng không thôi. Ai biết chỉ một câu như vậy đã giúp anh nhiều biết bao nhiêu.

Hà Tiểu Quân cô có nên tin anh không?

Thấy cô vẫn đứng bất động, Định Tường liền cau mày xoay người cô lại.

Anh nhẹ nhàng lấy trong túi áo ra một cái hộp nhỏ hình trái tim màu đỏ, rồi lại mở hộp ra lấy cái vật nhỏ trong ra, mang vào cho cô.

Hà Tiểu Quân nhìn chiếc nhẫn anh vừa đeo. Chiếc nhẫn rất vừa tay cô, một chiếc nhẫn kim cương nhưng lại không qua cầu kỳ. Bên trong viên kim cương còn phát ra những ánh sáng màu tím lấp lánh khiến trái tim cô đập loạn cả lên.

"Bây giờ, em gả cho anh hay anh sang nhà em ở rể đây." Định Tường mở miệng nói một câu vô cùng sốc đối với cô. Nhân lúc Hà Tiểu Quân còn ngơ ngác anh liền hôn lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

Hà Tiểu Quân nhìn chăm chăm anh. Đừng nói đây là...anh đang cầu hôn cô nha.

Cái con người không biết tí lãng mạn nào như thế này, sao cô có thể yêu được chứ? Mà hình như mấy cái cọng dây thần kinh lãng mạn của anh bị đứt rồi thì phải.

"Anh yêu em chết mất thôi, em mà không lấy anh. Anh nhảy xuống biển chết cho..."

Định Tường chưa nói hết câu đã bị một bàn tay nhỏ che miệng lại.

"Tường, đừng nói bậy. Em không lấy anh thì lấy ai đây." Hà Tiểu Quân chế môi bất mãn với câu nói vừa rồi của Định Tường.

Anh mà chết con cô phải làm sao đây?

Định Tường nở nụ cười hớn hở ôm chặt lấy cô, siết chặt vòng tay ôm cô. Nhưng phát hiện cái gối bị cô ôm ấy, anh liền cau mày.

"Em định mang cái gối làm kỷ đã à." Vừa nói anh vừa mang cái gối ném sang một bên.

Rồi ôm chặt cô hơn, đầu cũng cúi xuống hôn vào môi cô một nụ hôn thật sâu, thật nồng nhiệt.

Nhưng hình như anh phát hiện có điều gì đó không ổn thì phải. Hình như cô béo lên thì phải. Lúc nãy anh cứ nghĩ là do cái gối làm kỷ đã ấy nhưng bây giờ anh mới phát hiện vòng tay của anh không thể ôm trọn cô nữa rồi.

Định Tường cau mày càng ôm chặt hơn. Nhưng anh lại phát hiện có thứ đang chĩa vào người mình. Định Tường cau mày.

"Hình như em béo lên thì phải."

Hà Tiểu Quân cau mày.

Chết tiệt! Dám nói cô béo. Có biết thứ cô quan tâm nhiều nhất chính là vòng dáng hay không mà còn nói câu đó.

Định Tường lại cau mày nhìn vào mặt cô.

Mặt cô rõ ràng không có chút béo mà. Sao người lại to ra nhỉ?

Hà Tiểu Quân đẩy Định Tường ra, nhẹ nhàng bước về phía bàn trang điểm. Cô lấy chiếc túi xách ra, nhẹ nhàng mở khóa rồi lấy một tờ giấy ra đưa cho anh.

Định Tường nhìn tờ giấy đầy nghi ngờ.

Sau khi đọc xong, người anh như lên chín tầng mây. Sắc mặt đổi nhanh hơn cả tắc kè khiến Hà Tiểu Quân không khỏi nghi ngờ.

Chắc lẽ anh không thích cô có thai?

Rất lâu sau trên mặt Định Tường mới xuất hiện một nụ cười. Anh thật sự không dám tin, anh sắp làm cha rồi.

Định Tường ôm chặt lấy cô như muốn ôm cô xoay vòng vòng. Nhưng rồi lại rồi, anh buông cô ra nhảy tung tung trong phòng như con khi.

"Mía, yêu em chết mất. Anh sắp được làm cha rồi."

"Yêu em quá đi."

"A...anh cuối cùng cũng có con rồi."

Định Tường chạy nhảy khắp phòng như một đứa trẻ.

Hà Tiểu Quân cau mày. Có cần làm quá thế không? Ai mà nhìn vào sẽ nghĩ anh bị tăng động mất.

Nhưng thật sự nhìn anh như vậy cô cũng rất vui. Lúc nãy cô còn sợ anh không thích cô có thai chứ. Không ngờ anh lại phản ứng mạnh như vậy. Trong lòng cô thật sự rất vui sướng, vui sướng đến điên dại.

"Anh uống sữa đi." Nhạc Linh đưa vào tay Tôn Quân Ngôn một ly sữa. Rồi tiện tay điều chỉnh đầu giường lại, cho hắn một tư thế thoải mái nhất.

Tôn Quân Ngôn nở nụ cười đoán nhận ly sữa. Nhưng chưa kịp chạm vào ly sữa đã bị cô rút tay lại.

Nhạc Linh nhìn vết thương trên tay Tôn Quân Ngôn còn đang băng một lớp băng dày liền cau mày. Tay chân như vậy làm sao cầm đồ được cơ chứ.

"Đề em..." Nhạc Linh nhẹ nhàng đưa ly sữa lên miệng hắn, giúp hắn uống.

Ký Bình và Tôn Hạo đứng bên ngoài gật gù đầu cười rồi xoay người đi, để lại không gian cho đôi trai gái.

Tôn Hạo nhẹ nhàng ôm lấy eo cô đi trên hành lang của bệnh viện.

"Bình nhi, sắp tới chúng ta có nên..." Tôn Hạo mở miệng đầy mờ ám.

Ký Bình lờm Tôn Hạo một cái rồi bước nhanh về phía trước. Chết tiệt! Già rồi mà còn như vậy.

Tôn Hạo nở nụ cười nói theo.

"Anh chỉ muốn hỏi, chúng ta có nên tổ chức đám cưới cho mấy đứa nhỏ không đó mà.

Ký Bình xoay người liếc anh một cái, ánh mắt sắc như dao.

"Anh tự mà đi mấy đứa nhỏ."

Nghe giọng cô như vậy Tôn Hạo đột nhiên cười phá lên. Ôi vợ anh, không ngờ sao nhiều năm đầu óc lại đen tối như vậy.

Quay lại phòng bệnh.

Nhạc Linh ngồi bên cạnh giường gọt táo cho Tôn Quân Ngôn. Còn Tôn Quân Ngôn vẫn im lặng nhìn cô.

"Aaa." Nhạc Linh đột nhiên hét lên, chân mày cau lại nhìn ngón tay đang chảy máu của mình.

Cũng tại tên Tôn Quân Ngôn đang ghét, hấn nhìn cô chăm chăm như vậy làm sao cô tập trung được.

Tôn Quân Ngôn đang nhìn cô, nghe tiếng hét của cô liền giật mình bừng tỉnh. Nhìn ngón tay đang chảy máu của cô liền cau mày.

Rõ gốc, gọt có một trái táo cũng đứt tay.

Anh nắm lấy ngón tay đang chảy máu của cô rồi đưa lên miệng.

"Tôn Quân Ngôn, anh làm gì đó? Dơ quá." Nhạc Linh mặt đột nhiên đỏ ửng lên.

Tôn Quân Ngôn cười hề hề bỏ ngón tay cô ra khỏi miệng mình. Khi chắc chắn nó không ra máu nữa anh muốn buông hấn ra. Ánh mắt ngập tràn ý cười nhìn cô.

Nhạc Linh vội quay mặt đi chỗ khác. Đối với tình huống quá thân mật như vậy, cô thật sự không quen.

Tôn Quân Ngôn nhìn mặt cô đỏ ửng lên trong lòng không khỏi nảy sinh ý định trêu ghẹo.

"Sắp làm vợ anh rồi, vậy mà còn đỏ mặt."

Nhạc Linh mặt đỏ hơn nữa, vội cúi xuống.

"Ai...ai làm vợ anh chứ."

Tôn Quân Ngôn được dịp thì cười phá lên.

"Em đã chấp nhận lời yêu của anh còn gì."

"Hồi nào?" Nhạc Linh nhìn hấn. Hấn nói yêu cô lúc nào vậy nhi, mà cô nhận lời hồi nào kia chứ. Sau cô không nhớ nhi?

"Thì lúc anh nói: 'Nếu anh nói anh yêu em, em phải chạy đi' lúc đó không phải em đã chạy đi còn gì." Tôn Quân Ngôn cau mày nhìn cô. Lúc đó hấn tiện thể tỏ tình với cô luôn, thế mà cô nhẩn tâm.

Nhạc Linh chọn to mắt nhìn hấn. Khốn kiếp, cái đó gọi là bày tỏ đó sao? Cô cứ nghĩ là hấn ra hiệu cho cô thôi chứ. Mà ai lại nói lời yêu vào cái tình thế đó. Thật là một tên trời đánh.

Tôn Quân Ngôn nhìn mặt ngu ngu ngơ ngơ của cô liền cười dữ dội hơn. Cái cô gái ngốc này, bị hấn lừa mà chẳng biết.

"Đáng ghét." Nhạc Linh mặt đỏ lên tới tận mang tai, đánh vào người hấn một cái.

Tôn Quân Ngôn đang cười bỗng dơ mặt lại. Sắc mặt tái mét, ôm lấy vết thương trên bụng.

Nhạc Linh phát hiện ra sự bất thường từ hấn liền lo lắng không thôi.

"Quân Ngôn, anh sao vậy? Đau chỗ nào sao?"

"Quân Ngôn, anh đừng dọa em sợ. Để em đi gọi bác sĩ."

Nhạc Linh vừa dứt câu liền với xoay người đi nhưng bị hấn nắm tay kéo lại. Thuận thế ngã nhào vào lòng hấn.

"Vết thương này, đối với anh chả là gì."

Vừa dứt câu hấn liền ôm chặt lấy cô. Hung hăng chiếm lấy bờ môi nhỏ nhắn của cô.

Nhạc Linh mở to mắt nhìn hấn bá chiếm lấy môi cô không một chút kiên nhẫn. Bàn tay cũng không chịu yên ỗn mà mồm khắp người cô. Từng động tác của hấn như muốn cùng cô hòa làm một, Nhạc Linh từ từ nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn của hấn.

Cứ tưởng chừng nụ hôn sẽ đạt được tới cực điểm của nó, nhưng bên ngoài liền có tiếng mở cửa cùng tiếng nói trong trẻo của cô y tá.

"Đến giờ thay thuốc rồi ạ."

Nữ y tá vừa mở cửa, vừa đẩy xe chứa thuốc đi vào. Chợt thấy cảnh này, mặt cô nữ y tá đỏ bừng lên.

Nam mặc đồ bệnh nhân khuy áo đã cởi bỏ hai nút trên, nữ thì chiếc váy liền xóc xếch ngồi trên ngai của nam nhân kia. Hai người còn ôm hôn đắm đuối...

Cô y tá trở nên ngượng ngùng, nở nụ cười gượng nhìn về phía bọn họ.

"Hai người cứ tiếp tục, lát nữa tôi quay lại." Cô y tá nhanh chóng lui ra, còn tiện tay khóa cửa lại giúp hai người.

Cô nghe nói trong phòng này là cháu trai của viện trưởng, vừa đẹp trai, gia thế lại thuộc hàng khủng và đặc biệt là chưa kết hôn nên đã dành phòng bệnh này với các cô y tá khác...nào ngờ. Ôi đời! Tốt nhất đừng nên mơ mộng viễn vông thì hơn.

Nhạc Linh nhìn thái độ của cô y tá lúc này mới biết mình đã gây ra chuyện gì. Cô vội nhảy xuống giường, mặt nóng ran cúi xuống chỉnh lại chiếc váy của mình.

Tôn Quân Ngôn cau mày. Về nhà vẫn hơn, ở đây lại có người phá rối nữa thì khổ.

Nghĩ là làm, anh nhường người lấy chiếc điện thoại để ở cái bàn bên cạnh, bấm một dãy số quen thuộc.

Rất nhanh sau đó người bên đầu dây bên kia đã bắt máy.

"Có việc gì sao, con trai?" Tôn Hạo bên đầu dây bên kia, giọng cười cười nói.

"Ba, con muốn xuất viện." Tôn Quân Ngôn nhanh chóng vào chủ đề chính. Hấn không muốn ở đây tí nào.

Nhạc Linh đang ngồi ở ghế bên cạnh, tròn tròn mắt nhìn hấn.

Hấn điên rồi, điên thật rồi. Vết thương chưa lành hấn mà đòi về rồi.

Tôn Hạo ở bên đầu dây bên kia cau mày suy nghĩ một chút liền trả lời.

"Được."

Rồi cúp máy. Anh quá hiểu con trai mình mà. Chắc chắn có chuyện gì rồi nên mới đòi xuất viện liền như vậy. Nhưng vết thương cũng không sâu lắm, về nhà có thể kêu bác sĩ riêng đến chăm sóc, không sao hết. Dù sao, ở nhà vẫn hơn.

Tôn Quân Ngôn nở nụ cười tươi rói. Việc này tìm Tôn Hạo là chắc ăn nhất, chứ tìm Ký Bình chắc cả năm nữa mới được sự đồng ý. Mẫu hậu của hấn rất ghê gớm mà.

Chưa đầy năm phút sau cuộc điện thoại đó đã có bốn tên vệ sĩ đi vào. Một tên vệ sĩ còn rất nhanh chóng mang một bộ đồ sạch đến cho hấn.

Tôn Quân Ngôn nhẹ nhàng bước xuống giường. Vết thương này không hề hấn gì với hấn cả. Lúc còn quản lý việc kinh doanh của Cung gia mấy lần bị thương còn nặng hơn thế này nhiều, nhưng có là gì đâu.

Nhạc Linh tròn mắt khi nhìn hấn bước xuống khỏi giường, rồi nhanh chóng lại đỡ lấy hấn.

Tôn Quân Ngôn cười cười nhìn cô. Đã lâu rồi hấn không có cảm giác vui vẻ và ấm áp đến thế. Nói đúng hơn là ngày Tụê Văn mất. Việc hấn quyết định sống cho tương lai có vẻ đúng. Tụê Văn, hấn sẽ cắt cô vào đầu đó ở một góc trong trái tim, vĩnh viễn không bao giờ quên.

"Thân hình anh đẹp lắm, muốn xem không?" Vừa đến cửa phòng toilet hấn liền giở giọng mờ ám.

Nhạc Linh bất giác đỏ mặt, buông hấn ra rồi tránh sang một bên.

"Anh tự đi mà xem. Đồ bỉ ổi." Lúc này cô thật nghi ngờ hấn có phải lại phát bệnh như lúc trước không. Mỗi câu mà hấn nói, cô thật sự không tiêu hóa

nổi.

So với bệnh lúc trước có vẻ như càng ngày càng nặng.

Người ta bảo tai họa lớn nhất của kẻ điên, chính là không điên hẳn. Quả là không sai.

Tôn Quân Ngôn vào trong toilet ôm bụng cười đến điên dại. Hắn cũng không biết tại sao hắn lại thích chọc cô như vậy, nhưng thật sự phản ứng của cô làm hắn rất vui.

Một lúc sau, Tôn Quân Ngôn mới mở cửa bước ra. Nhìn hắn lúc này đầu tóc đã gọn gàng, bộ vest chỉnh tề thẳng tắp, chiếc áo somi đen còn có tình còi bỏ hai nút lộ ra vòng ngực rắn chắc khiến trái tim cô đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài.

Cô biết hắn rất đẹp nhưng nhìn hắn ăn mặc chỉnh tề như vậy. Thật sự rất hút hồn.

Nhìn khuôn mặt của Nhạc Linh, Tôn Quân Ngôn lại được dịp trêu chọc.

"Chồng em quá đẹp trai." Tôn Quân Ngôn vừa tém tóc vừa tự khen mình một câu khiến cô xém chút hộc máu.

Con người này, bệnh nặng lắm rồi.

Vừa suy nghĩ cô vừa đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

"Đâu...đâu...chồng em đâu... Sao em không thấy...kỳ vậy ta?"

Tôn Quân Ngôn cau mày, lấy tay cố định cằm của cô, xoay đầu cô nhìn thẳng vào mình. Rồi nhẹ nhàng đặt xuống cho cô một nụ hôn.

"Biết ở đâu rồi chứ?" Tôn Quân Ngôn ngược lên nhìn cô, ánh mắt đầy mờ ám.

Nhạc Linh lại chết sững. Cái tên này, từ lúc tỉnh lại liền muốn chiếm hữu cô. Thật đáng ghét!

Tôn Quân Ngôn chỉ thờ dài. Hình như, hắn bị nghiện rồi.

Thế là hắn ôm lấy eo cô bước ra khỏi phòng bệnh.

Tôn Quân Ngôn vừa về đến biệt thự Tôn gia khoảng mấy tiếng đồng hồ thì Tôn Thần Hy và mọi người cũng về đến.

Tôn Quân Ngôn ngồi ở phòng khách nhìn từng gương mặt đi vào. Sao về sớm vậy nhỉ?

"Sao mấy đứa về sớm vậy?" Ký Bình từ trong bếp bước ra nhìn từng gương mặt liên hồi.

"Tại nhớ mẹ Joy quá ấy ạ." Thẩm Nhượng Hàn quay lại ôm chầm lấy cô nhưng chưa kịp ôm đã bị Tôn Hạo nắm áo từ phía sau lôi ra.

Thằng nhóc này, không biết ý tứ gì cả.

"Ừa, còn chú Tường và chị Tiểu Quân đâu?" Tôn Quân Hạo đảo mắt qua từng người rất nhanh chóng phát hiện ra hai người đó không có mặt.

"Hai người đó về Hà gia rồi ạ." Tôn Thần Hy vội lên tiếng rồi ngồi xuống đối diện hắn.

Hạ Ân Khanh và Cao Hải Phong cũng ngồi xuống theo.

"Quân Ngôn, thuốc của anh này." Nhạc Linh từ trong bếp mang một ly nước cùng một mớ thuốc đi ra.

Mọi người lại được dịp hoảng sợ.

Sao hôm nay toàn nhân vật lớn vào bếp không vậy nhỉ?

Thường thì mẹ anh đâu có vào bếp, hôm nay đi ra từ phòng bếp đã là một chuyện lạ rồi. Còn Nhạc Linh nữa, sao lại ở đây?

Tôn Thần Hy nhìn lướt qua, trên đầu hiện rõ cái dấu chấm hỏi to đùng.

Mà cái gì mà thuốc...Quân Ngôn-anh hai anh bị gì sao? Nếu là thuốc thần kinh thường thì uống buổi tối nhưng bây giờ là giữa trưa mà.

Tôn Thần Hy đảo mắt qua nhìn Tôn Quân Ngôn như cái máy dò xét từ trên xuống dưới. Rất nhanh chóng dừng lại ở bàn tay đã được băng bó kia.

"Anh hai, tay anh sao vậy?"

Tôn Quân Ngôn nở nụ cười nhẹ.

"Chỉ là do bất cẩn ấy mà. Trầy xước nhẹ thôi."

Tôn Thần Hy cau mày. Lốp bằng dày cộm thế kia mà bảo trầy xước nhẹ. Có ma mới tin.

"Nhạc Linh, sáng mai tờ về lại Thụy Sĩ có chút việc. Không giúp cậu chăm sóc tiểu Bạch được rồi." Hạ Ân Khanh cười cười nói, giọng điệu có chút giễu cợt nhưng Nhạc Linh lại dễ dàng nhận ra bạn mình có gì đó bất thường.

"Sao lại về, không phải ở đây rất ổn hay sao?" Nghe Hạ Ân Khanh định đi, cô thật sự có chút buồn. Lúc trước cứ đem việc đưa Hạ Ân Khanh về Thụy Sĩ nhưng bây giờ nghe cô đi, Nhạc Linh thật sự không vui chút nào.

"Tớ nhớ nhà rồi." Hạ Ân Khanh tỉnh bơ trả lời nhưng vào trong mắt Nhạc Linh.

Đó chỉ là sự ngụy biện.

Nhạc Linh đảo mắt qua Cao Hải Phong đang ngồi bên cạnh.

Chẳng lẽ có liên quan đến anh ta.

"Thưa bác cháu xin phép về trước." Hạ Ân Khanh chưa kịp để cho mọi người hỏi thêm nữa đã xoay người cúi chào Ký Bình. Rồi quay sang mọi người trong phòng.

"Xin phép mọi người tôi về trước đây."

Vừa dứt câu cô liền đi thẳng ra ngoài.

Cao Hải Phong nhìn theo bóng dáng Hạ Ân Khanh rồi cũng đứng lên.

"Con xin phép về trước." Nói rồi anh liền chạy ra ngoài, lấy chiếc xe hôm trước bỏ lại chạy ra khỏi Tôn gia.

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chỉ có Tôn Thần Hy là vẫn thản nhiên

Cao Hải Phong lái chiếc Alfa Romeo đuổi theo Hạ Ân Khanh.

"Lên đi, tôi đưa cô về."

Hạ Ân Khanh đang dạo bước trên đường nhìn thấy Cao Hải Phong liền thờ dài.

"Không cần đâu."

Nói rồi cô liền bắt một chiếc taxi chạy đi mất.

Cao Hải Phong thờ dài. Làm ơn mắc oán mà.

Vừa nghĩ anh vừa phóng xe chạy lên phía trên, vượt mặt chiếc taxi của cô.

Hạ Ân Khanh nhẹ nhàng thờ dài. Rồi xoay người nói với tài xế cái gì đó, tài xế liền cho xe đi về một hướng khác mà không phải về biệt thự LEO.

Hạ Ân Khanh hạ nhìn xa xăm bên ngoài, từng dòng xe tấp nập chạy qua chạy lại trước mắt cô. Sau này cô không còn có dịp ở lại đây nữa rồi.

Chiếc xe chạy băng qua một cây cầu, nhưng vừa đến nửa cây cầu bánh xe đã chao đảo.

Tài xế hét lên. Khuôn mặt xanh lét đầy sợ hãi.

"Mất thăng rồi."

Hạ Ân Khanh giựt bắt người khi nghe tài xế nói. Khuôn mặt cô đầy hoảng sợ nhìn ra ngoài.

Chết tiệt! Trên cây cầu này chả có ai cả.

Chưa kịp hoàn hồn đã nghe tiếng thắng xe thành một đường dài "kéttttt" nhưng xe không hề có dấu hiệu dừng lại bay thẳng vào thành của cây cầu rồi bay xuống con sông đang chảy siết phía dưới.

Hạ Ân Khanh vô cùng hoảng loạn, nước vô xe ngày một nhiều. Lực của nước lại quá lớn cô không thể nào mở cửa được.

Tài xế lái xe ở phía trước đang cố gắng tìm kiếm vật để phá cửa nhưng vô ích. Tên tài xế mắng lên một tiếng.

"Khôn thật."

Nhìn mực nước một lúc càng lên cao. Trái tim cô như muốn nổ ra ngoài.

Sao cô xui xẻo vậy chứ? Cô còn chưa sống đủ mà.

Bỗng trên cầu có một chiếc Audi dừng lại. Một chàng trai bước xuống khỏi xe, trên tay còn cầm một cái búa rồi phi thẳng xuống sông.

Nước đã nhấn chìm cả chiếc taxi, cô lúc này vô cùng khó chịu giống như muốn ngất đi vậy. Cảnh vật xung quanh mờ ảo dần nhưng trong giây lát đó cô nhìn thấy người mà cô thầm thương trộm nhớ. Cô đã nhìn thấy Tôn Thần Hy, anh cầm theo một cái búa bơi nhanh về phía cô.

Hạ Ân Khanh nở nụ cười. Cô gặp ảo giác rồi. Tôn Thần Hy làm gì có ở đây cơ chứ.

Nhưng rất nhanh chóng cô cho rằng nhận định đó là sai. Anh đang bơi về phía cô, đang dùng sức và cái búa trên tay phá vỡ cửa kính xe giúp cô.

Chỉ nghe được tiếng ào...một làn nước như được thông ra vào trong xe. Từ lỗ hổng mà Tôn Thần Hy tạo ra cô và tài xế nhanh chóng bơi ra ngoài.

Tôn Thần Hy định bơi theo nhưng bất giác chân anh đau nhói. Hình như bị chuột rút rồi.

Làn nước càng ngày càng chảy siết, cuốn anh càng ngày càng đi xa.

Hạ Ân Khanh sau khi bơi lên được bờ liền nằm dài mà thở. Hên thật, xem chút cô đi gặp Long Vương đại nhân rồi.

"Thần Hy, cảm ơn..."

Mãi không thấy anh trả lời cô liền ngồi dậy. Phát hiện trên bờ chỉ có hai người, cảm giác bất an trong cô dâng trào. Cô nhanh chóng đứng dậy nhìn xung quanh mặt sông.

Phát hiện ở phía xa xa có bọt nước, chứng tỏ có dấu hiệu có người đang chìm xuống.

Hạ Ân Khanh không nghĩ ngợi gì nữa liền lao xuống sông, mặc cho tiếng ngăn cản của tên tài xế ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 10

Bây giờ cô chỉ cần biết nếu Tôn Thần Hy chết, cô nhất định sẽ chết theo.

Hạ Ân Khanh bơi nhanh về phía Tôn Thần Hy, cô cũng không biết tại sao sức lực của mình lại nhiều đến thế. Đối với một cô gái chân yếu tay mềm như cô bơi lên được tới bờ đã là một chuyện khó khăn. Bây giờ còn phải bơi ngược trở ra, lôi cái thân xác to lớn này lên bờ.

Dòng nước chảy càng ngày càng mạnh, cô cứ có cảm giác giống như là mình bị dòng nước cuốn trôi vậy.

Rất nhanh sau đó cô nắm được bàn tay của Tôn Thần Hy, anh đang mất dần ý thức.

Hạ Ân Khanh hít một hơi dài liền lôi Tôn Thần Hy đang xụi lơ vào bờ.

Vừa tới được bờ cô giống như là kiệt sức. Tên tài xế nhanh chóng phụ cô một tay lôi Tôn Thần Hy vào trong bờ.

"Thần Hy...Thần Hy..." Hạ Ân Khanh tuy đã mệt đến kiệt sức nhưng cô không thể bỏ mặc anh được.

Hạ Ân Khanh lay mạnh người anh nhưng anh vẫn bất động. Cô mặt mày tối sầm, đưa tay lên mũi dò xét hơi thở của anh.

Dùng như cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh, cô nở nụ cười nhẹ. May quá.

Bây giờ cô chẳng có dịp suy nghĩ cái gì là nụ hôn đầu, cái gì là nụ hôn cuối nữa.

Hạ Ân Khanh nhanh chóng thực hiện từng động tác hô hấp nhân tạo.

Chết tiệt! Coi như cô hy sinh đi.

"Khụ...khụ..." Sau một hồi Tôn Thần Hy cũng có tiếng động. Anh không ngừng ho.

Hạ Ân Khanh thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Lăn dài ra đất.

Lúc này đầu cô căng như dây đàn. Cô cứ nghĩ nếu anh chết, cô sẽ sẵn sàng chết theo.

Tôn Thần Hy sau một hồi cũng tỉnh, anh đưa mắt nhìn sang Hạ Ân Khanh ở bên cạnh.

Lúc này không hiểu sao anh lại đuổi theo cô. Cũng vì vậy mà anh mới kịp thời cứu cô. Nếu không bây giờ...

Anh cũng không hiểu nổi nữa. Từ cái đêm cô nói cái câu: "Yêu không phải chiếm đoạt người mình yêu, mà là nhìn người đó hạnh phúc." Anh cứ suy nghĩ, suy nghĩ mãi.

Nhạc Linh không thuộc về anh, trái tim cô ấy cũng không phải của anh. Anh càng chiếm đoạt cũng chỉ làm cô ấy hận anh thôi. Còn mất cả tình cảm anh em. Chỉ bằng thực hiện câu: "Hạnh phúc nhất là khi nhìn người mình yêu hạnh phúc."

Nhìn khuôn mặt trắng hồng cùng đường nét đúng chất Châu Âu của Hạ Ân Khanh anh có chút gì đó tò mò. Ai có thể làm cho cô gái này rung động vậy nhỉ?

Hạ Ân Khanh nở nụ cười nhẹ.

"Anh cứu tôi, tôi cứu anh. Chúng ta xem như hòa."

"..." Anh có cần cô trả ơn sao?

"Tôi không thích nợ người khác." Hạ Ân Khanh nhìn lên bầu trời...trong lòng thầm nói:"Đặc biệt là không thể nợ người mình yêu."

Tôn Thần Hy cau mày. Cái cô gái này, thật thẳng thắn.

"Nếu anh khỏe rồi thì chúng ta về thôi." Hạ Ân Khanh mệt mỏi ngồi dậy, xoa xoa cánh tay đau nhức của mình.

Tôn Thần Hy nhìn theo bóng lưng cô. Tên tài xế lúc này cũng đi theo phía sau. Anh nhanh chóng ngồi dậy đuổi theo.

Và hiện tại ba người đang ngồi trong chiếc Audi của anh. Mà vị trí lái chính là Hạ Ân Khanh ngồi.

Tôn Thần Hy ngồi ở ghế kế bên, cùng tên tài xế taxi ngồi ở phía dưới đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

Hạ Ân Khanh nở nụ cười trấn an rồi hít một hơi thật sâu, miệng bắt đầu lẩm bẩm:

"Thứ nhất, thắt dây an toàn" Thế là cô bắt đầu thắt dây an toàn.

"Thứ hai, kiểm tra kính chiếu hậu." Thế là cô nhìn xung quanh.

"Đây là vô lăng, bàn đạp ly-côn, phanh chân, bàn đạp ga,..." Cô nhìn từ trên xuống dưới rồi lẩm bẩm.

Tôn Thần Hy cùng tên tài xế: "..."

Sao hai người họ có cảm giác nguy hiểm dữ vậy nè.

"Tiếp đó là mở chìa khóa xe." Cô lại loay hoay mở chìa khóa xe.

"Hạ Ân Khanh, rốt cuộc cô có biết lái không?" Tôn Thần Hy dường như không chịu nổi nữa liền quát lên.

"Tôi có bằng lái mà." Hạ Ân Khanh tỉnh bơ trả lời.

"Thật không?" Tôn Thần Hy nhìn cô như muốn khẳng định.

"Thật. Bằng đại học nào tôi cũng có, riêng bằng lái xe thì tôi mua." Hạ Ân Khanh vẫn nhìn xung quanh, tay nắm chặt vô lăng.

Tôn Thần Hy và tên tài xế lúc này chỉ có thể được coi là bốc hỏa. Nếu anh không hỏi mà để cho cô lái chắc chắn sẽ chết. Anh mới thoát khỏi cái chết, không muốn vô tay từ thần một lần nữa.

Tôn Thần Hy tung cửa xe đi ra ngoài, rồi tiện tay lôi cô ra khỏi xe.

"Ông lái đi." Tôn Thần Hy chỉ vào tên tài xế phía sau ra lệnh.

Tên tài xế rất nhanh chóng leo lên ghế lái chính. Ông thả để mình lái còn hơn giao mạng sống vô cái người này.

Tôn Thần Hy tống Hạ Ân Khanh vào trong xe rồi cũng vào ngồi cùng.

Chiếc Audi từ từ lăn bánh.

Tên tài xế lần đầu tiên lái một chiếc xe mắc tiền như vậy liền vui sướng không thôi. Thật sự trong cái rủi có cái may. Chiếc Audi này người như ông có lái xe cả đời cũng không mua nổi.

"Tôn Thần Hy, sao anh lại không cho tôi lái?" Hạ Ân Khanh nhìn anh đầy ảm ức. Đây là lần lái xe thứ ba của cô đó.

Tôn Thần Hy cau mày, tay chống lên cửa xe.

"Xin lỗi, tôi chưa muốn chết."

Hạ Ân Khanh như bị dội một gáo nước lạnh liền im lặng, cúi đầu xuống.

Tôn Thần Hy lắc đầu bất đắc dĩ, rồi lấy trong bóp ra một tấm séc có trị giá một triệu đôla đưa cho tên tài xế.

"Coi như tôi trả tiền ông đã lái xe đưa chúng tôi về."

Tên tài xế ngạc nhiên nhìn tấm séc trên tay anh.

"Tôi không nhận đâu, như vậy thì nhiều quá." Tên tài xế đẩy tấm séc trả lại phía anh. Tấm séc này ông thật sự không thể nhận. Lái xe dù có đi hết một cái thành phố này cũng không được một phần tiền trong tấm séc. Nếu ông nhận, ông sẽ thấy rất áy náy.

Huống hồ gì hôm nay ông có thể lái chiếc xe mình mơ ước là quá đủ rồi.

"Ông cứ nhận rồi mua một chiếc xe khác." Tôn Thần Hy không để cho tên tài xế từ chối liền nhét tấm séc vào túi áo ông.

Hạ Ân Khanh nhìn hành động của Tôn Thần Hy. Một thiếu gia như anh, cô không ngờ lại có hành xử như vậy. Cô thật sự thần phục.

Tên tài xế vừa về đến đường thành phố liền bắt một chiếc xe khác rồi đi.

Tôn Thần Hy nhìn cô ngủ gà ngủ gật trên ghế ở phía sau rồi nở nụ cười nhẹ.

Biệt thự Thượng Lâm, biệt thự riêng của anh.

Tôn Thần Hy nhẹ nhàng bế cô vào trong. Đã lâu rồi anh không về đây.

"Thiếu gia." Quân gia cùng một số người làm liền bước ra chào hỏi.

Tôn Thần Hy chỉ nhẹ gạt đầu rồi đưa cô lên trên phòng. Dặn dò người làm nữ giúp cô thay bộ y phục ướt nhẹ ra. Chắc do mệt quá nên cô mới ngủ say sưa như vậy.

Hạ Ân Khanh từ từ mở mắt tỉnh dậy. Cô dường như thấy mình đang nằm ở một nơi nào đó rất xa lạ.

Cô giật mình ngồi bật dậy. Xung quanh cô là một khung cảnh xa lạ.

Một căn phòng với hai màu trắng đen, vật dụng trong phòng vô cùng đơn giản. Chắc là phòng nam nhân.

Hạ Ân Khanh giật bắn người cho cái suy nghĩ của mình. Cô vội nhìn xuống quần áo của mình. Quần áo đã bị thay.

Trên người cô chỉ có mỗi một chiếc áo choàng tắm màu trắng.

"Hạ tiểu thư, cô tỉnh rồi." Quân gia từ từ đẩy cửa bước vào, nở nụ cười thân thiện đối với cô.

Lần đầu tiên từ hồi làm quản gia đến giờ ông mới thấy thiếu gia của mình quan tâm một người, đặc biệt là một cô gái. Lúc trước toàn những cô gái đó lết xác đến tìm chứ chưa bao giờ thấy anh mang về như vậy.

"Thiếu gia...?" Hạ Ân Khanh đầy nghi hoặc.

Cô làm gì quen với ai mà lại bị đưa về đây cơ chứ.

"Là Tôn Thần Hy thiếu gia ạ." Quân gia liền giải đáp khúc mắc giúp cô.

Hạ Ân Khanh tưởng chừng như từ chín tầng mây rơi xuống.

Là Tôn Thần Hy đưa cô về đây sao? Còn quần áo của cô?

"Quần áo của cô là do thiếu gia cho người hầu nữ thay ạ."

Lúc này Hạ Ân Khanh mới thở phào nhẹ nhõm. Cô tuy là người chính gốc Châu Âu nhưng bà nội cô là người Châu Á, từ nhỏ cô sống với bà nội nên chịu ảnh hưởng nặng nề của nền tư tưởng phương Đông.

Hạ Ân Khanh nhẹ bước xuống giường.

Tôn Thần Hy đưa cô về đây chi vậy chứ?

Cô nhìn lên đồng hồ treo tường. Thôi chết, 7 giờ tối rồi.

Hạ Ân Khanh bay người ra khỏi phòng, chạy nhanh xuống phòng khách. Mặc cho mình đang mặc mỗi một cái áo choàng tắm.

"Chào...buổi tối." Tôn Thần Hy ngồi trên sofa đưa mắt nhìn cô.

Hạ Ân Khanh lúc này mới nhìn lại mình. Đầu tóc bù xù, mặc mỗi cái áo choàng, chân cả dép trong nhà cũng không mang. Thật chẳng ra làm sao.

"Uống chút rượu đi." Tôn Thần Hy đưa ly rượu về phía cô.

Hạ Ân Khanh nhìn ly rượu Bacardi 151 bất giác cau mày. Nồng độ cồn 75,5 độ mà tửu lượng của cô chỉ chịu được những chai rượu loại siêu nhẹ như rượu vang khoảng 7 độ chứ hơn là coi như xong. Bây giờ đưa cô uống một chai có nồng độ 75,5 độ, cô chỉ sợ mình nghe mùi đã say chứ nói gì uống.

"Tôi không uống được những loại rượu mạnh." Cô nhẹ nhàng từ chối.

Muốn cô chết tại đây thì nói thẳng, đừng ép cô uống thứ đó.

Tôn Thần Hy nở nụ cười gượng, thu hồi ly rượu lại.

Hạ Ân Khanh cau mày. Anh ta quả nhiên chán sống.

"Quản gia, một ly vang nhẹ." Tôn Thần Hy nhanh chóng ra lệnh cho quản gia, tay lắc lắc nhẹ ly rượu.

Hạ Ân Khanh nhìn chằm chằm anh. Khí thế đầy vương giả, đầy cao ngạo nhưng đáng tiếc nó không thuộc về cô.

Tôn Thần Hy chỉ nhẹ cười một cái, ánh mắt của cô nhìn anh kiểu gì vậy nhỉ.

Bỗng bên ngoài có một cô gái thân hình bốc lửa, ăn mặc sexy bước vào. Cô gái rất nhanh chóng xò vào lòng Tôn Thần Hy.

"Thần Hy, dạo này anh đi đâu vậy, người ta nhớ anh gần chết?" Cô gái dựa vào ngực anh làm giọng nũng nịu, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Hạ Ân Khanh.

Tôn Thần Hy nhẹ cau mày. Từ bao giờ anh đi đâu đều phải nói cho cô ta biết vậy?

Tôn Thần Hy nhẹ vuốt ve tóc cô ta.

"Anh có chút công việc ấy mà."

Cô gái đó nở nụ cười ngọt ngào với anh.

"Người nhớ anh lắm đấy." Cô gái vừa nói vừa mở nhẹ khuy áo của anh.

Hạ Ân Khanh hít một hơi thật sâu, nhận lấy ly rượu vang từ tay quản gia. Không cần nghĩ ngợi liền uống một hơi.

Chết tiệt! Có cản ở trước mặt cô mà như vậy không. Chướng mắt thật.

Sao cô có thể thích cái loại người như thế chứ?

"Thần Hy, tối nay người ta ở lại chơi với anh nhé."

Tôn Thần Hy: "..."

Anh nhanh chóng liếc qua Hạ Ân Khanh. Mặt cô đỏ bừng.

Mà chính anh cũng không hiểu sao mình lại nhìn cô nữa? Rõ ràng ở đâu đó trong tim anh, cô không còn là một người bạn bình thường nữa.

Hạ Ân Khanh nhếch môi cười nhạt rồi lấy ly rượu của Tôn Thần Hy ở trên bàn, một hơi uống sạch.

"Thần Hy, người ta muốn ở lại với anh..." Cô gái biết mình đã thành công chọc tức Hạ Ân Khanh liền nở nụ cười ranh mãnh, đảo mắt về phía Hạ Ân Khanh đầy khiêu khích.

Hạ Ân Khanh chỉ cười nhẹ rồi đứng lên. Nhưng đầu cô như kinh khủng, trong mắt chỉ là một mảng tối đen như mực. Máu trong người như có ai đun sôi. Cô đưa tay lên đỡ trán, cô thật sự chỉ có cảm giác trời đất như đảo lộn. Người cô chao đảo qua lại tưởng chừng như cô đã đo sán thì có một thân ảnh to lớn ôm lấy cô, để cô dựa vào lồng ngực của người đó. Hạ Ân Khanh lúc này chẳng còn nhận ra đâu là đầu nữa, cô nhắm mắt xụi lơ trong vòng tay người đó.

"Thần Hy..." Cô gái lúc này bây giờ đang nằm dài dưới sàn nhìn Tôn Thần Hy đầy ủy khuất. Cô không ngờ Tôn Thần Hy lại vì một cô gái mà đối xử với người đã ở bên cạnh phục vụ anh suốt hai năm như vậy.

"Biến, đừng để tôi thấy mặt cô lần nữa." Tôn Thần Hy lạnh lùng đảo ánh mắt sắc lạnh như sắp giết người về phía cô ta bỏ lại một câu rồi bế Hạ Ân Khanh lên phòng.

Tôn Thần Hy nhìn cô gái nhỏ đang nhắm nghiền mắt ở trong lòng mình.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, mùi rượu tỏa ra từ người cô đầy mê hồn làm trái tim anh xao động.

Anh thật không ngờ tư lượng của cô kém đến vậy. Đã không biết uống còn cố.

Tôn Thần Hy đặt nhẹ cô lên giường, đang định đứng dậy kéo chăn lại cho cô thì bị cô kéo lại.

Tôn Thần Hy mất đà liền ngã nhào lên người Hạ Ân Khanh.

Hạ Ân Khanh nở nụ cười ám muội, hương rượu tỏa ra nồng nặc choàng tay qua ôm lấy đầu anh.

"Thần Hy...Hy thiếu...anh là đồ xấu xa."

Tôn Thần Hy trợn to mắt nhìn cô ở dưới thân mình. Tự nhiên lại mắng anh, anh vô tội mà. Tự cô uống, tự cô say đó thôi.

Hạ Ân Khanh càng ôm chặt đầu anh hơn.

Tôn Thần Hy giật bản thân mình. Đầu anh đang ở trên bộ ngực căng tròn của cô.

Tôn Thần Hy chống hai tay ngồi dậy nhưng chưa được đã bị cô ôm chặt hơn nữa và cũng vì một câu nói của cô mà anh phải bất động.

"Thần Hy...Tôi thích anh...rất thích anh."

Tôn Thần Hy như không thể tin nổi. Cô ta nói cái gì vậy chứ?

"Tôi không những thích anh...mà là rất rất yêu anh."

"Tôn Thần Hy, anh là đồ xấu xa, sao lại lấy đi trái tim của tôi hả."

Hạ Ân Khanh hai mắt nhắm nghiền, người không ngừng cựa quậy. Giờ phút này cô chỉ cảm thấy người mình rất nóng, cô không còn kiểm soát được ý thức của mình nữa.

Rượu vào lời ra...nhưng có vẻ đây là những lời ở sâu trong trái tim cô.

Tôn Thần Hy vẫn đơ người mặc cho cô ôm lấy mình.

Anh thật sự không ngờ đến.

Hạ Ân Khanh cau mày. Người cô thật nóng nha.

Nóng quá, nóng chết đi được. Cô cần giải tỏa, nóng chết cô rồi.

Hạ Ân Khanh đưa tay cởi bỏ chiếc áo choàng của mình.

Tôn Thần Hy giật mình. Cô...cô làm gì vậy chứ?

Thân thể trắng trẻo cùng với bộ đồ lót khiêu gợi hiện rõ trước mắt anh. Từng đường cong trên cơ thể cô hiện lên từng nét một thật đậm chất trong mắt anh.

Tôn Thần Hy bất động nhìn từng động tác trong vô thức của cô.

"Nóng quá. Tên Hy thiếu chết tiệt." Hạ Ân Khanh lại tiếp tục cởi bỏ đồ trên người miệng không ngừng mắng anh. Nhưng tay kia lại nắm chặt lấy đầu anh.

Tôn Thần Hy nhìn từng đường trên cơ thể cô.

Anh thật sự không muốn làm chuyện có lỗi với cô đâu nha. Anh cũng là thằng đàn ông bình thường nên dục vọng của anh cũng hết sức bình thường. Và đặc biệt anh không phải thầy tu hay thánh nhân mà nhìn thân thể hoàn hảo ở dưới mình mà có thể làm ngo.

"Hy, em yêu anh... nhưng sao anh... không yêu em hử?" Hạ Ân Khanh miệng lại lẩm bẩm.

Tôn Thần Hy nhẹ nuốt nước bọt. Trời ơi! Có biết giờ phút này anh đang kiểm chế đến mức nào hay không mà còn nói yêu anh nữa.

Đối với từng động tác khiêu khích của cô, Tôn Thần Hy chỉ nhẹ thở dài. Anh hết mức chịu đựng rồi.

"Em yêu anh."

Tôn Thần Hy nhìn người ở dưới thân. Sức chịu đựng của anh đã đến đỉnh điểm. Người cũng bắt giác dâng đầy dục vọng cùng với những lời yêu của cô.

Coi như hôm nay anh xui xẻo gặp trúng con hồ ly tinh này.

"Tiểu yêu, tôi thua em rồi." Tôn Thần Hy nhẹ thì thầm bằng cái giọng khàn khàn vào tai cô.

Chiếc áo somi của anh cũng bay theo xuống khỏi giường, tiếp đó là chiếc quần Âu.

Hạ Ân Khanh nở nụ cười mê muội mò mẫm khắp cơ thể anh.

Tôn Thần Hy lúc này chỉ còn chiếc quần nhỏ bên dưới, anh nở nụ cười nửa miệng rồi hôn lên môi cô.

"Thần Hy..." Hạ Ân Khanh cất giọng đầy mỉa mai hoặc như kêu gọi anh.

"Cởi ra giúp tôi." Tôn Thần Hy đặt tay cô xuống chiếc quần nhỏ của mình.

Tay cô đang ở cự ly gần nhất nơi con quái vật của anh, con quái vật đó vốn đã không chịu đựng được mà muốn thoát ra ngoài.

Lúc này không hiểu sao cô tỉnh ra hẳn. Mở to hai mắt nhìn chăm chăm lấy cái con người đang hôn mình.

"Tôn Thần Hy, anh...anh làm gì vậy?" Hạ Ân Khanh vội hét lên. Rồi nhìn vào thân hình đang nằm ở phía trên mình.

"Tôi đang giúp em thỏa mãn." Tôn Thần Hy tỉnh bơ trả lời, anh lại không ngừng hôn lên từng đường nét trên cơ thể cô.

"Nào tiểu yêu, ngoan một chút đi. Cởi ra giúp anh, anh sẽ thỏa mãn em." Tôn Thần Hy lại một lần nữa lấy tay cô đặt lên chiếc quần nhỏ của mình. Rồi từ từ cùng cô kéo xuống.

Hạ Ân Khanh giật bắn mình khi thấy con quái vật của anh.

"Anh...anh...anh..." Cô thật sự không nói nên lời. Sao nó có thể to như vậy?

Tôn Thần Hy dường như rất khoái chí.

"Ng ngoan đi, anh sẽ thỏa mãn giúp em."

Hạ Ân Khanh trợn to mắt. Cái vật kia, thật không thể tin nổi.

Cô còn là xử nữ đấy, cô không muốn mất cái đó vào trong tình huống như vậy đâu.

Đặc biệt là cái vật đó, nó to như vậy làm sao vô người cô được. Cô sẽ chết mất, chắc chắn sẽ chết. Cô còn chưa sống đủ mà.

Hạ Ân Khanh đẩy người Tôn Thần Hy rồi nhanh chóng ngồi dậy. Nhưng lại bị anh kéo nằm xuống, một lần nữa đặt ở dưới thân.

"Anh muốn em." Tôn Thần Hy cất giọng đầy bá đạo rồi hôn lên cơ thể cô.

"Nó to như vậy, tôi chắc chắn sẽ chết. Tôi không muốn." Hạ Ân Khanh lại một lần nữa đẩy anh ra nhưng vô ích. Cô thật sự sẽ chết đó.

Tôn Thần Hy trợn to mắt. Nhưng trong giây lát lại dờ khóc dờ cười.

Ôi cái cô gái này! Anh cứ nghĩ người phương Tây như cô những việc này sẽ rất thoáng cơ chứ. Không ngờ cũng có một người cả chuyện này cũng không biết như vậy.

Tôn Thần Hy nhẹ hôn lên người cô, từng cử chỉ còn nhẹ nhàng hơn cả lúc nãy.

Hạ Ân Khanh bắt giác cau mày nhưng lại bị từng nụ hôn của anh nhấn chìm.

Vật đó của anh cũng nhanh chóng xâm nhập vào người cô.

"Không sao, rất nhanh em sẽ thấy thoải mái." Tôn Thần Hy cố gắng an ủi cô. Môi không ngừng hôn lên từng giọt nước mắt vì đau đớn của cô.

Trong một căn phòng, cùng với tiếng mưa bên ngoài. Tiếng rên rỉ trong phòng càng thêm mê hoặc.

Nhạc Linh đang nằm trên giường trong phòng của Tôn Quân Ngôn.

Cô mới giải quyết một dự án của công ty qua điện thoại. Mấy bữa nay cô trốn việc tên trợ lý của cô đang khóc rống vì đau khổ. Mai chắc chắn một điều là cô phải đến công ty, nếu không mẫu hậu đại nhân sẽ giết cô mất.

Tôn Quân Ngôn từ bên trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ có mỗi chiếc khăn tắm che bên dưới. Mái tóc ướt nhẹp đang được hắn dùng khăn để lau. Một miếng băng gạc bên hông che đi vết thương chưa lành.

Tôn Quân Ngôn để chiếc khăn lên cái bàn gần đó rồi nằm nhẹ lên giường. Ôm lấy tấm lưng nhỏ nhắn của cô. Đầu cũng không tự chủ mà cựa cựa vào lưng cô như một đứa trẻ.

"Quân Ngôn, anh không thể đành lòng một chút à." Nhạc Linh bỏ điện thoại xuống trách yêu hắn.

"Vợ ơi! Anh muốn..." Tôn Quân Ngôn làm bộ mặt như đứa con nít nhõng nhẽo.

Nhạc Linh nở nụ cười nhẹ rồi xoay người lại.

Hồi chiều nay hai người mới đi làm giấy chứng nhận kết hôn.

Cô còn nhớ lúc hắn bắt nạt mang cho cô chiếc nhẫn. Cô thật sự rất muốn tá hỏa với câu cầu hôn của hắn.

"Trầm hạ chí, yêu cầu nàng trở thành hoàng hậu của trầm."

Lúc đó cô thật sự không biết nói gì. Có ai như hắn không cơ chứ.

Nhạc Linh nhẹ ôm lấy hắn, xoa xoa nhẹ nhẹ lên bờ ngực rắn chắc của hắn. Cố gắng khơi dậy dục vọng trong người hắn đến khi hắn nói:

"Anh hết chịu nổi rồi."

Cô mới dừng lại, rồi đứng dậy bước lại ghế sofa ngồi đọc sách.

Chết tiệt! Dám dùng cái câu như vậy cầu hôn cô giữa bàn quan thiên hạ. Cô không chừng phạt hắn nghĩ cô hiền sao?

Tôn Quân Ngôn nằm trên giường đầy ủy khuất cố gắng nuốt dục vọng vào trong. Khóc không ra nước mắt.

"Đồ ác độc."

Sáng hôm sau, Tôn Thần Hy từ từ tỉnh dậy. Anh đưa tay xoa xoa thái dương của mình. Nhưng rồi anh phát hiện người ở bên cạnh mình tối qua đã không còn.

Tôn Thần Hy giật mình ngồi dậy, chiếc giường rộng lớn giờ khắc này chỉ còn lại mình anh. Tôn Thần Hy nhìn hết xung quanh, chiếc áo choàng của cô vẫn còn ở trên mặt đất.

Anh nhanh chóng bay thẳng xuống giường, lao nhanh vào toilet. Đảo mắt tìm kiếm khắp nơi.

Không có.

Tôn Thần Hy nhanh chóng lấy chiếc áo choàng trên đất khoác vào người. Rồi hét lên gọi quản gia.

"Quản gia."

Vị quản gia nhanh chóng chạy lên.

"Thiếu gia."

"Ân Khanh đâu?" Tôn Thần Hy không biết tại sao lúc này người anh nóng như lửa đốt. Anh đang rất bất an.

"Hạ tiểu thư sáng nay đã rời đi rồi ạ."

Tôn Thần Hy cau mày. Chết tiệt! Cái con hồ ly này dám bỏ anh.

Tôn Thần Hy không màng gì đến vị Quản gia nữa nhanh chóng thay đồ rồi lái xe rời khỏi biệt thự.

"Cho tôi hỏi chuyến bay đến Thụy Sĩ cất cánh lúc mấy giờ vậy?" Tôn Thần Hy vừa vào trong xe nhanh chóng liên lạc với hãng hàng không.

"Lúc 8 giờ ạ." Giọng một nữ tiếp viên vang lên.

Tôn Thần Hy liếc nhìn vào đồng hồ trên tay, còn ba mươi phút nữa.

Chết tiệt, muốn đi mây về trăng đàn ông khác sao? Đừng có mơ.

Tôn Thần Hy nhanh chóng phóng xe điên cuồng trên đường.

Hạ Ân Khanh, em thử đi xem. Tôi sẽ cho em biết như thế nào mới đúng là Tôn Thần Hy.

Hạ Ân Khanh nhìn lên đồng hồ, cô còn mười phút nữa.

Cô bất giác nhìn xung quanh như mong đợi điều kỳ diệu xuất hiện nhưng đây là lần thứ mười cô nhìn lại trong vô vọng rồi.

"Sao, không muốn đi à?" Cao Hải Phong đứng bên cạnh nở nụ cười nhạt.

Đừng tưởng anh không biết. Cô chỉ đang lợi dụng anh mà thôi. Nhưng anh tình nguyện để cho cô lợi dụng.

Hạ Ân Khanh nở nụ cười nhạt rồi bước về phía người soát vé.

Chiếc Audi nhanh chóng dừng lại ở trước cửa sân bay. Tôn Thần Hy nhanh chóng chạy vào trong, giờ phút này anh không hiểu sao cảm giác mất mát trong anh lại dâng trào nhiều như thế.

Anh đã biết, dường như trong tim anh đã có thứ gì đã thay đổi rất rõ rệt.

Anh chạy khắp nơi tìm giúp như vô ích, giữa biển người thế này anh thật sự không tìm được cô. Tôn Thần Hy đưa chiếc đồng hồ lên coi, anh còn năm phút nữa.

Ân Khanh, em đang ở đâu?

Hạ Ân Khanh đang đợi người soát vé, bỗng một tiếng nói từ trong loa vang lên khiến cô giật bắn người.

"Hạ Ân Khanh, cô gái đáng ghét. Em đã là người phụ nữ của tôi mà còn muốn bỏ trốn à. Tôi biết tôi không xứng đáng nói yêu em vì trong trái tim của tôi ở một góc nào đó vẫn còn bóng dáng của Nhạc Linh. Nhưng tôi xin khẳng định tôi đối với Nhạc Linh chỉ là sự ái muội giống như là cảm nắng. Khi hết cảm tôi mới nhận ra em thật sự là người quan trọng bên cạnh tôi."

Hạ Ân Khanh đứng ngẩn người.

Còn những người xung quanh thì đang tìm kiếm cái người tên Hạ Ân Khanh đó.

"Hạ Ân Khanh, nếu em nghe được lời tôi nói. Xin em hãy đến bên tôi để tôi chăm sóc và bảo vệ em."

Nước mắt trên mặt cô từ lâu đã rơi xuống.

"Đi đi, việc của hai gia đình. Tôi sẽ đích thân giải thích." Cao Hải Phong mỉm cười nhìn cô rồi đẩy ngược cô về phía sau.

Hạ Ân Khanh cau mày lao đi giọt nước mắt. Liệu anh đối với cô có phải cũng chỉ là cảm nắng không?

Cảm xúc trong cô rối loạn đến điên cuồng.

Hạ Ân Khanh hít một hơi thẳng sâu rồi nắm tay Cao Hải Phong đi vào trong cánh cửa chuẩn bị lên máy bay.

Cô thật sự không dám đặt cược.

Tôn Thần Hy đứng phía trên quan sát camera nhìn bóng lưng cô khuất dần thì thở dài, đập mạnh tay xuống bàn.

Sở Minh Triệt mới từ bệnh viện về anh mệt mỏi ngồi trên sofa.

Căn nhà này rộng lớn đến nỗi nuốt trọn luôn cả anh.

"Sở lão gia, ông uống chút nước đi." Nhược Vy từ bên trong bếp mang ly nước ra cho anh.

Hôm trước anh thấy cô tội nghiệp không có nơi ở, cha lại bị bệnh nên anh mang cô về đây cho cô tá túc. Còn nhớ lúc đó Tô Hoàng chống gậy đến tìm anh giận run cả người mà không làm được gì.

"Cảm ơn cô." Sở Minh Triệt nhận lấy ly nước từ trong tay cô, nở nụ cười nhẹ.

Mẹ anh đã mất cách đây ba năm do bệnh nên hiện tại chỉ còn mình anh. Một mình một cõi trong căn nhà rộng lớn anh thật sự thấy cô đơn nên mới hết sức dồn tất cả vào công việc.

Bây giờ có một cô gái chịu ở và đến đây làm việc. Nhà cửa cũng đỡ cô ngoảnh hơn.

Nhược Vy đứng bên cạnh nhìn Sở Minh Triệt.

Người đàn ông này đối với cô thật lạ lùng. Sao có thể giúp một cô gái không quen không biết như vậy chứ?

"Sở lão gia, ông có dặn dò gì nữa không?"

Sở Minh Triệt nhắm mắt tự người lên ghế.

Noel này bên Nam Cung gia mở tiệc. Anh cũng là một nhân vật lớn dĩ nhiên là phải có mặt. Còn có vụ gặp mặt giữa hai gia đình Nam Cung gia và Tôn gia, anh là cậu của Tôn Quân Ngôn tất nhiên là phải có mặt.

"Noel, cô bỏ chút thời gian đi dự tiệc với tôi nhé."

Nhược Vy giật mình. Cô có nghe nhầm không? Dự tiệc? Từ nhỏ đến lớn cô có biết đến cái đó đâu. Với lại một kẻ sống ở nơi tận cùng của xã hội như cô làm gì thích hợp với những nơi xa hoa đó. Cô chỉ sợ làm mất mặt của ân nhân đã giúp mình.

"Sở lão gia, tôi không thể."

"Tôi đã quyết." Sở Minh Triệt bỏ lại một câu rồi bước thẳng lên phòng, không hề để cho Nhược Vy có cơ hội từ chối.

Nhược Vy thật sự khóc không ra nước mắt.

THỤY SĨ, dinh thự Hạ gia.

Hạ Ân Khanh ngồi trên ghế đối diện với các trưởng bối trong gia đình, còn Cao Hải Phong thì ngồi bên cạnh cô. Mặt cô vẫn cúi xuống như muốn ăn mòn cái bản.

Hai tay cô nắm chặt lấy tà váy.

Ba cô ánh mắt đầy sự phẫn nộ. Con gái của ông thuộc loại gì thế này? Tự ý bỏ nhà đi. Còn trốn dưới mái che của Nam Cung gia. Hình như ông để cho cô tự tức quá thì phải.

"Jasmin con rốt cuộc muốn gây chuyện đến bao giờ hả?" Ba cô quát lên, tuôn cho cô một tràng tiếng Thụy Sĩ.

Còn mẹ cô vẫn ngồi im ru trên ghế, ánh mắt cũng rất giận nhìn cô. Tất nhiên là phải giận rồi. Có duy nhất một đứa con gái, vừa nói đến việc lấy chồng đã chạy mất. Ai mà không giận.

Nếu hôm nay người về cùng cô không phải là Cao Hải Phong-vị hôn phu của cô. Chắc chắn ba cô và các vị trưởng bối sẽ lột da cô mất.

"Ba bớt giận đi ạ...con sẽ nghe theo lời ba mà." Cô làm mặt như biết lỗi nhìn ông.

"Con..." Ba cô như sắc nôi đóa.

"Đứng đây bác, có gì chúng ta từ từ nói." Cao Hải Phong cũng vội lên tiếng vuốt theo cô.

Ba cô nhìn sang Cao Hải Phong rồi hít một hơi thật sâu mới ngồi xuống.

Hạ Ân Khanh vội thở dài. Cô sợ nhất chính là con thịnh nộ của ba.

"Thôi được rồi, mình đừng giận nữa. Con nó cũng biết lỗi rồi." Mẹ cô ngồi bên cạnh lập tức nói đỡ. Bà cũng không muốn con gái mình vừa về đã bị dọa chạy mất.

"Hai con đi đường đã mệt, cứ về phòng mà nghỉ ngơi. Có gì chúng ta sẽ nói sao?" Vì sợ cô ở đây ba cô lại nổi trận lôi đình nên mẹ cô liền đuổi khéo.

"Quản gia, sắp xếp phòng cho Cao thiếu."

Quản gia nhanh chóng bước lên làm động tác mời.

"Cao thiếu, mời."

Hạ Ân Khanh và Cao Hải Phong đóng vai một đôi đang yêu thương ôm chặt lấy nhau đi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, khuất bóng những người kia hai người liền buông nhau ra. Liếc nhau một cái như gặp ôn thần.

Hạ Ân Khanh nhanh chóng bỏ về phòng, người cô hiện tại đau nhức kinh khủng. Chỉ tại cái tên Tôn Thần Hy đó, còn thêm một chuyến bay dài. Cô sắp không trụ nổi rồi.

Cao Hải Phong nhìn theo bóng lưng cô. Anh thật sự không hiểu cô gái này đang nghĩ gì? Rõ ràng lúc đó cô có thể chọn Tôn Thần Hy mà. Nhưng tại sao lại chọn anh? Và anh cũng hiểu một điều, cô đã yêu Tôn Thần Hy.

"Cao thiếu, mời đi lối này." Quản gia thấy anh đứng bất động nhìn theo tiểu thư của mình liền nở nụ cười nhẹ rồi nhắc nhở. Ở trong con mắt ông lúc này là hình ảnh hai người đang yêu nhau vì chuyện gì đó là giận hờn chứ không phải là một hình ảnh khác.

Cao Hải Phong nghe gật đầu rồi rút tay vào túi quần đi theo phía sau quản gia.

Hạ Ân Khanh ngã lăn lên giường. Dù ở nhà phải chịu con thịnh nộ của ba nhưng về nhà cảm giác luôn luôn rất thoải mái. Không nơi đâu tốt hơn ở nhà, câu này không sai.

Cô bắt đầu nhắm mắt lại thưởng thức hương vị quen thuộc của căn nhà. Nếu được cô chẳng muốn rời xa nó chút nào. Từng cảm giác mệt mỏi cũng vì đó mà bay đi, rất nhanh chóng cô liền chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, cô thấy mình đang mặc một chiếc váy cưới xinh xắn và được ba cô nắm tay dắt vào lễ đường. Một chàng trai trong bộ comle trắng cầm đóa hoa của cô dâu bước về phía cô, quỳ một chân xuống rồi đưa cho cô đóa hoa.

Người đó là Cao Hải Phong.

Nước mắt của cô không biết vì sao lại lưng tròng. Cô cùng Cao Hải Phong bước về phía cha xứ. Nhưng rõ ràng cô đang rất buồn, rất không vui.

Đột nhiên cánh cửa lễ đường mở ra, Tôn Thần Hy mặc một bộ vest đen chạy về phía cô. Dứt lấy cô từ trong tay Cao Hải Phong rồi nắm chặt tay cô mà chạy.

Hạ Ân Khanh giật mình bừng tỉnh. Cô mới vừa mơ cái quái gì vậy nè? Sao có thể mơ như vậy được. Tôn Thần Hy vĩnh viễn sẽ không làm vậy.

Bọn họ là anh em, dù có oán hận hay thù ghét gì cũng sẽ không làm như vậy. Cô thật ngốc mới mơ như vậy. Mơ mộng hão huyền.

Tôn Thần Hy ngồi trong bar uống hết chai rượu này đến chai rượu khác.

Lòng anh thật khó chịu, khó chịu hơn cả men cồn lúc này.

Trên bàn đã có hơn 10 chai Vodka loại mạnh nhưng chỉ toàn chai không.

Các cô gái nhìn chằm chằm vào anh bằng ánh mắt thèm thuồng. Người đàn ông trước mặt họ quá đẹp trai, thân hình to lớn hoàn mỹ tỏ ra đầy khi chất.

Một cô gái có vẻ bạo gan đến xà vào lòng Tôn Thần Hy.

"Vị tiểu sinh này, có cần người ta phục vụ không?" Vừa nói cô gái vừa nhón nháo trong người anh.

Tôn Thần Hy cau mày. Anh chỉ cảm thấy cô gái trước mặt thật dơ bẩn, anh thật sự đang thèm thuồng hơn vị nhẹ nhàng thanh khiết và đầy thanh cao của Hạ Ân Khanh.

Tôn Thần Hy đẩy mạnh cô gái đó, mặc cho cô ta nằm lăn trên sàn. Anh tiếp tục uống.

Cô gái đó khuôn mặt đầy tức giận nhìn anh. Tên đàn ông chết tiệt! Ý có cái mả thì muốn làm gì thì làm sao? Biết bố cô là ai không? Là chủ tịch tập đoàn R đứng thứ tư trong nước đấy. Dám đụng đến cô, cô sẽ cho anh chết không đất chôn.

"Anh có biết tôi là ai không mà dám vô lễ hả?" Cô gái hét lên, nhìn đăm đăm về phía anh.

Tôn Thần Hy mặc kệ lời cô ta như tiếng "chó sủa" mà tiếp tục uống.

Cô gái ấy nhìn anh, dường như con người này không thể dùng cứng được. Cô ta lại tiếp tục xà vào lòng anh, thì thảo vào tai anh. Chắc chắn anh ta chê cô không có địa vị đây nhưng chắc một điều sau khi nghe xong lai lịch của cô anh ta sẽ cúi đầu phục vụ cho coi. Với cái suy nghĩ đó, cô gái vô cùng tự tin cùng to gan nói.

"Tôi là tiểu thư của tập đoàn R đấy, anh hãy ngoan ngoãn phục vụ tôi cho không tốt. Nếu không tôi sẽ khiến anh sống không được chết không xong."

Tôn Thần Hy nghe vậy thì nhếch mép cười.

Cô ta dường như không biết mình vừa đụng đến ai thì phải.

Tôn Thần Hy lại một lần nữa đẩy mạnh cô ta ra. Anh ghét nhất là bị hăm dọa, cô gái này cũng thật to gan.

Anh nhẹ búng tay ba cái.

Một hàng vệ sĩ khoảng mười tên bước vào.

Cô gái đang nằm ở dưới đất đang tức giận bỗng thấy vệ sĩ bước vào liền đen mặt.

Rốt cuộc người này là ai chứ? Nhưng thử đừng đến cô đi, ba cô chắc chắn sẽ lột da hắn.

"Sáng mai, tôi muốn nghe tin tập đoàn R...PHÁ SẢN." Tôn Thần Hy liếc nhìn cô gái rồi nở nụ cười lạnh. Anh không đánh hoặc đừng chạm bạo lực đến phụ nữ nhưng anh có cách khác để khiến cô ta sống không bằng chết. Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ phá sản làm tất cả mọi người đều nghe rõ.

Mặt cô ta xám xịt.

Đột nhiên ánh đèn bar dội qua mặt anh. Cô gái nằm trên đất nhìn chăm chăm vào anh rồi hết hồn.

Cô nhận ra người này.

Không xong cô rồi. Đây là tổng tài của tập đoàn Tôn gia có thế lực nhất trong nước và ngoài nước. Cả ba cô cũng phải nể mặt tám chín phần. Vậy mà cô...

Tôn Thần Hy nở nụ cười nhẹ rồi xoay người bỏ đi. Dám thách thức anh, hậu quả của những kẻ thách thức anh đều không được tốt.

Tên vệ sĩ vừa nhận nhiệm vụ đó liền nhìn cô ta bằng ánh mắt đầy thương hại. Ai không biết hôm nay thiếu gia tâm trạng không được tốt. Vậy mà còn đụng vào. Đúng là đồ điên không sợ súng.

Sáng hôm sau Tôn Thần Hy ngồi bất chéo chân trên ghế, cùng với Tôn Hạo và Tôn Quân Ngôn. Cả ba người đều tập trung vào tờ báo buổi sáng, đôi khi lại nhấp một ngụm cà phê.

Ký Bình liếc nhìn ba cha con. Động tác quả nhiên rất giống nhau.

Cô lại nhìn vào tờ báo hôm nay với cái tiêu đề đầy máu lửa.

"Gia tộc Lefebvre chính thức tan rã."

Ký Bình nở nụ cười lạnh. Dám đụng đến con gái yêu của cô, như thế này là quá nhẹ rồi. Cô chưa cho bọn chúng đi lập cái bang đã là một may mắn không hề nhỏ đối với chúng.

Còn Tôn Thần Hy lại gật đầu rất hài lòng với cái tí ở trang thứ hai kia.

"Tập đoàn R phá sản chỉ trong một đêm."

Dám động đến họ, đều có kết cục không được tốt.

Tôn Hạo và Tôn Quân Ngôn nhẹ thờ dài.

Hai mẹ con nhà này quả nhiên không ai có thể chọc.

Tôn Quân Ngôn nhìn Nhạc Linh vẫn say sưa với cái laptop thì thờ dài. Hắn có thể coi cô là dưng cảm không? Hay là điên không sợ súng.

Từ hôm qua đến giờ vẫn làm việc không ngừng nghỉ. Quả nhiên là mẫu con dâu đúng chuẩn của mẫu hậu. Cuồng công viên đến điên cuồng, không màng đến bất kỳ thứ gì xung quanh.

Ký Bình nhấp một ngụm hồng trà rồi đặt tờ báo xuống.

"Em đi đâu vậy?" Tôn Hạo thấy Ký Bình đứng dậy liền hỏi. Mấy năm nay dường như câu đó luôn là câu cửa miệng của anh mỗi khi thấy cô đứng dậy.

"Em đi vào bếp xem bữa sáng sao rồi." Ký Bình cũng rất kiên nhẫn trả lời. Còn đáp nhẹ lên môi anh một nụ hôn nhẹ.

Nhạc Linh lúc này không hiểu vì sao lại rời mắt khỏi laptop tình cờ nhìn thấy cảnh đó, mặt cô đỏ ửng lên.

Trời ơi! Có ngày cô lên con dâu tìm mất.

Tôn Quân Ngôn cười hi hi đặt tờ báo xuống, choàng tay qua ôm lấy cô. Thì thầm vào tai cô, khuôn mặt vô cùng ám muội.

"Chúng ta cũng như vậy nhé?"

Nhạc Linh ửng đỏ mặt lên đến mang tai. Đây Tôn Quân Ngôn ra.

Có cả Tôn Hạo và Tôn Quân Ngôn ở đây, vậy mà hấn dám.

Nhạc Linh lườm Tôn Quân Ngôn một cái rồi tiếp tục làm việc. Chiều nay, cô có cuộc họp quan trọng nên giờ phải sắp xếp.

"Ba...ba có bao giờ thấy hối hận vì đã yêu mẹ không?" Tôn Thần Hy đột nhiên lên tiếng. Có lẽ trong cuộc tình của ba mẹ anh, anh thật sự khâm phục và cũng có phần thất vọng. Từ trước đến nay ngoài mối tình đẫm máu và nước mắt của ba mẹ còn có mối tình showbiz của chú thím Thẩm và cuộc lại là mối tình thần thánh của di dương Đường. Những mối tình đó đều rất trọn vẹn ở phút cuối và rất rất hạnh phúc. Nên anh cũng có phần nghi ngờ không biết đến lượt mình sẽ như thế nào.

Tôn Hạo nhẹ lời con trai hỏi thì hết hồn không thôi. Con trai cưng của anh sao lại hỏi chuyện này vậy chứ?

"Ba không hề hối hận, mà ba cho đó là một điều vô cùng may mắn." Tôn Hạo không hề suy nghĩ liền cho Tôn Thần Hy một đáp án chuẩn xác nhất.

Đúng, anh chưa từng hối hận. Anh còn phải cảm ơn mẹ vợ của mình rất nhiều. Nếu trước lúc lâm chung bà ấy không giao Ký Bình cho anh thì có lẽ cuộc đời này của anh đã đi theo một chiều hướng tệ hại nào khác. Hiện tại, anh rất hạnh phúc vì có người mình yêu bên cạnh, lại còn có hai đứa con ngoan. Đối với anh cuộc đời này đã đủ rồi, anh không còn tham vọng gì hơn nữa.

"Con nhìn vào trong ly nước này đi" Tôn Hạo nhẹ nhàng chỉ vào ly hồng trà cô vừa mới uống và ly cà phê của anh. Rồi nói tiếp:

"Trước khi được pha chế, nó cũng chỉ là một chất lỏng tinh khiết...nhưng khi pha chế rồi thì nó vẫn còn tùy thuộc vào từng người."

Tôn Thần Hy bắt gặp như hiểu ra điều gì đó.

Còn Tôn Quân Ngôn thì lại càng ôm chặt Nhạc Linh hơn. Hấn là người thông minh, tất nhiên hấn biết dụng ý của ba mình chứ.

Một ly nước tinh khiết cũng giống như một người phụ nữ đang uốn lượn chơi đùa, nếu mang pha chế người pha chế phải có lòng và người thưởng thức phải có tâm. Nếu không nó sẽ trở nên nhạt nhẽo và vô vị hơn cả lúc ban đầu.

"Biển ngàn năm còn đó, tình yêu ta dành cho ba con là vĩnh cửu." Ký Bình từ bên trong bếp đi ra, khuôn mặt cô hiện rõ ý cười nhìn mọi người. Dù biết câu cô vừa nói không hợp với tình huống hiện tại nhưng đây là câu tận nơi đáy lòng cô. Ngày cô dựa vào anh rơi nước mắt đầu tiên ở bờ biển cô đã quyết định rõ ràng là sẽ cùng anh đi hết đoạn đường này rồi.

Tôn Hạo bắt gặp quay đầu lại, anh đưa tay ôm lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng để cô ngồi lên đùi mình.

"Em nói sai rồi."

Ký Bình cau mày khó hiểu.

"Phải là..."

"Biển ngàn năm còn đó, tình yêu chúng ta dành cho nhau là vĩnh cửu." Tôn Hạo nở nụ cười hạnh phúc nhìn cô. Bao nhiêu năm qua có lẽ câu này là đúng ý anh nhất.

Ký Bình cau mày đẩy Tôn Hạo ra.

Con trai, con dâu đều ở đây hai người nên giữ chừng mực thì hơn.

Trong khi đó Nhạc Linh đã sớm mặt đỏ như trái cà chua.

Ai đời con cái ngồi hết trước mặt mà hai người lớn nhất trong nhà lại "xèo nèo" với nhau như vậy không chứ. Cả người phương Tây cũng không thoát được như vậy. Nhưng sự thật là cô rất khâm phục ba mẹ chồng này. Chuyện tình của họ tuy không đôn đại ở khắp nơi nhưng ở đâu đó vẫn có thể nghe được. Một chuyện tình xây dựng trên tất cả đau thương, mất mát, chia lìa thậm chí là chết chóc nhưng cuối cùng họ cũng đến được với nhau bằng sự cảm thông cùng với lòng yêu thương vô bờ bến.

Tôn Quân Ngôn ôm chặt lấy cô.

"Đời này, anh cũng sẽ yêu em như vậy, thậm chí là nhiều hơn ba mẹ anh gấp trăm ngàn lần." Tôn Quân Ngôn nhẹ thì thảo vào tai cô như rót từng hồi mật ngọt làm cô say khướt trong men tình của hấn.

Hóa ra đời này cũng có một người đáng để cô yêu thương trọn đời, trọn kiếp.

"Ngôn, em yêu anh." Nhạc Linh cũng nhẹ thì thầm vào tai hấn.

Tôn Thần Hy nhìn hai cặp đôi già trẻ trước mặt đưa ánh nhìn khinh bỉ rồi đứng dậy bỏ đi.

Chết tiệt! Họ coi anh là bù nhìn sao? Nhìn chường mắt chết đi được.

Trong lòng thâm rửa nhưng thật ra anh đang ghen tỵ. Ai cũng anh anh em em chỉ có anh cù bắt cù bơ nhìn họ ân ái. Thật bất công quá mà.

Thẩm Nhược Hàn vừa biểu diễn xong liền cúi chào rồi bước ra sau sân khấu.

Anh tiện tay nhận lấy chai nước từ tay quản lý Tiêu-quản lý cũ của mẹ anh trước kia.

Trên mặt anh có chút âm đạm pha trộn nét buồn bã. Hạ Ân Khanh của anh, mối tình đơn phương của anh. Tất cả đều không còn, vừa nãy anh nhận được điện thoại từ cô. Cô muốn anh chúc phúc, tuần sau cô sẽ đám cưới nhưng chú rể đứng bên cạnh cô tuyệt đối không phải anh. Mà là anh em của anh Cao Hải Phong.

Anh cũng không ngờ đến vị hôn phu mà cô hay chửi rửa lại chính là anh em, huynh đệ tốt của mình. Cuộc đời trớ trêu thật.

Trái đất cũng tròn thật.

Nguyệt lão cũng thích trêu đùa thật.

Tại sao lại để anh gặp cô, trong khi trái đất có hơn bảy tỉ người? Tại sao Nguyệt lão không trao tơ hồng của cô cho ai khác mà là huynh đệ của anh?

Đời, thật đáng trách.

"Lát nữa chúng ta sẽ sang Nhật, chuyến lưu diễn này khoảng một tuần." Quản lý Tiêu đứng bên cạnh khẽ nhắc nhở anh.

"Cháu biết rồi ạ." Thẩm Nhược Hàn nhanh chóng trả lời rồi bước ra xe.

Lưu diễn cũng tốt, anh sẽ có lý do để không đến dự.

Ân Ân, anh xin lỗi vì không thể nhìn thấy em trong bộ váy cưới được rồi.

Anh đành thất hứa với em vậy.

Lúc trước anh hứa sẽ nhìn thấy cô mặc váy cưới vào lễ đường nhưng lúc đó anh tự tin cho rằng vị trí chú rể nhất định là của anh. Nhưng đến hôm nay, anh thật sự thất bại.

Chiếc xe từ từ khuất bóng trong màn đêm cùng với nỗi đau của Thẩm Nhược Hàn.

Tạm biệt, tình yêu đầu đời của tôi.

Tôn Thần Hy ngồi trên phòng làm việc nhìn tấm thiệp cưới màu đỏ trên bàn.

Chắc giờ mẹ anh cũng nhận được thiệp cưới từ tay di dượng Đường rồi.

Còn tấm thiệp trên tay anh là của Hạ gia gửi đến với tư cách người mời là Hạ Ân Khanh.

Tôn Thần Hy nở nụ cười nhếch mép.

Ngủ với anh rồi bây giờ còn gửi thiệp mời đám cưới. Cô coi anh là cái gì hả?

Nhìn tấm thiệp in hình cô và Cao Hải Phong đang ôm nhau trong hàng nghìn cánh hoa anh đoán người anh như điên lên.

Cô có cần đối xử với anh như vậy không? Không phải cô nói yêu anh hay sao?

Tôn Thần Hy đập mạnh tay lên bàn, khuôn mặt vô cùng căm phẫn. Phẫn nộ lên đến tột đỉnh.

Anh chắc chắn sẽ không ngồi yên mà nhìn người phụ nữ của mình bị cướp đi đâu. Dù có là Cao Hải Phong đi chăng nữa anh cũng quyết không nhân nhượng.

Tôn Thần Hy đứng bật người khỏi ghế, nhanh chóng móc điện thoại từ trong túi áo ra gọi cho trợ lý.

"Chuẩn bị trực thăng đến Thụy Sĩ cho tôi." Tôn Thần Hy lạnh lùng ra lệnh.

Anh biết máy bay riêng của gia đình anh thuộc của Anh nếu dùng nó chẳng may lại bị bắt vì tội xâm nhập biên giới không quân thì khổ. Chỉ có chiếc trực thăng riêng đó của anh là thuộc quyền quản lý của thương nhân nên nó không có liên quan gì đến gia tộc Freeman. Vì vậy nếu xảy ra chuyện cũng dễ dàng giải quyết hơn.

"Vâng ạ." Tên trợ lý nhanh chóng trả lời rồi đi chuẩn bị cho anh.

Trong khi đó Ký Bình cũng điều động máy bay riêng để sang đó. Đám cưới của cháu trai, cô vẫn nên đến sớm thì hơn.

Mặc dù chỉ còn mấy ngày ngắn ngủi để chuẩn bị đám cưới nhưng Hạ gia đâu phải hạn thường, rất tỉ mỉ, rất đẹp mắt và vô cùng xa hoa để thể hiện đẳng cấp của mình.

Hạ Ân Khanh khoác lên người chiếc váy cô dâu trắng tinh khiết, ngồi trên ghế để cho các nhà thiết kế và tạo mẫu chuyên nghiệp trang điểm. Cô nhìn mình trong gương, cô thấy thật tủi thân. Cả hôn sự của mình cũng không tự mình quyết định được, thật bất công.

Thiệp mời cũng đã gửi đi khắp nơi, chắc Tôn Thần Hy đã nhận được. Mà liệu anh có đến không?

Nhạc Linh đứng bên cửa phòng thờ dài. Cô quá hiểu đứa bạn cứng đầu cứng cổ này của mình. Cô là phụ nữ, phụ nữ tất nhiên sẽ rất nhạy cảm. Cô làm sao không biết Hạ Ân Khanh có tình cảm với Tôn Thần Hy cơ chứ nhưng Hạ Ân Khanh không dám tiến tới là vì cô.

Bằng lòng Tôn Thần Hy rất ưu tú, rất xuất sắc. Về mọi mặt, mặt nào cũng hơn người. Nhưng trái tim làm cô điều khiển được, cô lỡ trao nó cho Tôn Quân Ngôn mất rồi.

"Hôm nay, cậu thấy có vui không?" Nhạc Linh nhẹ nhàng hỏi mặc dù cô biết câu này của bản thân rất dư thừa.

"Vui, rất vui." Hạ Ân Khanh nở nụ cười ngược nhìn cô. Giờ phút này cô chỉ muốn khóc. Cô thật hối hận, biết vậy lúc ở sân bay đừng bỏ đi thì tốt biết mấy.

"Đừng có khóc." Nhạc Linh ôm chặt lấy cô. Bạn bè bao nhiêu năm, hai người đã quá hiểu nhau rồi.

Hạ Ân Khanh cũng ôm lấy Nhạc Linh, cố gắng để không cho giọt nước mắt của mình rơi xuống.

"Đến giờ rồi, chúng ta xuất phát thôi." Tiếng của ba cô vọng vào nhắc nhở.

Hạ Ân Khanh cùng Nhạc Linh buông nhau ra, cố gắng điều chỉnh khuôn mặt bình thản rồi bước ra ngoài.

Cánh cửa nhà thờ mở ra, Hạ Ân Khanh nhẹ nhàng khoác tay ba mình bước vào trong. Bên trong nhà thờ chật kín người, mọi người đều vỗ tay chào đón cô.

Cao Hải Phong trong bộ vest đuôi tôm màu trắng, trên tay cầm đóa hoa của cô dâu đứng bên cạnh cha xứ nở nụ cười ngọt ngào. Rõ ràng anh không yêu cô nhưng giờ phút này tim anh đập nhanh kinh khủng. Anh từ từ khoan thai bước về phía trước mấy bước rồi dừng lại ở trước mặt cô quỳ một chân xuống.

Hạ Ân Khanh giật mình, tình huống này thật giống trong mơ nha.

"Làm vợ anh nhé." Cao Hải Phong đưa đóa hoa trước mặt cô, miệng nói một câu đầy tình cảm.

Nhưng chỉ hai người mới biết đó chỉ là diễn kịch.

Hạ Ân Khanh hít một hơi thật sâu rồi gật đầu.

Ba cô cũng nhẹ nhàng đặt tay cô lên tay anh.

"Ba giao đứa con gái nghịch ngợm này cho con."

Cao Hải Phong nhẹ gật đầu như biết ơn.

"Xin ba cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Ba cô nở nụ cười hài lòng vỗ nhẹ lên vai Cao Hải Phong một cái rồi bước về chỗ của mình.

Hạ Ân Khanh lại tiếp tục khoác tay Cao Hải Phong bước tiếp những bước còn lại trên thảm đỏ. Cô đảo mắt nhìn xung quanh rồi chợt thấy bản thân mình thật thất vọng. Tôn Thần Hy không hề có mặt. Cô còn mong đợi điều gì cơ chứ? Muốn anh đến cướp dâu sao? Thật hoang tưởng. Điều đó vĩnh viễn không xảy ra vì nó chỉ có trong mơ.

Cha xứ đứng phía trên bập đầu đọc một tràng lời cầu nguyện cùng chúc phúc trong nghi lễ. Sau đó lại nhìn hai người hỏi:

"Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau. Hai con có đồng ý bên nhau trọn đời không?"

Cao Hải Phong nhìn về phía cô. Hạ Ân Khanh cùng nhìn về phía anh. Bốn mắt nhìn nhau có chút khó xử. Nhưng đã đến phút này thì không thể ngừng lại được, hai người cất giọng nói:

"Tôi xin nhận Cao Hải Phong/ Hạ Ân Khanh làm chồng/vợ và hứa sẽ chung thủy với Cao Hải Phong/ Hạ Ân Khanh trong lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe. Tôi sẽ yêu thương và tôn trọng..."

"NGỪNG LẠI." Hai người chưa đọc hết câu thì một tiếng nói lớn vang lên.

Cánh cửa nhà thờ từ từ mở ra, ánh sáng như từ phía Thiên Đường rọi vào.

Tôn Thần Hy từ từ xuất hiện sau cánh cửa.

"TÔI PHẢN ĐỐI CUỘC HÔN NHÂN NÀY." Tôn Thần Hy nói bằng giọng rất lớn khiến mọi người đều sửng sốt. Có nhiều người còn nhận ra anh, họ bắt đầu xì xào âm ỉ.

Ký Bình đang ngồi bên cạnh Đường Hải Yến bắt giác cau mày. Con trai cô đang muốn gây phiền toái gì nữa đây? Sao cô lại thấy nguy hiểm đang rình rập đâu đây?

"Ân Khanh, em đã là người phụ nữ của anh. Trời đã quyết định kiếp này em phải là của anh. Vậy tại sao em lại phải chống lại ý trời thế hả?" Tôn Thần Hy bước về phía cô, nói lớn để cho mọi người cùng nghe.

Ký Bình vội đứng lên ngăn cản.

Con trai cô đang làm chuyện quái quỷ gì thế này? Đó là vợ của em họ nó, nó không được đụng vào. Dù cô luôn luôn ủng hộ chuyện yêu đương nhưng chuyện này cô tuyệt đối không chấp nhận.

Đường Hải Yến ở bên cạnh nắm chặt tay cô lại.

"Chị, chuyện của tụi nhỏ...để cho tụi nó tự giải quyết đi." Đường Hải Yến nhìn cô bằng ánh mắt kiên định rồi lắc đầu mấy cái, ý bảo cô không nên.

Ký Bình thở dài một hơi rồi ngồi xuống.

Hạ Ân Khanh đảo mắt qua từng người. Hiện tại các trưởng lão nhà cô đang xem trò vui, còn ba cô đang nhìn cô bằng ánh mắt hâm dọa giống như là cô mà đi khỏi đây ông ấy sẽ giết chết cô vậy.

"Không phải tối hôm đó em bảo không phải là thời điểm an toàn của em sao? Không chừng trong bụng em...sớm đã có cốt nhục của tôi." Tôn Thần Hy ghé vào tai cô nói nhỏ đủ những người ngồi gần cũng nghe cùng. Giọng vô cùng mờ ám.

Họ lại được dịp bàn tán.

Còn Hạ Ân Khanh thì đỏ cả mặt vừa ngượng vừa tức giận. Cô nói như vậy khi nào?

Tôn Thần Hy, đồ khốn. Anh dám dùng thủ đoạn với cô.

Cao Hải Phong nãy giờ chỉ đứng khoanh tay xem kịch. Bộ dạng của anh nãy giờ thật sự đang rất muốn cười nhưng cố nén.

Anh họ ơi anh họ, giờ phút này đứa em này chỉ có thể phàn anh một câu: Vô liêm sỉ.

Còn Tôn Thần Hy anh chỉ cười nhạt, chỉ cần dành được cô. Muốn anh vô liêm sỉ đến đâu cũng có thể.

"Em có thể để con mình không cha nhưng anh thì không thể." Tôn Thần Hy nói bằng cái giọng ta đây rất có trách nhiệm, ánh mắt đầy kiên định nhìn về phía cô.

"Nên vì vậy em chỉ được phép là của riêng anh." Vừa dứt lời Tôn Thần Hy liền không để cô phản ứng, bế cô lên rồi bước đi hiên ngang ra ngoài.

"Người đâu, chặn lại." Ba cô lúc này mới phản ứng.

Ông bây giờ chẳng cần biết người này là người của Tôn gia hay Freeman nữa. Ông chỉ cần biết hiện tại ông đang rất mất mặt.

Một đám vệ sĩ nhanh chóng chặn anh lại.

"Cao tiên sinh, Cao phu nhân, hai người lẽ nào làm im như vậy sao?" Mẹ cô nhìn thấy phía bên đàn trai vẫn im ru liền cau mày tỏ ra khó chịu.

Đường Hải Yến cùng Thân Ba từ từ đứng dậy.

"Chuyện của tụi nhỏ...hãy để chúng tự giải quyết." Nói rồi hai người liền rời khỏi chỗ đó.

Tôn Hạo và Ký Bình vẫn ngồi im trên ghế xem kịch. Còn Tôn Quân Ngôn và Nhạc Linh thì đang đưa ánh mắt cổ vũ về phía họ.

Cao Hải Phong nãy giờ vẫn đứng im một chỗ.

"Tôi cho các người ba giây để tránh đường. Nếu không đừng có trách." Tôn Thần Hy lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt chim ưng lạnh như dao nhìn về phía năm tên vệ sĩ trước mặt khiến bọn họ run sợ mà lui xuống mấy bước.

"Tôn tiên sinh, Tôn phu nhân...hai người...hai người hãy xem việc tốt của con trai hai người kia kìa." Mẹ cô tức giận chỉ chỉ về phía họ.

Tôn Hạo nhếch môi cười nhạt. Nhưng trong lòng đang cổ vũ con trai.

"Việc của tội nhỏ, chúng tôi không có ý kiến." Nói rồi anh và Ký Bình đứng dậy ôm nhau rời đi. Bọn vệ sĩ của hai người đi theo phía sau ánh mắt sắc lạnh nhìn kẻ vừa vô lễ kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Ngoại truyện 11 End

Mọi người trong lễ đường ai muốn xem kịch thì ở lại xem, còn không thì mọi người cũng tản dần đi.

Việc này là của Tôn gia và Hạ gia, họ không nên ở lại thì hơn. Bên nào cũng lớn lỡ đụng vào thì chết như chơi.

"Tôn tổng, xin ngài cẩn thận cho chính hành động nông nổi của mình hôm nay." Ba Hạ bước lên, giọng đầy nghiêm nghị mà cảnh cáo anh.

Tôn Thần Hy nhếch môi cười nhạt càng ôm chặt lấy cô hơn.

Hạ Ân Khanh trợn to mắt. Ôi không! Cô sợ nhất là khi ba cô nổi giận. Nhưng hôm nay cô phải bỏ đi nỗi sợ đó rồi. Cô không thể lấy người mà mình không yêu được.

"Hy thiếu, anh bỏ tôi xuống đi."

"Không." Tôn Thần Hy lạnh lùng trả lời cô. Có chết anh cũng không buông xuống đâu.

Ba Hạ nhìn Tôn Thần Hy tức giận đến nổi cả gân xanh trên mặt.

"Bác Hạ, cháu tác thành cho họ, mong bác chúc phúc cho hai người họ." Cao Hải Phong lúc này mới lên tiếng.

Sự thật thì trong vụ đám cưới này Cao Hải Phong anh và Hạ Ân Khanh cô đã chơi một trò chơi mạng tính cá cược.

Khi lên máy bay về Thụy Sĩ cô đã cùng anh cá cược một ván. Đó là Tôn Thần Hy có đến cướp dâu hay không?

Sự việc hôm nay là rõ ràng nhất. Tôn Thần Hy đã tới đưa cô đi mà không màng đến thể diện gia đình, chứng tỏ anh thật sự yêu cô.

Hạ Ân Khanh nở nụ cười nhẹ ôm lấy cổ anh.

Cao Hải Phong từ tốn kể lại cuộc cá cược của hai người. Nhưng cuộc cá cược này, Tôn Thần Hy đã tới, tức là Cao Hải Phong anh đã thắng. Và người thua sẽ làm thú cưng cho người kia một tuần.

Cao Hải Phong đảo mắt qua cô bằng nụ cười hả hê. Anh sắp có thú cưng để chơi rồi.

Ba Hạ trợn to mắt nhìn Cao Hải Phong. Ông hiện tại đang rất sốc.

Làm sao có thể như vậy chứ? Mấy ngày qua hai người diễn trò ân ái cuối cùng cũng chỉ là giả.

Tôn Thần Hy cau mày nhìn cô gái đang chớp chớp mắt tỏ ra ngây thơ vô tội đang ở trong lòng ngực mình. Cô gái chết tiệt, dám đem anh ra cá cược. Để xem khi về lại nhà anh sẽ phạt cô ra sao.

"Về nhà, tôi chắc chắn sẽ phạt em, đồ tiểu yê..."

"Ba, ba sao vậy?" Tôn Thần Hy chưa nói hết câu đã bị tiếng hét của Hạ Ân Khanh làm im bật.

Anh liếc nhìn về phía ba Hạ. Mặt ông ấy trắng bệch, miệng không ngừng thở một cách khó nhọc, tay nắm chặt lấy ngực.

"Mình, mình à." Mẹ Hạ ôm lấy người ba Hạ đang dần dần ngụy xuống. Ông ấy đang mất dần ý thức.

"Các người còn ở đó làm gì, gọi xe mau." Tôn Quân Ngôn nhanh chóng chạy lại hét lên ra lệnh cho vệ sĩ.

"Thần Hy, Hải Phong..hai đứa giúp anh đưa bác ấy ra ngoài. Nhanh lên."

"Dạ" Tôn Thần Hy và Cao Hải Phong nhanh chóng chạy lại mang ba Hạ ra ngoài.

Mọi người bắt đầu đi đi lại lại bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện.

Hạ Ân Khanh dựa vào vai Tôn Thần Hy không ngừng khóc.

Cô đang hối hận, rất hối hận. Biết ba như vậy cô sẽ không dám cá cược đâu.

Tôn Thần Hy ôm chặt lấy cô, tay vỗ nhẹ lên tay cô an ủi.

Mẹ Hạ đi qua đi lại cứ chốc chốc lại nhìn vào cửa phòng cấp cứu. Miệng không ngừng lầm bầm cầu nguyện.

Nhạc Linh cùng Tôn Quân Ngôn và Cao Hải Phong chỉ yên lặng nhìn vào trong.

Thời gian bây giờ trôi qua như lấy cạn sức lực của mọi người. Ai nấy đều theo đuổi một nỗi sợ hãi của riêng mình.

Cánh cửa phòng cấp cứu rốt cuộc cũng mở ra.

"Bác sĩ, chồng tôi sao rồi?" Mẹ Hạ nắm chặt lấy vị bác sĩ vừa bước ra hỏi, nước mắt trên khuôn mặt của bà vẫn rơi trên má.

"Bác sĩ, ba tôi ông ấy sao rồi?" Vị bác sĩ chưa kịp trả lời đã bị cô hỏi dồn thêm một câu nữa.

"Bệnh nhân không sao. Lát nữa sẽ chuyển đến phòng hồi sức. Mọi người đừng để ông ấy kích động quá là được."

Đợi vị bác sĩ đi mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Ân Khanh đứng bên ngoài phòng bệnh nhìn vào.

Ba Hạ đã tỉnh nhưng cô thật sự không dám vào. Cô sợ ông ấy lại kích động thêm một lần nữa thì khổ.

"Ân Ân, con vào đây." Ba Hạ đột nhiên lên tiếng, giọng ông rất nhỏ nhưng lại rất nghiêm khắc.

Hạ Ân Khanh đứng bên ngoài tim xém chút rớt ra. Cầu trời, nhất định phải phù hộ cho cô.

Tôn Thần Hy đứng bên cạnh thấy vậy liền thở ra một hơi rồi nắm tay cô đi vào. Việc này dù sao cũng phải giải quyết, đối mặt sớm hay muộn gì cũng vậy.

"Ta gọi Ân Ân, không gọi, mời Tôn tổng ra ngoài." Ba Hạ nhìn Tôn Thần Hy đầy căm phẫn. Trong mắt không chút thiện cảm.

Tôn Thần Hy càng nắm chặt tay Hạ Ân Khanh hơn. Hôm nay, anh nhất quyết không buông tay, có chết cũng không buông. Hạ Ân Khanh cô thể xác đã là của anh, trái tim cũng thuộc về anh. Anh không thể để cô một mình đối mặt.

"Bác Hạ, mong bác hiểu cho chúng cháu. Cháu và Ân Ân thật lòng..."

"Ba, con có thai rồi."

Tôn Thần Hy chưa nói hết câu đã nghe được tiếng nói lớn của Hạ Ân Khanh ở bên cạnh. Anh tròn to mắt nhìn cô, lúc ở trong lễ đường anh chỉ tình cờ nói bậy thôi mà.

"Em có biết mình đang nói gì không?" Tôn Thần Hy ghé vào tai cô thì thầm. Cô muốn ba mình phải vào phòng cấp cứu lần nữa sao? Riêng anh, anh không muốn rồi đó. Nếu không anh đã không nhẫn nại ở đây nói năn nỉ nhẹ nhàng như vậy.

"Không phải anh nói không chừng trong bụng em đã có cốt nhục của anh rồi hay sao? Đã phóng lao thì theo lao luôn đi." Hạ Ân Khanh thì thầm vào tai anh. Rồi lại nhìn thẳng vào ba Hạ, quả quyết nói:

"Con có thai với Thần Hy rồi."

Thần Hy lại thì thầm vào tai cô.

"Em có biết cái này gọi là gì không?"

"Ăn cơm trước kẻo đói hay là điếc không sợ súng. Em thấy hai câu đó đều thích hợp." Hạ Ân Khanh tình cờ nói vào tai anh.

Tôn Thần Hy như chết đứng. Cô nhóc này quả nhiên lắm chiêu nhiều trò. Được, đã phóng lao thì anh phải theo thôi.

Ba Hạ nhìn cử chỉ hai người to nhỏ rồi nở nụ cười nhạt. Đừng nghĩ ông không biết hai người đang bàn mưu tính kế.

"Chuẩn bị cưới sinh đi." Ông nhàn nhạt nói rồi nằm xuống quay lưng về phía hai người.

Dù sao, Cao Hải Phong cũng không yêu con gái ông, cưới về cũng chẳng hạnh phúc. Mà con gái ông cũng đã ngủ với Tôn Thần Hy- anh họ của Cao

Hải Phong, nếu lấy nhau về làm sao đối mặt. Còn một vấn đề quan trọng là Tôn gia về tài chính, kinh tế, quyền lực lại cao hơn Cao gia gấp trăm lần. Con gái ông lấy Tôn Thần Hy chỉ có lợi chứ không có hại.

Hạ Ân Khanh cùng Tôn Thần Hy mở to mắt nhìn nhau. Hai người vừa nghe phải một câu sét đánh thì phải. Ba Hạ vừa nói cái gì vậy? Chẳng lẽ bị hai người dọa đến nỗi đầu óc có vấn đề.

"Ba, ba...nói gì vậy...nhắc lại...cho con nghe đi ạ." Hạ Ân Khanh ngạc nhiên đến nỗi cả nói cũng không thành câu.

Ba cô vừa bảo hai người chuẩn bị cưới sinh đi thì phải? Cô có nghe nhầm không?

"Ta muốn nghỉ ngơi." Ba Hạ nhẹ nhàng nói.

"Vậy ba nghỉ đi, con và Thần Hy ra ngoài." Hạ Ân Khanh nở nụ cười nhìn ba mình. Cô biết ông đang mắc cỡ nên mới quay lưng sang như vậy. Bây giờ cô thấy yêu ông ấy kinh khủng.

Hạ Ân Khanh cùng Tôn Thần Hy vừa ra khỏi cửa đã nghe tiếng ba Hạ vọng ra. Xém chút làm hai người chết đứng.

"Đang ở bệnh viện đấy, mang giấy siêu âm cùng giấy khám thai đến đây. Ta muốn xem cháu mình khỏe hay không?"

Hạ Ân Khanh xém chút đập đầu vào cửa. Quả nhiên gây ông đập lưng ông. Cô làm gì có thai cơ chứ. Lúc này hoảng quá nói bừa. Không ngờ ba cô cao tay thật.

"Ba à, ba nghỉ ngơi đi nhá. Vài tháng nữa con và Ân Ân sẽ mang kết quả đến cho ba." Tôn Thần Hy đột nhiên thay đổi cách xưng hô, rồi vội vàng đẩy cô ra ngoài. Sắc mặt anh cũng không có gì gọi là tốt.

Ba Hạ từ từ nở nụ cười nhạt rồi ngồi dậy. Ông biết ngay mà. Nhìn thái độ hai người đó, thật sự khó tin.

Một giáng sinh hạnh phúc, kết thúc những năm tháng khó nhọc của mọi người.

Hôm nay, tất cả mọi người đều tụ tập ở dinh thự của Nam Cung gia.

Ký Bình và Tôn Hạo ôm nhau đi trên thảm đỏ phía trước, Tôn Quân Ngôn cùng Tôn Thần Hy đi phía sau, còn phía sau nữa là một đoàn vệ sĩ mang súng lễ đến.

Bọn phóng viên càng không thể bỏ lỡ dịp này, tụ tập đứng hai bên liên tục lia máy vào đoàn người của Tôn gia.

Nhạc Linh và mẹ mình đứng ở trước cửa nghênh đón, ở bên cạnh còn có Hạ Ân Khanh và ông bà Hạ.

"Tôn tiên sinh, Tôn phu nhân, rất vui được gặp mặt."

Mẹ Nhạc Linh bước lên nở nụ cười chào đón.

Ký Bình và Tôn Hạo lại nhìn nhau rồi lại nở nụ cười. Người quen cả mà, mẹ của Nhạc Linh chính là Yu Cherry, người chuyên bám theo Hàn Âu lúc trước.

"Nam Cung phu nhân, lâu quá không gặp." Tôn Hạo nở nụ cười đáp trả. Anh vẫn còn ghim vụ Yu Cherry tạt nước vào người cô, nên đối với Yu Cherry có chút không thiện cảm.

Ký Bình ngất nhẹ vào hông Tôn Hạo một cái. Hôm nay là ngày đi hỏi cưới con gái nhà người ta, tốt nhất cũng nên tỏ ra thân thiện một chút.

"Nam Cung phu nhân, rất vui được gặp lại bà." Ký Bình nở nụ cười bắt lấy tay Yu Cherry.

"Đúng, rất vui được gặp. Người quen cũ cả mà. Mời vào, mời vào."

Sau lời nói của Yu Cherry mọi người mới bước vào trong.

Khách khứa hôm nay đông nghịt. Đầu tụ tập đông đủ để xem trò vui của ba nhà Tôn-Hạ-Nam Cung.

Nhạc Linh khoác tay Tôn Quân Ngôn, Hạ Ân Khanh khoác tay Tôn Thần Hy đi xung quanh chào hỏi mọi người.

"Trình Ký Bình, lâu rồi không gặp." Yu Cherry đưa ly rượu lên đụng nhẹ vào đầu ly rượu của cô.

"Đúng, lâu rồi không gặp. Tôi cũng không ngờ chúng ta lại trở thành thông gia cơ đấy." Ký Bình nở nụ cười nhạt, nhấp một ngụm nhỏ rượu vang. Cô biết, câu nói vừa rồi của Yu Cherry chả có gì là ý tốt. Nhiều năm như vậy rồi, cả cảm xúc của mình cũng không che giấu được. Thật là tệ đấy.

Tôn Quân Ngôn ôm chặt lấy người Nhạc Linh đến bên một cái ghế rồi đặt cô ngồi lên đùi mình. Đầu dựa vào người cô.

Nhạc Linh cau mày. Từ lúc này đến giờ cô thấy hẳn có chuyện hình như đang giấu cô.

"Anh bị sao vậy?"

Tôn Quân Ngôn ngồi dậy đàng hoàng nờ nọ cười nhìn cô đầy vẻ thần bí.

"Tý nữa anh muốn công bố một chuyện. Anh không thể cứ trốn tránh mãi."

Nhạc Linh cau mày ôm lấy cổ hần. Cô biết ý hần muốn công bố là gì. Cô sẽ ủng hộ hần.

Cô hôn nhẹ lên môi hần.

"Em ủng hộ anh."

Tôn Quân Ngôn không ngờ tới liền bá đạo chiếm ngược lấy môi cô.

"Anh yêu em."

Tôn Thần Hy ở đằng xa ảm ức chỉ tay về phía Tôn Quân Ngôn và Nhạc Linh.

"Em xem, họ hạnh phúc chưa kìa. Còn anh, anh thật bất hạnh."

Hạ Ân Khanh lườm anh một cái.

Cô còn không hiểu anh sao? Hiện tại cô đã có thai được một tháng. Từ lúc, được ba cô đồng ý đến nay ngày nào anh cũng chiếm lấy cô. Cái gì mà gia tăng sản xuất. Giờ thì giới rồi, chưa đám cưới cô liền có thai. Không biết làm sao mặc váy cưới đây.

"Anh đi kiểm hậu cung của mình mà phát dục. Em không phải nơi để anh phát dục."

Tôn Thần Hy khóc không ra nước mắt.

"Anh đi tìm hậu cung đây."

"Đi đi, càng nhanh càng tốt. Nhìn mà chứng mất."

Tôn Thần Hy ảm ức đi ra ngoài. Nhưng vừa đi được ba bước liền đi lại ôm chầm lấy cô.

"Vợ à! Từ khi có em, anh giải tán hậu cung rồi. Giờ anh chỉ có mình em và cục cưng thôi."

Hạ Ân Khanh liếc Tôn Thần Hy một cái. Cái tên này từ lúc nào đeo miệng như vậy chứ.

"Đáng ghét."

"Ân Ân, anh yêu em chết mất thôi." Tôn Thần Hy giọng đầy nũng nịu.

Bỗng ở phía khán đài mọi người bắt đầu tập trung lại, phóng viên bên ngoài đều tụ tập hết vào trong.

Tôn Quân Ngôn cùng Nhạc Linh ôm nhau bước lên khán đài.

Ký Bình cùng Tôn Hạo phía dưới chau mày. Quân Ngôn đang định làm gì vậy, chưa đến giờ công bố việc đính hôn mà.

"Kính thưa quý vị quan khách đã có mặt ngày hôm nay, Tôn Quân Ngôn tôi ngày hôm nay có chuyện để thông báo đến tất cả mọi người." Tôn Quân Ngôn một tay cầm lấy micro, tay còn lại ôm lấy vai Nhạc Linh.

Mọi người ở dưới được dịp xì xào. Bọn phóng viên liên tục lia máy về phía Tôn Quân Ngôn.

Đã hơn hai năm kể từ khi Tôn gia công bố Tôn Quân Ngôn du học, mọi người không còn thấy hần xuất hiện nữa. Hôm nay xuất hiện, chắc chắn là có chuyện lớn.

"Tôi muốn công bố về sự thật tai nạn xe mười tám năm trước của ông trùm thời trang."

Bọn phóng viên như bắt được vàng liền lia máy không ngừng.

Còn phía dưới những người biết được sự thật của vụ tai nạn liền xám mặt lại.

Tôn Thần Hy mặt mày đen lại, buông Hạ Ân Khanh ra nhanh chóng tiến về phía trước.

Việc này đã qua lâu rồi anh thật sự không muốn công khai hay phanh phui lại nữa. Việc năm đó cứ để anh gánh, không phải tốt hơn sao.

"Sự thật, năm đó người lái chiếc xe đó..."

"Anh...không được nói." Tôn Thần Hy cố chen lên khỏi đám người tụ tập bên dưới khán đài rồi hét lên. Vẻ mặt vô cùng hốt hoảng.

"Là tôi. Chính tôi đã lái xe đâm chết Nam Cung Bắc." Tôn Quân Ngôn ánh mắt đầy kiên định. Anh trốn tránh đủ rồi. Hắn không thể hèn nhát trốn sau lưng em trai mãi được.

Mọi người ở xung quanh hết sức ngạc nhiên nhìn về phía hắn rồi bắt đầu xôn xao bàn tán. Bọn phóng viên lại càng điên cuồng hơn.

Ký Bình cùng Tôn Hạo nở nụ cười hài lòng.

Cả hai người đều biết sẽ có ngày này nên chả lấy gì gọi là kinh ngạc. Nhưng việc họ kinh ngạc là hôm nay Sở Minh Triệt lại đi cùng một cô gái trẻ.

"Triệt ca, con mới mới của anh đây à." Tôn Hạo là người mở lời đầu tiên.

"Hai đứa để cho Quân Ngôn nói ra chuyện đó sao?" Sở Minh Triệt nhanh chóng đánh trống lảng. Nhìn Nhượng Vy đang rụt rè bên cạnh mình.

Nhượng Vy càng đỏ mặt hơn, vội vàng cúi đầu xuống.

"Chuyện tui nhỏ. Anh đừng có tìm cách đánh trống lảng." Tôn Hạo tỏ ra không hài lòng trước câu nói của Sở Minh Triệt.

Sở Minh Triệt nở nụ cười ngược. Đã sáu mươi cái xuân xanh rồi mà còn nói chuyện yêu đương thì quê chết. Nhưng biết làm sao được, anh vốn là trâu già mà.

"Chú đừng ở đó mà nhiều lời, gọi một tiếng chị dâu đi."

Tôn Hạo đang uống một ngụm rượu liền bị câu nói của Sở Minh Triệt làm cho sặc. Anh vốn chỉ nói đùa thôi mà.

Ký Bình đứng bên cạnh cười hi hi. Cuối cùng rồi ai cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình.

"Chị dâu, em chào chị." Ký Bình nở nụ cười rất ngọt ngào nhìn Nhượng Vy làm Nhượng Vy đỏ mặt tím tái.

"Này,em đừng có ức hiếp người khác có được không?" Sở Minh Triệt tỏ ra không hài lòng rồi kéo Nhượng Vy đi. Trong lòng vẫn còn ầm ục.

Ký Bình nhìn bóng dáng hai người bỏ đi nụ cười trên môi liền tắt đi. Cô đưa mắt nhìn lên khán đài.

Tôn Thần Hy cũng đang đứng trên đó.

Máy ảnh liên tiếp lia về phía bọn họ.

Chắc chắn sáng nay sẽ có những tin sốt và nóng đây.

Còn Yu Cherry vẫn đứng bất động. Bà vừa nghe được cái chuyện tày trời gì vậy nè. Còn Nhạc Linh nữa, sao lại đồng ý lấy kẻ giết cha mình kia chứ.

Phản, phản hết cả rồi.

Nhạc Linh không biết từ lúc nào đã rời khỏi khán đài bước về phía mẹ mình.

"Mẹ, chuyện này sao buổi đính hôn, con sẽ nói rõ ràng với mẹ." Cô chỉ bỏ lại một câu rồi lại trở về bên cạnh hắn. Hiện tại cô biết hắn đang cần điểm tựa là cô, cô không thể bỏ mặc hắn.

Còn bọn nhà báo vẫn không ngừng đặt ra những câu hỏi ngặt nghèo cho hắn. Nhưng Tôn Quân Ngôn lại không ngần ngại trả lời hết tất cả. Trừ việc hung thủ bắt cóc mình năm đó là ai, đều bị anh giấu nhẹm.

Vệ sĩ của Tôn gia cũng bắt đầu giải tán bọn phóng viên. Để chuẩn bị cho buổi lễ đính hôn.

Nhượng Vy bị Sở Minh Triệt lôi đi thì tức giận không thôi.

Sao có thể giới thiệu cô như vậy chứ? Cô biết bản thân mình không xứng với Sở Minh Triệt, nhưng anh có cần phải chơi đùa với cô không? Còn về vấn đề tuổi tác nữa, tuổi của anh gấp hai lần tuổi cô. Cô không muốn nghe người khác nói mình lấy anh là vì tiền. Huống hồ Sở Minh Triệt lại là người đàn ông quốc dân vô cùng xuất sắc, cô chỉ là một cô gái nghèo được anh mang về rū lòng thương. Vốn dĩ hai người như trời với đất, vốn không thể ở gần nhau.

"Sở lão gia, ông buông tôi ra đi."

Sở Minh Triệt đột nhiên dừng lại, quay người lại nhìn cô.

"Rousseau Nhượng Vy, những lời tôi nói lúc này hoàn toàn đều xuất phát từ đáy lòng của tôi." Sở Minh Triệt nhìn cô đầy kiên định.

"Em cho tôi là trâu già cũng được, là kẻ háo sắc cũng được nhưng tôi là thật lòng với em. Tuy tôi không cho em được một đời hạnh phúc nhưng ít ra hiện tại tôi có thể chắc chắn tôi có thể cho em hai mươi năm hạnh phúc."

Nhược Vy đưa mắt nhìn Sở Minh Triệt, cô vốn rất thông minh nên liền hiểu ý anh. Anh năm nay đã sáu mươi, cho cô thêm hai mươi năm nữa là tám mươi, anh thật sự muốn làm vậy sao.

"Sở lão gia, tôi..."

Nhược Vy chưa nói hết câu đã có một bờ môi hôn lấy môi cô, bá đạo quán lấy lưỡi cô. Nhược Vy tròn to mắt nhìn Sở Minh Triệt.

Cô đã cố gắng lấn át trái tim mình trong thời gian qua để không run động với anh, nhưng giờ khắc này tim cô đập nhanh kinh khủng. Từ lần đầu tiên gặp mặt, rồi lại ở nhà anh, cô thật sự đã phải áp chế mình rất nhiều. Ở cùng một người đàn ông vừa hào hoa, vừa tài giỏi lại chưa lập gia đình khó tránh dẫn đến mơ tưởng nhưng cô biết cô không xứng với anh.

Ba cô là một thương nhân bị thua lỗ nên phải vay tiền của Tô gia, đến nỗi không có tiền trả phải lê lét trong tù khu ổ chuột. Người cô cũng đã lấm lem bụi trần, thật sự không xứng với anh.

"Tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, hãy để tôi chăm sóc em trong quãng thời gian còn lại, có được không?" Sở Minh Triệt buông cô ra, từng lời nói như rót rượu vào tai cô.

Nhược Vy khẽ cúi đầu. Cô không xứng với anh.

"Sở lão gia, tôi...tôi thật sự không thích hợp với ngài." Nhược Vy khẽ lí nhí trong miệng.

Sở Minh Triệt đơ người. Ngốc quá, anh mới là người không xứng đáng với cô mới đúng. Đầu đã hai thứ tóc rồi mà còn nói chuyện yêu đương, anh quả nhiên rất nực cười.

"Ngốc, tôi mới là người không xứng đáng với em." Anh nhẹ nhàng đưa tay vén tóc cô.

"Nên hãy để kẻ không xứng này, chăm sóc em được không?"

Nhược Vy ngược khuôn mặt đỏ ửng lên nhìn anh. Cô rất muốn nói, cô cũng rất thích anh, rất muốn ở cùng anh. Nhưng bây giờ toàn bộ cơ thể của cô đều cứng lại. Cô chỉ có thể nhìn khuôn mặt đẹp như tranh của anh. Trong ánh mắt đầy vẻ xúc động.

Sở Minh Triệt nở nụ cười nhẹ đưa cô rời khỏi bữa tiệc.

"Sở lão gia, ông đưa tôi đi đâu vậy?" Nhược Vy ngồi trên xe liền thắc mắc. Buổi tiệc còn chưa tàn mà.

Sở Minh Triệt nhẹ bấm nút tự lái cho xe rồi quay sang nhìn cô.

"Còn gọi tôi là Sở lão gia." Anh có chút phận ý nhìn Nhược Vy.

Nhược Vy vội cúi đầu xuống, mặt cô càng đỏ hơn nữa.

"Triệt, ông..."

Sở Minh Triệt lườm cô một cái. Còn xưng ông cơ đấy.

"Triệt, a..an..anh đưa em đi đâu vậy?" Nhược Vy hai tay nắm chặt lấy chiếc váy màu xanh nhạt của mình. Cách xưng hô này cô thật sự không quen.

"Về nhà." Sở Minh Triệt nở nụ cười rồi ôm lấy cô mà hôn.

Chiếc xe vẫn lăn bánh trên đường, hòa vào từng ánh đèn bên đường, từng hàng cây, từng cửa tiệm bên đường đều ở phía sau hai người.

Nhược Vy bất giác cũng đáp trả lại anh. Giờ phút này cô mặc kệ tất cả, hạnh phúc là của cô dù người khác có nói gì cô cũng sẽ không quan tâm.

Sở Minh Triệt vừa về đến nhà liền chiếm lấy cô từ bên ngoài lên tới trong phòng. Có biết anh đã đợi giây phút này lâu lắm rồi không. Quần áo của hai người cũng vì đó mà vụn vãi khắp nơi không cần nhà.

Nhược Vy mặt mày đỏ ửng nhìn Sở Minh Triệt đang ở phía trên mình mà điên cuồng hôn lên từng nơi trên cơ thể cô. Nhược Vy vội vàng thờ gấp ôm lấy cổ anh, từng động tác của Sở Minh Triệt đưa cô vào mê loạn.

Sở Minh Triệt lại không ngần ngại đâm thẳng vào nơi sâu nhất của cô, khám phá vườn hoa bí ẩn của cô. Nhược Vy như được giải thoát liền rên rỉ từng hồi.

Căn phòng khuất dần trong đêm tối cùng tiếng rên rỉ khoái cảm của hai người.

Tôn Quân Ngôn ngồi nhìn từng khuôn mặt xung quanh của mọi người.

Đặc biệt là cái khuôn mặt tức giận của Tôn Thần Hy khi nhìn thấy cả khối báo và tạp chí các loại từ trong nước đến ngoài nước ở trên bàn.

Mỗi tờ báo đều chọn cho mình các tit cực kỳ ăn khách nhất nhưng đều xung quanh một vấn đề ở buổi đính hôn đó.

Tôn Quân Ngôn nở nụ cười ngượng. Từ hôm qua giờ có thằng em trai nào đó giận hấn đến nỗi cả liếc mắt cũng không thèm. Quả nhiên tính tình giận dai không bỏ.

"Thiếu gia, hai người có bưu phẩm." Quân gia ôm một cái thùng các tông vào đặt nhẹ lên bàn cho hai người rồi lui xuống.

"Bưu phẩm, của ai gửi vậy?" Nhạc Linh cùng với Hạ Ân Khanh từ trên lầu đi xuống, nhìn thùng các tông đầy ngạc nhiên.

Tôn Quân Ngôn cau mày. Là bưu phẩm gửi từ tỉnh X. Hấn nhẹ nhàng mở thùng các tông ra.

"Là đồ gốm của chúng ta làm lúc trước."

Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh đột nhiên hí hửng chạy lại.

Ôi! Hai người đã trông chờ lâu lắm rồi.

"Ừa! Sao cốc của Cao Hải Phong lại ở đây?"

Hạ Ân Khanh cầm hai cái cốc có vẽ hình nam và nữ lên. Đây rõ ràng là tác phẩm của Cao Hải Phong mà. Lúc đó anh còn nói là để bản thân dùng, nhưng sao lại ở đây.

Hạ Ân Khanh nhìn về hình vẽ trên cái cốc rồi ồ lên.

"Nhạc Linh, cái cốc này vẽ hình rất giống cậu nha" Cô đưa cái cốc có hình nữ về phía Nhạc Linh.

Rồi lại nhìn vào cái cốc nam kia. Quả nhiên cốc là có hình rất giống Tôn Quân Ngôn.

Nhạc Linh và Tôn Quân Ngôn không hẹn mà gấp dứt lấy hai cái cốc từ tay Hạ Ân Khanh.

Hình vẽ trên hai cái cốc một nam một nữ này rõ ràng đang ở tư thế hôn nhau.

Tôn Quân Ngôn lật đáy cốc lên, trên cái cốc nữ có ghi tên.

"Nam Cung Nhạc Linh." Tôn Quân Ngôn ngạc nhiên thốt lên bốn chữ ở dưới cốc.

Nhạc Linh giật mình cũng dựng cái cốc lên. Quả nhiên ở dưới cái cốc là chữ Tôn Quân Ngôn.

Bỗng điện thoại Tôn Quân Ngôn run lên. Là tin nhắn. Hấn nhanh chóng mở ra xem.

"Chắc mọi người đã nhận được bưu phẩm. Em tặng hai người đó." Tôn Quân Ngôn cau mày đọc tin nhắn.

Cao Hải Phong ngồi ở nhà liền thở dài. Sau hôm thấy cảnh nóng anh liền quay lại chỗ đó vẽ họa tiết và khắc tên hai người đó vào. Đây cũng là câu xin lỗi của anh.

Nhạc Linh nhìn vào hai chiếc cốc. Đúng là có năng khiếu.

"Ừa, sao lại có đến hai cái thế này?" Hạ Ân Khanh liếc nhìn vào trong thùng các tông lần nữa, giọng đầy ngạc nhiên.

Nhạc Linh bất giác nhìn vào. Là hai cái lồng sắt bằng gốm giống nhau như đúc.

Tôn Quân Ngôn cười hi hi, lấy tay gãi đầu.

Nhạc Linh nhanh chóng liền biết thủ phạm là ai. Cô lờm Tôn Quân Ngôn một cái, rõ ràng hôm đó cô thấy anh làm xong rồi. Vậy mà dám nói dối cô.

Nhưng hai người cũng thật là, tại sao không hẹn mà gặp thế chứ?

"Tôn_Quân_Ngôn" Nhạc Linh lờm cái người đang tỏ ra vô tội kia.

"Anh dám lừa em."

Tôn Quân Ngôn nhanh chóng chạy đi, anh đâu có cố ý. Chỉ là muốn cho cô sự ngạc nhiên thôi.

"Vợ à! Anh chỉ muốn tặng em một sự bất ngờ thôi mà." Tôn Quân Ngôn cười hi hi ôm lấy cô.

Tôn Thần Hy ngồi trên ghế nhìn hai người bằng ánh mắt khinh bỉ rồi ôm Hạ Ân Khanh đi lên phòng. Thiệt là, bộ ở đây chỉ có hai người họ thôi sao.

Hôm nay, hai gia đình Nam Cung gia và Tôn gia lại tiếp tục gặp nhau để nói rõ ràng vụ tai nạn năm đó.

Tôn Quân Ngôn, Tôn Thần Hy, Nhạc Linh và Hạ Ân Khanh ngồi trong phòng của Nhạc Linh nhẹ thờ dài ảo nảo.

Không biết hai bên người lớn ở bên ngoài nói chuyện gì rồi.

Bỗng cánh cửa phòng mở ra.

"Tôn Quân Ngôn, Tôn Thần Hy, hôm nay hai anh em may phải trả mạng." Yu Cherry ôm một cây súng AK đi vào, đứng bên cửa chia cây súng về phía hân.

"Mẹ, dừng tay lại đi." Nhạc Linh lao ra che chắn cho hân.

Còn Hạ Ân Khanh thì ôm lấy Tôn Thần Hy.

Chỉ nghe được một tiếng "đoàng".

Tôn Quân Ngôn đưa tay ôm lấy vai mình. Lúc này hân đã xoay người để đỡ giúp cô.

"Quân Ngôn, anh...anh không sao chứ?" Nhạc Linh nhìn thấy máu chảy ra từ sau lưng hân thì run rẩy không thôi.

"Anh không sao, vết thương không sâu lắm, chỉ cần lấy viên đạn ra là được." Tôn Quân Ngôn nhanh chóng trấn an cô.

Nghe tiếng súng phát ra từ trong phòng, mọi người ở bên dưới cũng bắt đầu chạy lên.

Ký Bình nhìn cảnh tượng trong phòng liền kinh ngạc không thôi, liếc mắt nhìn về phía Yu Cherry vẫn đứng ngây người ở cửa.

Lúc này đang bàn chuyện bà ta bảo đi vệ sinh, không ngờ lại lên đây làm ra chuyện này.

"Quân Ngôn..." Tôn Hạo cũng chạy lên soi xét vết thương của con trai.

"Ba mẹ, con không sao. Lúc này bọn con thử súng nên mới bị thương thôi, bác ấy thấy vậy nên mới chạy vào tịch thu khẩu súng." Tôn Quân Ngôn nhanh nhẩu nói. Hân biết rõ tính tình của Ký Bình mẹ hân, nếu hôm nay hân không nói vậy. Yu Cherry chắc chắn sẽ rất khó sống.

Ký Bình đảo mắt qua khuôn mặt trắng bệnh của Yu Cherry rồi nở nụ cười khổ. Xem ra hôm nay Yu Cherry may mắn.

"Chúng ta đến bệnh viện thôi." Tôn Hạo thở dài lên tiếng.

Rồi cùng Tôn Thần Hy đưa Tôn Quân Ngôn ra ngoài.

Ngày 22 tháng 2 năm XXXX

Tại thánh đường Las Lajas thuộc Colombia. Thánh đường được xây theo lối kiến trúc Gothic thời phục hưng 1916-1949.

Hôm nay thánh đường Las Lajas được xây ở hẻm núi này đã diễn ra đám cưới của ba cặp đôi trẻ.

Tôn Quân Ngôn-Nam Cung Nhạc Linh.

Tôn Thần Hy-Hạ Ân Khanh

Định Tường-Hà Tiểu Quân.

Từ bên ngoài thánh đường đã rải và trang trí đầy đủ các loại hoa, hòa vào khuôn cảnh thiên nhiên xanh mướt nơi đây càng thêm tươi đẹp. Từng cánh hoa hồng trên đất được gió thổi bay khắp nơi hòa vào trong không khí.

Khách khứa đến đông đủ, từng hàng xe đông nghẹt chạy vào cùng với những chiếc máy bay hạ cánh khắp nơi.

"Chị Tiểu Quân, chị thật đẹp." Hạ Ân Khanh nhìn Hà Tiểu Quân mặc chiếc váy cưới đuôi cá do chính tay Định Tường thiết kế thì tặc lưỡi không thôi. Người đẹp vì lụa nhưng câu nói này phải nói ngược lại nha.

Hai tháng trước Hà Tiểu Quân đã hạ sinh thành công được một bé, dễ thương và đáng yêu phết.

"Em và Nhạc Linh cũng rất đẹp." Hà Tiểu Quân nở nụ cười hạnh phúc. Cô hiện giờ đã trên ba mươi rồi còn đẹp để gì nữa, đã là gái một con rồi mà.

Hạ Ân Khanh nghe vậy liền chê môi. Hiện tại cái thai đã hơn ba tháng, ít nhiều gì cũng đã có bụng. Cô làm sao vui nổi đây. Mà cũng vì để che đi cái bụng

này mà hôm nay cô mặc một chiếc váy cưới xòe rộng như một nàng công chúa.

Nhạc Linh ngồi trên ghế thờ dài. Đúng, hôm nay ai cũng đẹp chỉ có cô là mệt lên mặt xuống. Hiện tại, cô cả nằm cũng mệt, chẳng muốn cử động tí nào. Mà cũng tại cái tên Tôn Quân Ngôn đáng chết đó. Cái gì mà chủ chương ăn com trước keng, có thai trước khi cưới. Gia tăng sản xuất nội bộ. Làm cô phải khổ sở thế này. Mà cũng vì vậy mà mẹ cô mới cho cưới đó sao? Trong cái rủi cũng có cái may.

"Hôm nay, đám cưới đó. Cười lên đi, đừng có mặt nhăn mày nhíu nữa." Hạ Ân Khanh bước lại vỗ vai Nhạc Linh một cái. Tình trạng ốm nghén của Nhạc Linh hơi nặng thì phải. Lúc trước cô cũng đâu thâm như vậy.

"Tới giờ rồi." Hà Thế Dân cùng ba Hạ bước vào nhắc nhở, phía sau còn có Cao Hải Phong.

Ba cô nàng liền đứng dậy khoác tay ba người đàn ông hướng về phía lễ đường.

Tắm thơm đồ rải đầy hoa hồng, Hà Thế Dân cùng Hà Tiểu Quân đi trước, tiếp đó là Cao Hải Phong và Nhạc Linh,...

Sở dĩ hôm nay Cao Hải Phong đưa cô lên lễ đường là vì anh ta đã là anh trai nuôi của cô.

Thẩm Nhượng Hàn đứng trên bục làm MC cho đám cưới. Nhìn ba cô dâu xinh đẹp đi vào. Trên môi anh nở nụ cười nhẹ.

Ba chú rể của nhà ta liền bước lên nhận lấy cô dâu từ trong tay hai vị trưởng bối và một vị anh trẻ.

Ba cô dâu nhà ta liền khoác tay ba người đàn ông mình yêu thương bước từng bước lên lễ đường.

Ba cô dâu và ba chú rể quay mặt vào nhau, đứng trước cha xứ, cầm chặt tay nhau nói lên sự ưng thuận của mình.

Cô dâu bắt đầu đọc lời thề.

"Em là Hà Tiểu Quân/ Hạ Ân Khanh/ Nam Cung Nhạc Linh nhận anh Định Tường/ Tôn Thần Hy/ Tôn Quân Ngôn làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với anh, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng anh mọi ngày suốt đời em".

Lời thề của chú rể: "Anh là Định Tường/ Tôn Quân Ngôn/ Tôn Thần Hy nhận em Hà Tiểu Quân/ Nam Cung Nhạc Linh/ Hạ Ân Khanh làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với em, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng em mọi ngày suốt đời anh".

Những lời thề quan trọng nhất được nói ra, sáu người mặt đối mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Ký Bình ngồi trên ghế dựa vào vai Tôn Hạo, nhớ ngày nào bọn họ cũng bối rối đọc lời thề như vậy. Vậy mà phút chốc đã qua mấy chục năm. Thời gian quả nhiên không chờ đợi bất kỳ ai. Và giờ đây hai người họ đang đứng ở vị trí tiền bối đi trước để nhìn các con mình hạnh phúc. Tôn Hạo nắm chặt tay trao cho cô một nụ hôn đắm đuối trước lời tuyên bố.

"Các con đã chính thức là vợ chồng." Của cha xứ. Và bây giờ những đứa con của anh đều đã có một hạnh phúc tốt đẹp.

Sau những nghi thức trước cha xứ và lời thề trước cây thánh giá của đạo Thiên Chúa. Cũng đã đến màn ném hoa mà mọi người mong đợi.

Nhượng Vy vui vẻ nắm tay Sở Minh Triệt chạy xuống chỗ ném hoa. Sở Minh Triệt mặt mày trắng bệch nhìn cô.

"Nhượng Vy, em đừng có chạy." Biết vậy anh sẽ nhốt cô ở nhà luôn, khi nào đứa bé ra đời anh mới thả ra.

Nhượng Vy quay lại nhìn anh rồi cười hi hi trấn an anh. Không biết do lần đầu làm cha hay vì anh là bác sĩ mà từ lúc biết cô có thai anh lại căng thẳng như vậy. Nhưng hiện tại mới có hai tháng, chả sao cả. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại hai người quả nhiên rất hên, lần đầu tiên liền dính.

Mà hôm nay là dịp vui như vậy cô thật sự không muốn bỏ qua. Huống hồ gì hôm nay có đến ba cặp đôi tức là may mắn sẽ nhân lên ba lần. Cô không muốn bỏ qua dịp vui như vậy tí nào.

Ba đóa hoa bay trong không trung hết vòng này đến vòng khác. Mọi người đưa mắt nhìn theo.

Chỉ nghe ba tiếng"phụt", mọi người đưa mắt nhìn ba người may mắn đó.

Thẩm Nhượng Hàn nhìn đóa hoa của Hạ Ân Khanh đang ở trong tay mình liền nở nụ cười nhẹ. Anh hy vọng lần sau mình sẽ không đi yêu đương phương một cô nàng nào đó.

Cao Hải Phong trợn mắt nhìn đóa hoa của Nhạc Linh ở trong vòng tay mình. Chắc lần tới sẽ là anh. Cảm ơn em Nhạc Linh.

Còn đóa hoa còn lại của Hà Tiểu Quân lại rơi ngay vào người Nhượng Vy.

Nhượng Vy vui thích cầm đóa hoa nhảy lên ôm lấy cổ Sở Minh Triệt vui cười như trẻ con.

Ba cặp đôi đang ở trên phía trước nhìn xuống phía ba người vừa bắt được đóa hoa nở nụ cười hạnh phúc. Rồi trao cho nhau nụ hôn hạnh phúc nhất.

Hy vọng những ai chưa tìm được hạnh phúc của mình thì nhanh chóng tìm được.

Tình yêu giống như chiếc chuông gió. Đều phải nhờ vào lực của gió mà reo lên tiếng kêu vui tai.

Sự hòa hợp, cùng sự nhẫn nại chờ đợi không bao giờ muộn khi ta luôn hướng về nhau.

Thẩm Nhựt Hàn cầm đóa hoa nở nụ cười khổ rồi rời khỏi lễ đường.

Chúc em hạnh phúc, tình đầu ạ.

"Á...Xin lỗi...xin lỗi anh."

"Xin lỗi."

Thẩm Nhựt Hàn vừa đi ra ngoài liền va phải một cô gái, làm đồ trong túi xách của cô gái rơi ra khắp nơi. Anh nhanh chóng khum xuống nhặt lên. Hai người cũng rất đồng thanh nói xin lỗi nhau.

"Của cô." Thẩm Nhựt Hàn nhặt lấy một thỏi son trên đất đưa cho cô gái. Anh cũng xem quán tính ngược lên nhìn cô gái ngoại quốc đó.

"Cảm ơn anh." Cô gái nở nụ cười thật tươi nhận lấy thỏi son từ anh rồi đứng dậy bỏ đi.

Thẩm Nhựt Hàn đứng dậy đơ người nhìn theo. Nụ cười của cô ấy như hút cả hồn anh.

Có lẽ một cuộc tình mới sẽ diễn ra với anh.

_____ Hết _____

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tổng Tài Bá Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.